

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
КОМІТЕТ З ПИТАНЬ НАУКИ І ОСВІТИ

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Збірник законодавчих актів

Станом на 1 лютого 2013 року

Офіційне видання

Київ
ПАРЛАМЕНТСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО
2013

УДК 347.77/.78(477)(094)
ББК 67.9(4Укр)404.3-3
3-19

Голова редакційної колегії
Л. М. ГРИНЕВИЧ

Члени редакційної колегії:

**О. М. Сич, М. П. Сорока, О. П. Зубчевський, Р. М. Павленко,
В. О. Дзоз, А. М. Дорохов, І. Д. Фаріон, А. В. Парубій,
Б. Г. Чижевський, М. М. Шевченко, О. О. Домаранський,
Г. О. Андрощук, Є. В. Красняков, О. І. Козієвська, С. В. Семенюк,
В. П. Головінов, С. А. Гарбуза, С. В. Тіран, С. В. Кузнєцова**

Законодавство України у сфері інтелектуальної власності (Верховна
3-19 Рада України, Комітет з питань науки і освіти) / Упор. Г. О. Андрощук,
М. М. Шевченко, Б. Г. Чижевський, С. В. Семенюк. — К.: Парламентське
видавництво, 2013. — 704 с.

ISBN 978-966-611-916-5

До збірки увійшли нормативні акти України та міжнародні договори з питань інтелектуальної власності станом на 1 лютого 2013 року.

Рекомендується для керівників наукових установ та організацій, вищих навчальних закладів, наукових та науково-педагогічних працівників, учених, юристів-практикантів, аспірантів і студентів, усіх, хто цікавиться питаннями правового регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності.

УДК 347.77/.78(477)(094)
ББК 67.9(4Укр)404.3-3

ISBN 978-966-611-916-5

© Г. О. Андрощук, М. М. Шевченко,
Б. Г. Чижевський, С. В. Семенюк,
упорядкування, 2013

ЗМІСТ

СПЕЦІАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

Про охорону прав на винаходи і корисні моделі	9
Про охорону прав на промислові зразки	45
Про охорону прав на знаки для товарів і послуг	65
Про охорону прав на зазначення походження товарів	86
Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем	108
Про захист від недобросовісної конкуренції	127
Про охорону прав на сорти рослин	136

СПЕЦІАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

Про авторське право і суміжні права	181
Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних	223
Про особливості державного регулювання діяльності суб'єктів господарювання, пов'язаної з виробництвом, експортом, імпортом дисків для лазерних систем зчитування	235

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про Рекомендації парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування»	250
---	-----

МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ, АДМІНІСТРАТИВНІ ФУНКЦІЇ ЯКИХ ВИКОНУЄ ВОІВ

Програмні договори

<i>Паризька конвенція про охорону промислової власності</i>	270
Закон України «Про приєднання України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів»	296
<i>Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів</i>	297

Договори, що встановлюють міжнародну систему охорони у сфері промислової власності

Указ Президента України «Про приєднання України до Найробського договору» про охорону Олімпійського символу	328
<i>Найробський договір про охорону Олімпійського символу</i>	328
Закон України «Про ратифікацію Договору про закони щодо товарних знаків»	332
<i>Договір про закони щодо товарних знаків</i>	332
Закон України «Про приєднання України до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин»	352
<i>Міжнародна конвенція з охорони нових сортів рослин</i>	353

Договори, з отримання охорони промислової власності на міжнародному рівні

<i>Договір про патентну кооперацію</i>	371
Закон України «Про приєднання України до Договору про патентне право»	410
<i>Договір про патентне право</i>	410
Закон України «Про приєднання України до Будапештського договору про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури від 28 квітня 1977 року та Інструкції до нього від 31 січня 1981 року»	449
<i>Будапештський договір про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури</i>	449
<i>Мадридська угода про міжнародну реєстрацію знаків</i>	466
Закон України «Про приєднання України до Протоколу до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків»	482
<i>Протокол до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків прийнятий в Мадриді</i>	483
Закон України «Про ратифікацію Сінгапурського договору про право товарних знаків»	498
<i>Сінгапурський договір про право товарних знаків</i>	498
Закон України «Про приєднання України до Гаазької угоди про міжнародну реєстрацію промислових зразків (Гаазького акта, прийнятого 28 листопада 1960 року, та Женевського акта, прийнятого 2 липня 1999 року)»	521

<i>Гаазький Акт Гаазької угоди про міжнародну реєстрацію промислових зразків</i>	521
<i>Женевський акт Гаазької угоди про міжнародну реєстрацію промислових зразків</i>	532

Угоди про класифікації

Закон України «Про приєднання України до Страсбурзької угоди про Міжнародну патентну класифікацію»	556
<i>Страсбурзька угода про міжнародну патентну класифікацію</i>	556
Закон України «Про приєднання України до Ніщської угоди про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків»	568
<i>Ніщська угода про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків</i>	568
Закон України «Про приєднання України до Віденської угоди про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків»	578
<i>Віденська угода про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків</i>	578
Закон України «Про приєднання України до Локарнської угоди про заснування Міжнародної класифікації промислових зразків»	589
<i>Локарнська угода про заснування Міжнародної класифікації промислових зразків</i>	589

Договір у сфері авторського права

Закон України «Про приєднання України до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право»	598
<i>Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право</i>	598

Договори у сфері суміжних прав

Закон України «Про приєднання України до Міжнародної конвенції про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення»	607
<i>Міжнародна конвенція про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення</i>	607

Закон України «Про приєднання України до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності про виконання і фонограми»	618
<i>Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про виконання і фонограми</i>	618
Закон України «Про приєднання України до Конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм»	629
<i>Конвенція про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм</i>	630

Міжнародні угоди держав-учасниць СНД

Закон України «Про ратифікацію Угоди про співробітництво в галузі охорони авторського права і суміжних прав»	635
<i>Угода про співробітництво в галузі охорони авторського права і суміжних прав</i>	635
Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Угоди про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів у галузі правової охорони винаходів»	638
<i>Угода про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів в галузі правової охорони винаходів</i>	638
Закон України «Про ратифікацію Угоди про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень»	645
<i>Угода про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень</i>	645
Закон України «Про ратифікацію Угоди про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності»	653
<i>Угода про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності</i>	654
Закон України «Про ратифікацію Рішення Ради глав урядів Співдружності Незалежних Держав про Правила митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності»	657

<i>Рішення про Правила митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності</i>	657
---	-----

Міжурядові угоди

Угода між урядом України і Урядом Російської Федерації про співробітництво в сфері охорони промислової власності	662
Угода між урядом України та Урядом Республіки Беларусь про співробітництво в сфері охорони п ромислової власності	664
Угода між Кабінетом Міністрів України та Виконавчою Владою Грузії про співробітництво у сфері охорони промислової власності	667
Угода між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Молдова про співробітництво в галузі охорони промислової власності	670
Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Узбекистан про співробітництво у сфері охорони прав інтелектуальної власності	673
Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Азербайджанської Республіки про співробітництво в області охорони промислової власності	676
Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Азербайджанської Республіки про співробітництво у сфері охорони авторського права і суміжних прав	679
Угода про співробітництво між Кабінетом Міністрів України і Всесвітньою організацією інтелектуальної власності	681
Угода про співробітництво у сфері інтелектуальної власності між Кабінетом Міністрів України і Урядом Китайської Народної Республіки	685
Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Білорусь про взаємну охорону прав на результати інтелектуальної діяльності, що створені та надані в ході двостороннього військово-технічного співробітництва	689

Угода між Україною та Грузією про взаємну правову охорону географічних зазначень вин, спиртних напоїв та мінеральних вод	695
Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Російської Федерації про взаємну охорону прав на результати інтелектуальної діяльності, що використовуються та отримані в ході двостороннього військово-технічного співробітництва	697

СПЕЦІАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ВИНАХОДИ І КОРИСНІ МОДЕЛІ

№ 3687–XII від 15.12.1993 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 7, ст. 32)

Введений в дію Постановою ВР № 3769–XII від 23.12.93 (ВВР, 1994, № 7, ст. 33)

(Роз'яснення: цей Закон застосовується до правовідносин, що виникли після введення його в дію згідно з Постановою ВР № 3769–XII від 23.12.93)

В редакції Закону № 1771–III від 01.06.2000, ВВР, 2000, № 37, ст. 307.

Із змінами, внесеними Законами № 2188–III від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37 № 2921–III від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114 № 34–IV від 04.07.2002, ВВР, 2002, № 35, ст. 256 № 762–IV від 15.05.2003, ВВР, 2003, № 30, ст. 247 № 850–IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271 № 1256–VI від 14.04.2009, ВВР, 2009, № 36-37, ст. 513 № 5460–VI від 16.10.2012.

Розділ І ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Апеляційна палата — колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти

інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Абзац третій статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

винахід (корисна модель) — результат інтелектуальної діяльності людини в будь-якій сфері технології;

(Абзац четвертий статті 1 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Абзац п'ятий статті 1 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

секретний винахід (секретна корисна модель) — винахід (корисна модель), що містить інформацію, віднесену до державної таємниці;

службовий винахід (корисна модель) — винахід (корисна модель), створений працівником:

у зв'язку з виконанням службових обов'язків чи дорученням роботодавця за умови, що трудовим договором (контрактом) не передбачене інше;

з використанням досвіду, виробничих знань, секретів виробництва і обладнання роботодавця;

службові обов'язки — зафіксовані в трудових договорах (контрактах), посадових інструкціях функціональні обов'язки працівника, що передбачають виконання робіт, які можуть привести до створення винаходу (корисної моделі);

доручення роботодавця — видане працівникові у письмовій формі завдання, яке має безпосереднє відношення до специфіки діяльності підприємства або діяльності роботодавця і може привести до створення винаходу (корисної моделі);

роботодавець — особа, яка найняла працівника за трудовим договором (контрактом);

винахідник — людина, інтелектуальною, творчою діяльністю якої створено винахід (корисну модель);

(Абзац тринадцятий статті 1 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

патент (патент на винахід, деклараційний патент на винахід, деклараційний патент на корисну модель, патент (деклараційний патент) на секретний винахід, деклараційний патент на секретну корисну модель) — охоронний документ, що засвідчує пріоритет, авторство і право власності на винахід (корисну модель);

патент на винахід — різновид патенту, що видається за результатами кваліфікаційної експертизи заявки на винахід;

деклараційний патент на винахід — різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи заявки на винахід;

(Абзац шістнадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

деклараційний патент на корисну модель — різновид патенту, що видається за результатами формальної експертизи заявки на корисну модель;

патент (деклараційний патент) на секретний винахід — різновид патенту, що видається на винахід, віднесений до державної таємниці;

деклараційний патент на секретну корисну модель — різновид патенту, що видається на корисну модель, віднесену до державної таємниці;

кваліфікаційна експертиза (експертиза по суті) — експертиза, що встановлює відповідність винаходу умовам патентоздатності (новизні, винахідницькому рівню, промисловій придатності);

(Абзац двадцять перший статті 1 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Абзац двадцять другий статті 1 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

формальна експертиза (експертиза за формальними ознаками) — експертиза, у ході якої встановлюється належність зазначеного у заявці об'єкта до переліку об'єктів, які можуть бути визнані винаходами (корисними моделями), і відповідність заявки та її оформлення встановленим вимогам;

ліцензія — дозвіл власника патенту (ліцензіара), що видається іншій особі (ліцензіату), на використання винаходу (корисної моделі) на певних умовах;

особа — фізична або юридична особа;

заявка — сукупність документів, необхідних для видачі Установою патенту;

(Абзац двадцять шостий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

заявник — особа, яка подала заявку чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац двадцять сьомий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

пріоритет заявки (пріоритет) — першість у поданні заявки;

дата пріоритету — дата подання заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, за якою заявлено пріоритет;

(Абзац двадцять дев'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

міжнародна заявка — заявка, подана згідно з Договором про патентну кооперацію;

Реєстр — Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на винаходи, Державний реєстр деклараційних патентів України на

корисні моделі, Державний реєстр патентів і деклараційних патентів України на секретні винаходи, Державний реєстр деклараційних патентів України на секретні корисні моделі;

заклад експертизи — уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188—III від 21.12.2000)

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188—III від 21.12.2000)

Стаття 2. Законодавство України про охорону прав на винаходи (корисні моделі)

Законодавство України про охорону прав на винаходи (корисні моделі) базується на Конституції України і складається із цього Закону, Цивільного кодексу України, Закону України «Про державну таємницю» та інших нормативно-правових актів.

(Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460—VI від 16.10.2012)

Стаття 3. Повноваження Установи у сфері охорони прав на винаходи (корисні моделі)

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на винаходи і корисні моделі, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає патенти на винаходи і корисні моделі, забезпечує їх державну реєстрацію;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про винаходи і корисні моделі;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на винаходи і корисні моделі в міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий частини першої статті 3 виключено на підставі Закону № 5460—VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації, виконувати окремі завдання, що визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий частини першої статті 3 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

(Частина перша статті 3 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

(Частину другу статті 3 виключено на підставі Закону № 2188–III від 21.12.2000)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

Стаття 4. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені законодавством України про винаходи (корисні моделі), то застосовуються правила міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Стаття 5. Права іноземних осіб та осіб без громадянства

1. Іноземні особи та особи без громадянства мають рівні з особами України права, передбачені цим Законом, відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Іноземні особи та особи без громадянства, які проживають чи мають постійне місцезнаходження поза межами України, у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), зареєстрованих відповідно до закону.

Розділ II

ПРАВОВА ОХОРОНА ВИНАХОДІВ (КОРИСНИХ МОДЕЛЕЙ)

Стаття 6. Умови надання правової охорони

1. Правова охорона надається винаходу (корисній моделі), що не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі та відповідає умовам патентоздатності.

(Частина перша статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Об'єктом винаходу (корисної моделі), правова охорона якому (якій) надається згідно з цим Законом, може бути:

продукт (пристрій, речовина, штам мікроорганізму, культура клітин рослини і тварини тощо);

процес (спосіб), а також нове застосування відомого продукту чи процесу.

(Частина друга статті 6 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Правова охорона згідно з цим Законом не поширюється на такі об'єкти технології:

сортів рослин і породи тварин;

біологічні в своїй основі процеси відтворення рослин та тварин, що не відносяться до небіологічних та мікробіологічних процесів;

топографії інтегральних мікросхем;

результати художнього конструювання.

(Частина третя статті 6 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

4. Пріоритет, авторство і право власності на винахід засвідчуються патентом (деклараційним патентом).

Пріоритет, авторство і право власності на корисну модель засвідчуються деклараційним патентом.

Строк дії патенту України на винахід становить 20 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії деклараційного патенту на винахід становить 6 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії патенту на винахід, об'єктом якого є лікарський засіб, засіб захисту тварин, засіб захисту рослин тощо, використання якого потребує дозволу відповідного компетентного органу, може бути продовжено за клопотанням власника цього патенту на строк, що дорівнює періоду між датою подання заявки та датою одержання такого дозволу, але не більше ніж на 5 років. За подання клопотання сплачується збір.

(Абзац п'ятий частини четвертої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Порядок подання клопотання та продовження строку дії патенту у цьому випадку визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Абзац шостий частини четвертої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Строк дії деклараційного патенту на корисну модель становить 10 років від дати подання заявки до Установи.

Строк дії патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель дорівнює строку

засекречування винаходу (корисної моделі), але не може бути довшим від визначеного за цим Законом строку дії охорони винаходу (корисної моделі).

Дія патенту припиняється достроково за умов, викладених у статті 32 цього Закону.

5. Обсяг правової охорони, що надається, визначається формулою винаходу (корисної моделі). Тлумачення формули повинно здійснюватися в межах опису винаходу (корисної моделі) та відповідних креслень.

6. Дія патенту (деклараційного патенту), виданого на спосіб одержання продукту, поширюється і на продукт, безпосередньо одержаний цим способом.

Стаття 7. Умови патентоздатності винаходу, корисної моделі

1. Винахід відповідає умовам патентоздатності, якщо він є новим, має винахідницький рівень і є промислово придатним.

2. Корисна модель відповідає умовам патентоздатності, якщо вона є новою і промислово придатною.

3. Винахід (корисна модель) визнається новим, якщо він не є частиною рівня техніки. Об'єкти, що є частиною рівня техніки, для визначення новизни винаходу повинні враховуватися лише окремо.

4. Рівень техніки включає всі відомості, які стали загальнодоступними у світі до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету.

5. Рівень техніки включає також зміст будь-якої заявки на видачу в Україні патенту (у тому числі міжнародної заявки, в якій зазначена Україна) у тій редакції, в якій цю заявку було подано спочатку, за умови, що дата її подання (а якщо заявлено пріоритет, то дата пріоритету) передує тій даті, яка зазначена у частині четвертій цієї статті, і що вона була опублікована на цю дату чи після цієї дати.

6. На визнання винаходу (корисної моделі) патентоздатним не впливає розкриття інформації про нього винахідником або особою, яка одержала від винахідника прямо чи опосередковано таку інформацію, протягом 12 місяців до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. При цьому обов'язок доведення обставин розкриття інформації покладається на особу, заінтересовану у застосуванні цієї частини.

7. Винахід має винахідницький рівень, якщо для фахівця він не є очевидним, тобто не впливає явно із рівня техніки. При оцінці винахідницького рівня зміст заявок, зазначених у частині п'ятій цієї статті, до уваги не береться.

8. Винахід (корисна модель) визнається промислово придатним, якщо його може бути використано у промисловості або в іншій сфері діяльності.

Розділ III

ПРАВО НА ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 8. Право винахідника

1. Право на одержання патенту має винахідник, якщо інше не передбачено цим Законом.

2. Винахідники, які спільно створили винахід (корисну модель), мають однакові права на одержання патенту, якщо інше не передбачено угодою між ними.

3. У разі перегляду умов угоди щодо складу винахідників Установа за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як винахідники, а також осіб, що є винахідниками, але не зазначені у заявці як винахідники, вносить зміни до відповідних документів у порядку, що встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина третя статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. Не визнаються винахідниками фізичні особи, які не внесли особистого творчого внеску у створення винаходу (корисної моделі), а надали винахіднику (винахідникам) тільки технічну, організаційну чи матеріальну допомогу при його створенні і (або) оформленні заявки.

5. Винахіднику належить право авторства, яке є невід'ємним особистим правом і охороняється безстроково.

Винахідник має право на присвоєння свого імені створеному ним винаходу (корисній моделі).

Стаття 9. Право роботодавця

1. Право на одержання патенту на службовий винахід (корисну модель) має роботодавець винахідника.

2. Винахідник подає роботодавцю письмове повідомлення про створений ним службовий винахід (корисну модель) з описом, що розкриває суть винаходу (корисної моделі) достатньо ясно і повно.

3. Роботодавець повинен протягом чотирьох місяців від дати одержання від винахідника повідомлення подати до Установи заявку на одержання патенту чи передати право на його одержання іншій особі або прийняти рішення про збереження службового винаходу (корисної моделі) як конфіденційної інформації. У цей же строк роботодавець повинен укласти з винахідником письмовий договір щодо розміру та умови виплати йому (його правонаступнику) винагороди відповідно до економічної цінності винаходу (корисної моделі) і (або) іншої вигоди, яка може бути одержана роботодавцем.

4. Якщо роботодавець не виконає зазначених у частині третій цієї статті вимог у встановлений строк, то право на одержання патенту на

службовий винахід (корисну модель) переходить до винахідника або його правонаступника. У цьому випадку за роботодавцем залишається переважне право на придбання ліцензії.

5. Строк збереження роботодавцем чи його правонаступником службового винаходу (корисної моделі) як конфіденційної інформації у разі його невикористання не повинен перевищувати чотирьох років. У протилежному випадку право на одержання патенту на службовий винахід (корисну модель) переходить до винахідника чи його правонаступника.

6. Спори щодо умов одержання винахідником службового винаходу (корисної моделі) винагороди та її розміру вирішуються у судовому порядку.

Стаття 10. Право правонаступника

Право на одержання патенту має відповідно правонаступник винахідника або роботодавця.

Стаття 11. Право першого заявника

Якщо винахід (корисну модель) створено двома чи більше винахідниками незалежно один від одного, то право на одержання патенту (деклараційного патенту) на цей винахід чи деклараційного патенту на корисну модель належить заявнику, заявка якого має більш ранню дату подання до Установи або, якщо заявлено пріоритет, більш ранню дату пріоритету, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за якою не прийнято рішення про відмову у видачі патенту.

Розділ IV ПОРЯДОК ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 12. Заявка

1. Особа, яка бажає одержати патент (деклараційний патент) і має на це право, подає до Установи заявку.

2. За дорученням заявника заявку може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності або іншу довірену особу.

3. Віднесення інформації, яка міститься у заявці, до державної таємниці здійснюється згідно із Законом України «Про державну таємницю» та прийнятими на його основі нормативними актами.

Якщо винахід (корисну модель) створено з використанням інформації, зареєстрованої у Зводі відомостей, що становлять державну таємницю України, чи цей винахід (корисна модель) згідно із Законом України «Про державну таємницю» може бути віднесений до державної таємниці, то заявка подається до Установи через режимно-секретний орган заявника чи через компетентний орган місцевої державної адміністрації за місцем знаходження (для юридичних осіб) або місцем проживання

(для фізичних осіб). До заявки додається пропозиція заявника щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці з посиланням на відповідні положення Закону України «Про державну таємницю».

4. Заявка на винахід повинна стосуватися одного або групи винаходів, пов'язаних єдиним винахідницьким задумом (вимога єдиності винаходу).

Заявка на корисну модель повинна стосуватися однієї корисної моделі (вимога єдиності корисної моделі).

5. Заявка складається українською мовою і повинна містити:

заяву про видачу патенту на винахід чи деклараційного патенту на винахід (корисну модель);

(Абзац другий частини п'ятої статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

опис винаходу (корисної моделі);

формулу винаходу (корисної моделі);

креслення (якщо на них є посилання в описі);

реферат.

6. У заяві про видачу патенту (деклараційного патенту) необхідно вказати заявника (заявників) і його (їх) адресу, а також винахідника (винахідників).

Винахідник має право вимагати, щоб його не згадували як винахідника даного винаходу (корисної моделі) в будь-якій публікації Установи, зокрема у відомостях про заявку чи патент.

7. Опис винаходу (корисної моделі) повинен викладатися у визначеному порядку і розкривати суть винаходу (корисної моделі) настільки ясно і повно, щоб його зміг здійснити фахівець у зазначеній галузі.

8. Формула винаходу (корисної моделі) повинна виражати його суть, базуватися на описі і викладатися у визначеному порядку ясно і стисло.

9. Реферат складається лише для інформаційних цілей. Він не може братися до уваги з іншою метою, зокрема для тлумачення формули винаходу (корисної моделі) і визначення рівня техніки.

10. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності відповідно до цього Закону.

(Частина десята статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

11. За подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору повинен надійти до Установи разом з заявкою або протягом двох місяців після дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Абзац перший частини одинадцятої статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Абзац другий частини одинадцятої статті 12 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 13. Дата подання заявки

1. Датою подання заявки є дата одержання Установою матеріалів, що містять принаймні:

заяву у довільній формі про видачу патенту (деклараційного патенту), викладену українською мовою;

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

матеріал, що справляє враження опису винаходу (корисної моделі), викладений українською або іншою мовою. В останньому випадку для збереження дати подання заявки переклад цього матеріалу українською мовою повинен надійти до Установи протягом двох місяців від дати подання заявки.

2. Дата подання заявки встановлюється згідно з частинами десятою, одинадцятою та дванадцятою статті 16 цього Закону.

(Стаття 13 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 14. Міжнародна заявка

1. Порядок одержання патенту на підставі міжнародної заявки є таким самим, як порядок одержання патенту на підставі національної заявки, за винятками, що впливають з Договору про патентну кооперацію.

2. Експертиза міжнародної заявки проводиться за умови одержання закладом експертизи до спливу 31 місяця від її дати пріоритету поданих заявником перекладу цієї заявки українською мовою та документа про сплату збору за подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на 2 місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

З одержанням у встановлений строк зазначених документів заявнику надсилається повідомлення про прийняття міжнародної заявки на експертизу.

3. У разі невиконання вимог частини другої цієї статті дія міжнародної заявки в Україні вважається припиненою. Якщо заявник виконав принаймні одну з цих вимог, то про таке припинення йому надсилається повідомлення.

4. За клопотанням заявника дію міжнародної заявки в Україні може бути поновлено, якщо вимоги частини другої цієї статті не були виконані з поважних причин. За подання клопотання сплачується збір.

Таке клопотання може бути подано протягом 2 місяців від дати припинення обставин, що стали причиною недотримання встановленого частиною другою цієї статті строку в 31 місяць, або протягом 12 місяців

від його впливу, залежно від того, який з них настає першим. При цьому на дату подання клопотання заявник має виконати всі дії щодо заявки, передбачені цим Законом, які мали бути виконаними на цю дату.

5. Якщо на дату одержання закладом експертизи клопотання про поновлення дії міжнародної заявки в Україні вимоги частини четвертої цієї статті не виконані, заявнику надсилається повідомлення про можливість відмови у задоволенні клопотання.

Якщо протягом 2 місяців від дати одержання заявником цього повідомлення невідповідність вимогам частини четвертої цієї статті не буде усунуто, заявнику надсилається повідомлення про відмову у задоволенні клопотання.

6. Установа публікує в своєму офіційному бюлетені визначені нею відомості про міжнародну заявку, прийняту на експертизу міжнародну заявку.

(Стаття 14 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 15. Пріоритет

1. Заявник має право на пріоритет попередньої заявки на такий же винахід (корисну модель) протягом 12 місяців від дати подання попередньої заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет.

(Частина перша статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Заявник, який бажає скористатися правом пріоритету, протягом трьох місяців від дати подання заявки до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності подає заяву про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки та її копію, якщо ця заявка була подана в іноземній державі — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності. У межах цього строку зазначені матеріали можуть бути змінені. Якщо ці матеріали подано несвоєчасно, право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Абзац перший частини другої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Строки, зазначені в частинах першій і другій цієї статті, пропущені заявником через непередбачені і незалежні від нього обставини, можуть бути продовжені на 2 місяці з дати закінчення зазначеного строку за умови сплати відповідного збору. Порядок продовження таких строків встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

За необхідності центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності може

зажати переказ попередньої заявки українською мовою. Переказ повинен надійти до Установи протягом 2 місяців від дати одержання заявником запиту Установи. Якщо переказ не надійде у зазначений строк, то право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

Строк надходження переказу попередньої заявки може бути продовжений до 6 місяців від дати одержання заявником запиту центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За продовження строку сплачується збір.

(Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

3. Щодо заявки в цілому чи окремого пункту формули винаходу (корисної моделі) може бути заявлено пріоритет кількох попередніх заявок. При цьому строки, початковою датою яких є дата пріоритету, обчислюються від найбільш ранньої дати пріоритету.

4. Пріоритет поширюється лише на ті ознаки винаходу (корисної моделі), які зазначені в попередній заявці, пріоритет якої заявлено.

5. Якщо деякі ознаки винаходу (корисної моделі) відсутні у формулі винаходу (корисної моделі), що викладена у попередній заявці, то для надання права пріоритету достатньо, щоб в описі попередньої заявки були точно вказані ці ознаки.

6. Якщо за попередньою заявкою діловодство в Установі не завершено, то з надходженням заяви про пріоритет згідно з частиною другою цієї статті попередня заявка вважається відкликаною в частині, на яку заявлено пріоритет.

7. Пріоритет заявки, що виділена з попередньої на пропозицію Установи або за ініціативою заявника до прийняття рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову у його видачі (виділена заявка), встановлюється за датою подання до Установи попередньої заявки, з якої її виділено, або, якщо за попередньою заявкою заявлено пріоритет, — за датою цього пріоритету за умови, що суть винаходу за виділеною заявкою не виходить за межі змісту попередньої заявки на дату її подання.

8. Пріоритет винаходу (корисної моделі) може бути встановлено за датою одержання закладом експертизи додаткових матеріалів, оформлених відповідно до частини сьомої статті 16 цього Закону як самостійна заявка, якщо ця заявка подана протягом трьох місяців від дати одержання заявником повідомлення про те, що зазначені матеріали не беруться до уваги під час експертизи заявки, до якої вони були додані.

(Статтю 15 доповнено частиною восьмою згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 16. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи, складається з попередньої експертизи, формальної експертизи та, за заявкою стосовно патенту на винахід (секретний винахід), — кваліфікаційної експертизи і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина перша статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Кінцеві результати експертизи заявки, що не вважається відкликаною або не відкликана, відображаються в обґрунтованому висновку експертизи за заявкою, що набирає чинності після затвердження його Установою. На підставі такого висновку Установа приймає рішення про видачу патенту або про відмову у видачі патенту. Рішення Установи надсилається заявнику.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним рішення Установи затребувати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Ці копії надсилаються заявнику протягом місяця.

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення закладу експертизи особисто або через свого представника брати участь у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Частина четверта статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. Заявник має право вносити до заявки виправлення помилок та зміни свого імені (найменування) і своєї адреси, адреси для листування, імені та адреси свого представника.

Заявник може вносити до заявки зміни, пов'язані зі зміною особи заявника, за умови згоди зазначених у заявці інших заявників. Такі зміни може за згодою всіх заявників вносити також особа, яка бажає стати заявником.

Ці виправлення та зміни враховуються, якщо вони одержані закладом експертизи не пізніше одержання ним документа про сплату державного мита за видачу патенту.

При публікації відомостей про заявку на видачу патенту на винахід зазначені виправлення та зміни враховуються, якщо вони надійшли до закладу експертизи за 6 місяців до дати публікації.

За подання заяви про виправлення помилки або про внесення будь-якої із зазначених змін сплачується збір, за умови, що помилка не є очевидною чи технічною, а зміна виникла через залежні від подавця заяви обставини.

6. Заклад експертизи може вимагати від заявника надання додаткових матеріалів, якщо без них проведення експертизи неможливе, або у разі виникнення обґрунтованих сумнівів у достовірності будь-яких відомостей чи елементів, що містяться в матеріалах заявки.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи із вимогою про надання додаткових матеріалів затребувати від нього копії матеріалів, що протиставлені заявці.

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом двох місяців від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи або копій матеріалів, що протиставлені заявці. Строк подання додаткових матеріалів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть додаткові матеріали у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

7. Якщо заявником подано додаткові матеріали, то в процесі експертизи з'ясовується, чи не виходять вони за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі).

Додаткові матеріали виходять за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі), якщо вони містять ознаки, які необхідно включити до формули винаходу (корисної моделі).

Додаткові матеріали в частині, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті винаходу (корисної моделі), не беруться до уваги під час експертизи заявки і можуть бути, після одержання відповідного повідомлення закладу експертизи, оформлені заявником як самостійна заявка.

8. Під час проведення попередньої експертизи заявка, яка не містить пропозиції заявника щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, розглядається на предмет наявності в ній відомостей, які можуть бути віднесені згідно із Зводом відомостей, що становлять державну таємницю, до державної таємниці.

За наявності в заявці таких відомостей, а також якщо заявка містить пропозицію заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до

державної таємниці, матеріали заявки надсилаються відповідному Державному експерту з питань таємниць (далі — Державний експерт) для прийняття рішення щодо віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

Державний експерт надсилає своє рішення разом з матеріалами заявки до закладу експертизи протягом місяця від дати одержання ним матеріалів заявки.

Строк, протягом якого може діяти рішення про віднесення інформації, викладеної у заявці, до державної таємниці, встановлюється Державним експертом з урахуванням ступеня секретності інформації.

Якщо Державний експерт прийняв рішення про віднесення заявлено-го винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, він визначає коло осіб, які можуть мати доступ до нього, і все наступне діловодство за заявкою здійснюється у режимі секретності.

Про рішення Державного експерта заклад експертизи негайно повідомляє заявника. Якщо у заявці не було пропозиції заявника про віднесення винаходу (корисної моделі) до державної таємниці, а Державний експерт відніс винахід (корисну модель) до державної таємниці, то заявник, у разі незгоди, може подати до закладу експертизи мотивоване клопотання про розсекречування матеріалів заявки чи оскаржити рішення Державного експерта до суду.

9. Під час проведення формальної експертизи:

встановлюється дата подання заявки на підставі статті 13 цього Закону; визначається, чи належить об'єкт, що заявляється, до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, та чи не відноситься він до об'єктів технології, зазначених у частині третій статті 6 цього Закону;

заявка перевіряється на відповідність формальним вимогам статті 12 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності;

документ про сплату збору за подання заявки перевіряється на відповідність встановленим вимогам.

(Частина дев'ята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

10. За відповідності матеріалів заявки вимогам статті 13 цього Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки заявнику надсилається повідомлення про встановлену дату подання заявки.

11. У разі невідповідності матеріалів заявки вимогам статті 13 цього Закону заявнику негайно надсилається про це повідомлення. Якщо невідповідність усунуто протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення, то датою подання заявки вважається дата одержання

закладом експертизи виправлених матеріалів. В іншому разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

12. Якщо в матеріалах заявки, що відповідає вимогам статті 13 цього Закону, є посилання на креслення, але такого креслення в ній немає, заявнику надсилається про це повідомлення і пропонується на його вибір надіслати креслення чи вилучити посилання на нього у заявці. У разі подання креслення протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи креслення. Якщо у цей строк заявник не зробить запропонованого йому вибору, то заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

13. У разі порушення вимог частини одинадцятої статті 12 цього Закону заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

14. За належності об'єкта, що заявляється, до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, відповідності документів заявки формальним вимогам до них статті 12 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, та відповідності документа про сплату збору за подання заявки встановленим вимогам заявнику надсилається за заявкою стосовно:

патенту на винахід — повідомлення про завершення формальної експертизи та можливість проведення кваліфікаційної експертизи;

деклараційного патенту на винахід (корисну модель) — рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності про видачу деклараційного патенту на винахід (корисну модель).

(Частина чотирнадцята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

15. Якщо є підстави вважати, що заявлений об'єкт не належить до об'єктів технології, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, або заявка не відповідає формальним вимогам статті 12 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, чи документ про сплату збору за подання заявки не відповідає встановленим вимогам, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

Відповідь заявника надається у строк, встановлений частиною шостою цієї статті, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявкою.

У випадку порушення вимоги єдиності, встановленої частиною четвертою статті 12 цього Закону, заявник повинен зазначити у відповіді винахід (корисну модель), щодо якого слід проводити експертизу заявки, і у разі необхідності внести уточнення до заявки. При цьому щодо інших винаходів (корисних моделей) можуть бути подані самостійні заявки.

Якщо на пропозицію закладу експертизи вимогу єдності не буде виконано, експертиза заявки проводиться щодо винаходу (корисної моделі), зазначеного у його формулі першим.

(Частина п'ятнадцята статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

16. По закінченні 18 місяців від дати подання заявки на видачу патенту на винахід, а якщо заявлено пріоритет, то від дати її пріоритету, Установа публікує у своєму офіційному бюлетені визначені нею відомості про заявку за умови, що вона не відкликана, не вважається відкликаною або за нею не прийнято рішення про відмову у видачі патенту.

За клопотанням заявника Установа публікує відомості про заявку раніше зазначеного строку. За подання клопотання сплачується збір.

Після публікації відомостей про заявку будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Абзац третій частини шістнадцятої статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

У разі виявлення в опублікованих відомостях очевидних помилок заявник має право подати клопотання про їх виправлення.

Відомості про заявку на видачу деклараційного патенту на винахід (корисну модель) не публікуються.

Відомості про заявки, щодо яких Державний експерт прийняв рішення про віднесення їх до державної таємниці, не публікуються.

17. Під час кваліфікаційної експертизи перевіряється відповідність заявленого винаходу умовам патентоздатності, визначеним статтею 7 цього Закону.

Кваліфікаційна експертиза проводиться після одержання закладом експертизи відповідної заяви будь-якої особи та документа про сплату збору за її проведення.

Заявник може подати зазначені заяву та документ протягом трьох років від дати подання заявки. Інша особа може подати їх після публікації відомостей про заявку на винахід, але не пізніше трьох років від дати подання заявки. При цьому вона не бере участі у вирішенні питань щодо заявки. Їй надсилається лише затверджений Установою висновок експертизи за заявкою.

Строк подання зазначених заяви та документа продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом дванадцяти місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть зазначені заяву та документ у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

18. Якщо є підстави вважати, що заявлений винахід не відповідає умовам патентоздатності, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

Відповідь заявника надається у строк, встановлений частиною шостою цієї статті для додаткових матеріалів, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявкою. При цьому питання щодо дотримання вимоги єдиності винаходу вирішуються відповідно до частини п'ятнадцятої цієї статті.

(Стаття 16 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 17. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель або до дати сплати державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель.

(Стаття 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 18. Перетворення заявок

Заявник має право перетворити:

заявку на видачу патенту на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на винахід і навпаки в будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову в його видачі;

заявку на видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на заявку на видачу деклараційного патенту на корисну модель і навпаки в будь-який час до одержання ним рішення про видачу патенту (деклараційного патенту) або рішення про відмову в його видачі.

У цьому разі зберігається встановлена дата подання заявки, а якщо заявлено пріоритет, — дата її пріоритету.

За подання заяви про перетворення заявки сплачується збір.

(Статтю 18 доповнено частиною третьою згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 19. Конфіденційність заявки

З дати надходження заявки до Установи і до публікації відомостей про заявку або публікації відомостей про видачу патенту матеріали заявки вважаються конфіденційною інформацією. Доступ третьої особи до матеріалів заявки забороняється, за винятком випадків, коли такий доступ здійснюється за дозволом заявника або за рішенням компетентного органу.

Особи, винні у порушенні вимог щодо конфіденційності матеріалів заявки, несуть відповідальність, передбачену законами України.

(Статтю 20 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 21. Тимчасова правова охорона

1. Опубліковані згідно з частиною шістнадцятою статті 16 цього Закону відомості про заявку на патент на винахід надають заявнику тимчасову правову охорону в обсязі формули винаходу, з урахуванням якої вони опубліковані.

(Частина перша статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Заявник має право на одержання компенсації за завдані йому після публікації відомостей про заявку збитки від особи, яка дійсно знала чи одержала письмове повідомлення українською мовою з зазначенням номера заявки про те, що відомості про заявку на винахід, який нею використовується без дозволу заявника, опубліковані. Зазначена компенсація може бути одержана заявником тільки після одержання ним патенту.

3. Дія тимчасової правової охорони припиняється від дати публікації в офіційному бюлетені відомостей про видачу патенту на винахід чи повідомлення про припинення діловодства щодо заявки.

4. Дія тимчасової правової охорони за міжнародною заявкою починається від дати публікації відомостей про неї Установою на умовах, викладених у частині другій цієї статті.

(Частина четверта статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 22. Реєстрація патенту

1. На підставі рішення про видачу патенту здійснюється державна реєстрація патенту, для чого вносяться відповідні відомості до Реєстру. Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються в установленому порядку.

2. Державна реєстрація патенту (деклараційного патенту) на винахід та деклараційного патенту на корисну модель здійснюється за наявності документів про сплату державного мита за його видачу і збору за публікації про видачу патенту. Зазначені мито та збір сплачуються після надходження до заявника рішення про видачу патенту.

Якщо протягом трьох місяців від дати надходження до заявника рішення про видачу патенту документи про сплату державного мита за видачу патенту і збору за публікації про видачу патенту до закладу експертизи не надійшли, державна реєстрація патенту не здійснюється, а заявка вважається відкликаною.

Строк надходження цих документів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Частина друга статті 22 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Після внесення до Реєстру відомостей будь-яка особа має право ознайомитися з ними у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, та одержати відповідно до свого клопотання виписку з Реєстру щодо відомостей про певний патент, за умови сплати збору за подання цього клопотання.

(Абзац перший частини третьої статті 22 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Ознайомлення з відомостями, внесеними до Реєстру, щодо патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід та деклараційного патенту на секретну корисну модель здійснюється з дотриманням вимог Закону України «Про державну таємницю».

(Частина третя статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. Помилки у внесених до Реєстру відомостях виправляються за ініціативою власника патенту та Установи.

(Абзац перший частини четвертої статті 22 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

До Реєстру за ініціативою власника патенту можуть бути внесені зміни згідно з установленим переліком можливих змін. За внесення до Реєстру змін щодо патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель сплачується збір.

(Стаття 22 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 23. Публікації про видачу патенту

1. Одночасно з державною реєстрацією патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель Установа публікує у своєму офіційному бюлетені визначені в установленому порядку відомості про видачу патенту (деклараційного патенту).

(Частина перша статті 23 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

2. Не пізніше 3 місяців від дати опублікування відомостей про видачу патенту Установа публікує опис до патенту (деклараційного патенту), що містить формулу та опис винаходу (корисної моделі), а також креслення, на яке є посилання в описі винаходу (корисної моделі).

3. Після публікації відомостей про видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід або деклараційного патенту на корисну модель будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому порядку. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Частина третя статті 23 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000, із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

4. Відомості про видачу патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель не публікуються.

Стаття 24. Оскарження рішення за заявкою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявкою у судовому порядку, а також до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи чи копій матеріалів, затребуваних відповідно до частини третьої статті 16 цього Закону.

2. Якщо рішення Установи за заявкою оскаржено у судовому порядку після державної реєстрації патенту, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідного патенту.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід чи деклараційного патенту на корисну модель.

4. Оскарження рішення Установи до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у частині першій цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Частина четверта статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час

його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте за цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Заявник може оскаржити затверджене Установою рішення Апеляційної палати у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 24 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 25. Видача патенту

1. Видача патенту здійснюється Установою у місячний строк після його державної реєстрації.

Патент видається особі, яка має право на його одержання. Якщо право на одержання одного і того ж патенту мають кілька осіб, їм видається один патент.

Деклараційний патент на винахід (корисну модель) видається під відповідальність його власника за відповідність винаходу (корисної моделі) умовам патентоздатності.

2. Форма патенту і зміст зазначених у ньому відомостей визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина друга статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

3. До виданого патенту на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок з наступним повідомленням про це в офіційному бюлетені.

4. У випадку втрати чи зіпсування патенту його власнику видається дублікат патенту у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За видачу дубліката патенту сплачується збір.

(Статтю 25 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Частина четверта статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 26. Перетворення деклараційного патенту

Власник деклараційного патенту на винахід або його правонаступник з метою перетворення деклараційного патенту на винахід в патент на винахід може подати стосовно заявки, за якою видано деклараційний патент, заяву проведення кваліфікаційної експертизи заявки. Заява повинна надійти до закладу експертизи не пізніше трьох років від дати подання заявки, за якою видано деклараційний патент. За подання заявки сплачується збір.

(Частина перша статті 26 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

(Частина другу статті 26 виключено на підставі Закону № 2188–III від 21.12.2000)

При прийнятті за результатами кваліфікаційної експертизи рішення про видачу патенту на винахід дія деклараційного патенту на винахід припиняється від дати публікації відомостей про видачу патенту на винахід. Установа публікує відомості про припинення дії деклараційного патенту в офіційному бюлетені. Строк дії патенту на винахід, виданого замість деклараційного патенту на винахід, становить 20 років від дати подання заявки на деклараційний патент на винахід.

Якщо кваліфікаційна експертиза, що проводиться з метою перетворення деклараційного патенту на винахід на патент на винахід, не завершиться до кінця строку дії деклараційного патенту і будь-яка особа після цієї дати почне використовувати винахід чи здійснить значні і серйозні приготування до його використання, у разі видачі патенту на винахід за заявкою, за якою раніше було видано деклараційний патент, вона може і далі використовувати винахід в обсязі здійснених приготувань без виплати компенсації власникові патенту на винахід.

(Частина статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Якщо в результаті проведення кваліфікаційної експертизи заявки прийнято рішення про відмову у видачі патенту на винахід, деклараційний патент на винахід вважається таким, що не набрав чинності від дати публікації відомостей про його видачу, про що Установа публікує відомості в офіційному бюлетені.

Стаття 27. Розсекречування секретного винаходу (корисної моделі)

1. Власник патенту на секретний винахід (корисну модель) має право внести відповідному Державному експертові пропозицію про розсекречування винаходу (корисної моделі) чи зміну встановленого ступеня

секретності. Державний експерт у цьому випадку повинен розглянути пропозицію і дати письмову відповідь протягом місяця від дати одержання пропозиції.

2. Зміна ступеня секретності винаходу (корисної моделі) чи його розсекречування здійснюється за рішенням відповідного Державного експерта на пропозицію власника патенту у зв'язку із закінченням строку дії рішення про віднесення інформації про винахід (корисну модель) до державної таємниці або на підставі рішення суду.

3. Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель протягом одного року від дати одержання ним рішення Державного експерта про розсекречування винаходу (корисної моделі) має право подати до Установи клопотання про видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід на строк, що залишився до закінчення дії патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель. У цьому випадку Установа вносить відповідні зміни до Реєстру, здійснює публікацію про видачу і видає патент (деклараційний патент) згідно із статтями 22, 23 і 25 цього Закону, за умови сплати відповідних зборів та державного мита.

(Частина третя статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188-III від 21.12.2000)

Розділ V

ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ З ПАТЕНТУ

Стаття 28. Права, що впливають з патенту

1. Права, що впливають з патенту, діють від дати публікації відомостей про його видачу.

Права, що впливають з патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи з деклараційного патенту на секретну корисну модель, діють від дати внесення інформації про нього до відповідного Реєстру.

2. Патент надає його власнику виключне право використовувати винахід (корисну модель) за своїм розсудом, якщо таке використання не порушує прав інших власників патентів.

Використання секретного винаходу (корисної моделі) власником патенту має здійснюватися з додержанням вимог Закону України «Про державну таємницю» та за погодженням із Державним експертом.

Взаємовідносини при використанні винаходу (корисної моделі), патент на який належить кільком особам, визначаються угодою між ними. У разі відсутності такої угоди кожний власник патенту може використовувати винахід (корисну модель) за своїм розсудом, але жоден з них не має права давати дозвіл (видавати ліцензію) на використання винаходу

(корисної моделі) та передавати право власності на винахід (корисну модель) іншій особі без згоди інших власників патенту.

Використанням винаходу (корисної моделі) визнається:

виготовлення продукту із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), застосування такого продукту, пропонування для продажу, в тому числі через Інтернет, продаж, імпорт (ввезення) та інше введення його в цивільний оборот або зберігання такого продукту в зазначених цілях;

(Абзац п'ятий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 34–IV від 04.07.2002, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

застосування процесу, що охороняється патентом, або пропонування його для застосування в Україні, якщо особа, яка пропонує цей процес, знає про те, що його застосування забороняється без згоди власника патенту або, виходячи з обставин, це і так є очевидним.

(Абзац шостий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Абзац сьомий частини другої статті 28 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Продукт визнається виготовленим із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), якщо при цьому використано кожен знак, включений до незалежного пункту формули винаходу (корисної моделі), або знак, еквівалентну їй.

Процес, що охороняється патентом, визнається застосованим, якщо використано кожен знак, включений до незалежного пункту формули винаходу, або знак, еквівалентну їй.

(Абзац дев'ятий частини другої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Будь-який продукт, процес виготовлення якого охороняється патентом, за відсутністю доказів протилежного вважається виготовленим із застосуванням цього процесу за умови виконання принаймні однієї з двох вимог:

(Частину другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

продукт, виготовлений із застосуванням процесу, що охороняється патентом, є новим;

(Частину другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

існують підстави вважати, що зазначений продукт виготовлено із застосуванням даного процесу і власник патенту не в змозі шляхом прийнятних зусиль визначити процес, що застосовувався при виготовленні цього продукту.

(Частину другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

В такому разі обов'язок доведення того, що процес виготовлення продукту, ідентичного тому, що виготовляється із застосуванням процесу, який охороняється патентом, відрізняється від останнього, покладається на особу, щодо якої є достатні підстави вважати, що вона порушує права власника патенту.

(Частина другу статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

3. Виключні права власника патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід і деклараційного патенту на секретну корисну модель обмежуються Законом України «Про державну таємницю» і відповідними рішеннями Державного експерта.

Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель має право на одержання від державного органу, визначеного Кабінетом Міністрів України, грошової компенсації на покриття витрат за сплату зборів, передбачених цим Законом.

Спори щодо розмірів і порядку виплати грошової компенсації вирішуються у судовому порядку.

4. Власник патенту може використовувати попереджувальне маркування із зазначенням номера патенту на продукт чи на упаковці продукту, виготовленого із застосуванням запатентованого винаходу.

5. Патент надає його власнику виключне право забороняти іншим особам використовувати винахід (корисну модель) без його дозволу, за винятком випадків, коли таке використання не визнається згідно з цим Законом порушенням прав, що надаються патентом.

(Частина п'ята статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

6. Власник патенту може передавати на підставі договору право власності на винахід (корисну модель) будь-якій особі, яка стає його правонаступником, а щодо секретного винаходу (корисної моделі) — тільки за погодженням із Державним експертом.

7. Власник патенту має право дати будь-якій особі дозвіл (видати ліцензію) на використання винаходу (корисної моделі) на підставі ліцензійного договору, а щодо секретного винаходу (корисної моделі) такий дозвіл надається тільки за погодженням із Державним експертом.

(Частина сьома статті 28 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

8. Договір про передачу права власності на винахід (корисну модель) і ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

Сторона договору має право на офіційне загальнодоступне інформування інших осіб про передачу права власності на винахід (корисну модель) або видачу ліцензії на використання винаходу (корисної моделі).

Таке інформування здійснюється шляхом публікації в офіційному бюлетені відомостей в обсязі та порядку, встановлених Установою, з одночасним внесенням їх до Реєстру.

(Абзац другий частини восьмої статті 28 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Частина восьма статті 28 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

За опублікування зазначених відомостей та запропонованих стороною договору змін до відомостей про видачу ліцензії сплачуються збори.

(Частина восьму статті 28 доповнено абзацом третім згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

9. Власник патенту, крім патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель, має право подати до Установи для офіційної публікації заяву про готовність надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого винаходу (корисної моделі). У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту зменшується на 50 відсотків починаючи з року, наступного за роком публікації такої заяви.

(Абзац перший частини дев'ятої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Особа, яка виявила бажання скористатися зазначеним дозволом, зобов'язана укласти з власником патенту чи деклараційного патенту договір про платежі. Спори, що виникають під час виконання цього договору, вирішуються у судовому порядку.

Якщо жодна особа не заявила власнику патенту про свої наміри щодо використання винаходу (корисної моделі), він може подати до Установи письмове клопотання про відкликання своєї заяви. У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту сплачується у повному розмірі починаючи з року, наступного за роком публікації такого клопотання.

10. Права, що впливають з патенту, не зачіпають будь-які інші особисті майнові чи немайнові права винахідника, що регулюються іншим законодавством України.

Стаття 29. Обов'язки, що впливають з патенту

Власник патенту повинен сплачувати відповідні збори за підтримання чинності патенту і добросовісно користуватися виключним правом, що випливає з патенту.

Стаття 30. Примусове відчуження прав на винахід (корисну модель)

1. Якщо винахід (корисна модель), крім секретного винаходу (корисної моделі), не використовується або недостатньо використовується в Україні протягом трьох років починаючи від дати публікації відомостей про видачу патенту або від дати, коли використання винаходу (корисної

моделі) було припинено, то будь-яка особа, яка має бажання і виявляє готовність використовувати винахід (корисну модель), у разі відмови власника прав від укладання ліцензійного договору може звернутися до суду із заявою про надання їй дозволу на використання винаходу (корисної моделі).

(Абзац перший частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Якщо власник патенту не доведе, що факт невикористання винаходу (корисної моделі) зумовлений поважними причинами, суд виносить рішення про надання дозволу заінтересованій особі на використання винаходу (корисної моделі) з визначенням обсягу його використання, строку дії дозволу, розміру та порядку виплати винагороди власнику патенту. При цьому право власника патенту надавати дозволи на використання винаходу (корисної моделі) не обмежується.

(Абзац другий частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Власник патенту зобов'язаний дати дозвіл (видати ліцензію) на використання винаходу (корисної моделі) власнику пізніше виданого патенту, якщо винахід (корисна модель) останнього призначений для досягнення іншої мети або має значні техніко-економічні переваги і не може використовуватися без порушення прав власника раніше виданого патенту. Дозвіл дається в обсязі, необхідному для використання винаходу (корисної моделі) власником пізніше виданого патенту. При цьому власник раніше виданого патенту має право отримати ліцензію на прийнятних умовах для використання винаходу (корисної моделі), що охороняється пізніше виданим патентом.

3. З метою забезпечення здоров'я населення, оборони держави, екологічної безпеки та інших інтересів суспільства Кабінет Міністрів України може дозволити використання запатентованого винаходу (корисної моделі) визначений ним особі без згоди власника патенту (деклараційного патенту) у разі його безпідставної відмови у видачі ліцензії на використання винаходу (корисної моделі). При цьому:

(Абзац перший частини третьої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1256–VI від 14.04.2009)

1) дозвіл на таке використання надається виходячи з конкретних обставин;

2) обсяг і тривалість такого використання визначаються метою наданого дозволу, і у випадку напівпровідникової технології воно має бути лише некомерційним використанням органами державної влади чи направленням антиконкурентної практики за рішенням відповідного органу державної влади;

3) дозвіл на таке використання не позбавляє власника патенту права надавати дозволи на використання винаходу (корисної моделі);

4) право на таке використання не передається, крім випадку, коли воно передається разом з тією частиною підприємства чи ділової практики, в якій здійснюється це використання;

5) використання дозволяється переважно для забезпечення потреб внутрішнього ринку;

6) про надання дозволу на використання винаходу (корисної моделі) власнику патенту надсилається повідомлення одразу, як це стане практично можливим;

7) дозвіл на використання відміняється, якщо перестають існувати обставини, через які його видано;

8) власнику патенту сплачується адекватна компенсація відповідно до економічної цінності винаходу (корисної моделі).

Рішення Кабінету Міністрів України про надання дозволу на використання винаходу (корисної моделі), строк і умови його надання, відміну дозволу на використання, розмір та порядок виплати винагороди власнику патенту можуть бути оскаржені в судовому порядку.

(Частина третя статті 30 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

4. Власник патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель може видати ліцензію на використання його винаходу (корисної моделі) тільки особі, що має дозвіл доступу до цього винаходу (корисної моделі) від Державного експерта.

Якщо зазначена особа не може досягти із власником такого патенту згоди щодо видачі ліцензії, Кабінет Міністрів України має право дозволити їй використання секретного винаходу (корисної моделі) відповідно до частини третьої цієї статті.

(Абзац другий частини четвертої статті 30 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

5. Спори щодо умов видачі ліцензій і виплати компенсацій та їх розміру вирішуються у судовому порядку.

Стаття 31. Дії, які не визнаються порушенням прав

1. Будь-яка особа, яка до дати подання до Установи заявки або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету в інтересах своєї діяльності з комерційною метою добросовісно використала в Україні технологічне (технічне) вирішення, тотожне заявленому винаходу (корисній моделі), чи здійснила значну і серйозну підготовку для такого використання, збереігає право на безоплатне продовження цього використання або на використання винаходу (корисної моделі), як це передбачалося зазначеною підготовкою (право попереднього користування).

Право попереднього користування обмежується тим обсягом використання тотожного заявленому винаходу вирішення, яким воно було на дату подання заявки.

Право попереднього користування може передаватися або переходити до іншої особи тільки разом з підприємством чи діловою практикою або тією частиною підприємства чи ділової практики, в яких було використано вирішення, тотожне заявленому винаходу (корисній моделі), чи здійснено значну і серйозну підготовку для такого використання.

2. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, використання запатентованого винаходу (корисної моделі):

в конструкції чи при експлуатації транспортного засобу іноземної держави, який тимчасово або випадково перебуває у водах, повітряному просторі чи на території України, за умови, що винахід (корисна модель) використовується виключно для потреб зазначеного засобу;

без комерційної мети;

з науковою метою або в порядку експерименту;

за надзвичайних обставин (стихійне лихо, катастрофа, епідемія тощо) з повідомленням власника патенту одразу, як це стане практично можливим та виплатою йому відповідної компенсації.

(Абзац п'ятий частини другої статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Останній абзац частини другої статті 31 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, введення в господарський обіг виготовленого із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі) продукту будь-якою особою, яка придбала його без порушення прав власника.

Продукт, виготовлений із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), вважається придбаним без порушення прав власника патенту, якщо цей продукт був виготовлений і (або) після виготовлення введений в обіг власником патенту чи іншою особою за його спеціальним дозволом (ліцензією).

4. Не визнається порушенням прав, що випливають з патенту, використання з комерційною метою винаходу будь-якою особою, яка придбала продукт, виготовлений із застосуванням запатентованого винаходу, і не могла знати, що цей продукт був виготовлений чи введений в обіг з порушенням прав, що надаються патентом. Проте після одержання відповідного повідомлення власника прав зазначена особа повинна припинити використання продукту або виплатити власнику прав відповідні кошти, розмір яких встановлюється відповідно до законів або за згодою сторін. Спори щодо цих розрахунків та порядку їх виплати вирішуються у судовому порядку.

Розділ VI

ПРИПИНЕННЯ ДІЇ ПАТЕНТУ ТА ВИЗНАННЯ ЙОГО НЕДІЙСНИМ

Стаття 32. Припинення дії патенту

1. Власник патенту в будь-який час може відмовитися від нього повністю або частково на підставі заяви, поданої до Установи. Зазначена відмова набирає чинності від дати публікації відомостей про це в офіційному бюлетені Установи.

Не допускається повна або часткова відмова від патенту без попередження особи, якій надано право на використання винаходу за ліцензійним договором, зареєстрованим в Установі, а також у разі накладення арешту на майно, описане за борги, якщо до його складу входять права, що засвідчуються патентом.

2. Дія патенту припиняється у разі несплати у встановлений строк річного збору за підтримання його чинності.

Річний збір за підтримання чинності патенту сплачується за кожний рік його дії починаючи від дати подання заявки. Документ про першу сплату зазначеного збору має надійти до Установи не пізніше 4 місяців від дати публікації відомостей про видачу патенту. Документ про сплату збору за кожний наступний рік має надійти або бути відправленим до Установи до кінця поточного року дії патенту за умови сплати збору протягом його останніх 4 місяців.

Дія патенту припиняється з першого дня року, за який збір не сплачено.

Річний збір за підтримання чинності патенту може бути сплачений протягом 12 місяців після закінчення встановленого строку. У цьому випадку розмір річного збору збільшується на 50 відсотків. При сплаті збору дія патенту відновлюється.

Якщо збір не сплачено протягом цих 12 місяців, Установа публікує у своєму офіційному бюлетені інформацію про припинення дії патенту.

Збір за підтримку чинності патенту (деклараційного патенту) на секретний винахід чи деклараційного патенту на секретну корисну модель не сплачується.

Стаття 33. Визнання патенту недійсним

1. Патент може бути визнано у судовому порядку недійсним повністю або частково у разі:

а) невідповідності запатентованого винаходу (корисної моделі) умовам патентоздатності, що визначені статтею 7 цього Закону;

б) наявності у формулі винаходу (корисної моделі) ознак, яких не було у поданій заявці;

в) порушення вимог частини другої статті 37 цього Закону;

г) видачі патенту внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб.

(Частина першу статті 33 доповнено пунктом «г» згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. З метою визнання деклараційного патенту недійсним будь-яка особа може подати до Установи клопотання про проведення експертизи запатентованого винаходу (корисної моделі) на відповідність умовам патентоздатності. За подання клопотання сплачується збір.

3. При визнанні патенту чи його частини недійсними Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

4. Патент або його частина, визнані недійсними, вважаються такими, що не набрали чинності, від дати публікації відомостей про видачу патенту.

(Стаття 33 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VII ЗАХИСТ ПРАВ

Стаття 34. Порушення прав власника патенту

1. Будь-яке посягання на права власника патенту, передбачені статтею 28 цього Закону, вважається порушенням прав власника патенту, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України.

2. На вимогу власника патенту таке порушення повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику патенту заподіяні збитки.

Вимагати поновлення порушених прав власника патенту може за його згодою також особа, яка придбала ліцензію.

(Частина друга статті 34 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 35. Способи захисту прав

1. Захист прав на винахід (корисну модель) здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про:

авторство на винахід (корисну модель);

встановлення факту використання винаходу (корисної моделі);

встановлення власника патенту;

порушення прав власника патенту;

укладання та виконання ліцензійних договорів;

право попереднього користування;

компенсації.

(Стаття 35 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ VIII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 36. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за видачу патентів на винаходи (корисні моделі) визначаються законодавством.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Кошти, одержані від сплати державного мита за видачу патентів, зараховуються до Державного бюджету України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, що визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921–III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної системи охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 36 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 37. Патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах

1. Будь-яка особа має право запатентувати винахід (корисну модель) в іноземних державах за умови попереднього подання заявки на винахід (корисну модель) до Установи та ненадходження до цієї особи протягом трьох місяців від дати подання зазначеної заявки повідомлення про віднесення заявленого винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

За клопотанням заявника йому надсилається повідомлення щодо можливості патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах раніше зазначеного строку. За подання клопотання сплачується збір.

2. Якщо патентування винаходу (корисної моделі) провадиться за процедурою Договору про патентну кооперацію, міжнародна заявка подається до Установи.

(Стаття 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 38. Державне стимулювання створення та використання винаходів (корисних моделей)

Держава стимулює створення і використання винаходів (корисних моделей), встановлює винахідникам і особам, які використовують їх,

пільгові умови оподаткування та кредитування, надає їм інші пільги відповідно до чинного законодавства України.

Винахідникам високоефективних використовуваних винаходів (корисних моделей) може присвоюватися почесне звання «Заслужений винахідник України».

Розділ IX

ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Заявки на видачу патентів України на винаходи строком дії п'ять років без проведення експертизи по суті (далі — патенти строком дії п'ять років), подані відповідно до Постанови Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», діловодство за якими не було завершено до набрання чинності цим Законом, вважаються заявками на видачу деклараційних патентів на винаходи та розглядаються Установою без проведення експертизи на локальну новизну.

(Пункт 1 розділу IX із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

2. За заявками на видачу патентів строком дії п'ять років, за якими до набрання чинності цим Законом було прийнято рішення про видачу патенту, але не здійснено державну реєстрацію і публікацію відомостей про видачу патентів, Установа видає деклараційні патенти на винаходи і публікує відомості про їх видачу за умови сплати відповідного державного мита.

(Абзац перший пункту 2 розділу IX із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Власники патентів на винаходи строком дії п'ять років можуть подавати клопотання про проведення кваліфікаційної експертизи і перетворення патенту в порядку, встановленому для деклараційних патентів статтею 26 цього Закону.

3. Чинні патенти на корисні моделі прирівнюються щодо правового режиму, у тому числі і строку їх дії, до деклараційних патентів на корисні моделі.

(Розділ IX доповнено пунктом 3 згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ X

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Встановити, що до приведення законодавства у відповідність із цим Законом інші закони та нормативно-правові акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом подати до Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів України у відповідність з цим Законом.

4. Встановити, що після набрання чинності цим Законом втрачають чинність:

Постанова Верховної Ради України від 19 січня 1995 року «Про затвердження Положення про порядок оформлення та використання прав на винаходи, корисні моделі і промислові зразки, що становлять державну таємницю» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 3, ст. 23);

абзаци десятий і одинадцятий пункту 3 і пункт 4 Постанови Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року «Про введення в дію Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 33; 1997 р., № 40, ст. 269).

Президент України
м. Київ, 15 грудня 1993 року

Л. КРАВЧУК

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ПРОМИСЛОВІ ЗРАЗКИ

№ 3688–XII від 15.12.1993 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 7, ст. 34)

Введений в дію Постановою ВР № 3770–XII від 23.12.93 року (ВВР, 1994, № 7, ст. 35)

Із змінами, внесеними Законами № 2188–III від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37 № 2921–III від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114 № 34–IV від 04.07.2002, ВВР, 2002, № 35, ст. 256 № 762–IV від 15.05.2003, ВВР, 2003, № 30, ст. 247 № 850–IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271 № 5460–VI від 16.10.2012.

(У тексті Закону слово «Відомство» замінено словом «Установа» у відповідних відмінках згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку з набуттям і здійсненням права власності на промислові зразки в Україні

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення

У цьому Законі нижченаведене вживається у такому значенні:

Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000;

із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

промисловий зразок — результат творчої діяльності людини у галузі художнього конструювання;

автор — людина, творчою працею якої створено промисловий зразок;

патент — патент України на промисловий зразок;

запатентований промисловий зразок — промисловий зразок, на який видано патент;

особа — фізична або юридична особа;

(Абзац сьомий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

заявка — сукупність документів, необхідних для видачі патенту;

заявник — особа, яка подала заявку чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац дев'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

пріоритет заявки (пріоритет) — першість у поданні заявки;

дата пріоритету — дата подання заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, за якою заявлено пріоритет;

роботодавець — особа, яка найняла працівника за трудовим договором (контрактом);

Реєстр — Державний реєстр патентів України на промислові зразки;

Апеляційна палата — колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000, із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

заклад експертизи — уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 2. Повноваження Установи у сфері охорони прав на промислові зразки

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на промислові зразки, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає патенти на промислові зразки, забезпечує їх державну реєстрацію;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про промислові зразки;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на промислові зразки в міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий пункту 1 статті 2 виключено на підставі Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації, виконувати окремі завдання, що визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий пункту 1 статті 2 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

(Стаття 2 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 3. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені законодавством України про промислові зразки, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Права та обов'язки іноземців та осіб без громадянства

1. Іноземці та особи без громадянства мають рівні з громадянами України права та обов'язки, передбачені цим Законом, відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Іноземці та особи без громадянства у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності (патентні повірені), зареєстрованих згідно з положенням, яке затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 4 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

Розділ II

ПРАВОВА ОХОРОНА ПРОМИСЛОВИХ ЗРАЗКІВ

Стаття 5. Умови надання правової охорони

1. Правова охорона надається промисловому зразку, що не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі та відповідає умовам патентоспроможності.

(Пункт 1 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Об'єктом промислового зразка може бути форма, малюнок чи розфарбування або їх поєднання, які визначають зовнішній вигляд промислового виробу і призначені для задоволення естетичних та ергономічних потреб.

3. Згідно з цим Законом не можуть одержати правову охорону: об'єкти архітектури (крім малих архітектурних форм), промислові, гідротехнічні та інші стаціонарні споруди; друкована продукція як така; об'єкти нестійкої форми з рідких, газоподібних, сипких або подібних до них речовин тощо.

(Абзац четвертий пункту 3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 4 статті 5 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

5. Право власності на промисловий зразок засвідчується патентом.

Строк дії патенту на промисловий зразок становить 10 років від дати подання заявки до Установи і продовжується Установою за клопотанням власника патенту, але не більш як на п'ять років.

Дія патенту припиняється достроково за умов, викладених у статті 24 цього Закону.

6. Обсяг правової охорони, що надається, визначається сукупністю суттєвих ознак промислового зразка, представлених на зображенні (зображеннях) виробу, внесеному до Реєстру, і засвідчується патентом з наведеною у ньому копією внесеного до Реєстру зображення виробу.

Тлумачення ознак промислового зразка повинно здійснюватися в межах його опису.

(Пункт 6 статті 5 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 6. Умови патентоспроможності промислового зразка

1. Промисловий зразок відповідає умовам патентоспроможності, якщо він є новим.

(Пункт 1 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Промисловий зразок визнається новим, якщо сукупність його суттєвих ознак не стала загальнодоступною у світі до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. Крім того, у процесі встановлення новизни промислового зразка береться до уваги зміст усіх раніше одержаних Установою заявок, за винятком тих, що на зазначену дату вважаються відкликаними, відкликани або за ними Установою прийняті рішення про відмову у видачі патентів і вичерпані можливості оскарження таких рішень.

(Пункт 2 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

3. На визнання промислового зразка патентоспроможним не впливає розкриття інформації про нього автором або особою, яка одержала від автора прямо чи опосередковано таку інформацію протягом шести місяців до дати подання заявки до Установи або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету. При цьому обов'язок доведення обставин розкриття інформації покладається на особу, заінтересовану у застосуванні цього пункту.

(Пункт 4 статті 6 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ III

ПРАВО НА ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 7. Право автора

1. Право на одержання патенту має автор або його спадкоємець, якщо інше не передбачено цим Законом.

2. Автори, які створили промисловий зразок спільною працею, мають рівні права на одержання патенту, якщо інше не передбачено угодою між ними.

3. У разі перегляду умов угоди щодо складу авторів Установа за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як автори, а також авторів, не зазначених у заявці як такі, вносить зміни до відповідних документів у порядку, що встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 3 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. Автору промислового зразка належить право авторства, яке є невідчужуваним особистим правом і охороняється безстроково.

Стаття 8. Право роботодавця

1. Право на одержання патенту має роботодавець, якщо промисловий зразок створено у зв'язку з виконанням службових обов'язків чи доручення роботодавця, за умови, що трудовим договором (контрактом) не передбачено інше. Роботодавець повинен укласти письмовий договір з автором і за його умовами видати винагороду автору відповідно до економічної цінності промислового зразка та іншої вигоди, одержаної роботодавцем від промислового зразка.

Спори щодо умов одержання винагороди та її розміру розв'язуються у судовому порядку.

2. Автор промислового зразка подає роботодавцю письмове повідомлення про створений ним промисловий зразок з матеріалами, що розкривають суть промислового зразка досить ясно і повно.

Якщо роботодавець протягом чотирьох місяців від дати одержання цього повідомлення не подасть заявки до Установи, то право на одержання патенту переходить до автора.

Стаття 9. Право правонаступника

Право на одержання патенту має відповідно правонаступник автора або роботодавця.

Стаття 10. Право першого заявника

Право на одержання патенту на промисловий зразок, створений роздільною працею, належить заявнику, заявка якого має більш ранню дату подання до Установи або, якщо заявлено пріоритет, більш ранню дату пріоритету, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за нею Установою не прийняте рішення про відмову у видачі патенту, можливості оскарження якого вичерпані.

(Стаття 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ IV

ПОРЯДОК ОДЕРЖАННЯ ПАТЕНТУ

Стаття 11. Заявка

1. Особа, яка бажає одержати патент і має на це право, подає до Установи заявку.

2. За дорученням заявника заявку може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності або іншу довірену особу.

3. Заявка повинна стосуватися одного промислового зразка і може містити його варіанти (вимога єдності).

4. Заявка складається українською мовою і повинна містити: заяву про видачу патенту; комплект зображень виробу (власне виробу чи у вигляді його макета, або малюнка), що дають повне уявлення про його зовнішній вигляд;
(Абзац третій пункту 4 статті 11 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

опис промислового зразка;

креслення, схему, карту (якщо необхідно).

5. У заяві про видачу патенту необхідно вказати заявника (заявників) і його адресу, а також автора (авторів).

Автор має право вимагати, щоб його не згадували як такого в будь-якій публікації Установи, зокрема у відомостях про заявку чи патент.

6. Заявка повинна розкривати суть промислового зразка досить ясно і повно, щоб його зміг здійснити фахівець у зазначеній галузі.

7. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 7 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

8. За подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору повинен надійти до Установи разом з заявкою або протягом двох місяців від дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Пункт 8 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 12. Дата подання заявки

1. Датою подання заявки є дата одержання Установою матеріалів, що містять принаймні:

клопотання у довільній формі про видачу патенту, викладене українською мовою;

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

зображення виробу, що дає уявлення про його зовнішній вигляд;

частину, яка зовнішньо нагадує опис промислового зразка, викладену українською або іншою мовою. В останньому випадку для збереження дати подання заявки переклад цієї частини українською мовою повинен надійти до Установи протягом двох місяців від дати подання заявки.

2. Дата подання заявки встановлюється згідно з пунктами 9, 10 та 11 статті 14 цього Закону.

(Пункт статті 12 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 13. Пріоритет

1. Заявник має право на пріоритет попередньої заявки на такий же промисловий зразок протягом шести місяців від дати подання попередньої заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет.

2. Пріоритет промислового зразка, використаного в експонаті, показаному на офіційних або офіційно визнаних міжнародних виставках, проведених на території держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, може бути встановлено за датою відкриття виставки, якщо заявка надійшла до Установи протягом шести місяців від зазначеної дати.

3. Заявник, який бажає скористатися правом пріоритету, протягом трьох місяців від дати подання заявки до Установи подає заяву про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки та її копію, якщо ця заявка була подана в іноземній державі — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, з перекладом на українську мову, або документ, що підтверджує показ зазначеного

промислового зразка на виставках, проведених на території держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності. У межах цього строку зазначені матеріали можуть бути змінені. Якщо ці матеріали подано несвоєчасно, право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

4. Щодо заявки в цілому чи її частини може бути заявлено пріоритет кількох попередніх заявок. При цьому строки, початковою датою яких є дата пріоритету, обчислюються від найбільш ранньої дати пріоритету.

5. Пріоритет поширюється лише на ті ознаки промислового зразка, які зазначені в попередній заявці, пріоритет якої заявлено.

6. Якщо за попередньою заявою діловодство у Установі не завершено, то з надходженням заяви про пріоритет згідно з пунктом 3 цієї статті попередня заявка вважається відкликаною в частині, на яку заявлено пріоритет.

7. Пріоритет промислового зразка може бути встановлено за датою одержання закладом експертизи додаткових матеріалів, оформлених відповідно до пункту 7 статті 14 цього Закону як самостійна заявка, якщо ця заявка подана протягом трьох місяців від дати одержання заявником повідомлення про те, що зазначені матеріали не беруться до уваги під час експертизи заявки, до якої вони були додані.

(Статтю 13 доповнено пунктом 7 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 14. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 1 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Кінцеві результати експертизи заявки, що не вважається відкликаною або не відкликана, відображаються в обґрунтованому висновку експертизи за заявою, що набирає чинності після затвердження його Установою. На підставі такого висновку Установа приймає рішення про видачу патенту або про відмову у видачі патенту. Рішення Установи надсилається заявнику.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним рішення Установи затребувати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Ці копії надсилаються заявнику протягом місяця.

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення закладу експертизи особисто або через свого представника брати участь у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Пункт 4 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. Заявник має право вносити до заявки виправлення помилок та зміни свого імені (найменування) і своєї адреси, адреси для листування, імені та адреси свого представника.

Заявник може вносити до заявки зміни, пов'язані зі зміною особи заявника, за умови згоди зазначених у заявці інших заявників. Такі зміни може за згодою всіх заявників вносити також особа, яка бажає стати заявником.

Ці виправлення та зміни враховуються, якщо вони одержані закладом експертизи не пізніше одержання ним документа про сплату державного мита за видачу патенту.

За подання заяви про виправлення помилки або про внесення будь-якої із зазначених змін сплачується збір, за умови, що помилка не є очевидною чи технічною, а зміна виникла через залежні від подавця заяви обставини.

6. Заклад експертизи може вимагати від заявника надання додаткових матеріалів, якщо без них проведення експертизи неможливе, або у разі виникнення обґрунтованих сумнівів у достовірності будь-яких відомостей чи елементів, що містяться в матеріалах заявки.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи із вимогою про надання додаткових матеріалів затребувати від нього копії матеріалів, що протиставлені заявці.

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом двох місяців від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи або копій матеріалів, що протиставлені заявці. Строк подання додаткових матеріалів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть додаткові матеріали у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

7. Якщо заявником подано додаткові матеріали, то в процесі експертизи з'ясовується, чи не виходять вони за межі розкритої у поданій заявці суті промислового зразка.

Додаткові матеріали виходять за межі розкритої у поданій заявці суті промислового зразка, якщо вони містять нові суттєві ознаки.

Додаткові матеріали в частині, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті промислового зразка, не беруться до уваги під час експертизи заявки і можуть бути, після одержання відповідного повідомлення закладу експертизи, оформлені заявником як самостійна заявка.

8. Під час проведення експертизи:

встановлюється дата подання заявки на підставі статті 12 цього Закону; визначається, чи належить об'єкт, що заявляється, до об'єктів, зазначених у пункті 2 статті 5 цього Закону;

заявка перевіряється на відповідність формальним вимогам статті 11 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац четвертий пункту 8 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

документ про сплату збору за подання заявки перевіряється на відповідність встановленим вимогам.

9. За відповідності матеріалів заявки вимогам статті 12 цього Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки заявнику надсилається повідомлення про встановлену дату подання заявки.

10. У разі невідповідності матеріалів заявки вимогам статті 12 цього Закону заявнику негайно надсилається про це повідомлення. Якщо невідповідність усунуто протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення, то датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи виправлених матеріалів. В іншому разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

11. Якщо в матеріалах заявки, що відповідає вимогам статті 12 цього Закону, є посилання на креслення (схему, карту), але такого креслення (схеми, карти) в ній немає, заявнику надсилається про це повідомлення і пропонується на його вибір надіслати креслення (схему, карту) чи вилучити посилання на нього у заявці. У разі подання креслення (схеми, карти) протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи креслення (схеми, карти). Якщо у цей строк заявник не зробить запропонованого йому вибору, то заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

12. У разі порушення вимог пункту 8 статті 11 цього Закону заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

13. Якщо є підстави вважати, що заявлений об'єкт не відповідає вимогам пункту 2 статті 5 або заявка не відповідає формальним вимогам статті 11 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, чи документ про сплату збору за подання заявки не відповідає встановленим вимогам, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обгрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

(Абзац перший пункту 13 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Відповідь заявника надається у строк, встановлений пунктом 6 цієї статті для додаткових матеріалів, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявкою.

У випадку порушення вимоги єдності, встановленої пунктом 3 статті 11 цього Закону, заявник повинен зазначити у відповіді промисловий зразок, щодо якого слід проводити експертизу заявки, і у разі необхідності внести уточнення до заявки. При цьому щодо інших промислових зразків можуть бути подані самостійні заявки.

Якщо на пропозицію закладу експертизи вимогу єдності не буде виконано, експертиза заявки проводиться щодо промислового зразка, зазначеного в описі першим.

(Стаття 14 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 15. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати сплати державного мита за видачу патенту.

(Стаття 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 16. Публікація про видачу патенту

1. На підставі рішення про видачу патенту та за наявності документів про сплату державного мита за видачу патенту і збору за публікацію про видачу патенту здійснюється публікація в офіційному бюлетені відомостей про видачу патенту, визначених в установленому порядку. Зазначені мито та збір сплачуються після надходження до заявника рішення про видачу патенту.

Якщо протягом трьох місяців від дати надходження до заявника рішення про видачу патенту документи про сплату державного мита за видачу патенту і збору за публікацію про видачу патенту в розмірі та порядку, визначених законодавством, до закладу експертизи не надійшли, публікація не провадиться, а заявка вважається відкликаною.

Строк надходження цих документів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

2. Після публікації відомостей про видачу патенту будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому порядку. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Стаття 16 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 17. Реєстрація патенту

1. Одночасно з публікацією відомостей про видачу патенту центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності здійснює державну реєстрацію патенту на промисловий зразок, для чого вносить до Реєстру відповідні відомості. Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 1 статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Після внесення до Реєстру відомостей будь-яка особа має право ознайомитися з ними у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності та одержати відповідно до свого клопотання виписку з Реєстру щодо відомостей про патент, за умови сплати збору за подання цього клопотання.

(Пункт 2 статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 5460–VI від 16.10.2012)

3. Помилки у внесених до Реєстру відомостях виправляються за ініціативою власника патенту або Установи.

(Абзац перший пункту 3 статті 17 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

До Реєстру за ініціативою власника патенту можуть бути внесені зміни згідно з установленим переліком можливих змін. За внесення до Реєстру змін щодо патенту сплачується збір.

(Статтю 17 доповнено пунктом 3 згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 18. Видача патенту

1. Видача патенту здійснюється Установою у місячний строк після державної реєстрації патенту. Патент видається особі, яка має право на одержання патенту. Якщо право на одержання патенту мають кілька осіб, їм видається один патент.

Патент видається під відповідальність його власника без гарантії чинності патенту.

2. Форма патенту і зміст зазначених у ньому відомостей визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 2 статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

3. До виданого патенту на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок з наступним повідомленням про це в офіційному бюлетені.

4. У випадку втрати чи зіпсування патенту його власнику видається дублікат патенту у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За видачу дубліката патенту сплачується збір.

(Статтю 18 доповнено пунктом 4 згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 19. Оскарження рішення за заявкою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявкою у судовому порядку, а також до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи чи копій матеріалів, затребуваних відповідно до пункту 3 статті 14 цього Закону.

2. Якщо рішення Установи за заявкою оскаржено у судовому порядку після державної реєстрації патенту, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідного патенту.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за видачу патенту.

4. Оскарження рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у пункті 1 цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Пункт 4 статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте за цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Заявник може оскаржити затверджене Установою рішення Апеляційної палати у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 19 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ V

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ З ПАТЕНТУ

Стаття 20. Права, що випливають з патенту

1. Права, що випливають з патенту, діють від дати публікації відомостей про його видачу за умови сплати річного збору за підтримання чинності патенту.

2. Патент надає його власнику виключне право використовувати промисловий зразок за своїм розсудом, якщо таке використання не порушує прав інших власників патентів.

Взаємовідносини при використанні промислового зразка, патент на який належить кільком особам, визначаються угодою між ними. У разі відсутності такої угоди кожний власник патенту може використовувати промисловий зразок за своїм розсудом, але жоден з них не має права давати дозвіл (видавати ліцензію) на використання промислового зразка та передавати право власності на промисловий зразок іншій особі без згоди решти власників патенту.

Використанням промислового зразка визнається виготовлення виробу із застосуванням запатентованого промислового зразка, застосування

такого виробу, пропонування для продажу, в тому числі через Інтернет, продаж, імпорт (ввезення) та інше введення його в цивільний оборот або зберігання такого виробу в зазначених цілях.

(Абзац третій пункту 2 статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 34–IV від 04.07.2002, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Виріб визнається виготовленим із застосуванням запатентованого промислового зразка, якщо при цьому використані всі суттєві ознаки промислового зразка.

3. Патент надає його власнику право забороняти іншим особам використовувати промисловий зразок без його дозволу, за винятком випадків, коли таке використання не визнається згідно з цим Законом порушенням прав власника патенту.

4. Власник патенту може передавати на підставі договору право власності на промисловий зразок будь-якій особі, яка стає правонаступником власника патенту.

5. Власник патенту має право дати будь-якій особі дозвіл (видати ліцензію) на використання промислового зразка на підставі ліцензійного договору.

6. Договір про передачу права власності на промисловий зразок і ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

Сторона договору має право на інформування невизначеного кола осіб про передачу права власності на промисловий зразок або видачу ліцензії на використання промислового зразка. Таке інформування здійснюється шляхом публікації в офіційному бюлетені відомостей в обсязі та порядку, встановлених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, з одночасним внесенням їх до Реєстру.

(Абзац другий пункту 6 статті 20 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

За опублікування зазначених відомостей та запропонованих стороною договору змін до відомостей про видачу ліцензії сплачуються збори.

(Абзац пункту 6 статті 20 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 6 статті 20 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

7. Власник патенту має право подати до Установи для офіційної публікації заяву про надання будь-якій особі дозволу на використання запатентованого промислового зразка. У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту зменшується на 50 відсотків починаючи з року, наступного за роком публікації такої заяви.

Особа, яка виявила бажання скористатися зазначеним дозволом, зобов'язана укласти з власником патенту договір про платежі. Спори, що

виникають під час укладання та виконання цього договору, розв'язуються у судовому порядку.

Якщо жодна особа не заявила власнику патенту про свої наміри щодо використання промислового зразка, він може подати до Установи письмове клопотання про відкликання своєї заяви. У цьому разі річний збір за підтримання чинності патенту сплачується у повному розмірі починаючи з року, наступного за роком публікації такого клопотання.

8. Права, що випливають з патенту, не зачіпають будь-які інші особисті майнові чи немайнові права автора промислового зразка, що регулюються іншим законодавством України.

(Статтю 21 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 22. Дії, які не визнаються порушенням прав

1. Будь-яка особа, яка до дати подання до Установи заявки або, якщо заявлено пріоритет, до дати її пріоритету в інтересах своєї діяльності добросовісно використала в Україні заявлений промисловий зразок чи здійснила значну і серйозну підготовку для такого використання, зберігає право на безоплатне продовження цього використання або на використання промислового зразка, як це передбачалося зазначеною підготовкою (право попереднього користування).

Право попереднього користування може передаватися або переходити до іншої особи тільки разом з підприємством чи діловою практикою або тією частиною підприємства чи ділової практики, в яких було використано заявлений промисловий зразок чи здійснено значну і серйозну підготовку для такого використання.

2. Не визнається порушенням прав, що надаються патентом, використання запатентованого промислового зразка:

в конструкції чи при експлуатації транспортного засобу іноземної держави, який тимчасово або випадково знаходиться у водах, повітряному просторі чи на території України, за умови, що промисловий зразок використовується виключно для потреб зазначеного засобу;

без комерційної мети;

з науковою метою або в порядку експерименту;

за надзвичайних обставин (стихійне лихо, катастрофа, епідемія тощо) з повідомленням про таке використання власника патенту одразу як це стане практично можливим та виплатою йому відповідної компенсації.

(Абзац пункту 2 статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

3. Не визнається порушенням прав, що надаються патентом, введення в цивільний оборот виробу, виготовленого із застосуванням запатентованого промислового зразка, після введення цього виробу в цивільний оборот власником патенту чи з його спеціального дозволу.

(Пункт 3 статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 23. Обов'язки, що впливають з патенту

1. Власник патенту повинен добросовісно користуватися виключним правом, що впливає з патенту.

Якщо промисловий зразок не використовується або недостатньо використовується в Україні протягом трьох років починаючи від дати публікації відомостей про видачу патенту або від дати, коли використання промислового зразка було припинено, то будь-яка особа, яка має бажання і виявляє готовність використовувати промисловий зразок, у разі відмови власника патенту від укладання ліцензійного договору може звернутися до суду із заявою про надання їй дозволу на використання промислового зразка.

(Абзац другий пункту 1 статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003)

Якщо власник патенту не доведе, що факт невикористання чи недостатнього використання промислового зразка зумовлений поважними причинами, суд виносить рішення про надання дозволу заінтересованій особі на використання промислового зразка з визначенням обсягу його використання, строку дії дозволу, розміру та порядку виплати винагороди власнику патенту.

(Абзац третій пункту 1 статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003)

2. Власник патенту зобов'язаний дати дозвіл (видати ліцензію) на використання промислового зразка власнику пізніше виданого патенту, якщо промисловий зразок останнього призначений для досягнення іншої мети або має значні техніко-економічні переваги і не може використовуватись без порушення прав першого власника. При цьому надання такого дозволу може бути обумовлено відповідним дозволом власника пізніше виданого патенту, який зобов'язаний дати дозвіл, якщо його промисловий зразок удосконалює промисловий зразок власника раніше виданого патенту або призначений для досягнення тієї ж мети. Дозвіл дається в обсязі, необхідному для використання промислового зразка власником патенту, який такий дозвіл затребував.

Спори щодо ліцензій розв'язуються у судовому порядку.

Розділ VI

ПРИПИНЕННЯ ДІЇ ПАТЕНТУ ТА ВИЗНАННЯ ЙОГО НЕДІЙСНИМ

Стаття 24. Припинення дії патенту

1. Власник патенту в будь-який час може відмовитися від нього повністю або частково на підставі заяви, поданої до Установи. Зазначена

відмова набирає чинності від дати публікації відомостей про це в офіційному бюлетені Установи.

2. Дія патенту на промисловий зразок припиняється у разі несплати у встановлений строк річного збору за підтримання його чинності.

Річний збір сплачується за кожний рік дії патенту, рахуючи від дати подання заявки. Документ про першу сплату зазначеного збору має надійти до Установи одночасно з документом про сплату збору за видачу патенту. Документ про сплату збору за кожний наступний рік має надійти до Установи до кінця поточного року, за умови сплати збору протягом двох останніх його місяців.

Річний збір за підтримання чинності патенту може бути сплачено, а документ про його сплату — надійти до Установи протягом шести місяців після встановленого строку. У цьому разі розмір річного збору збільшується на 50 відсотків.

Дія патенту припиняється з першого дня року, за який збір не сплачено.

Стаття 25. Визнання патенту недійсним

1. Патент може бути визнано у судовому порядку недійсним повністю або частково у разі:

а) невідповідності запатентованого промислового зразка умовам патентоспроможності, визначеним цим Законом;

б) наявності у сукупності суттєвих ознак промислового зразка ознак, яких не було у поданій заявці;

в) видачі патенту внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб.

(Підпункт «в» пункту 1 статті 25 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 2 статті 25 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. При визнанні патенту чи його частини недійсними Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

4. Патент або його частина, визнані недійсними, вважаються такими, що не набрали чинності, від дати публікації відомостей про видачу патенту.

(Стаття 25 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VII ЗАХИСТ ПРАВ

Стаття 26. Порушення прав власника патенту

1. Будь-яке посягання на права власника патенту, передбачені статтею 20 цього Закону, вважається порушенням прав власника патенту, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України.

2. На вимогу власника патенту таке порушення повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику патенту заподіяні збитки.

Вимагати поновлення порушених прав власника патенту може за його згодою також особа, яка придбала ліцензію.

(Абзац другий пункту 2 статті 26 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 27. Способи захисту прав

1. Захист прав на промисловий зразок здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про: авторство на промисловий зразок; встановлення факту використання промислового зразка; встановлення власника патенту; порушення прав власника патенту; право попереднього користування; компенсації.

(Стаття 27 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ VIII ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 28. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за видачу патентів на промислові зразки визначаються законодавством.

Кошти, одержані від сплати державного мита за видачу патентів на промислові зразки, зараховуються до Державного бюджету України.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921–III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної системи правової охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання

завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 28 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 29. Патентування промислового зразка в іноземних державах

1. Будь-яка особа має право запатентувати промисловий зразок в іноземних державах.

(Пункт 2 статті 29 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Витрати, пов'язані з патентуванням промислового зразка в іноземних державах, несе заявник чи за його згодою інша особа.

Стаття 30. Державне стимулювання створення та використання промислових зразків

Держава стимулює створення і використання промислових зразків, встановлює авторам і особам, які використовують їх, пільгові умови оподаткування та кредитування, надає їм інші пільги відповідно до чинного законодавства України.

Президент України
м. Київ, 15 грудня 1993 року

Л. КРАВЧУК

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ЗНАКИ ДЛЯ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ

№ 3689–ХІІ від 15.12.1993 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 7, ст. 36)

Введений в дію Постановою ВР № 3771–ХІІ від 23.12.93 року (ВВР, 1994, № 7, ст. 37)

Із змінами, внесеними Законами № 751–ХІV від 16.06.99, ВВР, 1999, № 32, ст. 266 № 2188–ІІІ від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37 № 2783–ІІІ від 15.11.2001, ВВР, 2002, № 7, ст. 51 № 2921–ІІІ від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114; № 34–ІV від 04.07.2002, ВВР, 2002, № 35, ст. 256; № 762–ІV від 15.05.2003, ВВР, 2003, № 30, ст. 247; № 850–ІV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271; № 254–VІ від 10.04.2008, ВВР, 2008, № 23, ст. 217; № 5460–VІ від 16.10.2012.

(У тексті Закону слово «Відомство» замінено словом «Установа» у відповідних відмінках із Законом № 2188–ІІІ від 21.12.2000)

Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку з набуттям і здійсненням права власності на знаки для товарів і послуг (далі — знак) в Україні.

Розділ І ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення

У цьому Законі нижченаведене вживається у такому значенні:

Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188–ІІІ від 21.12.2000; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VІ від 16.10.2012)

особа — фізична або юридична особа;

(Абзац третій статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–ІV від 22.05.2003)

знак — позначення, за яким товари і послуги одних осіб відрізняються від товарів і послуг інших осіб;

(Абзац четвертий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–ІV від 22.05.2003)

свідоцтво — свідоцтво України на знак для товарів і послуг;
зареєстрований знак — знак, на який видано свідоцтво;

заявка — сукупність документів, необхідних для видачі свідоцтва;
заявник — особа, яка подала заявку чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац восьмий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

пріоритет заявки (пріоритет) — першість у поданні заявки;
дата пріоритету — дата подання заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, за якою заявлено пріоритет;

Реєстр — Державний реєстр свідоцтв України на знаки для товарів і послуг;

Апеляційна палата — колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000, із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

заклад експертизи — уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

доменне ім'я — ім'я, що використовується для адресації комп'ютерів і ресурсів в Інтернеті;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 34–IV від 04.07.2002)

МКТП — Міжнародна класифікація товарів і послуг для реєстрації знаків.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 2. Повноваження Установи у сфері охорони прав на знаки для товарів і послуг

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на знаки для товарів і послуг, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає свідоцтва на знаки для товарів і послуг, забезпечує їх державну реєстрацію;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про знаки для товарів і послуг;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на знаки для товарів і послуг в міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий пункту 1 статті 2 виключено на підставі Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації виконувати окремі завдання, визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий пункту 1 статті 2 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

(Стаття 2 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 3. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені законодавством України про знаки, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Права та обов'язки іноземців та осіб без громадянства

1. Іноземці та особи без громадянства мають рівні з громадянами України права та обов'язки, передбачені цим Законом, відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Іноземці та особи без громадянства у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності (патентні повірені), зареєстрованих згідно з положенням, яке затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 4 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

Розділ II

ПРАВОВА ОХОРОНА ЗНАКІВ

Стаття 5. Умови надання правової охорони

1. Правова охорона надається знаку, який не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі та на який не поширюються підстави для відмови в наданні правової охорони, встановлені цим Законом.

2. Об'єктом знака може бути будь-яке позначення або будь-яка комбінація позначень. Такими позначеннями можуть бути, зокрема, слова, у тому числі власні імена, літери, цифри, зображувальні елементи, кольори та комбінації кольорів, а також будь-яка комбінація таких позначень.

3. Право власності на знак засвідчується свідоцтвом. Строк дії свідоцтва становить 10 років від дати подання заявки до Установи і продовжується Установою за клопотанням власника свідоцтва щоразу на 10 років, за умов сплати збору в порядку, встановленому пунктом 2 статті 18 цього Закону. Порядок продовження строку дії свідоцтва встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Дія свідоцтва припиняється достроково за умов, викладених у статті 18 цього Закону.

4. Обсяг правової охорони, що надається, визначається зображенням знака та переліком товарів і послуг, внесеними до Реєстру, і засвідчується свідоцтвом з наведеними у ньому копією внесеного до Реєстру зображення знака та переліком товарів і послуг.

5. Право на одержання свідоцтва у порядку, встановленому цим Законом, має будь-яка особа, об'єднання осіб або їх правонаступники.

6. Право на одержання свідоцтва має заявник, заявка якого має більш ранню дату подання до Установи або, якщо заявлено пріоритет, більш ранню дату пріоритету, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за нею Установою не прийнято рішення про відмову в реєстрації знака, можливості оскарження якого вичерпані.

(Стаття 5 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 6. Підстави для відмови в наданні правової охорони

1. Згідно з цим Законом не можуть одержати правову охорону позначення, які зображують або імітують:

- державні герби, прапори та інші державні символи (емблеми);
- офіційні назви держав;
- емблеми, скорочені або повні найменування міжнародних міжурядових організацій;

офіційні контрольні, гарантійні та пробірні клейма, печатки; нагороди та інші відзнаки.

Такі позначення можуть бути включені до знака як елементи, що не охороняються, якщо на це є згода відповідного компетентного органу або їх власників. Компетентним органом щодо назви держави є колегіальний орган, утворений Установою.

2. Згідно з цим Законом не можуть одержати правову охорону також позначення, які:

звичайно не мають розрізняльної здатності та не набули такої внаслідок їх використання;

складаються лише з позначень, що є загальноновживаними як позначення товарів і послуг певного виду;

складаються лише з позначень чи даних, що є описовими при використанні щодо зазначених у заявці товарів і послуг або у зв'язку з ними, зокрема вказують на вид, якість, склад, кількість, властивості, призначення, цінність товарів і послуг, місце і час виготовлення чи збуту товарів або надання послуг;

є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо товару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу;

складаються лише з позначень, що є загальноновживаними символами і термінами;

відображають лише форму, що обумовлена природним станом товару чи необхідністю отримання технічного результату, або яка надає товарові істотної цінності.

Позначення, вказані в абзацах другому, третьому, четвертому, шостому та сьомому цього пункту, можуть бути внесені до знака як елементи, що не охороняються, якщо вони не займають домінуючого положення в зображенні знака.

3. Не можуть бути зареєстровані як знаки позначення, які є тотожними або схожими настільки, що їх можна сплутати з:

знаками, раніше зареєстрованими чи заявленими на реєстрацію в Україні на ім'я іншої особи для таких самих або споріднених з ними товарів і послуг;

знаками інших осіб, якщо ці знаки охороняються без реєстрації на підставі міжнародних договорів, учасником яких є Україна, зокрема знаками, визнаними добре відомими відповідно до статті 6 bis Паризької конвенції про охорону промислової власності;

фірмовими найменуваннями, що відомі в Україні і належать іншим особам, які одержали право на них до дати подання до Установи заявки щодо таких же або споріднених з ними товарів і послуг;

кваліфікованими зазначеннями походження товарів (у тому числі спиртів та алкогольних напоїв), що охороняються відповідно до Закону

України «Про охорону прав на зазначення походження товарів». Такі позначення можуть бути лише елементами, що не охороняються, знаків осіб, які мають право користуватися вказаними зазначеннями;

знаками відповідності (сертифікаційними знаками), зареєстрованими у встановленому порядку.

4. Не реєструються як знаки позначення, які відтворюють:

промислові зразки, права на які належать в Україні іншим особам;

назви відомих в Україні творів науки, літератури і мистецтва або цитати і персонажі з них, твори мистецтва та їх фрагменти без згоди власників авторського права або їх правонаступників;

прізвища, імена, псевдоніми та похідні від них, портрети і факсиміле відомих в Україні осіб без їх згоди.

(Стаття 6 із змінами, внесеними згідно із Законами № 751–XIV від 16.06.99, № 2783–III від 15.11.2001, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ III

ПОРЯДОК ОДЕРЖАННЯ СВІДОЦТВА

Стаття 7. Заявка

1. Особа, яка бажає одержати свідоцтво, подає до Установи заявку.

2. За дорученням заявника заявку може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності або іншу довірену особу.

3. Заявка повинна стосуватися одного знака.

4. Заявка складається українською мовою і повинна містити:

заяву про реєстрацію знака;

зображення позначення, що заявляється;

перелік товарів і послуг, для яких заявник просить зареєструвати знак, згрупованих за МКТП.

(Абзац четвертий пункту 4 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

5. У заяві про реєстрацію знака необхідно вказати заявника (заявників) та його адресу.

6. Якщо заявник просить охорону кольору чи поєднання кольорів як розрізняльної ознаки свого знака, то він зобов'язаний:

заявити про це і вказати в заяві колір чи поєднання кольорів, охорону яких він просить;

подати в заявці кольорові зображення вказаного знака. Кількість примірників таких зображень встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 6 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

7. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 7 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

8. За подання заявки сплачується збір, розмір якого встановлюється з урахуванням кількості класів МКТП, якими охоплюються зазначені в заявці товари і послуги. Документ про сплату збору повинен надійти до Установи разом з заявкою або протягом двох місяців від дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Пункт 8 статті 7 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 8. Дата подання заявки

1. Датою подання заявки є дата одержання Установою матеріалів, що містять принаймні:

клопотання у довільній формі про реєстрацію знака, викладене українською мовою;

відомості про заявника та його адресу, викладені українською мовою;

достатньо чітке зображення позначення, що заявляється;

перелік товарів і послуг, для яких заявляється знак.

2. Дата подання заявки встановлюється згідно з пунктами 10 та 11 статті 10 цього Закону.

3. Після встановлення дати подання заявки будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Пункт 3 статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012) (Стаття 8 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 9. Пріоритет

1. Заявник має право на пріоритет попередньої заявки на такий же знак протягом шести місяців від дати подання попередньої заявки до Установи чи до відповідного органу держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, якщо на попередню заявку не заявлено пріоритет.

2. Пріоритет знака, використаного в експонаті, показаному на офіційних або офіційно визнаних міжнародних виставках, проведених на території держави — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, може бути встановлено за датою відкриття виставки, якщо заявка надійшла до Установи протягом шести місяців від зазначеної дати.

3. Заявник, який бажає скористатися правом пріоритету, протягом трьох місяців від дати подання заявки до Установи подає заяву про пріоритет з посиланням на дату подання і номер попередньої заявки та її копію з перекладом на українську мову або документ, що підтверджує показ зазначеного знака на виставці, якщо ці заявка чи показ відповідно була подана чи було проведено у державі — учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності. У межах цього строку зазначені матеріали можуть бути змінені. Якщо ці матеріали подано несвоєчасно, то право на пріоритет заявки вважається втраченим, про що заявнику надсилається повідомлення.

Стаття 10. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи, складається з формальної експертизи та кваліфікаційної експертизи (експертизи по суті) і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 1 статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Кінцеві результати експертизи заявки, що не вважається відкликаною або не відкликана, відображаються в обґрунтованому висновку експертизи за заявкою, що набирає чинності після затвердження його Установою. На підставі такого висновку Установа приймає рішення про реєстрацію знака для всіх зазначених у заявці товарів і послуг або про відмову в реєстрації знака для всіх зазначених у заявці товарів і послуг, або про реєстрацію знака щодо частини зазначених у заявці товарів і послуг та відмову в реєстрації знака для іншої частини зазначених у заявці товарів і послуг. Рішення Установи надсилається заявнику.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним рішення Установи затребувати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Ці копії надсилаються заявнику протягом місяця.

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення закладу експертизи особисто або через свого представника брати участь у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Пункт 4 статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. Заявник має право вносити до заявки виправлення помилок та зміни свого імені (найменування) і своєї адреси, адреси для листування, імені та адреси свого представника, а також зміни щодо скорочення переліку товарів і послуг.

Заявник може вносити до заявки зміни, пов'язані зі зміною особи заявника, за умови згоди зазначених у заявці інших заявників. Такі зміни може за згодою всіх заявників вносити також особа, яка бажає стати заявником.

Ці виправлення та зміни враховуються, якщо вони одержані закладом експертизи не пізніше одержання ним документа про сплату державного мита за видачу свідоцтва.

За подання заяви про виправлення помилки або про внесення будь-якої із зазначених змін сплачується збір, за умови, що помилка не є очевидною чи технічною, а зміна виникла через залежні від подавця заяви обставини.

6. Заклад експертизи може вимагати від заявника надання додаткових матеріалів, якщо без них проведення експертизи неможливе, або у разі виникнення обґрунтованих сумнівів у достовірності будь-яких відомостей чи елементів, що містяться в матеріалах заявки.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи із вимогою про надання додаткових матеріалів затребувати від нього копії матеріалів, що протиставлені заявці.

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом двох місяців від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи або копій матеріалів, що протиставлені заявці. Строк подання додаткових матеріалів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть додаткові матеріали у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

7. Якщо заявником подано додаткові матеріали, то в процесі експертизи з'ясовується, чи не виходять вони за межі розкритої у поданій заявці суті позначення та переліку зазначених у заявці товарів і послуг.

Додаткові матеріали виходять за межі розкритої у поданій заявці суті позначення, якщо вони містять ознаки, які слід включити до позначення, що заявляється як знак.

Додаткові матеріали в частині, що виходить за межі розкритої у поданій заявці суті позначення або доповнює перелік зазначених у заявці товарів і послуг, не беруться до уваги під час експертизи заявки і можуть бути, після одержання відповідного повідомлення закладу експертизи, оформлені заявником як самостійна заявка.

8. Будь-яка особа може подати до закладу експертизи мотивоване заперечення проти заявки щодо невідповідності наведеного в ній позначення умовам надання правової охорони, встановленим цим Законом.

За подання заперечення сплачується збір.

Заперечення розглядається, якщо воно одержане закладом експертизи не пізніше ніж за 5 днів до дати прийняття Установою рішення за заявкою.

Заклад експертизи надсилає копію заперечення заявнику.

Заявник вправі повідомити заклад експертизи про своє ставлення до заперечення протягом двох місяців від дати його одержання. Він може спростувати заперечення і залишити заявку без змін, внести до заявки зміни або відкликати її.

Результати розгляду заперечення відображаються в рішенні Установи за заявкою. Копія цього рішення надсилається подавцю заперечення.

9. Під час проведення формальної експертизи:

встановлюється дата подання заявки на підставі статті 8 цього Закону; заявка перевіряється на відповідність формальним вимогам статті 7 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності;

документ про сплату збору за подання заявки перевіряється на відповідність встановленим вимогам.

(Пункт 9 статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

10. За відповідності матеріалів заявки вимогам статті 8 цього Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки заявнику надсилається повідомлення про встановлену дату подання заявки.

11. У разі невідповідності матеріалів заявки вимогам статті 8 цього Закону заявнику негайно надсилається про це повідомлення. Якщо невідповідність буде усунута протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення, то датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи виправлених матеріалів. В іншому разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

12. За відповідності заявки вимогам статті 7 цього Закону та документа про сплату збору за подання заявки встановленим вимогам заявнику надсилається про це повідомлення.

13. У разі порушення вимог пункту 8 статті 7 цього Закону заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

14. У разі невідповідності заявки формальним вимогам статті 7 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, чи документа про сплату збору за подання заявки встановленим вимогам заявнику надсилається повідомлення із пропозиціями щодо усунення недоліків.

Якщо недоліки стосуються групування товарів і послуг, то в повідомленні наводиться перелік товарів і послуг, згрупованих закладом експертизи, та, за необхідності, зазначається сума збору за подання заявки, яку належить доплатити. У випадку, коли товар або послуга викладено у заявці як термін, що не дає можливості віднести його до певного класу МКТП, заявнику пропонується замінити цей термін або виключити його. Якщо заявник не виконає цю вимогу, то зазначений термін не включається до переліку товарів і послуг, згрупованих закладом експертизи.

Усунення зазначених у повідомленні недоліків проводиться у строк, встановлений пунктом 6 цієї статті для додаткових матеріалів.

(Пункт 14 статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

15. Під час кваліфікаційної експертизи перевіряється відповідність заявленого позначення умовам надання правової охорони, визначеним цим Законом. При цьому використовуються інформаційна база закладу експертизи, в тому числі матеріали заявки, а також довідково-пошуковий апарат та відповідні офіційні видання.

16. Якщо є підстави вважати, що заявлене позначення не відповідає умовам надання правової охорони повністю або частково, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь на користь реєстрації знака.

Відповідь заявника надається у строк, встановлений пунктом 6 цієї статті для додаткових матеріалів, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявкою.

(Стаття 10 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 11. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати сплати державного мита за видачу свідоцтва.

(Стаття 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 11¹. Поділ заявки

1. Заявник має право поділити заявку на дві і більше заявок (виділені заявки) шляхом розподілу між ними перелічених у цій заявці товарів

і послуг таким чином, щоб кожна з виділених заявок не містила товари і послуги, споріднені з товарами і послугами, переліченими в інших заявках.

2. Поділ заявки здійснюється шляхом подання заявником заяви про внесення до заявки відповідних змін та виділеної заявки (заявок), за умови сплати зборів за подання зазначених заяви та заявки.

3. Дата подання виділеної заявки є такою самою, як дата подання поділеної заявки. Дата пріоритету виділеної заявки встановлюється, якщо на це є підстава, такою самою, як дата пріоритету поділеної заявки.

(Закон доповнено статтею 11¹ згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 12. Публікація про видачу свідоцтва

На підставі рішення про реєстрацію знака та за наявності документів про сплату державного мита за видачу свідоцтва і збору за публікацію про видачу свідоцтва здійснюється публікація в офіційному бюлетені відомостей про видачу свідоцтва, визначених в установленому порядку. Зазначені мито та збір сплачуються після надходження до заявника рішення про реєстрацію знака.

Якщо протягом трьох місяців від дати надходження до заявника рішення про реєстрацію знака документи про сплату державного мита за видачу свідоцтва і збору за публікацію про видачу свідоцтва в розмірі та порядку, визначених законодавством, до закладу експертизи не надійшли, публікація не провадиться, а заявка вважається відкликаною.

Строк надходження цих документів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Стаття 12 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 13. Реєстрація знака

1. Одночасно з публікацією відомостей про видачу свідоцтва Установа здійснює державну реєстрацію знака, для чого вносить до Реєстру відповідні відомості. Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 1 статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Після внесення до Реєстру відомостей будь-яка особа має право ознайомитися з ними у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності та одержати відповідно до свого клопотання

виписку з Реєстру щодо відомостей про свідоцтво, за умови сплати збору за подання цього клопотання.

(Пункт 2 статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 5460–VI від 16.10.2012)

3. Помилки у внесених до Реєстру відомостях виправляються за ініціативою власника свідоцтва або Установи.

(Абзац перший пункту 3 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

До Реєстру за ініціативою власника свідоцтва можуть бути внесені зміни згідно з установленим переліком можливих змін. За внесення до Реєстру змін щодо свідоцтва сплачується збір.

(Статтю 13 доповнено пунктом 3 згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 14. Видача свідоцтва

1. Видача свідоцтва здійснюється Установою у місячний строк після державної реєстрації знака. Свідоцтво видається особі, яка має право на його одержання. Якщо право на одержання свідоцтва мають кілька осіб, їм видається одне свідоцтво.

2. Форма свідоцтва і зміст зазначених у ньому відомостей визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 2 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

3. До виданого свідоцтва на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок з наступним повідомленням про це в офіційному бюлетені.

4. У випадку втрати чи зіпсування свідоцтва його власнику видається дублікат свідоцтва у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

За видачу дубліката свідоцтва сплачується збір.

(Пункт 4 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

(Статтю 14 доповнено пунктом 4 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 15. Оскарження рішення за заявкою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявкою у судовому порядку або до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи чи копій матеріалів, затребуваних відповідно до пункту 3 статті 10 цього Закону.

2. Якщо рішення Установи за заявкою оскаржено у судовому порядку після державної реєстрації знака, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідного свідоцтва.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за видачу свідоцтва.

4. Оскарження рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у пункті 1 цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Пункт 4 статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте за цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Заявник може оскаржити затверджене Установою рішення Апеляційної палати у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 15 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ IV

ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ ІЗ СВІДОЦТВА

Стаття 16. Права, що випливають із свідоцтва

1. Права, що випливають із свідоцтва, діють від дати подання заявки. Строк дії свідоцтва продовжується за умови сплати відповідного збору.

2. Свідоцтво надає його власнику право використовувати знак та інші права, визначені цим Законом.

3. Взаємовідносини при використанні знака, свідоцтво на який належить кільком особам, визначаються угодою між ними. У разі відсутності такої угоди кожний власник свідоцтва може використовувати знак на свій розсуд, але жоден з них не має права давати дозвіл (видавати ліцензію) на використання знака та передавати право власності на знак іншій особі без згоди решти власників свідоцтва.

4. Використанням знака визнається:

нанесення його на будь-який товар, для якого знак зареєстровано, упаковку, в якій міститься такий товар, вивіску, пов'язану з ним, етикетку, нашивку, бирку чи інший прикріплений до товару предмет, зберігання такого товару із зазначеним нанесенням знака з метою пропонування для продажу, пропонування його для продажу, продаж, імпорт (ввезення) та експорт (вивезення);

застосування його під час пропонування та надання будь-якої послуги, для якої знак зареєстровано;

застосування його в діловій документації чи в рекламі та в мережі Інтернет.

(Абзац четвертий пункту 4 статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

Знак визнається використаним, якщо його застосовано у формі зареєстрованого знака, а також у формі, що відрізняється від зареєстрованого знака лише окремими елементами, якщо це не змінює в цілому відмітності знака.

5. Свідоцтво надає його власнику виключне право забороняти іншим особам використовувати без його згоди, якщо інше не передбачено цим Законом:

зареєстрований знак стосовно наведених у свідоцтві товарів і послуг;

зареєстрований знак стосовно товарів і послуг, споріднених з наведеними у свідоцтві, якщо внаслідок такого використання можна ввести в оману щодо особи, яка виробляє товари чи надає послуги;

позначення, схоже із зареєстрованим знаком, стосовно наведених у свідоцтві товарів і послуг, якщо внаслідок такого використання ці позначення і знак можна сплутати;

позначення, схоже із зареєстрованим знаком, стосовно товарів і послуг, споріднених з наведеними у свідоцтві, якщо внаслідок такого

використання можна ввести в оману щодо особи, яка виробляє товари чи надає послуги, або ці позначення і знак можна сплутати.

6. Виключне право власника свідоцтва забороняти іншим особам використовувати без його згоди зареєстрований знак не поширюється на:

здійснення будь-якого права, що виникло до дати подання заявки або, якщо було заявлено пріоритет, до дати пріоритету заявки;

використання знака для товару, введеного під цим знаком в цивільний оборот власником свідоцтва чи за його згодою, за умови, що власник свідоцтва не має вагомих підстав забороняти таке використання у зв'язку з подальшим продажем товару, зокрема у разі зміни або погіршення стану товару після введення його в цивільний оборот;

(Абзац четвертий пункту 6 статті 16 виключено на підставі Закону № 254–VI від 10.04.2008)

некомерційне використання знака;

усі форми повідомлення новин і коментарів новин;

добросовісне застосування ними своїх імен чи адрес.

7. Власник свідоцтва може передавати будь-якій особі право власності на знак повністю або відносно частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг, на підставі договору.

Передача права власності на знак не допускається, якщо вона може стати причиною введення в оману споживача щодо товару і послуги або щодо особи, яка виготовляє товар чи надає послугу.

8. Власник свідоцтва має право дати будь-якій особі дозвіл (видати ліцензію) на використання знака на підставі ліцензійного договору.

Ліцензійний договір повинен містити умову про те, що якість товарів і послуг, виготовлених чи наданих за ліцензійним договором, не буде нижчою від якості товарів і послуг власника свідоцтва і що останній здійснюватиме контроль за виконанням цієї умови.

9. Договір про передачу права власності на знак і ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

Сторона договору має право на інформування невизначеного кола осіб про передачу права власності на знак або видачу ліцензії на використання знака. Таке інформування здійснюється шляхом публікації в офіційному бюлетені відомостей в обсязі та порядку, встановлених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, з одночасним внесенням їх до Реєстру.

(Абзац другий пункту 9 статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

За опублікування відомостей про передачу права власності на знак повністю і видачу ліцензії на використання знака, а також запропонованих

стороною договору змін до відомостей про видачу ліцензії сплачуються збори.

У разі опублікування відомостей про передачу права власності на знак стосовно частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг Установа видає нове свідоцтво на ім'я особи, якій передане це право, за наявності документа про сплату державного мита за видачу свідоцтва.

10. Власник свідоцтва має право проставляти поряд із знаком попереджувальне маркування, яке вказує на те, що цей знак зареєстровано в Україні.

11. Власник свідоцтва, який здійснює посередницьку діяльність, має право на основі договору з виробником товарів або особою, що надає послуги, використовувати свій знак поряд із знаком зазначених осіб, а також замість їх знака.

(Стаття 16 із змінами, внесеними згідно із Законами № 751–XIV від 16.06.99, № 2188–III від 21.12.2000, № 34–IV від 04.07.2002, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 17. Обов'язки, що впливають із свідоцтва

Власник свідоцтва повинен добросовісно користуватися правами, що впливають із свідоцтва.

(Стаття 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ V

ПРИПИНЕННЯ ДІЇ СВІДОЦТВА ТА ВИЗНАННЯ ЙОГО НЕДІЙСНИМ

Стаття 18. Припинення дії свідоцтва

1. Власник свідоцтва в будь-який час може відмовитися від нього повністю або частково на підставі заяви, поданої до Установи. Зазначена відмова набирає чинності від дати публікації відомостей про це в офіційному бюлетені Установи.

2. Дія свідоцтва припиняється у разі несплати збору за продовження строку його дії. Документ про сплату збору за кожне продовження строку дії свідоцтва має надійти до Установи до кінця поточного періоду строку дії свідоцтва за умови сплати збору протягом шести останніх його місяців.

(Абзац перший пункту 2 статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Збір за продовження дії свідоцтва може бути сплачено, а документ про його сплату — надійти до Установи протягом шести місяців після встановленого строку. У цьому разі розмір зазначеного збору збільшується на 50 відсотків.

Дія свідоцтва припиняється з першого дня періоду строку дії свідоцтва, за який збір не сплачено.

3. Дія свідоцтва припиняється за рішенням суду у зв'язку з перетворенням знака в позначення, що стало загальноновживаним як позначення товарів і послуг певного виду після дати подання заявки.

(Пункт 3 статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003)

4. Якщо знак не використовується в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг протягом трьох років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або від іншої дати після цієї публікації, будь-яка особа має право звернутися до суду із заявою про дострокове припинення дії свідоцтва повністю або частково.

У цьому разі дія свідоцтва може бути припинена повністю або частково лише за умови, що власник свідоцтва не зазначить поважні причини такого невикористання. Такими поважними причинами, зокрема є:

обставини, що перешкоджають використанню знака незалежно від волі власника свідоцтва, такі як обмеження імпорту чи інші вимоги до товарів і послуг, встановлені законодавством;

можливість введення в оману щодо особи, яка виробляє товари або надає послуги, під час використання знака особою, що звернулася до суду, чи іншою особою щодо товарів і послуг, відносно яких висунута вимога про припинення дії свідоцтва.

Для цілей цього пункту використанням знака власником свідоцтва вважається також використання його іншою особою за умови контролю з боку власника свідоцтва.

(Статтю 18 доповнено пунктом 4 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 19. Визнання свідоцтва недійсним

1. Свідоцтво може бути визнано у судовому порядку недійсним повністю або частково у разі:

а) невідповідності зареєстрованого знака умовам надання правової охорони;

б) наявності у свідоцтві елементів зображення знака та переліку товарів і послуг, яких не було у поданій заявці;

в) видачі свідоцтва внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб.

(Пункт 1 статті 19 доповнено підпунктом «в» згідно із Законом № 2783–III від 15.11.2001, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. При визнанні свідоцтва чи його частини недійсними Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

3. Свідоцтво або його частина, визнані недійсними, вважаються такими, що не набрали чинності від дати подання заявки.

(Стаття 19 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VI

ЗАХИСТ ПРАВ

Стаття 20. Порухення прав власника свідоцтва

1. Будь-яке посягання на права власника свідоцтва, передбачені статтею 16 цього Закону, в тому числі вчинення без згоди власника свідоцтва дій, що потребують його згоди, та готування до вчинення таких дій, вважається порушенням прав власника свідоцтва, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України.

(Пункт 1 статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Порушенням прав власника свідоцтва вважається також використання без його згоди в доменних іменах знаків та позначень, вказаних у пункті 5 статті 16 цього Закону.

(Пункт 1 статті 20 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

2. На вимогу власника свідоцтва таке порушення повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику свідоцтва заподіяні збитки.

Власник свідоцтва може також вимагати усунення з товару, його упаковки незаконно використаного знака або позначення, схожого з ним настільки, що їх можна сплутати, або знищення виготовлених зображень знака або позначення, схожого з ним настільки, що їх можна сплутати.

Вимагати поновлення порушених прав власника свідоцтва може за його згодою також особа, яка придбала ліцензію.

(Абзац третій пункту 2 статті 20 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 21. Способи захисту прав

1. Захист прав на знак здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про: встановлення власника свідоцтва; укладання та виконання ліцензійних договорів; порушення прав власника свідоцтва.

(Стаття 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 22. Право повторної реєстрації

Ніхто інший, крім колишнього власника свідоцтва, не має права на повторну реєстрацію знака протягом трьох років після припинення дії свідоцтва згідно із пунктами 1–3 статті 18 цього Закону.

(Стаття 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ VII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 23. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за видачу свідоцтв на знаки для товарів і послуг визначаються законодавством.

Кошти, одержані від сплати державного мита за видачу свідоцтв на знаки для товарів і послуг, зараховуються до Державного бюджету України.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, що визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921–III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної системи правової охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 23 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 24. Реєстрація знака в іноземних державах

1. Будь-яка особа має право зареєструвати знак в іноземних державах.

2. У разі реєстрації знака в іноземних державах згідно з Мадридською угодою про міжнародну реєстрацію знаків та/або Протоколом до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків заявка на міжнародну реєстрацію та відповідні їй заява про територіальне розширення і заява про продовження міжнародної реєстрації подаються через Установу за умови сплати національного збору за подання кожної з них.

(Пункт 2 статті 24 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Витрати, пов'язані з реєстрацією знака в іноземних державах, несе заявник чи за його згодою інша особа.

Стаття 25. Охорона прав на добре відомий знак

1. Охорона прав на добре відомий знак здійснюється згідно з статтею 6 bis Паризької конвенції про охорону промислової власності та цим Законом на підставі визнання знака добре відомим Апеляційною палатою або судом. Знак може бути визнаний добре відомим незалежно від реєстрації його в Україні.

(Пункт 1 статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

2. При визначенні того, чи є знак добре відомим в Україні, можуть розглядатися, зокрема, такі фактори, якщо вони є доречними:

ступінь відомості чи визнання знака у відповідному секторі суспільства;

тривалість, обсяг та географічний район будь-якого використання знака;

тривалість, обсяг та географічний район будь-якого просування знака, включаючи рекламування чи оприлюднення та представлення на ярмарках чи виставках товарів та/або послуг, щодо яких знак застосовується;

тривалість та географічний район будь-яких реєстрацій та/або заявок на реєстрацію знака за умови, що знак використовується чи є визнаним;

свідчення успішного відстоювання прав на знак, зокрема територія, на якій знак визнано добре відомим компетентними органами;

цінність, що асоціюється зі знаком.

3. Порядок визнання Апеляційною палатою знака добре відомим в Україні встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заяви про визнання знака добре відомим сплачується збір.

Рішення Апеляційної палати щодо визнання знака добре відомим в Україні може бути оскаржено у судовому порядку.

(Пункт 3 статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. З дати, на яку за визначенням Апеляційної палати чи суду знак став добре відомим в Україні, йому надається правова охорона така сама, якби цей знак був заявлений на реєстрацію в Україні. При цьому вона поширюється також на товари і послуги, що не споріднені з тими, для яких знак визнано добре відомим в Україні, якщо використання цього знака іншою особою стосовно таких товарів і послуг вказуватиме на зв'язок між ними та власником добре відомого знака і його інтересам, ймовірно, буде завдано шкоди таким використанням.

(Закон доповнено статтею 25 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Президент України
м. Київ, 15 грудня 1993 року

Л. КРАВЧУК

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ЗАЗНАЧЕННЯ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРІВ

№ 752–X–IV від 16.05.1999 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 32, ст. 267)

Із змінами, внесеними Законами № 2188–III від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37 № 2921–III від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114 № 850–IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271 № 316–V від 02.11.2006, ВВР, 2007, № 1, ст. 2 № 254–VI від 10.04.2008, ВВР, 2008, № 23, ст. 217 № 5460–VI від 16.10.2012.

(У тексті Закону слово «Відомство» замінено словом «Установа» у відповідних відмінках згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Цей Закон визначає правові засади охорони прав на зазначення походження товарів в Україні та регулює відносини, що виникають у зв'язку з їх набуттям, використанням та захистом.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Апеляційна палата — колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Абзац третій статті 1 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000, із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

зазначення походження товару — термін, що охоплює (об'єднує) такі терміни:

— просте зазначення походження товару;

— кваліфіковане зазначення походження товару;

просте зазначення походження товару — будь-яке словесне чи зображувальне (графічне) позначення, що прямо чи опосередковано вказує на географічне місце походження товару. Ним може бути і назва

географічного місця, яка вживається для позначення товару або як складова частина такого позначення;

(Абзац сьомий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

кваліфіковане зазначення походження товару — термін, що охоплює (об'єднує) такі терміни:

— назва місця походження товару;

— географічне зазначення походження товару;

назва місця походження (далі — НМП) товару — назва географічного місця, яка вживається для позначення товару, що походить із зазначеного географічного місця та має особливі властивості, виключно або головним чином зумовлені характерними для даного географічного місця природними умовами або поєднанням цих природних умов з характерним для даного географічного місця людським фактором;

(Абзац одинадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

географічне зазначення походження (далі — ГЗП) товару — будь-яке словесне чи зображувальне (графічне) позначення, що прямо чи опосередковано вказує на географічне місце походження товару, який має певні якості, репутацію або інші характеристики, в основному зумовлені характерними для даного географічного місця природними умовами чи людським фактором або поєднанням цих природних умов і людського фактора;

(Абзац дванадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 254–VI від 10.04.2008)

географічне місце — будь-який географічний об'єкт із офіційно визначеними межами, зокрема: країна, регіон як частина країни, населений пункт, місцевість тощо;

видова назва товару — застосовувана в назві товару назва географічного місця, в якому спочатку товар цього виду вироблявся, яка згодом стала загальноживаною в Україні як позначення (назва) певного виду товару безвідносно до конкретного місця його походження;

спеціально уповноважений орган — визначений Кабінетом Міністрів України державний орган, наділений повноваженнями щодо визначення та контролю особливих властивостей, певних якостей чи інших характеристик товарів, для позначення яких використовуються НМП чи ГЗП, а також щодо визначення меж географічних місць, з якими пов'язані ці особливі властивості, певні якості чи інші характеристики, та встановлення виробників зазначених товарів у межах цих географічних місць;

особа — фізична або юридична особа;

заявка — сукупність документів, необхідних для реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання кваліфікованого зазначення походження товару;

заявник — особа або група осіб, які подали заявку;

свідцтво — документ, що посвідчує право на кваліфіковане зазначення походження товару та/або право особи на використання зареєстрованої назви місця походження товару чи зареєстрованого географічного зазначення походження товару;

реєстрація — державна реєстрація назви місця походження чи географічного зазначення походження товару та/або права на використання цього кваліфікованого зазначення походження товару;

Реєстр — Державний реєстр України назв місць походження та географічних зазначень походження товарів і прав на використання зареєстрованих кваліфікованих зазначень походження товарів;

заклад експертизи — уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188—III від 21.12.2000)

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188—III від 21.12.2000)

Стаття 2. Законодавство України про охорону прав на зазначення походження товарів

Законодавство України про охорону прав на зазначення походження товарів складається із цього Закону, законів України «Про захист від недобросовісної конкуренції», «Про охорону прав на знаки для товарів та послуг», «Про захист прав споживачів», «Про рекламу» та інших нормативно-правових актів.

Стаття 3. Повноваження Установи у сфері охорони прав на зазначення походження товарів

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на зазначення походження товарів, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає свідоцтва, здійснює державну реєстрацію зазначень походження товарів та/або права на їх використання;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про зазначення походження товарів;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на зазначення походження товарів у міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий частини першої статті 3 виключено на підставі Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації виконувати окремі завдання, визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий частини першої статті 3 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

(Стаття 3 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 4. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 5. Права та обов'язки іноземців і осіб без громадянства

1. Іноземці та особи без громадянства мають рівні з громадянами України права та обов'язки, передбачені цим Законом, відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

(Частина перша статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

2. Іноземці та особи без громадянства у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених).

Розділ II

ПРАВОВА ОХОРОНА ЗАЗНАЧЕНЬ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРІВ

Стаття 6. Надання правової охорони зазначенням походження товарів

1. Правова охорона простого зазначення походження товару надається на підставі його використання.

Правова охорона простого зазначення походження товару полягає у недопущенні використання зазначень, що є неправдивими (фальшивими) чи такими, що вводять споживачів в оману щодо дійсного географічного місця походження товару.

Просте зазначення походження товару не підлягає реєстрації.

2. Цим Законом надається правова охорона кваліфікованим зазначенням походження товарів на підставі їх реєстрації, яка діє безстроково від дати реєстрації.

Стаття 7. Умови надання правової охорони

1. Правова охорона надається кваліфікованому зазначенню походження товару, що вказує на конкретне географічне місце, з якого походить товар, і на яке не поширюються встановлені цим Законом підстави для відмови в наданні правової охорони.

(Частина другу статті 7 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. Правова охорона надається назві місця походження товару, щодо якої виконуються такі умови:

а) вона є назвою географічного місця, з якого даний товар походить;

б) вона вживається як назва даного товару чи як складова частина цієї назви;

в) у вказаному цією назвою географічному місці об'єктивно існують характерні природні умови чи поєднання характерних природних умов і людського фактора, що надають товару особливих властивостей порівняно з однорідними товарами з інших географічних місць;

г) позначуваний цією назвою товар має відповідні властивості, що виключно або головним чином зумовлені характерними для даного географічного місця природними умовами чи поєднанням цих умов з характерним для даного географічного місця людським фактором;

д) виробництво (видобування) і переробка позначуваного цією назвою товару здійснюються в межах зазначеного географічного місця.

Незалежно від умов, передбачених цією частиною, назва географічного місця вважається назвою місця походження товару у разі, коли сировина для виробництва товару походить з іншого географічного місця, ніж географічне місце виробництва товару, якщо географічне місце виробництва (видобування) сировини визначене, існують спеціальні умови виробництва такої сировини та встановлено контроль за їх дотриманням.

(Частина третю статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

4. Правова охорона надається географічному зазначенню походження товару, щодо якого виконуються такі умови:

а) воно є назвою географічного місця, з якого даний товар походить;
б) воно вживається як назва даного товару чи як складова частина цієї назви;

в) у вказаному цією назвою географічному місці наявні характерні умови та/або людський фактор, що надають товару певних якостей чи інших характеристик;

г) позначуваний цією назвою товар має певні якості, репутацію чи інші характеристики, в основному зумовлені характерними для даного географічного місця природними умовами та/або людським фактором;

д) хоча б основна складова позначуваного цією назвою товару виробляється та/або переробляється в межах зазначеного географічного місця.

5. Правова охорона може бути надана однаковим зазначенням походження товару, що використовуються для позначення різних за властивостями однорідних товарів, за умови забезпечення при використанні цих зазначень відмінностей, достатніх для запобігання введенню в оману споживачів щодо дійсної ідентифікації товарів.

6. Правова охорона надається омонімічним зазначенням походження товару за умови забезпечення запобігання введенню в оману споживачів щодо дійсної ідентифікації товару, географічного місця походження товару або його меж.

7. Правова охорона як назви місця походження товару чи географічному зазначенню походження товару надається також традиційній географічній або негеографічній назві, яка використовується для позначення товару, що відповідає умовам, передбаченим частинами третьою та четвертою цієї статті.

(Статтю 7 доповнено частиною сьомою згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

Стаття 8. Підстави для відмови в наданні правової охорони кваліфікованому зазначенню походження товару

1. Цим Законом не надається правова охорона кваліфікованому зазначенню походження товару, що:

а) не відповідає умовам, передбаченим статтею 7 цього Закону;
б) суперечить публічному порядку, принципам гуманності та моралі;

(Підпункт «б» частини першої статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

в) є видовою назвою товару;

г) правильно вказує на географічне місце виготовлення товару, але створює у споживачів помилкове уявлення про те, що товар виготовлено в іншому географічному місці;

д) є назвою сорту рослини чи породи тварини і тому здатне ввести в оману споживачів щодо дійсного походження товару;

е) є тотожним або схожим настільки, що його можна сплутати із знаком для товарів і послуг, права на який визнані в Україні, якщо зважаючи на репутацію, відомість і тривалість використання цього знака така правова охорона може ввести в оману споживачів щодо ідентичності товару.

(Частину першу статті 8 доповнено підпунктом «е» згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

2. Цим Законом правова охорона не надається кваліфікованому зазначенню походження товару, пов'язаному з географічним місцем в іноземній державі, якщо права на це зазначення або інше позначення, що за своїм змістом відповідає поняттю кваліфікованого зазначення походження товарів, не охороняються у відповідній іноземній державі.

(Частина друга статті 8 в редакції Закону № 316–V від 02.11.2006)

(Частину третю статті 8 виключено на підставі Закону № 254–VI від 10.04.2008)

Розділ III

ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ КВАЛІФІКОВАНОГО ЗАЗНАЧЕННЯ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ ТА/АБО ПРАВА НА ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ

Стаття 9. Право на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару та/або на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару

1. Право на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару мають:

а) особа чи група осіб, які в заявленому географічному місці виробляють товар, особливі властивості, певні якості, репутація або інші характеристики якого пов'язані з цим географічним місцем;

б) асоціації споживачів;

в) установи, що мають безпосереднє відношення до вироблення чи вивчення відповідних продуктів, виробів, технологічних процесів або географічних місць.

2. Право на використання зареєстрованої назви місця походження товару або зареєстрованого географічного зазначення походження товару мають, за умови реєстрації цього права, виробники, які в географічному місці, зазначеному в Реєстрі, виробляють товар, особливі властивості, певні якості чи інші характеристики якого відповідають тим, що внесені до Реєстру.

**Стаття 10. Заявка на реєстрацію кваліфікованого
зазначення походження товару та/або права
на використання зареєстрованого
кваліфікованого зазначення
походження товару**

1. Заявка на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару подається до Установи особами, які мають право на реєстрацію згідно із частиною першою статті 9 цього Закону.

Заявка на реєстрацію права на використання вже зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару подається до Установи особами, які мають право на таке використання згідно із частиною другою статті 9 цього Закону.

Якщо заявка на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару подається до Установи особами, що виробляють товар, для якого заявляється зазначення, заявка вважається одночасно і заявкою на реєстрацію права на використання цього зазначення.

2. Заявка повинна стосуватися лише одного зазначення походження товару.

3. За дорученням заявника заявка може бути подана через представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) або іншу довірену особу.

4. Заявка складається українською мовою та повинна містити:

а) заяву про реєстрацію назви місця походження товару чи географічного зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого відповідного кваліфікованого зазначення походження товару з відомостями про заявника та його адресу;

б) заявлену назву місця походження товару або заявлене географічне зазначення походження товару;

в) назву товару, для якого заявник просить зареєструвати вказане зазначення походження товару та/або право на використання зареєстрованого відповідного кваліфікованого зазначення походження товару;

г) назву та межі географічного місця, де виробляється товар і з яким пов'язуються особливі властивості, певні якості, репутація або інші характеристики товару;

д) опис особливих властивостей товару, певних якостей, репутації або інших характеристик товару;

е) дані щодо використання заявленого кваліфікованого зазначення походження товару на етикетці та при маркуванні товару;

є) дані про взаємозв'язок особливих властивостей, певних якостей, репутації або інших характеристик товару з природними умовами та/або людським фактором вказаного географічного місця.

5. Разом із заявкою подаються:

а) документ, який підтверджує, що заявник виробляє товар, для якого просить зареєструвати назву місця його походження чи географічне зазначення походження товару та/або право на використання зареєстрованого відповідного кваліфікованого зазначення походження товару;

б) висновок спеціально уповноваженого органу про те, що особливі властивості, певні якості або інші характеристики товару, зазначені в заявці, об'єктивно зумовлені чи пов'язані з природними умовами та/або людським фактором вказаного географічного місця виготовлення товару;

в) висновок спеціально уповноваженого органу щодо меж географічного місця, з яким пов'язані особливі властивості, певні якості або інші характеристики товару.

6. Іноземці разом із заявкою замість зазначених у частині п'ятій цієї статті подають документи, які підтверджують:

а) правову охорону заявленого кваліфікованого зазначення походження товару у відповідній іноземній державі або набуття прав на таке зазначення на підставі добросовісного використання, якщо це передбачено законодавством держави;

(Підпункт «а» частини шостої статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

б) право іноземного заявника або уповноваженої ним особи на використання відповідного кваліфікованого зазначення походження товару.

(Підпункт «б» частини шостої статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом № 254–VI від 10.04.2008)

Передбачені цією частиною документи можуть бути подані іноземною мовою, а переклад їх українською повинен надійти до Установи не пізніше трьох місяців від дня подання заявки.

7. Датою подання заявки є дата одержання Установою заяви про реєстрацію кваліфікованого зазначення походження та/або права на використання вже зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару.

8. За подання заявки сплачується збір. Якщо збір не сплачено протягом двох місяців від дати подання заявки, заявка вважається не поданою.

Стаття 11. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Абзац перший частини першої статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

(Частина перша статті 11 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. Заявник має право особисто або через свого представника брати участь у встановленому порядку в розгляді питань, що виникають під час проведення експертизи.

3. Під час проведення експертизи за ініціативою заявника до заявки можуть бути внесені виправлення очевидних помилок і уточнення опису основних характеристик товару або меж географічного місця походження товару.

4. Експертиза заявки на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання вже зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару встановлює відповідність наведених у заявці даних положенням статей 7, 8 і 9 цього Закону.

5. У ході експертизи заявки на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару здійснюється перевірка цього зазначення стосовно видових назв, внесених до Переліку видових назв товарів.

Перелік видових назв товарів формується Установою на підставі Положення про Перелік видових назв товарів, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Абзац другий частини п'ятої статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Якщо заявлена на реєстрацію назва місця походження товару або заявлене на реєстрацію географічне зазначення походження товару міститься у Переліку видових назв товарів, то заявнику надсилається рішення про відмову в реєстрації.

6. Під час проведення експертизи заклад експертизи має право зажадати від заявника додаткові матеріали, без яких проведення експертизи неможливе.

Додаткові матеріали на запит експертизи мають бути надані протягом трьох місяців від дати отримання запиту. Протягом зазначеного строку заявник може подати заяву про продовження строку для відповіді або поновлення пропущеного з поважних причин строку відповіді на запит. За подання заяви про продовження строку та за поновлення пропущеного строку сплачується збір.

Якщо заявник порушив встановлений строк або залишив запит без відповіді, заявка вважається відкликаною.

7. Якщо за результатами експертизи визначено, що заявлене позначення не відповідає умовам надання правової охорони назви місця походження товару чи географічного зазначення походження товару або заявнику не може бути надано право на використання раніше зареєстрованої назви місця походження товару чи раніше зареєстрованого географічного зазначення походження товару, то Установа приймає рішення про відмову в реєстрації.

Рішення про відмову в реєстрації надсилається заявникові.

8. Якщо за результатами експертизи визначено, що заявка відповідає вимогам, передбаченим статтями 7, 8 і 9 цього Закону, відомості про заявку публікуються в офіційному бюлетені Установи.

Публікація повинна містити:

відомості про заявника (заявників);

назву товару, яка містить заявлену на реєстрацію назву місця походження товару чи географічне зазначення походження товару;

межі географічного місця, з яким пов'язуються особливі властивості, певні якості або інші характеристики товару;

опис основних особливих властивостей, певних якостей, репутації або інших характеристик товару;

умови використання кваліфікованого зазначення походження товару на етикетці та при маркуванні товару.

Публікація може містити й інші відомості, визначені в установленому порядку.

9. Після опублікування офіційних відомостей про заявку на реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару будь-яка особа має право ознайомитися в установленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку з матеріалами заявки. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Частина дев'ята статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 5460–VI від 16.10.2012)

10. Протягом шести місяців від дати опублікування офіційних відомостей про заявку будь-яка особа може подати до Установи заперечення проти реєстрації заявленої назви місця походження товару або заявленого географічного зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого відповідного кваліфікованого зазначення походження товару.

За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено, заперечення вважається неподаним.

11. Копія поданого заперечення та відомості про особу, яка подала це заперечення, надсилаються заявнику. Заявник протягом двох місяців від

дати одержання копії заперечення повинен надіслати Установі обгрунтовану відповідь на заперечення або подати заяву про продовження встановленого строку для відповіді. За подання заяви про продовження строку сплачується збір. Якщо збір не сплачено, строк для надання відповіді не продовжується.

Якщо у встановлений строк відповідь заявника на заперечення до Установи не надійшла, заперечення розглядається у встановленому порядку на підставі наявних матеріалів.

12. Заперечення та відповідь на нього розглядаються закладом експертизи протягом двох місяців від дня завершення строку, встановленого для відповіді.

Заявник та особа, яка подала заперечення, мають право брати участь у його розгляді.

13. Про результати розгляду заперечення надсилається повідомлення особі, яка подала це заперечення.

14. У разі відсутності заперечень або визнання їх необгрунтованими Установа приймає рішення про реєстрацію даного кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого даного кваліфікованого зазначення походження товару та повідомляє про це заявника.

Якщо розглянуті заперечення визнано слушними, Установа приймає рішення про відмову в реєстрації, про що повідомляє заявника.

Рішення про відмову в реєстрації публікується в офіційному бюлетені Установи.

15. Заявник має право ознайомитися з усіма матеріалами, зазначеними в запиті закладу експертизи або рішенні Установи. Копії матеріалів надсилаються заявнику протягом місяця з дня надходження запиту.

(Стаття 11 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 12. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дня реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання кваліфікованого зазначення походження товару.

Стаття 13. Оскарження рішення за заявою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявою у судовому порядку, а також до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи.

2. Якщо рішення Установи за заявою оскаржено у судовому порядку після реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання кваліфікованого зазначення походження товару, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідної реєстрації.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за видачу свідоцтва.

4. Оскарження рішення Установи до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у частині першій цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Частина четверта статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте за цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Заявник може оскаржити затверджене Установою рішення Апеляційної палати у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 14. Реєстрація кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару

1. На підставі прийнятого Установою рішення про реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання

зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару здійснюється відповідна реєстрація.

2. Реєстрація здійснюється шляхом внесення до Реєстру необхідних відомостей щодо кваліфікованого зазначення походження товару та/або осіб, які мають право на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару. До Реєстру вносяться такі відомості:

заявлене зазначення походження товару;

кваліфікація зазначення: назва місця походження товару або географічне зазначення походження товару;

назва товару, опис його особливих властивостей, певних якостей, репутації або інших характеристик;

дата прийняття рішення про реєстрацію назви місця походження товару або географічного зазначення походження товару;

відомості про осіб, яким надається право на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару, і дата прийняття рішення про надання цього права.

3. Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина третя статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. Заявник має право подати заяву про внесення змін і уточнень до Реєстру. Порядок внесення змін і уточнень до Реєстру встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

За внесення змін і уточнень до Реєстру або виправлення очевидної помилки, допущеної з вини заявника, сплачується збір у встановленому порядку.

(Частина четверта статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. Будь-яка особа має право ознайомитися з відомостями, внесеними до Реєстру, та одержати за плату витяг з Реєстру. Порядок провадження цих дій визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина п'ята статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

6. Відомості про реєстрацію кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару публікуються в офіційному бюлетені Установи.

(Частина шосту статті 14 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 15. Видача свідоцтва на право використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару

1. Свідоцтво про реєстрацію права на використання кваліфікованого зазначення походження товару видається Установою протягом місяця від дати реєстрації цього зазначення або від дати внесення до Реєстру відомостей щодо осіб, яким надано право на використання раніше зареєстрованого цього кваліфікованого зазначення походження товару за умови сплати державного мита в розмірі та порядку, визначених законодавством.

Строк сплати державного мита продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Частина першу статті 15 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Частина перша статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

2. Форма і зміст свідоцтва визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законами № 2188–III від 21.12.2000, № 5460–VI від 16.10.2012)

3. До виданого свідоцтва на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок з наступним повідомленням про це в офіційному бюлетені Установи.

4. Свідоцтво, що посвідчує реєстрацію права на використання кваліфікованого зазначення походження товару, діє протягом 10 років від дати подання заявки.

Строк дії свідоцтва продовжується Установою на наступні 10 років на підставі заяви, поданої власником свідоцтва, протягом останнього року дії свідоцтва, за умови надання підтвердження спеціально уповноваженого органу, що власник свідоцтва виробляє товар у географічному місці, зазначеному в Реєстрі, а характеристики товару відповідають характеристикам, занесеним до Реєстру. За продовження строку дії свідоцтва сплачується збір.

Заява власника свідоцтва щодо продовження строку його дії може бути подана протягом шести місяців після закінчення строку дії свідоцтва, за умови сплати за цей строк збору, збільшеного на 50 відсотків.

Дія свідоцтва припиняється достроково за умов, передбачених цим Законом.

5. У випадку втрати чи зіпсування свідоцтва його власнику видається дублікат свідоцтва у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За видачу дубліката свідоцтва сплачується збір.

(Статтю 15 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Частина п'ята статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 16. Реєстрація кваліфікованого зазначення походження товару в іноземних державах

Заявка на реєстрацію в іноземній державі кваліфікованого зазначення походження товару, пов'язаного з географічним місцем на території України, може бути подана тільки після його реєстрації в Україні.

Розділ IV

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ ІЗ РЕЄСТРАЦІЇ КВАЛІФІКОВАНОГО ЗАЗНАЧЕННЯ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ ТА/АБО ПРАВА НА ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ

Стаття 17. Права, що випливають із реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на його використання

1. Права, що випливають із реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на його використання, діють від дати їх реєстрації.

2. Реєстрація права на використання кваліфікованого зазначення походження товару не обмежує прав інших осіб на реєстрацію їх прав на його використання.

3. Обсяг правової охорони, що надається реєстрацією права на використання кваліфікованого зазначення походження товару, визначається занесеними до Реєстру і зафіксованими у свідоцтві характеристиками товару та межами географічного місця.

4. Власник свідоцтва має право:

а) використовувати зареєстроване кваліфіковане зазначення походження товару;

б) вживати заходів щодо заборони використання кваліфікованого зазначення походження товару особами, які не мають на це права;

(Підпункт «б» частини четвертої статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

в) вимагати від осіб, що порушили його права, припинення цих порушень і відшкодування матеріальної та моральної шкоди у встановленому законом порядку.

5. Використанням зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару визнається:

- а) нанесення його на товар або на етикетку;
- б) нанесення його на упаковку товару, застосування у рекламі;
- в) запис на бланках, рахунках та інших документах, що супроводжують товар.

6. Власник свідоцтва має право наносити поряд із кваліфікованим зазначенням походження товару попереджувальне маркування для інформації про те, що це зазначення зареєстровано в Україні.

Для попереджувального маркування назви місця походження товару застосовується обведена овалом аббревіатура (НМП). Замість цього маркування або разом із ним може наноситися текст: «Зареєстрована в Україні назва місця походження товару».

Для попереджувального маркування географічного зазначення походження товару застосовується обведена овалом аббревіатура (ГЗП). Замість цього маркування або разом із ним може наноситися текст: «Зареєстроване в Україні географічне зазначення походження товару».

7. Власник свідоцтва не має права:

а) видавати ліцензію на використання кваліфікованого зазначення походження товару;

б) забороняти (перешкоджати) спеціально уповноваженим органам здійснювати контроль за наявністю в товарі особливих властивостей та інших характеристик, на підставі яких зареєстровано кваліфіковане зазначення походження товару та/або право на його використання.

Стаття 18. Обов'язки власника свідоцтва

Власник свідоцтва зобов'язаний забезпечувати відповідність якості, особливих властивостей та характеристик товару, що виробляється, їх опису в Реєстрі.

Розділ V

ПОРЯДОК ВИЗНАННЯ НЕДІЙСНОЮ ТА ПРИПИНЕННЯ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ КВАЛІФІКОВАНОГО ЗАЗНАЧЕННЯ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ ТА/АБО ПРАВА НА ВИКОРИСТАННЯ ЦЬОГО ЗАЗНАЧЕННЯ

Стаття 19. Підстави для визнання недійсною та припинення правової охорони кваліфікованого зазначення походження товару

1. Правова охорона кваліфікованого зазначення походження товару визнається недійсною на підставі визнання недійсною реєстрації цього зазначення.

2. Правова охорона кваліфікованого зазначення походження товару припиняється на підставі припинення дії реєстрації цього зазначення.

Стаття 20. Визнання реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на використання цього зазначення недійсними

1. Реєстрація кваліфікованого зазначення походження товару може бути визнана судом недійсною у разі його невідповідності умовам надання правової охорони, передбаченим статтею 7 цього Закону.

Визнані недійсними реєстрація кваліфікованого зазначення походження товару або права на використання цього зазначення вважаються такими, що не набрали чинності.

2. Реєстрація права на використання кваліфікованого зазначення походження товару та свідоцтво, що посвідчує право на використання кваліфікованого зазначення походження товару, можуть бути визнані судом недійсними, якщо реєстрація була здійснена з порушенням вимог, передбачених статтями 7, 8 і 9 цього Закону.

(Абзац перший частини другої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV (850–15) від 22.05.2003)

Визнання недійсними реєстрації права на використання кваліфікованого зазначення походження товару та свідоцтва, що посвідчує це право, вважаються такими, що не набрали чинності.

Стаття 21. Припинення дії реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та права на його використання

(Назва статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

1. Дія реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару може бути припинена судом у разі втрати характерних для даного географічного місця умов і можливостей виготовлення товару, описаного в Реєстрі, а також визнання цього зазначення видовою назвою товару.

2. Дія реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару, пов'язаного з географічним місцем в іноземній державі, припиняється також у зв'язку з припиненням правової охорони цього зазначення в країні походження.

3. Право на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару може бути припинено:

а) за рішенням суду у зв'язку з втратою товаром особливих властивостей або інших характеристик, описаних у Реєстрі, від дати, встановленої судом;

(Підпункт «а» частини третьої статті 21 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

б) у разі ліквідації юридичної особи або смерті фізичної особи, що є власником свідоцтва;

в) у разі подання власником свідоцтва заяви до Установи про відмову від права на використання цього зазначення. Право припиняється з дня офіційної публікації відомостей про це;

г) у разі несплати збору за продовження строку дії свідоцтва. Право припиняється з першого дня дії наступного строку, за який збір не сплачено.

Стаття 22. Порядок визнання недійсними та припинення дії реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару та/або права на його використання

1. Визнання реєстрації та відповідного свідоцтва недійсними провадиться у судовому порядку.

(Частина перша статті 22 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

2. Будь-яка особа має право звернутися до суду з позовом про визнання недійсними реєстрації та свідоцтва або про припинення їх дії, про уточнення описаних у Реєстрі характеристик товару чи уточнення відповідності кваліфікованого зазначення походження товару його географічному місцю, а також про визнання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару видовою назвою.

3. На підставі рішення суду Установа вносить відповідні зміни до Реєстру чи Переліку видових назв товарів, про що публікується в офіційному бюлетені Установи.

(Частина третя статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VI ЗАХИСТ ПРАВ НА ВИКОРИСТАННЯ ЗАЗНАЧЕННЯ ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ

Стаття 23. Порушення прав на використання зазначення походження товару

1. Порушенням прав на використання зазначення походження товару є використання неправдивого (фальшивого) зазначення або такого зазначення, що вводить споживача в оману щодо справжнього місця походження товару.

2. Будь-яке посягання на права власника свідоцтва про реєстрацію права на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару тягне за собою відповідальність згідно із законами.

(Частина друга статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

3. Порухенням прав власника свідоцтва про реєстрацію права на використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару є:

(Абзац перший частини третьої статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

а) використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару особою, яка не має свідоцтва про реєстрацію права на його використання;

(Підпункт «а» частини третьої статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

б) використання зареєстрованого зазначення географічного походження товару, якщо цей товар не походить із зареєстрованого для цього зазначення географічного місця, навіть якщо справжнє місце походження товару або географічне зазначення його походження використовується у перекладі або супроводжується словами: «вид», «тип», «стиль», «марка», «імітація» тощо;

в) використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару або подібного до нього позначення для відмінних від описаних у Реєстрі однорідних товарів, якщо таке використання вводить в оману споживачів щодо походження товару та його особливих властивостей або інших характеристик, а також для неоднорідних товарів, якщо таке використання завдає шкоди репутації зареєстрованого зазначення або є неправомірним використанням його репутації;

г) використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару як видової назви.

4. Не вважається порушенням прав власника свідоцтва:

а) використання зареєстрованого кваліфікованого зазначення походження товару, передбачене пунктами «б» і «в» частини п'ятої статті 17 цього Закону, будь-якою особою, яка на законних підставах придбала позначений цим кваліфікованим зазначенням походження товар у власника свідоцтва і повторно вводить його в обіг;

б) використання кваліфікованого зазначення походження товару особою, яка не має свідоцтва про реєстрацію права на його використання, але добросовісно його використовувала до дати реєстрації. Якщо ця особа протягом дванадцяти місяців від дати реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару не подасть до Установи заявки на одержання права на використання цього зазначення, подальше його використання вважається порушенням прав власника свідоцтва.

(Підпункт «б» частини четвертої статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Статтю 24 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 25. Способи захисту прав

1. Захист прав на зазначення походження товару здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про: правомірність реєстрації кваліфікованого зазначення походження товару;

встановлення факту використання кваліфікованого зазначення походження товару;

порушення прав власника свідоцтва про реєстрацію права на використання кваліфікованого зазначення походження товару; компенсації.

(Стаття 25 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 26. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за видачу свідоцтв визначаються законодавством.

Кошти, одержані від сплати державного мита за видачу свідоцтв, зараховуються до Державного бюджету України.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, що визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921–III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної системи правової охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Закон доповнено статтею 26 згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через шість місяців з дня його опублікування.

До приведення інших законів у відповідність з нормами цього Закону вони діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

подати Верховній Раді України пропозиції щодо внесення змін до законів України, що впливають з цього Закону;

визначити та опублікувати перелік спеціально уповноважених органів, зобов'язаних визначати та контролювати особливі властивості та інші характеристики товарів, визначати межі географічних місць і встановлювати виробників товарів;

розробити Положення про Перелік видових назв товарів;

встановити порядок та розміри сплати зборів за подання заявки, видачу свідоцтва та продовження строку його дії, продовження строків подання заперечень і скарг тощо згідно з цим Законом;

привести у відповідність з цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України
м. Київ, 16 червня 1999 року

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА ТОПОГРАФІЇ ІНТЕГРАЛЬНИХ МІКРОСХЕМ

№ 621/97–ВР від 05.11.1997 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 8, ст. 28)

Із змінами, внесеними Законами № 783–XIV від 30.06.99, ВВР, 1999, № 34, ст. 274 — набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом про Державний бюджет України на 2000 рік; № 2188–III від 21.12.2000, ВВР, 2001, № 8, ст. 37; № 2921–III від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст. 114; № 34–IV від 04.07.2002, ВВР, 2002, № 35, ст. 256; № 850–IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271; № 5460–VI від 16.10.2012.

(У тексті Закону слово «Відомство» замінено словом «Установа» у відповідних відмінках згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

(У тексті Закону слово «обіг» замінено словом «оборот» згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку з набуттям і здійсненням права власності на топографії інтегральних мікросхем в Україні.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:
Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Апеляційна палата — колегіальний орган Установи для розгляду заперечень проти рішень Установи щодо набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності та інших питань, віднесених до її компетенції цим Законом;

(Абзац третій статті 1 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

інтегральна мікросхема (ІМС) — мікроелектронний виріб кінцевої або проміжної форми, призначений для виконання функцій електронної

схеми, елементи і з'єднання якого неподільно сформовані в об'ємі і (або) на поверхні матеріалу, що становить основу такого виробу, незалежно від способу його виготовлення;

топографія ІМС — зафіксоване на матеріальному носії просторово-геометричне розміщення сукупності елементів інтегральної мікросхеми та з'єднань між ними;

автор — фізична особа, творчою працею якої створено топографію ІМС;

свідомство — документ, що підтверджує реєстрацію Установою топографії ІМС і засвідчує виключне право власності на цю топографію ІМС;

Реєстр — Державний реєстр України топографій ІМС;

зареєстрована топографія ІМС — топографія ІМС, відомості про яку занесено до Реєстру і на яку видано свідомство;

особа — фізична або юридична особа;

заявка — сукупність документів, необхідних для реєстрації топографії ІМС та видачі свідомства;

заявник — особа, яка подала заявку на реєстрацію топографії ІМС чи набула прав заявника в іншому встановленому законом порядку;

(Абзац дванадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

дата першого використання топографії ІМС — дата, коли використання топографії ІМС стало відомим у галузі мікроелектроніки;

роботодавець — особа, яка найняла працівника за трудовим договором (контрактом);

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління Установи;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

заклад експертизи — уповноважений Установою державний заклад (підприємство, організація) для розгляду і проведення експертизи заявок.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 2. Повноваження Установи у сфері охорони прав на топографії ІМС

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони прав на топографії ІМС, для чого:

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає свідомства на топографії ІМС, здійснює їх державну реєстрацію;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про зареєстровану топографію ІМС;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на топографії ІМС у міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

(Абзац шостий пункту 1 статті 2 виключено на підставі Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства та організації діяльності у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

організовує роботу щодо перепідготовки кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

доручає закладам, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації виконувати окремі завдання, визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац одинадцятий пункту 1 статті 2 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

(Стаття 2 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 3. Права іноземців та осіб без громадянства

1. Іноземці та особи без громадянства мають такі ж права, як і передбачені цим Законом права громадян України, за винятками тих, що встановлені міжнародними договорами України.

2. Іноземці та особи без громадянства, що проживають чи мають постійне місцезнаходження поза межами України, у відносинах з Установою реалізують свої права через представників у справах інтелектуальної власності.

Розділ II

НАДАННЯ ПРАВ НА ТОПОГРАФІЮ ІМС

Стаття 4. Умови надання правової охорони на топографію ІМС

1. Держава здійснює правову охорону топографії ІМС шляхом її реєстрації в Установі.

Особливості охорони прав на топографії ІМС, віднесені до державної таємниці, визначаються окремим законодавством.

2. Цим Законом не охороняються права на ідеї, способи, системи, технології або закодовану інформацію, які можуть бути втілені в топографію ІМС.

3. Виключне право на використання топографії ІМС засвідчується свідоцтвом, яке підтверджує реєстрацію топографії ІМС. Свідоцтво діє десять років від дати подання заявки до Установи або від дати першого використання топографії ІМС.

(Абзац перший пункту 3 статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Дія реєстрації припиняється достроково в разі визнання такої реєстрації недійсною відповідно до статті 20 цього Закону.

(Абзац другий пункту 3 статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законами № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

4. Обсяг прав на топографію ІМС визначається зображенням топографії ІМС на матеріальному носії.

Стаття 5. Умови охороноздатності топографії ІМС

1. Топографія ІМС відповідає умовам охороноздатності, якщо вона є оригінальною.

2. Топографія ІМС визнається оригінальною, якщо вона не створена шляхом прямого відтворення (копіювання) іншої топографії ІМС, має відмінності, що надають їй нові властивості, і не була відомою у галузі мікроелектроніки до дати подання заявки до Установи або до дати її першого використання.

Топографія ІМС визнається оригінальною доти, доки не доведено протилежне.

3. Топографія, яка містить елементи, відомі в галузі мікроелектроніки на дату подання заявки до Установи або на дату першого використання топографії ІМС, може бути визнана оригінальною тільки в тому разі, якщо сукупність таких елементів у цілому відповідає вимогам пункту 2 цієї статті.

4. На визнання топографії ІМС оригінальною не впливає розкриття інформації про неї автором або особою, яка одержала від автора прямо чи опосередковано таку інформацію, якщо строк від дати розкриття інформації до дати подання до Установи заявки на реєстрацію цієї топографії ІМС не перевищує двох років. При цьому обов'язок доведення обставин розкриття інформації, достовірності дати розкриття інформації та першого використання топографії ІМС покладається на заінтересовану особу.

5. Не може бути визнана оригінальною та топографія ІМС, заявка на реєстрацію якої подана до Установи пізніше ніж через два роки від дати її першого використання.

Розділ III

ПРАВО НА РЕЄСТРАЦІЮ ТОПОГРАФІЇ ІМС

Стаття 6. Право автора

1. Право на реєстрацію топографії ІМС має автор або його правонаступник.

2. Автори, які спільно створили топографію ІМС, мають однакові права на реєстрацію топографії ІМС, якщо інше не передбачено угодою між ними.

3. Автору топографії ІМС належить право авторства, яке є невідчужуваним особистим правом і охороняється безстроково.

Особам, які при створенні топографії ІМС надавали авторові лише технічну, організаційну чи матеріальну допомогу або сприяли оформленню матеріалів для одержання правового захисту, але не внесли особистого творчого вкладу у створення топографії ІМС, право авторства не належить.

4. У разі перегляду умов угоди щодо складу авторів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як автори, а також авторів, не зазначених у заявці як такі, вносить зміни до відповідних документів у порядку, що встановлюється Установою.

(Статтю 6 доповнено пунктом 4 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 4 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 7. Право роботодавця

1. Право на реєстрацію топографії ІМС і усі права, що з цієї реєстрації випливають, має роботодавець автора топографії ІМС або його правонаступник, якщо топографію ІМС створено у зв'язку з виконанням службових обов'язків чи за спеціальним дорученням роботодавця за умови, що трудовим договором (контрактом) не передбачено інше.

2. Автор топографії ІМС, створеної у зв'язку з виконанням службових обов'язків чи за спеціальним дорученням роботодавця, зобов'язаний подати роботодавцю письмове повідомлення про створену ним топографію ІМС разом з матеріалами, що відображають топографію ІМС досить ясно і повно.

Якщо роботодавець чи його правонаступник протягом чотирьох місяців від дати одержання цього повідомлення не подасть заявки до Установи чи не прийме рішення про збереження топографії як конфіденційної інформації, про що він зобов'язаний повідомити письмово автора, то право на реєстрацію топографії переходить до автора.

3. У разі коли роботодавець використав своє право на реєстрацію топографії ІМС чи на збереження її як конфіденційної інформації, автор

має право на винагороду відповідно до економічної цінності топографії та іншої вигоди, яку одержав чи міг би одержати роботодавець чи його правонаступник.

Винагорода авторові виплачується у розмірі та на умовах, що визначаються письмовою угодою між автором і роботодавцем, яка укладається не пізніше чотирьох місяців від дати одержання роботодавцем повідомлення.

Спори щодо умов одержання автором від роботодавця винагороди та її розміру розв'язуються у судовому порядку.

Стаття 8. Право першого заявника

Якщо до Установи надійшло дві чи більше заявок на одну і ту ж топографію ІМС від різних заявників, то право на реєстрацію топографії належить тому заявнику, заявка якого має більш ранню дату подання до Установи або, якщо заявлено дату першого використання топографії ІМС, то більш ранню дату першого використання, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за нею Установою не прийнято рішення про відмову в реєстрації топографії ІМС, можливості оскарження якого вичерпані.

(Стаття 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ IV ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ ТОПОГРАФІЇ ІМС

Стаття 9. Заявка на реєстрацію топографії ІМС

1. Особа, яка бажає зареєструвати топографію ІМС і має на це право, подає до Установи заявку на реєстрацію. Заявка на реєстрацію топографії ІМС може бути подана двома і більше особами.

2. За дорученням заявника заявку на реєстрацію може бути подано через представника у справах інтелектуальної власності або іншу довірену особу. Довіреною особою заявника не може бути працівник Установи і його експертного органу.

3. Заявка на реєстрацію топографії ІМС повинна стосуватися тільки однієї топографії ІМС.

(Пункт 3 статті 9 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

4. Заявка на реєстрацію складається українською мовою і повинна містити:

заяву про реєстрацію топографії ІМС;

матеріали, що ідентифікують топографію ІМС.

5. З метою ідентифікації топографії ІМС, яка не використовувалася до дати подання заявки, Установі подаються в одному примірнику матеріали, що дають вичерпну інформацію щодо топографії.

6. З метою ідентифікації топографії ІМС, яка використовувалася до дати подання заявки, Установі разом із заявкою подаються зразки ІМС, що включають дану топографію, в такому вигляді, в якому її введено в оборот. У цьому разі заява повинна містити також відомості про дату, коли топографію ІМС вперше було використано, а матеріали — основні технічні характеристики зразка ІМС.

7. Якщо подані матеріали, що ідентифікують топографію ІМС, містять інформацію про будь-який шар топографії ІМС або його частину, яка, на думку заявника, є конфіденційною, то даний шар у цілому або відповідну його частину може бути вилучено і включено до складу матеріалів, що ідентифікують топографію ІМС, в закодованій формі.

8. Подані заявником матеріали, що ідентифікують топографію ІМС, і зразки ІМС, що включають дану топографію, зберігаються Установою шість років після закінчення дії реєстрації. По закінченні цього терміну ідентифікаційні матеріали та зразки ІМС повертаються власнику права на його вимогу, а за відсутності такої вимоги — знищуються.

9. У заяві про реєстрацію топографії ІМС необхідно вказати заявника (заявників) та його (їх) адресу, а також автора (авторів).

Якщо заявників два і більше, то у заяві може бути зазначено, на адресу якого з них належить надіслати свідоцтво.

Автор має право вимагати, щоб його не згадували як автора в публікації Установи.

10. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 10 статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

11. За подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору повинен надійти до Установи разом із заявкою або протягом двох місяців від дати подання заявки. Цей строк продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

(Пункт 11 статті 9 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 10. Дата подання заявки

1. Датою подання заявки є дата одержання Установою заявки, що відповідає вимогам пунктів 4–6 статті 9 цього Закону.

2. Дата подання заявки встановлюється згідно з пунктами 8 та 9 статті 11 цього Закону.

(Стаття 10 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 11. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус науково-технічної експертизи і проводиться закладом експертизи відповідно до цього Закону та правил,

встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Пункт 1 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Заклад експертизи здійснює інформаційну діяльність, необхідну для проведення експертизи заявок, і є центром міжнародного обміну виданнями відповідно до Конвенції про міжнародний обмін виданнями, прийнятої 3 грудня 1958 року Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури.

3. Кінцеві результати експертизи заявки, що не вважається відкликаною або не відкликана, відображаються в обґрунтованому висновку експертизи за заявкою, що набирає чинності після затвердження його Установою. На підставі такого висновку Установа приймає рішення про реєстрацію топографії ІМС або про відмову в реєстрації топографії ІМС. Рішення Установи надсилається заявнику.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним рішення Установи затребувати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Ці копії надсилаються заявнику протягом місяця.

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на запрошення закладу експертизи особисто або через свого представника брати участь у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Пункт 4 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. Заявник має право вносити до заявки виправлення помилок та зміни свого імені (найменування) і своєї адреси, адреси для листування, імені та адреси свого представника.

Заявник може вносити до заявки зміни, пов'язані зі зміною особи заявника, за умови згоди зазначених у заявці інших заявників. Такі зміни може за згодою всіх заявників вносити також особа, яка бажає стати заявником.

Ці виправлення та зміни враховуються в матеріалах заявки, якщо вони одержані закладом експертизи не пізніше одержання ним документа про сплату державного мита за реєстрацію топографії ІМС.

За подання заяви про виправлення помилки або про внесення будь-якої із зазначених змін сплачується збір, за умови, що помилка не є очевидною чи технічною, а зміна виникла через залежні від подавця заяви обставини.

6. Заклад експертизи може вимагати від заявника надання додаткових матеріалів, якщо без них проведення експертизи неможливе, або

у разі виникнення обґрунтованих сумнівів у достовірності будь-яких відомостей чи елементів, що містяться в матеріалах заявки.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи із вимогою про надання додаткових матеріалів затребувати від нього копії матеріалів, що протиставлені заявці.

Додаткові матеріали мають бути подані заявником протягом двох місяців від дати одержання ним повідомлення чи висновку закладу експертизи або копій матеріалів, що протиставлені заявці. Строк подання додаткових матеріалів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Якщо заявник не подасть додаткові матеріали у встановлений строк, то заявка вважається відкликаною, про що йому надсилається повідомлення.

7. Під час проведення експертизи:

встановлюється дата подання заявки на підставі статті 10 цього Закону; визначається, чи є об'єкт, що заявляється, топографією ІМС;

заявка перевіряється на відповідність формальним вимогам статті 9 цього Закону та правилам, встановленим на його основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності;

(Пункт 7 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

документ про сплату збору за подання заявки перевіряється на відповідність встановленим вимогам.

8. За відповідності матеріалів заявки вимогам статті 10 цього Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки заявнику надсилається повідомлення про встановлену дату подання заявки.

9. У разі невідповідності матеріалів заявки вимогам статті 10 цього Закону заявнику негайно надсилається про це повідомлення. Якщо невідповідність усунуто протягом двох місяців від дати одержання заявником повідомлення, то датою подання заявки вважається дата одержання закладом експертизи виправлених матеріалів. В іншому разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

10. У разі порушення вимог пункту 11 статті 9 цього Закону заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

11. Якщо є підстави вважати, що заявлений об'єкт належить до об'єктів, зазначених у пункті 2 статті 4 цього Закону, або документи заявки не відповідають формальним вимогам статті 9 цього Закону та правил, встановлених на його основі центральним органом виконавчої влади,

що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, чи документ про сплату збору за подання заявки не відповідає встановленим вимогам, то заклад експертизи надсилає заявнику про це обґрунтований попередній висновок з пропозицією надати мотивовану відповідь з усуненням, у разі необхідності, зазначених у висновку недоліків.

(Пункт 11 статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Відповідь заявника надається у строк, встановлений пунктом 6 цієї статті для додаткових матеріалів, та береться до уваги під час підготовки висновку експертизи за заявкою.

12. У разі відмови в реєстрації топографії ІМС надані заявником матеріали, що ідентифікують топографію ІМС, і зразки ІМС, що включають дану топографію, зберігаються протягом року від дати прийняття рішення про відмову в реєстрації топографії ІМС. Після цього строку на вимогу заявника зазначені матеріали повертаються заявнику, а за відсутності такої вимоги вони знищуються.

(Стаття 11 в редакції Законів № 2188–III від 21.12.2000, № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 12. Реєстрація топографії ІМС

1. Після прийняття рішення про реєстрацію заявленої топографії ІМС Установа здійснює реєстрацію заявленої топографії ІМС, для чого вносить до Реєстру відповідні відомості.

Форма Реєстру та порядок його ведення визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

(Абзац другий пункту 1 статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Державна реєстрація топографії ІМС здійснюється за наявності документів про сплату державного мита за реєстрацію топографії ІМС і збору за публікацію про реєстрацію топографії ІМС. Зазначені мито та збір сплачуються після надходження до заявника рішення про реєстрацію топографії ІМС.

Якщо протягом трьох місяців від дати одержання заявником рішення про реєстрацію заявленої топографії ІМС документи про сплату державного мита за реєстрацію топографії ІМС і збору за публікацію про реєстрацію топографії ІМС в розмірі та порядку, визначених законодавством, до закладу експертизи не надійшли, заявка вважається відкликаною.

Строк надходження цих документів продовжується, але не більше ніж на шість місяців, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання. Цей строк, пропущений з поважних

причин, поновлюється, якщо протягом шести місяців від його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

3. Після внесення до Реєстру відомостей щодо реєстрації топографії ІМС будь-яка особа має право ознайомитися з ними у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, та одержати відповідно до свого клопотання виписку з Реєстру щодо відомостей про топографію ІМС, за умови сплати збору за подання цього клопотання.

(Пункт 3 статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

4. Помилки у внесених до Реєстру відомостях виправляються за ініціативою власника свідоцтва або Установи.

До Реєстру за ініціативою власника свідоцтва можуть бути внесені зміни згідно з установленим переліком можливих змін. За внесення до Реєстру змін щодо реєстрації топографії ІМС сплачується збір.

5. Реєстрація топографії ІМС здійснюється під відповідальність заявника за її охороноздатність»;

(Стаття 12 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 13. Публікація відомостей про реєстрацію

1. Одночасно з державною реєстрацією топографії ІМС здійснюється публікація в офіційному бюлетені відомостей про реєстрацію топографії ІМС, визначених в установленому порядку.

(Пункт 1 статті 13 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. Після опублікування офіційних відомостей про зареєстровану топографію ІМС будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки у порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За ознайомлення з матеріалами заявки сплачується збір.

(Пункт 2 статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законами № 850–IV від 22.05.2003, № 5460–VI від 16.10.2012)

3. У разі виявлення в опублікованих відомостях очевидних помилок заявник має право звернутися до Установи з клопотанням про їх виправлення.

Стаття 14. Видача свідоцтва

1. Установа видає заявнику свідоцтво у місячний строк після реєстрації топографії ІМС.

Якщо заявка подана кількома заявниками, їм видається одне свідоцтво і надсилається тому заявникові, адреса якого з цією метою зазначена у заяві, а при відсутності такого зазначення — першому заявникові за списком вказаних у заяві заявників.

2. Форма свідоцтва і зміст зазначених у ньому відомостей визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. Текст у свідоцтві наводиться українською мовою.

(Пункт 2 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

3. До виданого свідоцтва на вимогу його власника Установа вносить виправлення очевидних помилок та публікує офіційні відомості про такі виправлення.

4. У випадку втрати чи зіпсування свідоцтва його власнику видається дублікат свідоцтва у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За видачу дубліката свідоцтва сплачується збір.

(Статтю 14 доповнено пунктом 4 згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 4 статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 15. Оскарження рішення за заявкою

1. Заявник може оскаржити рішення Установи за заявкою у судовому порядку, а також до Апеляційної палати протягом двох місяців від дати одержання рішення Установи чи копій матеріалів, затребуваних відповідно до пункту 3 статті 11 цього Закону.

2. Якщо рішення Установи за заявкою оскаржено у судовому порядку після державної реєстрації топографії ІМС, то суд вирішує разом і питання щодо дійсності відповідного свідоцтва.

3. Право оскаржити рішення Установи до Апеляційної палати втрачається у разі сплати державного мита за реєстрацію топографії ІМС.

4. Оскарження рішення Установи до Апеляційної палати здійснюється шляхом подання заперечення проти рішення у порядку, встановленому цим Законом та на його основі регламентом Апеляційної палати, затвердженим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. За подання заперечення сплачується збір. Якщо збір не сплачено у строк, зазначений у пункті 1 цієї статті, заперечення вважається неподаним, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Пункт 4 статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

5. У разі одержання Апеляційною палатою заперечення та документа про сплату збору за подання заперечення діловодство за заявкою зупиняється до затвердження рішення Апеляційної палати.

6. Заперечення проти рішення Установи за заявкою розглядається згідно з регламентом Апеляційної палати, протягом двох місяців від дати одержання заперечення та документа про сплату збору за подання

заперечення, в межах мотивів, викладених заявником у запереченні та під час його розгляду. Строк розгляду заперечення продовжується за ініціативою заявника, але не більше ніж на два місяці, якщо до його спливу буде подано відповідне клопотання та сплачено збір за його подання.

7. За результатами розгляду заперечення Апеляційна палата приймає мотивоване рішення, що затверджується наказом Установи та надсилається заявнику.

У разі задоволення заперечення повністю або частково збір за подання заперечення підлягає поверненню.

8. До затвердження рішення Апеляційної палати, в місячний строк від дати його прийняття, керівник Установи може внести мотивований письмовий протест на це рішення, який має бути розглянутий протягом місяця. Рішення Апеляційної палати, прийняте цим протестом, є остаточним і може бути скасоване лише судом.

9. Рішення Апеляційної палати заявник може оскаржити у судовому порядку протягом двох місяців від дати одержання рішення.

(Стаття 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2188–III від 21.12.2000, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ V

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ З РЕЄСТРАЦІЇ ТОПОГРАФІЇ ІМС

Стаття 16. Права, що випливають з реєстрації топографії ІМС

1. Права, що випливають із реєстрації топографії ІМС, діють від дати внесення відомостей про топографію ІМС до Реєстру.

2. Реєстрація топографії ІМС надає власнику зареєстрованої топографії ІМС виключне право використовувати топографію ІМС на свій розсуд, якщо таке використання не порушує прав інших власників зареєстрованих топографій ІМС.

3. Реєстрація надає власнику зареєстрованої топографії ІМС право: забороняти іншим особам використовувати топографію ІМС без його дозволу, за винятком випадків, коли таке використання не визнається згідно з статтею 17 цього Закону порушенням прав власника зареєстрованої топографії ІМС;

передавати на підставі договору право власності на топографію ІМС будь-якій особі, яка стає правонаступником власника зареєстрованої топографії ІМС;

видавати будь-якій особі дозвіл (ліцензію) на використання зареєстрованої топографії ІМС на підставі ліцензійного договору.

Під використанням топографії ІМС слід розуміти:

копіювання топографії ІМС;

виготовлення ІМС із застосуванням даної топографії;
виготовлення будь-яких виробів, що містять такі ІМС;
ввезення таких ІМС та виробів, що їх містять, на митну територію України;

пропонування для продажу, в тому числі через Інтернет, продаж та інше введення в цивільний оборот або зберігання в зазначених цілях ІМС, виготовлених із застосуванням топографії ІМС, та будь-яких виробів, що містять такі ІМС.

(Абзац десятий пункту 3 статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 34–IV від 04.07.2002, в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

ІМС визнається виготовленою із застосуванням зареєстрованої топографії, якщо при цьому використано всі елементи, які визначають топографію ІМС оригінальною.

4. Взаємовідносини під час використання зареєстрованої топографії ІМС, свідоцтво на яку належить кільком особам, визначаються угодою між ними.

У разі відсутності такої угоди кожний власник прав на зареєстровану топографію ІМС може використовувати її на свій розсуд, але жоден з них не має права давати дозвіл (ліцензію) на використання зареєстрованої топографії ІМС та передавати право власності на зареєстровану топографію ІМС будь-якій іншій особі без згоди решти власників.

5. Договір про передачу права власності на топографію ІМС і ліцензійний договір вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

Сторона договору має право на офіційне загальнодоступне інформування інших осіб про передачу права власності на топографію ІМС або видачу ліцензії на використання топографії ІМС. Таке інформування здійснюється шляхом публікації в офіційному бюлетені відомостей в обсязі та порядку, встановлених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності, з одночасним внесенням їх до Реєстру.

(Абзац пункту 5 статті 16 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

За опублікування зазначених відомостей та запропонованих стороною договору змін до відомостей про видачу ліцензії сплачуються збори.

(Абзац пункту 5 статті 16 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 5 статті 16 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000;

із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

6. Права, що впливають із реєстрації топографії ІМС, не зачіпають будь-які інші особисті майнові чи немайнові права автора топографії ІМС.

7. Власник прав на зареєстровану топографію ІМС або його правонаступник має право сповіщати про реєстрацію топографії ІМС шляхом позначення топографії або виробів, що містять таку топографію, виділеною

літерою «Т» із зазначенням дати початку строку дії виключного права на використання топографії ІМС та інформації, яка надає можливість ідентифікувати власника прав.

Стаття 17. Дії, які не визнаються порушенням прав на зареєстровану топографію ІМС

1. Не визнається порушенням прав, що надаються реєстрацією топографії ІМС, використання зареєстрованої топографії ІМС:

у конструкції чи в процесі експлуатації транспортного засобу іноземної держави, який тимчасово або випадково знаходиться у водах, повітряному просторі чи на території України, за умови, що зареєстрована топографія ІМС використовується лише для потреб зазначеного засобу;

без комерційної мети;

з науковою метою або в порядку експерименту;

за надзвичайних обставин (стихійне лихо, катастрофа, епідемія, епізоотія тощо) з повідомленням про таке використання власника прав на топографію ІМС одразу як це стане практично можливим та виплатою йому відповідної компенсації.

(Абзац п'ятий пункту 1 статті 17 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. Не визнається порушенням прав, що надаються реєстрацією топографії ІМС, ввезення на митну територію України, пропонування для продажу, продаж, зберігання в зазначених цілях або інше введення в оборот ІМС, виготовлених із застосуванням зареєстрованої топографії, і будь-яких виробів, що містять такі ІМС, якщо вони придбані законним шляхом.

ІМС із зареєстрованою топографією та вироби, що містять такі ІМС, вважаються придбаними будь-якою особою законним шляхом, якщо вони після виготовлення були введені в оборот власником прав на дану зареєстровану топографію ІМС чи за його дозволом.

3. Не визнається порушенням прав, що надаються реєстрацією топографії ІМС, використання ІМС будь-якою особою, що придбала ІМС і при цьому не знала і не могла знати, що ця ІМС або виріб, що її містить, були виготовлені і введені в оборот з порушенням прав, що надаються реєстрацією топографії ІМС. Проте після одержання відповідного повідомлення від власника прав зазначена особа повинна припинити використання ІМС або виплатити йому компенсацію, розмір якої встановлюється за згодою сторін. Спори щодо компенсації та порядку її виплати розв'язуються у судовому порядку.

4. Будь-яка особа, яка добросовісно використовувала топографію ІМС до дати подання заявником до Установи заявки на реєстрацію топографії ІМС чи здійснила значну і серйозну підготовку для такого використання, зберігає право попереднього користування цією топографією ІМС.

Право попереднього користування може передаватися або переходити до іншої особи тільки разом з підприємством чи діловою практикою або тією частиною підприємства чи ділової практики, в яких було використано заявлену топографію ІМС чи здійснено значну і серйозну підготовку для такого використання.

Стаття 18. Обов'язки власника прав на зареєстровану топографію ІМС

1. Власник прав на зареєстровану топографію ІМС повинен добросовісно користуватися виключним правом, що надається реєстрацією.

2. Якщо зареєстрована топографія ІМС не використовується в Україні протягом трьох років від дати публікації офіційних відомостей про реєстрацію або від дати, коли використання топографії ІМС було припинено, то будь-яка особа, яка має бажання і виявляє готовність використовувати топографію ІМС, у разі відмови власника прав на зареєстровану топографію ІМС від укладення ліцензійного договору, може звернутися до суду із заявою про надання їй дозволу на використання зареєстрованої топографії ІМС.

3. Якщо власник прав на зареєстровану топографію ІМС не доведе, що факт невикористання зареєстрованої топографії ІМС зумовлений поважними причинами, суд може винести рішення про надання дозволу заінтересованій особі на використання зареєстрованої топографії ІМС з визначенням обсягу її використання, строку дії дозволу, розміру та порядку виплати винагороди власнику прав.

Стаття 19. Використання зареєстрованої топографії ІМС без дозволу власника прав на неї

1. З метою забезпечення здоров'я населення, екологічної безпеки та інших інтересів суспільства Кабінет Міністрів України може дозволити використання зареєстрованої топографії ІМС визначеній ним особі без згоди власника прав на топографію ІМС у разі його безпідставної відмови видати ліцензію на її використання. При цьому:

1) дозвіл на таке використання надається виходячи з конкретних обставин;

2) обсяг і тривалість такого використання визначаються ціллю наданого дозволу, воно має бути лише некомерційним використанням органами державної влади чи виправленням антиконкурентної практики за рішенням відповідного органу державної влади;

3) дозвіл на таке використання не позбавляє власника прав на зареєстровану топографію ІМС права надавати дозволи на її використання;

4) право на таке використання не передається, крім випадку, коли воно передається разом з тією частиною підприємства чи ділової практики, в якій здійснюється це використання;

5) використання дозволяється в першу чергу для забезпечення потреб внутрішнього ринку;

6) про надання дозволу на використання зареєстрованої топографії ІМС власнику прав на неї надсилається повідомлення одразу, як це стане практично можливим;

7) дозвіл на використання відміняється, якщо перестають існувати обставини, через які його видано;

8) власнику прав на зареєстровану топографію ІМС сплачується адекватна компенсація відповідно до економічної цінності топографії ІМС.

2. Рішення Кабінету Міністрів України про надання дозволу на використання зареєстрованої топографії ІМС, строк і умови його надання, відміну дозволу на використання, розмір та порядок виплати винагороди власнику прав на зареєстровану топографію ІМС можуть бути оскаржені в судовому порядку.

(Стаття 19 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ VI

ВИЗНАННЯ РЕЄСТРАЦІІ ТОПОГРАФІЇ ІМС НЕДІЙСНОЮ

Стаття 20. Визнання реєстрації топографії ІМС недійсною

1. Реєстрація топографії ІМС може бути визнана у судовому порядку недійсною у разі:

а) невідповідності зареєстрованої топографії ІМС умовам охороноздатності, визначеним статтею 5 цього Закону;

б) порушення вимог пункту 2 статті 24 цього Закону;

в) реєстрації топографії ІМС внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб.

(Пункт 1 статті 20 доповнено підпунктом «в» згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

(Пункт 2 статті 20 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

3. При визнанні реєстрації топографії ІМС недійсною Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

4. Реєстрація топографії ІМС, визнана недійсною, вважається такою, що не набрала чинності, від дати реєстрації топографії ІМС.

(Стаття 20 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Розділ VII

ЗАХИСТ ПРАВ

Стаття 21. Порушення прав власника зареєстрованої топографії ІМС

1. Порушенням прав власника зареєстрованої топографії ІМС, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України,

вважається будь-яке посягання на його права, передбачені статтею 16 цього Закону.

2. На вимогу власника прав на зареєстровану топографію ІМС таке порушення повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику прав заподіяні збитки.

Вимагати поновлення порушених прав власника зареєстрованої топографії ІМС може за його згодою також особа, яка придбала ліцензію.

(Стаття 21 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 22. Способи захисту прав

1. Захист прав на топографію ІМС здійснюється у судовому та іншому встановленому законом порядку.

2. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у зв'язку з застосуванням цього Закону.

Суди відповідно до їх компетенції розв'язують, зокрема, спори про: авторство на топографію ІМС;

встановлення факту використання топографії ІМС;

встановлення власника свідоцтва;

порушення прав власника свідоцтва;

укладання та виконання ліцензійних договорів;

компенсації.

(Стаття 22 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Розділ VIII

ЗАКЛЮЧНІ (ПРИКІНЦЕВІ) ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 23. Державне мито і збори

Розмір та порядок сплати державного мита за реєстрацію топографій ІМС визначаються законодавством.

Кошти, одержані від сплати державного мита за реєстрацію топографій ІМС, зараховуються до Державного бюджету України.

Розмір передбачених цим Законом зборів, строки і порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

Передбачені цим Законом збори сплачуються на поточні рахунки уповноважених Установою закладів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності і відповідно до їх спеціалізації виконують окремі завдання, що визначені цим Законом.

(Частина четверта статті 23 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2921–III від 10.01.2002)

Надходження від передбачених цим Законом зборів мають цільове призначення і згідно з розпорядженнями Установи використовуються виключно для забезпечення розвитку та функціонування державної

системи правової охорони інтелектуальної власності, зокрема на виконання завдань, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері інтелектуальної власності.

(Стаття 23 в редакції Закону № 2188–III від 21.12.2000)

Стаття 24. Охорона прав на топографії ІМС в іноземних державах

1. Автор топографії ІМС чи його правонаступник, роботодавець автора чи його правонаступник мають право на реєстрацію топографії ІМС в іноземних державах. Охорона в іноземних державах прав на розроблені в Україні топографії ІМС здійснюється відповідно до міжнародних договорів України та законодавства іноземних держав.

2. До подання заявки на одержання охорони прав на топографію ІМС в орган іноземної держави, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, заявник зобов'язаний подати заявку до Установи і повідомити його про наміри здійснити таку охорону.

3. Витрати, пов'язані з одержанням охорони прав на топографію ІМС в іноземних державах, несе заявник чи за його згодою інша особа.

Стаття 25. Державне стимулювання створення та використання топографій ІМС

Держава стимулює створення і використання топографій ІМС, встановлює авторам і особам, які їх використовують, пільгові умови оподаткування та кредитування, надає інші пільги відповідно до законодавства України.

Стаття 26. Введення в дію цього Закону

Закон України «Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем» набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
м. Київ, 5 листопада 1997 року

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ЗАХИСТ ВІД НЕДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ

№ 236/96–ВР від 7.06.1996 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 36, ст. 164)

Введений в дію Постановою ВР № 237/96–ВР від 07.06.96 року

(ВВР, 1996, № 36, ст. 165)

Із змінами, внесеними Законами № 642/97–ВР від 18.11.97, ВВР, 1998, № 10, ст. 36 № 783–XIV від 30.06.99, ВВР, 1999, № 34, ст. 274 № 2783–III від 15.11.2001, ВВР, 2002, № 7, ст. 51 № 762–IV від 15.05.2003, ВВР, 2003, № 30, ст. 247 № 689–VI від 18.12.2008, ВВР, 2009, № 15, ст. 204.

(У тексті Закону слова «господарюючий суб'єкт (підприємець)» і «підприємницька діяльність» в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами «суб'єкт господарювання» та «господарська діяльність» у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Цей Закон визначає правові засади захисту суб'єктів господарювання і споживачів від недобросовісної конкуренції.

Закон спрямований на встановлення, розвиток і забезпечення торгових та інших чесних звичаїв ведення конкуренції при здійсненні господарської діяльності в умовах ринкових відносин.

Глава 1 ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Недобросовісна конкуренція

Недобросовісною конкуренцією є будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності.

(Частина перша статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Недобросовісною конкуренцією є дії у конкуренції, зокрема визначені главами 2–4 цього Закону.

(Частина друга статті 1 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Терміни, які вживаються для цілей цього Закону, визначені Законом України «Про захист економічної конкуренції».

(Частина третя статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 2. Застосування Закону

Закон застосовується до відносин, у яких беруть участь суб'єкти господарювання у зв'язку з недобросовісною конкуренцією, у тому числі у разі вчинення ними дій за межами України, якщо ці дії мають чи можуть мати негативний вплив на конкуренцію на її території, якщо інше не встановлено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

(Стаття 2 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 3. Законодавство України про захист від недобросовісної конкуренції

Відносини, пов'язані з захистом від недобросовісної конкуренції, регулюються цим Законом, Законом України «Про захист економічної конкуренції», Законом України «Про Антимонопольний комітет України», «Паризькою конвенцією про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року», міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, іншими актами законодавства, виданими на підставі законів чи постанов Верховної Ради України.

(Стаття 3 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Глава 2

НЕПРАВОМІРНЕ ВИКОРИСТАННЯ ДІЛОВОЇ РЕПУТАЦІЇ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стаття 4. Неправомірне використання позначень

(Назва статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Неправомірним є використання імені, комерційного (фірмового) найменування, торговельної марки (знака для товарів і послуг), рекламних матеріалів, оформлення упаковки товарів і періодичних видань, інших позначень без дозволу (згоди) суб'єкта господарювання, який раніше почав використовувати їх або схожі на них позначення у господарській діяльності, що призвело чи може призвести до змішування з діяльністю цього суб'єкта господарювання.

(Частина перша статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2783–III від 15.11.2001; в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Використання у фірмовому найменуванні власного імені фізичної особи не визнається неправомірним, якщо до власного імені додається який-небудь відмітний елемент, що виключає змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання.

Стаття 5. Неправомірне використання товару іншого виробника

Неправомірним використанням товару іншого виробника є введення у господарський обіг під своїм позначенням товару іншого виробника

шляхом змін чи зняття позначень виробника без дозволу уповноваженої на те особи.

Стаття 6. Копіювання зовнішнього вигляду виробу

Копіюванням зовнішнього вигляду виробу є відтворення зовнішнього вигляду виробу іншого суб'єкта господарювання і введення його у господарський обіг без однозначного зазначення виробника копії, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання.

Не визнається неправомірним копіювання зовнішнього вигляду виробу або його частин, якщо таке копіювання обумовлено виключно їх функціональним застосуванням.

Дія цієї статті не поширюється на вироби, що мають охорону як об'єкти права інтелектуальної власності.

Стаття 7. Порівняльна реклама

Порівняльною є реклама, що містить порівняння з товарами, роботами, послугами чи діяльністю іншого суб'єкта господарювання.

Не визнається неправомірним порівняння в рекламі, якщо наведені відомості про товари, роботи, послуги підтверджені фактичними даними, є достовірними, об'єктивними, корисними для інформування споживачів.

Глава 3

СТВОРЕННЯ ПЕРЕШКОД СУБ'ЄКТАМ ГОСПОДАРЮВАННЯ У ПРОЦЕСІ КОНКУРЕНЦІЇ ТА ДОСЯГНЕННЯ НЕПРАВОМІРНИХ ПЕРЕВАГ У КОНКУРЕНЦІЇ

Стаття 8. Дискредитація суб'єкта господарювання

Дискредитацією суб'єкта господарювання є поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, у тому числі щодо його товарів, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.

(Стаття 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

(Статтю 9 виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 10. Схилення до бойкоту суб'єкта господарювання

Схиленням до бойкоту суб'єкта господарювання є спонукання його конкурентом іншої особи, безпосередньо або через іншу особу, до відмови від установаження договірних зв'язків із цим суб'єктом господарювання, до невиконання (розірвання) або виконання неналежним чином договірних зобов'язань перед цим суб'єктом господарювання.

(Стаття 10 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 11. Схилення постачальника до дискримінації покупця (замовника)

Схиленням постачальника до дискримінації покупця (замовника) є спонукання постачальника конкурентом покупця (замовника), безпосередньо або через іншу особу, до застосування постачальником до покупця (замовника) невігідних умов у господарській діяльності порівняно з цим чи іншими конкурентами покупця (замовника).

(Стаття 11 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 12. *Виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008*

Стаття 13. Підкуп працівника, посадової особи постачальника

(Назва статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Підкуп працівника, посадової особи постачальника — це надання або пропонування йому конкурентом покупця (замовника), безпосередньо або через іншу особу, матеріальних чи інших вигод за неналежне виконання або невиконання працівником, посадовою особою постачальника службових обов'язків, що випливають з укладеного або пов'язані з укладенням між постачальником і покупцем (замовником) договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, іншого договору або за неукладення договору.

(Частина перша статті 13 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

До працівника постачальника привінюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені постачальника про поставку товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.

Стаття 14. Підкуп працівника, посадової особи покупця (замовника)

(Назва статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Підкуп працівника, посадової особи покупця (замовника) — це надання або пропонування йому конкурентом постачальника, безпосередньо або через іншу особу, матеріальних чи інших вигод за неналежне виконання або невиконання працівником, посадовою особою покупця (замовника) службових обов'язків, що впливають з укладеного або пов'язані з укладенням між постачальником і покупцем (замовником) договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, іншого договору або за неукладення договору.

(Частина перша статті 14 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

До працівника покупця привінюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені покупця про придбання товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.

Стаття 15. Досягнення неправомірних переваг у конкуренції

Досягненням неправомірних переваг у конкуренції є отримання таких відносно іншого суб'єкта господарювання шляхом порушення чинного законодавства, яке підтверджено рішенням органу державної влади, органу місцевого самоврядування, наділеного відповідною компетенцією.

(Стаття 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 15¹. Поширення інформації, що вводить в оману

Поширенням інформації, що вводить в оману, є повідомлення суб'єктом господарювання, безпосередньо або через іншу особу, одній, кільком особам або невизначеному колу осіб, у тому числі в рекламі, неповних, неточних, неправдивих відомостей, зокрема внаслідок обраного способу їх викладення, замовчування окремих фактів чи нечіткості формулювань, що вплинули або можуть вплинути на наміри цих осіб щодо придбання (замовлення) чи реалізації (продажу, поставки, виконання, надання) товарів, робіт, послуг цього суб'єкта господарювання.

Інформацією, що вводить в оману, є, зокрема, відомості, які:

містять неповні, неточні або неправдиві дані про походження товару, виробника, продавця, спосіб виготовлення, джерела та спосіб придбання, реалізації, кількість, споживчі властивості, якість, комплектність, придатність до застосування, стандарти, характеристики, особливості реалізації товарів, робіт, послуг, ціну і знижки на них, а також про істотні умови договору;

містять неповні, неточні або неправдиві дані про фінансовий стан чи господарську діяльність суб'єкта господарювання;

приписують повноваження та права, яких не мають, або відносини, в яких не перебувають;

містять посилання на обсяги виробництва, придбання, продажу чи поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, яких фактично не було на день поширення інформації.

(Главу 3 доповнено статтею 15¹ згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Глава 4

НЕПРАВОМІРНЕ ЗБИРАННЯ, РОЗГОЛОШЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ

Стаття 16. Неправомірне збирання комерційної таємниці

Неправомірним збиранням комерційної таємниці вважається добування протиправним способом відомостей, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.

Стаття 17. Розголошення комерційної таємниці

Розголошенням комерційної таємниці є ознайомлення іншої особи без дозволу особи, уповноваженої на те, з відомостями, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням відповідних обов'язків, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.

(Стаття 17 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 18. Схилення до розголошення комерційної таємниці

Схиленням до розголошення комерційної таємниці є спонукання особи, якій були довірені у встановленому порядку або стали відомі у зв'язку з виконанням відповідних обов'язків відомості, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, до розкриття цих відомостей, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.

(Стаття 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 19. Неправомірне використання комерційної таємниці

Неправомірним використанням комерційної таємниці є впровадження у виробництво або врахування під час планування чи здійснення господарської діяльності без дозволу уповноваженої на те особи відомостей, що становлять відповідно до законодавства України комерційну таємницю.

(Стаття 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Глава 5

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕДОБРОСОВІСНУ КОНКУРЕНЦІЮ

Стаття 20. Види відповідальності

Вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, тягне за собою відповідальність, передбачену цим Законом.

(Стаття 20 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 21. Накладення штрафу за недобросовісну конкуренцію

Вчинення суб'єктами господарювання дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, тягне за собою накладення штрафу у розмірі до п'яти відсотків доходу (виручки) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) суб'єкта господарювання за останній звітний рік, що передував року, в якому накладається штраф.

Якщо доходу (виручки) немає або відповідач на вимогу органів Антимонопольного комітету України, голови його територіального відділення не надав відомостей про розмір доходу (виручки), штраф, передбачений частиною першою цієї статті, накладається у розмірі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Накладення штрафу здійснюється відповідно до частин третьої — сьомої статті 52 Закону України «Про захист економічної конкуренції».

Суми стягнутих штрафів та пені за прострочення їх сплати зараховуються до державного бюджету.

(Стаття 21 в редакції Закону № 689—VI від 18.12.2008)

Стаття 22. *Виключено на підставі Закону № 689—VI від 18.12.2008*

Стаття 23. *Виключено на підставі Закону № 689—VI від 18.12.2008*

Стаття 24. **Відшкодування шкоди**

Особи, яким завдано шкоду внаслідок вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, можуть звернутися до суду із позовом про її відшкодування.

(Стаття 24 в редакції Закону № 689—VI від 18.12.2008)

Стаття 25. **Вилучення товарів з неправомірно використаним позначенням та копій виробів іншого суб'єкта господарювання**

У разі визнання вчинення порушень, передбачених статтями 4 і 6 цього Закону, органи Антимонопольного комітету України або особи, права яких порушені, мають право звернутися до суду із позовом про вилучення відповідних товарів з неправомірно використаним позначенням, копій виробів іншого суб'єкта господарювання і у виробника, і у продавця.

(Частина перша статті 25 в редакції Закону № 689—VI від 18.12.2008)

Порядок використання вилучених товарів визначається Кабінетом Міністрів України.

Рішення про вилучення товарів з неправомірно використаним позначенням та копій виробів іншого суб'єкта господарювання приймається у разі, якщо можливість змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання не може бути усунена іншим способом.

(Частина третя статті 25 в редакції Закону № 689—VI від 18.12.2008)

Стаття 26. **Спростування неправдивих, неточних або неповних відомостей**

У разі встановлення факту дискредитації суб'єкта господарювання органи Антимонопольного комітету України мають право прийняти рішення про офіційне спростування за рахунок порушника поширених ним неправдивих, неточних або неповних відомостей у строк і спосіб, визначені законодавством або цим рішенням.

(Стаття 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689—VI від 18.12.2008)

Глава 6

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗАХИСТУ ВІД НЕДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ

Стаття 27. Процесуальні засади діяльності органів Антимонопольного комітету України щодо захисту від недобросовісної конкуренції

Процесуальні засади діяльності органів Антимонопольного комітету України щодо захисту від недобросовісної конкуренції, зокрема розгляд справ про недобросовісну конкуренцію, порядок виконання рішень та розпоряджень органів Антимонопольного комітету України, голів його територіальних відділень, їх перевірка, перегляд, оскарження та гарантії учасників процесу, інші питання щодо захисту від недобросовісної конкуренції регулюються законодавством про захист економічної конкуренції з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

(Стаття 27 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 28. Строк звернення із заявою про захист прав

Особи, права яких порушені діями, визначеними цим Законом як недобросовісна конкуренція, можуть протягом шести місяців з дня, коли вони дізнались або повинні були дізнатися про порушення своїх прав, звернутися до Антимонопольного комітету України, його територіальних відділень із заявою про захист своїх прав.

Закінчення строку звернення із заявою є підставою для відмови у прийнятті заяви, якщо орган Антимонопольного комітету України не визнає поважними причини пропуску строку звернення із заявою.

(Частина друга статті 28 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

(Частина третю статті 28 виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 28¹. Строк давності притягнення до відповідальності за недобросовісну конкуренцію

Суб'єкт господарювання не може бути притягнутий до відповідальності за вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, якщо закінчився строк давності притягнення до відповідальності.

Строк давності притягнення до відповідальності за недобросовісну конкуренцію становить три роки з дня вчинення порушення, а в разі триваючого порушення — з дня закінчення вчинення порушення.

Перебіг строку давності зупиняється на час розгляду органами Антимонопольного комітету України справи про недобросовісну конкуренцію.

(Закон доповнено статтею 28¹ згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 29. Попереднє рішення у справі

У процесі розгляду справи органи Антимонопольного комітету України можуть прийняти попереднє рішення за умов та у порядку,

передбачених статтею 47 Закону України «Про захист економічної конкуренції».

(Стаття 29 із змінами, внесеними згідно із Законом № 762–IV від 15.05.2003; в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 30. Рішення органів Антимонопольного комітету України
(Назва статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Органи Антимонопольного комітету України у справах про недобросовісну конкуренцію приймають обов'язкові для виконання рішення про:

(Абзац перший частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

визнання факту недобросовісної конкуренції;
припинення недобросовісної конкуренції;
офіційне спростування за рахунок порушника поширених ним неправдивих, неточних або неповних відомостей;

накладання штрафів;

закриття провадження у справі.

(Абзац шостий частини першої статті 30 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

(Абзац сьомий частини першої статті 30 виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008)

(Частину другу статті 30 виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008)

У разі надходження від заявника клопотання про відмову від заяви про захист своїх прав органи Антимонопольного комітету України можуть прийняти рішення про закриття провадження у справі.

(Частина третя статті 30 в редакції Закону № 689–VI від 18.12.2008)

Стаття 31. *Виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008*

Стаття 32. *Виключено на підставі Закону № 689–VI від 18.12.2008*

Стаття 33. Правила професійної етики

Суб'єкти господарювання при сприянні Торгово-промислової палати України та інших заінтересованих організацій можуть розробляти правила професійної етики у конкуренції для відповідних сфер господарської діяльності, а також для певних галузей економіки. Правила професійної етики у конкуренції погоджуються Антимонопольним комітетом України в установленому ним порядку.

(Частина перша статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 689–VI від 18.12.2008)

Правила професійної етики у конкуренції можуть використовуватись при укладанні договорів, розробці установчих та інших документів суб'єктів господарювання.

Президент України
м. Київ, 7 червня 1996 року

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОХОРОНУ ПРАВ НА СОРТИ РОСЛИН

№ 3116–XII від 21.04.1993 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 21, ст. 218)

Введений в дію Постановою ВР № 3117–XII від 21.04.93, ВВР, 1993, № 21, ст. 219)

В редакції Закону № 2986–III від 17.01.2002, ВВР, 2002, № 23, ст. 163; Із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, ВВР, 2007, № 1, ст. 1 № 2592–VI від 07.10.2010, ВВР, 2011, № 10, ст. 63 № 5462–VI від 16.10.2012.

(У тексті Закону слово «Установа» в усіх відмінках замінено словами «Уповноважений орган» у відповідному відмінку згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

Цей Закон регулює майнові і особисті немайнові відносини, що виникають у зв'язку з набуттям, здійсненням та захистом прав інтелектуальної власності на сорти рослин.

(Пreamбула в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні: автор сорту (селекціонер) — людина, яка безпосередньо вивела або виявила і поліпшила сорт;

(Абзац другий статті 1 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

ботанічний таксон — відособлена група рослин, споріднених між собою спільністю ознак і властивостей, завдяки чому їм можна присвоїти таксономічну категорію;

використання сорту — будь-яка дія щодо сорту, що зазначена у цьому Законі в переліку дій, які потребують дозволу володільця патенту;

(Абзац четвертий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

володільць патенту — особа, якій належить впродовж визначеного цим Законом строку і засвідчені патентом майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин;

(Абзац п'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту — особа, якій належить впродовж визначеного цим Законом

строку і засвідчене свідоцтвом про державну реєстрацію сорту майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

держава-учасник — держава, що приєдналась до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин, прийнятої 2 грудня 1961 року і переглянутої 10 листопада 1972 року, 23 жовтня 1978 року і 19 березня 1991 року;

(Абзац восьмий статті 1 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

заявка на сорт рослин (заявка) — сукупність документів, необхідних для реєстрації сорту і отримання охоронних документів, що засвідчують права на сорт;

(Абзац дев'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

заявник — особа, яка подала заявку;

зібраний матеріал — зібраний урожай рослин або їх частин, вирощених з посадкового матеріалу;

компетентний орган держави-учасника — орган держави-учасника, що реєструє права на сорти;

ознаки — показники, за якими розрізняють сорти під час проведення експертизи заявки без врахування їх економічної важливості;

особа — фізична особа або юридична особа;

патент — охоронний документ, що засвідчує пріоритет і майнове право інтелектуальної власності на сорт рослин;

(Абзац п'ятинадцятий статті 1 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

підтримувач сорту — фізична або юридична особа, яка впродовж чинності визначеного цим Законом строку майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин, засвідченого свідоцтвом про державну реєстрацію сорту рослин, забезпечує збереженість сорту у процесі його господарського обороту шляхом підтримання ознак, породжених певним генотипом або комбінацією генотипів відповідно до прояву, що був зафіксований при державній реєстрації;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

посадковий матеріал — матеріальний носій сорту, рослини та їх частини, що вважаються придатними для відтворення цілісних рослин;

(Абзац сімнадцятий статті 1 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

поширення сорту — комерційне розповсюдження посадкового матеріалу — матеріального носія сорту, занесеного до Реєстру сортів;

(Абзац вісімнадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Реєстр заявок — Державний реєстр заявок на сорти рослин;

Реєстр патентів — Державний реєстр прав інтелектуальної власності на сорти рослин;

(Абзац двадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Реєстр сортів — Державний реєстр сортів рослин, придатних для поширення в Україні;

роботодавець — особа, юридична або фізична, де (або у якої) працює селекціонер за трудовим договором;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

свідцтво про авторство на сорт — охоронний документ, що засвідчує особисте немайнове право авторства на сорт;

свідцтво про державну реєстрацію сорту рослин — охоронний документ, що засвідчує майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

сорт рослин — окрема група рослин (клон, лінія, гібрид першого покоління, популяція) в рамках нижчого із відомих ботанічних таксонів, яка, незалежно від того, задовольняє вона повністю або ні умови виникнення правової охорони:

(Абзац двадцять п'ятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

— може бути визначена ступенем прояву ознак, що є результатом діяльності даного генотипу або комбінації генотипів;

— може бути відрізнена від будь-якої іншої групи рослин ступенем прояву принаймні однієї з цих ознак;

— може розглядатися як єдине ціле з точки зору її придатності для відтворення в незмінному вигляді цілих рослин сорту;

Уповноважений орган — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони прав на сорти рослин.

(Абзац двадцять дев'ятий статті 1 в редакції Законів № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 2. Законодавство України про права на сорти рослин

Законодавство України про права на сорти рослин базується на Конституції України та складається із Цивільного кодексу України, цього Закону, міжнародних договорів у сфері охорони прав на сорти рослин, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них.

(Текст статті 2 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 3. Сфера застосування цього Закону

Цей Закон застосовується щодо сортів усіх родів і видів рослин.

Норми цього Закону щодо визначення придатності сорту до поширення в Україні, права на поширення в Україні не застосовуються до сортів рослин, які використовуються в декоративних цілях.

(Статтю 3 доповнено частиною другою згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 3¹. Суб'єкти права інтелектуальної власності на сорт рослин

Суб'єктами права інтелектуальної власності на сорт рослин є:

- 1) автор (автори) сорту рослин;
- 2) інші особи, які набули майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин за договором чи законом».

(Закон доповнено статтею 3¹ згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 4. Застосування норм міжнародних договорів

Якщо у міжнародному договорі, згода на обов'язковість якого в Україні надана Верховною Радою України, містяться інші правила, ніж ті, що встановлені цим Законом та виданими відповідно до нього нормативно-правовими актами, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 5. Права іноземних осіб та осіб без громадянства

Іноземні особи і особи без громадянства набувають, здійснюють та користуються захистом прав на сорти рослин відповідно до цього Закону нарівні з громадянами та юридичними особами України, крім випадків, прямо передбачених цим Законом, іншими законодавчими актами України або міжнародними договорами.

(Текст статті 5 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 6. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони прав на сорти

Кабінет Міністрів України:

спрямовує і координує роботу центральних органів виконавчої влади щодо виконання цього Закону;

видає нормативно-правові акти з питань охорони прав на сорти рослин і контролює їх виконання;

(Абзац третій статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

організовує міжнародне співробітництво з питань охорони прав на сорти рослин;

утворює консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи для забезпечення ефективності реалізації своїх повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин із забезпечення конституційних прав і свобод громадян України щодо регулювання їх майнових і немайнових відносин, які

виникають у зв'язку з набуттям, здійсненням та захистом інтелектуальної власності на сорти рослин.

(Статтю 6 доповнено абзацом п'ятим згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006; із змінами, внесеними згідно із Законом № 2592–VI від 07.10.2010)

Стаття 7. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі:

організовує та здійснює державний нагляд (контроль) у частині охорони прав на сорти рослин за:

дотриманням юридичними та фізичними особами вимог законодавства з охорони прав на сорти рослин у сфері виробництва, використання, зберігання, реалізації та розмноження садивного матеріалу сортів рослин;

збереженістю сортів рослин, реєстрацією ліцензійних договорів на їх використання та виплатою авторської винагороди;

веденням первинного насінництва власниками майнових прав інтелектуальної власності та підтримувачами сортів рослин;

набуттям прав на сорти рослин та їх реєстрацією;

введенням в Україну садивного матеріалу (насіння) незареєстрованих в Україні сортів рослин;

дотриманням особистого немайнового права авторства на сорт, майнового права власника сорту, права попереднього користування і права при відновленні прав на сорт, права на поширення сорту в Україні, прав автора сорту при відмові власника від майнового права на сорт, порядку вивезення з України посадкового матеріалу (насіння) сортів рослин, що містять об'єкт інтелектуальної власності, угоди, укладеної між роботодавцем та автором сорту щодо виплати справедливої винагороди;

видає дозвіл на ввезення в Україну насіння і садивного матеріалу, не внесених до реєстру сортів рослин України;

вирішує інші питання, визначені законами України та покладені на нього актами Президента України.

(Стаття 7 в редакції Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 8. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин

(Назва статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006; в редакції Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин:

(Абзац перший статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006; в редакції Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац другий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац третій статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

затверджує нормативно-правові акти щодо складання та подання заявок, проведення їх експертизи;

(Абзац четвертий статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац п'ятий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац шостий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац сьомий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац восьмий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

(Абзац дев'ятий статті 8 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

вирішує інші питання, визначені законами України та покладені на нього актами Президента України.

(Статтю 8 доповнено абзацом згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 9. Повноваження і обов'язки Уповноваженого органу

Уповноважений орган забезпечує реалізацію цього Закону та інших нормативно-правових актів про охорону прав на сорти рослин і виконує такі функції:

забезпечує розвиток наукового та матеріально-технічного потенціалу у сфері охорони прав на сорти рослин;

узгоджує формування і виконання міжнародних науково-технічних програм і проєктів з охорони прав на сорти рослин за спільними координаційними договорами;

сприяє розвитку інноваційної діяльності в галузі сортовивчення і охорони прав на сорти рослин;

дає державне замовлення на кваліфікаційну експертизу нових сортів рослин;

узагальнює практику застосування законодавства про охорону прав на сорти рослин, розробляє пропозиції з його вдосконалення;

організовує приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

видає патенти на сорти рослин і свідоцтва про авторство на сорти рослин;

веде Реєстр заявок, Реєстр патентів, Реєстр сортів і забезпечує проведення державної реєстрації заявок, прав на сорти рослин, сортів і підтримувачів сортів рослин;

організовує перевірку збереженості сортів рослин;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про видані патенти на сорти рослин і свідоцтва про авторство на сорти рослин, видає Каталог сортів рослин, придатних для поширення в Україні;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони сортів рослин і представляє інтереси України з питань охорони прав на сорти рослин у міжнародних організаціях відповідно до законодавства;

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері охорони прав на сорти рослин;

організовує науково-дослідні роботи з удосконалення законодавства, діяльності у сфері охорони прав на сорти, з удосконалення експертизи на придатність на поширення сортів рослин;

організовує роботу щодо підготовки і перепідготовки кадрів державної системи охорони прав на сорти рослин;

організовує післяреєстраційне вивчення сортів, розмноження нових і перспективних сортів рослин;

створює та поширює науково-технічну продукцію;

затверджує галузеві та міжгалузеві програми науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт у сфері охорони прав на сорти рослин;

виступає замовником створення науково-технічної продукції, бере участь у впровадженні у виробництво результатів закінчених науково-технічних розробок;

бере участь у розробці нормативних документів галузевого призначення на продукцію, процеси, послуги в разі відсутності національних стандартів або необхідності встановлення вимог, що перевищують чи доповнюють вимоги національних стандартів;

організовує та бере участь у міжнародних заходах наукового спрямування (форуми, симпозіуми, конференції тощо), координує участь наукових установ у діяльності іноземних та міжнародних наукових товариств, асоціацій і союзів на правах їх членів у сфері інтелектуальної власності на сорти рослин;

вирішує інші питання, визначені законами України та покладені на нього актами Президента України.

(Стаття 9 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006; в редакції Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

Розділ II

УМОВИ НАБУТТЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА СОРТ РОСЛИН

(Назва розділу II в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 10. Права на сорти

1. Згідно з цим Законом можуть набуватися такі права на сорти: особисті немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин;

(Абзац другий частини першої статті 10 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин;
(Абзац третій частини першої статті 10 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин.
(Частину першу статті 10 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Ці права набуваються на сорт, який відповідає критеріям, визначеним цим Законом, та якому присвоєна назва згідно з ним.

2. Про особисті немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин свідчить свідоцтво про авторство на сорт рослин.
(Частина друга статті 10 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. Про майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин свідчить патент на сорт рослин.
(Абзац перший частини третьої статті 10 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Обсяг правової охорони сорту, на який видано патент, визначається сукупністю ознак, викладених в занесеному до Реєстру патентів описі сорту.

4. Про майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин свідчить свідоцтво про державну реєстрацію сорту рослин.
(Статтю 10 доповнено частиною згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Зазначені права на сорт набуваються в порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 11. Критерії придатності сорту для набуття прав інтелектуальної власності на нього

(Назва статті 11 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Різновидами сорту, на які можуть набуватися права, є клон, лінія, гібрид першого покоління, популяція.

2. Сорт вважається придатним для набуття права на нього як на об'єкт інтелектуальної власності, якщо за проявом ознак, породжених певним генотипом чи певною комбінацією генотипів, він є новим, відмінним, однорідним та стабільним.

(Частина друга статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Сорт вважається новим, якщо до дати, на яку заявка вважається поданою, заявник (селекціонер) чи інша особа за його дозволом не продавали чи будь-яким іншим способом не передавали матеріал сорту для комерційного використання:

а) на території України — за рік до цієї дати;

б) на території іншої держави — щодо деревних та чагарникових культур і винограду за шість років і щодо рослин інших видів за чотири роки до цієї дати.

4. Новизна сорту не втрачається, якщо будь-який його матеріал збувався, у тому числі й до визначених пунктами «а» і «б» частини третьої цієї статті дат:

із зловживанням на шкоду заявнику;

на виконання договору про передачу права на подання заявки;

на виконання договору про розмноження відтворювального матеріалу сорту і його експертизу на придатність на поширення, за умови, що зібраний внаслідок цього матеріал передавався лише заявникові і не використовувався для виробництва сорту;

(Абзац четвертий частини четвертої статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

на виконання визначених законодавством заходів, зокрема щодо біологічної безпеки чи формування Реєстру сортів;

як побічний або відхідний продукт, отриманий під час створення чи поліпшення сорту, без посилань на сорт і лише для споживання.

5. Сорти родів і видів, на які право власності відповідно до пункту 1 розділу IX цього Закону було обмежено, можуть бути визнані придатними для правової охорони без пред'явлення до сорту вимог частини третьої цієї статті. При цьому дата пріоритету встановлюється за датою надходження до Уповноваженого органу заявки на реєстрацію сорту.

Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт, встановлений статтею 39 цього Закону, скорочується на період з дати державної реєстрації сорту до дати державної реєстрації прав на сорт. Щодо таких сортів не діє тимчасова правова охорона, передбачена статтею 30 цього Закону.

(Статтю 11 доповнено частиною згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

6. Сорт відповідає умові відмінності, якщо за проявом його ознак він чітко відрізняється від будь-якого іншого сорту, загальновідомого до дати, на яку заявка вважається поданою.

(Абзац перший частини шостої статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Сорт, що протиставляється заявленому, вважається загальновідомим, якщо:

а) він поширений на певній території в будь-якій державі;

б) відомості про прояви його ознак стали загальнодоступними у світі, зокрема шляхом їх опису в будь-якій оприлюдненій публікації;

в) він представлений зразком у загальнодоступній колекції;

г) йому надана правова охорона і/або він внесений до офіційного реєстру сортів в будь-якій державі, при цьому він вважається загальновідомим від дати подання заявки на надання права чи внесення до реєстру.

7. Сорт вважається однорідним, якщо з урахуванням особливостей його розмноження всі рослини цього сорту залишаються достатньо схожими (однорідними) за своїми основними ознаками, зазначеними в описі сорту.

(Частина сьома статті 11 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

8. Сорт вважається стабільним, якщо його основні ознаки, відзначені в описі сорту, залишаються незмінними після неодноразового розмноження чи, у разі особливого циклу розмноження, в кінці кожного такого циклу.

9. Виникнення майнових прав інтелектуальної власності на сорт не залежить від додаткових умов, що відрізняються від викладених у цій статті, якщо йому надана назва відповідно до положення статті 13 цього Закону та заявником витримані всі вимоги, передбачені цим Законом, включаючи сплату необхідних зборів.

(Статтю 11 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 12. Умови державної реєстрації сорту

Державна реєстрація сорту здійснюється, якщо сорт відмінний, однорідний та стабільний, йому присвоєна назва і він придатний для поширення в Україні.

(Текст статті 12 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 13. Назва сорту

1. Сортіві присвоюється назва, яка повинна його однозначно ідентифікувати і відрізнитися від будь-якої іншої назви існуючого в Україні і державах-учасниках сорту того ж чи спорідненого виду.

2. Назва сорту включає його родове чи видове позначення і власну назву.

3. Власна назва може бути представлена будь-яким словом, комбінацією слів, комбінацією слів і цифр або комбінацією літер і цифр.

4. Назва сорту не повинна:

а) суперечити принципам гуманності і моралі;

б) складатися тільки із цифр, за винятком випадків, коли це відповідає усталеній практиці найменування сортів, чи складатися виключно із знаків чи зазначень, які вказують на вид, групу стиглості, якість, призначення, цінність, походження або технологію вирощування;

в) вводити в оману або давати хибне уявлення щодо характеристик, цінності, географічного походження сорту, а також про автора сорту чи іншу заінтересовану особу;

г) бути тотожною чи настільки подібною, що її можна сплутати, щодо назви сорту, права на який набуті в Україні чи іншій державі-учаснику.

5. Сорт повинен пропонуватися в Україні та в іншій державі-учасниці під однією і тією ж назвою за виключенням випадку, якщо така назва є неприйнятною на території України.

(Частина п'ята статті 13 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

6. Будь-які права, пов'язані з прийнятою назвою сорту, не повинні перешкоджати їй вільному використанню у зв'язку з даним сортом, навіть після закінчення строку правової охорони цього сорту.

(Статтю 13 доповнено частиною шостою згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 14. Придатність сорту для поширення в Україні

Сорт вважається придатним для поширення в Україні, якщо він відмінний, однорідний та стабільний, може бути використаний для задоволення потреб суспільства і не заборонений для поширення з підстав загрози життю і здоров'ю людей, нанесення шкоди тваринному і рослинному світу, збереженню довкілля. Критерії заборони поширення сортів в Україні розробляються Уповноваженим органом і затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин.

(Стаття 14 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

Розділ III ПОРЯДОК НАБУТТЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА СОРТ РОСЛИН

(Назва розділу III в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 15. Загальні положення порядку набуття прав на сорт

1. Права на сорт набуваються в Україні шляхом подання до Уповноваженого органу заявки, експертизи заявки та державної реєстрації прав.

2. Набування прав на сорт в іноземних державах здійснюється незалежно від набування таких прав в Україні.

3. Від імені селекціонерів (авторів сортів), заявників та володільців патентів у відносинах, врегульованих цим Законом, можуть виступати їх представники, зокрема представники з питань інтелектуальної власності, зареєстровані відповідно до положення про них, затвердженого Кабінетом Міністрів України. В такому разі відносини з представниками вважаються відносинами відповідно з авторами, заявниками та володільцями патентів.

(Частина третя статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 16. Право селекціонера (автора сорту)

1. Право на подання заявки на сорт рослин належить автору сорту (селекціонеру), якщо інше не передбачено цим Законом.

2. Якщо сорт створили спільно кілька авторів, то вони мають право на подання заявки спільно, якщо інше не передбачено договором між ними. Відмова одного чи кількох з них від здійснення права на подання заявки не припиняє такого права в решти співавторів сорту.

(Частина друга статті 16 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. У разі перегляду умов договору стосовно складу авторів сорту Уповноважений орган за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як авторів, а також авторів, не зазначених у заявці, вносить зміни до відповідних документів у встановленому порядку за умови надходження клопотання до прийняття рішення про державну реєстрацію прав на сорт та сплати відповідного збору.

(Частина третя статті 16 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. Автору сорту (селекціонеру) належать права авторства, які є особистими немайновими правами і охороняються безстроково, згідно із положеннями статті 37 цього Закону.

(Частина четверта статті 16 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 17. Право роботодавця

1. Якщо сорт створено селекціонером у зв'язку з виконанням трудового договору чи договору про створення за замовленням з роботодавцем з використанням «ноу-хау» останнього, то в разі, якщо трудовим договором чи договором про створення за замовленням між роботодавцем і селекціонером не передбачено інше, право на подання заявки на сорт належить селекціонерові та роботодавцю спільно.

(Частина перша статті 17 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. За умов, викладених у частині першій цієї статті, автор сорту подає роботодавцю письмове повідомлення про одержаний ним сорт з достатньо повним описом.

3. Якщо трудовим договором або договором про створення за замовленням між роботодавцем і селекціонером передбачено право на подання заявки тільки роботодавцю, він повинен протягом 60 днів від дати отримання повідомлення автора сорту подати до Уповноваженого органу заявку на сорт чи передати право на подання заявки іншій особі або прийняти рішення про збереження відомостей про сорт як конфіденційної інформації або комерційної таємниці. У цей же строк роботодавець повинен укласти з автором сорту письмовий договір щодо розміру та умови виплати йому справедливої винагороди (роялті) відповідно до економічної цінності сорту та іншої його вигоди. Уповноважений орган може встановлювати мінімальні ставки зазначеної винагороди.

(Частина третя статті 17 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. Якщо роботодавець (правонаступник роботодавця) не виконає зазначених у частині третій цієї статті вимог у встановлений строк чи не використовуватиме сорт, зберігаючи відомості про нього як конфіденційну інформацію більше чотирьох років від дати одержання повідомлення автора сорту, то право на подання заявки і одержання патенту переходить до автора сорту, а за роботодавцем залишається переважне право на придбання невиключної ліцензії на використання сорту.

5. Суперечки щодо умов одержання автором сорту від роботодавця винагороди та її розміру розв'язуються у судовому порядку.

Стаття 18. Право правонаступника

Право на подання заявки на сорт рослин має відповідно правонаступник автора або роботодавця.

(Стаття 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 19. Право першого заявника

Якщо сорт рослин створено двома чи більше авторами (групами авторів) незалежно один від одного, то права на сорт належать заявнику, заявка якого має більш ранню дату подання або, якщо заявлено пріоритет, більш ранню дату пріоритету, за умови, що вказана заявка не вважається відкликаною, не відкликана або за якою не прийнято рішення про відмову у видачі патенту.

(Стаття 19 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 19¹. Право будь-якої особи

1. Будь-яка особа може подати заявку про набуття права на поширення сорту, який віднесений до загальновідомих, без прав інтелектуальної власності на нього.

(Закон доповнено статтею 19¹ згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 20. Заявка на сорт

1. Заявка на сорт подається до Уповноваженого органу особою, яка має на це право, згідно із статтями 16, 17 і 18 цього Закону.

2. Заявка повинна стосуватися тільки одного сорту.

3. Заявка складається українською мовою і повинна містити:

заяву про визнання прав на сорт з позначенням видів прав на сорт, які має намір отримати заявник;

(Абзац другий частини третьої статті 20 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

ім'я (назву) та адресу місця проживання (місцезнаходження) заявника;

ім'я та адресу місця проживання автора (авторів);

зазначення ботанічного таксона (українською та латинською мовами);

запропоновану назву сорту;

технічну анкету сорту;

(Абзац сьомий частини третьої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

зазначення показників для визначення придатності сорту для поширення в Україні (якщо в заяві позначено намір набути майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин);

(Абзац восьмий частини третьої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

відомості про походження сорту, які містять методи та вихідні форми, що використовуються для його створення;

(Абзац дев'ятий частини третьої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

відомості про інші заявки щодо цього сорту;

відомості про здійснене комерційне використання;

доказ сплати збору за подання заявки;

інші визначені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин, відомості, необхідні для набуття прав на сорт.

(Абзац тринадцятий частини третьої статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

(Частину четверту статті 20 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

5. Автор (селекціонер) має право вимагати, щоб його не згадували як автора в будь-якій публікації про заявку чи патент.

Якщо трудовим договором або договором про створення за замовленням між автором і роботодавцем зумовлено відмову автора (авторів) від особистих немайнових прав інтелектуальної власності на сорт, а в заяві не зазначено наміру набути немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин, ім'я та адреса місця проживання автора (авторів) у заявці можуть не зазначатись.

(Частину п'яту статті 20 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

6. До заявки додаються, у встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин, порядку, зразки посадкового матеріалу.

(Частина шоста статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

7. Інші вимоги до документів заявки визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин.

(Частина сьома статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

8. За подання заявки сплачується збір. Документ про сплату збору надається до Уповноваженого органу разом із заявкою або протягом двох місяців від дати подання заявки.

(Частина восьма статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 21. Дата, на яку заявка вважається поданою

1. Датою подання заявки вважається дата одержання Уповноваженим органом всіх матеріалів заявки, передбачених частиною третьою статті 20 цього Закону, або частини матеріалів, що містять принаймні:

- а) відомості про заявника, викладені українською мовою;
- б) зазначення ботанічного таксона (латинське та українське позначення);
- в) запропоновану заявником назву або тимчасове позначення сорту;
- г) якщо заявляється пріоритет — назву держави-учасника, в якій подано попередню заявку на цей сорт, та дату подання цієї заявки;
- д) технічну анкету сорту.

(Пункт «д» частини першої статті 21 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Якщо Уповноважений орган вважає, що на момент одержання матеріали заявки не відповідають вимогам частини першої цієї статті, вона повідомляє про це заявника.

Для внесення змін до матеріалів надається двомісячний строк від дати одержання заявником повідомлення Уповноваженого органу. Якщо за цей час невідповідність буде усунуто, датою подання заявки вважатиметься дата одержання Уповноваженим органом виправлених матеріалів. У противному разі заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

(Абзац другий частини другої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Рішення про встановлення дати подання заявки Уповноважений орган надсилає заявникові після надходження документа про сплату збору за подання заявки. У разі несплати або несвоєчасної сплати збору рішення не надсилається, а заявка вважається відкликаною.

(Частина третя статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 22. Право на пріоритет заявки

1. Заявник має право заявити пріоритет за датою подання попередньої заявки на той же сорт до компетентного органу іншої держави-учасника за умови, що заявка подана до Уповноваженого органу не пізніше дванадцяти місяців від дати подання попередньої заявки до компетентного органу іншої держави-учасника і на дату подання заявки попередня заявка

була чинною. Якщо останній день цього строку є вихідним днем, то строк продовжується до першого наступного робочого дня.

2. Заявник, який бажає заявити пріоритет, подає заяву про пріоритет, копію попередньої заявки разом із зазначенням дати подання цієї заявки та її номера, завірену органом, до якого вона була подана, та переклад її на українську мову. Ці документи повинні надійти до Уповноваженого органу до закінчення тримісячного строку від дати подання заявки.

(Частина друга статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

3. Строки, зазначені в частинах першій і другій цієї статті, пропущені через непередбачені і незалежні від заявника обставини, можуть бути продовжені на два місяці за умови сплати відповідного збору. У протилежному разі заявник втрачає право на пріоритет.

(Частина третя статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 23. Конфіденційність заявки

1. З дати надходження заявки до Уповноваженого органу та до дати публікації відомостей про заявку згідно з вимогами пункту «б» частини п'ятої статті 26 цього Закону матеріали заявки вважаються конфіденційною інформацією та зберігаються Уповноваженим органом в таємниці. Доступ третіх осіб до матеріалів заявки в цей період забороняється, за винятком випадків, передбачених законодавством.

Результати експертизи сорту вважаються конфіденційною інформацією і зберігаються Уповноваженим органом в таємниці. Доступ третіх осіб до результатів експертизи в період її проведення забороняється, за винятком випадків, якщо такий доступ передбачений законодавством.

Особи, винні у порушенні вимог щодо конфіденційності матеріалів заявки, несуть відповідальність, передбачену законами України.

(Текст статті 23 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 24. Відкликання заявки

Заявник має право відкликати заявку в будь-який час до дати одержання ним рішення про реєстрацію сорту.

Стаття 25. Експертиза заявки

1. Експертиза заявки має статус державної науково-технічної експертизи. Вона проводиться з метою встановлення відповідності заявки і сорту вимогам цього Закону та підготовки обґрунтованих експертних висновків і рішень за заявкою.

2. Експертиза заявки проводиться Уповноваженим органом відповідно до цього Закону та встановлених на його основі правил.

(Частина друга статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

3. Експертиза заявки складається з формальної експертизи (експертизи за формальними ознаками) та кваліфікаційної (технічної) експертизи.
(Частина третя статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

4. Заявник має право з власної ініціативи чи на пропозицію Уповноваженого органу особисто або через свого представника брати участь у встановленому порядку в розгляді питань, що виникли під час проведення експертизи.

(Частина четверта статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Заявник має право з власної ініціативи вносити до заявки виправлення і уточнення ознак, наведених у технічній анкеті сорту. Ці виправлення і уточнення не враховуються, якщо вони надійшли до Уповноваженого органу після дати одержання заявником рішення за заявкою.

(Абзац частини п'ятої статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

За подання заявником клопотання про внесення виправлень і уточнень до заявки після внесення відомостей про неї до Реєстру заявок сплачується збір.

Стаття 26. Формальна експертиза

1. Формальна експертиза заявки проводиться з метою визначення відповідності формальних ознак заявки вимогам, що встановлені цим Законом і затвердженими центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин, на його основі правилами складання та подання заявки.

(Частина перша статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

2. Під час проведення формальної експертизи:

а) визначається дата подання заявки відповідно до положень статті 21 цього Закону;

б) перевіряється відповідність складу документів заявки вимогам, визначеним частиною третьою статті 20 цього Закону;

в) заявка порівнюється з наданою заявником копією попередньої заявки, якщо така подавалася до компетентного органу держави-учасника, і встановлюється дата пріоритету відповідно до положень статті 22 цього Закону;

г) встановлюється факт сплати збору за подання заявки;

д) за рішенням Уповноваженого органу перевіряється право заявника на подання заявки.

(Частину другу статті 26 доповнено пунктом «д» згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. У разі надходження матеріалів, на підставі яких може бути встановлена дата подання заявки:

а) заявнику надсилається повідомлення про прийняття заявки до розгляду з зазначенням її номера та дати подання;

б) до Реєстру заявок вносяться відомості, що містять:

номер та дату подання заявки;

дату пріоритету (якщо заявлено пріоритет);

ім'я (назву) заявника;

зазначення ботанічного таксона (українською та латинською мовами);

назву сорту.

(Пункт «б» частини третьої статті 26 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. У разі надходження матеріалів, на підставі яких дата подання заявки не може бути встановлена, заявка вважається неподаною, про що заявнику надсилається експертний висновок із зазначенням дати надходження цих матеріалів.

5. У разі відповідності формальних ознак заявки встановленим вимогам і одержання позитивних висновків за положеннями пунктів «а», «б» і «г» частини другої цієї статті:

а) заявнику надсилається експертний висновок про позитивні результати формальної експертизи і про початок проведення кваліфікаційної експертизи;

(Пункт «а» частини п'ятої статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

б) в офіційному виданні публікуються відомості про заявку, що містять:

номер та дату подання заявки;

назву сорту;

ім'я (назву) заявника або його представника;

(Пункт «б» частини п'ятої статті 26 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

в) компетентний орган кожної держави-учасника інформується про запропоновану заявником назву сорту.

6. Перше повідомлення заявникові щодо формальної експертизи, яким може бути повідомлення згідно з пунктом «а» частини третьої цієї статті, або згідно з частиною четвертою цієї статті, або пунктом «а» частини п'ятої цієї статті, повинно бути надіслано Уповноваженим органом не пізніше шести місяців від дати одержання нею матеріалів заявки.

7. Після опублікування відомостей про заявку будь-яка особа має право ознайомитися з матеріалами заявки в установленому порядку.

8. У разі невідповідності формальних ознак заявки встановленим вимогам заявнику надсилається відповідний експертний висновок.

Заявник зобов'язаний усунути зазначену невідповідність протягом двох місяців від дати одержання ним експертного висновку. Цей строк

може бути продовжений на шість місяців за умови сплати відповідного збору. В противному разі заявнику надсилається рішення про відмову в державній реєстрації прав на сорт.

Строк, пропущений з поважних причин, поновлюється за умови подання заявником клопотання протягом дванадцяти місяців від дати його закінчення та сплати відповідного збору.

Стаття 27. Кваліфікаційна експертиза

1. Кваліфікаційна експертиза передбачає проведення комплексу досліджень, необхідних для підготовки експертного висновку за заявкою та прийняття рішення щодо державної реєстрації сорту і прав на нього.

2. Кваліфікаційна експертиза починається на умовах, викладених у частині п'ятій статті 26 цього Закону, та за попередньої сплати зборів за кожний рік її проведення.

Збір має бути сплаченим протягом двох місяців після отримання заявником експертного висновку про позитивні результати формальної експертизи або звіту про результати попереднього року експертизи.

Заявник має право звернутися до Уповноваженого органу із заявою про перенесення строку початку кваліфікаційної експертизи.

(Частина друга статті 27 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. Збір за проведення кваліфікаційної експертизи для сортів, що не проходять експертизу на придатність на поширення в Уповноваженому органі, є меншим від аналогічного збору для сортів, що проходять таку експертизу.

(Частина третя статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

4. Під час проведення кваліфікаційної експертизи:

(Пункт «а» частини четвертої статті 27 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

б) проводиться експертиза запропонованої назви сорту у порядку, визначеному статтею 28 цього Закону;

в) визначається новизна сорту відповідно до частин третьої і четвертої статті 11 цього Закону.

Якщо в заяві зазначено намагання набути майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин та майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин і встановлено, що новизна втрачена, заявникові надсилається експертний висновок про неможливість набуття майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин з цієї причини і продовження кваліфікаційної експертизи з метою набуття майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин;

(Пункт «в» частини четвертої статті 27 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

г) визначається відповідність сорту критеріям відмінності, однорідності та стабільності відповідно до частин п'ятої, шостої і сьомої статті 11 цього Закону, а Уповноважений орган визначає переліки родів і видів, сорти яких проходять цю експертизу;

(Пункт «г» частини четвертої статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

д) відповідно до положень статті 29 цього Закону проводиться експертиза на придатність для поширення. При цьому можуть бути враховані результати такої експертизи, проведеної компетентним органом будь-якої держави-учасника;

(Пункт «д» частини четвертої статті 27 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

е) розглядаються у порядку, визначеному статтею 30 цього Закону, можливі заперечення третіх осіб проти набуття прав на сорт.

(Пункт «е» частини четвертої статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. За результатами кваліфікаційної експертизи у порядку, визначеному статтею 31 цього Закону, формується обґрунтований експертний висновок за заявкою і приймається рішення про державну реєстрацію сорту і видачу патенту або рішення про відмову в реєстрації сорту і видачі патенту.

6. Під час проведення кваліфікаційної експертизи Уповноважений орган має право зажадати від заявника додаткові матеріали, інформацію, документи, зразки тощо, необхідні для проведення експертизи.

Заявник має право протягом місяця від дати одержання ним запиту зажадати копії матеріалів, що протиставлені заявці. Уповноважений орган зобов'язаний надати ці копії безоплатно протягом місяця від дати одержання ним запиту заявника.

Заявник зобов'язаний надати затребувані Уповноваженим органом матеріали, інформацію тощо протягом двох місяців від дати одержання ним запиту або копій матеріалів, що протиставлені заявці.

У противному разі заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

Строк, пропущений з поважних причин, поновлюється за умови подання заявником клопотання протягом дванадцяти місяців від дати його закінчення та сплати відповідного збору.

(Частина шоста статті 27 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006; в редакції Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 28. Експертиза назви сорту

1. Експертиза запропонованої назви сорту проводиться з метою визначення відповідності цієї назви вимогам, встановленим статтею 13 цього Закону.

(Частину другу статті 28 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. У разі виявлення Уповноваженим органом невідповідності запропонованої назви сорту встановленим вимогам заявнику надсилається експертний висновок з вимогою запропонувати іншу назву сорту.

4. Будь-яка особа може подати до Уповноваженого органу вмотивоване заперечення щодо запропонованої назви сорту протягом трьох місяців від дати опублікування її в офіційному виданні. Компетентний орган будь-якої держави-учасника може подати свої зауваження з цього приводу.

Уповноважений орган надсилає заперечення та зауваження заявнику.

(Абзац другий частини четвертої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Заявник зобов'язаний повідомити Уповноважений орган про своє ставлення до зазначених експертного висновку, заперечення чи зауваження протягом трьох місяців від дати його одержання. Він може спростувати їх та залишити запропоновану назву сорту без змін або запропонувати іншу назву сорту.

Зазначений строк продовжується на шість місяців за умови сплати відповідного збору. У противному разі заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

Строк, пропущений з поважних причин, поновлюється за умови подання заявником клопотання протягом дванадцяти місяців від дати його закінчення та сплати відповідного збору.

6. Запропонована заявником інша назва сорту публікується в офіційному виданні. Про неї інформується компетентний орган кожної держави-учасника. Експертиза нової назви проводиться у тому ж порядку, що і запропонованої раніше назви сорту.

7. За результатами розгляду заперечення чи зауваження заявнику і (або) особі, яка подала заперечення, надсилається експертний висновок.

8. Якщо проведеною експертизою не виявлено невідповідності запропонованої назви сорту вимогам, встановленим статтею 13 цього Закону, заявнику надсилається експертний висновок про її ухвалення.

9. За клопотанням заявника ухвалену Уповноваженим органом назву сорту може бути змінено за умови надходження клопотання до прийняття рішення про виникнення прав на сорт та сплати відповідного збору.

(Частина дев'ята статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

10. Назва сорту затверджується рішенням про виникнення прав на сорт та реєструється одночасно із внесенням відомостей про сорт до відповідних видань.

(Абзац перший частини десятої статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Про зареєстровану назву сорту інформується компетентний орган кожної держави-учасника.

11. Після затвердження назви сорту рішенням про виникнення прав на сорт її зміна Уповноваженим органом можлива, якщо встановлено, що вона більше не відповідає умовам, викладеним у статті 13 цього Закону, або володільець патенту чи будь-яка інша особа вимагає заборонити використання існуючої назви сорту.

Уповноважений орган надає володільцю патенту можливість запропонувати нову назву сорту та діє далі відповідно до цієї статті.

Про зміну назви сорту інформується компетентний орган кожної держави-учасника.

(Статтю 28 доповнено частиною одинадцятою згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 29. Експертиза на придатність на поширення сорту

(Назва статті 29 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Уповноважений орган визначає перелік родів і видів, сорти яких проходять експертизу на придатність на поширення в Уповноваженому органі. По сортах родів і видів, які не увійшли до вищезазначеного переліку, рішення приймається на підставі інформації, що надана заявником.

(Частина перша статті 29 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

2. Експертиза на придатність на поширення сорту проводиться Уповноваженим органом за умови попередньої сплати відповідного збору.

(Частина друга статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

3. Визначення придатності сорту для поширення в Україні виконується відповідно до положень статті 14 цього Закону.

4. Дослідні зразки сортів, які ввозяться в Україну для цілей експертизи на придатність на поширення, не обкладаються ввізним митом і не підлягають квотуванню, ліцензуванню і сертифікації та державній санітарно-гігієнічній експертизі, а карантинний огляд цих зразків здійснюється на безоплатній основі. Митне оформлення їх здійснюється без сертифікатів відповідності на основі документального підтвердження Уповноваженого органу, що ці зразки ввозяться для проведення експертизи на придатність на поширення.

(Частина четверта статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Уповноважений орган зобов'язаний щорічно повідомляти заявника про результати експертизи сорту, а також надавати йому коментарі до результатів експертизи.

(Частина п'ята статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

6. Якщо Уповноважений орган вважає результати експертизи недостатніми для складання експертного висновку за заявкою, він може після консультацій з заявником провести додаткову експертизу.

(Частина шоста статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

7. Якщо експертиза сорту проводилася за дорученням Уповноваженого органу іншою юридичною особою, її результати повинні передаватися виключно Уповноваженому органу і будь-яке інше використання результатів експертизи можливе лише з дозволу Уповноваженого органу.

(Частина сьома статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 30. Заперечення третіх осіб щодо реєстрації сорту

1. Будь-яка особа може подати Уповноваженому органу вмотивоване заперечення щодо виникнення прав на сорт на підставі невідповідності його вимогам, встановленим цим Законом, протягом трьох місяців від дати опублікування відомостей про заявку в офіційному виданні.

(Абзац перший частини першої статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Уповноважений орган надсилає копію заперечення заявнику.

2. Заявник зобов'язаний повідомити Уповноважений орган про своє ставлення до заперечення протягом трьох місяців від дати його одержання. Він може спростувати заперечення та залишити заявку без змін, внести до неї зміни або відкликати її.

Зазначений строк продовжується на шість місяців за умови сплати відповідного збору. У противному разі заявка вважається відкликаною, про що заявнику надсилається повідомлення.

Строк, пропущений з поважних причин, поновлюється за умови подання заявником клопотання протягом дванадцяти місяців з його спливу та сплати відповідного збору.

3. Відповідь заявника про залишення заявки без змін або внесення до неї змін доводиться до відома подавця заперечення. Останньому надається місячний строк для повідомлення Уповноваженого органу про те, залишає він заперечення чи знімає його.

4. У разі надходження повідомлення про залишення заперечення останнє розглядається Уповноваженим органом. Він має право затребувати від подавця заперечення або заявника необхідні для цього матеріали, інформацію, документи, зразки тощо.

(Частина четверта статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законами № 311–V від 02.11.2006, № 5462–VI від 16.10.2012)

5. Про результати розгляду заперечення повідомляється його подавець і заявник.

Стаття 31. Рішення за заявкою

1. У разі відповідності за результатами кваліфікаційної експертизи заявленого сорту вимогам цього Закону Уповноваженим органом приймається рішення про виникнення прав на сорт. Якщо заявлений сорт не відповідає вимогам цього Закону, приймається рішення про відмову у виникненні прав на сорт.

Про прийняте рішення повідомляється заявник.

2. Майнові права інтелектуальної власності на сорт набирають чинності з дати сплати державного мита за їх виникнення.

3. Майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту набирає чинності з дати сплати збору за його виникнення.

4. Державне мито за виникнення майнових прав інтелектуальної власності на сорт і збір за виникнення майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту сплачуються протягом трьох місяців від дати надходження до заявника повідомлення. У противному разі прийняте рішення скасовується, про що заявникові надсилається повідомлення.

У разі несплати державного мита рішення скасовується в частині виникнення майнових прав інтелектуальної власності на сорт.

У разі несплати збору рішення скасовується в частині виникнення майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту.

(Текст статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 32. Тимчасова правова охорона

1. Внесені до Реєстру заявок відомості про сорт дають заявнику право на тимчасову правову охорону від дати подання заявки.

(Частина перша статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Тимчасова правова охорона полягає в тому, що заявник має право на одержання компенсації за завдані йому після публікації відомостей про заявку збитки від особи, яку заявник повідомив про те, що відомості про заявку внесено до Реєстру заявок. Зазначена компенсація може бути одержана заявником тільки після одержання ним патенту.

(Частина друга статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

(Частину третю статті 32 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. Чинність тимчасової правової охорони припиняється з наступного дня після дати державної реєстрації прав на сорт або з дати внесення до Реєстру заявок відомостей про відкликання заявки чи прийняття рішення про відмову в державній реєстрації прав на сорт.

(Частина четверта статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 33. Державна реєстрація прав на сорт
(Назва статті 33 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Державна реєстрація майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин здійснюється на підставі рішення про державну реєстрацію прав на сорт. Після сплати державного мита та за наявності документа про його сплату відомості, встановлені цим Законом і Положенням про Реєстр патентів, вносяться до Реєстру патентів.

Державна реєстрація майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин здійснюється на підставі рішення про державну реєстрацію прав на сорт. Після сплати відповідного збору та за наявності документа про його сплату відомості, встановлені цим Законом і Положенням про Реєстр сортів, вносяться до Реєстру сортів.
(Частина перша статті 33 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Реєстр сортів містить сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин, які постійно зберігаються на електронному та паперовому носіях. Такими відомостями, зокрема, є:
(Абзац перший частини другої статті 33 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

- а) зазначення ботанічного таксона (латинською та українською мовами);
- б) назва сорту;
- в) ім'я автора (авторів);
- г) номер та дата подання заявки;
(Пункт «д» частини другої статті 33 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)
- е) опис сорту;
- є) зазначення характеристик придатності сорту для поширення в Україні;
- ж) географічні і зонові рекомендації використання сорту.

3. Реєстр патентів містить сукупність офіційних відомостей щодо державної реєстрації майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин, які постійно зберігаються на електронному та паперовому носіях. Такими відомостями, зокрема, є:
(Абзац перший частини третьої статті 33 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

- а) номер та дата реєстрації прав на сорт;
- б) зазначення ботанічного таксона (латинською та українською мовами);
- в) назва сорту;
- г) номер та дата подання заявки;
- д) дата пріоритету;

- е) опис сорту;
- є) дата публікації відомостей про реєстрацію прав на сорт;
- ж) ім'я автора (авторів); ім'я (назва) особи, яка є володільцем патенту сорту і зберігає сорт;

(Пункт «ж» частини третьої статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

- з) відомості про надання ліцензій на використання сорту;

- и) відомості про передачу прав на сорт.

4. Внесені до реєстрів відомості відкриті для загального ознайомлення.

5. Внесені до реєстрів відомості можуть бути змінені. Зміни за ініціативою особи, якій належать права, вносяться до реєстру за умови сплати відповідного збору.

(Частину шосту статті 33 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 34. Публікування внесених до реєстрів відомостей

Внесені до Реєстру сортів та Реєстру патентів відомості та опис сорту публікуються в періодичному офіційному виданні Уповноваженого органу.

(Стаття 34 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 35. Видача документів про права на сорт

1. Уповноваженим органом в місячний строк від дати державної реєстрації прав на сорт авторів (авторам) видається свідоцтво про авторство на сорт рослин, а заявникові — патент на сорт рослин і свідоцтво про державну реєстрацію сорту рослин.

(Частина перша статті 35 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

(Частину другу статті 35 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. Якщо авторів сорту є більше, ніж один, то свідоцтво про авторство на сорт видається кожному автору.

4. Якщо права на сорт набувають кілька осіб, то патент на сорт рослин та свідоцтво про державну реєстрацію сорту рослин видаються особі, яка зазначена в заявці першою, якщо договором між заявниками не передбачено інше. Іншим заявникам за їх клопотанням та при сплаті відповідного збору можуть бути видані завірені копії.

(Частина четверта статті 35 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

5. Патент, свідоцтво про державну реєстрацію, свідоцтво про авторство на сорти родів і видів, не включених до переліків родів і видів, сорти яких проходять експертизу на відповідність сорту критеріям відмінності, однорідності та стабільності, а також експертизу на придатність на поширення в Уповноваженому органі, видаються під відповідальність заявників за відповідність сорту критеріям, визначеним цим Законом.

(Частина п'ята статті 35 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 36. Оскарження рішення стосовно заявки

Заявник має право оскаржити будь-яке рішення Уповноваженого органу щодо заявки до суду.

Розділ IV

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ, ПОВ'ЯЗАНІ З СОРТОМ РОСЛИН

Стаття 37. Особисте немайнове право авторства на сорт

1. Особа, яка створила сорт, визнається автором сорту. Вона набуває особисті немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин від дати державної реєстрації прав на сорт.

(Частина перша статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Не визнаються авторами сорту фізичні особи, які не внесли особистого творчого внеску у створення сорту, а тільки надали автору (авторам) технічну, організаційну чи матеріальну допомогу при створенні сорту і/або оформленні заявки.

3. Особисті немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин не відчужуються, не передаються і діють безстроково.

(Частина третя статті 37 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. Автор сорту має право за своєю вимогою одержати свідоцтво про авторство на сорт рослин.

5. Автор сорту має право пропонувати назву створеного ним сорту і включати до назви своє ім'я.

6. Автори сорту, який є результатом їх спільної творчої праці, мають однакові права за цим Законом, якщо інше не передбачено письмовим договором між ними.

7. Особа, визнана автором сорту, має право:

а) перешкоджати іншим особам привласнювати та спотворювати його авторство;

б) вимагати не розголошувати його ім'я як автора сорту і не зазначати його у публікаціях;

в) вимагати зазначення свого імені під час використання сорту, якщо це практично можливо.

Цей перелік особистих немайнових прав автора не є вичерпним.

8. У разі перегляду складу авторів за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як автори, а також осіб, не зазначених у заявці як автори, вносяться зміни до відповідних документів у встановленому порядку за умови надходження клопотання до прийняття рішення про державну реєстрацію прав на сорт.

(Частина восьма статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 38. Право на поширення сорту в Україні

1. Право на поширення сорту в Україні виникає з дати прийняття рішення про державну реєстрацію майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту. По сортах родів і видів, які не віднесені до переліку родів і видів, сорти яких проходять експертизу на придатність на поширення, що затверджується Уповноваженим органом, рішення про державну реєстрацію прав на сорт є одночасно рішенням про державну реєстрацію сорту.

(Частина перша статті 38 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

(Частина другу статті 38 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. Сорти, не внесені до Реєстру сортів, забороняється поширювати в Україні.

Стаття 39. Майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин

(Назва статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Майновими правами інтелектуальної власності на сорт рослин є право володільця патенту на використання сорту та виключне право на дозвіл чи заборону використання сорту іншими особами.

(Частина перша статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Виключне право на дозвіл чи заборону використання сорту полягає в тому, що ніхто без дозволу володільця патенту не може здійснювати щодо посадкового матеріалу сорту такі дії:

(Абзац перший частини другої статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

- а) виробництво або відтворення (з метою розмноження);
- б) доведення до кондиції з метою розмноження;
- в) пропонування до продажу;
- г) продаж або інший комерційний обіг;
- д) вивезення за межі митної території України;
- е) ввезення на митну територію України;
- є) зберігання для будь-якої із цілей, зазначених у пунктах «а» — «е» цієї частини.

Володільць патенту може зумовити дозвіл певними умовами та обмеженнями.

(Частина другу статті 39 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

З урахуванням положень статті 44 цього Закону дії, зазначені в пунктах «а» — «є» цієї статті відносно зібраного матеріалу сорту, отриманого в результаті використання без дозволу посадкового матеріалу сорту, потребують дозволу володільця патенту, якщо в останнього не було можливості скористатися своїм правом щодо посадкового матеріалу сорту.

(Частина другу статті 39 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

З урахуванням положень статті 44 цього Закону дії, зазначені в пунктах «а» — «є» цієї статті щодо продукту, виготовленого безпосередньо із зібраного матеріалу сорту, отриманого в результаті використання без дозволу зібраного матеріалу сорту, потребують дозволу володільця патенту, якщо в останнього не було можливості скористатися своїм правом щодо зібраного матеріалу сорту.

(Частина другу статті 39 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Положення частини другої цієї статті застосовуються і щодо сорту:

а) який є похідним в основному від сорту володільця патенту (суттєво успадковує ознаки сорту володільця патенту), за умови, що сорт володільця патенту не є похідним в основному від іншого сорту;

б) який нечітко відрізняється від сорту володільця патенту;

в) виробництво якого потребує багаторазового використання сорту володільця патенту.

(Частина третя статті 39 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

4. Похідним в основному від іншого сорту (вихідного сорту) вважається сорт, який хоч явно і відрізняється від вихідного сорту, але:

а) зберігає прояв основних ознак, породжених генотипом чи певною комбінацією генотипів вихідного сорту;

б) відповідає генотипу чи комбінації генотипів вихідного сорту, за винятком відмінностей, зумовлених походженням;

(Пункт «б» частини четвертої статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

в) похідні в основному сорти можуть бути отримані шляхом відбору природно індукованого мутанта чи соматоклонового варіанта або шляхом відбору рослин вихідного сорту, зворотним схрещуванням або методом генної інженерії.

(Частина четверту статті 39 доповнено пунктом «в» згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Майнові права володільця патенту можуть бути предметом застави і використовуватись у спільній діяльності, зокрема, бути внеском до статутного фонду чи майна юридичної особи, та бути предметом іншого комерційного обігу, що не заборонений законом.

(Частина п'ята статті 39 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

6. Свої майнові права володільць патенту реалізує на власний розсуд, але при цьому не повинні порушуватися майнові права володільців патентів на інші сорти.

(Частина шоста статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

7. Права інтелектуальної власності на сорт рослин, які належать кільком особам спільно, здійснюються за договором між ними. У разі відсутності такого договору права інтелектуальної власності на сорт рослин, які належать кільком особам, здійснюються ними спільно.

(Частина сьома статті 39 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 39¹. Майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин

1. Майновим правом інтелектуальної власності на поширення сорту рослин є право його володільця на поширення сорту і на дозвіл чи заборону поширення сорту іншими особами.

2. Право на дозвіл чи заборону поширення сорту полягає в тому, що без дозволу власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин не можуть здійснюватися щодо посадкового матеріалу сорту такі дії:

а) пропонування до продажу;

б) продаж або інший комерційний обіг;

в) зберігання для будь-якої із цілей, зазначених у пунктах «а» і «б» цієї частини.

(Закон доповнено статтею 39¹ згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 40. Передача (відчуження) майнових прав на сорт і передача права на використання сорту

(Назва статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

1. Володілець патенту має право передати свої майнові права на сорт на підставі договору будь-якій особі, яка стає його правонаступником.

(Частина перша статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Володілець патенту має право заповісти свої майнові права на сорт у спадщину.

(Частина друга статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Володілець патенту може видати будь-якій особі дозвіл (ліцензію) на використання сорту на підставі ліцензійного договору. За ліцензійним договором володілець патенту (ліцензіар) передає право на використання сорту іншій особі (ліцензіату), яка бере на себе зобов'язання вносити ліцензіару обумовлені договором платежі і здійснювати інші дії, передбачені ліцензійним договором.

(Абзац перший частини третьої статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

(Абзац другий частини третьої статті 40 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

(Абзац третій частини третьої статті 40 виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006)

4. Упродовж строку чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин володілець патенту має право в установленому порядку подати до Уповноваженого органу для офіційної публікації заяву про готовність надати дозвіл будь-якій особі на використання сорту (відкрити ліцензію). У цьому разі збір за підтримання чинності виключного права володільца патенту зменшується на 50 відсотків починаючи з року, наступного за роком опублікування такої заяви.

(Абзац перший частини четвертої статті 40 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Якщо жодна особа не заявила володільцю патенту про свої наміри щодо використання сорту і не виявила бажання укласти ліцензійний договір, він може подати письмове клопотання про відкликання своєї заяви. У такому разі збір за підтримання чинності виключного права володільца патенту вноситься у повному розмірі, починаючи з року, наступного за роком опублікування такого клопотання.

(Абзац другий частини четвертої статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Ліцензійний договір та договір про передачу майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин вважаються дійсними, якщо вони укладені у письмовій формі і підписані сторонами.

(Частина п'ята статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311 від 02.11.2006)

6. Видача ліцензії на використання сорту та передача майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин вважаються дійсними для третіх осіб з дати публікації відомостей про це в офіційному виданні, яка здійснюється на підставі занесення відповідних відомостей до Реєстру патентів.

(Абзац перший частини шостої статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

За внесення зазначених відомостей до Реєстру патентів та змін до них за ініціативою сторін договору сплачуються збори.

7. Майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин, що належать юридичній особі, яка ліквідується, можуть бути передані (відчужені) іншій юридичній особі у встановленому законом порядку.

(Частина шоста статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 41. Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин

(Назва статті 41 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин обмежується строком, установленим цим Законом, та підтримується за умови сплати збору за її підтримання.

(Частина перша статті 41 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин починається з наступного дня після дати державної реєстрації права та закінчується в останній день:

(Абзац перший частини другої статті 41 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

а) тридцять п'ятого календарного року, що відліковується з 1 січня року, наступного за роком державної реєстрації цих прав, для сортів деревних та чагарникових культур і винограду;

(Пункт «а» частини другої статті 41 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

б) тридцятого календарного року, що відліковується з 1 січня року, наступного за роком державної реєстрації цих прав, для всіх інших сортів.

(Пункт «б» частини другої статті 41 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

3. Після завершення строку чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин, а також його дострокового припинення чи відмови від них, відповідно до положень статей 50 і 51 цього Закону, цей сорт стає суспільним надбанням і його може вільно використовувати будь-яка особа, з урахуванням положень частин другої і третьої статті 38 цього Закону.

(Частина третя статті 41 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 42. Збір за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин та підтримання чинності майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин

(Назва статті 42 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

1. Збір за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин або чинності майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин сплачується за кожний рік починаючи з календарного року, наступного за роком державної реєстрації прав. Збір за наступний рік сплачується протягом чотирьох останніх місяців поточного календарного року. Збір за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин або чинності майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин у першому календарному році, наступному за роком державної реєстрації, може бути сплачено також протягом перших чотирьох місяців цього року.

(Частина перша статті 42 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Чинність прав припиняється з першого дня року, за який збір не сплачено.

(Частина друга статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Збір за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин може бути сплачено протягом дванадцяти місяців після закінчення встановленого строку. У цьому випадку розмір збору збільшується на п'ятдесят відсотків. При сплаті збору чинність прав відновлюється з наступного дня після внесення відомостей про це до Реєстру патентів.

(Абзац перший частини третьої статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

При сплаті збору чинність права на поширення сорту відновлюється з наступного дня після внесення відомостей про це до Реєстру сортів з урахуванням положень статті 50¹.

(Частину третю статті 42 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

4. Якщо встановлений збір не сплачено протягом зазначених дванадцяти місяців, в офіційному виданні публікується інформація про припинення чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин або майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин.

(Частина четверта статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 43. Примусова ліцензія на використання сорту

1. Примусова ліцензія на використання сорту дає право особі, яка її отримує, використовувати сорт без дозволу володільця патенту. Видавати примусові ліцензії на використання сортів можуть Кабінет Міністрів України і суд.

(Частина перша статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Примусова ліцензія може бути тільки невиключною, з визначенням обсягу використання сорту, строку дії дозволу, розміру та порядку виплати винагороди володільцю патенту.

(Частина друга статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Кабінет Міністрів України може видати на строк до чотирьох років примусову ліцензію визначеній ним особі з мотивів надзвичайної суспільної необхідності та за умови воєнного чи надзвичайного стану з виплатою відповідної компенсації володільцю патенту. При цьому Кабінет Міністрів України може вимагати від володільця патенту надати на прийнятних фінансових умовах у розпорядження ліцензіата матеріал для розмноження сорту в обсягах, достатніх для належного здійснення прав, наданих примусовою ліцензією.

(Абзац перший частини третьої статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Видача Кабінетом Міністрів України примусової ліцензії може бути оскаржена до суду.

4. Якщо після трьох років від дати державної реєстрації чи від дати, коли використання сорту було припинено, сорт в Україні не використовується або використовується у незначних обсягах і будь-яка особа звертається до володільця патенту з пропозицією укладання ліцензійного договору, а володільць патенту без поважних причин відмовляє, ця особа може звернутися до суду з позовною заявою про видачу їй примусової ліцензії на використання сорту.

Якщо володільць патенту не доведе, що факт невикористання сорту чи відмова у видачі ним ліцензії зумовлені поважними причинами, а особа-позивач доведе, що вона у фінансовому і в усіх інших відношеннях у змозі компетентно та ефективно здійснювати права, надані ліцензією, примусову ліцензію може бути надано за рішенням суду на строк до чотирьох років.

(Частина четверта статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Ліцензіат сплачує за видачу йому примусової ліцензії державне мито.

Стаття 44. Дії, які не визнаються порушенням майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин

(Назва статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Використання сорту без згоди (дозволу) володільця патенту не визнаються порушеннями майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин у випадках, на які поширюються:

(Абзац перший статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

а) вичерпання виключного права володільця патенту;

(Пункт «а» статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

б) право попереднього користування і право при відновленні прав на сорт;

в) обмеження дії виключного права володільця патенту.

(Пункт «в» статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 45. Вичерпання майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин

1. Майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин не поширюються на дії щодо будь-якого матеріалу його сорту або сорту, на який поширюються положення частини третьої статті 39 цього Закону,

і одержаного безпосередньо з них продукту в разі їх збуту на території України володільцем патенту чи за його згодою, якщо такі дії:

- а) не спрямовані на наступне розмноження зазначеного сорту;
- б) не пов'язані з експортом посадкового матеріалу сорту до країни, в якій не охороняються майнові права інтелектуальної власності на сорти роду чи виду рослин, до якого належить зазначений сорт, крім експорту зібраного матеріалу, призначеного виключно для споживання.

(Стаття 45 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 46. *Виключено на підставі Закону № 311–V від 02.11.2006*

Стаття 47. Обмеження майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин

(Назва статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

1. Майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин не поширюються на дії будь-якої особи з посадковим матеріалом сорту, що охороняється, передбачені положеннями частини другої статті 39 цього Закону, якщо вони здійснені:

(Абзац перший частини першої статті 47 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

- а) як приватні та з некомерційними цілями;
- б) в експериментальних цілях;
- в) з метою створення інших сортів на основі сорту, що охороняється, крім випадків, передбачених положеннями частин третьої та четвертої статті 39 цього Закону.

(Пункт «в» частини першої статті 47 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

2. Будь-яка особа має право розмножувати у своєму господарстві, і це не вважається порушенням майнових прав володільця патенту, для власних потреб зібраний матеріал, одержаний нею у своєму господарстві вирощування сорту, що охороняється, чи сорту, на який поширюються положення частини третьої статті 39 цього Закону, за умови належності сорту до одного з таких ботанічних родів і видів:

(Абзац перший частини другої статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

- Боби (*Vicia faba*);
- Віка посівна (*Vicia sativa* L.);
- Горох (*Pisum sativum* L.);
- Жито (*Secale cereale* L.);
- Картопля (*Solanum tuberosum*);
- Конюшина олександрійська (*Trifolium alexandrinum* L.);
- Конюшина персидська (*Trifolium resupinatum* L.);
- Люпин жовтий (*Lupinus luteus* L.);

Люцерна (*Medicago sativa*);
Льон олійний, включаючи льон-довгунець (*Linum usitatissimum* L.);
Нут (*Cicer arietinum*);
Овес (*Avena sativa* L.);
Очеретянка канарська (*Phalaris canariensis* L.);
Пшениця м'яка (*Triticum aestivum* L. Emend. Fiori et Paol.);
Пшениця тверда (*Triticum durum* Desf.);
Райграс (*Lolium multiflorum* Lam.);
Ріпак (*Brassica № apus* L.);
Редька (*Brassica rapa* L.);
Рис (*Oriza sativa* L.);
Спельта (*Triticum spelta* L.);
Тритикале (X *Triticosecale* Wittm.);
Ячмінь (*Hordeum vulgare* L.).

3. Умови дотримання законних інтересів володільця патенту щодо зазначених у частині другій цієї статті ботанічних родів і видів визначаються Кабінетом Міністрів України за такими принципами:

(Абзац перший частини третьої статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

а) розміри земельної ділянки не обмежуються;

б) зібраний матеріал може доводитись до посівних кондицій з метою розмноження власником господарства або через надання послуг;

в) власник малого господарства не сплачує винагороду володільцю патенту (під власником малого господарства тут слід розуміти власника господарства, що вирощує зібраний матеріал на площі, яка не перевищує площу, необхідну для виробництва 92 тонн зернових);

(Пункт «в» частини третьої статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

г) інші власники господарств, що використовують сорт, зобов'язані сплачувати володільцю патенту за взаємним договором винагороду, яка повинна бути нижчою від тієї, що сплачується згідно з ліцензійною угодою за розмноження того ж сорту в тому ж регіоні.

(Пункт «г» частини третьої статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

4. Контроль за виконанням цієї статті та виданих відповідно до неї правил здійснює лише володільць патенту, а власники зазначених у цій частині статті господарств та особи, що надають їм послуги, зобов'язані надавати володільцю патенту на його запит відповідну інформацію щодо використання сорту. Така інформація може надаватися також офіційними особами, якщо вона отримана під час виконання ними своїх обов'язків.

(Частина четверта статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 48. Обов'язки володільця патенту

(Назва статті 48 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

1. Володільць патенту повинен добросовісно користуватися своїм майновим правом на сорт.

2. Володільць патенту забезпечує збереження сорту або його вихідних компонентів протягом усього терміну чинності патенту.

3. На запит Уповноваженого органу володільць патенту зобов'язаний надати в установленний термін Уповноваженому органу інформацію, документи, матеріал, зразки сорту, що охороняється, чи його вихідні компоненти з метою:

(Абзац перший частини третьої статті 48 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

а) перевірки збереженості сорту;

б) визначення та оновлення офіційного зразка сорту;

в) проведення порівняльної експертизи між сортами.

4. Уповноважений орган може зобов'язати володільця патенту зберігати офіційний зразок.

(Стаття 48 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 49. Обов'язки щодо використання назви сорту

1. Будь-яка особа, яка використовує посадковий матеріал сорту, повинна застосовувати назву цього сорту навіть після закінчення строку дії правової охорони на нього.

2. При використанні сорту дозволяється поєднувати його назву зі знаками для товарів і послуг та зазначенням походження товарів. У цьому разі назва сорту повинна бути легко пізнаною.

(Стаття 49 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Розділ V

ПРИПИНЕННЯ ЧИННОСТІ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА СОРТ РОСЛИН ТА ВИЗНАННЯ ЇХ НЕЧИННИМИ

(Назва розділу V в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 50. Дострокове припинення чинності майнових прав на сорт

(Назва статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

1. Чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту, що засвідчує це право, припиняється достроково у разі відмови володільця патенту від нього у порядку, визначеному статтею 51 цього Закону.

(Частина перша статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин припиняється достроково у разі несплати збору за підтримання його чинності, відповідно до положень статті 42 цього Закону.

(Частина друга статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин може бути припинена достроково Уповноваженим органом:

(Абзац перший частини третьої статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

а) за заявою будь-якої особи про втрату однорідності чи стабільності сорту внаслідок незабезпечення його збереженості власником сорту і підтвердження в установленому порядку факту цієї втрати;

б) у разі ненадання володільцем патенту вчасно на вимогу Уповноваженого органу інформації, документів, матеріалів, зразків сорту, необхідних для перевірки однорідності чи стабільності сорту;

(Пункт «б» частини третьої статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

в) у разі ненадання вчасно на вимогу Уповноваженого органу пропозиції щодо нової назви сорту.

(Пункт «в» частини третьої статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

4. Чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин припиняється з підстав, зазначених у частині третій цієї статті, наступного дня після внесення відомостей про це до Реєстру патентів.

(Частина четверта статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. У разі усунення підстав, зазначених у частині третій цієї статті, з яких припинена чинність майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин, вона відновлюється наступного дня після внесення відомостей про це до Реєстру патентів.

(Частина п'ята статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

6. Дострокове припинення чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин відповідно до положень частини третьої цієї статті може бути оскаржене до суду.

(Частина шоста статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 50¹. Припинення чинності майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин

1. Чинність майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин і свідоцтва про державну реєстрацію сорту, що його

засвідчує, припиняється в разі відмови власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин від підтримування сорту в Реєстрі сортів.

2. Чинність майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин припиняється в разі несплати збору за підтримування чинності права в Реєстрі сортів відповідно до положень статті 42 цього Закону.

3. Чинність майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин може бути припинена Уповноваженим органом:

а) у разі відсутності первинного насінництва сорту;

(Пункт «а» частини третьої статті 50¹ із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

б) у разі втрати сортом однорідності чи стабільності внаслідок незабезпечення його збереженості володільцем патенту чи підтримувачем сорту і підтвердження в результаті перевірки збереженості сорту факту цієї втрати;

в) у разі порушення власником майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин умов підтримування господарського обігу сорту відповідно до положень статті 38 цього Закону.

4. Чинність майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин припиняється з підстав, зазначених у частині третій цієї статті, після внесення відомостей про це до Реєстру сортів.

5. Після припинення чинності майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин дозволяється поширення сорту до 30 червня третього року, що відліковується від дати припинення.

6. У разі усунення підстав, зазначених у частині третій цієї статті, з яких припинено майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин, воно відновлюється за умови підтвердження сортом придатності для поширення в Україні, відповідно до вимог статті 14 цього Закону, з проведенням однорічного циклу кваліфікаційної експертизи за клопотанням власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин або будь-якої особи, що має можливості для підтримування господарського обороту сорту (підтримувача сорту).

Чинність майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин і свідоцтва про державну реєстрацію сорту, що його засвідчує, відновлюється після внесення відомостей про це до Реєстру сортів.

(Закон доповнено статтею 50¹ згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 51. Відмова від майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин

(Назва статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

1. Володілець патенту має право відмовитися від майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту, що засвідчує ці права, шляхом подання письмового повідомлення до Уповноваженого органу.

(Частина перша статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Відмова від майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту з боку одного із володільців патенту не призводить до припинення дії прав і патенту — вони залишаються власністю інших співвласників сорту.

(Частина друга статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Відмова від прав і патенту набирає чинності від дати отримання Уповноваженим органом письмового повідомлення, на підставі чого вносяться зміни до Реєстру патентів і здійснюється публікація в офіційному виданні Уповноваженого органу.

(Частина третя статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

4. Володілець патенту, який має намір відмовитися від майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту і водночас не є автором сорту (селекціонером), зобов'язаний повідомити автора про цей намір. У цьому випадку автор сорту має переважне право на одержання майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту впродовж трьох місяців від дати отримання ним повідомлення.

(Частина четверта статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Якщо є чинним будь-який ліцензійний договір із володільцем патенту, відмова від майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин і патенту можлива тільки за умови згоди ліцензіата, якщо інше не передбачено договором.

(Частина п'ята статті 51 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Стаття 52. Визнання права на сорт недійсним

1. Майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин можуть бути визнані недійсними повністю або частково в судовому порядку в разі, якщо:

(Абзац перший частини першої статті 52 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006)

а) сорт не був відмінним на дату, на яку заявка вважається поданою;

(Пункт «а» частини першої статті 52 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

б) сорт не був новим на дату, на яку заявка вважається поданою;

в) за умови набуття майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин головним чином на підставі інформації та документів, наданих заявником, сорт не був однорідним чи стабільним на дату, на яку заявка вважається поданою;

(Пункт «в» частини першої статті 52 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

г) майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин надано особі, яка не має на це права, за умови, що воно не передається особі, яка має на це право.

(Пункт «г» частини першої статті 52 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Разом з визнанням майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин недійсними визнаються недійсними в тому ж обсязі державна реєстрація цього права та патент, що його засвідчує.

(Частина друга статті 52 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Якщо майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин визнані недійсними, вони вважаються такими, що з самого початку не мали наслідків, визначених цим Законом.

(Частину другу статті 52 доповнено абзацом згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

Розділ VI

ЗАХИСТ ПРАВ НА СОРТ

Стаття 53. Порухення прав на сорт

1. Привласнення авторства є порушенням особистих немайнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин.

(Частина перша статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Вчинення без дозволу особи, яка має майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин, будь-яких дій по відношенню до цього сорту, що потребують дозволу згідно з положеннями статті 39 цього Закону, вважаються порушенням майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин.

(Частина друга статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

3. Порухення прав на сорт тягнуть за собою відповідальність згідно із законами України.

(Частина третя статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

4. Особа, права якої на сорт порушені, може вимагати:

- а) припинення дій, що порушують або створюють загрозу порушення його права відносно становища, що існувало до порушення права;
- б) стягнення завданих збитків, включаючи не одержані доходи;
- в) відшкодування моральної шкоди;
- г) вжиття інших передбачених законодавством заходів, пов'язаних із захистом прав на сорт.

Вимагати поновлення порушених прав володільця патенту може також особа, яка має право на використання сорту за ліцензійним договором, якщо інше не передбачено цим договором.

(Абзац другий пункту «г» частини четвертої статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

5. Особа, яка порушила права на сорт, зобов'язана на вимогу особи, якій належать ці права, припинити порушення права і відшкодувати завдані збитки.

Стаття 54. Спори, що розв'язуються у судовому порядку

1. Особа, права якої на сорт порушені, може звернутися до суду за захистом цих прав.

(Частина перша статті 54 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Спори з будь-яких питань щодо відносин, врегульованих цим Законом, можуть розв'язуватися судами.

3. Суди відповідно до їх компетенції розглядають спори про:

а) виникнення прав на сорт і їх державну реєстрацію;

(Пункт «а» частини третьої статті 54 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

б) сорти, створені у зв'язку з виконанням службових обов'язків або за дорученням роботодавця;

в) авторство на сорт;

г) винагороду авторам;

д) укладання та виконання ліцензійних договорів;

е) визначення володільця патенту;

(Пункт «е» частини третьої статті 54 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

є) визнання прав на сорт недійсними;

ж) дострокове припинення прав;

з) порушення особистих немайнових і майнових прав на сорт;

и) визнання сорту придатним для використання в Україні тощо.

Стаття 55. Відповідальність за порушення прав на сорти

1. Суд має право ухвалити рішення про:

а) відшкодування моральної (немайнової) шкоди, заподіяної порушенням прав на сорт, з визначенням розміру відшкодування;

б) відшкодування збитків, завданих порушенням майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин;

(Пункт «б» частини першої статті 55 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V (від 02.11.2006))

в) стягнення із порушника отриманого внаслідок порушення прав на сорт доходу, включаючи втрачену володільцем патенту вигоду;

(Пункт «в» частини першої статті 55 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

г) стягнення компенсації, що визначається судом у розмірі від 10 до 50000 мінімальних заробітних плат, з урахуванням того, чи було вчинене порушення без умислу чи навмисно, замість відшкодування збитків або стягнення доходу;

д) припинення дії, яка створює загрозу порушення прав на сорт.

(Пункт «д» частини першої статті 55 із змінами, внесеними згідно із Законом № 311–V від 02.11.2006)

2. Суд може постановити рішення про накладення на порушника штрафу у розмірі 10 відсотків суми, присудженої судом на користь позивача. Сума штрафів передається у встановленому порядку до Державного бюджету України.

3. Суд може постановити рішення про:

а) вилучення з комерційного обігу чи конфіскацію незаконно одержаного відповідачем будь-якого матеріалу сорту та продукту, отриманого безпосередньо з нього (матеріал та продукт сорту, добросовісно набуті іншими особами, конфіскації не підлягають);

б) вилучення чи конфіскацію матеріалів і/або обладнання, які були значною мірою використані для незаконного виробництва матеріалу сорту.

Розділ VII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 56. Державне мито та збори

1. Розмір та порядок сплати державного мита, передбаченого цим Законом, установлюються законодавством. Кошти, одержані від сплати державного мита, зараховуються до Державного бюджету України і спрямовуються на заходи з реалізації державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин, зокрема на сплату членського внеску України до бюджету Міжнародного союзу з охорони нових сортів рослин.

2. Розмір передбачених цим Законом зборів та порядок їх сплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

3. Збори сплачуються до державного бюджету.

(Частина третя статті 56 в редакції Закону № 311–V від 02.11.2006; із змінами, внесеними згідно із Законом № 5462–VI від 16.10.2012)

(Частина четверту статті 56 виключено на підставі Закону № 5462–VI від 16.10.2012)

Стаття 57. Державне стимулювання створення та використання нових сортів

1. Держава стимулює створення нових сортів рослин, встановлює авторам сортів (селекціонерам) пільгові умови оподаткування та кредитування, надає їм інші пільги відповідно до чинного законодавства.

2. Авторам високоєфективних широко поширених в Україні сортів може присвоюватися почесне звання «Заслужений селекціонер України».

Розділ VIII

ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 58. Правовий статус патентів, виданих до введення у дію цього Закону

Чинні патенти України на сорти рослин, видані відповідно до законодавства, що діяло до введення в дію цього Закону, прирівнюються за правовим статусом до патентів, виданих згідно з цим Законом.

Стаття 59. Чинність виданих до набрання чинності цим Законом авторських свідоцтв

Авторські свідоцтва СРСР на сорти рослин, а також видані до набрання чинності цим Законом на підставі Постанови № 935 Кабінету Міністрів України від 22 листопада 1993 року авторські свідоцтва України на сорти рослин є чинними. Зазначені авторські свідоцтва можуть бути безоплатно обмінені на свідоцтва про авторство на сорт, визначені цим Законом.

Стаття 60. Особливості незавершеної до набрання чинності цим Законом експертизи заявки про видачу патенту на сорт рослин

Експертиза заявки про видачу патенту на сорт рослин, що не завершена до набрання чинності цим Законом, проводиться у подальшому в порядку, встановленому цим Законом. У цьому разі визначається відповідність сорту умовам патентоспроможності, встановленим законом, що був чинним на дату подання заявки.

Розділ IX

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 липня 2002 року.

2. Протягом п'яти років з дня набрання чинності цим Законом роди і види сортів рослин, на які поширюється право власника сорту, можуть

бути обмежені Кабінетом Міністрів України відповідно до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин, учасницею якої є Україна.

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний термін з дня набрання чинності цим Законом:

підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування органами виконавчої влади прийнятих ними нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону.

4. До приведення законодавства України у відповідність із цим Законом закони та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

5. Внести до підпункту «у» пункту 6 статті 3 Декрету Кабінету Міністрів України від 21 січня 1993 року № 7–93 «Про державне мито» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 13, ст. 113; 2002 р., № 6, ст. 43)

в абзаці першому слова «і за дії, пов'язані з підтриманням чинності патентів на сорти рослин» виключити;

абзаци чотирнадцятий — тридцять третій замінити двома абзацами такого змісту:

«за реєстрацію права на сорт — 1,0 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян;

за видачу примусової ліцензії — 3,0 неоподатковуваного на право використання сорту мінімуму доходів громадян».

Президент України
м. Київ, 21 квітня 1993 року

Л. КРАВЧУК

СПЕЦІАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО АВТОРСЬКЕ ПРАВО І СУМІЖНІ ПРАВА

№ 3792–XII від 23.12.1993 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 13, ст. 64)

Введений в дію Постановою ВР № 3793–XII від 23.12.93.

(ВВР, 1994, № 13, ст. 65)

Із змінами, внесеними Законами № 75/95–ВР від 28.02.95, ВВР, 1995, № 13, ст. 85 № 998–XIV від 16.07.99, ВВР, 1999, № 41, ст. 373; В редакції Закону № 2627–III від 11.07.2001, ВВР, 2001, № 43, ст. 214; Із змінами, внесеними Законами № 850–IV від 22.05.2003, ВВР, 2003, № 35, ст. 271 № 1294–IV від 20.11.2003, ВВР, 2004, № 13, ст. 181 № 2939–VI від 13.01.2011, ВВР, 2011, № 32, ст. 314 № 4652–VI від 13.04.2012 № 5460–VI від 16.10.2012.

(У тексті Закону слова «звичайного кола сім'ї» і «звичайного кола однієї сім'ї» замінено словами «коло сім'ї» у відповідних відмінках згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Цей Закон охороняє особисті немайнові права і майнові права авторів та їх правонаступників, пов'язані із створенням та використанням творів науки, літератури і мистецтва — авторське право, і права виконавців, виробників фонограм і відеогам та організацій мовлення — суміжні права.

Розділ І ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

автор — фізична особа, яка своєю творчою працею створила твір;

аудіовізуальний твір — твір, що фіксується на певному матеріальному носії (кіноплівці, магнітній плівці чи магнітному диску, компакт-диску тощо) у вигляді серії послідовних кадрів (зображень) чи аналогових або дискретних сигналів, які відображають (закодовують) рухомі зображення (як із звуковим супроводом, так і без нього), і сприйняття якого є можливим виключно за допомогою того чи іншого виду екрана (кіноекрана, телевізійного екрана тощо), на якому рухомі зображення

візуально відображаються за допомогою певних технічних засобів. Видами аудіовізуального твору є кінофільми, телефільми, відеофільми, діафільми, слайдофільми тощо, які можуть бути ігровими, анімаційними (мультіплікаційними), неігровими чи іншими;

база даних (компіляція даних) — сукупність творів, даних або будь-якої іншої незалежної інформації у довільній формі, в тому числі — електронній, підбір і розташування складових частин якої та її упорядкування є результатом творчої праці, і складові частини якої є доступними індивідуально і можуть бути знайдені за допомогою спеціальної пошукової системи на основі електронних засобів (комп'ютера) чи інших засобів;

виключне право — майнове право особи, яка має щодо твору, виконання, постановки, передачі організації мовлення, фонограми чи відеограми авторське право і (або) суміжні права, на використання цих об'єктів авторського права і (або) суміжних прав лише нею і на видачу лише цією особою дозволу чи заборону їх використання іншим особам у межах строку, встановленого цим Законом;

виконавець — актор (театру, кіно тощо), співак, музикант, танцюрист або інша особа, яка виконує роль, співає, читає, декламує, грає на музичному інструменті, танцює чи будь-яким іншим способом виконує твори літератури, мистецтва чи твори народної творчості, циркові, естрадні, лялькові номери, пантоміми тощо, а також диригент музичних і музично-драматичних творів;

виробник відеограми — фізична або юридична особа, яка взяла на себе ініціативу і несе відповідальність за перший відеозапис виконання або будь-яких рухомих зображень (як із звуковим супроводом, так і без нього);

виробник фонограми — фізична або юридична особа, яка взяла на себе ініціативу і несе відповідальність за перший звукозапис виконання або будь-яких звуків;

відеограма — відеозапис на відповідному матеріальному носії (магнітній стрічці, магнітному диску, компакт-диску тощо) виконання або будь-яких рухомих зображень (із звуковим супроводом чи без нього), крім зображень у вигляді запису, що входить до аудіовізуального твору. Відеограма є вихідним матеріалом для виготовлення її копій;

відтворення — виготовлення одного або більше примірників твору, відеограми, фонограми в будь-якій матеріальній формі, а також їх запис для тимчасового чи постійного зберігання в електронній (у тому числі цифровій), оптичній або іншій формі, яку може зчитувати комп'ютер;

інформація про управління правами — інформація, в тому числі в електронній (цифровій) формі, що ідентифікує об'єкт авторського права і (або) суміжних прав і автора чи іншу особу, яка має на цей об'єкт авторське право і (або) суміжні права, або інформація про умови

використання об'єкта авторського права і (або) суміжних прав, або будь-які цифри чи коди, у яких представлена така інформація, коли будь-який із цих елементів інформації прикладений до примірника об'єкта авторського права і (або) суміжних прав або вміщений у нього чи з'являється у зв'язку з його повідомленням до загального відома;

ім'я автора — сукупність слів чи знаків, що ідентифікують автора: прізвище та ім'я автора; прізвище, ім'я та по батькові автора; ініціали автора; псевдонім автора; прийнятий автором знак (сукупність знаків) тощо;

запис (звукозапис, відеозапис) — фіксація за допомогою спеціальних технічних засобів (у тому числі й за допомогою числового представлення) на відповідному матеріальному носії звуків і (або) рухомих зображень, яка дозволяє здійснювати їх сприйняття, відтворення або сповіщення за допомогою відповідного пристрою;

здавання у майновий найм — передача права користування і (або) володіння оригіналом чи примірником твору, фонограми, відеограми на певний строк з метою одержання прямої чи опосередкованої комерційної вигоди;

комп'ютерна програма — набір інструкцій у вигляді слів, цифр, кодів, схем, символів чи у будь-якому іншому вигляді, виражених у формі, придатній для зчитування комп'ютером, які приводять його у дію для досягнення певної мети або результату (це поняття охоплює як операційну систему, так і прикладну програму, виражені у вихідному або об'єктному кодах);

контрафактний примірник твору, фонограми, відеограми — примірник твору, фонограми чи відеограми, відтворений, опублікований і (або) розповсюджуваний з порушенням авторського права і (або) суміжних прав, у тому числі примірники захищених в Україні творів, фонограм і відеограм, що ввозяться на митну територію України без згоди автора чи іншого суб'єкта авторського права і (або) суміжних прав, зокрема з країн, в яких ці твори, фонограми і відеограми ніколи не охоронялися або перестали охоронятися;

оприлюднення (розкриття публіці) твору — здійснена за згодою автора чи іншого суб'єкта авторського права і (або) суміжних прав дія, що вперше робить твір доступним для публіки шляхом опублікування, публічного виконання, публічного показу, публічної демонстрації, публічного сповіщення тощо;

опублікування твору, фонограми, відеограми — випуск в обіг за згодою автора чи іншого суб'єкта авторського права і (або) суміжних прав виготовлених поліграфічними, електронними чи іншими способами примірників твору, фонограми, відеограми у кількості, здатній задовольнити, з урахуванням характеру твору, фонограми чи відеограми, розумні потреби публіки, шляхом їх продажу, здавання в майновий найм,

побутового чи комерційного прокату, надання доступу до них через електронні системи інформації таким чином, що будь-яка особа може його отримати з будь-якого місця і у будь-який час за власним вибором або передачі права власності на них чи володіння ними іншими способами. Опублікуванням твору, фонограми, відеограми вважається також депонування рукопису твору, фонограми, відеограми у сховищі (депозитарії) з відкритим доступом та можливістю одержання в ньому примірника (копії) твору, фонограми, відеограми;

організація колективного управління (організація колективного управління майновими правами) — організація, що управляє на колективній основі майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав і не має на меті одержання прибутку;

організація мовлення — організація ефірного мовлення чи організація кабельного мовлення;

організація ефірного мовлення — телерадіоорганізація, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мовлення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі в ефір за допомогою радіохвиль (а також лазерних променів, гамма-променів тощо) у будь-якому частотному діапазоні (у тому числі й з використанням супутників);

організація кабельного мовлення — телерадіоорганізація, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мовлення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі на віддаль сигналу за допомогою того чи іншого виду наземного, підземного чи підводного кабелю (провідникового, оптоволоконного чи іншого виду);

особа — фізична або юридична особа;

похідний твір — твір, що є творчою переробкою іншого існуючого твору без завдання шкоди його охороні (анотація, адаптація, аранжування, обробка фольклору, інша переробка твору) чи його творчим перекладом на іншу мову (до похідних творів не належать аудіовізуальні твори, одержані шляхом дублювання, озвучення, субтитрування українською чи іншими мовами інших аудіовізуальних творів);

примірник твору — копія твору, виконана у будь-якій матеріальній формі;

примірник фонограми — копія фонограми на відповідному матеріальному носії, яка виконана безпосередньо чи опосередковано із цієї фонограми і містить усі зафіксовані на ній звуки чи їх частину;

примірник відеограми — копія відеограми на відповідному матеріальному носії, яка виконана безпосередньо чи опосередковано із цієї відеограми і містить усі зафіксовані на ній рухомі зображення чи їх частину (як із звуковим супроводом, так і без нього);

продюсер аудіовізуального твору — особа, яка організує або організує та фінансує створення аудіовізуального твору;

псевдонім — вигадане ім'я, вибране автором чи виконавцем для позначення свого авторства;

публічне виконання — подання за згодою суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав творів, виконань, фонограм, передач організації мовлення шляхом декламації, гри, співу, танцю та іншим способом як безпосередньо (у живому виконанні), так і за допомогою будь-яких пристроїв і процесів (за винятком передачі в ефір чи по кабелях) у місцях, де присутні чи можуть бути присутніми особи, які не належать до кола сім'ї або близьких знайомих цієї сім'ї, незалежно від того, чи присутні вони в одному місці і в один і той самий час або в різних місцях і в різний час;

публічна демонстрація аудіовізуального твору, відеограми — публічне одноразове чи багаторазове представлення публіці за згодою суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав у приміщенні, в якому можуть бути присутніми особи, які не належать до кола сім'ї або близьких знайомих цієї сім'ї, аудіовізуального твору чи зафіксованого у відеограмі виконання або будь-яких рухомих зображень;

публічний показ — будь-яка демонстрація оригіналу або примірника твору, виконання, фонограми, відеограми, передачі організації мовлення за згодою суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав безпосередньо або на екрані за допомогою плівки, слайда, телевізійного кадру тощо (за винятком передачі в ефір чи по кабелях) або за допомогою інших пристроїв чи процесів у місцях, де присутні чи можуть бути присутніми особи, які не належать до кола сім'ї чи близьких знайомих цієї сім'ї особи, яка здійснює показ, незалежно від того, чи присутні вони в одному місці і в один і той самий час або в різних місцях і в різний час (публічний показ аудіовізуального твору чи відеограми означає також демонстрацію окремих кадрів аудіовізуального твору чи відеограми без дотримання їх послідовності);

публічне сповіщення (доведення до загального відома) — передача за згодою суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав в ефір за допомогою радіохвиль (а також лазерних променів, гамма-променів тощо), у тому числі з використанням супутників, чи передача на віддаль за допомогою проводів або будь-якого виду наземного чи підземного (підводного) кабелю (провідникового, оптоволоконного та інших видів) творів, виконань, будь-яких звуків і (або) зображень, їх записів у фонограмах і відеограмах, програм організації мовлення тощо, коли зазначена передача може бути сприйнята необмеженою кількістю осіб у різних місцях, віддаленість яких від місця передачі є такою, що без зазначеної передачі зображення чи звуки не можуть бути сприйняті;

репрографічне відтворення (репродукування) — факсимільне відтворення у будь-якому розмірі (у тому числі збільшеному чи зменшеному) оригіналу письмового чи іншого графічного твору або його примірника шляхом фотокопіювання або іншими подібними способами, крім запису в електронній (у тому числі цифровій), оптичній чи іншій формі, яку зчитує комп'ютер;

розповсюдження об'єктів авторського права і (або) суміжних прав — будь-яка дія, за допомогою якої об'єкти авторського права і (або) суміжних прав безпосередньо чи опосередковано пропонуються публіці, в тому числі доведення цих об'єктів до відома публіки таким чином, що її представники можуть здійснити доступ до цих об'єктів з будь-якого місця і в будь-який час за власним вибором;

службовий твір — твір, створений автором у порядку виконання службових обов'язків відповідно до службового завдання чи трудового договору (контракту) між ним і роботодавцем;

суспільне надбання — твори і об'єкти суміжних прав, строк дії авторського права і (або) суміжних прав на які закінчився;

твір архітектури — твір у галузі мистецтва спорудження будівель і ландшафтних утворень (креслення, ескізи, моделі, збудовані будівлі та споруди, парки, плани населених пунктів тощо);

твір образотворчого мистецтва — скульптура, картина, малюнок, гравюра, літографія, твір художнього (у тому числі сценічного) дизайну тощо;

твір ужиткового мистецтва — твір мистецтва, в тому числі твір художнього промислу, створений ручним або промисловим способом для користування у побуті або перенесений на предмети такого користування;

технічні засоби захисту — технічні пристрої і (або) технологічні розробки, призначені для створення технологічної перешкоди порушенню авторського права і (або) суміжних прав при сприйнятті і (або) копіюванні захищених (закодованих) записів у фонограмах (відеограмах) і передачах організацій мовлення чи для контролю доступу до використання об'єктів авторського права і суміжних прав;

установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац сорок другий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

фонограма — звукозапис на відповідному носії (магнітній стрічці чи магнітному диску, грамофонній платівці, компакт-диску тощо) виконання або будь-яких звуків, крім звуків у формі запису, що входить до аудіовізуального твору. Фонограма є вихідним матеріалом для виготовлення її примірників (копій);

цитата — порівняно короткий уривок з літературного, наукового чи будь-якого іншого опублікованого твору, який використовується,

з обов'язковим посиланням на його автора і джерела цитування, іншою особою у своєму творі з метою зробити зрозумілішими свої твердження або для посилання на погляди іншого автора в автентичному формулюванні;

державна система правової охорони інтелектуальної власності — Установа і сукупність експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших державних закладів відповідної спеціалізації, що входять до сфери управління Установи.

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 2. Законодавство України про авторське право і суміжні права

Законодавство України про авторське право і суміжні права базується на Конституції України і складається з відповідних норм Цивільного кодексу України, цього Закону, законів України, «Про кінематографію», «Про телебачення і радіомовлення», «Про видавничу справу», «Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів та фонограм» та інших законів України, що охороняють особисті немайнові права та майнові права суб'єктів авторського права і суміжних прав.

(Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Стаття 3. Сфера дії Закону

1. Дія цього Закону поширюється на:

а) твори, зазначені у частині першій статті 8 цього Закону, і об'єкти суміжних прав, зазначені у статті 35 цього Закону, незалежно від місця їх першого оприлюднення (або не оприлюднені, але знаходяться в об'єктивній формі на території України), авторами яких або особами, яким належить авторське право і (або) суміжні права на них, є фізичні особи, які є громадянами України або не є її громадянами, але мають постійне місце проживання на території України, або юридичні особи, які мають місцезнаходження на території України;

б) твори, зазначені у частині першій статті 8 цього Закону, і об'єкти суміжних прав, зазначені у статті 35 цього Закону, вперше оприлюднені на території України або вперше оприлюднені за межами України, але після цього протягом 30 днів оприлюднені на території України;

в) передачі організацій мовлення, що мають місцезнаходження на території України і здійснюють передачі за допомогою передавачів, розташованих на території України;

г) твори архітектури і скульптури, які об'єктивно знаходяться на території України;

д) твори та об'єкти суміжних прав, які охороняються відповідно до міжнародних договорів України.

2. Положення цього Закону спрямовані на захист особистих немайнових прав і майнових прав:

а) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 7 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині першій статті 36 цього Закону, які є громадянами України або не є громадянами України, але мають постійне місце проживання на території України (для юридичних осіб — місцезнаходження на території України), незалежно від того, на якій території вперше були оприлюднені їх твори чи об'єкти суміжних прав;

б) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 7 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині першій статті 36 цього Закону, незалежно від їх громадянства і постійного місця проживання (для юридичних осіб — їх місцезнаходження), твори чи об'єкти суміжних прав яких вперше оприлюднені на території України або не оприлюднені, але які знаходяться в об'єктивній формі на території України;

в) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 7 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині першій статті 36 цього Закону, незалежно від їх громадянства і постійного місця проживання, твори чи об'єкти суміжних прав яких вперше оприлюднені в іншій країні та протягом 30 днів після цього оприлюднені на території України;

г) інших осіб, які мають авторське право і (або) суміжні права.

3. Суб'єктам авторського права і (або) суміжних прав, незалежно від їх громадянства, твори чи об'єкти суміжних прав яких вперше оприлюднені на території іншої держави або не оприлюднені, але знаходяться в об'єктивній формі на території іншої держави, правова охорона надається відповідно до міжнародних договорів України.

Стаття 4. Повноваження Установи у сфері охорони авторського права і суміжних прав

1. Установа забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони авторського права і суміжних прав, здійснює свої повноваження у межах, що передбачені законом, і виконує такі функції:

аналізує стан застосування і дотримання національного законодавства і міжнародних договорів у сфері авторського права і суміжних прав;

(Абзац другий частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

забезпечує облік організацій колективного управління після їх реєстрації, здійснює нагляд за діяльністю цих організацій і надає їм методичну допомогу;

(Абзац третій частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

здійснює контроль за виконанням цього Закону у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України;

здійснює посередництво у переговорах і при вирішенні конфліктів між організаціями колективного управління, а також між цими організаціями і суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав;

організує розробку нормативів і таблиць щодо розміру мінімальної винагороди і її розподілу між авторами і іншими суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав і подає їх для затвердження в установленому порядку;

(Абзац шостий частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

забезпечує відтворювачів, імпортерів і експортерів примірників аудіо-візуальних творів, фонограм (відеограм) контрольними марками відповідно до Закону України «Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів і фонограм», веде Єдиний реєстр одержувачів контрольних марок;

організує приймання і розгляд заявок на державну реєстрацію прав автора на твори науки, літератури і мистецтва, а також на реєстрацію договорів, які стосуються прав авторів на твори, і здійснення їх реєстрації;

забезпечує складання і періодичне видання каталогів усіх державних реєстрацій авторського права;

організує публікацію офіційного бюлетеня з питань охорони авторського права і суміжних прав;

забезпечує розробку і реалізацію освітніх програм у сфері охорони авторського права і суміжних прав;

представляє інтереси України з питань охорони авторського права і суміжних прав у міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

доручає закладам, які входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, відповідно до їх спеціалізації, виконувати окремі завдання, що визначені цим Законом, Положенням про Установу, іншими нормативно-правовими актами у сфері правової охорони інтелектуальної власності;

сприяє діяльності організацій колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав, пов'язаної з виконанням функцій, які визначені статтею 49 цього Закону;

(Частину першу статті 4 доповнено абзацом чотирнадцятим згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

здійснює інші повноваження відповідно до законів.

(Абзац п'ятнадцятий частини першої статті 4 в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

2. Установа має право вимагати від організацій колективного управління передбачену частиною сьомою статті 48 цього Закону інформацію.

3. Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

Стаття 5. Застосування правил міжнародного договору

Якщо чинним міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що містяться в законодавстві України про авторське право і суміжні права, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 6. Права іноземних осіб та осіб без громадянства

Іноземці та особи без громадянства, відповідно до міжнародних договорів чи на основі принципу взаємності, мають однакові з особами України права, передбачені цим Законом.

(Стаття 6 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

Розділ II

АВТОРСЬКЕ ПРАВО

Стаття 7. Суб'єкти авторського права

Суб'єктами авторського права є автори творів, зазначених у частині першій статті 8 цього Закону, їх спадкоємці та особи, яким автори чи їх спадкоємці передали свої авторські майнові права.

Стаття 8. Об'єкти авторського права

1. Об'єктами авторського права є твори у галузі науки, літератури і мистецтва, а саме:

- 1) літературні письмові твори белетристичного, публіцистичного, наукового, технічного або іншого характеру (книги, брошури, статті тощо);
- 2) виступи, лекції, промови, проповіді та інші усні твори;
- 3) комп'ютерні програми;
- 4) бази даних;
- 5) музичні твори з текстом і без тексту;
- 6) драматичні, музично-драматичні твори, пантоміми, хореографічні та інші твори, створені для сценічного показу, та їх постановки;
- 7) аудіовізуальні твори;
- 8) твори образотворчого мистецтва;
- 9) твори архітектури, містобудування і садово-паркового мистецтва;
- 10) фотографічні твори, у тому числі твори, виконані способами, подібними до фотографії;
- 11) твори ужиткового мистецтва, у тому числі твори декоративного ткацтва, кераміки, різьблення, ливарства, з художнього скла, ювелірні вироби тощо;

(Пункт 11 частини першої статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

12) ілюстрації, карти, плани, креслення, ескізи, пластичні твори, що стосуються географії, геології, топографії, техніки, архітектури та інших сфер діяльності;

13) сценічні обробки творів, зазначених у пункті 1 цієї частини, і обробки фольклору, придатні для сценічного показу;

14) похідні твори;

15) збірники творів, збірники обробок фольклору, енциклопедії та антології, збірники звичайних даних, інші складені твори за умови, що вони є результатом творчої праці за добром, координацією або упорядкуванням змісту без порушення авторських прав на твори, що входять до них як складові частини;

16) тексти перекладів для дублювання, озвучення, субтитрування українською та іншими мовами іноземних аудіовізуальних творів;

17) інші твори.

2. Охороні за цим Законом підлягають всі твори, зазначені у частині першій цієї статті, як оприлюднені, так і не оприлюднені, як завершені, так і не завершені, незалежно від їх призначення, жанру, обсягу, мети (освіта, інформація, реклама, пропаганда, розваги тощо).

3. Передбачена цим Законом правова охорона поширюється тільки на форму вираження твору і не поширюється на будь-які ідеї, теорії, принципи, методи, процедури, процеси, системи, способи, концепції, відкриття, навіть якщо вони виражені, описані, пояснені, проілюстровані у творі.

Стаття 9. Охорона авторського права на частину твору

Частина твору, яка може використовуватися самостійно, у тому числі й оригінальна назва твору, розглядається як твір і охороняється відповідно до цього Закону.

Стаття 10. Об'єкти, що не охороняються

Не є об'єктом авторського права:

а) повідомлення про новини дня або поточні події, що мають характер звичайної прес-Інформації;

б) твори народної творчості (фольклор);

в) видані органами державної влади у межах їх повноважень офіційні документи політичного, законодавчого, адміністративного характеру (закони, укази, постанови, судові рішення, державні стандарти тощо) та їх офіційні переклади;

г) державні символи України, державні нагороди; символи і знаки органів державної влади, Збройних Сил України та інших військових формувань; символіка територіальних громад; символи та знаки підприємств, установ та організацій;

д) грошові знаки;

е) розклади руху транспортних засобів, розклади телерадіопередач, телефонні довідники та інші аналогічні бази даних, що не відповідають критеріям оригінальності і на які поширюється право *sui-generis* (своєрідне право, право особливого роду).

Проекти офіційних символів і знаків, зазначених у пунктах «г» і «д» частини першої цієї статті, до їх офіційного затвердження розглядаються як твори і охороняються відповідно до цього Закону.

Стаття 11. Виникнення і здійснення авторського права. Презумпція авторства

1. Первинним суб'єктом, якому належить авторське право, є автор твору.

За відсутності доказів іншого автором твору вважається особа, зазначена як автор на оригіналі або примірнику твору (презумпція авторства).

Це положення застосовується також у разі опублікування твору під псевдонімом, який ідентифікує автора.

2. Авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення. Для виникнення і здійснення авторського права не вимагається реєстрація твору чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також виконання будь-яких інших формальностей.

3. Особа, яка має авторське право (автор твору чи будь-яка інша особа, якій на законних підставах передано авторське майнове право на цей твір), для сповіщення про свої права може використовувати знак охорони авторського права. Цей знак складається з таких елементів:

латинська літера «с», обведена колом, — (зображення знака не наводиться);

ім'я особи, яка має авторське право;

рік першої публікації твору.

Знак охорони авторського права проставляється на оригіналі і кожному примірнику твору.

4. Якщо твір опубліковано анонімно чи під псевдонімом (за винятком випадку, коли псевдонім однозначно ідентифікує автора), видавець твору (його ім'я чи назва мають бути зазначені на творі) вважається представником автора і має право захищати права останнього. Це положення діє до того часу, поки автор твору не розкриє своє ім'я і не заявить про своє авторство.

5. Суб'єкт авторського права для засвідчення авторства (авторського права) на оприлюднений чи не оприлюднений твір, факту і дати опублікування твору чи договорів, які стосуються права автора на твір, у будь-який час протягом строку охорони авторського права може зареєструвати своє авторське право у відповідних державних реєстрах.

Державна реєстрація авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір, здійснюється Установою відповідно до затвердженого Кабінетом Міністрів України порядку. Установа складає і періодично видає каталоги всіх державних реєстрацій.

За підготовку Установою до державної реєстрації авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір, сплачуються збори, розміри яких визначаються Кабінетом Міністрів України.

Про реєстрацію авторського права на твір Установою видається свідоцтво. За видачу свідоцтва сплачується державне мито, кошти від сплати якого перераховуються до Державного бюджету України. Розмір і порядок сплати державного мита за видачу свідоцтва визначаються законодавством.

Особа, яка володіє матеріальним об'єктом, в якому втілено (виражено) твір, не може перешкоджати особі, яка має авторське право, у його реєстрації.

Стаття 12. Авторське право і право власності на матеріальний об'єкт, в якому втілено твір

1. Авторське право і право власності на матеріальний об'єкт, в якому втілено твір, не залежать одне від одного. Відчуження матеріального об'єкта, в якому втілено твір, не означає відчуження авторського права і навпаки.

2. Власникові матеріального об'єкта, в якому втілено оригінал твору образотворчого мистецтва чи архітектури, не дозволяється руйнувати цей об'єкт без попереднього пропонування його авторові твору за ціну, що не перевищує вартості матеріалів, витрачених на його створення. Якщо збереження об'єкта, в якому втілено оригінал твору, є неможливим, власник матеріального об'єкта, в якому виражено оригінал твору, повинен дозволити авторові зробити копію твору у відповідній формі, а якщо це стосується архітектурної споруди — фотографії твору.

Стаття 13. Співавторство

1. Співавторами є особи, спільною творчою працею яких створено твір.

Авторське право на твір, створений у співавторстві, належить всім співавторам незалежно від того, чи утворює такий твір одне нерозривне ціле або складається із частин, кожна з яких має самостійне значення.

Відносини між співавторами визначаються угодою, укладеною між ними.

Право опублікування та іншого використання твору в цілому належить всім співавторам.

Якщо твір, створений у співавторстві, утворює одне нерозривне ціле, то жоден із співавторів не може без достатніх підстав відмовити іншим у дозволі на опублікування, інше використання або зміну твору.

У разі порушення спільного авторського права кожен співавтор може доводити своє право в судовому порядку.

2. Якщо твір, створений у співавторстві, складається з частин, кожна з яких має самостійне значення, то кожен із співавторів має право

використовувати створену ним частину твору на власний розсуд, якщо інше не передбачено угодою між співавторами.

3. Співавторством є також авторське право на інтерв'ю. Співавторами інтерв'ю є особа, яка дала інтерв'ю, та особа, яка його взяла.

Опублікування запису інтерв'ю допускається лише за згодою особи, яка дала інтерв'ю.

4. Винагорода за використання твору належить співавторам у рівних частках, якщо в угоді між ними не передбачається інше.

5. Зазначені положення не поширюються на випадки оприлюднення чи надання інформації на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації».

(Статтю 15 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом № 2939–VI від 13.01.2011)

Стаття 14. Особисті немайнові права автора

1. Автору належать такі особисті немайнові права:

1) вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення належним чином імені автора на творі і його примірниках і за будь-якого публічного використання твору, якщо це практично можливо;

2) забороняти під час публічного використання твору згадування свого імені, якщо він як автор твору бажає залишитись анонімом;

3) вибирати псевдонім, зазначати і вимагати зазначення псевдоніма замість справжнього імені автора на творі і його примірниках і під час будь-якого його публічного використання;

4) вимагати збереження цілісності твору і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору або будь-якому іншому посяганню на твір, що може зашкодити честі і репутації автора.

2. Особисті немайнові права автора не можуть бути передані (відчужені) іншим особам.

Стаття 15. Майнові права автора

1. До майнових прав автора (чи іншої особи, яка має авторське право) належать:

а) виключне право на використання твору;

б) виключне право на дозвіл або заборону використання твору іншими особами.

Майнові права автора (чи іншої особи, яка має авторське право) можуть бути передані (відчужені) іншій особі згідно з положеннями статті 31 цього Закону, після чого ця особа стає суб'єктом авторського права.

2. Виключне право на використання твору автором (чи іншою особою, яка має авторське право) дозволяє йому використовувати твір у будь-якій формі і будь-яким способом.

3. Виключне право автора (чи іншої особи, яка має авторське право) на дозвіл чи заборону використання твору іншими особами дає йому право дозволяти або забороняти:

- 1) відтворення творів;
- 2) публічне виконання і публічне сповіщення творів;
- 3) публічну демонстрацію і публічний показ;
- 4) будь-яке повторне оприлюднення творів, якщо воно здійснюється іншою організацією, ніж та, що здійснила перше оприлюднення;
- 5) переклади творів;
- 6) переробки, адаптації, аранжування та інші подібні зміни творів;
- 7) включення творів як складових частин до збірників, антологій, енциклопедій тощо;
- 8) розповсюдження творів шляхом першого продажу, відчуження іншим способом або шляхом здавання в майновий найм чи у прокат та шляхом іншої передачі до першого продажу примірників твору;
- 9) подання своїх творів до загального відома публіки таким чином, що її представники можуть здійснити доступ до творів з будь-якого місця і у будь-який час за їх власним вибором;
- 10) здавання в майновий найм і (або) комерційний прокат після першого продажу, відчуження іншим способом оригіналу або примірників аудіовізуальних творів, комп'ютерних програм, баз даних, музичних творів у нотній формі, а також творів, зафіксованих у фонограмі чи відеограмі або у формі, яку зчитує комп'ютер;
- 11) імпорт примірників творів.

Цей перелік не є вичерпним.

4. Виключні права авторів на використання творів архітектури, містобудування, садово-паркового мистецтва передбачають і право їх участі у реалізації проектів цих творів.

5. За винятком випадків, передбачених статтями 21–25 цього Закону, автор (чи інша особа, яка має авторське право) має право вимагати виплати винагороди за будь-яке використання твору. Винагорода може здійснюватися у формі одноразового (паушального) платежу, або відрахувань за кожний проданий примірник чи кожне використання твору (роялті), або комбінованих платежів.

Розмір і порядок виплати авторської винагороди за створення і використання твору встановлюються в авторському договорі або у договорах, що укладаються за дорученням суб'єктів авторського права організаціями колективного управління з особами, які використовують твори.

Кабінетом Міністрів України можуть установлюватися мінімальні ставки авторської винагороди та порядок їх застосування.

(Абзац третьої частини п'ятої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

6. Обмеження майнових прав, встановлені статтями 21–25 цього Закону, здійснюються за умови, що вони не завдаватимуть шкоди використанню твору і не обмежуватимуть безпідставно законні інтереси автора.

7. Якщо примірники правомірно опублікованого твору законним чином введені у цивільний обіг шляхом їх першого продажу в Україні, то допускається їх повторне введення в обіг шляхом продажу, дарування тощо без згоди автора (чи іншої особи, яка має авторське право) і без виплати авторської винагороди, а щодо творів образотворчого мистецтва — з урахуванням положень статті 27 цього Закону. Проте у цьому випадку право здавання у майновий найм чи комерційний прокат залишається виключно за особою, яка має авторське право.

Стаття 16. Авторське право на службові твори

1. Авторське особисте немайнове право на службовий твір належить його автору.

2. Виключне майнове право на службовий твір належить роботодавцю, якщо інше не передбачено трудовим договором (контрактом) та (або) цивільно-правовим договором між автором і роботодавцем.

3. За створення і використання службового твору автору належить авторська винагорода, розмір та порядок виплати якої встановлюються трудовим договором (контрактом) та (або) цивільно-правовим договором між автором і роботодавцем.

Стаття 17. Авторське право на аудіовізуальний твір

1. Авторами аудіовізуального твору є:

- а) режисер-постановник;
- б) автор сценарію і (або) текстів, діалогів;
- в) автор спеціально створеного для аудіовізуального твору музичного твору з текстом або без нього;
- г) художник-постановник;
- д) оператор-постановник.

Одна і та сама фізична особа може суміщати дві або більше із наведених у цій частині авторських функцій.

2. Якщо інше не передбачено у договорі про створення аудіовізуального твору, автори, які зробили внесок або зобов'язалися зробити внесок у створення аудіовізуального твору і передали майнові права організації, що здійснює виробництво аудіовізуального твору, чи продюсеру аудіовізуального твору, не мають права заперечувати проти виконання цього твору, його відтворення, розповсюдження, публічного показу, публічної демонстрації, публічного сповіщення, а також субтитрування і дублювання його тексту, крім права на окреме публічне виконання музичних творів, включених до аудіовізуального твору. За оприлюднення і кожне публічне виконання, показ, демонстрацію чи сповіщення аудіовізуального

твору, його здавання у майновий найм і (або) комерційний прокат його примірників за всіма авторами аудіовізуального твору зберігається право на справедливу винагороду, що розподіляється і виплачується організаціями колективного управління або іншим способом.

3. Автори, твори яких увійшли як складова частина до аудіовізуального твору (як тих, що існували раніше, так і створених у процесі роботи над аудіовізуальним твором), зберігають авторське право кожний на свій твір і можуть самостійно використовувати його незалежно від аудіовізуального твору в цілому, якщо договором з організацією, що здійснює виробництво аудіовізуального твору, чи з продюсером аудіовізуального твору не передбачено інше.

Стаття 18. Авторське право на комп'ютерні програми

Комп'ютерні програми охороняються як літературні твори. Така охорона поширюється на комп'ютерні програми незалежно від способу чи форми їх вираження.

Стаття 19. Авторське право на збірники та інші складені твори

1. Авторіві збірника та інших складених творів (упорядникові) належить авторське право на здійснені ним підбір і розташування творів та (або) інших даних, що є результатом творчої праці (упорядкування).

Упорядник збірника користується авторським правом за умови дотримання ним прав авторів кожного з творів, включених до складеного твору.

Автори творів, включених до складеного твору, мають право використовувати свої твори незалежно від складеного твору, якщо інше не передбачено авторським договором з упорядником збірника.

Авторське право упорядника збірника не перешкоджає іншим особам здійснювати самостійний підбір або розташування тих самих творів та (або) інших даних для створення своїх творів.

Передбачена цією частиною правова охорона баз даних не поширюється на самі дані чи інформацію і не зачіпає будь-яке авторське право, що відноситься до самих даних чи інформації, які містяться у базі даних.

2. Видавцям енциклопедій, енциклопедичних словників, періодичних збірників, збірників наукових праць, газет, журналів та інших періодичних видань належать виключні права на використання таких видань у цілому. Видавець має право за будь-якого використання таких видань зазначати в них своє ім'я або вимагати такого зазначення.

Автори творів, включених до таких видань, зберігають виключні права на використання своїх творів незалежно від видання в цілому, якщо інше не передбачено авторським договором.

Стаття 20. Авторське право перекладачів і авторів інших похідних творів

1. Перекладачам і авторам інших похідних творів належить авторське право на здійснені ними переклад, адаптацію, аранжування або іншу переробку.

Перекладачі і (або) автори інших похідних творів користуються авторським правом на створений ними твір за умови дотримання ними прав автора, твір якого зазнав перекладу, адаптації, аранжування або іншої переробки.

2. Авторське право перекладачів і (або) авторів інших похідних творів не перешкоджає іншим особам здійснювати свої переклади і переробки тих самих творів.

Стаття 21. Вільне використання твору із зазначенням імені автора

Без згоди автора (чи іншої особи, яка має авторське право), але з обов'язковим зазначенням імені автора і джерела запозичення, допускається:

1) використання цитат (коротких уривків) з опублікованих творів в обсязі, виправданому поставленою метою, в тому числі цитування статей з газет і журналів у формі оглядів преси, якщо воно зумовлено критичним, полемічним, науковим або інформаційним характером твору, до якого цитати включаються; вільне використання цитат у формі коротких уривків з виступів і творів, включених до фонограми (відеограми) або програми мовлення;

2) використання літературних і художніх творів в обсязі, виправданому поставленою метою, як ілюстрацій у виданнях, передачах мовлення, звукозаписах чи відеозаписах навчального характеру;

3) відтворення у пресі, публічне виконання чи публічне сповіщення попередньо опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних, релігійних та соціальних питань чи публічно сповіщення творів такого ж самого характеру у випадках, коли право на таке відтворення, публічне сповіщення або інше публічне повідомлення спеціально не заборонено автором;

4) відтворення з метою висвітлення поточних подій засобами фотографії або кінематографії, публічне сповіщення або інше публічне повідомлення творів, побачених або почутих під час перебігу таких подій, в обсязі, виправданому інформаційною метою;

5) відтворення у каталогах творів, виставлених на доступних публіці виставках, аукціонах, ярмарках або у колекціях для висвітлення зазначених заходів, без використання цих каталогів у комерційних цілях;

(Пункт 5 частини першої статті 21 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

6) видання випущених у світ творів рельєфно-крапковим шрифтом для сліпих;

7) відтворення творів для судового і адміністративного провадження в обсязі, виправданому цією метою;

8) публічне виконання музичних творів під час офіційних і релігійних церемоній, а також похоронів в обсязі, виправданому характером таких церемоній;

9) відтворення з інформаційною метою у газетах та інших періодичних виданнях, передача в ефір або інше публічне сповіщення публічно виголошених промов, звернень, доповідей та інших подібних творів у обсязі, виправданому поставленою метою;

10) відтворення твору в цілях і за умов, передбачених статтями 22–25 цього Закону.

Цей перелік вільного використання творів є вичерпним.

Стаття 22. Вільне відтворення бібліотеками та архівами примірників твору репрографічним способом

Допускається без згоди автора або іншої особи, яка має авторське право, репрографічне відтворення одного примірника твору бібліотеками та архівами, діяльність яких не спрямована прямо або опосередковано на одержання прибутку, за таких умов:

1) у разі, коли відтворюваним твором є окрема опублікована стаття та інші невеликі за обсягом твори чи уривки з письмових творів (за винятком комп'ютерних програм і баз даних), з ілюстраціями чи без них, і коли це відтворення здійснюється за запитами фізичних осіб за умови, що:

а) бібліотека та архів мають достатньо підстав вважати, що такий примірник використовуватиметься з метою освіти, навчання і приватного дослідження;

б) відтворення твору є поодиноким випадком і не має систематичного характеру;

(Підпункт «в» пункту 1 статті 22 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2) у разі, коли відтворення здійснюється для збереження або заміни загубленого, пошкодженого та непридатного примірника даної бібліотеки чи архіву або для відновлення загубленого, пошкодженого або непридатного примірника з фонду аналогічної бібліотеки чи архіву, а одержання такого примірника іншим шляхом неможливе, а також коли відтворення твору є поодиноким випадком і не має систематичного характеру.

Стаття 23. Вільне відтворення примірників твору для навчання

Допускається без згоди автора чи іншої особи, яка має авторське право:

1) відтворення уривків з опублікованих письмових творів, аудіовізуальних творів як ілюстрацій для навчання за умови, що обсяг такого відтворення відповідає зазначеній меті;

2) репрографічне відтворення навчальними закладами для аудиторних занять опублікованих статей та інших невеликих за обсягом творів, а також уривків з письмових творів з ілюстраціями або без них за умови, коли:

- а) обсяг такого відтворення відповідає зазначеній меті;
- б) відтворення твору є поодиноким випадком і не має систематичного характеру;

(Підпункт «в» пункту 2 статті 23 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 24. Вільне копіювання, модифікація і декомпіляція комп'ютерних програм

1. Особа, яка правомірно володіє правомірно виготовленим примірником комп'ютерної програми, має право без згоди автора або іншої особи, яка має авторське право на цю програму:

(Абзац перший частини першої статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

1) внести до комп'ютерної програми зміни (модифікації) з метою забезпечення її функціонування на технічних засобах особи, яка використовує ці програми, і вчинення дій, пов'язаних з функціонуванням комп'ютерної програми відповідно до її призначення, зокрема запис і збереження в пам'яті комп'ютера, а також виправлення явних помилок, якщо інше не передбачено угодою з автором чи іншою особою, яка має авторське право;

2) виготовити одну копію комп'ютерної програми за умови, що ця копія призначена тільки для архівних цілей або для заміни правомірно придбаного примірника у випадках, якщо оригінал комп'ютерної програми буде втраченим, знищеним або стане непридатним для використання. При цьому копія комп'ютерної програми не може бути використана для інших цілей, ніж зазначено у цьому пункті та пункті 1 цієї частини, і має бути знищена у разі, якщо володіння примірником цієї комп'ютерної програми перестає бути правомірним;

3) декомпілювати комп'ютерну програму (перетворити її з об'єктного коду у вихідний текст) з метою одержання інформації, необхідної для досягнення її взаємодії із незалежно розробленою комп'ютерною програмою, за дотримання таких умов:

а) інформація, необхідна для досягнення здатності до взаємодії, раніше не була доступною цій особі з інших джерел;

б) зазначені дії здійснюються тільки щодо тих частин комп'ютерної програми, які необхідні для досягнення здатності до взаємодії;

в) інформація, одержана в результаті декомпіляції, може використовуватися лише для досягнення здатності до її взаємодії з іншими

програмами, але не може передаватися іншим особам, крім випадків, якщо це необхідно для досягнення здатності до взаємодії з іншими програмами, а також не може використовуватися для розроблення комп'ютерної програми, схожої на декомпільовану комп'ютерну програму, або для вчинення будь-якої іншої дії, що порушує авторське право;

4) спостерігати, вивчати, досліджувати функціонування комп'ютерної програми з метою визначення ідей і принципів, що лежать в її основі, за умови, що це робиться в процесі виконання будь-якої дії із завантаження, показу, функціонування, передачі чи запису в пам'ять (збереження) комп'ютерної програми.

2. Застосування положень цієї статті не повинно завдавати шкоди використанню комп'ютерної програми і не повинно обмежувати законні інтереси автора та (або) іншої особи, яка має авторське право на комп'ютерну програму.

Стаття 25. Вільне відтворення творів у особистих цілях

1. Допускається без дозволу автора (чи іншої особи, яка має авторське право) і без виплати авторської винагороди відтворювати виключно в особистих цілях або для кола сім'ї попередньо правомірно оприлюднені твори, крім:

а) творів архітектури у формі будівель і споруд;

б) комп'ютерних програм, за винятком випадків, передбачених статтею 24 цього Закону;

в) репрографічного відтворення книг, нотних текстів і оригінальних творів образотворчого мистецтва, за винятком випадків, передбачених статтями 22 і 23 цього Закону;

(Пункт «г» частини першої статті 25 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. Твори і виконання, зафіксовані у фонограмах, відеограмах, їх примірниках, а також аудіовізуальні твори та їх примірники допускається відтворювати у домашніх умовах виключно в особистих цілях або для кола сім'ї без дозволу автора (авторів), виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм, але з виплатою їм винагороди. Особливості виплати винагороди у цьому випадку визначені статтею 42 цього Закону.

(Частина друга статті 25 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

Стаття 26. Право доступу до твору образотворчого мистецтва

При передачі твору образотворчого мистецтва чи матеріального об'єкта, в якому втілено цей твір, у власність іншій особі автор має право вимагати доступу до цього твору з метою його використання для відтворення (виготовлення примірників, слайдів, карток, переробок тощо) за умови, що це не порушує законні права та інтереси власника твору

образотворчого мистецтва. Власник не може відмовити автору в доступі до твору без достатніх підстав. При цьому від власника твору не можна вимагати доставки твору авторові.

Стаття 27. Право слідування

Автор твору образотворчого мистецтва, а у разі його смерті — спадкоємці впродовж встановленого статтею 28 цього Закону строку користуються щодо проданих автором оригіналів творів образотворчого мистецтва невідчужуваним правом на одержання п'яти відсотків від ціни кожного наступного продажу твору через аукціон, галерею, салон, крамницю тощо, що йде за першим його продажем, здійсненим автором твору (право слідування). Виплата винагороди у цьому випадку здійснюється зазначеними аукціонами, галереями, салонами, крамницями тощо.

Збір і виплата винагороди, одержаної в результаті використання права слідування, здійснюються особисто автором, через його повіреного або через організації колективного управління.

Стаття 28. Строк дії авторського права

1. Авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення і починає діяти від дня створення твору.

2. Авторське право діє протягом усього життя автора і 70 років після його смерті, крім випадків, передбачених цією статтею.

3. Для творів, оприлюднених анонімно або під псевдонімом, строк дії авторського права закінчується через 70 років після того, як твір було оприлюднено. Якщо взятий автором псевдонім не викликає сумніву щодо особи автора або якщо авторство твору, оприлюдненого анонімно або під псевдонімом, розкривається не пізніше ніж через 70 років після оприлюднення твору, застосовується строк, передбачений частиною другою цієї статті.

4. Авторське право на твори, створені у співавторстві, діє протягом життя співавторів і 70 років після смерті останнього співавтора.

5. У разі, коли весь твір публікується (оприлюднюється) не водночас, а послідовно у часі томами, частинами, випусками, серіями тощо, строк дії авторського права визначається окремо для кожної опублікованої (оприлюдненої) частини твору.

6. Авторське право на твори посмертно реабілітованих авторів діє протягом 70 років після їх реабілітації.

7. Авторське право на твір, вперше опублікований протягом 30 років після смерті автора, діє протягом 70 років від дати його правомірного опублікування.

8. Будь-яка особа, яка після закінчення строку охорони авторського права по відношенню до неоприлюдненого твору вперше його оприлюднює, користується захистом, що є рівноцінним захисту майнових прав

автора. Строк охорони цих прав становить 25 років від часу, коли твір був вперше оприлюднений.

9. Строк дії авторського права після смерті автора і строки, встановлені частинами третьою — сьомою цієї статті, починаються від дня смерті автора чи з дня настання подій, передбачених у зазначених частинах, але відліковуються з 1 січня року, наступного за роком смерті чи роком, в якому відбулася зазначена подія.

(Частина дев'ята статті 28 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

10. Особисті немайнові права автора, передбачені статтею 14 цього Закону, охороняються безстроково.

Стаття 29. Перехід авторського права у спадщину

1. Майнові права авторів та інших осіб, які мають виключне авторське право, переходять у спадщину. Не переходять у спадщину особисті немайнові права автора.

2. Спадкоємці мають право захищати авторство на твір і протидіяти перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору, а також будь-якому іншому посяганню на твір, що може завдати шкоди честі та репутації автора.

Стаття 30. Перехід творів у суспільне надбання

1. Закінчення строку дії авторського права на твори означає їх перехід у суспільне надбання.

2. Твори, які стали суспільним надбанням, можуть вільно, без виплати авторської винагороди, використовуватися будь-якою особою, за умови дотримання особистих немайнових прав автора, передбачених статтею 14 цього Закону.

3. Кабінетом Міністрів України можуть встановлюватися спеціальні відрахування до фондів творчих спілок України за використання на території України творів, які стали суспільним надбанням.

Стаття 31. Передача (відчуження) майнових прав суб'єктів авторського права

1. Автор (чи інша особа, яка має авторське право) може передати свої майнові права, зазначені у статті 15 цього Закону, будь-якій іншій особі повністю чи частково. Передача майнових прав автора (чи іншої особи, яка має авторське право) оформляється авторським договором.

Майнові права, що передаються за авторським договором, мають бути у ньому визначені. Майнові права, не зазначені в авторському договорі як відчужувані, вважаються такими, що не передані.

2. Майнове право суб'єкта авторського права, який є юридичною особою, може бути передане (відчужене) іншій особі у встановленому законом порядку внаслідок ліквідації цієї юридичної особи — суб'єкта авторського права.

Стаття 32. Передача права на використання твору

1. Автору та іншій особі, яка має авторське право, належить виключне право надавати іншим особам дозвіл на використання твору будь-яким одним або всіма відомими способами на підставі авторського договору.

Використання твору будь-якою особою допускається виключно на основі авторського договору, за винятком випадків, передбачених статтями 21–25 цього Закону.

2. Передача права на використання твору іншим особам може здійснюватися на основі авторського договору про передачу виключного права на використання твору або на основі авторського договору про передачу невиключного права на використання твору.

3. За авторським договором про передачу виключного права на використання твору автор (чи інша особа, яка має виключне авторське право) передає право використовувати твір певним способом і у встановлених межах тільки одній особі, якій ці права передаються, і надає цій особі право дозволяти або забороняти подібне використання твору іншим особам. При цьому за особою, яка передає виключне право на використання твору, залишається право на використання цього твору лише в частині прав, що не передаються.

4. За авторським договором про передачу невиключного права на використання твору автор (чи інша особа, яка має авторське право) передає іншій особі право використовувати твір певним способом і у встановлених межах. При цьому за особою, яка передає невиключне право, зберігається право на використання твору і на передачу невиключного права на використання твору іншим особам.

5. Право на передачу будь-яким особам невиключних прав на використання творів мають організації колективного управління, яким суб'єкти авторського права передали повноваження на управління своїми майновими авторськими правами.

6. Права на використання твору, що передаються за авторським договором, вважаються невиключними, якщо у договорі не передбачено передачі виключних прав на використання твору.

Стаття 33. Договори на право використання творів

1. Договори про передачу прав на використання творів укладаються у письмовій формі. В усній формі може укладатися договір про використання (опублікування) твору в періодичних виданнях (газетах, журналах тощо).

2. Договір про передачу прав на використання творів вважається укладеним, якщо між сторонами досягнуто згоди щодо всіх істотних умов (строку дії договору, способу використання твору, території, на яку поширюється передаване право, розміру і порядку виплати авторської

винагороди, а також інших умов, щодо яких за вимогою однієї із сторін повинно бути досягнуто згоди).

Авторська винагорода визначається у договорі у вигляді відсотків від доходу, отриманого від використання твору, або у вигляді фіксованої суми чи іншим чином. При цьому ставки авторської винагороди не можуть бути нижчими за мінімальні ставки, встановлені Кабінетом Міністрів України.

3. Предметом договору про передачу прав на використання твору не можуть бути права, яких не було на момент укладання договору.

4. Відповідні відомства і творчі спілки можуть розробляти примірні авторські договори (зразки авторських договорів).

5. Умови договору, що погіршують становище автора (його правонаступника) порівняно із становищем, встановленим чинним законодавством, є недійсними.

6. За авторським договором замовлення автор зобов'язується створити у майбутньому твір відповідно до умов цього договору і передати його замовникові. Договором може передбачатися виплата замовником авторові авансу як частини авторської винагороди.

7. Умови договору, що обмежують право автора на створення майбутніх творів на зазначену у договорі тему чи у зазначеній галузі, є недійсними.

8. Усі майнові права на використання твору, які передаються за авторським договором, мають бути у ньому визначені. Майнові права, не зазначені в авторському договорі як передані суб'єктом авторського права, вважаються такими, що не передані, і зберігаються за ним.

Стаття 34. Відповідальність за невиконання авторського договору

1. Сторона, яка не виконала або неналежним чином виконала зобов'язання за авторським договором, зобов'язана відшкодувати іншій стороні всі збитки, в тому числі упущену вигоду.

2. Якщо автор не передав твір замовникові відповідно до умов авторського договору замовлення, він повинен відшкодувати замовникові збитки, в тому числі упущену вигоду.

3. Спори щодо відповідальності за невиконання умов авторських договорів вирішуються у суді.

Розділ III СУМІЖНІ ПРАВА

Стаття 35. Об'єкти суміжних прав

Об'єктами суміжних прав, незалежно від призначення, змісту, оцінки, способу і форми вираження, є:

а) виконання літературних, драматичних, музичних, музично-драматичних, хореографічних, фольклорних та інших творів;

- б) фонограми, відеограми;
- в) передачі (програми) організацій мовлення.

Стаття 36. Суб'єкти суміжних прав

1. Суб'єктами суміжних прав є:

а) виконавці творів, їх спадкоємці та особи, яким на законних підставах передано суміжні майнові права щодо виконань;

б) виробники фонограм, їх спадкоємці (правонаступники) та особи, яким на законних підставах передано суміжні майнові права щодо фонограм;

в) виробники відеограм, їх спадкоємці (правонаступники) та особи, яким на законних підставах передано суміжні майнові права щодо відеограм;

г) організації мовлення та їх правонаступники.

2. Виконавці здійснюють свої права за умови дотримання ними прав авторів виконуваних творів та інших суб'єктів авторського права. Виробники фонограм, виробники відеограм повинні дотримуватися прав суб'єктів авторського права і виконавців. Організації мовлення повинні дотримуватися прав суб'єктів авторського права, виконавців, виробників фонограм (відеограм).

Стаття 37. Виникнення і здійснення суміжних прав

1. Первинними суб'єктами суміжних прав є виконавець, виробник фонограми, виробник відеограми, організація мовлення.

2. Суміжне право виникає внаслідок факту виконання твору, виробництва фонограми, виробництва відеограми, оприлюднення передачі організації мовлення.

3. Для виникнення і здійснення суміжних прав не вимагається виконання будь-яких формальностей.

Виконавець, виробник фонограми, виробник відеограми для сповіщення про свої суміжні права на фонограмах, відеограмах і всіх їх примірниках, що розповсюджуються серед публіки на законних підставах, або їх упаковках можуть використовувати знак охорони суміжних прав. Цей знак складається з таких елементів:

латинська літера «Р», обведена колом, — (зображення знака не наводиться);

імена (назви) осіб, які мають щодо цих фонограм (відеограм) суміжні права;

рік першої публікації фонограми (відеограми).

За відсутності доказів іншого, виконавцем, виробником фонограми чи відеограми вважаються особи, імена (назви) яких зазначені на фонограмі, відеограмі та їх примірниках або на їх упаковці.

4. Кабінетом Міністрів України можуть установлюватися мінімальні ставки винагороди за використання об'єктів суміжних прав та порядок їх індексації.

Стаття 38. Особисті немайнові права виконавців та права на ім'я (назву) виробників фонограм, відеограм і організацій мовлення

1. Виконавцеві твору належать такі особисті немайнові права:

а) вимагати визнання того, що він є виконавцем твору;

б) вимагати, щоб його ім'я або псевдонім зазначалися чи повідомлялися у зв'язку з кожним його виступом, записом чи виконанням (у разі, якщо це можливо);

в) вимагати забезпечення належної якості запису його виконання і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій суттєвій зміні, що може завдати шкоди його честі і репутації.

2. Виробник фонограми, виробник відеограми має право зазначати своє ім'я (назву) на кожному носії запису або його упаковці поряд із зазначенням авторів, виконавців і назв творів, вимагати його згадування у процесі використання фонограми (відеограми).

3. Організація мовлення має право вимагати згадування своєї назви у зв'язку із записом, відтворенням, розповсюдженням своєї передачі і публічним повторним сповіщенням її іншою організацією мовлення.

Стаття 39. Майнові права виконавців

1. Майновим правом виконавців є їх виключне право дозволяти чи забороняти іншим особам:

а) публічне сповіщення своїх незафіксованих виконань (прямий ефір);

б) фіксацію у фонограмах чи відеограмах своїх раніше незафіксованих виконань;

в) відтворення (пряме і (або) опосередковане) своїх виконань, зафіксованих без їх згоди у фонограмі чи відеограмі, чи за їх згодою, але якщо відтворення здійснюється з іншою метою, ніж та, на яку вони дали свою згоду;

г) розповсюдження своїх виконань, зафіксованих у фонограмі чи відеограмі, шляхом першого продажу або іншої передачі права власності у разі, коли вони при першій фіксації виконання не дали дозволу виробнику фонограми (виробнику відеограми) на її подальше відтворення;

д) комерційний прокат, майновий найм своїх виконань, зафіксованих у фонограмі чи відеограмі, якщо при фіксації не було їх згоди на комерційний прокат і майновий найм, навіть після розповсюдження виконань, здійсненого виробником фонограми (відеограми) або за його дозволом;

е) розповсюдження своїх виконань, зафіксованих у фонограмах чи відеограмах, через будь-які засоби зв'язку таким чином, що будь-яка особа

може отримати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за їх власним вибором, якщо при першій фіксації виконання не було їх згоди на такий вид розповсюдження.

2. Майнові права виконавців можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі договору, в якому визначаються спосіб використання виконань, розмір і порядок виплати винагороди, строк дії договору і використання виконань, територія, на яку розповсюджуються передані права тощо. Визначені договором ставки винагороди не можуть бути нижчими за мінімальні ставки, встановлені Кабінетом Міністрів України.

3. У разі, коли виконання використовується в аудіовізуальному творі, вважається, що виконавець передає організації, яка здійснює виробництво аудіовізуального твору, або продюсеру аудіовізуального твору всі майнові права на виконання, якщо інше не передбачено договором.

4. У разі, коли виконавець під час першої фіксації виконання безпосередньо дозволить виробнику фонограм чи виробнику відеограм її подальше відтворення, вважається, що виконавець передав виробнику фонограм чи виробнику відеограм виключне право на розповсюдження фонограм, відеограм і їх примірників способом першого продажу або іншої передачі у власність чи володіння, а також способом здавання у майновий найм, комерційний прокат та іншої передачі. При цьому виконавець зберігає право на одержання справедливої винагороди за зазначені види використання свого виконання через організації колективного управління або іншим способом.

Стаття 40. Майнові права виробників фонограм і виробників відеограм

1. До майнових прав виробників фонограм і виробників відеограм належить їх виключне право на використання своїх фонограм, відеограм і виключне право дозволяти чи забороняти іншим особам:

а) відтворення (пряме і (або) опосередковане) своїх фонограм і відеограм у будь-якій формі і будь-яким способом;

б) розповсюдження серед публіки фонограм, відеограм та їх примірників шляхом першого продажу або іншої передачі права власності;

в) комерційний прокат фонограм, відеограм і їх примірників, навіть після їх розповсюдження, здійсненого виробником фонограм чи відеограм або за їх дозволом;

г) публічне сповіщення фонограм, відеограм та їх примірників через будь-які засоби зв'язку таким чином, що будь-яка особа може отримати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за їх власним вибором;

д) будь-яку видозміну своїх фонограм, відеограм;

е) ввезення на митну територію України фонограм, відеограм та їх примірників з метою їх поширення серед публіки.

2. Майнові права виробників фонограм і виробників відеограм можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі договору, в якому визначаються спосіб використання фонограми (відеограми), розмір і порядок виплати винагороди, строк дії договору, строк використання фонограми (відеограми), територія, на яку розповсюджуються передані права, тощо. Визначені договором ставки винагороди не можуть бути нижчими за мінімальні ставки, встановлені Кабінетом Міністрів України.

Майнові права виробника фонограми чи відеограми, який є юридичною особою, можуть бути також передані (відчужені) іншій особі у встановленому законом порядку внаслідок ліквідації юридичної особи — суб'єкта суміжних прав.

3. Якщо фонограми, відеограми чи їх примірники введені виробником фонограми (відеограми) чи за його згодою у цивільний обіг шляхом їх першого продажу в Україні, то допускається їх наступне розповсюдження шляхом продажу, дарування тощо без згоди виробника фонограми (відеограми) чи його правонаступника і без виплати йому винагороди. Проте й у цьому випадку право здавання таких примірників фонограм (відеограм) у майновий найм чи комерційний прокат залишається виключно правом виробника фонограми (відеограми).

Стаття 41. Майнові права організацій мовлення

1. До майнових прав організацій мовлення належить їх виключне право на використання своїх програм будь-яким способом і виключне право дозволяти чи забороняти іншим особам:

- а) публічне сповіщення своїх програм шляхом трансляції і ретрансляції;
- б) фіксацію своїх програм на матеріальному носії та їх відтворення;
- в) публічне виконання і публічну демонстрацію своїх програм у місцях з платним входом.

Організація мовлення також має право забороняти поширення на території України чи з території України сигналу із супутника, що несе їх програми, розповсюджуючим органом, для якого цей сигнал із супутника не призначався.

2. Майнові права організації мовлення можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі договору, в якому визначаються спосіб і строк використання програми мовлення, розмір і порядок виплати винагороди, територія, на яку розповсюджуються передані права, тощо.

Майнові права організації мовлення можуть бути також передані (відчужені) іншій особі у встановленому законом порядку внаслідок ліквідації юридичної особи — суб'єкта суміжних прав.

Стаття 42. Обмеження майнових прав виконавців, виробників фонограм, відеограм і організацій мовлення

1. Допускаються використання виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення, їх фіксація, відтворення і доведення до загального відома без згоди виконавців, виробників фонограм, відеограм і організацій мовлення у випадках, передбачених статтями 21–25 цього Закону щодо обмеження майнових прав авторів літературних, художніх і наукових творів, якщо задовольняються такі умови:

а) відтворення зазначених об'єктів здійснюється виключно з метою навчання чи наукових досліджень;

б) право на відтворення, передбачене у пункті «а» цієї частини, не поширюється на експорт відтворених примірників фонограм, відеограм, програм мовлення за межі митної території України;

в) за суб'єктами суміжних прав зберігається право на справедливую винагороду з урахуванням кількості відтворених примірників.

Передбачене цією частиною використання об'єктів суміжних прав без згоди суб'єктів суміжних прав є можливим лише за умови дотримання особистих немайнових прав суб'єктів авторського права і суміжних прав, передбачених статтями 14 і 38 цього Закону.

2. Допускається відтворення в домашніх умовах і виключно в особистих цілях творів і виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах і їх примірниках, без згоди автора (авторів), виконавців і виробників фонограм (відеограм), але з виплатою їм винагороди способом, визначеним частиною четвертою цієї статті.

3. Передбачене частинами першою і другою цієї статті використання об'єктів суміжних прав без згоди суб'єктів суміжних прав не повинно завдавати шкоди нормальній експлуатації виконань, фонограм, відеограм і програм мовлення і зачіпати законні інтереси виконавців, виробників фонограм, відеограм і програм мовлення чи інших суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

4. Виплата винагороди виробникам фонограм і відеограм та іншим особам, які мають авторське право і (або) суміжні права, за передбачені частиною другою цієї статті відтворення, здійснюється у формі відрахувань (відсотків) від вартості обладнання і (або) матеріальних носіїв виробниками та (або) імпортерами обладнання і матеріальних носіїв, із застосуванням яких можна здійснити відтворення виключно в особистих цілях у домашніх умовах творів, зафіксованих у фонограмах і відеограмах, крім:

а) професійного обладнання та (або) матеріальних носіїв, не призначених для використання в домашніх умовах;

б) обладнання і матеріальних носіїв, що експортуються за митну територію України;

в) обладнання і матеріальних носіїв, що ввозяться фізичною особою на митну територію України виключно в особистих цілях і без комерційної мети.

5. Розміри зазначених у частинах другій і четвертій цієї статті відрахувань (відсотків), що мають сплачуватися виробниками та (або) імпортерами обладнання і матеріальних носіїв, визначаються Кабінетом Міністрів України. Ці кошти виробниками та імпортерами обладнання і (або) матеріальних носіїв перераховуються визначеним Установою організаціям колективного управління (далі — уповноваженим організаціям). Зібрані кошти розподіляються між організаціями колективного управління, які є на обліку в Установі, на основі договорів, які уповноважені організації укладають з усіма організаціями колективного управління. Імпортери перераховують ці кошти уповноваженій організації під час ввезення товару на митну територію України, а виробники — у кінці кожного місяця після реалізації обладнання і матеріальних носіїв.

6. Установа і визначені нею для збору коштів уповноважені організації мають право вимагати від виробників та імпортерів інформацію про виробництво, імпорт і реалізацію (продаж) зазначеного у частині четвертій цієї статті обладнання і матеріальних носіїв.

7. Зібрані кошти, що зазначені у частинах другій і четвертій цієї статті, розподіляються між авторами, виконавцями, виробниками фонограм (відеограм). Якщо угодами між організаціями колективного управління не передбачено інше, то ці кошти розподіляються у таких пропорціях: авторам — 50 відсотків, виконавцям — 25 відсотків і виробникам фонограм (відеограм) — 25 відсотків.

Стаття 43. Використання фонограм і відеограм, опублікованих з комерційною метою

1. Допускається без згоди виробників фонограм (відеограм), фонограм (відеограм) яких опубліковані для використання з комерційною метою, і виконавців, виконання яких зафіксовані у цих фонограмах (відеограмах), але з виплатою винагороди, таке пряме чи опосередковане комерційне використання фонограм і відеограм та їх примірників:

а) публічне виконання фонограми або її примірника чи публічну демонстрацію відеограми або її примірника;

б) публічне сповіщення виконання, зафіксованого у фонограмі чи відеограмі та їх примірниках, в ефір;

в) публічне сповіщення виконання, зафіксованого у фонограмі чи відеограмі та їх примірниках, по проводах (через кабель).

2. Збирання винагороди за використання фонограм (відеограм), що зазначені у частині першій цієї статті, і контроль за їх правомірним використанням здійснюються визначеними Установою уповноваженими

організаціями колективного управління. Зібрані кошти розподіляються між організаціями колективного управління, які є на обліку в Установі, на основі договорів, які уповноважені організації укладають з усіма організаціями колективного управління. Одержана від уповноваженої організації винагорода розподіляється відповідною організацією колективного управління у таких пропорціях: виконавцям — 50 відсотків, виробникам фонограм (відеограм) — 50 відсотків.

3. Розмір винагороди за використання фонограм (відеограм), що зазначені у частині першій цієї статті, порядок та умови її виплати визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Особи, які використовують фонограми, відеограми чи їх примірники, повинні надавати організаціям, зазначеним у частині другій цієї статті, точні відомості щодо їх використання, необхідні для збирання і розподілу винагороди.

Стаття 44. Строк дії суміжних прав

1. Майнові права виконавців охороняються протягом 50 років від дати першого запису виконання.

Особисті немайнові права виконавців, передбачені частиною першою статті 38 цього Закону, охороняються безстроково.

2. Права виробників фонограм і відеограм охороняються протягом 50 років від дати першого опублікування фонограми (відеограми) або їх першого звукозапису (відеозапису), якщо фонограма (відеограма) не була опублікована протягом зазначеного часу.

3. Організації мовлення користуються наданими цим Законом правами протягом 50 років від дати першого публічного сповіщення передачі.

4. Закінчення строків захисту суміжних прав настає 1 січня року, наступного за роком, у якому закінчилися передбачені цією статтею строки захисту.

5. До спадкоємців виконавців і правонаступників виробників фонограм і відеограм та організацій мовлення переходить право дозволяти чи забороняти використання виконань, фонограм, відеограм, публічні сповіщення, а також право на одержання винагороди у межах встановленого цією статтею строку.

Розділ IV

УПРАВЛІННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ СУБ'ЄКТІВ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

Стаття 45. Способи управління майновими правами суб'єктів авторського права і суміжних прав

Суб'єкти авторського права і суміжних прав можуть управляти своїми правами:

- а) особисто;
- б) через свого повіреного;
- в) через організацію колективного управління.

Стаття 46. Управління майновими правами через повіреного

Суб'єкт авторського права і (або) суміжних прав може доручити управління своїми майновими правами повіреному на підставі укладеного з ним договору-доручення. Здійснюючи управління майновими правами, ця особа діє у межах повноважень, переданих їй суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав.

Стаття 47. Забезпечення колективного управління майновими правами

1. Суб'єкти авторського права і (або) суміжних прав можуть доручати управління своїми майновими правами організаціям колективного управління.

2. Організації колективного управління створюються суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав та мають статус юридичної особи згідно із законом.

3. Допускається утворення окремих організацій, які управляють певними категоріями майнових прав певних категорій суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав, або організацій, які управляють різними майновими правами в інтересах різних категорій суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

4. Особи, які використовують твори, виконання, програми мовлення, примірники фонограм (відеограм), зобов'язані надавати організаціям колективного управління точний перелік використаних творів, виконань, примірників фонограм (відеограм), програм мовлення разом з документально підтвердженими даними про одержані прибутки від їх використання та повинні виплачувати організаціям колективного управління винагороду в передбачений термін і в обумовленому розмірі.

5. Суб'єкти авторського права і (або) суміжних прав можуть також доручати управління своїми майновими правами на колективній основі відповідним державним організаціям, установчі документи яких передбачають здійснення таких функцій.

Стаття 48. Діяльність організацій колективного управління

1. Організація колективного управління після її державної реєстрації зобов'язана протягом 30 днів стати на облік в Установі. Про облік організацій колективного управління Установа здійснює публікацію у своєму офіційному бюлетені.

Організації колективного управління діють на основі статутів, що затверджуються в установленому порядку і в межах повноважень, одержаних від суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

2. Організації колективного управління не мають права займатися комерційною діяльністю чи використовувати будь-яким способом об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, доручених їм для управління. На діяльність таких організацій не поширюються обмеження, передбачені законодавством про захист економічної конкуренції.

(Частина друга статті 48 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1294-IV від 20.11.2003)

3. Повноваження на колективне управління майновими правами передаються організаціям колективного управління авторами та іншими суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав на основі договорів, укладених у письмовій формі.

4. Організації колективного управління можуть управляти на території України майновими правами іноземних суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав на основі договорів з аналогічними іноземними організаціями, в тому числі й про взаємне представництво інтересів.

Організації колективного управління можуть доручати на основі договорів з аналогічними іноземними організаціями управляти на колективній основі за кордоном майновими правами українських суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав, у тому числі й про взаємне представництво інтересів.

5. На основі одержаних повноважень організації колективного управління надають будь-яким особам шляхом укладання з ними договорів невиключні права на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

6. Організація колективного управління має право вимагати від осіб, які використовують об'єкти авторського права і суміжних прав, надання їм документів, що містять точні відомості про використання зазначених об'єктів, необхідні для збирання і розподілу винагороди.

7. Організація колективного управління зобов'язана надавати Установі таку інформацію:

- а) про зміни, що вносяться до статуту організації;
- б) про укладання двосторонніх чи багатосторонніх договорів з іншими організаціями колективного управління, в тому числі іноземними;
- в) про управління майновими правами осіб, які не передали організації повноважень відповідно до частини третьої цієї статті;
- г) про укладання договорів управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

(Підпункту «г» частини сьомої статті 48 в редакції Закону № 850-IV від 22.05.2003)

- д) про річний баланс, річний звіт, результати аудиторських перевірок;
- е) про осіб, уповноважених представляти організацію.

Стаття 49. Функції організацій колективного управління

1. Організації колективного управління повинні виконувати від імені суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав і на основі одержаних від них повноважень такі функції:

а) погоджувати з особами, які використовують об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, розмір винагороди під час укладання договору;

б) укладати договори про використання прав, переданих в управління. Умови цих договорів повинні відповідати положенням статей 31–33 цього Закону;

в) збирати, розподіляти і виплачувати зібрану винагороду за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав суб'єктам авторського права і (або) суміжних прав, правами яких вони управляють, а також іншим суб'єктам прав відповідно до цього Закону;

(Підпункт «в» частини першої статті 49 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

г) вчиняти інші дії, передбачені чинним законодавством, необхідні для захисту прав, управління якими здійснює організація, в тому числі звертатися до суду за захистом прав суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав відповідно до статутних повноважень та доручення цих суб'єктів.

(Підпункт «г» частини першої статті 49 в редакції Закону № 850–IV від 22.05.2003)

(Підпункт «д» частини першої статті 49 виключено на підставі Закону № 850–IV від 22.05.2003)

2. Суб'єкти авторського права і (або) суміжних прав, які не передали організаціям колективного управління повноважень на управління своїми правами, в тому числі щодо збирання винагороди, мають право вимагати від організацій колективного управління, які таку винагороду за використання їхніх творів і об'єктів суміжних прав зібрали, виплати цієї винагороди, а також вимагати вилучення своїх творів і об'єктів суміжних прав із дозволів на використання, які надаються організаціями колективного управління шляхом укладання договорів з особами, які використовують ці об'єкти.

3. Організації колективного управління мають право резервувати на своєму рахунку суми незапитаної винагороди, що надійшла їм від осіб, які використовують об'єкти авторського права і (або) суміжних прав. Після трьох років від дня надходження на рахунок організації колективного управління відповідних сум суми незапитаної винагороди можуть бути використані для чергових виплат суб'єктам авторського права і (або) суміжних прав або спрямовані на інші цілі, передбачені їх статутами, в інтересах суб'єктів авторського права і суміжних прав.

Розділ V

ЗАХИСТ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

Стаття 50. **Порушення авторського права і суміжних прав**

Порушенням авторського права і (або) суміжних прав, що дає підставу для судового захисту, є:

а) вчинення будь-якою особою дій, які порушують особисті немайнові права суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав, визначені статтями 14 і 38 цього Закону, та їх майнові права, визначені статтями 15, 39, 40 і 41 цього Закону, з урахуванням передбачених статтями 21–25, 42 і 43 цього Закону обмежень майнових прав;

б) піратство у сфері авторського права і (або) суміжних прав — опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм і програм організацій мовлення;

в) плагіат — оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору;

г) ввезення на митну територію України без дозволу осіб, які мають авторське право і (або) суміжні права, примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, програм мовлення;

д) вчинення дій, що створюють загрозу порушення авторського права і (або) суміжних прав;

е) будь-які дії для свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права і (або) суміжних прав, зокрема виготовлення, розповсюдження, ввезення з метою розповсюдження і застосування засобів для такого обходу;

є) підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами без дозволу суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав чи особи, яка здійснює таке управління;

ж) розповсюдження, ввезення на митну територію України з метою розповсюдження, публічне сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, з яких без дозволу суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема в електронній формі.

Стаття 51. **Порядок захисту авторського права і суміжних прав**

Захист особистих немайнових і майнових прав суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав здійснюється в порядку, встановленому адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством.

Стаття 52. Способи цивільно-правового захисту авторського права і суміжних прав

1. За захистом свого авторського права і (або) суміжних прав суб'єкти авторського права та суміжних прав мають право звертатися в установленому порядку до суду та інших органів відповідно до їх компетенції.

При порушеннях будь-якою особою авторського права і (або) суміжних прав, передбачених статтею 50 цього Закону, недотриманні передбачених договором умов використання творів і (або) об'єктів суміжних прав, використанні творів і об'єктів суміжних прав з обходом технічних засобів захисту чи з підробленням інформації і (або) документів про управління правами чи створенні загрози неправомірного використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав та інших порушеннях особистих немайнових прав і майнових прав суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав суб'єкти авторського права і (або) суміжних прав мають право:

а) вимагати визнання та поновлення своїх прав, у тому числі забороняти дії, що порушують авторське право і (або) суміжні права чи створюють загрозу їх порушення;

(Підпункт «а» абзацу другого частини першої статті 52 із змінами, внесеними згідно із Законом № 850–IV від 22.05.2003)

б) звертатися до суду з позовом про поновлення порушених прав та (або) припинення дій, що порушують авторське право та (або) суміжні права чи створюють загрозу їх порушення;

в) подавати позови про відшкодування моральної (немайнової) шкоди;

г) подавати позови про відшкодування збитків (матеріальної шкоди), включаючи упущену вигоду, або стягнення доходу, отриманого порушником внаслідок порушення ним авторського права і (або) суміжних прав, або виплату компенсацій;

д) вимагати припинення підготовчих дій до порушення авторського права і (або) суміжних прав, у тому числі призупинення митних процедур, якщо є підозра, що можуть бути пропущені на митну територію України чи з її митної території контрафактні примірники творів, фонограм, відеограм, засоби обходу технічних засобів захисту, в порядку, передбаченому Митним кодексом України;

е) брати участь в інспектуванні виробничих приміщень, складів, технологічних процесів і господарських операцій, пов'язаних з виготовленням примірників творів, фонограм і відеограм, щодо яких є підстави для підозри про порушення чи загрозу порушення авторського права і (або) суміжних прав, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

є) вимагати, в тому числі у судовому порядку, публікації в засобах масової інформації даних про допущені порушення авторського права і (або) суміжних прав та судові рішення щодо цих порушень;

ж) вимагати від осіб, які порушують авторське право і (або) суміжні права позивача, надання інформації про третіх осіб, задіяних у виробництві та розповсюдженні контрафактних примірників творів і об'єктів суміжних прав, а також засобів обходу технічних засобів захисту, та про канали їх розповсюдження;

з) вимагати прийняття інших передбачених законодавством заходів, пов'язаних із захистом авторського права та суміжних прав.

2. Суд має право постановити рішення чи ухвалу про:

а) відшкодування моральної (немайнової) шкоди, завданої порушенням авторського права і (або) суміжних прав, з визначенням розміру відшкодування;

б) відшкодування збитків, завданих порушенням авторського права і (або) суміжних прав;

в) стягнення із порушника авторського права і (або) суміжних прав доходу, отриманого внаслідок порушення;

г) виплату компенсації, що визначається судом, у розмірі від 10 до 50000 мінімальних заробітних плат, замість відшкодування збитків або стягнення доходу;

д) заборону опублікування творів, їх виконань чи постановок, випуску примірників фонограм, відеогам, їх сповіщення, припинення їх розповсюдження, вилучення (конфіскацію) контрафактних примірників творів, фонограм, відеогам чи програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення, публікацію у пресі інформації про допущене порушення тощо, якщо у ході судового розгляду буде доведено факт порушення авторського права і (або) суміжних прав або факт наявності дій, що створюють загрозу порушення цих прав;

е) вимагати від осіб, які порушують авторське право і (або) суміжні права позивача, інформацію про третіх осіб, задіяних у виробництві та розповсюдженні контрафактних примірників творів та об'єктів суміжних прав, засобів обходу технічних засобів та про канали розповсюдження.

При визначенні розмірів збитків, які мають бути відшкодовані особі, права якої порушено, а також для відшкодування моральної (немайнової) шкоди суд зобов'язаний виходити із суті порушення, майнової і моральної шкоди, завданої особі, яка має авторське право і (або) суміжні права, а також із можливого доходу, який могла б одержати ця особа. У розмір збитків, завданих особі, права якої порушено, додатково можуть бути включені судові витрати, понесені цією особою, а також витрати, пов'язані з оплатою допомоги адвоката.

При визначенні компенсації, яка має бути виплачена замість відшкодування збитків чи стягнення доходу, суд зобов'язаний у встановлених пунктом «г» цієї частини межах визначити розмір компенсації, враховуючи обсяг порушення та (або) наміри відповідача.

3. Суд може постановити рішення про накладення на порушника штрафу у розмірі 10 відсотків суми, присудженої судом на користь позивача. Сума штрафів передається у встановленому порядку до Державного бюджету України.

4. Суд може постановити рішення про вилучення чи конфіскацію всіх контрафактних примірників творів, фонограм, відеограм чи програм мовлення, щодо яких встановлено, що вони були виготовлені або розповсюджені з порушенням авторського права і (або) суміжних прав, а також засобів обходу технічних засобів захисту. Це стосується також усіх кліше, матриць, форм, оригіналів, магнітних стрічок, фотонегативів та інших предметів, за допомогою яких відтворюються примірники творів, фонограм, відеограм, програм мовлення, а також матеріалів і обладнання, що використовуються для їх відтворення і для виготовлення засобів обходу технічних засобів захисту.

За рішенням суду вилучені контрафактні примірники творів (у тому числі комп'ютерні програми і бази даних), фонограм, відеограм, програм мовлення на вимогу особи, яка є суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав і права якої порушено, можуть бути передані цій особі. Якщо ця особа не вимагає такої передачі, то контрафактні примірники підлягають знищенню, а матеріали і обладнання, що використовувалися для відтворення контрафактних примірників, підлягають відчуженню із перерахуванням виручених коштів до Державного бюджету України.

Стаття 53. Способи забезпечення позову у справах про порушення авторського права і суміжних прав

1. До завершення розгляду справи по суті суддя одноособово має право винести ухвалу про заборону відповідачеві, щодо якого є достатні підстави вважати, що він є порушником авторського права і (або) суміжних прав, вчиняти до винесення рішення чи ухвали суду певні дії, а саме: виготовлення, відтворення, продаж, здавання в майновий найм, прокат, введення на митну територію України та інше передбачене цим Законом використання, а також транспортування, зберігання або володіння з метою введення в цивільний обіг примірників творів, у тому числі комп'ютерних програм і баз даних, а також записаних виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення, щодо яких припускається, що вони є контрафактними, і засобів обходу технічних засобів захисту.

2. За наявності достатніх даних про вчинення такого порушення авторського права і (або) суміжних прав, за яке відповідно до закону передбачена кримінальна відповідальність, орган досудового розслідування або суд зобов'язані вжити заходів для забезпечення розшуку і накладення арешту на:

(Абзац перший частини другої статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом № 4652–VI від 13.04.2012)

а) примірники творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), записаних виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення, щодо яких припускається, що вони є контрафактними, а також засоби обходження технічних засобів захисту;

б) матеріали й обладнання, призначені для їх виготовлення і відтворення;

в) документи, рахунки та інші предмети, що можуть бути доказом вчинення протиправних дій.

3. У разі, якщо відповідач по справі порушення авторського права і (або) суміжних прав відмовляє у доступі до необхідної інформації чи не забезпечує її надання у прийнятний строк, робить перешкоди у здійсненні судових процедур, або з метою збереження відповідних доказів щодо інкримінованого порушення, особливо у випадку, коли будь-яке відстрочення може завдати непоправної шкоди особі, яка має авторське право і (або) суміжні права, або коли є очевидний ризик того, що доказ буде знищено, суд або суддя одноособово мають право за заявою заявника застосувати тимчасові заходи до пред'явлення позову або до початку розгляду справи за участю іншої сторони (відповідача) шляхом:

а) винесення ухвали про огляд приміщень, в яких, як припускається, відбуваються дії, пов'язані з порушенням авторського права і (або) суміжних прав;

б) накладення арешту і вилучення всіх примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), записаних виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення, щодо яких припускається, що вони є контрафактними, засобів обходження технічних засобів захисту, а також матеріалів і обладнання, що використовуються для їх виготовлення і відтворення;

в) накладення арешту і вилучення рахунків та інших документів, які можуть бути доказом вчинення дій, що порушують або створюють загрозу порушення (чи підтверджують наміри вчинення порушення) авторського права і (або) суміжних прав.

Заява про застосування тимчасових заходів розглядається тільки за участю заявника у дводенний строк з дня її подання.

Ухвала суду про застосування тимчасового заходу підлягає негайному виконанню органом державної виконавчої служби за участю заявника.

До прийняття ухвали про застосування тимчасових заходів, зазначених в абзаці першому цієї частини, суд має право вимагати від заявника обґрунтування того, що він є суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав і що ці права порушені або невідворотно будуть порушені, а також видати заявнику судову ухвалу щодо внесення застави або еквівалентної гарантії, достатньої для того, щоб запобігти зловживанню тимчасовим заходом. Застава полягає у внесенні на депозит суду заявником

чи іншими особами грошей чи передачі інших матеріальних цінностей. Розмір застави (гарантії) визначається судом з урахуванням обставин справи, але не повинен бути меншим від 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і не більшим від розміру заявленої шкоди.

У разі застосування визначених в абзаці першому цієї частини тимчасових заходів відповідач має право вимагати їх зміни чи скасування, а заявник зобов'язаний подати позов до суду про захист порушених авторських чи суміжних прав не пізніше 15 календарних днів від дня застосування тимчасового заходу.

Застава повертається повністю заявникові при відмові суду у прийнятті позову до розгляду чи задоволенні позову повністю або частково. У противному разі застава звертається на виконання рішення про компенсацію шкоди відповідачеві, завданої застосуванням тимчасових заходів.

При скасуванні визначених в абзаці першому цієї частини тимчасових заходів або якщо при розгляді справи з'ясується відсутність факту порушення чи загрози порушення авторського права і (або) суміжних прав, суд має право на клопотання відповідача прийняти судові рішення щодо надання відповідачу належної компенсації позивачем за будь-яку шкоду, завдану цими заходами.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування і застосовується до правовідносин, які виникли після набрання ним чинності.

2. Кабінету Міністрів України у чотиримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом подати до Верховної Ради України свої пропозиції щодо внесення змін до законів України у зв'язку з прийняттям цього Закону, а також прийняти необхідні нормативно-правові акти і привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

3. До приведення законодавства України у відповідність із цим Законом закони та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Установити, що починаючи з дня набрання чинності цим Законом строки охорони авторського права, передбачені статтею 28 і частинами першою і другою статті 44 цього Закону, застосовуються у всіх випадках, коли 50-річний строк дії авторського права після смерті автора або строк дії суміжних прав не закінчився до дня набрання чинності цим Законом.

5. Установити, що цей Закон застосовується до виконань і фонограм, створених чи вперше опублікованих до дня набрання чинності цим Законом, якщо на цей день не минуло 50 років після їх першого запису або опублікування.

6. Установити, що об'єкти авторського права і суміжних прав, які є предметом міжнародного договору, до якого Україна приєдналася і згоду на обов'язковість якого дала Верховна Рада України, і які створені чи вперше опубліковані до дня набрання чинності цим Законом, підлягають захисту за цим Законом від дня набрання ним чинності, якщо на цей день зазначені об'єкти не стали суспільним надбанням в країні походження у зв'язку із закінченням строку їх охорони в цій країні.

7. Визнати такою, що втратила чинність, Постанову Верховної Ради України від 23 грудня 1993 року «Про порядок введення в дію Закону України «Про авторське право і суміжні права» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 13, ст. 65).

8. У статті 2 Закону України «Про приєднання України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризького акта від 24 липня 1971 року, зміненого 2 жовтня 1979 року)» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 21, ст. 155) виключити слова «повідомивши при цьому, що дія зазначеної Конвенції не поширюється на твори, які на дату набрання чинності цією Конвенцією для України вже є на її території суспільним надбанням».

9. Доручити Міністерству закордонних справ України повідомити Генеральному директору Всесвітньої організації інтелектуальної власності про те, що стаття 18 Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризького акта від 24 липня 1971 року, зміненого 2 жовтня 1979 року) від дня набрання чинності цим Законом діє на території України в повному обсязі.

10. Доповнити абзац другий Закону України «Про приєднання України до Конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм від 29 жовтня 1971 року» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 32, ст. 265) реченням такого змісту: «З метою виконання вимог зазначеної Конвенції поширити, на взаємній основі, національний режим захисту суміжних прав, передбачений Законом України «Про авторське право і суміжні права», на виробників фонограм з країн — учасниць Конвенції та їхні фонограми, якщо строк охорони цих фонограм не закінчився в країні походження».

11. Доручити Міністерству закордонних справ України повідомити Генеральному Секретарю Організації Об'єднаних Націй про доповнення Закону України «Про приєднання України до Конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм від 29 жовтня 1971 року».

Президент України
м. Київ, 23 грудня 1993 року

Л. КРАВЧУК

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ПРИМІРНИКІВ АУДІОВІЗУАЛЬНИХ ТВОРІВ, ФОНОГРАМ, ВІДЕОГРАМ, КОМП'ЮТЕРНИХ ПРОГРАМ, БАЗ ДАНИХ

№ 1587–III від 23.03.2000 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 24, ст. 183)

Із змінами, внесеними Законом № 2122–III від 07.12.2000, ВВР, 2001, № 4, ст. 12, Кодексом № 2341–III від 05.04.2001, ВВР, 2001, № 25-26, ст. 131; В редакції Закону № 1098–IV від 10.07.2003, ВВР, 2004, № 7, ст. 46; Із змінами, внесеними Законами № 3205–VI від 07.04.2011, ВВР, 2011, № 41, ст. 413 № 3828–VI від 06.10.2011, ВВР, 2012, № 21, ст. 204 № 5410–VI від 02.10.2012 № 5460–VI від 16.10.2012.

Цей Закон визначає правові основи розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних і спрямований на захист інтересів суб'єктів авторського права і суміжних прав та захист прав споживачів.

Стаття 1. Сфера дії Закону

Дія цього Закону поширюється на відносини, що виникають у процесі розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних.

Стаття 2. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

аудіовізуальний твір — твір, що фіксується на певному матеріальному носії (кіноплівці, магнітній плівці чи магнітному диску, диску для лазерних систем зчитування тощо) у вигляді серії послідовних кадрів (зображень) чи аналогових або дискретних сигналів, які відображають (закодовують) рухомі зображення (як із звуковим супроводом, так і без нього), і прийняття якого є можливим виключно за допомогою того чи іншого виду екрана (кіноекрана, телевізійного екрана тощо), на якому рухомі зображення візуально відображаються за допомогою певних технічних засобів. Видами аудіовізуального твору є кінофільми, телефільми, відеофільми, діафільми, слайдофільми тощо, які можуть бути ігровими, анімаційними (мультиплікаційними), неігровими чи іншими;

база даних (компіляція даних) — сукупність творів, даних або будь-якої іншої незалежної інформації в довільній формі, у тому числі електронній, підбір і розташування складових частин якої та її упорядкування є результатом творчої праці, складові частини якої є доступними індивідуально і можуть бути знайдені за допомогою спеціальної пошукової системи на основі електронних засобів (комп'ютера) чи інших засобів;

відеограма — відеозапис на відповідному матеріальному носії (магнітній стрічці, магнітному диску, диску для лазерних систем зчитування тощо) виконання або будь-яких рухомих зображень (із звуковим супроводом чи без нього), крім зображень у формі запису, що є складовою частиною аудіовізуального твору. Відеограма є вихідним матеріалом для виготовлення її копій;

відтворення примірників — виготовлення одного або більше примірників аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних у будь-якій матеріальній формі, а також їх запис для тимчасового чи постійного зберігання в електронній (у тому числі цифровій), оптичній або іншій формі, яку може зчитувати машина;

відтворювач — юридична чи фізична особа, яка замовила відтворення або самостійно здійснила таке відтворення на обладнанні, що є її власністю або перебуває в її володінні чи користуванні;

вініловий диск — диск, який виробляється з синтетичних матеріалів і на поверхні якого по спіралі розташовані канавки (доріжки) із записом звуку;

імпортер примірників — український суб'єкт підприємницької діяльності, який здійснив купівлю (у тому числі з оплатою в негрошовій формі) в іноземного суб'єкта підприємницької діяльності примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних із ввезенням або без ввезення їх на митну територію України;

експортер примірників — український суб'єкт підприємницької діяльності, який здійснив продаж (у тому числі з оплатою в негрошовій формі) іноземному суб'єкту підприємницької діяльності примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних із вивезенням або без вивезення їх з митної території України;

комп'ютерна програма — набір інструкцій у вигляді слів, цифр, кодів, схем, символів чи у будь-якому іншому вигляді, виражених у формі, придатній для зчитування комп'ютером, які приводять його у дію для досягнення певної мети або результату (це поняття охоплює як операційну систему, так і прикладну програму, виражені у вихідному або об'єктному кодах);

контрольна марка — спеціальний знак, що засвідчує дотримання авторських і (або) суміжних прав і надає право на розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних

програм, баз даних. Контрольна марка є самоклеїним знаком одноразового використання, зовнішній бік якого має спеціальний голографічний захист;

маркування контрольними марками — позначення шляхом наклеювання контрольних марок на упаковку примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних;

примірник аудіовізуального твору, комп'ютерної програми, бази даних — копія аудіовізуального твору, комп'ютерної програми або бази даних на відповідному матеріальному носії, яка виконана безпосередньо чи опосередковано із цього аудіовізуального твору, комп'ютерної програми або бази даних і містить усі зафіксовані в аудіовізуальному творі, комп'ютерній програмі або базі даних рухомі зображення чи їх частину (як із звуковим супроводом, так і без нього);

примірник фонограми — копія фонограми на відповідному матеріальному носії, яка виконана безпосередньо чи опосередковано з цієї фонограми і містить усі зафіксовані на ній звуки чи їх частину;

примірник відеограми — копія відеограми на відповідному матеріальному носії, яка виконана безпосередньо чи опосередковано з цієї відеограми і містить усі зафіксовані на ній рухомі зображення чи їх частину (як із звуковим супроводом, так і без нього);

розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних — введення в обіг примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних шляхом їх продажу чи іншої передачі права власності;

суб'єкт майнових авторських і (або) суміжних прав — фізична або юридична особа, якій на законних підставах належать майнові авторські і (або) суміжні права на аудіовізуальні твори, фонограми, відеограми, комп'ютерні програми, бази даних;

Установа — центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;

(Абзац вісімнадцятий статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5460–VI від 16.10.2012)

фонограма — звукозапис на відповідному носії (магнітній стрічці чи магнітному диску, грамофонній платівці, диску для лазерних систем зчитування тощо) виконання або будь-яких звуків, крім звуків у формі запису, що є складовою частиною аудіовізуального твору. Фонограма є необхідним матеріалом для виготовлення її примірників (копій).

Стаття 3. Умови розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних

Розповсюдження на території України примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм та баз даних, а також

їх прокат дозволяються лише за умови їх маркування контрольними марками.

Стаття 4. Право на одержання контрольних марок

1. Право на одержання контрольних марок мають імпортери, експортери та відтворювачі примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних.

2. Контрольні марки видаються Установою. Будь-яка посередницька діяльність щодо одержання та розповсюдження контрольних марок забороняється.

Стаття 5. Порядок одержання контрольних марок

1. Для одержання контрольних марок особи, зазначені в частині першій статті 4 цього Закону (далі — заявники), подають до Установи:

а) заяву встановленого зразка;

б) копію статуту, установчого договору (у випадках, передбачених законом) — для юридичних осіб;

(Пункт «в» частини першої статті 5 виключено на підставі Закону № 5410–VI від 02.10.2012)

(Пункт «г» частини першої статті 5 виключено на підставі Закону № 3205–VI від 07.04.2011)

г) перелік найменувань примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних встановленого зразка із зазначенням творів, зафіксованих на цих примірниках (мовою, що використовується для оригіналу відповідного примірника);

д) копію державного посвідчення на право розповсюдження та демонстрування аудіовізуальних творів — фільмів;

е) копію договору про передачу (відчуження) майнових прав авторів і (або) суб'єктів суміжних прав або договори про передачу прав на використання аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних шляхом їх відтворення та розповсюдження примірників, починаючи з договору, за яким майнові права авторів і (або) суб'єктів суміжних прав або права на використання передаються на територію України, або починаючи з договору, за яким майнові права авторів і (або) суб'єктів суміжних прав або права на використання передаються від первинних суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав (у разі виникнення цих прав на території України). Заявник подає копії зазначених договорів, а також оригінал договору, за яким безпосередньо заявникові передаються майнові права авторів і (або) суб'єктів суміжних прав або права на використання аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних. До договорів, складених іноземною мовою, додаються їх переклади українською мовою, посвідчені в установленому порядку;

є) копію ліцензії на здійснення господарської діяльності з впровадження голографічних захисних елементів.

2. Заява та копії документів, зазначені в частині першій цієї статті, посвідчуються: від юридичних осіб — підписом посадової особи заявника, який скріплюється печаткою, від фізичних осіб — особистим підписом заявника.

3. Оригінал договору, зазначений в пункті «є» частини першої цієї статті, повертається заявнику разом з письмовим рішенням про видачу або відмову у видачі контрольних марок.

Забороняється вимагати від заявника документи та відомості, не передбачені частиною першою цієї статті.

4. Відповідальність за достовірність документів, поданих для одержання контрольних марок, несе заявник.

5. У заяві на одержання контрольних марок обов'язково зазначаються: дата звернення, кількість примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, право на відтворення та розповсюдження яких передано за договорами, кількість контрольних марок, необхідних заявнику для маркування примірників.

6. Установа протягом трьох робочих днів з дня прийняття заяви зобов'язана видати заявнику письмове рішення про видачу контрольних марок або відмову в їх видачі.

У разі виникнення необхідності у перевірці інформації, зазначеної в документах на одержання контрольних марок, строк розгляду заяви може бути продовжений, але не більше ніж на 10 робочих днів, про що заявник повідомляється в письмовій формі.

7. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі контрольних марок є:

- подання заявником неповного переліку документів, зазначених у частині першій цієї статті;

- подання заявником документів для одержання контрольних марок, оформлення яких не відповідає вимогам цього Закону;

- подання заявником документів для одержання контрольних марок, що містять недостовірні відомості;

- недодержання заявником прав суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Рішення про відмову у видачі контрольних марок може бути оскаржено до суду в порядку, встановленому законом.

8. На підставі рішення про видачу контрольних марок та за умови подання заявником копії платіжного документа з відміткою банківської установи про перерахування вартості контрольних марок до Державного бюджету України Установа протягом двох робочих днів забезпечує виготовлення та видачу контрольних марок заявникові.

У разі неподання заявником копії платіжного документа з відміткою банківської установи про перерахування вартості контрольних марок до Державного бюджету України протягом одного календарного місяця з дня подання заяви Установа анулює рішення про видачу контрольних марок, про що письмово повідомляє заявника.

9. Дані про заявника, який вперше звернувся за одержанням контрольних марок і стосовно якого прийнято рішення про видачу контрольних марок, вносяться Установою до Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок (далі — Реєстр) із зазначенням номера заяви на одержання контрольних марок, кількості виданих марок, їх серій, номерів і дати одержання, а також для юридичної особи — повної назви, юридичної та поштової адреси, дати державної реєстрації та ідентифікаційного коду; для фізичної особи — прізвища, імені та по батькові, домашньої адреси, дати державної реєстрації фізичної особи — підприємця, реєстраційного номера облікової картки платника податків. У рішенні про видачу контрольних марок зазначаються дата внесення до Реєстру даних про заявника та його реєстраційний номер.

(Абзац перший частини дев'ятої статті 5 в редакції Закону № 3205–VI від 07.04.2011)

У разі звернення у подальшому заявника до Установи з питань одержання контрольних марок документи, передбачені в пунктах «б», «в», «є» частини першої цієї статті, не вимагаються.

(Абзац другий частини дев'ятої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3205–VI від 07.04.2011)

У разі внесення змін до зазначених документів заявник зобов'язаний подати ці документи до Установи.

Порядок ведення Реєстру та надання інформації про видачу контрольних марок визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 6. Серії контрольних марок та порядок їх виготовлення

Кожна контрольна марка має власні серію і номер.

Встановлюються такі серії контрольних марок:

А — для примірників фонограм у формі магнітних носіїв та вінілових дисків;

В — для примірників аудіовізуальних творів та відеограм у формі магнітних носіїв та кіноплівки;

К — для примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних у формі оптичних носіїв.

Контрольні марки виготовляються на замовлення Установи в порядку, встановленому законодавством.

На кожну контрольну марку наноситься інформація, яка ідентифікує її з відповідним примірником аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних.

Стаття 7. Плата за одержання контрольних марок

За кожен контрольну марку заявник сплачує суму в розмірі одного відсотка неоподаткованого мінімуму доходів громадян.

Забороняється встановлення та справляння із заявників будь-яких інших платежів за одержання та використання контрольних марок.

Плата за одержання контрольних марок зараховується до Державного бюджету України.

(Частина третя статті 7 в редакції Закону № 3828–VI від 06.10.2011)

Стаття 8. Маркування контрольними марками

1. Маркування примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних контрольними марками здійснюють імпортери, експортери та відтворювачі цих примірників перед їх розповсюдженням.

2. Імпортовані примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних маркуються після митного оформлення на території України.

Примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, що експортуються, маркуються перед їх митним оформленням для перевезення через митний кордон України чи передачі іноземному контрагенту на митній території України.

3. Кожна упаковка примірника аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних маркується однією контрольною маркою.

Упаковка, яка є невід'ємною частиною декількох різних за змістом примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних або розміщених на декількох носіях частин одного аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних, маркується однією контрольною маркою.

4. Придбання примірника аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних, маркованого контрольною маркою, не є набуттям прав на публічне виконання, публічний показ, публічну демонстрацію, публічне сповіщення, майновий найм, побутовий чи комерційний прокат записаного на цьому примірнику аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних.

5. Маркуванню контрольними марками не підлягають:

1) примірники, на яких здійснено запис уривків аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, демонстраційні версії комп'ютерних програм та баз даних або уривків кількох аудіовізуальних творів, фонограм та відеограм, якщо такий запис зроблено з метою реклами цих аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм та баз даних, які розповсюджуються на безоплатній основі;

2) твори із звуко- або відеозаписом подій, що мають особистий характер (сімейних свят тощо), якщо таке відтворення здійснено з метою їх розповсюдження серед учасників цих подій;

3) примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, що перевозяться транзитом через митну територію України;

4) примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, якщо їх виготовлено на замовлення юридичної чи фізичної особи (далі — замовник) суб'єктом підприємницької діяльності, який самостійно здійснює процес відтворення на обладнанні, що є його власністю або перебуває в його володінні чи користуванні (далі — виробник), і передача виготовлених виробником цих примірників замовнику відбувається лише з додержанням таких умов:

замовлення виконується на підставі договору підряду з первинних матеріалів, їх компонентів або сировини, що належать замовнику або повністю оплачені замовником;

матриці та інші первинні матеріали, у тому числі ті, що передаються електронним способом, які використовуються для виготовлення примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, є власністю замовника незалежно від того, передано такі матриці або інші первинні матеріали замовником чи виготовлено виробником у межах замовлення;

виготовлені на замовлення примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних передаються виробником замовнику в повному обсязі і не використовуються виробником для продажу як продукція його власного виробництва;

майнові права суб'єктів авторського права та суміжних прав на аудіовізуальні твори, фонограми, відеограми, комп'ютерні програми, бази даних належать замовнику і не переходять до виробника;

право власності на примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм та баз даних належить замовнику, який несе відповідальність за дотримання авторського права і суміжних прав на зазначені об'єкти права власності;

виготовлені на замовлення примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних за наявності законних підстав (зовнішньоекономічних договорів, контрактів тощо) вивозяться за межі митної території України і без їх розповсюдження в Україні;

вивезення з митної території України примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, виготовлених згідно з договором підряду, здійснюється безпосередньо виробником без передачі прав володіння, користування цими примірниками

третім особам (крім тимчасової передачі таких прав транспортно-експедиторським організаціям для перевезення);

5) примірники комп'ютерних програм та баз даних, що є невід'ємною частиною періодичних друкованих видань, які містять в собі демонстраційні версії цих програм та баз даних, за умови обов'язкового посилання на право власника;

6) примірники комп'ютерних програм та баз даних, що є невід'ємною частиною обладнання, яке виготовлене або ввозиться на митну територію України.

Стаття 9. Зберігання та перевезення територією України не маркованих контрольними марками примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних

Зберігання не маркованих контрольними марками примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних здійснюється виключно відтворювачами або імпортерами цих примірників.

Перевезення територією України не маркованих контрольними марками примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних дозволяється лише в разі, якщо такі примірники доставляються для зберігання у складських приміщеннях, що належать особам, зазначеним у частині першій статті 4 цього Закону, а також якщо такі примірники не підлягають маркуванню відповідно до частини п'ятої статті 8 цього Закону.

Перевезення територією України не маркованих контрольними марками примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних з іншою метою забороняється.

Стаття 10. Роздрібна торгівля примірниками аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних

Роздрібна торгівля примірниками аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних здійснюється тільки в місцях спеціалізованої роздрібною торгівлі. Вимоги до місць спеціалізованої роздрібною торгівлі примірниками аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних та правила такої торгівлі встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Роздрібна торгівля примірниками аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, не маркованих контрольною маркою, забороняється.

Стаття 11. Відповідальність за порушення цього Закону

Особи, винні у незаконному виготовленні, підробці, використанні або збуті незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених контрольних марок для маркування примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, притягаються до адміністративної та кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Особи, винні у незаконному розповсюдженні примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, притягаються до цивільної, адміністративної та кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Стаття 12. Контроль за виконанням цього Закону

Установа здійснює контроль за виконанням цього Закону шляхом проведення планових і позапланових перевірок державними інспекторами з питань інтелектуальної власності осіб, що здійснюють розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних. Контроль здійснюється у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

У разі виявлення розповсюдження не маркованих контрольними марками примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних або маркованих контрольними марками, що мають серію і (або) номер, які не відповідають даним Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок, або на них нанесено інформацію, яка не відповідає назві відповідного примірника, державні інспектори з питань інтелектуальної власності вилучають такі примірники.

Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, а зміни, внесені згідно з цим Законом до Кодексу України про адміністративні правопорушення та до Кримінального кодексу України, — після закінчення терміну в 90 днів з дня набрання чинності цим Законом.

2. Імпорт, експорт, оптова та роздрібна торгівля примірниками комп'ютерних програм, баз даних протягом 180 днів з дня набрання чинності цим Законом можуть здійснюватися без отримання контрольної марки встановленого зразка.

З дати закінчення терміну у 180 днів з дня набрання чинності цим Законом імпорт, експорт, оптова та роздрібна торгівля примірниками комп'ютерних програм, баз даних здійснюються виключно за умови їх маркування контрольними марками.

Контрольні марки, видані до набрання чинності цим Законом, є дійсними.

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний термін з дня набрання чинності цим Законом:

привести у відповідність із цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

4. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) статтю 164⁹ Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122) викласти в такій редакції:

«Стаття 164⁹. Незаконне розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних

Розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, упаковки яких не марковані контрольними марками або марковані контрольними марками, що мають серію чи містять інформацію, які не відповідають носію цього примірника, або номер, який не відповідає даним Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок, —

тягне за собою накладення штрафу від десяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією цих примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних.

Та сама дія, вчинена особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне з правопорушень, зазначених у частині першій цієї статті, —

тягне за собою накладення штрафу від п'ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією цих примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних»;

2) частину третю статті 264 Кодексу України про адміністративні правопорушення після слів «природоохоронних органів» доповнити словами «державними інспекторами з питань інтелектуальної власності»;

3) статтю 216 Кримінального кодексу України викласти в такій редакції:

«Стаття 216. Незаконне виготовлення, підроблення, використання або збут незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених марок акцизного збору чи контрольних марок

1. Незаконне виготовлення, підроблення, використання або збут незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених марок акцизного збору або контрольних марок для маркування упаковок примірників

аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних чи голографічних захисних елементів —

караються штрафом від ста до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до чотирьох років.

2. Ті самі дії, вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб, —

караються штрафом від трьохсот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років з конфіскацією товарів, промаркованих підробленими марками чи голографічними захисними елементами».

Президент України
м. Київ, 23 березня 2000 року

Л. КУЧМА

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ, ПОВ'ЯЗАНОЇ З ВИРОБНИЦТВОМ, ЕКСПОРТОМ, ІМПОРТОМ ДИСКІВ ДЛЯ ЛАЗЕРНИХ СИСТЕМ ЗЧИТУВАННЯ

№ 2953—III від 17.01.2002

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 17, ст. 121)

Із змінами, внесеними Законом № 2734—IV від 06.07.2005, ВВР, 2005, № 33, ст. 432,

Кодексом № 4651—VI від 13.04.2012, Законом № 5460—VI від 16.10.2012

(У тексті Закону слова «органом, уповноваженим Кабінетом Міністрів України (далі — орган ліцензування)» та «орган ліцензування» в усіх відмінках замінено словами «центральный орган виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності» у відповідних відмінках; після слів «дисків для лазерних систем зчитування» доповнено словом «матриць» у відповідних відмінках, крім абзаців четвертого, дев'ятого статті 1 Закону згідно із Законом № 2734—IV від 06.07.2005)

(У тексті Закону слова «центральный орган виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності» в усіх відмінках замінено словами «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» у відповідному відмінку; слова «центральный орган виконавчої влади з питань економіки», «спеціально уповноважений орган з питань ліцензування» в усіх відмінках замінено словами «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування» у відповідному відмінку; слова «спеціально уповноважений центральный орган виконавчої влади в галузі митної справи» в усіх відмінках замінено словами «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі митної справи» у відповідному відмінку згідно із Законом № 5460—VI від 16.10.2012)

Цей Закон визначає особливості державного регулювання діяльності, пов'язаної з виробництвом, експортом, імпортом дисків для лазерних систем зчитування, матриць.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

виробник дисків для лазерних систем зчитування, матриць — суб'єкт господарювання, який повністю або частково здійснює виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць;

виробництво дисків — діяльність, пов'язана із застосуванням технологічного процесу по переробці сировини в оптичні носії інформації

у формі диску для лазерних систем зчитування, матриць, під час якого одночасно з виготовленням диску здійснюється запис на нього інформації, яка є об'єктом авторського права та/або суміжних прав, або без запису, а також реалізацією дисків або матриць власного виробництва;

(Абзац третій статті 1 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

диск для лазерних систем зчитування — будь-який оптичний диск для лазерних систем зчитування із записом або з можливістю запису на ньому інформації, що відображає об'єкти авторського права чи суміжних прав, або без запису такої інформації;

ліцензійні умови — перелік вимог до діяльності з виробництва, експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, що визначається цим Законом, та ліцензійних умов, які затверджуються згідно із Законом України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» і виконання яких є обов'язковим для виробника, експортера, імпортера дисків для лазерних систем зчитування, матриць, який отримав відповідну ліцензію;

(Абзац п'ятий статті 1 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

ліцензія — документ державного зразка, що дає право на здійснення зазначеного в ньому виду господарської діяльності протягом установленого строку за умови виконання ліцензійних умов;

ліцензія експортна (імпортна) — належним чином оформлене право на експорт (імпорт) обладнання та сировини для виробництва дисків для лазерних систем зчитування та матриць, що видається для здійснення зовнішньоекономічної операції конкретним суб'єктом господарської діяльності протягом установленого строку;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

сировина — оптичний полікарбонат, що використовується у виробництві дисків для лазерних систем зчитування та матриць;

(Статтю 1 доповнено абзацом згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

ліцензоване приміщення — будь-яке приміщення, зазначене у додатку до ліцензії на виробництво, експорт або імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, в якому здійснюється виробництво, зберігання та/або реалізація дисків для лазерних систем зчитування, матриць;

ліцензоване обладнання — обладнання, що зазначене в додатку до ліцензії на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць;

матриця — матеріальний носій у вигляді штампа або іншого аналогічного чи еквівалентного пристрою, який містить інформацію у цифровій формі і використовується для безпосереднього перенесення цієї інформації на диск для лазерних систем зчитування під час його виробництва;

незаконний обіг дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва — виробництво, експорт,

імпорт, зберігання, реалізація, переміщення на території України дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва, що не відповідають вимогам цього Закону;

(Абзац дванадцятий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

спеціальний ідентифікаційний код — код, який визначає виробника цих дисків та присвоюється органом, що видає ліцензію на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць.

Стаття 2. Сфера дії цього Закону та законодавство про виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць

Дія цього Закону поширюється на суб'єктів господарювання, які здійснюють виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, а також експорт, імпорт обладнання та сировини для їх виробництва, зазначених у статті 5 цього Закону.

Відносини у сфері виробництва, експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, експорту, імпорту обладнання та сировини для їх виробництва регулюються Конституцією України, законами України «Про авторське право і суміжні права», «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», цим Законом, іншими законами України в частині, що не суперечить цьому Закону, а також міжнародними договорами України, що набрали чинності у встановленому законом порядку. У разі, якщо норми цього Закону суперечать правилам міжнародного договору України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, застосовуються правила міжнародного договору.

Дія цього Закону не поширюється на диски для лазерних систем зчитування, які не є об'єктами експорту/імпорту, що:

ввозяться або вивозяться, пересилаються в міжнародних поштових та експрес-відправленнях фізичними особами в кількості, яка не перевищує двадцяти примірників;

ввозяться або вивозяться, пересилаються в міжнародних поштових та експрес-відправленнях юридичними особами для забезпечення господарської діяльності без права або не з метою подальшого продажу або розповсюдження;

ввозяться або вивозяться з технічною документацією у складі обладнання.

(Частина третя статті 2 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

Транзит дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва здійснюється відповідно до Митного кодексу України та Закону України «Про транзит вантажів».

(Статтю 2 доповнено частиною згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 3. Регулювання виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць

1. Виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць здійснюється суб'єктами господарювання лише за наявності у них ліцензії на провадження такої діяльності та за умови дотримання ліцензійних умов, які встановлені цим Законом, та ліцензійних умов, затвердження яких передбачено Законом України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Ліцензування виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, відповідно до цього Закону та Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності присвоює заявнику (виробнику) спеціальний ідентифікаційний код і зазначає його у ліцензії.

3. Ліцензія на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць видається суб'єкту господарювання, який виконав вимоги статті 10 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» і надав центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності документально підтверджені дані про:

власне або орендоване виробниче обладнання (найменування та кількість ліній);

власні або орендовані виробничі та складські приміщення.

4. Ліцензія на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць видається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності на строк три роки.

5. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності приймає рішення про видачу або відмову у видачі ліцензії у порядку та на підставах, визначених статтею 11 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», та з врахуванням особливостей цього Закону.

Стаття 4. Вимоги до діяльності по виробництву дисків для лазерних систем зчитування, матриць (ліцензійні умови)

1. Виробник, що отримав ліцензію на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць, зобов'язаний:

а) виробляти диски лише на ліцензованому обладнанні та в ліцензованих приміщеннях;

б) проставляти на кожному виготовленому диску для лазерних систем зчитування із записом інформації — спеціальний ідентифікаційний код згідно з цим Законом; а на кожному виготовленому диску для лазерних систем зчитування без запису інформації — код прес-форми, з якої його було виготовлено;

(Пункт «б» частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

в) технологічно забезпечити нанесення на диски для лазерних систем зчитування спеціального ідентифікаційного коду ліцензованим обладнанням;

г) повідомляти центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності про будь-які зміни, що сталися відносно відомостей, зазначених у ліцензії та в додатку до ліцензії, протягом трьох робочих днів від дня настання таких змін;

д) виробляти диски для лазерних систем зчитування, які містять об'єкти авторського права та/або суміжних прав, лише за наявності дозволу осіб, яким належить авторське право чи суміжні права;

е) вести облік обсягів виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць, а також придбання, зберігання, використання сировини для їх виробництва;

є) зберігати облікові документи про виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць протягом строку, встановленого законодавством, та надавати два обов'язкових безоплатних примірники виготовлених дисків для лазерних систем зчитування із записом на них інформації центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування, який зберігає їх протягом трьох років відповідно до вимог Закону України «Про обов'язковий примірник документів».

Порядок надання, зберігання та видачі примірників дисків для лазерних систем зчитування, матриць затверджується Кабінетом Міністрів України;

(Пункт «є» частини першої статті 4 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

ж) надавати посадовим особам центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності при проведенні перевірок в присутності керівника суб'єкта господарювання або уповноваженої ним особи документи, що стосуються предмета перевірки, доступ до ліцензованих приміщень та забезпечувати умови для їх проведення.

2. Виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць на замовлення інших осіб, в тому числі із застосуванням давальницької сировини, здійснюється з дотриманням вимог цього Закону.

У разі письмового звернення до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності

суб'єктів авторського права та/або суміжних прав центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності зобов'язаний надавати письмову відповідь на запит щодо виробництва, експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, які містять відповідні об'єкти авторського права та/або суміжних прав.

Стаття 5. Регулювання експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, а також обладнання та сировини для їх виробництва

1. Відповідно до цього Закону та Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» здійснюється ліцензування експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць.

Відповідно до цього Закону та Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» здійснюється ліцензування експорту/імпорту основних вузлів для спеціалізованого обладнання з виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України (далі — обладнання), та сировини для їх виробництва.

(Частина перша статті 5 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

2. Експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва без ліцензії забороняється.

3. Ліцензування експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва здійснюється центральним орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування відповідно до цього Закону, Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» та Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність».

(Частина третя статті 5 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

4. Ліцензія на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць видається суб'єкту господарювання, який виконав вимоги статті 10 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» та надав центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування документально підтверджені дані про:

власні або орендовані складські приміщення;

власні або орендовані приміщення, в яких буде здійснюватись оптова та/чи роздрібна торгівля дисками для лазерних систем зчитування та матрицями (щодо ліцензії на імпорт дисків, матриць).

Ліцензія на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць видається на строк три роки.

Ліцензія на експорт/імпорт обладнання та сировини для виробництва дисків для лазерних систем зчитування та матриць видається суб'єкту господарювання за наявності зовнішньоекономічного контракту (договору).

(Частина четверта статті 5 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

5. Експорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць здійснюється лише за наявності на них спеціальних ідентифікаційних кодів. Імпорт матриць здійснюється за наявності на них спеціальних ідентифікаційних кодів.

(Частина п'ята статті 5 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

6. Копія ліцензії на експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання або сировини для їх виробництва разом з документами, що подані для одержання ліцензії, зберігається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування протягом трьох років.

(Частина шоста статті 5 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 6. Контроль за виробництвом, експортом/імпортом дисків для лазерних систем зчитування, матриць

1. Перелік центральних органів виконавчої влади, які здійснюють заходи у сфері контролю за виробництвом, експортом/імпортом дисків для лазерних систем зчитування, матриць, їх повноваження та порядок діяльності визначаються відповідно до Конституції України, цього Закону та Закону України «Про центральні органи виконавчої влади.

(Абзац в редакції Закону № 5460–VI від 16.10.2012)

Державний контроль за додержанням вимог цього Закону щодо виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць здійснюють центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності шляхом проведення планових та позапланових перевірок у випадках, передбачених законом.

Державний контроль за додержанням вимог цього Закону щодо експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць здійснюють центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі митної справи шляхом забезпечення проведення щомісячного моніторингу інформації щодо виданих ліцензій та фактичних обсягів відвантаження продукції згідно з ліцензіями на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць.

Державний контроль за додержанням суб'єктами господарської діяльності законодавства у сфері інтелектуальної власності, в тому числі у сфері виробництва, експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, здійснюють державні інспектори з питань інтелектуальної власності.

Державні інспектори з питань інтелектуальної власності мають право залучати до проведення перевірок представників органів контролю, зазначених в абзаці першому частини першої цієї статті.

Повноваження державних інспекторів з питань інтелектуальної власності, порядок проведення ними перевірок визначаються Кабінетом Міністрів України.

2. Планові перевірки проводяться органом, що видає відповідну ліцензію, не частіше одного разу на рік з попереднім (за п'ять днів) повідомленням про це суб'єкта господарської діяльності.

Позапланові (раптові) перевірки проводяться без попереднього повідомлення суб'єкта господарської діяльності з метою здійснення контролю за:

наявністю ліцензії у виробника, експортера, імпортера дисків для лазерних систем зчитування, матриць;

виконанням ліцензійних умов, передбачених у статті 4 та в частині четвертій статті 5 цього Закону;

виконанням розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов; припиненням порушень ліцензійних умов за наявності документально підтвердженої інформації про порушення.

Позапланові (раптові) перевірки без попереднього повідомлення суб'єкта господарської діяльності проводяться також у разі звернення в письмовій формі до органу, що видає відповідну ліцензію, осіб, яким належать авторське право та/або суміжні права, з приводу порушення їхніх прав.

Перевірки можуть проводитися за участю осіб, яким належать авторське право та/або суміжні права, або представників цих осіб.

3. Суб'єкт господарської діяльності має право оскаржувати дії органів контролю в судовому порядку.

(Стаття 6 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 7. Права та обов'язки органів державного контролю

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності здійснює повноваження, передбачені цим Законом та Законом України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності під час проведення перевірки має право:

мати доступ до ліцензованих приміщень та до документів з метою виконання контрольних функцій і у разі виявлення порушення вилучати документи стосовно цього порушення з обов'язковим залишенням копій цих документів;

приймати рішення про усунення виробником дисків для лазерних систем зчитування, матриць порушень ліцензійних умов або тимчасового зупинення дії ліцензії;

(Абзац третій частини другої статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

оглядати за участю, відповідно, виробника, експортера чи імпортера ліцензовані приміщення, ліцензоване обладнання, а також диски для лазерних систем зчитування з метою перевірки додержання ними вимог цього Закону;

опечатувати та/або вилучати диски для лазерних систем зчитування, матриць, вироблені з порушенням вимог цього Закону, сировину, обладнання для їх виробництва на період до вирішення питання в судовому порядку.

(Частину другу статті 7 доповнено абзацом п'ятим згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 8. Відповідальність за порушення вимог цього Закону

1. За порушення вимог цього Закону до суб'єктів господарської діяльності застосовуються фінансові санкції у вигляді штрафів у разі:

здійснення господарської діяльності по виробництву дисків для лазерних систем зчитування, матриць без ліцензії — 200 відсотків вартості виробленої продукції, але не менше 5000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць без нанесення спеціальних ідентифікаційних кодів — 200 відсотків вартості виробленої продукції, але не менше 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць без дозволу осіб, яким належить авторське право та/або суміжні права, — 200 відсотків вартості виробленої продукції, але не менше 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини, передбачених цим Законом, без наявності ліцензії — 200 відсотків вартості імпортованої чи експортованої продукції, але не менше 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

невиконання вимог цього Закону щодо технологічного забезпечення виробником нанесення на дисках для лазерних систем зчитування

спеціальних ідентифікаційних кодів ліцензованим обладнанням — 5000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

(Абзац шостий частини першої статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

Відповідальність за правильність оформлення договорів і використання авторських та/або суміжних прав на виготовлення продукції несе виробник та замовник.

2. При повторному порушенні ліцензійних умов протягом дії ліцензії до суб'єктів господарювання фінансові санкції, передбачені частиною першою цієї статті, застосовуються у подвійному розмірі.

3. Санкції, визначені цією статтею, застосовуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. Зазначені штрафи спрямовуються до Державного бюджету України.

4. Фінансові санкції, передбачені цією статтею, сплачуються протягом 15 календарних днів, наступних за днем надходження цього рішення до суб'єкта господарювання.

5. Диски для лазерних систем зчитування виготовлені, імпортовані або ті, що експортуються з порушенням вимог цього Закону, а також обладнання та сировина, імпортовані з порушенням вимог цього Закону, підлягають вилученню до вирішення питання у судовому порядку.

6. Прибуток, отриманий в результаті діяльності з порушенням вимог цього Закону, стягується у судовому порядку та зараховується до Державного бюджету України.

Стаття 9. Спеціальні заходи стосовно припинення порушень вимог до виробництва, експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць

1. З метою припинення порушень вимог цього Закону щодо виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності додатково можуть застосовуватися такі спеціальні заходи:

1) обмеження, тимчасова заборона діяльності суб'єктів господарювання в разі її невідповідності вимогам цього Закону;

2) анулювання ліцензії на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць у разі повторного порушення ліцензійних умов, передбачених у статті 4 цього Закону. Виробник може одержати нову ліцензію на право провадження відповідного виду діяльності не раніше ніж через п'ять років з дати прийняття рішення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності про анулювання попередньої ліцензії;

3) тимчасове припинення дії ліцензії на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць в разі виявлення порушень вимог цього Закону, допущених виробником, який відмовляється виконувати чи не виконує вимог центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності щодо припинення порушення протягом одного місяця з дня його виявлення;

4) опечатування та/або вилучення дисків для лазерних систем зчитування, матриць, вироблених з порушенням вимог цього Закону, а також обладнання та сировини для їх виробництва, що не відповідають вимогам цього Закону.

2. Ліцензія на виробництво дисків для лазерних систем зчитування, матриць вважається тимчасово припиненою чи анульованою з дня прийняття відповідного рішення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

3. Спеціальні заходи, передбачені пунктами 1–3 частини першої цієї статті, застосовуються за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

4. Спеціальні заходи, передбачені пунктом 4 частини першої цієї статті, застосовуються в порядку, визначеному в статті 9¹ цього Закону.

5. З метою припинення порушень вимог цього Закону щодо експорту/імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва або в разі зміни будь-яких даних, що зазначені в ліцензії на експорт/імпорт обладнання та сировини для виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування анулює ліцензію та з метою застосування заходів, передбачених у частині першій цієї статті, звертається до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Одержати нову ліцензію на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва дозволяється:

у строк не пізніше ніж 10 робочих днів з дати письмового звернення суб'єкта господарської діяльності — у разі змін будь-яких даних, що зазначені в ліцензії;

не раніше ніж через п'ять років з дати прийняття рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ліцензування — у разі порушення вимог цього Закону.

У разі зміни будь-яких даних, що зазначені в ліцензії на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, експортер/імпортер зобов'язаний переоформити таку ліцензію в порядку, встановленому

Законом України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

6. Про анулювання ліцензії на експорт/імпорт дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва письмово повідомляється центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі митної справи.

(Стаття 9 в редакції Закону № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 9¹. Порядок вилучення дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва

Вилучення дисків для лазерних систем зчитування, матриць, вироблених з порушенням вимог цього Закону, а також обладнання та сировини для їх виробництва, що не відповідають вимогам цього Закону, передбачене пунктом 4 частини першої статті 9 цього Закону, здійснюється посадовими особами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності із залученням, у разі потреби, представників органів Міністерства внутрішніх справ України.

Вилученню з незаконного обігу підлягає вся партія вироблених, імпортованих або призначених для експорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва, що не відповідають вимогам цього Закону.

За результатами вилучення складається акт, один примірник якого видається суб'єкту господарювання, а другий зберігається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Вилучені у суб'єкта господарювання диски для лазерних систем зчитування, матриці, обладнання та сировина для їх виробництва упаковуються та опечатуються на місці вилучення.

Вилучені диски для лазерних систем зчитування, матриці, обладнання та сировина для їх виробництва можуть бути залишені у суб'єкта господарювання, який у цьому разі несе відповідальність за забезпечення їх надійного зберігання у відокремлених приміщеннях, які опечатуються посадовою особою центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Вилучення, упакування і транспортування дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва проводяться за рахунок суб'єкта господарювання, в якого було проведено таке вилучення.

(Закон доповнено статтею 9¹ згідно із Законом № 2734–IV від 06.07.2005)

Стаття 10. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності через шістдесят календарних днів з дня опублікування.

Протягом одного календарного місяця з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти господарювання, які були зареєстровані і здійснювали свою діяльність до набрання чинності цим Законом, здійснюють діяльність по виробництву, експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, матриць, експорту, імпорту обладнання та сировини для їх виробництва у порядку, що діяв до дня набрання чинності цим Законом.

2. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) доповнити статтю 16 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 29, ст. 377; Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 7, ст. 49; 2000 р., № 24, ст. 186, № 38, ст. 318) частиною такого змісту:

«Ліцензування експорту, імпорту дисків для лазерних систем зчитування, обладнання та сировини для їх виробництва здійснюється відповідно до Закону України «Про особливості державного регулювання діяльності суб'єктів господарювання, пов'язаної з виробництвом, експортом, імпортом дисків для лазерних систем зчитування»;

2) у Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

доповнити Кодекс статтею 164¹³ такого змісту:

«Стаття 164¹³. **Порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва**

Порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва, —

тягне за собою накладення штрафу від двадцяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

у статті 221 та частині першій статті 294 цифри «164⁵–164¹²» замінити цифрами «164⁵–164¹³»;

частину першу статті 255 доповнити пунктом 10 такого змісту:

«10) державні інспектори з питань інтелектуальної власності (статті 51², 164⁹, 164¹³)»;

3) доповнити Кримінальний кодекс України статтею 203¹ такого змісту:

«Стаття 203¹. **Порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва**

Порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва, якщо ці дії вчинено у великих розмірах, — карається обмеженням волі на строк до п'яти років.

Примітка. Під великим розміром слід розуміти вартість дисків для лазерних систем зчитування, обладнання чи сировини для їх виробництва, що у три тисячі разів і більше перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян»;

(Підпункт 4 пункту 3 статті 10 втратив чинність на підставі Кодексу № 4651–VI від 13.04.2012)

5) у Законі України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 36, ст. 299, № 45, ст. 377; 2001 р., № 11, ст. 45, № 16, ст. 76, № 22, ст. 105, № 49, ст. 259; 2002 р., № 6, ст. 39, № 7, ст. 50):

частину першу статті 5 доповнити абзацом такого змісту:

«здійснює контроль за наявністю ліцензії»;

статтю 9 доповнити пунктами 62, 63 такого змісту:

«62) виробництво дисків для лазерних систем зчитування;

63) експорт, імпорт обладнання та дисків для лазерних систем зчитування»;

частину третю статті 13 доповнити абзацом такого змісту:

«наявність додатку (із зазначенням кількості сторінок)»;

статтю 20 після частини шостої доповнити новою частиною такого змісту:

«Контроль за наявністю ліцензії у суб'єктів господарювання здійснюють спеціально уповноважений орган з питань ліцензування та інші органи виконавчої влади в межах їх повноважень шляхом проведення планових та позапланових перевірок».

У зв'язку з цим частини сьому — чотирнадцяту вважати відповідно частинами восьмою — п'ятнадцятою;

частину першу статті 21 доповнити абзацом такого змісту:

«акт про відмову ліцензіата в проведенні перевірки органом ліцензування або спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування»;

б) частину першу статті 8 Закону України «Про обов'язковий примірник документів» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22–23, ст. 199) доповнити пунктом 8 такого змісту:

«8) два обов'язкових безоплатних примірники виготовлених дисків для лазерних систем зчитування із записом на них інформації — спеціально уповноваженому органу з питань ліцензування».

3. Кабінету Міністрів України протягом шістдесяти днів з дня опублікування цього Закону:

розробити порядок обігу дисків для лазерних систем зчитування, матриць, що були вироблені або імпортовані до набуття чинності цим Законом;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

у двомісячний термін з дня прийняття цього Закону:
привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом;

забезпечити приведення у відповідність з цим Законом нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади;

подати на розгляд Верховної Ради України законопроект щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом.

Президент України
м. Київ, 17 січня 2002 року

Л. КУЧМА

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про Рекомендації парламентських слухань

«Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування»

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 45, ст. 524)

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Схвалити Рекомендації парламентських слухань: «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування» (додаються).
2. Кабінету Міністрів України до 1 січня 2008 року проінформувати Верховну Раду України про стан виконання Рекомендацій за підсумками парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування».
3. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на Комітет Верховної Ради України з питань науки і освіти.

Голова Верховної Ради України
м. Київ, 27 червня 2007 року

О. МОРОЗ

СХВАЛЕНО
Постановою Верховної Ради України
від 27 червня 2007 року № 1243–V

РЕКОМЕНДАЦІЇ
парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності
в Україні: проблеми законодавчого забезпечення
та правозастосування»

Учасники парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування» (далі — учасники парламентських слухань), які відбулися 21 березня 2007 року, відмічають, що ці слухання привернули велику увагу громадськості, наукових і освітянських установ, органів державної влади, правоохоронних, судових органів та органів місцевого самовря-

дування, творчих спілок, інших професійних і громадських об'єднань, а також відповідних міжнародних організацій, предметом діяльності яких є забезпечення захисту прав інтелектуальної власності.

Сьогодні в Україні система правової охорони інтелектуальної власності перебуває у стадії завершення формування. У 1990-х роках були закладені основи національної системи регулювання цієї надзвичайно важливої сфери. Водночас виявилися серйозні проблеми та недоліки її функціонування, що істотно позначилося на розвитку національного науково-технологічного і творчого потенціалу, стримувало становлення нової інноваційної моделі розвитку країни, ускладнювало відносини України з провідними державами світу. Зрозуміло, що без ефективного та невідкладного вирішення цих проблем перспективи соціально-економічного розвитку України, її національної безпеки, входження у світове співтовариство як інтелектуально та економічно розвинутої держави можуть бути поставлені під сумнів.

Нагальна необхідність ефективної правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності для України зумовлюється обраною нею стратегією побудови цивілізованих ринкових відносин, забезпечення соціальної орієнтації економіки та інноваційного соціально-економічного розвитку, що має спиратися насамперед на активізацію власного інтелектуального потенціалу.

В Україні створено сучасну законодавчу базу щодо захисту прав інтелектуальної власності, яка узгоджується із загальновизнаними на міжнародному рівні підходами до забезпечення такого захисту, зокрема з вимогами Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (далі — Угода ТРІПС) Світової організації торгівлі (СОТ). У рамках міжнародних вимог забезпечується реалізація основних положень законодавства України у зазначеній сфері.

Правовідносини у сфері інтелектуальної власності регулюються окремими положеннями Конституції України, Цивільного кодексу України (передусім нормами його книги четвертої «Право інтелектуальної власності»), Кримінального, Митного кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення та ряду процесуальних кодексів, нормами 10 спеціальних законів у сфері інтелектуальної власності, близько 100 підзаконних актів.

Україна є учасницею 18 багатосторонніх міжнародних договорів у цій сфері, які також є частиною національного законодавства.

Основний напрям взаємодії України з Європейським Союзом (ЄС) зосереджений на виконанні Угоди про партнерство та співробітництво (УПС) між Україною та Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами від 14 червня 1994 року (чинна з 1 березня 1998 року), яка визначила зобов'язання України (стаття 50 та додаток III) до 1 березня

2003 року забезпечити «рівень захисту, аналогічний існуючому у Співтоваристві, включаючи ефективні засоби забезпечення дотримання таких прав». Проте гармонізація українського законодавства з нормативно-правовими актами ЄС у сфері інтелектуальної власності (у тій частині, в якій вони не дублюють чинні глобальні правила в цій сфері) потребуватиме значно тривалішого періоду та має здійснюватися на основі спеціальних заходів, передбачених Програмою інтеграції України до Європейського Союзу.

Угоди з країнами СНД, укладені Україною останнім часом, зокрема про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків і географічних зазначень та про співробітництво щодо припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності, також підписано згідно з вимогами міжнародних конвенцій і договорів, зокрема Угоди ТРІПС, що сприяє вступу її учасників до СОТ.

Оцінюючи процес входження України до регіональних структур, що забезпечують правову охорону інтелектуальної власності, можна зробити висновок стосовно наявності у ньому як позитивних зрушень, так і низки невирішених проблем.

Важливе значення забезпечення правової охорони інтелектуальної власності для розвитку України зумовлено винятковою роллю інтелектуального капіталу в становленні світової економіки XXI століття, яка базується на знаннях. Це передусім визначено обраною Україною стратегією інноваційного розвитку економіки, що має спиратися насамперед на вітчизняний інтелектуальний капітал.

Вирішення проблем правової охорони інтелектуальної власності в сучасному світі відбувається в умовах, коли в основному вже сформувалася глобальна система регулювання охорони та захисту прав інтелектуальної власності з центральним місцем у ній Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) та Світової організації торгівлі. Базові характеристики цієї глобальної системи мають бути враховані будь-якою країною світу, що намагається реалізувати інноваційну модель розвитку економіки.

Україна протягом останніх років значно активізувала процес свого входження до світових структур, що регулюють процеси створення, набуття прав та використання інтелектуальної власності, і вже є учасницею більшості багатосторонніх міжнародних конвенцій і договорів у цій сфері. Проте її участь у зазначеній глобальній системі все ще є недостатньою. Головною проблемою є забезпечення членства в СОТ.

Зважаючи на пріоритет інтеграції України в європейські структури, важливе значення для ефективної охорони прав інтелектуальної власності набуває процес входження України до регіональних європейських структур, що забезпечує регулювання відносин у цій сфері.

Важливу стимулюючу роль у вдосконаленні української системи правової охорони інтелектуальної власності відіграють двосторонні договірно-правові відносини України з іншими державами, що передусім включають укладення двосторонніх угод щодо взаємного забезпечення такої правової охорони.

Організаційна структура системи правової охорони і захисту прав інтелектуальної власності

Протягом останніх років в Україні сформовано організаційну структуру органів, які прямо чи опосередковано забезпечують діяльність у сфері правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності.

У Верховній Раді України у складі її Комітету з питань науки і освіти діє підкомітет з питань інтелектуальної власності.

У судовій владі, представленій судами загальної юрисдикції та спеціалізованими судами, запроваджено спеціалізацію суддів у сфері інтелектуальної власності. Так, у 2000 році сформовано Судову палату Вищого господарського суду України з розгляду справ у господарських спорах, пов'язаних із захистом права на об'єкти інтелектуальної власності, а також відповідні колегії у складі місцевих та апеляційних господарських судів. Окремі судді господарських судів Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя спеціалізуються на розгляді спорів щодо зазначених прав.

Структура органів виконавчої влади охоплює такі установи:

У складі Міністерства освіти і науки України у квітні 2000 року створений Державний департамент інтелектуальної власності (далі — Департамент). Його основними функціями є участь у забезпеченні реалізації державної політики у сфері інтелектуальної власності, прогнозування та визначення перспектив і напрямів розвитку в цій сфері, розроблення нормативно-правової бази функціонування державної системи охорони прав інтелектуальної власності та її організаційне забезпечення.

До сфери управління Департаменту входять державні підприємства «Український інститут промислової власності», «Українське агентство з авторських та суміжних прав», «Інтелзахист», Інститут інтелектуальної власності і права.

При Департаменті створено консультативну раду з представників усіх творчих спілок України та відомих творчих діячів України. Діє Апеляційна палата для розгляду в адміністративному порядку заперечень проти рішень за заявками на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, знаки для товарів і послуг, топографії інтегральних мікросхем і зазначення походження товарів. З 2005 року у його складі діє Громадська колегія.

Інші органи виконавчої влади України забезпечують виконання таких функцій із захисту прав інтелектуальної власності:

Міністерство юстиції України — бере участь у розробленні законодавчих актів з питань інтелектуальної власності, координує законотворчу діяльність у цій сфері та інших галузях законодавства і відповідає за адаптацію законодавства України до законодавства Європейського Союзу;

Міністерство внутрішніх справ України (МВС) — здійснює заходи з попередження та викриття злочинів, пов'язаних з порушенням прав інтелектуальної власності, бере участь у створенні та вдосконаленні законодавчої бази, необхідної для протидії цим порушенням. Особливу увагу МВС приділяє попередженню та виявленню фактів тиражування і розповсюдження контрафактної музичної та аудіовізуальної продукції, неліцензійного комп'ютерного програмного забезпечення, а також фактів виробництва та розповсюдження продукції з фальсифікованими товарними знаками відомих вітчизняних і зарубіжних товаровиробників. У 2001 році у структурі Державної служби боротьби з економічною злочинністю МВС утворено як у центральному апараті, так і на регіональному рівні підрозділи по боротьбі з правопорушеннями у сфері інтелектуальної власності;

Служба безпеки України (СБУ) — бере участь у розробленні та здійсненні заходів із забезпечення захисту державної таємниці України; у порядку, визначеному законодавством, сприяє підприємствам, установам, організаціям, підприємцям у збереженні їхньої комерційної таємниці, розголошення якої може завдати шкоди життєво важливим інтересам України, відповідно до указів Президента України має створити спеціальні підрозділи із запобігання правопорушенням у сфері інтелектуальної власності, несе відповідальність за державну політику щодо голографічного захисту товарів і документів, здійснює державний контроль і координацію діяльності у цій сфері;

Державна митна служба України — забезпечує контроль за переміщенням через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, реєстрацію таких товарів, а також здійснення комплексу передбачених законодавством заходів щодо недопущення переміщення через митний кордон України товарів, виготовлених з порушенням прав інтелектуальної власності;

Державна податкова адміністрація України — здійснює контроль за тривалістю нарахування і сплати податків у разі ввезення та виробництва (збирання) аудіо- та відеопродукції на території України. На підставі положень законодавства здійснює заходи з вилучення та знищення примірників контрафактної продукції, що сприяє забезпеченню захисту прав інтелектуальної власності, зокрема авторських і суміжних прав на аудіо- та відеопродукцію. Особливу увагу приділяє виявленню та знешкодженню підпільного виробництва такої продукції;

Антимонопольний комітет України — є державним органом із спеціальним статусом, що забезпечує захист інтересів суб'єктів підприємництва від недобросовісної конкуренції, пов'язаної з неправомірним використанням об'єктів права інтелектуальної власності;

Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики — здійснює державний контроль за дотриманням вимог законодавства України щодо захисту прав споживачів і про рекламу.

Освітні та наукові заклади, що спеціалізуються у сфері інтелектуальної власності

В Україні 16 вищих навчальних закладів здійснюють підготовку фахівців (спеціалістів та магістрів) з питань інтелектуальної власності.

На дослідженні проблем практичного і теоретичного характеру у сфері інтелектуальної власності спеціалізуються Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності Академії правових наук України, Центр інтелектуальної власності та передачі технологій Національної академії наук України, Міжнародний центр правових проблем інтелектуальної власності при Інституті держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України.

Система державних і недержавних органів у сфері інтелектуальної власності перебуває у завершальній фазі свого становлення та вже сьогодні здатна виконувати основні функції правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності. Зокрема, спільна діяльність правоохоронних органів, митних органів, органів державної виконавчої влади, які в межах своєї компетенції вирішують питання, що стосуються забезпечення захисту прав інтелектуальної власності та контролю за дотриманням норм законодавства в цій сфері, свідчить про досягнення позитивних результатів.

Так, у рамках виконання відповідної програми скоординованих дій правоохоронних і контролюючих органів по боротьбі з незаконним виробництвом, розповсюдженням і реалізацією аудіо- та відеопродукції, компакт-дисків та інших об'єктів права інтелектуальної власності, з метою уніфікації операцій контролю за дотриманням вимог законодавства у сфері інтелектуальної власності, за матеріалами СБУ стосовно порушення авторського права і суміжних прав слідчими органами МВС порушено 66 кримінальних справ.

За результатами спільних з Державним департаментом інтелектуальної власності дій конфісковано за рішенням суду у правопорушників та знищено контрафактної продукції у кількості 168 тис. примірників на загальну суму 4,2 млн гривень, стягнуто штрафів на суму 219 тис. гривень, складено 31 протокол про вчинення адміністративних правопорушень за нормами статті 164⁹ Кодексу України про адміністративні правопорушення.

За ініціативою СБУ у 2001 році затверджено положення про порядок голографічного захисту товарів. У 2006 році СБУ видано 26 ліцензій на право провадження господарської діяльності з голографічного захисту (у 2005 році — 133 таких ліцензій), проведено 192 перевірки, анульовано 22 ліцензії.

Протягом 2006 року органами Антимонопольного комітету України опрацьовано близько 150 заяв суб'єктів господарювання про прояви недобросовісної конкуренції, пов'язаної з порушенням прав інтелектуальної власності. За результатами розгляду заяв припинено 42 порушення зазначених прав (у 2005 році їх було припинено лише 29).

З метою забезпечення прав інтелектуальної власності на митному кордоні України до розділу X Митного кодексу України та статті 345 внесено суттєві зміни, що стосуються, зокрема, надання митним органам права призупиняти митне оформлення товару за власною ініціативою у разі переміщення через митний кордон України товару, щодо якого не подано заяву про забезпечення захисту прав інтелектуальної власності, але є достатні підстави вважати, що під час його переміщення їх може бути порушено.

Протягом 2001–2007 років до митного реєстру товарів, що містять зазначені об'єкти, який ведеться Державною митною службою України, внесено 306 товарів (з них у 2006 році — 116 товарів, зокрема ліки та вироби медичного призначення, гігієнічні та косметичні вироби, алкогольні напої та тютюнові вироби, друкована продукція, устаткування і обладнання тощо). Прийнято 32 рішення про призупинення митного оформлення товарів, стосовно яких виникали підозри у порушенні прав інтелектуальної власності.

У результаті спільних дій працівниками МВС та державними інспекторами з питань інтелектуальної власності щодо запобігання порушенню прав інтелектуальної власності на регіональному рівні протягом 2006 року складено та направлено до суду 5,3 тис. протоколів про адміністративні правопорушення (в основному за статтями 51², 164⁹ Кодексу України про адміністративні правопорушення), надано більше ніж 90 приписів про усунення виявлених недоліків у роботі суб'єктів господарювання, пов'язаної з дотриманням прав інтелектуальної власності (у 2005 році — 70). Підрозділами МВС України у 2006 році виявлено 812 злочинів (у 2005 році — 483), що стосуються порушення зазначених прав, зокрема 271 злочин за фактами порушення авторського права і суміжних прав (згідно із статтею 176 Кримінального кодексу України), 471 — за фактами незаконного обігу дисків для лазерних систем зчитування (відповідно до статті 203¹ Кримінального кодексу України), 51 — за фактами незаконного використання знаків для товарів і послуг (згідно із статтею 229 Кримінального кодексу України), закінчено розслідування

та направлено до суду 462 кримінальні справи з обвинувальними висновками (у 2005 році — лише 138 таких справ).

Державною податковою адміністрацією України у 2006 році проведено перевірки 2,6 тис. суб'єктів підприємництва, що здійснюють підприємницьку діяльність у сфері інтелектуальної власності, за результатами яких виявлено 1,2 тис. порушень вимог законодавства. З незаконного обігу вилучено контрафактної продукції на суму 8,6 млн гривень. Стосовно посадових осіб таких суб'єктів порушено 18 кримінальних справ, до адміністративної відповідальності притягнуто 700 осіб. За результатами проведених перевірок припинено діяльність 92 підпільних цехів, що виготовляли контрафактну продукцію, зокрема 48 цехів з виробництва аудіо- та відеопродукції, 44 цехи з виробництва фальсифікованої продукції з незаконним використанням знаків для товарів і послуг.

Протягом 2006 року до судів першої інстанції в регіонах України надійшло 559 справ про порушення прав інтелектуальної власності (за статтею 51² Кодексу України про адміністративні правопорушення), що на 74 відсотки більше порівняно з 2005 роком. Серед областей, у яких налічується найбільша кількість таких справ, — Харківська (90), Запорізька (43) та Львівська (35).

Накладено штрафів за порушення зазначених прав у 2006 році на загальну суму майже 72 тис. гривень, що на 19,2 відсотка більше, ніж у 2005 році. Добровільно сплачено штрафів на суму понад 13 тис. гривень, що становить 18,4 відсотка загальної суми накладених штрафів.

За статтею 164⁹ Кодексу України про адміністративні правопорушення (незаконне розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних) у 2006 році до місцевих загальних судів подано 4588 справ, що в 1,3 рази більше, ніж у 2005 році. Найбільше справ подано до місцевих загальних судів м. Києва (31,7 відсотка загальної кількості справ).

За фактом порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування і матриць, а також експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва (згідно із статтею 164¹³ Кодексу України про адміністративні правопорушення) у 2006 році лише одну справу направлено до суду (у Донецькій області), яку повернуто для належного оформлення.

За статтею 176 Кримінального кодексу України у 2006 році засуджено 39 осіб (вироки щодо них набрали законної сили), що майже на 50 відсотків більше, ніж у 2005 році. Найбільшу кількість таких осіб (12) засуджено судами Івано-Франківської області. За статтею 203¹ Кримінального кодексу України засуджено 71 особу (вироки щодо них набрали законної сили), тоді як у 2005 році не було жодного засудженого за цією

статтею. За статтею 229 Кримінального кодексу України у 2006 році засуджено 5 осіб (у 2005 році — 6 осіб).

Протягом 2006 року місцевими загальними судами розглянуто 234 цивільні справи про порушення прав інтелектуальної власності, зокрема 139 справ з питань авторського права і суміжних прав, 54 справи (майже половину розглянуто районними судами м. Києва) про порушення прав на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, торговельні марки. Районними судами м. Києва розглянуто 92 справи, або майже кожну четверту із справ, розглянутих усіма місцевими загальними судами.

Протягом останніх п'яти років кількість розглянутих цивільних справ про авторське право місцевими загальними судами збільшилася з 99 (2002 рік) до 134 (2006 рік). Задовольняється приблизно 25–40 відсотків позовних вимог (2002 рік — 35 відсотків, 2003 — 25, 2004 — 41, 2005 — 36, 2006 рік — 29 відсотків).

Протягом 2004–2006 років до місцевих господарських судів України надійшла 701 позовна заява зі спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності та розпорядженням майновими правами на об'єкти цієї власності. За цей період закінчено провадження 350 справ, при цьому задоволено повністю або частково позовні вимоги у 114 справах.

Найбільше справ у спорах, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності, розглянуто господарським судом м. Києва. Значну кількість таких спорів вирішено господарськими судами Харківської (23), Одеської (21) та Дніпропетровської (19) областей і м. Севастополя (19).

Водночас ефективність діяльності системи правової охорони і захисту прав інтелектуальної власності значною мірою залежатиме від розвитку тих її компонентів, які, з одного боку, пов'язані з якісним збільшенням потужності та технічного оснащення інфраструктури захисту прав інтелектуальної власності, а з другого — з розвитком недержавних установ регулювання діяльності у цій сфері. Саме такі установи мають відігравати значно вагомішу роль у вирішенні ключових питань у цій сфері, як це відбувається у розвинутих країнах з ринковою економікою.

Перспективи розвитку та якісного вдосконалення системи охорони прав інтелектуальної власності в Україні визначено Указом Президента України від 27 квітня 2001 року № 285/2001 «Про заходи щодо охорони інтелектуальної власності в Україні», Програмою розвитку державної системи охорони прав інтелектуальної власності в Україні, планами підготовки законодавчих актів у Верховній Раді України, затвердженими програмами та планами робіт з адаптації законодавства до норм права Європейського Союзу відповідно до Програми інтеграції України до ЄС. Окреслені заходи в цілому відзначаються системним стратегічним підходом і наближують Україну до стандартів, визначених конвенціями Всесвітньої організації інтелектуальної власності, Угодою ТРІПС та нормами

ЄС. Водночас нормативно-правові акти, до яких необхідно адаптуватися Україні в контексті її входження до ЄС, бажано розширити за рахунок положень європейського законодавства, які регулюють новітні галузі прав інтелектуальної власності, що стосуються нових комунікацій та мережі Інтернет.

Пріоритети, визначені Програмою інтеграції України до ЄС, на жаль, не підкріплені відповідними механізмами забезпечення їх виконання.

Недостатнє забезпечення правової охорони промислової власності в Україні було одним із чинників зменшення чисельності винахідників, авторів промислових зразків і раціоналізаторських пропозицій. Порівняно з 1991 роком кількість винахідників і раціоналізаторів скоротилася більше ніж у 20 разів; промислові підприємства використовують майже у 8 разів менше винаходів. Усе це свідчить про нестабільність забезпечення сприятливих умов для винахідницької діяльності в Україні і недостатній рівень нинішньої системи створення генерації та використання винаходів. Таке становище пояснюється, головним чином, погіршенням матеріально-технічного і фінансового забезпечення діяльності у сферах науки і техніки.

В умовах сучасної технологічної революції з'явилися принципово нові можливості відтворення об'єктів, захищених правом інтелектуальної власності. Це призводить до істотної диференціації структури системи захисту прав інтелектуальної власності та ускладнення самих механізмів такого захисту.

Особливого значення набуває забезпечення захисту прав на нові складові технології, до яких належать комп'ютерні програми, біотехнології, інтегральні мікросхеми, репрографія (включаючи аудіо- та відеозаписи), поширення сигналів через нову техніку зв'язку (супутники, кабель), цифрові системи розповсюдження. Частково ці проблеми вже врегульовані відповідними договорами ВОІВ та положеннями Угоди ТРІПС.

Водночас виник надзвичайно складний комплекс проблем, пов'язаний з інформаційними потоками, комерційною та іншою діяльністю в мережі Інтернет і необхідністю пристосування структур у сфері захисту прав інтелектуальної власності до діяльності з використанням новітніх інформаційних технологій. Цей комплекс виходить далеко за межі прийнятих ВОІВ у 1996 році Інтернет-договорів, до яких Україна приєдналась у 2001 році.

Безумовно, Україна повинна враховувати у своїй законотворчій та правозастосовній практиці щодо забезпечення захисту прав інтелектуальної власності такі новітні технологічні виклики.

Недоліки законодавчої бази охорони та захисту інтелектуальної власності в Україні

Незважаючи на помітний прогрес, досягнутий останніми роками у сфері законодавчого забезпечення правової охорони інтелектуальної

власності, на думку міжнародних експертів, її недосконалість все ще є одним з чинників, який перешкоджає створенню в Україні ефективної системи захисту прав інтелектуальної власності.

Закони України щодо окремих об'єктів права інтелектуальної власності не приведені у відповідність із Цивільним кодексом України, що негативно впливає на захист прав інтелектуальної власності.

Посилення захисту прав інтелектуальної власності в Україні пов'язано з приведенням законодавства України у відповідність із законодавством ЄС відповідно до Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, затвердженої Законом України від 18 березня 2004 року. Так, в Україні необхідною мірою не забезпечено захисту біотехнологічних винаходів, строки охорони прав інтелектуальної власності на певні об'єкти (промислові зразки, сорти рослин тощо) не відповідають відповідним строкам в ЄС, цивільно-правові та митні засоби захисту потребують удосконалення відповідно до вимог Директиви ЄС 2004/48/ЄС від 29 квітня 2004 року про забезпечення дотримання прав інтелектуальної власності та Регламенту ЄС 1383/2003 від 22 липня 2003 року щодо митних заходів стосовно товарів, які викликають підозру в порушенні прав інтелектуальної власності, та заходів, що мають вживатися до товарів, стосовно яких виявлено порушення таких прав.

Не врегульовано належним чином питання охорони комп'ютерних програм як об'єктів авторського права, оцінки та взяття на бухгалтерський облік об'єктів інтелектуальної власності, нематеріальних активів; існує потреба у розробці методики визначення розміру матеріальної шкоди, завданої порушенням прав на об'єкти інтелектуальної власності; гальмується розвиток системи підрозділів з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності у бюджетних установах, організаціях та на підприємствах, діяльність яких пов'язана із створенням та використанням об'єктів промислової власності; є потреба запровадження механізму підтримки патентування вітчизняних об'єктів інтелектуальної власності в іноземних державах тощо.

Неналежний контроль за чинним законодавством призводить до проблем у діяльності організацій колективного управління правами авторів, виконавців, виробників фонограм, які відповідно до світового досвіду мали б відігравати визначальну роль у забезпеченні захисту авторського права і суміжних прав. Не укладаються належні договори між організаціями колективного управління згідно із Законом України «Про авторське право і суміжні права», а в разі укладання таких договорів інколи маємо неналежне виконання їх умов. Деякими організаціями довільно визначаються ставки винагороди, що сплачуються користувачами об'єктів суміжних прав без витребування належної звітності всупереч вимогам

зазначеного Закону та постанов Кабінету Міністрів України від 18 січня 2003 року № 71 і № 72.

Потребує вдосконалення законодавство України щодо охорони промислових зразків та корисних моделей. Є випадки отримання охоронних документів на промислові зразки, корисні моделі, торговельні марки, винаходи, об'єкти авторського права, права на які належать іншим особам. Зазначене мало наслідком звуження митного контролю товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності: під час прийняття Верховною Радою України 16 листопада 2006 року Закону України «Про внесення змін до Митного кодексу України» (щодо сприяння захисту прав інтелектуальної власності під час переміщення товарів через митний кордон України) було виключено з митного контролю такі об'єкти, як корисні моделі, винаходи, промислові зразки, що не узгоджується з положеннями Регламенту ЄС.

Законодавством не врегульовано питання щодо запобігання поданню заявок на винаходи в зарубіжні країни без попереднього подання заявок в Україні, що, зокрема, призводить до неконтрольованого відтоку нових технологій та їх інтелектуальних складових за кордон. Кримінальним кодексом України не визначено відповідальності за вчинення зазначених дій, хоча така відповідальність передбачена, зокрема, законодавством США, Великобританії, Росії.

Потребує вдосконалення правова охорона службової конфіденційної інформації, комерційної таємниці, «ноу-хау», укладання угод франчайзингу, визначення поняття «роялті».

Законодавством належним чином не врегульовано питання захисту фірмових найменувань, вартісної оцінки майнових прав інтелектуальної власності, їх відображення у бухгалтерському обліку. Не визначено порядок охорони прав на раціоналізаторські пропозиції, породи тварин, а також на фольклор, народні художні промисли, традиційні знання тощо.

Потребує більш чіткого врегулювання використання об'єктів права інтелектуальної власності, включаючи об'єкти, що створені повністю або частково за рахунок коштів державного бюджету та інших централізованих коштів. Це передусім впливатиме на цивілізоване формування ринку інтелектуальних здобутків.

Залишається не врегульованим питання «інтелектуальної спадщини» колишнього СРСР. Після розпаду Радянського Союзу в Росії залишилося близько 500 тис. чинних охоронних документів (авторських свідоцтв) на винаходи з грифом «Для службового користування», близько 500 тис. секретних авторських свідоцтв колишнього СРСР і охоронних документів та інші результати інтелектуальної діяльності. За експертними оцінками, приблизно чверть із них (250 тис.) належить українським винахідникам. Зазначені технічні рішення ніколи не публікувались, і охоронні

документи СРСР і них повинні бути перетворені на патенти України. Проте в Україні до цього часу немає переліку таких винаходів, а також їх описів.

Залишається незадовільним стан виконання вимог законів у сфері права інтелектуальної власності та високим — рівень порушень зазначеного права.

Аналіз свідчить, що дотримання положень законів України у сфері інтелектуальної власності в Україні залишається на недостатньому рівні. Це призводить до звинувачень України в порушенні на її території прав інтелектуальної власності, низькому рівні їх захисту.

Водночас, за досить високих відносних обсягів піратства у сфері інтелектуальної власності в Україні, їх абсолютні обсяги не є значними та не перевищують обсягів піратства у зазначеній сфері в багатьох інших країнах.

В Україні на недостатньому рівні здійснюється аналіз ефективності положень законодавства у сфері права інтелектуальної власності та стану його правозастосування.

Потребує вдосконалення координація міністерств з підготовки проєктів нормативно-правових актів. Це, зокрема, стосується повільної реалізації Закону України «Про охорону прав на зазначення походження товарів», підготовки підзаконних актів щодо вартісної оцінки та бухгалтерського обліку об'єктів права інтелектуальної власності як нематеріальних активів.

Міністерства із запізненням реагують на неузгодженість положень вітчизняних законів, проблеми їх застосування. Це стосується законів щодо промислових зразків, торговельних марок, діяльності організацій колективного управління, врегулювання підвідомчості розгляду справ у спорах, що стосуються захисту прав інтелектуальної власності тощо.

Незважаючи на активізацію зусиль правоохоронних органів України із забезпечення захисту прав інтелектуальної власності, загальний рівень правопорушень у цій сфері залишається високим, що є підставою для звинувачення України в низьких стандартах забезпечення захисту прав інтелектуальної власності, особливо стосовно аудіовізуальної продукції, програмного забезпечення, фармацевтичних препаратів.

Має бути запроваджено більш ефективний захист прав на результати наукових досліджень від їх несанкціонованого використання та інших прав інтелектуальної власності, що стає дедалі більш поширеним (привласнення результатів наукової праці у формі фіктивного «співавторства»; публікація працівниками державних структур від свого імені результатів, що містяться в науково-аналітичних матеріалах, поданих до них підпорядкованими організаціями; передача (експорт) інтелектуальних здобутків, створених за державні кошти, за межі України;

відтворення результатів наукових праць без посилання на авторів або не-санкціонована їх публікація тощо).

Проблемні питання стосовно організації та забезпечення функціонування системи правової охорони та забезпечення захисту прав інтелектуальної власності в Україні

До основних проблем організації та забезпечення ефективного функціонування системи охорони інтелектуальної власності в Україні слід віднести такі.

Припинили свою дію рішення Кабінету Міністрів України щодо скоординованих дій правоохоронних і контролюючих органів у сфері забезпечення захисту прав інтелектуальної власності.

Потребує вдосконалення порядок судового розгляду спорів щодо прав інтелектуальної власності. Необхідне вжиття подальших кроків у напрямі спеціалізації суддів з розгляду справ із зазначених питань. У зв'язку з цим існує потреба у вирішенні питання щодо належного визначення юрисдикції судів стосовно порядку розгляду справ відповідної категорії.

Не в усіх судах загальної юрисдикції достатньою мірою запроваджено відповідну спеціалізацію і налагоджено навчання та підвищення кваліфікації суддів, які забезпечують розв'язання спірних питань, пов'язаних з дотриманням прав інтелектуальної власності.

У зв'язку з недостатньою кількістю спеціально підготовлених суддів утруднюється вирішення спорів судами загальної юрисдикції та спеціалізованими судами. Суттєво ускладнено розгляд спорів щодо дотримання прав інтелектуальної власності, що пов'язане передусім із законодавчо закріпленою процедурою ведення процесу у справах стосовно визнання недійсними охоронних документів, а також рішень щодо їх видачі у судах різних юрисдикцій.

Не забезпечено дистанційного доступу громадськості до патентно-Інформаційних ресурсів на безоплатній основі, зокрема щодо описів винаходів, корисних моделей, промислових зразків, знаків для товарів і послуг, селекційних досягнень, що не сприяє ефективному захисту прав на такі об'єкти.

Відсутній ряд важливих (для науково обґрунтованого управління) статистичних показників, складених за міжнародною методологією, передусім щодо оцінки обсягу використання інтелектуальних здобутків у виробництві, рівня надходжень і виплат «роялті» та інших ліцензійних платежів, частки вітчизняного високотехнологічного експорту.

Недоліки у розробленні проектів нормативних актів та застосуванні законодавства, діяльності державних органів є також наслідком неналежного громадського контролю за діяльністю в цій сфері.

Проекти законодавчих актів у сфері інтелектуальної власності переважно не надсилаються на погодження, надання експертних висновків до

Національної академії наук України, Академії правових наук України та інших відповідних наукових установ.

Неповною мірою реалізуються контрольні функції Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти щодо здійснення аналізу практики застосування законодавчих актів у діяльності державних органів, їх посадових осіб з питань правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності, підготовки та подання відповідних висновків і рекомендацій на розгляд Верховної Ради України.

Проблеми освіти та правової культури, що стосуються охорони інтелектуальної власності в Україні

Характерною для України є недооцінка в суспільстві значимості захисту прав інтелектуальної власності. Таке явище є значною мірою наслідком культурно-етичної спадщини минулого, коли в суспільстві переважала державна власність на результат творчості, а результати діяльності в науковій та культурній сферах вважалися надбанням усього народу. Це передусім вказує на те, що деформація правових понять у значної частини громадян підтримується невибагливістю їх вимог до якості пропозиції, що є нормою для незахищених верств населення.

Непоодинокими є випадки, коли через низьку правову та економічну культуру суб'єкти науково-технічної та економічної діяльності добровільно відмовляються від використання існуючих механізмів захисту своїх прав та інтересів як власники інтелектуальних здобутків.

Проблеми забезпечення захисту прав інтелектуальної власності в Україні багато в чому визначаються значною нестачею кваліфікованих фахівців з цих питань, що потребують великого обсягу спеціальних теоретичних знань та практичного досвіду.

Обмежена платоспроможність населення України призводить до того, що в ряді сфер, особливо щодо комп'ютерних програм, баз даних, аудіо-візуальної продукції, діють стимули до споживання продукції, виготовленої з порушенням прав інтелектуальної власності, а заінтересованість у її виготовленні та розповсюдженні зумовлюється одержанням високих прибутків, що стає можливим внаслідок недотримання прав інтелектуальної власності та несвоечасного застосування заходів цивільної, адміністративної та кримінальної відповідальності.

З урахуванням вищезазначеного учасники парламентських слухань **рекомендують:**

1. Забезпечення міжнародно-правових умов правової охорони інтелектуальної власності

Верховній Раді України в першочерговому порядку забезпечити розгляд проектів законів у сфері інтелектуальної власності, що стосуються змін з метою приведення національного законодавства у відповідність до міжнародних договорів, укладених Україною, та законодавства ЄС.

Кабінету Міністрів України:

внести до Верховної Ради України проекти законів щодо приведення законодавства України у сфері інтелектуальної власності у відповідність із законодавством ЄС;

вивчити питання та внести пропозиції щодо приєднання України до таких міжнародних конвенцій та договорів, як Сінгапурський договір про право з торговельних марок 2006 року, Локарнська угода про заснування Міжнародної класифікації промислових зразків 1968 року (зі змінами 1979 року); Страсбурзька угода про Міжнародну патентну класифікацію 1971 року (зі змінами 1979 року); Віденська угода про Міжнародну класифікацію зображувальних елементів знаків 1973 року (зі змінами 1985 року); Брюссельська конвенція про розповсюдження сигналів, що несуть програми, які передаються через супутники 1974 року; Договір про міжнародну реєстрацію аудіовізуальних творів (FRT) 1989 року; ратифікації Найробського договору про охорону Олімпійського символу 1981 року та ряду інших багатосторонніх договорів у сфері права інтелектуальної власності.

2. Забезпечення розвитку внутрішнього правового поля з питань інтелектуальної власності

Верховній Раді України:

прискорити розгляд та прийняття законопроектів про внесення змін до деяких законодавчих актів з питань інтелектуальної власності; провести роботу щодо усунення неузгодженостей між окремими нормативно-правовими актами з цих питань;

з метою посилення контрольної функції Верховної Ради України при здійсненні аналізу практики застосування законодавчих актів у діяльності державних органів, їх посадових осіб з питань забезпечення правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності, підготовки та подання відповідних висновків і рекомендацій із зазначених питань на розгляд Верховної Ради України, запровадження дієвого громадського контролю за застосуванням положень законодавства у сфері інтелектуальної власності розглянути питання про можливість створення консультативної ради з питань інтелектуальної власності, що на постійній основі здійснюватиме моніторинг практики застосування законодавчих актів у сфері прав інтелектуальної власності, експертизу проектів законів у цій сфері, внесених на розгляд до Верховної Ради України; підготовку щорічної Білої книги щодо стану забезпечення правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності в Україні, братиме участь в ініціюванні та розробленні проектів законодавчих актів, висвітленні проблемних питань щодо правової охорони інтелектуальної власності у засобах масової інформації та Інтернеті.

Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти:

з метою запровадження дієвого контролю за діяльністю організацій колективного управління, уточнення порядку створення та звітності таких організацій вивчити питання щодо доцільності розробки проекту закону про колективне управління майновими правами на твори, виконання, фонограми, відеограми;

Кабінету Міністрів України:

подати до Верховної Ради України законопроекти щодо приведення законів України у сфері охорони інтелектуальної власності у відповідність із положеннями Цивільного кодексу України та законодавства ЄС;

розробити та подати на розгляд Верховної Ради України проект закону щодо запровадження відповідальності за подання заявок в іноземні країни без попереднього подання таких заявок в Україні;

визначитися стосовно розроблення проектів законів щодо охорони комерційної таємниці, включаючи питання «ноу-хау»; раціоналізаторських пропозицій; а також щодо змісту баз даних, порід тварин;

при підготовці органами центральної виконавчої влади проектів законів у сфері інтелектуальної власності передбачити погодження їх з Національною та галузевими академіями наук України.

3. У сфері судового захисту прав інтелектуальної власності у судовому порядку:

Верховній Раді України розглянути питання щодо:

віднесення розгляду справ з вирішення спорів, пов'язаних із порушенням прав на об'єкти промислової власності, до юрисдикції господарських судів, враховуючи підготовленість суддівського корпусу таких судів стосовно кваліфікованого розгляду зазначених справ, суб'єктний склад цих спорів, запроваджену спеціалізацію суддів, а також світовий досвід розгляду таких справ саме спеціалізованими судами;

внесення до цивільно-процесуального та адміністративно-процесуального законодавства змін щодо можливості об'єднання в одне провадження кількох вимог, які належить розглядати в порядку різного судочинства;

запровадження у спеціальних законах щодо об'єктів права інтелектуальної власності норм, згідно з якими у разі визнання охоронного документа недійсним втрачає чинність рішення про його видачу з внесенням відповідних відомостей до державного реєстру;

законодавчого врегулювання порядку, за яким усі віднесені до юрисдикції господарських судів спори, що виникають у відповідній сфері, вирішувалися б Господарським судом м. Києва;

вдосконалення правового регулювання інституту запобіжних заходів у разі порушення прав інтелектуальної власності;

запровадження до процесуального законодавства норм щодо посередництва (медіації) у врегулюванні спорів з порушення прав інтелектуальної власності як такого, що ефективно застосовується у міжнародній практиці поряд з іншими альтернативними методами вирішення спорів, якими, зокрема, є примирення та арбітраж.

Верховному Суду України:

здійснити заходи щодо подальшої спеціалізації суддів з розгляду справ про порушення прав інтелектуальної власності, підвищення рівня їх кваліфікації;

на основі узагальнення судової практики підготувати роз'яснення судам загальної юрисдикції з питань однакового застосування законодавства у сфері інтелектуальної власності.

4. Організація управління та розвиток інфраструктури у сфері правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності

Кабінету Міністрів України:

розглянути питання щодо утворення при Кабінеті Міністрів України Координаційної ради з питань захисту прав інтелектуальної власності, аналогічних дорадчих органів при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях та визначитися щодо ефективності їх діяльності;

прискорити опрацювання та прийняття проекту постанови Кабінету Міністрів України щодо затвердження Типового положення про підрозділ з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та охорони інтелектуальної власності, а також утворення цих підрозділів в установах науки, освіти і охорони здоров'я;

з метою налагодження ефективного контролю за дотриманням прав інтелектуальної власності суб'єктами господарювання запровадити діяльність державних інспекторів з питань інтелектуальної власності в усіх регіонах України та вирішити питання щодо відповідного штатного забезпечення;

вирішити питання щодо розширення штатної чисельності відповідного структурного підрозділу Державної митної служби України з питань захисту прав інтелектуальної власності;

вирішити питання щодо створення на регіональних митницях та митницях із значними товаро- та пасажиропотоками відділів захисту прав інтелектуальної власності, забезпечивши їх підпорядкування начальнику митного органу або його заступнику. З метою забезпечення ефективності захисту прав інтелектуальної власності при переміщенні вищезазначених товарів через митні кордони України залучати до участі у здійсненні митних процедур фахівців цих відділів та сприяти постійному підвищенню їх кваліфікації;

удосконалити діяльність регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації щодо надання інформаційних і консультаційних послуг з питань інтелектуальної власності відповідно до загальновизначеної міжнародної практики;

передбачати під час розроблення проектів законів про Державний бюджет України на 2008 рік та на наступні роки видатки на фінансування функціонування Державної патентної бібліотеки та її регіональних відділень;

забезпечити безоплатний доступ користувачів інформації до всіх відомостей (бібліографічні дані, реферат, формула винаходу (корисні моделі), креслення) інтерактивної спеціалізованої бази даних «Винаходи (корисні моделі), зареєстровані в Україні» (бібліографічні дані, варіанти та види зображення промислового зразка), інтерактивної бази даних «Промислові зразки, зареєстровані в Україні»;

вирішити питання щодо проведення інвентаризації винаходів колишнього СРСР із грифами «Для службового користування» (ДСК) і таємних, що належать українським заявникам, та порядку їх розсекречування, зняття грифу «ДСК»;

розробити та затвердити зміни щодо приведення національних форм статистичної звітності стосовно використання об'єктів права інтелектуальної власності у відповідність із міжнародними стандартами у цій сфері, запровадити статистичну звітність щодо використання об'єктів авторського права та суміжних прав.

5. Вдосконалення економічних важелів охорони та захисту інтелектуальної власності

Кабінету Міністрів України:

розробити систему економічних стимулів (податкових, кредитних, страхових) щодо комерціалізації об'єктів права інтелектуальної власності з метою формування ринку цих об'єктів;

розробити та затвердити методiku визначення розміру шкоди, завданої порушенням прав на об'єкти права інтелектуальної власності;

сприяти підтримці патентування та просування українських винаходів за кордоном.

6. Освіта і формування суспільної свідомості

Кабінету Міністрів України:

забезпечити розроблення планів проведення в засобах масової інформації заходів, спрямованих на формування у населення України правової культури, поваги до прав інтелектуальної власності, суб'єктів таких прав, а також отримання базових знань щодо охорони та використання прав інтелектуальної власності;

враховуючи важливе соціальне значення журналів «Інтелектуальна власність», «Теорія і практика інтелектуальної власності», «Винахідник

і раціоналізатор», «Юний технік», включити їх до переліку видань, що потребують державної підтримки.

Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти:

спільно з Національною комісією України у справах ЮНЕСКО опрацювати питання щодо створення на базі Інституту законодавства Верховної Ради України та Науково-дослідного інституту інтелектуальної власності Академії правових наук України Кафедри ЮНЕСКО з інтелектуальної власності;

підготувати та видати у Видавництві Верховної Ради України матеріали з узагальнення судової практики розгляду спорів з питань захисту прав інтелектуальної власності.

Міністерству освіти і науки України:

розширити можливості здобуття спеціальної освіти у сфері інтелектуальної власності за державним замовленням для працівників центральних та місцевих органів виконавчої влади, суддів, працівників правоохоронних органів, Національної та галузевих академій наук, установ та організацій, що віднесені до сфери їх управління;

в рамках реформування системи освіти в Україні передбачити запровадження в загальноосвітніх та професійно-технічних навчальних закладах ознайомчих курсів (розділів) з основ інтелектуальної власності та спецкурсів «Основи інтелектуальної власності» — у вищих навчальних закладах;

спільно з Академією правових наук України, Національною академією наук України протягом 2007–2008 років здійснити роботу з удосконалення стандартів навчання, підготовки і перепідготовки спеціалістів у сфері інтелектуальної власності та науково-методичного забезпечення цього процесу;

протягом 2008–2009 років запровадити систему дистанційного навчання фахівців у сфері інтелектуальної власності, трансферу технологій та інноваційної діяльності за допомогою Інтернету з використанням досвіду ВОІВ; опрацювати питання щодо ширшого використання можливостей Всесвітньої академії ВОІВ для підготовки в Україні фахівців вищого (магістерського) рівня кваліфікації.

Реалізація цих Рекомендацій сприятиме подальшому розвитку та якісному вдосконаленню системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні, прискоренню економічного розвитку і підвищенню міжнародного іміджу нашої держави.

МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ, АДМІНІСТРАТИВНІ ФУНКЦІЇ ЯКИХ ВИКОНУЄ ВОІВ

ПРОГРАМНІ ДОГОВОРИ

ПАРИЗЬКА КОНВЕНЦІЯ ПРО ОХОРОНУ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

*(переглянута у Брюсселі 14 грудня 1900 р., у Вашингтоні 2 червня 1911 р.,
у Гаазі 6 листопада 1925 р., у Лондоні 2 червня 1934 р., у Лісабоні
31 жовтня 1958 р., у Стокгольмі 14 липня 1967 р., змінена 2 жовтня 1979 р.)*

Набуття чинності для України: 25 грудня 1991 р.¹

Стаття 1

[Утворення Союзу; поняття промислової власності]²

(1) Країни, до яких застосовується ця Конвенція, утворюють Союз по охороні промислової власності.

(2) Об'єктами охорони промислової власності є патенти на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, товарні знаки, знаки обслуговування, фірмові найменування та вказівки про походження чи найменування місця походження, а також припинення недобросовісної конкуренції.

(3) Промислова власність розуміється в найбільш широкому значенні і розповсюджується не тільки на промисловість і торгівлю у власному значенні слова, але також і на галузі сільськогосподарського виробництва і добувної промисловості та на всі продукти промислового чи природного походження, наприклад: вино, зерно, тютюновий лист, фрукти, худоба, копалини, мінеральні води, пиво, квіти, борошно.

¹ З 1 липня 1965 року — дати набуття Конвенцією чинності для СРСР — вона була обов'язковою для СРСР відносно всієї його території. Під час приєднання СРСР до зазначеної Конвенції була зроблена заява про те, що СРСР не вважає себе зв'язаним положеннями пункту (1) статті 28 Конвенції, який стосується вирішення спорів щодо тлумачення або застосування конвенції.

² Статтям були надані заголовки для зручності користування текстом. У підписаному (французькому) тексті заголовків немає.

(4) До патентів на винаходи належать різні види промислових патентів, що визнаються законодавством країн Союзу, як наприклад: патенти, що ввозяться, патенти на вдосконалення, додаткові патенти і свідоцтва й таке інше.

Стаття 2

[Національний режим для громадян країн Союзу]

(1) Відносно охорони промислової власності громадяни кожної країни Союзу користуються в усіх інших країнах Союзу тими ж привілеями, що надаються тепер чи будуть надаватися згодом відповідними законами власним громадянам, не обмежуючи при цьому прав, спеціально передбачених цією Конвенцією. Виходячи з цього, їх права будуть охоронятися так само, як і права громадян даної країни, і вони будуть користуватися тими ж законними засобами захисту від будь-якого посягання на їх права, якщо при цьому дотримуються умови та формальності, приписувані власним громадянам.

(2) Проте ніякі умови про місце проживання чи наявність підприємства у країні, де вистребується охорона, не можуть бути поставлені громадянам країн Союзу у вигляді передумови для користування будь-яким з прав промислової власності.

(3) Безумовно, зберігаються положення законодавства кожної з країн Союзу, що відносяться до судової та адміністративної процедури та до компетенції судових і адміністративних органів, а також до вибору місцепроживання або до призначення повіреного, дотримання яких вимагається на підставі законів про промислову власність.

Стаття 3

[Прирівнення деяких категорій осіб до громадян країн Союзу]

До громадян країн Союзу прирівнюються громадяни країн, що не беруть участі в Союзі, мають на території однієї з країн Союзу місцепроживання або дійсні та серйозні промислові чи торговельні підприємства.

Стаття 4

[А. — І. Патенти, корисні моделі, промислові зразки, товарні знаки, авторські свідоцтва: право пріоритету. — Г. Патенти: поділ заявки]

А. — (1) Будь-яка особа, що належним чином подала заявку на патент на винахід, корисну модель, промисловий зразок чи товарний знак в одній з країн Союзу, чи правонаступник цієї особи користується для подання заявки в інших країнах правом пріоритету протягом строків, зазначених нижче.

(2) Підставою для виникнення права пріоритету визнається будь-яке подання заявки, що має силу правильно оформленого національного подання заявки відповідно до національного законодавства кожної країни

Союзу або до двосторонніх чи багатосторонніх угод, укладених між країнами Союзу.

(3) Під правильно оформленим національним поданням заявки слід розуміти будь-яке подання, якого достатньо для встановлення дати подання заявки у відповідній країні, якою б не була подальша доля цієї заявки.

В. — Внаслідок цього наступне подання заявки в одній з інших країн Союзу до закінчення цих строків не може бути визнане недійсним на підставі дій, здійснених у цей проміжок часу, зокрема, на підставі іншого подання заявки, опублікування винаходу чи його використання, випуску у продаж примірників зразка, застосування знака, та ці дії не можуть стати підставою для виникнення будь-якого права третіх осіб чи будь-якого права особистого володіння. Права, набуті третіми особами до дня першої заявки, що є підставою для права пріоритету, зберігаються відповідно до внутрішнього законодавства кожної країни Союзу.

С. — (1) Згадані вище строки пріоритету складають дванадцять місяців для патентів на винаходи та для корисних моделей і шість місяців для промислових зразків і товарних знаків.

(2) Відлік цих строків починається з дати подання першої заявки; день подання до строку не включається.

(3) Якщо останній день строку є за законом святковим днем чи днем, коли відомство не відкрите для приймання заявок у тій країні, де витребується охорона, строк подовжується до першого наступного робочого дня.

(4) Першою заявкою, дата подання якої є днем відліку строку пріоритету, повинна вважатися наступна заявка на той самий об'єкт, що і перша заявка, яка передує, у значенні наведеного вище пункту (2), що подана в тій же країні Союзу, в разі, якщо заявка, що передує, на день подання наступної заявки була взята назад, залишена без дії чи відхилена, не будучи доступною для публічного ознайомлення, а також за умови, що відносно неї не продовжували існувати будь-які права і вона не стала ще підставою для домагання права пріоритету. Заявка, що передує, не може тоді бути підставою для домагання права пріоритету.

Д. — (1) Будь-яка особа, що бажає скористатися перевагою пріоритету на підставі заявки, що передує, зобов'язана подати заяву із зазначенням дати подання заявки і країни, де його зроблено. Кожна країна встановлює, не пізніше якого моменту повинна бути подана така заява.

(2) Ці вказівки повинні наводитися у виданнях, що випускаються компетентною установою, зокрема у патентах та описах, що відносяться до них.

(3) Країни Союзу можуть вимагати від особи, що подає заяву про пріоритет, надання копії раніше поданої заявки (опису, креслень тощо). Копія, завірена установою, що прийняла цю заявку, не вимагає ніякої

легалізації і може бути в усіх випадках надана у будь-який момент протягом трьох місяців від дня подання наступної заявки без сплати будь-яких зборів. Надається право вимагати, щоб до неї додавалася довідка про дату подання заявки, видана цією установою, та її переклад.

(4) У момент подання заявки не допускаються вимоги про виконання інших формальностей для заяви про пріоритет. Кожна країна Союзу визначає ті наслідки, що спричинюють невиконання формальностей, передбачених цією статтею, але ці наслідки не можуть бути більш тяжкими, ніж втрата права на пріоритет.

(5) Надалі можуть вимагатися інші докази.

Особа, яка претендує на пріоритет на підставі подання заявки, що передує, повинна зазначити номер цієї заявки, який публікується у порядку, передбаченому наведеним вище пунктом (2).

Е. — (1) Коли промисловий зразок заявляється у країні з використанням права пріоритету, заснованого на поданні заявки на корисну модель, пріоритетним строком є строк, встановлений для промислових зразків.

(2) Крім того, в країні допускається подання заявки на корисну модель з використанням права пріоритету, заснованого на поданні заявки на патент, і навпаки.

Е. — Жодна країна Союзу не має права не визнати пріоритет чи відхилити заявку на патент на підставі того, що заявник домагається декількох пріоритетів, в тому числі і встановлених у різних країнах, чи на підставі того, що заявка, яка домагається одного чи декількох пріоритетів, містить один чи декілька елементів, що не були включені до заявки або до заявок, за якими витребується пріоритет, якщо тільки в обох випадках згідно з законом країни існує єдність винаходу.

В тому, що стосується елементів, не включених до заявки або заявок, відносно яких витребується пріоритет, подання наступної заявки породжує право пріоритету на звичайних умовах.

Г. — (1) Якщо експертиза виявить, що заявка на патент є комплексною, заявник може поділити заявку на деяку кількість окремих заявок, зберігаючи у вигляді дати кожної з них дату первинної заявки та у відповідних випадках перевагу права пріоритету.

(2) Заявник може також з власної ініціативи поділити заявку на патент, зберігаючи у вигляді дати кожної окремої заявки дату первинної заявки і у відповідних випадках перевагу права пріоритету. Кожній країні Союзу надається право визначити умови, за яких дозволяється таке розділення.

Н. — Пріоритет не може бути відхилений з тієї причини, що деяких елементів винаходу, відносно яких витребується пріоритет, немає в домаганнях, викладених у заявці в країні походження, якщо тільки в сукупності документів заявки чітко виявляються ці елементи.

І. — (1) Заявки на авторські свідоцтва на винаходи, що подаються в країні, в якій заявники мають право витребувати за власним вибором або патент, або авторське свідоцтво на винахід, дають підставу для права пріоритету, передбаченого цією статтею, на тих самих умовах і з тими самими наслідками, що й заявки на патенти.

(2) В країні, в якій заявники мають право витребувати за власним вибором або патент, або авторське свідоцтво на винахід, заявник на авторське свідоцтво на винахід користується відповідно до положень цієї статті, що відносяться до заявок на патенти, правом пріоритету, заснованим на заявці на патент, корисну модель або авторське свідоцтво на винахід.

Стаття 4 bis

[Патенти: незалежність патентів, одержаних на один і той самий винахід у різних країнах]

(1) Патенти, заявки на які подані у різних країнах Союзу громадянами країн Союзу, є незалежними від патентів, одержаних на той самий винахід в інших країнах, які входять або не входять до складу Союзу.

(2) Це положення треба розглядати без будь-яких обмежень, а саме в тому значенні, що патенти, заявки на які подані протягом строку пріоритету, є незалежними як з точки зору підстав визнання їх недійсними і припинення дії прав, так і з точки зору визначення нормального строку їх дії.

(3) Це положення відноситься до всіх патентів, існуючих на момент набуття ним чинності.

(4) Воно буде також застосовуватися і в разі приєднання нових країн відносно патентів, існуючих з того чи іншого боку у момент приєднання.

(5) Патенти, одержані з перевагою, що випливає з пріоритету, мають у різних країнах Союзу той самий строк дії, який вони мали б, якби вони були б заявлені або видані без цієї переваги, що випливає з пріоритету.

Стаття 4 ter

[Патенти: згадування винахідника у патенті]

Винахідник має право бути названим як такий у патенті.

Стаття 4 quater

[Патенти: патентоспроможність у випадку обмеження продажу за законом]

У видачі патенту не може бути відмовлено і патент не може бути визнаний недійсним на підставі того, що продаж продукту, який запатентований чи виготовлений запатентованим способом, підпадає на підставі національного законодавства під обмеження чи скорочення.

Стаття 5

[А. Патенти: ввезення об'єктів, невикористання чи недостатнє використання, примусові ліцензії. В. Промислові зразки: невикористання,

ввезення об'єктів. С. Товарні знаки: невикористання, відміна форми, використання співвласниками. D. Патенти, корисні моделі, товарні знаки, промислові зразки: маркування]

А. — (1) Ввезення патентовласником у країну видачі патенту об'єктів, виготовлених в тій або іншій країні Союзу, не спричинює втрати прав, що засновані на ньому.

(2) Кожна країна Союзу має право вжити законодавчих заходів, що передбачають видачу примусових ліцензій, для запобігання зловживанням, що можуть виникнути внаслідок здійснення виключного права, що надається патентом, наприклад, у випадку невикористання винаходу.

(3) Позбавлення прав на патент може бути передбачене лише у випадку, коли видача примусових ліцензій виявиться недостатньою для запобігання цим зловживанням. Жодна дія по позбавленню прав чи по скасуванню патенту не може статися до закінчення двох років з моменту видачі першої примусової ліцензії.

(4) Примусова ліцензія не може вимагатися з приводу невикористання чи недостатнього використання до закінчення чотирирічного строку, рахуючи від дати подання заявки на патент, чи трьох років від дати видачі патенту, причому має застосовуватися строк, що закінчується пізніше; у видачі примусової ліцензії буде відмовлено, якщо патентовласник доведе, що його бездіяльність була зумовлена важливими причинами. Така примусова ліцензія є невиключною ліцензією і може передаватися навіть у формі видачі субліцензії, але лише разом з частиною промислового чи торговельного підприємства, що використовує цю ліцензію.

(5) Наведені вище положення застосовуються з необхідними змінами до корисних моделей.

В. — Охорона промислових зразків не може бути припинена внаслідок невикористання або ввезення об'єктів, подібних до об'єктів, що охороняються.

С. — (1) Якщо в країні використання зареєстрованого знака є обов'язковим, реєстрація може бути скасована лише по закінченні справедливого строку і тільки тоді, коли зацікавлена особа не подасть докази, що виправдовують причини її бездіяльності.

(2) Застосування товарного знака його власником у такій формі, що відрізняється від зареєстрованої в якій-небудь з країн Союзу лише окремими елементами, що не змінюють відмітного характеру знака, не спричинює визнання недійсності реєстрації і не обмежує охорону, що надана знаку.

(3) Одночасне застосування одного й того ж знака на однакових чи подібних продуктах промисловими чи торговельними підприємствами, які розглядаються як співвласники знака відповідно до положень закону країни, де витребовується охорона, не перешкоджає реєстрації знака та

ніяким чином не обмежує охорону, що надана зазначеному знаку у будь-якій країні Союзу, якщо тільки таке застосування не вводить громадськість в оману і не суперечить публічним інтересам.

Д. — Для визнання прав не вимагається розміщення на продукті будь-якої позначки чи вказівки на патент, корисну модель, реєстрацію товарного знака чи депонування промислового зразка.

Стаття 5 bis

[Усі види прав промислової власності: пільговий строк для сплати мита за збереження прав; патенти: поновлення]

(1) Для сплати мита, передбаченого для збереження прав промислової власності, надається пільговий строк, що складає не менше шести місяців, за умови сплати додаткового мита, якщо таке мито встановлюється національним законодавством.

(2) Країни Союзу мають право передбачити поновлення патентів на винаходи, що втратили силу внаслідок несплати мита.

Стаття 5 ter

[Патенти: вільне застосування запатентованих об'єктів, що є частиною транспортних засобів]

У кожній з країн Союзу не розглядаються як порушення прав патентовласника:

1. Застосування на борту суден інших країн Союзу засобів, що складають предмет його патенту, в корпусі судна, в машинах, оснащенні, механізмах та в іншому обладнанні, коли ці судна тимчасово чи випадково знаходяться у водах даної країни, за умови, що ці засоби використовуються виключно для потреб судна.

2. Застосування засобів, що складають предмет патенту, в конструкції чи при експлуатації повітряних чи наземних засобів пересування інших країн Союзу чи допоміжного обладнання для цих засобів пересування, коли зазначені засоби пересування тимчасово чи випадково знаходяться в даній країні.

Стаття 5 quater

[Патенти: ввезення продуктів, виготовлених способом, що запатентований в країні ввезення]

Якщо продукт ввозиться до країни Союзу, де існує патент, що охороняє спосіб виробництва зазначеного продукту, патентовласник має відносно ввезеного продукту всі права, яких йому надає законодавство країни, що імпортує, на основі патенту на спосіб виробництва відносно продуктів, виготовлених в даній країні.

Стаття 5 qui nquies

[Промислові зразки]

Промислові зразки охороняються в усіх країнах Союзу.

Стаття 6

[Знаки: умови реєстрації; незалежність охорони одного й того ж знака в різних країнах]

(1) Умови подання заявки та реєстрації товарних знаків визначаються в кожній країні Союзу її національним законодавством.

(2) Проте знак, заявлений громадянином країни Союзу в будь-якій іншій країні Союзу, не може бути відхилений чи визнаний недійсним на підставі того, що він не був заявлений, зареєстрований чи відновлений в країні походження.

(3) Знак, який належним чином зареєстрований в будь-якій країні Союзу, розглядається як незалежний від знаків, зареєстрованих в інших країнах Союзу, включаючи країну походження.

Стаття 6 bis

[Знаки: загальновідомі товарні знаки]

(1) Країни Союзу зобов'язуються чи з ініціативи адміністрації, якщо це допускається законодавством даної країни, чи за клопотанням зацікавленої особи відхиляти або визнавати недійсною реєстрацію і забороняти застосування товарного знака, що становить відтворення, імітацію чи переклад іншого знака, здатні викликати змішування зі знаком, що за визначенням компетентного органу країни реєстрації чи країни застосування вже є у цій країні загальновідомим як знак особи, що користується привілеями цієї Конвенції, і використовується для ідентичних або подібних продуктів. Це положення поширюється і на ті випадки, коли істотна складова частина знака становить відтворення такого загальновідомого знака чи імітацію, здатну викликати змішування з ним.

(2) Для подання вимоги про скасування такого знака надається строк не менше п'яти років, що вираховується від дати реєстрації знака. Країни Союзу мають право встановити строк, протягом якого може вимагатися заборона застосування знака.

(3) Строк не встановлюється для подання вимоги про скасування чи заборону застосування знаків, зареєстрованих чи таких, що використовуються недобросовісно.

Стаття 6 ter

[Знаки: заборони, що стосуються державних гербів, офіційних клейм контролю та емблем міжурядових організацій]

(1) (а) Країни Союзу домовляються відхиляти чи визнавати недійсною реєстрацію та забороняти шляхом відповідних заходів використання без дозволу компетентних органів як товарних знаків чи як елементів цих знаків гербів, прапорів та інших державних емблем країн Союзу, впроваджених ними офіційних знаків і клейм контролю й гарантії, а також будь-яке наслідування цьому з точки зору геральдики.

(б) Положення, викладені вище в підпункті (а), застосовуються рівнозначно до гербів, прапорів та інших емблем, скорочених чи повних найменувань міжнародних міжурядових організацій, членами яких є одна чи декілька країн Союзу, за винятком гербів, прапорів та інших емблем, скорочених чи повних найменувань, що вже є предметом діючих міжнародних угод, призначених для забезпечення їх охорони.

(с) Жодна країна Союзу не зобов'язана застосовувати положення, викладені вище у підпункті (б), з заподіянням збитків власникам прав, придбаних добросовісно до набуття чинності в даній країні цією Конвенцією. Країни Союзу не зобов'язані застосовувати зазначені положення, якщо використання чи реєстрація, що маються на увазі в наведеному вище підпункті (а), не створять у громадськості враження про наявність зв'язку між даною організацією і гербами, прапорами, емблемами, скороченими чи повними найменуваннями або якщо це використання чи реєстрація явно не спрямовані на те, щоб ввести громадськість в оману щодо зв'язку, що існує між користувачем й організацією.

(2) Заборона застосування офіційних знаків та клейм контролю і гарантії діє лише у випадках, коли знаки, що містять їх, призначені для використання на товарах того ж гатунку чи подібних до них.

(3) (а) Для застосування цих положень країни Союзу домовляються повідомляти одна одній при посередництві Міжнародного бюро список державних емблем, офіційних знаків і клейм контролю і гарантії, які вони бажають чи побажають надалі поставити в повному обсязі чи з деякими обмеженнями під охорону цієї статті, а також повідомляти про всі наступні зміни, що вносяться до цих списків. Кожна держава Союзу вчасно надає для публічного ознайомлення знаки, що їй надіслані.

Проте таке повідомлення не обов'язкове відносно державних прапорів.

(б) Положення, наведені у підпункті (б) пункту (1) цієї статті, застосовуються лише до гербів, прапорів та інших емблем, скорочених чи повних найменувань міжнародних міжурядових організацій, про які останні повідомили країни Союзу при посередництві Міжнародного бюро.

(4) Кожна країна Союзу може у дванадцятимісячний строк з моменту одержання повідомлення передати через посередництво Міжнародного бюро зацікавленій країні чи міжнародній міжурядовій організації свої можливі заперечення.

(5) Відносно державних прапорів заходи, передбачені у наведеному вище пункті (1), застосовуються тільки до знаків, зареєстрованих після 6 листопада 1925 року.

(6) Відносно державних емблем, за винятком прапорів, а також відносно знаків і клейм країн Союзу, гербів, прапорів та інших емблем, скорочених чи повних найменувань міжнародних міжурядових організацій ці положення застосовуються лише до знаків, зареєстрованих по

закінченні двох місяців після одержання повідомлення, передбаченого в наведеному вище пункті (3).

(7) У разі недобросовісних дій країни мають право скасувати навіть зареєстровані до 6 листопада 1925 року знаки, що містять державні емблеми, знаки і клейма.

(8) Громадяни кожної країни, які мають дозвіл використовувати державні емблеми, офіційні знаки і клейма своїх країн, можуть користуватися ними навіть за наявності їх подібності з такими ж знаками іншої країни.

(9) Країни Союзу зобов'язуються забороняти використання у торгівлі державних гербів інших країн Союзу за відсутності на це дозволу, якщо таке використання може ввести в оману щодо походження продукту.

(10) Наведені вище положення не перешкоджають здійсненню країнами права, передбаченого пунктом (3) розділу В статті 6 *qui Nèquies*, відхилити реєстрацію чи визнати її недійсною відносно знаків, до яких без дозволу включені герби, прапори та інші державні емблеми чи офіційні знаки і клейма, що прийняті в країні Союзу, а також відмітні знаки міжнародних міжурядових організацій, згадані в наведеному вище пункті (1).

Стаття 6 *quater*

[Знаки: передача знака]

(1) Якщо відповідно до законодавства країни Союзу передача знака є дійсною лише в тому випадку, коли вона відбувається одночасно з передачею промислового чи торговельного підприємства, якому належить цей знак, тоді для визнання такої передачі дійсною достатньо, аби частина промислового чи торговельного підприємства, що розміщена в цій країні, була передана придбавачеві, разом з виключним правом виготовлення або продажу там продуктів, які споряджені переданим знаком.

(2) Це положення не накладає на країни Союзу зобов'язання розглядати як дійсну передачу такого знака, використання якого придбавачем могло б насправді ввести в оману громадськість, зокрема відносно походження, характеру чи істотних продуктів, для яких застосовується знак.

Стаття 6 *qui Nèquies*

[Знаки: охорона знаків, що зареєстровані в одній країні Союзу, в інших країнах Союзу (застереження «Таким, як він є»)]

А. — (1) Кожний товарний знак, що зареєстрований належним чином у країні походження, може бути заявлений в інших країнах Союзу і охороняється таким, як він є, із застереженнями, зазначеними даною статтею. Ці країни можуть до остаточного оформлення реєстрації вимагати подання свідоцтва про реєстрацію в країні походження, що видане компетентною установою. Ніякої легалізації такого свідоцтва не вимагається.

(2) Країною походження вважається країна Союзу, де заявник має дійсне і серйозне промислове чи торговельне підприємство, а коли

у нього немає такого підприємства в межах Союзу — країна Союзу, де він має місце проживання, коли ж у нього немає місця проживання в межах Союзу — країна його громадянства, в разі, якщо він є громадянином країни Союзу.

В. — Товарні знаки, що підпадають під дію цієї статті, можуть бути відхилені при реєстрації чи визнанні недійсними лише в таких випадках:

1. Якщо знаки можуть порушити права, набуті третіми особами в країні, де витребовується охорона;

2. Якщо знаки позбавлені будь-яких відмітних ознак або складені виключно із знаків чи вказівок, що можуть застосовуватися у торгівлі для позначення виду, якості, кількості, призначення, вартості, місця походження продуктів чи дати їх виготовлення, або таких, що стали загальноприйнятими в повсякденній мові чи у добросовісних та узвичаєних торговельних звичаях країни, де витребовується охорона;

3. Якщо знаки суперечать моралі чи громадському порядку та, особливо, якщо вони можуть ввести в оману громадськість. Мається на увазі, що знак не може розглядатися як такий, що суперечить громадському порядку, з тієї єдиної причини, що він не відповідає якому-небудь положенню законодавства про знаки, за винятком випадку, коли саме це положення стосується громадського порядку.

Однак зберігається дія статті 10 bis.

С. — (1) Щоб визначити, чи може бути знак предметом охорони, необхідно враховувати всі фактичні обставини, особливо тривалість застосування знака.

(2) Не можуть бути відхилені в інших країнах Союзу товарні знаки тільки на підставі того, що вони відрізняються від знаків, які охороняються у країні походження, лише елементами, що не змінюють відмітний характер знаків і не порушують тотожність знаків у тій формі, у якій вони були зареєстровані в згаданій країні походження.

Д. — Ніхто не може скористатися положеннями цієї статті, якщо знак, на який витребовується охорона, не зареєстрований в країні походження.

Е. — Проте відновлення реєстрації знака в країні походження ні в якому разі не спричинює зобов'язання відновити реєстрацію в інших країнах Союзу, де знак був зареєстрований.

Е. — Привілеї, що випливають з пріоритету, зберігаються за заявками, що подані на реєстрацію знака протягом строку, зазначеного в статті 4, навіть якщо реєстрація в країні походження здійснена по закінченні цього строку.

Стаття 6 sexies

[Знаки: знаки обслуговування]

Країни Союзу зобов'язуються охороняти знаки обслуговування. Вони не зобов'язані передбачати реєстрацію цих знаків.

Стаття 6 septies

[Знаки: реєстрація агентом чи представником власника без дозволу останнього]

(1) Якщо агент чи представник того, хто є власником знака в одній з країн Союзу, подає без дозволу власника заявку на реєстрацію цього знака від свого власного імені в одній чи в декількох таких країнах, власник має право перешкоджати реєстрації чи вимагати її скасування або, якщо закон країни це дозволяє, переоформлення реєстрації на свою користь, якщо тільки агент чи представник не подасть докази, що виправдовують його дію.

(2) Власник знака має право, за наявності умов, передбачених у пункті (1), перешкоджати використанню знака агентом чи представником, якщо тільки він не давав згоди на таке використання.

(3) Національним законодавством може бути встановлений справедливий строк, протягом якого власник знака повинен скористатися правами, передбаченими в даній статті.

Стаття 7

[Знаки: характер продукту, що маркується]

Характер продукту, для якого призначений товарний знак, ні в якому разі не може бути перешкодою до реєстрації знака.

Стаття 7 bis

[Знаки: колективні знаки]

(1) Країни Союзу зобов'язуються приймати заявки на реєстрацію та охороняти колективні знаки, що належать колективам, існування яких не суперечить закону країни походження, навіть якщо ці колективи не є власниками промислового чи торговельного підприємства.

(2) Кожна країна сама визначає особливі умови охорони колективного знака і може відмовити в охороні, якщо цей знак суперечить громадським інтересам.

(3) Проте в охороні таких знаків не може бути відмовлено колективу, існування якого не суперечить закону країни походження, на підставі того, що цей колектив не знаходиться у країні, де витребується охорона, чи що він заснований не у відповідності із законодавством цієї країни.

Стаття 8

[Фірмові найменування]

Фірмове найменування охороняється в усіх країнах Союзу без обов'язкового подання заявки чи реєстрації і незалежно від того, чи є воно частиною товарного знака.

Стаття 9

[Знаки, фірмові найменування: арешт при ввезенні продуктів, що незаконно споряджені товарним знаком чи фірмовим найменуванням]

(1) На будь-який продукт, що незаконно споряджений товарним знаком чи фірмовим найменуванням, накладається арешт при ввезенні до тих країн Союзу, в яких цей знак чи фірмове найменування мають право на законну охорону.

(2) Так само арешт накладається в країні, де було здійснене незаконне маркування, або в країнах, куди був ввезений продукт.

(3) Арешт накладається відповідно до внутрішнього законодавства кожної країни на вимогу прокуратури, чи будь-якого іншого компетентного органу, чи зацікавленої сторони — фізичної або юридичної особи.

(4) Органи влади не зобов'язані накладати арешт у разі провезення продуктів транзитом.

(5) Якщо законодавство країни не допускає накладення арешту при ввезенні, арешт замінюється заборонаю чи арештом усередині країни.

(6) Якщо законодавство країни не допускає ні накладення арешту при ввезенні, ні заборони ввезення, ні накладення арешту всередині країни, то до відповідної зміни такого законодавства ці заходи замінюються такими діями і засобами, якими закон даної країни забезпечив би у подібному випадку права громадян цієї країни.

Стаття 10

[Неправильні вказівки: арешт при ввезенні продуктів, споряджених неправильною вказівкою про походження продуктів чи про особу виробника тощо]

(1) Положення попередньої статті застосовують в разі прямого чи непрямого використання неправильних вказівок про походження продуктів чи істинності особи виробника, промисловця чи торговця.

(2) Зацікавленою стороною, незалежно від того, є нею фізична чи юридична особа, визнається будь-який виробник, промисловець чи торговець, що займається виробництвом, виготовленням чи збутом продукту, який улаштувався або у місцевості, що неправильно зазначена як місце походження продукту, або в районі, де знаходиться ця місцевість, або в країні, що неправильно зазначена, чи в країні, де застосовується неправильна вказівка про походження.

Стаття 10 bis

[Недобросовісна конкуренція]

(1) Країни Союзу зобов'язані забезпечити громадянам країн, що беруть участь у Союзі, ефективний захист від недобросовісної конкуренції.

(2) Актом недобросовісної конкуренції вважається будь-який акт конкуренції, що суперечить чесним звичаям у промислових і торговельних справах.

(3) Зокрема підлягають забороні:

1. всі дії, здатні яким би то не було способом викликати змішування відносно підприємства, продуктів чи промислової або торговельної діяльності конкурента;

2. неправильні ствердження при існуванні комерційної діяльності, що здатні дискредитувати підприємство, продукти чи промислову або торговельну діяльність конкурента;

3. вказівки чи ствердження, використання яких при здійсненні комерційної діяльності може ввести громадськість в оману щодо характеру, способу виготовлення, властивостей, придатності до застосування чи кількості товарів.

Стаття 10 ter

[Товарні знаки, фірмові найменування, неправильні вказівки, недобросовісна конкуренція: засоби захисту, право звертатися до суду]

(1) Країни Союзу зобов'язуються забезпечити громадянам інших країн Союзу законні засоби для ефективного припинення всіх дій, зазначених у статтях 9, 10, 10 bis.

(2) Крім того, вони зобов'язуються передбачити заходи, що дозволяють союзам та об'єднанням, існування яких не суперечить законам їх країн і які представляють зацікавлених промисловців, виробників чи торговців, діяти через суд чи адміністративні органи з метою припинення дій, передбачених у статтях 9, 10, 10 bis, тією мірою, якою це дозволяє закон країни, де витребовується охорона, для союзів і об'єднань даної країни.

Стаття 11

[Винаходи, корисні моделі, промислові зразки, товарні знаки: тимчасова охорона на певних міжнародних виставках]

(1) Країни Союзу надають відповідно до свого внутрішнього законодавства тимчасову охорону патентоспроможних винаходів, корисних моделей, промислових зразків, а також товарних знаків для продуктів, що експонуються на офіційних чи офіційно визнаних міжнародних виставках, які організовані на території однієї з цих країн.

(2) Ця тимчасова охорона не подовжує строків, встановлених у статті 4. Якщо пізніше буде витребувано право пріоритету, то компетентна установа кожної країни зможе вираховувати строк від дати поміщення продукту на виставку.

(3) Кожна країна може вимагати для доказу ідентичності предмета, що експонується, та дати поміщення його на виставку такі документи, які вона визнає необхідними.

Стаття 12

[Спеціальні національні служби у справах промислової власності]

(1) Кожна країна Союзу зобов'язується створити спеціальну службу у справах промислової власності та центральне сховище для ознайомлення

громадськості з патентами на винаходи, корисними моделями, промисловими зразками і товарними знаками.

(2) Ця служба видає офіційний періодичний бюлетень. Вона регулярно не публікує:

(а) прізвища власників виданих патентів з коротким найменуванням запатентованих винаходів;

(б) репродукції зареєстрованих знаків.

Стаття 13

[Асамблея Союзу]

(1) (а) Союз має Асамблею, що складається з країн Союзу, які зв'язані статтями 13–17.

(б) Уряд кожної країни представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників, експертів.

(с) Витрати кожної делегації несе уряд, що призначив її.

(2) (а) Асамблея:

(i) розглядає усі питання, що відносяться до збереження та розвитку Союзу і застосування цієї Конвенції;

(ii) дає Міжнародному бюро інтелектуальної власності (далі — Міжнародне бюро), передбаченому в Конвенції, що засновує Всесвітню Організацію Інтелектуальної Власності (далі — Організація), вказівки щодо підготування конференцій по перегляду, приділяючи при цьому належну увагу зауваженням країн Союзу, не зв'язаних статтями 13–17;

(iii) розглядає та затверджує звіти і діяльність Генерального директора Організації, що відносяться до Союзу, і надає йому всі необхідні інструкції з питань, що входять до компетенції Союзу;

(iv) обирає членів Виконавчого комітету Асамблеї;

(v) розглядає та затверджує звіти і схвалює діяльність свого Виконавчого комітету, а також надає йому інструкції;

(vi) визначає програму, приймає дворічний бюджет Союзу та затверджує його фінансові звіти;

(vii) затверджує фінансовий регламент Союзу;

(viii) створює такі комітети експертів і робочі групи, які вважає необхідними для здійснення цілей Союзу;

(ix) визначає, які країни, що не є членами Союзу, і які міжурядові і міжнародні неурядові організації можуть бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(x) приймає поправки до статей 13–17;

(xi) здійснює будь-які інші належні дії, спрямовані на досягнення цілей Союзу;

(xii) виконує всі інші функції, що впливають з цієї Конвенції;

(xiii) за умови її згоди здійснює такі права, які їй надані Конвенцією, що засновує Організацію.

(b) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) (a) За умови дотримання положень підпункту (b) делегат може представляти лише одну країну.

(b) Країни Союзу, що об'єдналися відповідно до особливої угоди та створили спільне підприємство, яке має для кожної з них значення спеціальної національної служби промислової власності, передбаченої у статті 12, можуть бути спільно представлені під час дискусії однією з них.

(4) (a) Кожна країна-член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн-членів Асамблеї складає кворум.

(c) Не дивлячись на положення підпункту (b), якщо на якій-небудь сесії кількість наведених країн складає менше половини, але дорівнює чи перевищує одну третину країн-членів Асамблеї, вона може приймати рішення, проте всі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що стосуються її власних правил процедури, набирають чинності лише при дотриманні наведених нижче умов. Міжнародне бюро направляє згадані рішення країнам-членам Асамблеї, що не були на ній представлені, та запрошує їх повідомити письмово у тримісячний строк, починаючи від дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються. Якщо по закінченні цього строку кількість країн, що проголосували таким чином або повідомили, що вони утримались, досягне тієї кількості, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно зберігається необхідна більшість.

(d) За умови дотримання положень статті 17 (2) Асамблея приймає свої рішення більшістю у дві третини поданих голосів.

(e) Голоси тих, що утримались, не враховуються.

(5) (a) За винятком випадків, передбачених у підпункті (b), делегат може голосувати тільки від імені однієї країни.

(b) Країни Союзу, передбачені у пункті (3) (b), повинні, як правило, прагнути до того, щоб бути представленими на сесіях своїми власними делегаціями. Якщо, проте, через виняткові обставини яка-небудь із зазначених країн не може бути представлена своєю власною делегацією, вона має право надати делегації якої-небудь іншої з цих країн повноваження голосувати від її імені, за умови, що одна делегація може голосувати за дорученням лише за одну країну. Такі повноваження повинні бути визначені в документі, що підписаний головою держави чи компетентним міністром.

(6) Країни Союзу, що не є членами Асамблеї, допускаються на її засідання як спостерігачі.

(7) (a) Асамблея збирається на чергову сесію раз на два роки по скликанню Генерального директора і, крім виняткових випадків, у той же час і в тому ж місці, що і Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором, на вимогу Виконавчого комітету чи на вимогу однієї чверті країн-членів Асамблеї.

(8) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 14

[Виконавчий комітет]

(1) Асамблея має Виконавчий комітет.

(2) (a) Виконавчий комітет складається з країн, обраних Асамблеєю з числа країн-членів Асамблеї. Крім того, країна, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, має в Комітеті ex officio одне місце, за умови дотримання положень статті 16 (7) (b).

(b) Уряд кожної країни-члена Виконавчого комітету представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд, що призначив її.

(3) Кількість країн-членів Виконавчого комітету складає одну четверту частину кількості країн-членів Асамблеї. При визначенні кількості місць, що підлягають заповненню, остача, що виникає після ділення на чотири, не враховується.

(4) При обранні членів Виконавчого комітету Асамблея приділяє належну увагу справедливому розподілу, а також необхідності для країн-учасниць спеціальних угод, укладених у зв'язку з Союзом, бути серед країн, що складають Виконавчий комітет.

(5) (a) Члени Виконавчого комітету здійснюють свої функції від закриття сесії Асамблеї, на якій вони були обрані, до закриття наступної чергової Асамблеї.

(b) Члени Виконавчого комітету можуть бути переобрані, але у кількості, що не перевищує двох третин їх складу.

(c) Асамблея встановлює докладні правила виборів та можливих перевиборів членів Виконавчого комітету.

(6) (a) Виконавчий комітет:

(i) готує проект порядку денного Асамблеї;

(ii) подає Асамблеї пропозиції, що стосуються проектів програми та трирічного бюджету Союзу, що підготовлені Генеральним директором;

(iii) приймає в межах програми і трирічного бюджету річні програми і бюджети, підготовлені Генеральним директором;

(iv) подає Асамблеї з відповідними зауваженнями періодичні звіти Генерального директора та щорічні акти фінансових ревізій;

(v) відповідно до рішень Асамблеї і з урахуванням обставин, які виникли між двома черговими сесіями Асамблеї, вживає всіх необхідних

заходів, щоб забезпечити виконання Генеральним директором програми Союзу;

(vi) виконує всі інші функції, покладені на нього відповідно до цієї Конвенції.

(b) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Виконавчий комітет приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(7) (a) Виконавчий комітет збирається на чергову сесію раз на рік на скликання Генерального директора по можливості у той же час і в тому ж місці, що й Координаційний комітет Організації.

(b) Виконавчий комітет збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором або з його власної ініціативи, або на прохання Голови, чи на вимогу однієї чверті членів Виконавчого комітету.

(8) (a) Кожна країна-член Виконавчого комітету має один голос.

(b) Половина країн-членів Виконавчого комітету складає кворум.

(c) Рішення приймається простою більшістю поданих голосів.

(d) Голоси тих, що утрималися, не враховуються.

(e) Делегат може представляти тільки одну країну і голосувати лише від її імені.

(9) Країни Союзу, що не є членами Виконавчого комітету, допускаються на його засідання як спостерігачі.

(10) Виконавчий комітет приймає свої правила процедури.

Стаття 15

[Міжнародне бюро]

(1) (a) Адміністративні завдання Союзу здійснюються Міжнародним бюро, що є наступником Бюро Союзу, об'єднаного з Бюро Союзу, заснованого Міжнародною конвенцією по охороні літературних та художніх творів.

(b) Міжнародне бюро виконує, зокрема, функції Секретаріату різних органів Союзу.

(c) Генеральний директор Організації є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(2) Міжнародне бюро збирає та публікує інформацію, що стосується охорони промислової власності. Кожна країна Союзу негайно передає Міжнародному бюро текст кожного нового закону та всі офіційні тексти, що відносяться до охорони промислової власності. Крім того, вона надсилає Міжнародному бюро всі публікації своїх компетентних служб у галузі промислової власності, які мають пряме відношення до охорони промислової власності і які Міжнародне бюро може визнати корисними для своєї діяльності.

(3) Міжнародне бюро видає щомісячний журнал.

(4) Міжнародне бюро повідомляє на запит будь-якої країни Союзу відомості з питань охорони промислової власності.

(5) Міжнародне бюро проводить дослідження та надає послуги, призначені полегшити охорону промислової власності.

(6) Генеральний директор та будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Виконавчого комітету та будь-якого комітету експертів або робочої групи. Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є за своїм посадовим положенням секретарем цих органів.

(7) (а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї і у співробітництві з Виконавчим комітетом готує конференції з перегляду положень Конвенції, які не містяться в статтях з 13 по 17.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій з перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в роботі цих конференцій без права голосу.

(8) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 16

[Фінанси]

(1) (а) Союз має бюджет.

(б) Бюджет Союзу містить надходження та витрати власне Союзу, його внесок до бюджету витрат, спільних для Союзів, а також у відповідних випадках відрухування до бюджету Конференції Організації.

(с) Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, що не відносяться виключно до даного Союзу, але водночас до одного чи декількох інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація. Частка Союзу в цих загальних витратах відповідає його зацікавленості в даних витратах.

(2) Бюджет Союзу приймається з належним урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.

(3) Бюджет Союзу фінансується з таких джерел:

(i) внесків країн Союзу;

(ii) зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро, що відносяться до Союзу;

(iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що належать до Союзу, та від передачі прав на такі публікації;

(iv) дарувань, відказаних коштів і субсидій;

(v) ренти, відсотків та різних інших прибутків.

(4) (а) Для визначення свого внеску до бюджету кожна країна Союзу відноситься до певного класу і сплачує свій річний внесок на основі таким чином встановленого числа одиниць:

Клас I	25
Клас II	20
Клас III	15
Клас IV	10
Клас V	5
Клас VI	3
Клас VII	1

(б) Кожна країна, якщо вона раніше цього не зробила, одночасно із здачею на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання зазначає клас, до якого вона бажає бути віднесеною. Будь-яка країна може змінити клас. Якщо країна обирає більш низький клас, вона повинна заявити про це на черговій сесії Асамблеї. Така зміна набирає чинності з початку календарного року, що настає за зазначеною сесією.

(с) Річний внесок кожної країни дорівнює сумі, що відноситься так до будь-якої суми внесків до бюджету Союзу, що підлягають сплаті усіма країнами, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць всіх країн, що сплачують внески.

(d) Внески підлягають сплаті з першого січня кожного року.

(е) Країна, яка має заборгованість по сплаті внесків, втрачає право голосу в усіх органах Союзу, членом яких вона є, якщо сума її заборгованості дорівнює чи перевищує суму належних з неї внесків за два повних попередніх роки. Проте будь-який з цих органів може дозволити такій країні продовжувати користуватися правом голосу доти, доки він переконаний, що прострочення платежу відбулося внаслідок виняткових і неминучих обставин.

(f) У разі, коли бюджет не прийнятий до початку нового фінансового періоду, відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні попереднього року.

(5) Розмір зборів і платежів, що належать за послуги, що надаються Міжнародним бюро від імені Союзу, встановлюється Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї і Виконавчому комітету.

(6) (а) Союз має фонд обігових коштів, що складається з разового платежу, що вноситься кожною країною Союзу. Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання про його збільшення.

(б) Розмір первинного платежу кожної країни в згаданий фонд чи його частка у збільшенні цього фонду пропорційні внеску цієї країни за той рік, в якому утворений фонд чи прийнято рішення про його збільшення.

(с) Ця пропорція та умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора після того, як вона заслухає думку Координаційного комітету Організації.

(7)(а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів буде недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів і умови, на яких вони надаються, в кожному випадку є предметом особливої угоди між цією країною та Організацією. Доти, доки така країна пов'язана зобов'язанням надавати аванси, вона за своїм положенням має одне місце у Виконавчому комітеті.

(б) Як країна, згадана у підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація вступає в дію через три роки після закінчення того року, в якому було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією чи декількома країнами Союзу або зовнішніми ревізорами, призначеними за їх згодою Асамблеєю.

Стаття 17

[Поправки до статей 13–17]

(1) Пропозиції про внесення поправок до статей 13, 14, 15, 16 і цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною-членом Асамблеї, Виконавчим комітетом чи Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам-членам Асамблеї щонайменше за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, передбачених у пункті (1), приймається Асамблеєю, для чого вимагається більшість у три чверті поданих голосів; однак будь-яка поправка до статті 13 і даного пункту приймається більшістю в чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, передбачених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, що здійснене відповідно до конституційної процедури кожної країни, будуть одержані Генеральним директором від трьох чвертей країн, що були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до зазначених статей, що прийнята таким чином, є обов'язковою для всіх країн, що є членами Асамблеї під час набуття поправкою чинності чи що стають її членами після цієї дати; проте будь-яка поправка, що збільшує фінансові зобов'язання країн Союзу, є обов'язковою лише для тих країн, що повідомили про прийняття ними такої поправки.

Стаття 18

[Перегляд статей 1–12 та 18–30]

(1) Ця Конвенція може піддаватися перегляду з метою внесення до неї змін, призначених удосконалити систему Союзу.

(2) З цією метою по черзі в країнах Союзу проводяться конференції представників зазначених країн.

(3) Внесення поправок до статей з 13 по 17 регулюється положеннями статті 17.

Стаття 19

[Спеціальні угоди]

Розуміється, що країни Союзу залишають за собою право укладати окремо між собою спеціальні угоди з охорони промислової власності, якщо ці угоди не суперечать положенням цієї Конвенції.

Стаття 20

[Ратифікація країнами Союзу чи приєднання; набуття чинності]

(1) (a) Кожна країна Союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його, якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього. Ратифікаційні грамоти і акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.

(b) Кожна країна Союзу може заявити у своїй ратифікаційній грамоті чи акті про приєднання, що ратифікація чи приєднання не розповсюджується на:

(i) статті 1–12 або

(ii) статті 13–17.

(c) Кожна країна Союзу, що відповідно до підпункту (b) виключила одну з двох груп статей, зазначених в цьому підпункті, із сфери дії своєї ратифікації чи приєднання, може пізніше у будь-який час заявити, що вона розповсюджує дію своєї ратифікації чи приєднання на цю групу статей. Така заява здається на зберігання Генеральному директорові.

(2) (a) Статті 1–12 набувають чинності відносно перших десяти країн Союзу, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b) (i), через три місяці після здачі на зберігання десятої ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання.

(b) Статті 13–17 набувають чинності відносно перших десяти країн Союзу, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (b) (ii), через три місяці після здачі на зберігання десятої ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання.

(c) За умови первинного набуття чинності згідно з положеннями підпунктів (a) та (b) кожної з двох груп статей, передбачених в пункті (1) (b) (i) та (ii), а також за умови дотримання положень пункту (1) (b) статті 1–17 набувають чинності відносно будь-якої країни Союзу, яка здає на зберігання ратифікаційну грамоту чи акт про приєднання, крім країн, що зазначені у підпунктах (a) та (b), а також відносно будь-якої країни

Союзу, яка здає заяву відповідно до пункту (1) (с), через три місяці після дати повідомлення Генеральним директором про здачу на зберігання такого документа, якщо тільки у поданій грамоті, акті чи заяві не буде зазначена більш пізня дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

(3) Відносно будь-якої країни Союзу, яка здає на зберігання ратифікаційну грамоту чи акт про приєднання, статті 18–30 набувають чинності на більш ранню з дат, на яку будь-яка з груп статей, передбачених у пункті (1) (b), набуває чинності відносно цієї країни відповідно до пункту (2) (a), (b) чи (c).

Стаття 21

[Приєднання країн, що не є членами Союзу; набуття чинності]

(1) Будь-яка країна, що не є членом Союзу, може приєднатися до цього Акта і таким чином стати членом Союзу. Акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.

(2) (a) Відносно будь-якої країни, що не є членом Союзу, яка здала на зберігання свій акт про приєднання за місяць чи більше до дати набуття чинності положеннями цього Акта, цей Акт набуває чинності відповідно до статті 20 (2) (a) чи (b), якщо тільки більш пізня дата не була зазначена в акті про приєднання, проте:

(i) якщо статті 1–12 не набули чинності на цю дату, така країна у період до набуття чинності цими положеннями і замість них буде пов'язана статтями 1–12 Лісабонського акта;

(ii) якщо статті 13–17 не набули чинності на цю дату, така країна у період до набуття чинності цими положеннями і замість них буде пов'язана статтями 13–14 (3), (4) та (5) Лісабонського акта.

Якщо в акті про приєднання країна зазначає більш пізню дату, цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

(b) Відносно будь-якої країни, що не є членом Союзу, яка здала на зберігання свій акт про приєднання на дату, що слідує за набуттям чинності якою-небудь групою статей цього Акта, чи на дату, що передую йому менш ніж на один місяць, цей Акт набуває чинності, при дотриманні положень підпункту (a), через три місяці після дати, на яку про її приєднання було зроблено повідомлення, якщо в акті про її приєднання не була зазначена більш пізня дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

(3) Відносно будь-якої країни, що не є членом Союзу, яка здала на зберігання акт про приєднання після дати набуття ним чинності в повному обсязі чи менш ніж за місяць до цієї дати, цей Акт набуває чинності через три місяці після дати, на яку про її приєднання було зроблено повідомлення Генеральним директором, якщо тільки в акті про приєднання

не була зазначена більш пізня дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

Стаття 22

[Наслідки ратифікації чи приєднання]

За винятком допустимих вилучень, що передбачені у статтях 20 (1) (b) та 28 (2), ратифікація чи приєднання автоматично спричинюють визнання всіх положень і одержання всіх привілеїв, що встановлюються цим Актом.

Стаття 23

[Приєднання до Актів, що передують]

Після набуття чинності цим Актом у повному обсязі країна не може приєднатися до Актів, що передують цій Конвенції.

Стаття 24

[Території]

(1) Будь-яка країна може заявити у своїй ратифікаційній грамоті чи акті про приєднання чи в будь-який наступний час направити Генеральному директорові письмове повідомлення про те, що ця Конвенція застосовується до всіх чи деяких територій, зазначених у заяві чи повідомленні, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність.

(2) Будь-яка країна, що зробила таку заяву чи направила таке повідомлення, може в будь-який час повідомити Генерального директора про припинення застосування цієї Конвенції до всіх чи до деяких з таких територій.

(3) (a) Будь-яка заява, що зроблена відповідно до пункту (1), набуває чинності з тієї ж дати, що і ратифікація чи приєднання, документи про які включали цю заяву, а будь-яке повідомлення, що направлене відповідно до згаданого пункту, набуває чинності через три місяці після сповіщення про нього, зробленого Генеральним директором.

(b) Будь-яке повідомлення, що направлене відповідно до пункту (2), набуває чинності через дванадцять місяців після одержання його Генеральним директором.

Стаття 25

[Застосування Конвенції в національних межах]

(1) Кожна країна, що є учасницею цієї Конвенції, зобов'язується вжити відповідно до своєї Конституції необхідних заходів для забезпечення застосування цієї Конвенції.

(2) Розуміється, що кожна країна на момент здачі на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання повинна бути спроможною відповідно до свого внутрішнього законодавства здійснювати положення цієї Конвенції.

Стаття 26

[Денонсація]

(1) Ця Конвенція діє без обмеження строку.

(2) Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. Така денонсація є також денонсацією всіх актів, що передують, і поширюється тільки на країну, що її зробила, в той час як відносно інших країн Союзу Конвенція залишається чинною і підлягає виконанню.

(3) Денонсація набуває чинності через рік, рахуючи з дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використане жодною країною до закінчення п'яти років, рахуючи з дати, на яку вона стала членом Союзу.

Стаття 27

[Застосування попередніх Актів]

(1) Цей Акт заміняє у відносинах між країнами, до яких він застосовується, і в тому обсязі, в якому він застосовується, Паризьку конвенцію від 20 березня 1883 року та наступні Акти щодо її перегляду.

(2) (а) Щодо країн, до яких цей Акт не застосовується або застосовується не в повному обсязі, але до яких застосовується Лісабонський акт від 31 жовтня 1958 року, останній залишається чинним або в повному обсязі, чи в тих межах, в яких цей Акт не заміняє його внаслідок чинності пункту (1).

(b) Так само щодо країн, до яких не застосовується ані цей Акт, ані будь-яка його частина, ані Лісабонський акт, залишається чинним Лондонський акт від 2 червня 1934 року або в повному обсязі, чи в тих межах, в яких цей Акт не заміняє його внаслідок чинності пункту (1).

(c) Так само щодо країн, до яких не застосовується ані цей Акт, ані будь-яка його частина, ані Лісабонський акт, ані Лондонський акт, залишається чинним Гаазький акт від 6 листопада 1925 року або в повному обсязі, або в тому обсязі, в яких цей Акт не заміняє його внаслідок чинності пункту (1).

(3) Країни, що не є членами Союзу, які приєднуються до цього Акта, застосовують його у відносинах з будь-якою країною Союзу, що не є стороною цього Акта чи яка, будучи стороною цього Акта, зробила заяву, що передбачається статтею 20 (1) (b) (i). Такі країни визнають, що згадана країна Союзу може застосовувати у своїх відносинах з ними положення останнього Акта, що передує, стороною якого вона є.

Стаття 28

[Вирішення спорів]

(1) Будь-який спір між двома чи декількома країнами Союзу, що стосується тлумачення або застосування цієї Конвенції, який не був

вирішений шляхом переговорів, може бути переданий будь-якою із зазначених країн до Міжнародного суду шляхом подання заяви відповідно до Статуту Суду, якщо тільки зазначені країни не домовляться про інший засіб урегулювання спору. Країна, що подає заяву, повинна повідомити Міжнародному бюро про спір, що переданий на розгляд Суду; Міжнародне бюро повинне сповістити про це інші країни Союзу.

(2) У момент підписання цього Акта чи здачі на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання будь-яка країна може заявити, що вона не вважає себе пов'язаною положеннями пункту (1). Щодо спорів між такою країною та іншими країнами Союзу, то положення пункту (1) на них не розповсюджується.

(3) Будь-яка країна, що зробила заяву відповідно до положень пункту (2), може у будь-який час відкликати її шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові.

Стаття 29

[Підписання, мови, функції депозитарію]

(1) (a) Цей Акт підписується в одному примірнику французькою мовою і здається на зберігання Урядові Швеції.

(b) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором після консультації з зацікавленими урядами англійською, іспанською, італійською, німецькою, португальською та російською мовами, а також іншими мовами, які визначить Асамблея.

(c) У випадку розбіжностей у тлумаченні різних текстів перевага надається французькому текстові.

(2) Цей Акт відкритий для підписання у Стокгольмі до 13 січня 1968 року.

(3) Генеральний директор направляє дві копії підписаного тексту цього Акта, що належним чином завірені Урядом Швеції, урядам усіх країн Союзу і, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор повідомляє уряди всіх країн Союзу про підписання, здавання на зберігання ратифікаційних грамот і актів про приєднання та про заяви, що містяться у цих документах чи зроблені відповідно до статті 20 (1) (c), про набуття чинності будь-якими положеннями цього Акта, повідомлення про денонсацію та повідомлення, направлені відповідно до статті 24.

Стаття 30

[Перехідні положення]

(1) До вступу на посаду першого Генерального директора посилення у цьому Акті на Міжнародне бюро Організації чи на Генерального

директора вважаються посиланнями на бюро Союзу чи на його Директора відповідно.

(2) Країни Союзу, що не пов'язані статтями з 13 по 17, можуть протягом п'яти років після набуття чинності Конвенцією, що засновує Організацію, користуватися, якщо вони цього побажають, правами, що надаються на підставі статей з 13 по 17 цього Акта, так, начебто вони були пов'язані цими статтями. Будь-яка країна, що бажає користуватися цими правами, направляє з цією метою Генеральному директорові письмове повідомлення, що набуває чинності з дати його одержання. Такі країни вважаються членами Асамблеї до закінчення зазначеного строку.

(3) Доти, доки всі країни Союзу не стануть членами Організації, Міжнародне бюро Організації функціонує також як Бюро Союзу, а Генеральний директор діє також як директор цього Бюро.

(4) Як тільки всі країни Союзу стають членами Організації, права, обов'язки і майно Бюро Союзу переходять до Міжнародного бюро Організації.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів

*(Паризького акта від 24 липня 1971 року,
зміненого 2 жовтня 1979 року)*

№ 189/95–ВР від 31.05.1995 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 21, ст. 155)

(Із змінами, внесеними згідно із Законом № 2627–III від 11.07.2001, ВВР, 2001, № 43, ст. 241)

З метою розширення міжнародного культурного обміну, становлення цивілізованого ринку інтелектуальної власності Верховна Рада України постановляє:

1. Погодитись з пропозицією Президента України про приєднання України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризького акта від 24 липня 1971 року, зміненого 2 жовтня 1979 року).

2. Доручити Міністерству закордонних справ України надіслати Генеральному директорові Всесвітньої організації інтелектуальної власності документ про приєднання України до Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризького акта від 24 липня 1971 року, зміненого 2 жовтня 1979 року).

(Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2627–III від 11.07.2001)

Голова Верховної Ради України

О. МОРОЗ

БЕРНСЬКА КОНВЕНЦІЯ

про охорону літературних і художніх творів

(Паризький Акт від 24 липня 1971 року змінений 2 жовтня 1979 року)

Конвенцію ратифіковано Законом № 189/95–ВР від 31.05.1995 року.

Держави Союзу, натхнені однаковим бажанням охороняти настільки ефективно й однаково, наскільки це можливо, права авторів їх літературних і художніх творів,

Визнаючи значення роботи Конференції по перегляду Конвенції, що відбулася в Стокгольмі в 1967 році,

Вирішили переглянути Акт, прийнятий Конференцією в Стокгольмі, залишаючи без зміни статті з 1 до 20 та з 22 до 26 цього Акта.

Відповідно до цього Уповноважені, які нижче підписалися, за поданням своїх повноважень, визнаних у належній формі та повному порядку, погодилися про таке:

Стаття 1

Країни, до яких застосовується дійсна Конвенція, утворюють Союз для охорони прав авторів на їх літературні і художні твори.

Стаття 2

(1) Термін «Літературні і художні твори» охоплює всі твори в галузі літератури, науки і мистецтва, яким би способом і в якій би формі вони не були виражені, як-то: книги, брошури та інші письмові твори, лекції, звертання, проповіді та інші подібного роду твори; драматичні і музично-драматичні твори; хореографічні твори і пантоміми, музичні твори з текстом або без тексту; кінематографічні твори, до яких прирівнюються твори, виражені способом, аналогічним кінематографії; малюнки, твори живопису, архітектури, скульптури, графіки і літографії; фотографічні твори, до яких прирівнюються твори, виражені способом, аналогічним фотографії; твори прикладного мистецтва; ілюстрації, географічні карти, плани, ескізи і пластичні твори, що відносяться до географії, топографії, архітектурі або наукам.

(2) Проте за законодавством країн Союзу зберігається право приписати, що літературні і художні твори або будь-які певні їх види не підлягають охороні, якщо вони не закріплені в тій або іншій матеріальній формі.

(3) Переклади, адаптації, музичні аранжування та інші переробки літературного або художнього твору охороняються нарівні з оригінальними творами, без шкоди правам автора оригінального твору.

(4) За законодавством країн Союзу зберігається право визначати охорону, що буде надаватися офіційним текстам законодавчого, адміністративного і судового характеру і офіційним перекладам таких текстів.

(5) Збірники літературних і художніх творів, наприклад енциклопедії та антології, що являють собою за добором і розміщенням матеріалів результат інтелектуальної творчості, охороняються як такі, без шкоди правам авторів кожного з творів, що становить частину таких збірників.

(6) Твори, зазначені у цій статті, користуються охороною у всіх країнах Союзу. Ця охорона здійснюється на користь автора і його правонаступників.

(7) Із врахуванням положень статті 7 (4) цієї Конвенції, за законодавством країн Союзу зберігається право визначати ступінь застосування їхніх законів до творів прикладного мистецтва і промислових малюнків та зразків. Щодо творів, які охороняються у країні походження виключно як рисунки та зразки, в інших країнах Союзу може бути передбачена лише спеціальна охорона, надавана в даній країні малюнкам і зразкам, проте, якщо в даній країні не надається такої спеціальної охорони, ці твори охороняються як художні твори.

(8) Охорона, надавана цією Конвенцією, не поширюється на повідомлення про новини дня або на повідомлення про різні події, що мають характер простої прес-Інформації.

Стаття 2bis

(1) За законодавством країн Союзу зберігається право повністю або частково вилучити із охорони, передбаченої попередньою статтею, політичні промови і промови, виголошені під час судових процесів.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається також право визначати умови, на яких лекції, звертання й інші публічно виголошені твори того ж виду можуть відтворюватися в пресі, передаватися в ефір, повідомлятися для загального відома по проводах і бути предметом публічних повідомлень, передбачених статтею 11bis (1) цієї Конвенції, коли таке використання виправдується інформаційною метою.

(3) Проте автор користується виключним правом підготувати збірники своїх творів, згаданих у попередніх пунктах.

Стаття 3

(1) Охорона, передбачена цією Конвенцією, застосовується:

(а) до авторів, які є громадянами однієї з країн Союзу, щодо їх творів як випущених у світ, так і не випущених у світ;

(б) до авторів, які не є громадянами однієї з країн Союзу, щодо їх творів, випущених у світ вперше в одній з цих країн або одночасно в країні, що не входить до Союзу, і в країні Союзу.

(2) Автори, які не є громадянами однієї з країн Союзу, але мають своє звичайне місце проживання в одній з таких країн, прирівнюються для цілей цієї Конвенції до громадян цієї країни.

(3) Під «випущеними у світ творами» слід розуміти твори, випущені за згодою їхніх авторів, який би не був спосіб виготовлення примірників, за умови, якщо ці примірники випущені в обіг у кількості, здатній задовольнити розумні потреби публіки, беручи до уваги характер твору. Не є випуском у світ представлення драматичного, музично-драматичного або кінематографічного твору, виконання музичного твору, публічне читання літературного твору, повідомлення по проводах або передача в ефір літературних або художніх творів, показ твору мистецтва і спорудження твору архітектури.

(4) Твір вважається випущеним у світ одночасно у кількох країнах, якщо він було випущений у двох або більше країнах протягом тридцяти днів після першого його випуску.

Стаття 4

(1) Охорона, передбачена цією Конвенцією, застосовується, навіть якщо умови, передбачені статтею 3, не будуть виконані:

(а) до авторів кінематографічних творів, виробник яких має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання в одній з країн Союзу;

(б) до авторів творів архітектури, споруджених у будь-якій країні Союзу, або інших художніх творів, є частиною будівлі чи іншої споруди, розташованої в будь-якій країні Союзу.

Стаття 5

(1) Щодо творів, з яких авторам надається охорона на підставі цієї Конвенції, автори користуються в країнах Союзу, крім країни походження твору, правами, які надаються нині або будуть надані в подальшому відповідними законами цих країн своїм громадянам, а також правами, особливо надаваними цією Конвенцією.

(2) Користування цими правами і здійснення їх не пов'язані з виконанням будь-яких формальностей; таке користування і здійснення не залежать від існування охорони в країні походження твору. Отже, крім установлених цією Конвенцією положень, обсяг охорони, рівно як і засоби захисту, що забезпечують автору охорону його прав, регулюються виключно законодавством країни, в якій виникає потреба в ній.

(3) Охорона в країні походження регулюється внутрішнім законодавством. Проте, якщо автор не є громадянином країни походження твору, відносно якого йому надається охорона на підставі цієї Конвенції, він користується в цій країні такими ж правами, як і автори — громадяни цієї країни.

(4) Країною походження вважається:

(а) для творів, вперше випущених у світ в будь-якій країні Союзу — ця країна; для творів, випущених у світ одночасно в кількох країнах

Союзу, що надають різні терміни охорони, — та країна, законодавство якої встановлює найкоротший термін охорони;

(b) для творів, випущених у світ одночасно в будь-якій країні, що не входить до Союзу, і в одній із країн Союзу, — ця остання країна;

(c) для творів, не випущених у світ, або для творів, випущених у світ вперше в країні, що не входить до Союзу, без одночасного випуску в світ в будь-якій країні Союзу, — та країна Союзу, громадянином якої є автор, за умови, що

(i) відносно кінематографічних творів, виробник яких має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання в якій-небудь країні Союзу, країною походження є ця країна, і

(ii) відносно творів архітектури, споруджених в будь-якій країні Союзу, або інших художніх творів, що є частиною будівлі чи іншої споруди, розташованої в будь-якій країні Союзу, країною походження є ця країна.

Стаття 6

(1) Якщо будь-яка країна, що не входить до Союзу не забезпечує достатньої охорони творам авторів, які є громадянами однієї з країн Союзу, ця остання країна може обмежити охорону, надавану творам авторів, які на дату першого випуску в світ цих творів є громадянами іншої країни і які не мають свого звичайного місця проживання в одній із країн Союзу. Якщо країна, в якій твір було вперше випущений у світ, скористається цим правом, інші країни Союзу не зобов'язані надавати творам, підпорядкованим такому особливому режиму, більш широку охорону, ніж та, яка надана їм у країні першого випуску у світ.

(2) Ніякі обмеження, встановлені на основі попереднього пункту, не зачіпають права, які набуті автором на твір, випущений у світ в будь-якій країні Союзу до введення в дію такого обмеження.

(3) Країни Союзу, які обмежують відповідно до цієї статтею надання авторського права, повідомляють про це Генерального директора Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі іменованого «Генеральний директор») письмовою заявою, яка визначає країни, щодо яких охорона обмежується, а також обмеження, під які піддаються права авторів — громадян цих країн. Генеральний директор негайно сповіщає про цю заяву всі країни Союзу.

Стаття 6bis

(1) Незалежно від майнових прав автора і навіть після відступлення цих прав він має право вимагати визнання свого авторства на твір і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні цього твору, а також будь-якому іншому посягання на твір, здатному завдати шкоди честі або репутації автора.

(2) Права, визнані за автором на підставі попереднього пункту, зберігають силу після його смерті принаймні до припинення майнових прав і здійснюються особами або установами, уповноваженими на це законодавством країни, в якій виступається охорона. Проте ті країни, законодавство яких в момент ратифікації цього Акта або приєднання до нього, не містить положень, що забезпечують охорону після смерті автора всіх прав, перелічених у попередньому пункті, можуть передбачити, що деякі з цих прав не зберігають сили після смерті автора.

(3) Засоби захисту для забезпечення прав, наданих цією статтею, регулюються законодавством країни, в якій виступає охорона.

Стаття 7

(1) Термін охорони, надаваний цією Конвенцією, становить увесь час життя автора і п'ятдесят років після його смерті.

(2) Проте для кінематографічних творів країни Союзу вправі передбачити, що термін охорони закінчується через п'ятдесят років після того, як твір за згодою автора було зроблено доступним для загального відома, або — якщо протягом п'ятидесяти років з часу створення такого твору ця подія не настане — що термін охорони закінчується через п'ятдесят років після створення твору.

(3) Для творів, випущених анонімно або під псевдонімом, термін охорони, надаваний цією Конвенцією, закінчується через п'ятдесят років після того, як твір було правомірно зроблено доступним для загального відома. Проте, якщо прийнятий автором псевдонім не викликає сумнівів у його особі, терміном охорони є термін, передбачений пунктом (1). Якщо автор твору, випущеного анонімно або під псевдонімом, розкриє свою особу протягом вищезазначеного терміну, то застосовується термін охорони, передбачений пунктом (1). Країни Союзу не зобов'язані охороняти твори, випущені анонімно або під псевдонімом, відносно яких є всі підстави припускати, що від часу смерті їх автора минуло п'ятдесят років.

(4) За законодавством країн Союзу зберігається право визначати термін охорони фотографічних творів і творів прикладного мистецтва, охоронюваних у якості художніх творів; проте цей термін не може бути менший двадцяти п'яти років від часу створення такого твору.

(5) Термін охорони, надаваний після смерті автора, і терміни, передбачені пунктами (2), (3) і (4), починають текти з дня смерті автора і (або) від дня настання події, зазначеної в цих пунктах, але починається завжди з 1 січня року, що йде за роком смерті або за роком настання такої події.

(6) Країни Союзу мають право встановлювати термін охорони, що перевищує терміни, передбачені попередніми пунктами.

(7) Країни Союзу, які зв'язані Римським актом цієї Конвенції і які установили у своєму національному законодавстві, що діє на час підписання

цього Акта, більш короткі терміни охорони, ніж передбачені попередніми пунктами, мають право зберегти ці терміни під час приєднання до цього Акта або під час його ратифікації.

(8) У будь-якому випадку термін визначається законом країни, в якій виступається охорона; проте, якщо законодавством цієї країни не передбачено інше, цей термін не може бути більш тривалим, ніж термін, встановлений в країні походження твору.

Стаття 7bis

Положення попередньої статті застосовуються також для творів, створених у співавторстві, за умови, що терміни, які визначаються від часу смерті автора, обраховуються від часу смерті останнього автора, який пережив інших співавторів.

Стаття 8

Автори літературних і художніх творів, охороняються цією Конвенцією протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори користуються виключним правом перекладати і дозволяти переклади своїх творів.

Стаття 9

(1) Автори літературних і художніх творів, охороняються цією Конвенцією, користуються виключним правом дозволяти відтворення цих творів будь-яким чином і в будь-якій формі.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається право дозволяти відтворення таких творів у певних особливих випадках за умови, що таке відтворення не завдає шкоди нормальному використанню твору і не зачіпає будь-яким необґрунтованим способом законні інтереси автора.

(3) Будь-який звуковий або візуальний запис визнається відтворенням для цілей цієї Конвенції.

Стаття 10

(1) Дозволяється використання цитат із твору, який правомірно зроблено доступним для загального відома, за умови дотримання добрих звичаїв і в обсязі, виправданому поставленою метою, включаючи цитування статей із газет і журналів у формі оглядів преси.

(2) Законодавством країн Союзу і спеціальними угодами, які укладені або будуть укладені між ними, може бути дозволене використання літературних або художніх творів у обсязі, виправданому поставленою метою, як ілюстрацій у виданнях, радіо- і телевізійних передачах і звукозаписах або зображення навчального характеру за умови, що таке використання здійснюється при дотриманні добрих звичаїв.

(3) При використанні творів відповідно до попередніх пунктів цієї статті зазначається джерело і ім'я автора, якщо воно позначено на цьому джерелі.

Стаття 10bis

(1) За законодавством країн Союзу зберігається право дозволяти відтворення в пресі, передачу в ефір або повідомлення по проводах для загального відома опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних і релігійних питань або переданих в ефір творів такого ж характеру у випадках, коли право на таке відтворення, передачу в ефір або повідомлення по проводах не було спеціально застережено. Проте джерело завжди повинно бути ясно вказано; правові наслідки невиконання цього зобов'язання визначаються законодавством країни, в якій вистребувана охорона.

(2) За законодавством країн Союзу зберігається також право визначати умови, на яких літературні і художні твори, показані або оповіщені в ході поточних подій, можуть бути в обсязі, виправданому поставленою інформаційною метою, відтворені або зроблені доступними для загального відома в оглядах поточних подій засобами фотографії або кінематографії або шляхом передачі в ефір або повідомлення для загального відома по проводах.

Стаття 11

(1) Автори драматичних, музично-драматичних і музичних творів користуються виключним правом дозволяти:

(i) публічний показ і виконання своїх творів, включаючи публічний показ і виконання, здійснювані будь-якими засобами і способами;

(ii) передачу будь-яким способом постановок і виконань творів для загального відома.

(2) Такі ж права надаються авторам драматичних або музично-драматичних творів щодо перекладів їх творів протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори.

Стаття 11bis

(1) Автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти:

(i) передачу своїх творів в ефір або публічне повідомлення цих творів будь-яким іншим способом бездротової передачі знаків, звуків або зображень;

(ii) будь-яке публічне повідомлення, чи то по проводах або засобами бездротового зв'язку, повторно переданого в ефір твору, якщо таке повідомлення здійснюється іншою організацією, ніж первісна;

(iii) публічне повідомлення переданого в ефір твору за допомогою гучномовця або будь-якого іншого апарату, що передає знаки, звуки або зображення.

(2) Законодавством країн Союзу можуть бути визначені умови здійснення прав, передбачених попереднім пунктом; проте дію цих умов буде суворо обмежено межами країн, які їх встановили. Ці умови ні в якому

разі не можуть зачіпати ні немайнових прав автора, ні належного автору права на одержання справедливої винагороди, що встановлюється, при відсутності згоди, компетентним органом.

(3) Дозвіл, наданий відповідно до пункту (1) цієї статті, оскільки не встановлено інше, не включає дозволу на запис переданого в ефір твору за допомогою приладів, що фіксують звуки або зображення. Проте законодавством країн Союзу може визначатися режим записів короткотермінового користування, здійснюваних радіомовною організацією власними засобами і для своїх передач. Цим законодавством може бути дозволене зберігання таких записів, зважаючи на їх виключно документальний характер, в офіційних архівах.

Стаття 11ter

(1) Автори літературних творів користуються виключним правом дозволяти:

(i) публічне читання своїх творів, включаючи таке публічне читання, яке здійснюється будь-якими засобами або способами;

(ii) передачу будь-яким способом читання їх творів для загального відома.

(2) Такі ж права надаються авторам літературних творів щодо перекладу їх творів протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори.

Стаття 12

Автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти переробки, аранжування й інші зміни своїх творів.

Стаття 13

(1) Кожна країна Союзу може встановити для себе застереження і умови відносно виключного права, надаваного автору музичного твору і автору будь-якого тексту, що вже дав дозвіл на його запис разом з музичним твором, дозволяти звуковий запис музичного твору разом з таким текстом, якщо такий є; проте всі такі застереження і умови застосовуються тільки в країнах, які їх встановили і ні в якому випадку не можуть зачіпати права, що належать цим авторам, на одержання справедливої винагороди, яка, за відсутності угоди, встановлюється компетентним органом.

(2) Записи музичних творів, зроблені в будь-якій країні Союзу відповідно до статті 13 (3) Конвенцій, підписаних у Римі 2 червня 1928 р. і в Брюсселі 26 червня 1948 р. можуть відтворюватися в цій країні без дозволу авторів музичного твору до закінчення двох років від дня, коли в ній набуде чинності цей Акт.

(3) Записи, зроблені відповідно до пунктів (1) і (2) цієї статті і ввезені без дозволу зацікавлених сторін у країну, де вони вважаються незаконними, підлягають арешту.

Стаття 14

(1) Автори літературних і художніх творів мають виключне право дозволяти:

(i) кінематографічну переробку і відтворення своїх творів та поширення перероблених або відтворених таким способом творів;

(ii) публічний показ і виконання перероблених або відтворених таким способом творів і повідомлення їх по проводах для загального відома.

(2) Переробка в будь-яку іншу художню форму кінематографічної постановки, похідної від літературного або художнього твору, незалежно від дозволу його автора, вимагає також дозволу автора оригінального твору.

(3) Положення статті 13 (1) не застосовуються.

Стаття 14bis

(1) Без збитку авторським правам на будь-який твір, який міг би бути перероблений або відтворений, кінематографічний твір підлягає охороні, як оригінальний твір. Особа, яка має авторське право на кінематографічний твір, користується такими ж правами, як і автор оригінального твору, включаючи права, передбачені в попередній статті.

(2) (a) Визначення осіб — що мають авторське право на кінематографічний твір, зберігається за законодавством країни, в якій виступається охорона.

(b) Проте в країнах Союзу, законодавство яких включає у число осіб, що мають авторське право на кінематографічні твори авторів, що зробили внесок у його створення, ці автори, якщо вони зобов'язалися зробити такий внесок, не вправі при відсутності будь-якої протилежної або особливої умови, заперечувати проти відтворення, розповсюдження, публічного показу і виконання, повідомлення по проводах для загального відома, передачі в ефір або будь-якого іншого публічного повідомлення твору, а також субтитрування і дублювання його тексту.

(c) Питання про те, чи повинно зазначене вище зобов'язання бути виражене для застосування попереднього пункту (b) у формі письмової згоди або рівнозначного письмового акта, визначається законодавством країни, в якій виробник кінематографічного твору має свою штаб-квартиру або звичайне місце проживання. Проте за законодавством країни Союзу, в якій виступається охорона, зберігається право передбачити, що таке зобов'язання встановлюється письмовою угодою або рівнозначним письмовим актом. Країни, що скористаються цим правом, повідомляють про це Генеральному директору шляхом письмової заяви, про яку він негайно сповіщає всі інші країни Союзу.

(d) Під «протилежною або особливою умовою» мається на увазі будь-яка обмежувальна умова, що має відношення до вищезгаданого зобов'язання.

(3) Якщо національним законодавством не встановлюється інше, положення вищевказаного пункту (2) (b) не застосовується до авторів сценаріїв, діалогів і музичних творів, створених для постановки кінематографічного твору, або до його режисера-постановника. Проте країни Союзу, законодавство яких не має положень, що передбачають застосування названого пункту (2) (b) до режисера-постановника, повідомляють про це Генерального директора шляхом письмової заяви, яку він негайно сповіщає всі інші країни Союзу.

Стаття 14ter

(1) Щодо оригіналів творів мистецтва і оригіналів рукописів письменників і композиторів автор, а після його смерті особи або установи, уповноважені національним законодавством, користуються невідчужуваним правом часткової участі в кожному продажі твору, що йде за першим його відступленням, здійсненим автором твору.

(2) Охорона, передбачена попереднім пунктом, може бути витребувана в будь-якій країні Союзу, за умови, коли законодавство країни, до якої належить автор, це дозволяє, і в обсязі, що допускається законодавством країни, в якій витребується ця охорона.

(3) Порядок збору і розміри сум визначаються національним законодавством.

Стаття 15

(1) Для того щоб автор літературних і художніх творів, що охороняються цією Конвенцією, розглядався, за відсутності доказів протилежного, як такий і відповідно до цього допускався у країнах Союзу до порушення судового переслідування проти контрафакторів, достатньо, якщо ім'я автора буде позначено на творі звичайним чином. Цей пункт застосовується, навіть коли це ім'я є псевдонімом, коли псевдонім, взятий автором, не викликає сумніву в його особі.

(2) Виробником кінематографічного твору вважається, при відсутності доказу протилежного, фізична або юридична особа, ім'я або назва якої зазначена на цьому творі звичайним способом.

(3) Щодо творів, випущених анонімно або під псевдонімом, крім зазначених вище в пункті (1), видавець, ім'я якого позначено на творі, визнається, при відсутності доказу протилежного, представником автора, і в цьому статусі він правомочний захищати права автора і забезпечувати їх здійснення. Чинність положень цього пункту припиняється, коли автор розкриє свою особу і заявить про своє авторство на твір.

(4) (a) Для неопублікованих творів, автор яких невідомий, але відносно яких є всі підстави припускати, що він є громадянином країни Союзу, за законодавством цієї країни зберігається право призначати компетентний орган, який представляє цього автора і правомочний захищати його права і забезпечувати їх здійснення в країнах Союзу.

(б) Країни Союзу, які відповідно до цього положення здійснять таке призначення, повідомляють про це Генерального директора шляхом письмової заяви, що містить повну інформацію про призначений у такому порядку орган. Генеральний директор негайно повідомляє про цю заяву всі інші країни Союзу.

Стаття 16

(1) Контрафактні примірники твору підлягають арешту в будь-якій країні Союзу, в якій цей твір користується правовою охороною.

(2) Положення попереднього пункту застосовуються також до відтворень, що походять із країни, у якій твір не охороняється або перестав користуватись охороною.

(3) Арешт накладається відповідно до законодавства кожної країни.

Стаття 17

Положення цієї Конвенції не можуть ні в чому зачіпати право уряду кожної із країн Союзу дозволяти, контролювати або забороняти в законодавчому або адміністративному порядку розповсюдження, виконання або показ будь-якого твору або постановки, щодо яких компетентний орган визнає за необхідне здійснити це право.

Стаття 18

(1) Ця Конвенція застосовується до всіх творів, які на момент набуття нею чинності не стали ще загальним надбанням в країні походження у зв'язку із закінченням терміну охорони.

(2) Проте, якщо внаслідок закінчення раніше наданого творові терміну охорони він став уже загальним надбанням у країні, в якій витребується охорона, цей твір не буде знову взято під охорону в цій країні.

(3) Вказаний принцип застосовується відповідно до положень спеціальних конвенцій, які укладені або будуть укладені з цією метою між країнами Союзу. За відсутності таких положень відповідні країни визначають кожна для себе умови застосування цього принципу.

(4) Попередні положення застосовуються також у випадку нових приєднань до Союзу і у випадках, коли охорона розширюється в порядку застосування статті 7 або внаслідок відмови від застережень.

Стаття 19

Положення цієї Конвенції не перешкоджають витребуванню більш широкої охорони, що може надаватися законодавством тієї або іншої країни Союзу.

Стаття 20

Уряду країн Союзу залишають за собою право вступати між собою в спеціальні угоди, коли ці угоди будуть надавати авторам більш широкі права, ніж встановлені цією Конвенцією, або будуть містити інші

положення, які не суперечать цієї Конвенції. Положення діючих угод, що відповідають цим вимогам, залишаються такими, що підлягають застосуванню.

Стаття 21

(1) Спеціальні положення, стосовно країн, що розвиваються, містяться в Додатковому розділі.

(2) Із урахуванням положень статті 28 (1) (b) Додатковий розділ становить невід'ємну частину цього Акта.

Стаття 22

(1) (a) Союз має Асамблею, що складається із країн Союзу, зв'язаних статтями від 22 до 26.

(b) Уряд кожної країни представляється одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд що призначив її.

(2) (a) Асамблея:

(i) розглядає всі питання, що відносяться до збереження і розвитку Союзу і застосування цієї Конвенції;

(ii) дає Міжнародному бюро інтелектуальної власності (далі іменованому «Міжнародне бюро»), передбаченому в Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності (далі іменовану «Організація»), вказівки щодо підготовки конференцій з перегляду, приділяючи при цьому належну увагу зауваженням країн Союзу, не зв'язаних статтями від 22 до 26;

(iii) розглядає і затверджує звіти і діяльність Генерального директора Організації, що стосуються Союзу, і дає йому всі необхідні інструкції з питань, що відносяться у компетенції Союзу;

(iv) обирає членів Виконавчого комітету Асамблеї;

(v) розглядає і затверджує звіти і схвалює діяльність свого Виконавчого комітету, а також дає йому інструкції;

(vi) визначає програму, приймає дворічний бюджет Союзу і затверджує його фінансові звіти;

(vii) затверджує фінансовий регламент Союзу;

(viii) створює такі комітети експертів і робітники групи, які вважає необхідними для здійснення цілей Союзу;

(ix) визначає які країни, що не є членами Союзу, і які міжурядові і міжнародні неурядові організації можуть бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(x) приймає виправлення до статей від 22 до 26;

(xi) здійснює будь-які інші належні дії, спрямовані на досягнення цілей Союзу;

(xii) виконує всі інші функції, що впливають з цієї Конвенції;

(хiii) за умови її згоди здійснює такі права, які їй надані Конвенцією), що засновує Організацію.

(b) З питань що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) (a) Кожна країна — член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн — членів Асамблеї становить кворум.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на будь-якій сесії кількість представлених країн становить менше половини, але дорівнює або перевищує третину країн — членів Асамблеї, вона може приймати рішення, проте всі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що відносяться до її власних правил процедури, набувають чинності лише при дотриманні нижче наведених умов. Міжнародне бюро направляє згадані рішення країнам — членам Асамблеї, які не були на ній представлені, і запрошує їх повідомити письмово у трьохмісячний термін, рахуючи від дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються. Якщо після закінчення цього терміну кількість країн, що таким чином проголосували або повідомили, що вони утримались, досягне тієї кількості, якої не вистачало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно зберігається необхідна більшість.

(d) За умови дотримання положень статті 26 (2), Асамблея приймає своє рішення більшістю в дві третини поданих голосів.

(e) Голосу тих, що утримались, до уваги не беруться.

(f) Делегат може представляти тільки одну країну і голосувати лише від її імені.

(g) Країни Союзу, що не є членами Асамблеї, допускаються на її засідання як спостерігачі.

(4) (a) Асамблея збирається на чергову сесію раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, в той же час і в тому ж місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором, на вимогу Виконавчого комітету або на вимогу однієї чверті країн — членів Асамблеї.

(5) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 23

(1) Асамблея має Виконавчий комітет.

(2) (a) Виконавчий комітет складається з країн, обраних Асамблеєю із числа країн — членів Асамблеї. Крім того, країна, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, має в Комітеті *ex officio* одне місце, за умови дотримання положень статті 25 (7) (b).

(b) Уряд кожної країни — члена Виконавчого комітету представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд, що призначив її.

(3) Кількість країн — членів Виконавчого комітету становить одну четверту частину кількості країн — членів Асамблеї. При визначенні кількості місць, що підлягають заповненню, залишок, що утворився після ділення на чотири, до уваги не приймається.

(4) Під час виборів членів Виконавчого комітету Асамблея приділяє належну увагу справедливому географічному розподілу, а також необхідності для країн — учасниць спеціальних угод, які можуть бути укладені у зв'язку із Союзом, бути серед країн, які складають Виконавчий комітет.

(5) (a) Члени Виконавчого комітету здійснюють свої функції від закриття сесії Асамблеї, на якій вони були обрані, до закриття наступної чергової сесії Асамблеї.

(b) Члени Виконавчого комітету можуть бути переобрані, але в кількості, що не перевищує двох третин їх складу.

(c) Асамблея встановлює детальні правила виборів і можливих перевиборів членів Виконавчого комітету.

(6) (a) Виконавчий комітет:

(i) підготує проект порядку денного Асамблеї;

(ii) подає Асамблеї пропозиції, щодо проекту програми і дворічного бюджету Союзу, підготовлених Генеральним директором;

(iii) виключений;

(iv) подає Асамблеї з відповідними зауваженнями періодичні звіти Генерального директора і щорічні акти фінансових ревізій;

(v) Відповідно до рішень Асамблеї і з урахуванням обставин, що виникли між двома черговими сесіями Асамблеї, вживає всіх необхідних заходів, щоб забезпечити виконання Генеральним директором програми Союзу;

(vi) виконує всі інші функції, покладені на нього відповідно до цієї Конвенції.

(b) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Виконавчий комітет приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(7) (a) Виконавчий комітет збирається на чергову сесію раз на рік за скликанням Генерального директора по можливості в той же час і в тому ж місці, що й Координаційний комітет Організації.

(b) Виконавчий комітет збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором, або по його власною ініціативою, або на прохання Голови, або на вимогу однієї чверті членів Виконавчого комітету.

(8) (a) Кожна країна — член Виконавчого комітету має один голос.

(b) Половина країн — членів Виконавчого комітету становить кворум.

(c) Рішення приймаються простою більшістю поданих голосів.

(d) Голосу тих, що утрималися, не беруться до уваги.

(e) Делегат може представляти тільки одну країну і голосувати лише від її імені.

(9) Країни Союзу, що не є членами Виконавчого комітету, допускаються на його засідання як спостерігачі.

(10) Виконавчий комітет приймає свої правила процедури.

Стаття 24

(1) (a) Адміністративні завдання Союзу здійснюються Міжнародним бюро, яке є наступником Бюро Союзу, об'єднаного з Бюро Союзу, заснованого Міжнародною конвенцією з охорони промислової власності.

(b) Міжнародне бюро виконує, зокрема, функції секретаріату різних органів Союзу.

(c) Генеральний директор Організації є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(2) Міжнародне бюро збирає і публікує інформацію, щодо охорони авторських прав. Кожна країна Союзу негайно передає Міжнародному бюро текст кожного нового закону і всі офіційні тексти, щодо охорони авторських прав.

(3) Міжнародне бюро видає щомісячний журнал.

(4) Міжнародне бюро сповіщає за запитом будь-якої країни Союзу відомості з питань охорони авторських прав.

(5) Міжнародне бюро проводить дослідження і надає послуги, призначені полегшити охорону авторських прав.

(6) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Виконавчого комітету і будь-якого комітету експертів або робочої групи. Генеральний директор або призначений ним член персоналу є за своїм службовим становищем секретарем цих органів.

(7) (a) Міжнародне бюро, відповідно до вказівки Асамблеї і в співробітництві з Виконавчим комітетом, готує конференції по перегляду положень Конвенції, що не містяться в статтях від 22 до 26.

(b) Міжнародне бюро може консультуватись з міжурядовими і міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій щодо перегляду.

(c) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь у роботі цих конференцій без права голосу.

(8) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 25

(1) (a) Союз має бюджет.

(b) Бюджет Союзу включає надходження і витрати власне Союзу, його внесок до бюджету витрат, загальних для Союзів, а також у відповідних випадках відрахування до бюджету Конференції Організації.

(с) *Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, які не відносяться виключно до даного Союзу, але одночасно до одного або кількох інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація. Частка Союзу в цих загальних витратах відповідає його зацікавленості в даних витратах.*

(2) *Бюджет Союзу приймається з належним урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.*

(3) *Бюджет Союзу фінансується з таких джерел:*

(i) *внесків країн Союзу;*

(ii) *зборів і платежів за надавані Міжнародним бюро послуги, що в компетенції Союзу;*

(iii) *надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосується Союзу і від передачі прав на такі публікації;*

(iv) *дарів, відписаних коштів і субсидій;*

(v) *ренти, відсотків і різних інших доходів.*

(4) (a) *Для визначення свого внеску в бюджет кожна країна Союзу відносить до певного класу і сплачує свій річний внесок на основі такий чином встановленої кількості одиниць:*

Клас I 25

Клас II 20

Клас III 15

Клас IV 10

Клас V 5

Клас VI 3

Клас VII 1

(b) *Кожна країна, якщо вона цього раніше не зробила, одночасно із заявою на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання вказує клас, до якого вона бажає бути віднесеною. Будь-яка країна може змінити клас. Якщо країна вибирає більш низький клас, вона повинна заявити про це на черговій сесії Асамблеї. Така зміна набуває чинності від початку календарного року, що йде за зазначеною сесією.*

(с) *Річний внесок кожної країни дорівнює сумі, яка відноситься так до загальної суми внесків у бюджет Союзу, що підлягають сплаті всіма країнами, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.*

(d) *Внески належать до сплати з першого січня кожного року.*

(e) *Країна, яка має заборгованість по сплаті внесків, втрачає право голосу у всіх органах Союзу, членом яких вона є, якщо сума її заборгованості дорівнює або перевищує суму внесків, яка припадає на неї за два повні попередні роки. Проте будь-який із цих органів може дозволити такий країні продовжувати користуватися правом голосу, якщо і до тих пір, поки він*

переконалий, що прострочення платежу відбулося в результаті виключних і неминучих обставин.

(f) У випадку, коли бюджет не прийнятий до початку нового фінансового періоду, то відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні минулого року.

(5) Розмір зборів і платежів, належних за послуги, надавані Міжнародним бюро від імені Союзу, встановлюються Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї і Виконавчому комітету.

(6) (a) Союз має фонд обігових коштів, який складається із разового платежу, що вносить кожна країна Союзу. Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання про його збільшення.

(b) Розмір первісного платежу кожної країни в згаданий фонд або її частка у збільшенні цього фонду пропорційні внескові цієї країни за той рік, в якому утворений фонд або прийнято рішення про його збільшення.

(c) Ця пропорція і умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора, після того як вона заслухає думку Координаційного комітету Організації.

(7) (a) В угоді про штаб-квартиру, укладеній із країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів виявляється недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів і умови, на яких вони надаються, у кожному випадку є предметом особливої угоди між такою країною і Організацією. До тих пір, доки така країна зв'язана зобов'язанням надавати аванси, вона по своїм станом має одне місце в Виконавчому комітеті.

(b) Як країна, згадана в підпункті (a), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває чинності через три роки після закінчення того року, в якому було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією або кількома країнами Союзу чи зовнішніми ревізорами, призначеними за їх згодою Асамблеєю.

Стаття 26

(1) Пропозиції про внесення поправок у статті 22, 23, 24, 25 і цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною — членом Асамблеї, Виконавчим комітетом або Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам — членам Асамблеї принаймні за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, передбачених пунктом (1), приймається Асамблеєю, для чого потрібна більшість у три чверті поданих голосів; проте будь-яка поправка до статті 22 і до даного пункту приймається більшістю в чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, передбачених пунктом (1), набуває чинності через місяць, після того як письмові повідомлення про її прийняття, здійснене відповідно до конституційної процедури кожної країни, отримані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до названих статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх країн, які є членами Асамблеї на час набуття поправкою чинності, або які стають її членами після цієї дати, проте будь-яка поправка, що збільшує фінансові зобов'язання країн Союзу, є обов'язковою тільки для тих країн, які повідомили про прийняття ними такої поправки.

Стаття 27

(1) Ця Конвенція може підлягати перегляду з метою внесення до неї змін, спрямованих на вдосконалення системи Союзу.

(2) З цією метою по черзі в країнах Союзу проводяться конференції представників названих країн.

(3) Із врахуванням положень статті 26, які застосовуються при внесенні поправок до статей від 22 до 26, будь-який перегляд цього Акта, включаючи Додатковий розділ, потребує одностайності поданих голосів.

Стаття 28

(1) (а) Кожна країна Союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його або, якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього. Ратифікаційні грамоти і акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

(б) Кожна країна Союзу може заявити у своїй ратифікаційній грамоті або акті про приєднання, що ратифікація або приєднання не поширюється на статті від 1 до 21 і на Додатковий розділ; проте, якщо така країна вже зробила заяву, відповідно до статті VI (1) Додаткового розділу, вона в цій грамоті або акті в такому випадку може заявити тільки про те, що її ратифікація або приєднання не застосовується до статей від 1 до 20.

(с) Кожна Країна Союзу, яка відповідно до підпункту (б) виключила відповідні згадані положення із сфери дії своєї ратифікації або приєднання, може пізніше в будь-який час заявити, що вона поширює чинність своєї ратифікації або приєднання на ці положення. Така заява подається на зберігання Генеральному директору.

(2) (а) Статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності через три місяці після того, як будуть виконані такі дві умови:

(і) принаймні п'ять країн Союзу ратифікують цей Акт або приєднуються до нього, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (б);

(ii) Іспанія, Сполучене Королівство Великобританії і Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки і Франція будуть пов'язані Всесвітньою конвенцією з авторського права, переглянутою в Парижі 24 липня 1971 року.

(б) набуття чинності, зазначене в підпункті (а), відноситься до тих країн Союзу, які принаймні за три місяці до згаданого набуття чинності здали на зберігання ратифікаційні грамоти або акти про приєднання, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (б).

(с) Відносно будь-якої країни Союзу, до якої не застосовується підпункт (б) і яка ратифікувала цей Акт або приєдналася до нього, не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (б), статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності через три місяці після дати сповіщення Генеральним директором про здачу на зберігання відповідної ратифікаційної грамоти або акта про приєднання, якщо тільки в поданій грамоті або акті не буде названа більш пізня дата. В останньому випадку статті від 1 до 21 і Додатковий розділ набувають чинності щодо цієї країни на вказану таким образом дату.

(д) Положення підпунктів (а) і (с) не впливають на застосування статті VI Додаткового розділу.

(3) Відносно будь-якої країни Союзу, яка ратифікує цей Акт або приєднується до нього, зробивши або не зробивши заяви, передбаченої пунктом (1) (б), статті від 22 до 38, набувають чинності через три місяці після дати повідомлення Генеральним директором про здачу на зберігання відповідної ратифікаційної грамоти або акта про приєднання, якщо тільки в поданій грамоті або акті не буде названа більш пізня дата. В останньому випадку статті від 22 до 38 набувають чинності щодо цієї країни на вказану таким чином дату.

Стаття 29

(1) Будь-яка країна, що не є членом Союзу, може приєднатися до цього Акта і тим самим стати стороною цієї Конвенції і членом Союзу. Акти про приєднання передаються на зберігання Генеральному директору.

(2) (а) Із врахуванням підпункту (б), ця Конвенція набуває чинності відносно будь-якої країни, що не є членом Союзу, через три місяці після дати сповіщення Генеральним директором про здачу на зберігання її акта про приєднання, якщо тільки більш пізня дата не була вказана в акті про приєднання. В останньому випадку ця Конвенція набуває чинності щодо цієї країни на вказану таким чином дату.

(б) Якщо набуття чинності, відповідно до підпункту (а), передую набуттю чинності статтями від 1 до 21 і Додатковим розділом, відповідно до статті 28 (2) (а), названа країна тим часом буде зв'язана замість статей від 1 до 21 і Додаткового розділу статтями від 1 до 20 Брюссельського акта цієї Конвенції.

Стаття 29bis

Ратифікація цього Акта або приєднання до нього для будь-якої країни, не зв'язаної статтями від 22 до 30 Стокгольмського акта цієї

Конвенції, є виключно для цілей статті 14 (2) Конвенції, що засновує Організацію, рівнозначним ратифікації згаданого Стокгольмського акта або приєднанню до цього акта з обмеженням, передбаченим статтею 28 (1) (b) (i) цього акта.

Стаття 30

(1) За винятком вилучень, що допускаються пунктом (2) цієї статті, статті 28 (1) (b), статті 33 (2) і Додатковим розділом, ратифікація або приєднання автоматично спричиняються до визнання всіх положень і одержання всіх переваг, встановлених цією Конвенцією.

(2) (a) Будь-яка країна Союзу, яка ратифікує цей Акт або приєднується до нього, може з врахуванням статті V (2) Додаткового розділу зберегти переваги застережень, сформульованих нею раніше, за умови, що вона зробить про це заяву під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання.

(b) Будь-яка країна, що не є членом Союзу, при приєднанні до цієї Конвенції і з урахуванням статті V (2) Додаткового розділу може заявити, що вона має намір, принаймні тимчасово, замінити статтю 8 цього Акта відносно права на переклад, положеннями статті 5 Союзної конвенції 1886 року, доповненої в Парижі в 1896 році, при чіткому розумінні, що ці положення застосовуються тільки до перекладів на загальнозживану мову цієї країни. Із врахуванням статті I (6) (b) Додаткового розділу будь-яка країна Союзу має право застосовувати відносно права на переклад творів, країною походження яких є країна, що скористалася таким застереженням, охорону, еквівалентну охороні, надаваній цією останньою країною.

(c) Будь-яка країна може в будь-який час вилучити такі застереження шляхом повідомлення, направленою Генеральному директору.

Стаття 31

(1) Будь-яка країна може заявити у своїй ратифікаційній грамоті або акті про приєднання або в будь-який наступний час направити Генеральному директору письмове повідомлення про те, що ця Конвенція застосовується до всіх або деяких територіях, зазначених у заяві або повідомленні, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність.

(2) Будь-яка країна, що зробила таку заяву або направила таке повідомлення, може в будь-який час повідомити Генеральному директору про припинення застосування цієї Конвенції до всіх або деяких із таких територій.

(3) (a) Будь-яка заява, зроблена відповідно до пункту (1), набуває чинності з тієї ж дати, що і ратифікація або приєднання, документи про які включали цю заяву, а будь-яке повідомлення, надіслане відповідно до згаданого пункту, набуває чинності через три місяці після сповіщення про нього, зробленого Генеральним директором.

(б) Будь-яке повідомлення, надіслане відповідно до пункту (2), набуває чинності через дванадцять місяців після одержання його Генеральним директором.

(4) Ця стаття ні в якому разі не може тлумачитись як така, що означає мовчазне визнання або прийняття будь-якою країною Союзу фактичного положення щодо території, до якої ця Конвенція застосовується іншою країною Союзу на підставі заяви, зробленої відповідно до пункту (1).

Стаття 32

(1) Цей Акт заміняє у відносинах між країнами Союзу і в тій же мірі, в якій він застосовується, Бернську конвенцію від 9 вересня 1886 року і наступні акти по її перегляду. Акти, які раніше набули чинності, продовжують застосовуватися в цілому або в тій мірі, в якій цей Акт не заміняє їх в силу попередньої пропозиції, у відносинах між країнами Союзу, які не ратифікують цього Акта або не приєднуються до нього.

(2) Країни, що не є членами Союзу, які стають стороною цього Акта, із врахуванням пункту (3), застосовують його щодо будь-якої країни Союзу, не зв'язаної цим Актом, або хоча і зв'язаної цим Актом, але яка зробила заяву, передбачувану статтею 28 (1) (б). Такі країни визнають, що згадана країна Союзу у своїх відносинах з ними:

(і) може застосовувати положення останнього попереднього акта, яким вона зв'язана, і

(іі) із врахуванням статті 1 (6) Додаткового розділу, має право пристосувати охорону до рівня, передбаченого цим Актом.

(3) Кожна країна, яка скористалась будь-якою із можливостей, передбачених у Додатковим розділом, може застосовувати положення Додаткового розділу, що стосуються прав або можливостей, якими вона скористалась, у своїх відносинах з будь-якою країною Союзу, що не зв'язана цим Актом, за умови, що ця остання країна допускає застосування згаданих положень.

Стаття 33

(1) Будь-який спір між двома або декількома країнами Союзу, щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції, не вирішений шляхом переговорів, може бути переданий будь-якою із зазначених країн до Міжнародного суду, шляхом подачі заяви, відповідно до статуту Суду, якщо тільки зазначені країни не домовляться про інший спосіб врегулювання спору. Країна, яка подає заяву, повинна повідомити Міжнародне бюро про спір, переданий на розгляд Суду; Міжнародне бюро повинно повідомити про це решту країни Союзу.

(2) У момент підписання цього Акта або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання будь-яка країна може

заявити, що вона не вважає себе зв'язаною положеннями пункту (1). Щодо спорів між такою країною і будь-якою іншою країною Союзу, то положення пункту (1) на них не поширюється.

(3) Будь-яка країна, що зробила заяву відповідно до положень пункту (2), може в будь-який час відізвати її через повідомлення, надіслане Генеральному директору.

Стаття 34

(1) Із врахуванням статті 29bis, ніяка країна не може ратифікувати попередні акти цієї Конвенції або приєднатися до них після набуття чинності статтями від 1 до 21 і Додаткового розділу.

(2) Після набуття чинності статтями від 1 до 21 і Додатковим розділом жодна країна не може зробити заяви, передбаченої статтею 5 Протоколу щодо країн, які розвиваються, доданого до Стокгольмського акта.

Стаття 35

(1) Ця Конвенція діє без обмеження терміном.

(2) Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, надісланого Генеральному директору. Така денонсація є також денонсацією всіх попередніх актів і поширюється тільки на країну, яка її здійснила, в той час як щодо решти країн Союзу Конвенція залишається чинною і підлягає виконанню.

(3) Денонсація набуває чинності через рік, починаючи від дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використано жодною країною до закінчення п'яти років, починаючи від дати, коли вона стала членом Союзу.

Стаття 36

(1) Кожна країна, що є учасницею цієї Конвенції, зобов'язується вжити, відповідно до своєї Конституції, необхідних заходів для забезпечення застосування цієї Конвенції.

(2) Припускається, що кожна країна, в момент коли вона стає зв'язаною цією Конвенцією, буде спроможна, відповідно до свого внутрішнього законодавства, виконувати положення цієї Конвенції.

Стаття 37

(1) (а) Цей Акт підписується в одному примірнику англійською і французькою мовами і, з врахуванням пункту (2), здається на зберігання Генеральному директору.

(б) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором, після консультації із зацікавленими урядами, арабською, іспанською, італійською, німецькою і португальською мовами, які визначить Асамблея.

(с) У випадку розбіжностей у тлумаченні різних текстів перевага віддається французькому тексту.

(2) Цей Акт відкритий для підписання до 31 січня 1972 року. До цієї дати примірник, зазначений у пункті (1) (а), здається на зберігання Уряду Французької Республіки.

(3) Генеральний директор завіряє і надсилає дві копії підписаного тексту цього Акта урядам усіх країн Союзу і, за запитом, уряду будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор сповіщає уряди всіх країн Союзу про підписання, заду на зберігання ратифікаційних грамот і актів про приєднання і про заяви, що містяться в цих документах або зроблені відповідно до статей 28 (1) (с), 30 (2) (а) і (б) і 33 (2), про набуття чинності будь-якими положеннями цього Акта, повідомлення про денонсації і повідомлення, надіслані відповідно до статей 30 (2) (с), 31 (1) і (2), 33 (3) і 38 (1), а також про повідомлення, передбачені Додатковим розділом.

Стаття 38

(1) Країни Союзу, які не ратифікували цей Акт чи не приєдналися до нього або які не пов'язані статтями від 22 до 26 Стокгольмського акта цієї Конвенції, можуть до 26 квітня 1975 року користуватися, якщо вони того забажають, правами, наданими в силу зазначених статей, так як коли б вони були зв'язані цими статтями. Будь-яка країна, яка бажає користуватися такими правами, направляє з цією метою Генеральному директору письмове повідомлення, що набуває чинності від дати його одержання. Такі країни вважаються членами Асамблеї до зазначеного терміну.

(2) До тих пір, поки не всі країни Союзу стали членами Організації, Міжнародне бюро Організації функціонує також як Бюро Союзу, а Генеральний директор діє як Директор цього Бюро.

(3) Як тільки всі країни Союзу стають членами Організації, права, обов'язки і майно Бюро Союзу переходять до Міжнародному бюро Організації.

Додатковий розділ

Стаття I

(1) Будь-яка країна, яка вважається відповідно до встановленої практики Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй країною, що розвивається, яка ратифікує або приєднується до цього Акта, невід'ємну частину якого становить цей Додатковий розділ, і яка, взявши до уваги свій економічний стан і свої соціальні і культурні потреби, не вважає себе спроможною негайно ввести в дію положення по охороні всіх прав, передбачених цим Актом, може шляхом повідомлення, що здається на зберігання Генеральному директору при депонуванні ратифікаційної грамоти

або акта про приєднання, або з урахуванням статті V (l) (c), у будь-який наступний час заявити, що вона буде користуватися пільгою, передбаченою статтею II, або пільгою передбаченою статтею III, або обома цими пільгами. Вона може замість користування пільгою, передбаченою статтею II, зробити заяву відповідно статті V (l) (a).

(2) (a) Будь-яка заява, відповідно до пункту (1), зроблена до закінчення десятирічного періоду, після набуття чинності статтями від 1 до 21 і цього Додаткового розділу згідно із статтею 28 (2) має силу до закінчення названого періоду. Будь-яка така заява може бути відновлене цілком або частково на періоди кожний терміном десять років шляхом повідомлення, що здається на зберігання Генеральному директору, не більше ніж за п'ятнадцять і не менше ніж за три місяці до закінчення поточного десятирічного періоду.

(b) Будь-яка заява, відповідно до пункту (1), зроблена після закінчення десятирічного періоду після набуття чинності статтями від 1 до 21 і цього Додаткового розділу згідно із статтею 28 (2), має силу до закінчення поточного десятирічного періоду. Будь-яка така заява може бути відновлена, як це передбачено у другій фразі підпункту (a).

(3) Будь-яка країна Союзу, яка перестала вважатись країною, що розвивається, відповідно до пункту (1), не може відновити свою заяву, як це передбачено пунктом (2) і незалежно від того, чи відкличе вона офіційно свою заяву чи ні, не може користуватися пільгами, згаданими в пункті (1), після закінчення поточного десятирічного періоду або після закінчення трьохрічного періоду, після того як вона перестала вважатись країною, що розвивається; при цьому застосовується той період, який закінчується пізніше.

(4) Там, де до часу, коли заява, зроблена відповідно до пунктів (1) і (2), припиняє свою дію, є в запасі примірники, які були виготовлені за ліцензією, наданою на підставі цього Додаткового розділу, ці примірники можуть продовжувати розповсюджуватися до тих пір, доки їхні запаси не розійдуться повністю.

(5) Будь-яка країна, яка зв'язана положеннями цього Акта і яка здала на зберігання заяву або повідомлення відповідно до статті 31 (1) щодо застосування цього Акта до якої-небудь території, стан якої може розглядатися як аналогічний стану країн, зазначених у пункті (1), може щодо такої території зробити заяву, згадану в пункті (1), і повідомлення про відновлення, згадане в пункті (2). Протягом терміну дії такої заяви або повідомлення положення цього Додаткового розділу застосовуються щодо такої території.

(6) (a) Та обставина, що яка-небудь країна користується пільгами, передбаченими пунктом (1), не створює можливості для іншої країни надавати творам, країною походження яких є перша країна, охорону в

меншому обсязі, ніж та, яку вона зобов'язана надавати відповідно до статей від 1 до 20.

(b) Право застосування еквівалентної охорони, передбачене в статті 30 (2) (b) (друга фраза), не може бути використане раніше дати, якою закінчиться період, що застосовується відповідно до статті 1 (3) щодо творів, крайною походження яких є країна, що зробила заяву відповідно до статті V (l) (a).

Стаття II

(1) Будь-яка країна, що заявила, що вона буде користуватися пільгою, передбаченою цією статтею, може щодо творів, випущених у світ у друкованій або іншій аналогічній формі відтворення, замінити виключне право на переклад, передбачене статтею 8, системою не виключних і не-передаваних ліцензій, що видаються компетентними органами на нижче зазначених умовах і з урахуванням статті IV.

(2) (a) З урахуванням пункту (3), якщо після закінчення трьохрічного періоду або будь-якого більш тривалого періоду, встановленого національним законодавством названої країни, що обчислюється від дати першого випуску твору у світ, переклад такого твору не був випущений у світ мовою, загальноновживаною в цій країні, особою, що має право на переклад, або з її дозволу, будь-який громадянин такої країни може одержати ліцензію зробити переклад твору названою мовою і випустити в світ такий переклад друкованою або аналогічною формою відтворення.

(b) На умовах, передбачених цією статтею, ліцензія може бути видана також у тих випадках, коли всі видання перекладу, випущеного у світ даною мовою, повністю розійшлися.

(3) (a) У разі перекладу мовою, що не є загальноновживаною в одній або декількох розвинених країнах — членах Союзу, період, що дорівнює одному року, замінює трьохрічний період, передбачений пунктом (2) (a).

(b) Будь-яка країна, згадана в пункті (1), за одностайною домовленістю з розвиненими країнами — членами Союзу, в яких та ж сама мова є загальноновживаною, може замінити, у випадку перекладу цією мовою, трьохрічний період, передбачений пунктом (2) (a), більш коротким періодом, погодженим у такий домовленості, причому такий період не може бути менше одного року. Проте положення попереднього речення не поширюється на англійську, французьку і іспанську мови. Генеральний директор повідомляється про будь-яку таку домовленість урядами, які її досягли.

(4) (a) Відповідно до положень цієї статті, ліцензії, одержувані після трьох років, не можуть бути видані до закінчення додаткового шестимісячного періоду, а ліцензії, одержувані після одного року, до закінчення додаткового дев'ятимісячного періоду:

(i) від дати, на яку заявник на ліцензію виконає вимоги, перелічені в статті IV (1), або

(ii) якщо не відомі особа або адреса особи, що має право на переклад, від дати, на яку заявник на ліцензію відправить, як передбачено статтею IV (2), копії своєї заяви, поданої органу, компетентному видавати ліцензію.

(b) Ліцензія, передбачена цією статтею, не видається, якщо переклад мовою, відносно якої заяву було подано, буде випущений у світ особою, яка має право на переклад або з її дозволу, протягом вказаних шести- або дев'ятимісячних періодів.

(5) Будь-яка ліцензія, відповідно до положень цієї статті, видається лише для використання в школах, університетах або з метою досліджень.

(6) Якщо переклад твору випускається у світ особою, що має право на переклад, або з її дозволу за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються в країні для аналогічних творів, будь-яка ліцензія, що видається відповідно до цієї статті, припиняє свою дію, якщо такий переклад виконаний тією ж мовою і, в основному того ж змісту, що й переклад, випущений у світ за ліцензією. Всі примірники, що вже вийшли до того, як ліцензія втратила силу, можуть продовжувати поширюватись до тих пір, доки вони не розійдуться повністю.

(7) Для творів, які в основному складаються з ілюстрацій, ліцензія на переклад і випуск у світ тексту та на відтворення і випуск у світ ілюстрацій надається, тільки якщо умови статті III також виконуються.

(8) Ліцензія не може бути видана відповідно до цієї статті, якщо автор вилучив з обігу всі примірники свого твору.

(9) (a) Ліцензія на переклад твору, випущеного в світ у друкованій або аналогічній формі відтворення, може бути також видана будь-якій радіомовної організації, що має свою штаб-квартиру в країні, згаданій у пункті (1), по пред'явленні заяви зазначеної організації компетентному органу цієї країни, якщо при цьому виконуються всі такі умови:

(i) переклад здійснюється з примірника, виготовленого і придбаного відповідно до законів даної країни;

(ii) переклад призначається лише для використання в радіопередачах, призначених виключно для цілей навчання або поширення результатів спеціальних технічних або наукових досліджень серед спеціалістів конкретної професії;

(iii) переклад використовується винятково для цілей перелічених в умові (ii), в законно здійснених передачах, призначених для слухачів на території даної країни, включаючи передачі, здійснювані за допомогою звукових або візуальних записів, зроблених законно і виключно для цілей таких передач;

(iv) будь-яке використання перекладу не ставить собі комерційних цілей.

(б) Звукові або візуальні записи перекладу, зробленого організацією радіомовлення на підставі ліцензії, виданої в силу цього пункту, можуть, для цілей і з врахуванням умов, перелічених в підпункті (а), і за згодою цієї організації, бути також використані будь-якою іншою організацією радіомовлення, що має свою штаб-квартиру в країні, компетентний орган якої видав дану ліцензію.

(с) За умови, що всі критерії і умови, викладені в підпункті (а), виконуються, ліцензія може бути видана організації радіомовлення для перекладу будь-якого тексту, включеного в аудіовізуального запису, який сам був виготовлений і випущений у світ виключно з метою використання для систематичного навчання.

(д) З урахуванням підпунктів (а) — (с) положення попередніх пунктів застосовується під час видачі і реалізації ліцензії, виданої відповідно до цього пункту.

Стаття III

(1) Будь-яка країна, яка заявила, що вона буде користуватись пільгами, передбаченими цією статтею, має право замінити виключне право на відтворення, передбачене статтею 9, системою невиключних і непередаваних ліцензій, що надаються компетентним органом із врахуванням статті IV і на таких умовах:

(2) (а) Якщо відносно твору, до якого ця стаття застосовується в силу пункту (7) після закінчення:

(і) відповідного періоду, визначеного в пункті (3), починаючи від дати першого випуску в світ даного видання твору, або

(ii) будь-якого більш тривалого періоду, визначеного національним законодавством країни, згаданого в пункті (1), починаючи від тієї ж самої дати, примірники такого видання не були розповсюджені в цій країні серед публіки або в зв'язку з систематичним навчанням особою, яка має право на відтворення, або з її дозволу за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються в цій державі для аналогічних творів, будь-який громадянин такої країни може одержати ліцензію на відтворення і на випуск у світ такого видання за такою же або більш низькою ціною для використання у зв'язку із систематичним навчанням.

(б) Ліцензія на відтворення і випуск у світ видання, яке було розповсюджено, як це описано в підпункті (а), може також бути видана на умовах, передбачених у цій статті, якщо після закінчення застосовного періоду жоден дозволений примірник цього видання не був предметом продажу в даній країні серед публіки або у зв'язку з систематичним навчанням протягом шестимісячного періоду за цінами, що відповідають тим, які звичайно встановлюються для аналогічних творів у цій країні.

(3) Період, зазначений у пункті (2) (а) (і), становить п'ять років за винятком:

(i) для творів з природничих і точних наук, включаючи математику і техніку, цей період становить три роки;

(ii) для художніх, поетичних, драматичних і музичних творів, а також для книг з мистецтва цей період становить сім років.

(4) (a) Ніяка ліцензія, доступна після трьох років, не видається відповідно до цієї статті до закінчення шестимісячного періоду:

(i) від дати, на яку заявник виконає вимоги, зазначені в статті IV (1), або

(ii) якщо не відомі особа або адреса особи, що має право на відтворення, від дати відправки заявником, як це передбачено статтею IV (2) копій його заяви, поданої до органу, компетентного видавати ліцензії.

(b) Якщо ліцензії є доступними після інших періодів і стаття IV (2) є застосовною, жодна ліцензія не видається до закінчення трьохмісячного періоду від дати відправлення копій заяви.

(c) Якщо протягом шестимісячного або трьохмісячного періодів, вказаних у підпунктах (a) і (b), розповсюдження, як це описано у пункті (2) (a), мало місце, ніяка ліцензія відповідно до цієї статті не видається.

(d) Ніяка ліцензія не видається, якщо автор вилучив з обігу всі примірники видання, на відтворення і випуск у світ якого ліцензія запитувалась.

(5) Ліцензія на відтворення і випуск у світ перекладу твору не видається відповідно до цієї статті у таких випадках:

(i) коли переклад не був випущений особою, що має право на переклад, або з її дозволу або

(ii) коли переклад зроблений не загальнонавчальною мовою в країні, де запитувалась ліцензія.

(6) Коли особа, що має право на відтворення або хто-небудь з її дозволу, розповсюджує примірники такого видання в країні, згаданій у пункті (1), серед публіки або у зв'язку із систематичним навчанням за цінами, відповідними тим, які звичайно встановлюються в цій країні для аналогічних творів, будь-яка ліцензія, що видається відповідно до цієї статті, припиняє свою дію, якщо таке видання випущено у світ тією ж мовою і в основному того ж змісту, як і видання, випущене у світ за ліцензією. Всі примірники, що вже вийшли в світ до того, як ліцензія втратила силу, можуть продовжувати розповсюджуватись до тих пір, доки не розійдуться повністю.

(7) (a) Із врахуванням пункту (b) твори, на які поширюється ця стаття, обмежуються творами, випущеними в світ у друкованій або аналогічній формі відтворення.

(b) Ця стаття поширюється також на відтворення в аудіовізуальній формі, законно здійснених аудіовізуальних записів, включаючи будь-які твори, що містяться в них і охороняються авторським правом, а також на переклад будь-якого включеного до них тексту мовою, загальнонавчальною

в країні, де ліцензія запитується, за умови, що у всіх цих випадках зазначені аудіовізуальні записи підготовлені і випущені у світ із виключною метою використання для систематичного навчання.

Стаття IV

(1) Ліцензії відповідно до статей II і III можуть бути видані тільки за умови, якщо заявник на ліцензію доведе згідно з правилами встановленим у цій країні, що він звертався до особи, яка має право на підготовку і випуск у світ перекладу або на відтворення і випуск у світ видання, за дозволом і одержав її відмову або що після виявлених ним належних старань він не зміг встановити особи, що має це право. При звертанні за ліцензією заявник інформує про це будь-який національний або міжнародний інформаційний центр, згаданий у пункті (2).

(2) Якщо не можна встановити особу, що має право, то заявник на ліцензію надсилає рекомендованою авіапоштою копії своєї заяви, поданої органу, компетентному видавати ліцензії, видавцю, прізвище якого позначено на творі, а також будь-якому національному або міжнародному центру, який може бути позначений у відповідній нотифікації, Генеральному директору урядом країни, в якій, як передбачається, видавець здійснює основну частину своєї професійної діяльності.

(3) Прізвище автора зазначається на всіх примірниках перекладу або відтворення, випущених у світ за ліцензією, виданою відповідно до статті II або статті III. Назва твору друкується на всіх таких примірниках. У разі перекладу оригінальна назва твору друкується у будь-якому випадку на всіх зазначених примірниках.

(4) (a) Ніяка ліцензія, видана у відповідно до статті II або статті III, не поширюється на експорт примірників твору і дійсна тільки для випуску у світ перекладу або відповідно відтворення в межах країни, де вона запитувалась.

(b) Для цілей підпункту (a) поняття експорт включає відправку примірників з будь-якої території в країну, яка щодо цієї території зробила заяву відповідно до статті I (5).

(c) Коли урядова або інша організація країни, що видала ліцензію відповідно до статті II на підготовку перекладу будь-якою мовою, крім англійської, іспанської або французької, надсилає примірники перекладу, випущеного у світ за такою ліцензією, в іншу країну, така пересилка примірників для цілей підпункту (a) не вважається експортом, якщо виконані всі з таких умов:

(i) одержувачами є громадяни країни, що видала ліцензію, або організації, що поєднують таких громадян;

(ii) примірники повинні використовуватись лише в школах, університетах або з метою досліджень;

(iii) направлення примірників і їх наступне розповсюдження серед одержувачів не ставить собі комерційну мету; і

(iv) країна, в яку направляються примірники, погодилась із країною, чий компетентний орган видав ліцензію, дозволити одержання, розповсюдження або те й інше разом, і Генеральному директору було повідомлено про таку угоду урядом країни, в якій ліцензія була видана.

(5) Всі примірники, випущені у світ за ліцензію, видану на підставі статті II або статті III, мають повідомлення відповідною мовою, яке вказує, що примірники підлягають розповсюдженню тільки в країні або на території, на яку дана ліцензія поширюється.

(6) (a) Необхідні заходи вживаються на національному рівні для забезпечення:

(i) того, щоб ліцензія передбачала виплату справедливої компенсації на користь особи, що має право на переклад або відповідно на відтворення, що відповідає нормам гонорарів, звичайно застосовуваних щодо ліцензій при вільних переговорах між особами в двох відповідних країнах, і

(ii) сплати і переказу компенсації: якщо мають місце особливі національні валютні правила, компетентні власті докладають усіх зусиль, для того щоб за допомогою міжнародного механізму забезпечити переказ компенсації в конвертованій в міжнародному плані валюті або її еквівалентів.

(b) Необхідні заходи вживаються національним законодавством для забезпечення правильного перекладу або відповідно точного відтворення певного видання.

Стаття V

(1) (a) Будь-яка країна, що має право зробити заяву, що вона користується пільгою, передбаченою статтею II, може замість цього під час ратифікації цього Акта або приєднання до нього:

(i) якщо вона є країною, до якої застосовується стаття 30 (2) (a), зробити заяву відповідно до цього положення щодо права на переклад;

(ii) якщо вона є країною, до якої стаття 30 (2) (a) не застосовується, і навіть якщо вона не є країною, що не входить до Союзу, зробити заяву, як це передбачено статтею 30 (2) (b), перша фраза.

(b) Якщо країна перестає вважатися країною, що розвивається, як це передбачено статтею I (1), заява, зроблена відповідно до цього пункту, залишається дійсною до дати закінчення терміну, що застосовується відповідно до статті I (3).

(c) Будь-яка країна, яка зробила заяву відповідно до цього пункту, не може в подальшому користуватися пільгою, передбаченою статтею II, навіть якщо вона відкличе вказану заяву.

(2) Із врахуванням пункту (3) будь-яка країна, яка скористалася пільгою, передбаченою статтею II, не може в подальшому зробити заяву відповідно до пункту (1).

(3) Будь-яка країна, яка перестала вважатися країною що розвивається, як це передбачено статтею I (1), може, не пізніше ніж за два роки до закінчення періоду, що застосовується відповідно до статті I (3), зробити заяву в цілях, передбачених статтею 30 (2) (b), перша фраза, незважаючи на те, що вона не є країною, що не входить до Союзу. Така заява набуває чинності на дату, коли минає термін, що застосовується відповідно до статті I (3).

Стаття VI

(1) Будь-яка країна Союзу може заявити, починаючи від дати цього Акта і в будь-який час до того, коли вона буде зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом:

(i) якщо вона є країною, яка, коли б вона була зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом, мала б право скористатися пільгами, згаданими в статті I (1), що вона буде застосовувати положення статті II або статті III або обох цих статей до творів, країною походження яких є країна, яка, відповідно до підпункту (ii), згаданого нижче, допускає застосування цих статей до таких творів, або яка є зв'язана статтями від 1 до 21 і цим Додатковим розділом; така заява замість посилання на статтю II може посилатись на статтю V;

(ii) що вона допускає застосування цього Додаткового розділу до творів, країною походження яких вона є, країнами, які зробили заяву відповідно до підпункту (i), згаданому вище, або повідомлення відповідно до статті I.

(2) Будь-яка заява зроблена відповідно до пункту (1), повинна бути у письмовій формі і депонується у Генерального директора. Заява набуває чинності від дати її депонування.

ДОГОВОРИ, ЩО ВСТАНОВЛЮЮТЬ МІЖНАРОДНУ СИСТЕМУ ОХОРОНИ У СФЕРІ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ Про приєднання України до Найробського договору про охорону Олімпійського символу

З метою дальшої інтеграції України в міжнародну систему охорони прав на інтелектуальну та промислову власність постановляю:

Приєднатися від імені України до Найробського договору про охорону Олімпійського символу від 26 вересня 1981 року.

Президент України
м. Київ, 13 березня 1998 року

Л. КУЧМА

НАЙРОБСЬКИЙ ДОГОВІР ПРО ОХОРОНУ ОЛІМПІЙСЬКОГО СИМВОЛУ (Найроби, 26 сентября 1981 года)

О присоединении к Договору см. Указ Президента № 192/98 от 13.03.98 года

Глава I. ОСНОВНЫЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Статья 1. Обязанность государств

Любое государство-участник настоящего Договора обязано, с учетом статей 2 и 3, отказывать в регистрации или признавать недействительной регистрацию в качестве знака и запрещать путем соответствующих мер использование в качестве знака или другого обозначения в коммерческих целях любого обозначения, состоящего из олимпийского символа или содержащего этот символ в таком виде, как это определено в Уставе Международного олимпийского комитета, кроме тех случаев, когда на это имеется разрешение Международного олимпийского комитета. Упомянутое определение и графическое изображение указанного символа воспроизводятся в Приложении.

Статья 2. Изъятия из обязанности

1) Обязанность, предусмотренная в статье 1, не распространяется на государство-участника настоящего Договора в том, что касается:

i) любого знака, состоящего из олимпийского символа или содержащего этот символ, если такой знак был зарегистрирован в государстве до даты вступления в силу настоящего Договора в отношении этого государства или в течение любого периода, когда в этом государстве выполнение обязанности, предусмотренной в статье 1, считается приостановленным в соответствии со статьей 3;

ii) продолжения использования в коммерческих целях любого знака или другого обозначения, состоящего из олимпийского символа или содержащего его, в этом государстве любым лицом или предприятием, которое законным образом начало такое использование в данном государстве до даты вступления в силу настоящего Договора в отношении этого государства или в течение любого периода, когда в этом государстве выполнение обязанности, предусмотренной в статье 1, считается приостановленным в соответствии со статьей 3.

2) Положения подпункта 1 «i» применяются также к знакам, регистрация которых действует в этом государстве в силу регистрации по договору, участником которого является данное государство.

3) Использование с разрешения лица или предприятия, упомянутого в подпункте 1 «ii», считается для целей указанного подпункта как использование данным лицом или предприятием.

4) Ни одно государство-участник настоящего Договора не обязано запрещать использование олимпийского символа, если он используется средствами массовой информации в целях информации об олимпийском движении или о деятельности, осуществляемой в рамках этого движения.

Статья 3. Приостановка выполнения обязанности

Выполнение обязанности, предусмотренной в статье 1, может считаться приостановленным любым государством-участником настоящего Договора на весь период, в течение которого не будет никакого действующего соглашения между Международным олимпийским комитетом и Национальным олимпийским комитетом этого государства относительно условий, на которых Международный олимпийский комитет будет выдавать разрешения на использование олимпийского символа в этом государстве и относительно доли данного Национального олимпийского комитета в любых доходах, которые Международный олимпийский комитет будет получать за выдачу указанных разрешений.

Глава II. СОЮЗЫ ГОСУДАРСТВ

Статья 4. Изъятия из главы I

Положения главы I не наносят ущерба обязательствам государств-участников настоящего Договора, являющихся членами таможенного союза, зоны свободной торговли, любого другого экономического союза или любой другой региональной или субрегиональной группировки, вытекающим из соответствующих соглашений об учреждении такого союза, зоны или другой группировки, в частности в отношении содержащихся в таких соглашениях положений, регулирующих свободный обмен товарами или услугами.

Глава III. ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Статья 5. Участие в Договоре

1) Любое государство, являющееся членом Всемирной организации интеллектуальной собственности (далее именуемой «Организация») или Международного (Парижского) союза по охране промышленной собственности (далее именуемого «Парижский союз»), может стать участником настоящего Договора путем:

- i) подписания с последующей сдачей на хранение ратификационной грамоты или документа о принятии или одобрении, или
- ii) сдачи на хранение акта о присоединении.

2) Любое государство, не упомянутое в пункте 1, которое является членом Организации Объединенных Наций или какого-либо из специализированных учреждений, находящихся в связи с Организацией Объединенных Наций, может стать участником настоящего Договора путем сдачи на хранение акта о присоединении.

3) Ратификационные грамоты, документы о принятии или одобрении и акты о присоединении сдаются на хранение Генеральному директору Организации (далее именуемому «Генеральный директор»).

Статья 6. Вступление Договора в силу

1) В отношении первых трех государств, сдавших на хранение свои ратификационные грамоты, документы о принятии или одобрении или акты о присоединении, настоящий Договор вступает в силу через месяц после даты сдачи на хранение третьей ратификационной грамоты, документа о принятии или одобрении или акта о присоединении.

2) В отношении любого другого государства, сдающего на хранение ратификационную грамоту, документ о принятии или одобрении или акт о присоединении, настоящий Договор вступает в силу через месяц после даты сдачи на хранение этого документа.

Статья 7. Денонсация Договора

1) Любое государство может денонсировать настоящий Договор путем уведомления, направленного Генеральному директору.

2) Денонсация вступает в силу через год после даты получения уведомления Генеральным директором.

Статья 8. Подписание и языки Договора

1) Настоящий Договор подписывается в единственном подлинном экземпляре на английском, испанском, русском и французском языках, причем все тексты равно аутентичны.

2) Официальные тексты вырабатываются Генеральным директором после консультаций с заинтересованными правительствами на арабском, итальянском, немецком и португальском языках, а также на других языках, которые определит Конференция Организации или Ассамблея Парижского союза.

3) Настоящий Договор открыт для подписания в Найроби до 31 декабря 1982 года и затем в Женеве до 30 июня 1983 года.

Статья 9. Депонирование Договора; рассылка копий; регистрация Договора

1) Подлинный экземпляр настоящего Договора, после того как он закрыт для подписания в Найроби, сдается на хранение Генеральному директору.

2) Генеральный директор направляет две копии настоящего Договора, заверенные им, всем государствам, упомянутым в статье 5 (1) и (2), и, по запросу, любому другому государству.

3) Генеральный директор регистрирует настоящий Договор в Секретариате Организации Объединенных Наций.

Статья 10. Уведомления

Генеральный директор уведомляет государства, упомянутые в статье 5 (1) и (2):

i) о подписаниях в соответствии со статьей 8;

ii) о сдаче на хранение ратификационных грамот, документов о принятии или одобрении или актов о присоединении, в соответствии со статьей 5 (3);

iii) о дате вступления в силу настоящего Договора в соответствии со статьей 6 (1);

iv) о любой денонсации, полученной в соответствии со статьей 7.

Приложение

Олимпийский символ состоит из пяти переплетенных колец: голубого, желтого, черного, зеленого и красного, помещенных в таком порядке

слева направо. Он состоит из олимпийских колец, изображенных в одном или разных цветах.

Договаривающиеся стороны: Алжир, Аргентина, Барбадос, Белоруссия, Болгария, Боливия, Бразилия, Гватемала, Греция, Египет, Индия, Италия, Катар, Кения, Кипр, Конго, Куба, Марокко, Мексика, Молдавия, Оман, Польша, Россия, Сальвадор, Сан-Марино, Сенегал, Сирия, Словения, Таджикистан, Того, Тунис, Уганда, Украина, Уругвай, Чили, Шри-Ланка (Цейлон), Экваториальная Гвинея, Эфиопия, Югославия, Ямайка.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Договору про закони щодо товарних знаків

№ 380/95–ВР від 13.10.1995 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 37, ст. 281)

Верховна Рада України постановляє:

Договір про закони щодо товарних знаків, підписаний від імені України у м. Женева (Швейцарія) 27 жовтня 1994 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України

О. МОРОЗ

ДОГОВІР ПРО ЗАКОНИ ЩОДО ТОВАРНИХ ЗНАКІВ

(Договір ратифіковано Законом № 380/95–ВР від 13.10.95)

Стаття 1. Умовні скорочення

Для цілей цього Договору та при відсутності спеціальних застережень:

(i) «відомство» означає агентство, якому Сторона, що домовляється, доручила реєстрацію знаків;

(ii) «реєстрація» означає реєстрацію знака відомством;

(iii) «заявка» означає заявку на реєстрацію;

(iv) посилання на «особу» розуміється як посилання на фізичну та/або юридичну особу;

(v) «власник» означає особу, яка в реєстрі знаків зазначена як власник реєстрації;

(vi) «реєстр знаків» означає сукупність даних, які формує відомство. Реєстр включає зміст усіх реєстрацій і всі дані, внесені щодо всіх реєстрацій, незалежно від носія, на якому вони зберігаються;

(vii) «Паризька конвенція» означає Паризьку конвенцію по охороні промислової власності, яка підписана у Парижі 20 березня 1883 року, з урахуванням переглядів і виправлень;

(viii) «Ніццька класифікація» означає класифікацію, засновану Ніццькою угодою про Міжнародну класифікацію товарів та послуг для цілей реєстрації знаків, яка підписана в Ніцці 15 червня 1957 року, з урахуванням переглядів і виправлень;

(ix) «Сторона, що домовляється» означає будь-яку державу чи міжурядову організацію, що є учасницею цього Договору;

(x) посилання на «ратифікаційну грамоту» розуміється як посилання на документи про прийняття і схвалення;

(xi) «Організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності;

(xii) «Генеральний директор» — Генеральний директор Організації;

(xiii) «Інструкція» означає Інструкцію до цього Договору, про яку йдеться у Статті 17.

Стаття 2. Знаки, до яких застосовується Договір

(1) [Характер знаків] а) Цей Договір застосовується до знаків, які складаються з візуальних позначень, за умови, що тільки ті з Сторін, що домовляються, які приймають до реєстрації об'ємні знаки, зобов'язані поширювати дію цього Договору на такі знаки.

б) Цей Договір не застосовується до голографічних знаків та знаків, які не складаються з візуальних позначень, зокрема до звукових та нюхових знаків.

(2) [Види знаків] а) Цей Договір застосовується до знаків щодо товарів (товарні знаки) або послуг (знаки обслуговування) або товарів і послуг.

б) Цей Договір не застосовується до колективних, сертифікаційних та гарантійних знаків.

Стаття 3. Заявка

(1) [Відомості або елементи, які містяться у заявці або які супроводжують її; мито]

а) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заявка містила всі або деякі з таких відомостей чи елементів:

(i) заяву про реєстрацію;

(ii) ім'я та адресу заявника;

(iii) назву держави, громадянином якої є заявник, якщо він є громадянином будь-якої держави; назву держави, в якій він має місце проживання, за наявності такого; назву держави, на території якої заявник має дійсне

та нефіктивне промислове чи торговельне підприємство, за наявності такого;

(iv) організаційно-правовий характер юридичної особи та назву держави, а в разі необхідності, територіальної одиниці у складі такої держави, згідно з законодавством якої заснована вказана особа, — якщо заявник є юридичною особою;

(v) ім'я та адресу представника, якщо заявник має такого;

(vi) адресу для ділового листування, якщо згідно зі Статтею 4 (2) б) потрібна така адреса;

(vii) заяву про витребування пріоритету раніше поданої заявки разом з відомостями і доказами на підтримку такої заяви про пріоритет, які можуть вимагатися відповідно до Статті 4 Паризької конвенції, — якщо заявник бажає скористатися правом такого пріоритету;

(viii) заяву про витребування охорони, яка виникає у зв'язку з експонуванням товарів та/або послуг на виставці, разом з відомостями на підтримку такої заяви, які вимагаються відповідно до законодавства Сторони, що домовляється, — якщо заявник бажає скористатися перевагою такої охорони;

(ix) заяву про використання стандартних символів (букв та цифр), якщо заявник бажає, щоб знак був зареєстрований та опублікований з використанням стандартних символів, — якщо відомство Сторони, що домовляється, використовує такі символи;

(x) заяву про витребування охорони кольору як відрізняльного елемента знака, а також назви кольору чи кольорів, на які витребовується охорона, та у зв'язку з кожним із кольорів зазначення основних частин знака, виконаних у цьому кольорі, — якщо заявник бажає витребувати таку охорону;

(xi) заяву, якщо знак є об'ємним;

(xii) одне чи декілька зображень знака;

(xiii) транслітерацію знака чи певних його частин;

(xiv) переклад знака чи певних його частин;

(xv) назви товарів та/або послуг, для яких витребовується реєстрація знака, згрупованих по класах Ніццької класифікації, при цьому кожній групі повинен передувати номер класу цієї Класифікації, до якого відноситься ця група товарів чи послуг, надана у порядку зазначеної Класифікації;

(xvi) підпис особи, зазначеної в пункті (4);

(xvii) заяву про наміри використовувати знак відповідно до вимог законодавства Сторони, що домовляється.

б) Замість або на доповнення до заяви про наміри використовувати знак, згаданої у підпункті а) (xvii), заявник може подати заяву про фактичне використання знака та надати докази цього відповідно до вимог законодавства Сторони, що домовляється.

с) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у зв'язку з заявкою її відомству було сплачено мито.

(2) [Подання заявки] Щодо вимог до подання заявки жодна із Сторін, що домовляються, не може відхилити заявку,

(і) якщо вона подана в письмовому вигляді на папері, за умови, що, з урахуванням пункту (3) вона подана на бланку, який відповідає Бланку заявки, передбаченому Інструкцією,

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень її відомству по телефаксу і заявка передана таким способом, за умови, що з урахуванням пункту (3) паперова копія, яка отримана в результаті такої передачі, відповідає Бланку заявки, згаданому в підпункті (і).

(3) [Мова] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заявка була складена мовою чи однією з мов, прийнятих у її відомстві. Якщо в її відомстві прийнято декілька мов, від заявника може вимагатися виконання інших мовних вимог, що пред'являються цим відомством, при цьому не може вимагатися, щоб заявка була складена більш ніж однією мовою.

(4) [Підпис] а) Підпис, зазначений у пункті (1) а) (хvi), може бути підписом заявника або його представника.

б) Без урахування підпункту а) будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заяви, згадані в пункті (1) а) (хvii) та б), були підписані самим заявником, навіть у тому випадку, якщо у нього є представник.

(5) [Одна заявка для товарів та/або послуг, які відносяться до декількох класів] Одна й та сама заявка може стосуватися декількох товарів та/або послуг, незалежно від їх належності до одного чи декількох класів Ніццької класифікації.

(6) [Фактичне використання] Якщо заяву про наміри використовувати знак подано відповідно до пункту (1) а) (хvii), то будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заявник протягом строку, встановленого національним законодавством, та з урахуванням мінімального строку, запропонованого Інструкцією, надав у її відомство докази фактичного використання знака відповідно до вимог зазначеного законодавства.

(7) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна із Сторін, що домовляються, не може вимагати відносно заявки виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1)–(4) та (6). Зокрема, відносно заявки протягом усього періоду її розгляду не може втребовуватися виконання таких умов:

(і) подання будь-якого свідоцтва чи виписки з торгового реєстру;

(ii) зазначення того, що заявник здійснює промислову чи торговельну діяльність, а також надання відповідних доказів;

(iii) зазначення того, що заявник здійснює діяльність стосовно товарів та/або послуг, які перелічені у заявці, а також надання відповідних доказів;

(iv) надання доказів того, що знак, зареєстрований у реєстрі знаків іншої Сторони, що домовляється, або держави-учасниці Паризької конвенції, яка не є Стороною, що домовляється, за винятком тих випадків, коли заявник вимагає застосування Статті 6 *quinquies* Паризької конвенції.

(8) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, в ході проведення експертизи заявки може вимагати надання доказів її відомству, якщо у відомства виникнуть обґрунтовані сумніви щодо вірогідності будь-яких відомостей чи елементів, які містяться у заяві.

Стаття 4. Представництво; адреса для ділового листування

(1) [Представники, допущені до практики] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб будь-яка особа, призначена як представник для цілей будь-якої процедури, що застосовується її відомством, була представником, допущеним до практики перед цим відомством.

(2) [Обов'язкове представництво; адреса для ділового листування]

а) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб особа, яка не проживає і не має дійсного і нефіктивного промислового чи торговельного підприємства на її території, для цілей будь-якої процедури, що застосовується її відомством, була представлена представником.

б) Будь-яка Сторона, що домовляється, яка не потребує представництва в розумінні підпункту а), може вимагати, щоб особа, яка не проживає і не має дійсного і нефіктивного промислового чи торговельного підприємства на її території, для цілей будь-якої процедури, що застосовується її відомством, мала на цій території адресу для ділового листування.

(3) [Доручення] а) У тих випадках, коли Сторона, що домовляється, дозволяє або вимагає, щоб заявник, власник чи будь-яка інша зацікавлена особа була представлена представником перед її відомством, вона може вимагати, щоб такий представник був призначений в окремому повідомленні (далі — «доручення»), що містить, залежно від випадку, ім'я і підпис заявника, власника або іншої особи.

б) Доручення може стосуватися однієї чи декількох заявок та/або реєстрацій, зазначених у ній, чи, з урахуванням будь-якого винятку, зазначеного особою, що призначає представника, всіх існуючих і майбутніх заявок та/або реєстрацій цієї особи.

с) Доручення може обмежувати повноваження представника певними юридичними діями. Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб доручення, згідно з яким представник має право відкликати заявку або відмовлятися від реєстрації знака, чітко обумовлювало це.

д) Якщо повідомлення відомству передає особа, зазначена в ньому як представник, але на час одержання такого повідомлення відомство не має необхідного доручення, Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб таке доручення було представлено її відомству протягом строку,

встановленого Стороною, що домовляється, і з урахуванням мінімального строку, запропонованого Інструкцією. Якщо доручення не надано відомству протягом строку, встановленого Стороною, що домовляється, ця Сторона може передбачати, що повідомлення вказаної особи не має сили.

е) Щодо вимог до представлення і змісту доручення жодна Сторона, що домовляється, не може не визнавати дію такого доручення:

(і) якщо воно представлено в письмовому вигляді на папері, за умови, що, з урахуванням пункту (4), воно представлено на бланку, який відповідає Бланку доручення, передбаченому Інструкцією;

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень її відомству по телефаксу і доручення передано таким способом, за умови, що паперова копія, одержана в результаті такої передачі, з урахуванням пункту (4), відповідає Бланку доручення, зазначеному в підпункті (і).

(4) [Мова] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб доручення було складено мовою чи однією з мов, прийнятих у її відомстві.

(5) [Посилання на доручення] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб будь-яке повідомлення, зроблене представником її відомству, для цілей процедури, що застосовується цим відомством, містило посилання на доручення, на підставі якого представник здійснює свої дії.

(6) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна Сторона, що домовляється, стосовно питань, що розглядаються в пунктах (3)–(5), не може вимагати виконання умов, відмінних від передбачених у цих пунктах.

(7) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати надання доказів її відомству, якщо у відомства виникають обґрунтовані сумніви щодо вірогідності будь-яких відомостей, що містяться в будь-якому із повідомлень, згаданих у пунктах (2)–(5).

Стаття 5. Дата подання

(1) [Припустимі вимоги] а) З урахуванням підпункту b) та пункту (2) Сторони, що домовляються, встановлюють як дату подання заявки дату отримання її відомством таких відомостей та елементів мовою, що приписана Статтею 3 (3):

(і) явного або яке мається на увазі зазначення того, що витребовується реєстрація знака;

(ii) відомостей, що дозволяють ідентифікувати заявника;

(iii) відомостей, достатніх для встановлення поштового контакту із заявником або його представником, якщо такий є;

(iv) досить чіткого зображення знака, реєстрація якого витребовується в заявці;

(v) переліку товарів та/або послуг, для яких витребовується реєстрація;

(vi) заяви, згаданої у Статті 3 (1) а) (хvii), або заяви та доказів, згаданих у Статті 3 (1) b), відповідно до вимог законодавства Сторони,

що домовляється, при цьому, якщо цього вимагає зазначене законодавство, такі заяви повинні бути підписані самим заявником навіть у тому разі, коли в нього є представник, — у тих випадках, коли застосовується *Стаття 3 (1) а) (хгії) або б).*

б) Будь-яка Сторона, що домовляється, може встановлювати як дату подання заявки дату отримання її відомством не всіх, а тільки деяких відомостей та елементів, що згадані у підпункті а), або отримання їх мовою, відмінною від мови, приписаною Статтею 33.

(2) [Припустимі додаткові вимоги] а) Сторона, що домовляється, може передбачати, що дата подання не буде встановлена до сплати приписаного мита.

б) Сторона, що домовляється, може застосовувати вимогу, згадану у підпункті а), тільки у тому випадку, якщо вона застосовує таку вимогу на дату приєднання до цього Договору.

(3) [Виправлення та строки] Умови та строки внесення виправлень згідно з пунктами (1) та (2) встановлюються Інструкцією.

(4) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна з сторін, що домовляються, не може вимагати стосовно дати подання виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1) та (2).

Стаття 6. Одна реєстрація для товарів та/або послуг, які стосуються до декількох класів

Якщо товари та/або послуги, що стосуються декількох класів Ніщцької класифікації, включені в одну й ту ж заявку, то по цій заявці проводиться одна реєстрація.

Стаття 7. Поділ заявки та реєстрації

(1) [Поділ заявки] а) Будь-яка заявка, в якій перелічені декілька товарів та/або послуг (далі — «первісна заявка»),

(і) принаймні до прийняття відомством рішення про реєстрацію знака,

(іі) під час процедури, пов'язаної з розглядом заперечення проти рішення відомства зареєструвати знак,

(ііі) під час процедури, пов'язаної з оскарженням рішення про реєстрацію знака, може бути поділена заявником або на його прохання на дві або декілька заявок (далі — «виділені заявки») шляхом розподілу між такими заявками товарів та/або послуг, перелічених у первинній заявці. Виділені заявки зберігають дату подання первинної заявки та її пріоритет, за наявності такого.

б) З урахуванням підпункту а) будь-яка Сторона, що домовляється, вільна у встановленні вимог щодо поділу заявки, включаючи сплату мита.

(2) [Поділ реєстрації] З урахуванням відповідних змін пункт (1) застосовується до поділу реєстрації. Такий поділ дозволяється

(і) під час процедур перед відомством, пов'язаних з вимогою третіх осіб, визнати реєстрацію недійсною,

(ії) під час процедур, пов'язаних з оскарженням рішення, яке прийнято відомством у ході попередніх процедур, за умови, що Сторона, що домовляється, не може не передбачати можливості поділу реєстрації, якщо її законодавство дозволяє третім особам заперечувати проти реєстрації знака до його фактичної реєстрації.

Стаття 8. Підпис

(1) [Повідомлення на папері] Якщо повідомлення, адресоване відомству Сторони, що домовляється, подане на папері і при цьому вимагається підпис, то Сторона, що домовляється,

(і) приймає власноручний підпис з урахуванням підпункту (iii),

(ії) вільна дозволяти замість власноручного підпису використання інших форм підпису, таких як відбиток або штемпель з підписом, чи використання печатки,

(iii) може вимагати, щоб замість власноручного підпису використовувалась печатка, якщо фізична особа, яка підписує повідомлення, є її громадянином і адреса такої особи знаходиться на її території,

(iv) може вимагати, щоб печатка супроводжувалась літерним позначенням імені фізичної особи, якщо використовується печатка такої особи.

(2) [Повідомлення по телефаксу] а) Якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень до її відомства по телефаксу, вона буде вважати повідомлення підписаним, якщо на роздруківці, отриманій по телефаксу, є зображення підпису або, де це необхідно згідно з пунктом (1) (iv), зображення печатки разом з літерним позначенням імені фізичної особи, печатка якої використовується.

б) Сторона, що домовляється, яка згадана у підпункті а), може вимагати, щоб документ, зображення якого передано по телефаксу, був переданий її відомству протягом визначеного строку, з урахуванням мінімального строку, запропонованого Інструкцією.

(3) [Повідомлення електронними засобами зв'язку] Якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень її відомству електронними засобами зв'язку, вона буде вважати повідомлення підписаним, якщо в ньому зазначено відправника, що надав повідомлення електронними засобами зв'язку, як це пропонує Сторона, що домовляється.

(4) [Заборона вимагати посвідчення] Жодна зі Сторін, що домовляються, не може вимагати засвідчення, нотаріального засвідчення, завірення, легалізації або іншого посвідчення будь-якого підпису або інших способів посвідчення особи, згаданих у попередніх пунктах, за винятком тих випадків, коли законодавство Сторони, що домовляється, передбачає посвідчення підпису в зв'язку з відмовою від реєстрації.

Стаття 9. Класифікація товарів та/або послуг

(1) *[Зазначення товарів та/або послуг]* Кожна реєстрація та будь-яка публікація, яка здійснена відомством стосовно заявки або реєстрації, яка містить зазначення товарів та/або послуг, вказує назву цих товарів та/або послуг, згрупованих по класах Ніццької класифікації, при цьому кожній групі повинен передувати номер класу даної Класифікації, до якого відноситься група товарів або послуг.

(2) *[Товари чи послуги, які стосуються одного й того ж класу або до різних класів]* а) Товари або послуги не можуть вважатися подібними на тій підставі, що в будь-якій реєстрації чи публікації, здійсненій відомством, вони фігурують в одному й тому ж класі Ніццької класифікації.

б) Товари чи послуги не можуть вважатися відмінними одні від одних на тій підставі, що в будь-якій реєстрації чи публікації, здійсненій відомством, вони фігурують у різних класах Ніццької класифікації.

Стаття 10. Зміна імен чи адрес

(1) *[Зміна імені або адреси власника]* а) Якщо власник реєстрації залишився тим же, але змінилися його ім'я та/або адреса, кожна Сторона, що домовляється, визнає заяву про внесення відомством такої зміни в свій реєстр знаків, зроблену в повідомленні, підписаному власником чи його представником, із зазначенням номера відповідної реєстрації і зміни, яку слід внести до реєстру. Щодо вимог до подання такої заяви жодна Сторона, що домовляється, не відхилить заяву,

(i) якщо вона подана в письмовому вигляді на папері, за умови, що, з урахуванням підпункту с), вона подана на бланку, який відповідає Бланку заяви, передбаченому Інструкцією,

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлення її відомству по телефаксу і заява передана таким способом, за умови, що з урахуванням підпункту с) паперова копія, одержана внаслідок такої передачі, відповідає Бланку заяви, згаданому в підпункті (i).

б) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у заяві було вказано:

(i) ім'я та адресу власника;

(ii) ім'я та адресу представника, якщо власник реєстрації має такого;

(iii) адресу для ділового листування, якщо власник реєстрації має таку;

с) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заяву було складено мовою чи однією із мов, прийнятих в її відомстві.

д) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у зв'язку із заявою її відомству було сплачено мито.

е) Навіть якщо зміна стосується декількох реєстрацій, достатньо однієї заяви, за умови, що в ній вказано номери всіх відповідних реєстрацій.

(2) [Зміна імені або адреси заявника] З урахуванням відповідних змін пункт (1) застосовується в тих випадках, коли зміна стосується заявки чи заявок або заявки чи заявок і реєстрації чи реєстрації, за умови, що, якщо будь-якій із відповідних заявок ще не привласнено номер чи такий номер не відомий заявнику чи його представнику, заява, проте, ідентифікує таку заявку так, як це запропоновано Інструкцією.

(3) [Зміна імені або адреси представника або адреси для ділового листування] З урахуванням відповідних змін пункт (1) застосовується до будь-якої зміни імені або адреси представника, за наявності такого, і до будь-якої зміни адреси для ділового листування, за наявності такої.

(4) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна Сторона, що домовляється, не може вимагати щодо заяви, згаданої в цій Статті, виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1)–(3). Зокрема, не може вимагатися надання будь-якого посвідчення стосовно такої зміни.

(5) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати надання її відомству доказів у разі, коли у відомства виникають обґрунтовані сумніви щодо вірогідності будь-яких відомостей, що містяться у заяві.

Стаття 11. Зміна власника

(1) [Зміна власника реєстрації] а) У випадку зміни власника реєстрації кожна Сторона, що домовляється, визнає заяву про внесення відомством такої зміни у свій реєстр знаків, зроблену в повідомленні, підписаному попереднім власником реєстрації або його представником, або особою, яка стала власником реєстрації (далі — «новий власник»), або його представником, з зазначенням номера відповідної реєстрації та зміни, що повинна бути внесена в реєстр. Щодо вимог до подання заяв жодна з Сторін, що домовляються, не може відхилити заяву,

(і) якщо вона подана у письмовому вигляді на папері, за умови, що, з урахуванням пункту (2) а), вона подана на бланку, що відповідає Бланку заяви, передбаченому Інструкцією,

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень її відомству по телефаксу і заява передана таким способом, за умови, що, з урахуванням пункту (2) а), копія на папері, отримана внаслідок такої передачі, відповідає Бланку заяви, згаданому в підпункті (і).

б) Якщо зміна власника є результатом укладання контракту, то будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб це було вказано в заяві, до якої, на вибір запитуючої сторони, додається один із нижченаведених документів:

(і) копія контракту, при цьому може вимагатися, щоб така копія була засвідчена державним нотаріусом або будь-яким іншим компетентним державним органом;

(ii) виписки із контракту, яка відбиває зміну власника реєстрації, при цьому може вимагатися, щоб така виписка була засвідчена державним нотаріусом або будь-яким іншим компетентним державним органом;

(iii) незасвідчене свідоцтво про передачу права на знак, складене відповідно до форми і змісту, запропонованих Інструкцією, і підписане колишнім і новим власниками;

(iv) незасвідчений документ про передачу права на знак, складений відповідно до форми і змісту, запропонованих Інструкцією, і підписаний колишнім і новим власниками.

с) Якщо зміна власника є результатом об'єднання, то будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб це було вказано в заяві, до якої додається копія документа, складеного компетентним органом, і що доводить таке об'єднання, як, наприклад, копія виписки із торговельного реєстру, при цьому може вимагатися, щоб така копія була засвідчена органом, яким видано цей документ, або державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним органом.

д) У випадку зміни одного або декількох, але не всіх, співвласників унаслідок укладання контракту або об'єднання, будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб будь-який співвласник, на якого не розповсюджується зміна, в підписаному ним документі дав спеціальну згоду на зміну власника.

е) Якщо зміна власника не є результатом укладання контракту або об'єднання, а викликана іншими підставами, наприклад застосуванням закону або рішенням суду, будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб це було зазначено в заяві, до якої додається копія документа, що доводить таку зміну, при цьому може вимагатися, щоб копія була засвідчена органом, який видав такий документ, державним нотаріусом або будь-яким іншим компетентним державним органом.

ф) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у заяві зазначалися:

(i) ім'я та адреса попереднього власника;

(ii) ім'я та адреса нового власника;

(iii) назва держави, громадянином якої є новий власник, якщо він є громадянином будь-якої держави; назва держави, в якій новий власник має місце проживання, за наявності такого; назва держави, в якій новий власник має дійсне і нефіктивне промислове або торговельне підприємство, за наявності такого;

(iv) організаційно-правовий характер юридичної особи та назва держави, якщо новий власник є юридичною особою, а в разі необхідності, територіальної одиниці у складі такої держави, відповідно до законодавства якої заснована зазначена юридична особа;

(v) ім'я та адреса представника, якщо попередній власник має такого;

(vi) адреса для ділового листування, якщо попередній власник має таку;

(vii) ім'я та адреса представника, якщо новий власник має такого;

(viii) адреса нового власника для ділового листування, якщо відповідно до Статті 4 (2) b) вимагається така.

g) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у зв'язку з заявою її відомству було сплачено мито.

h) Навіть якщо зміна власника стосується кількох реєстрацій, достатньо однієї заяви, за умови, що попередній і новий власники є одними й тими ж особами для кожної реєстрації і що в заяві зазначено реєстраційні номери всіх цих реєстрацій.

i) Якщо зміна власника стосується не всіх товарів та/або послуг, перелічених у реєстрації попереднього власника, і законодавство дозволяє внесення записів про таку зміну, відомство виконує окрему реєстрацію товарів та/або послуг, щодо яких мала місце зміна власника.

(2) [Мова; переклад] а) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заява, свідоцтво про передачу права на знак або документ про передачу такого права, про які йдеться у пункті (1), були складені мовою або однією з мов, що прийняті у її відомстві.

б) Якщо документи, згадані у пункті (1) b), i) та (ii), c) та e), представлені не мовою або не однією з мов, що прийняті у відомстві Сторони, що домовляється, така Сторона може вимагати, щоб до заяви було додано переклад або завірений переклад потрібного документа мовою або однією з мов, що прийняті в її відомстві.

(3) [Зміна власника заявки] З урахуванням відповідних змін пункти (1) і (2) застосовуються в тих випадках, коли зміна власника стосується заявки або заявок чи заявки або заявок та реєстрації або реєстрацій, за умови, що, якщо будь-якій із відповідних заявок ще не надано номер або такий номер не відомий заявнику чи його представнику, в заяві, проте, заявка ідентифікується так, як це запропоновано Інструкцією.

(4) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна із Сторін, що домовляються, не може вимагати стосовно заяви, про яку йдеться у цій Статті, виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1)–(3). Зокрема, не може вимагатися виконання таких умов:

(i) надання будь-якого документа або виписки із торгового реєстру з урахуванням положення пункту (1) c);

(ii) зазначення того, що новий власник здійснює промислову або торговельну діяльність, а також надання відповідних доказів;

(iii) зазначення того, що новий власник здійснює діяльність стосовно товарів та/або послуг, на які поширюється зміна власника, а також надання відповідних доказів;

(iv) зазначення того, що попередній власник повністю або частково передав своє підприємство або нематеріальні активи новому власнику, а також надання відповідних доказів.

(5) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати надання її відомству доказів або, у випадках, на які поширюються положення пункту (1) с) або е), додаткових доказів, якщо у відомства виникають обгрунтовані сумніви щодо вірогідності будь-яких відомостей, що містяться в заяві та/або в будь-якому документі, згаданому в цій Статті.

Стаття 12. Виправлення помилок

(1) [Виправлення помилки, що стосується реєстрації] а) Кожна Сторона, що домовляється, визнає заяву про виправлення помилки, зробленої в заявці або іншій заяві, повідомленій її відомству, і відображеної в реєстрі знаків та/або будь-якій публікації її відомства, яка міститься в повідомленні, підписаному власником реєстрації або його представником, з зазначенням номера відповідної реєстрації, помилки, яка повинна бути виправлена, і виправлення, яке повинне бути внесене в реєстр. Щодо вимог до представлення такої заяви жодна Сторона, що домовляється, не може відхилити заяву,

(i) якщо вона подана в письмовому вигляді на папері, за умови, що, з урахуванням підпункту с), вона подана на бланку, що відповідає Бланку заяви, передбаченому Інструкцією,

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлення її відомству по телефаксу і заяву передано таким способом, за умови, що з урахуванням підпункту с), паперова копія, одержана в результаті такої передачі, відповідає Бланку заяви, згаданому в підпункті (i).

б) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у заяві було зазначено:

(i) ім'я та адресу власника;

(ii) ім'я та адресу представника, якщо власник має такого;

(iii) адресу для ділового листування, якщо власник має таку.

с) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заява була складена мовою чи однією з мов, прийнятих в її відомстві.

д) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у зв'язку із заявою її відомству було сплачено мито.

е) Навіть у тому випадку, коли виправлення стосується декількох реєстрацій однієї і тієї ж особи, достатньо однієї заяви, за умови, що помилка і необхідні виправлення є одними і тими ж для кожної реєстрації і що в заяві зазначено номери всіх цих реєстрацій.

(2) [Виправлення помилки, що стосується заявки] З урахуванням відповідних змін пункт (1) застосовується в тих випадках, коли помилка стосується заявки або заявок чи заявки або заявок та реєстрації або

реєстрацій, за умови, що, якщо будь-якій із відповідних заявок ще не присвоєно номер чи такий номер не відомий заявнику або його представнику, в заяві, проте, заявка ідентифікується так, як це зазначено в Інструкції.

(3) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна з Сторін, що домовляються, не може вимагати стосовно заяви, яка згадується в цій Статті, виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1) і (2).

(4) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати надання їй відомству доказів, якщо у відомства виникають обгрунтовані сумніви щодо того, чи є гадана помилка дійсно помилкою.

(5) [Помилки відомства] Відомство Сторони, що домовляється, виправляє свої помилки *ex officio* або на прохання без сплати будь-якого мита.

(6) [Помилки, що не виправляються] Жодна з Сторін, що домовляються, не повинна застосовувати положення пунктів (1), (2) і (5) щодо будь-якої помилки, яка згідно з її законодавством не може бути виправлена.

Стаття 13. Строк дії реєстрації та його продовження

(1) [Відомості або елементи, які містяться в заяві про продовження реєстрації або які її супроводжують; мито] а) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб продовження реєстрації здійснювалось за умови подання заяви і щоб така заява містила всі або деякі з таких відомостей:

(i) прохання про продовження реєстрації;

(ii) ім'я та адресу власника реєстрації;

(iii) номер відповідної реєстрації;

(iv) дату подання заявки, в результаті якого була здійснена відповідна реєстрація, чи дату здійснення відповідної реєстрації — на вибір Сторони, що домовляється;

(v) ім'я та адресу представника, якщо власник має такого;

(vi) адресу для ділового листування, якщо власник має таку;

(vii) назви внесених у реєстр товарів та/або послуг, для яких є клопотання про продовження реєстрації, або назви внесених у реєстр товарів та/або послуг, згрупованих по класах Ніццької класифікації, для яких не витребується продовження реєстрації, при цьому кожній групі повинен передувати номер класу цієї Класифікації, до якого відноситься дана група товарів або послуг, представлена у порядку класів зазначеної Класифікації, — якщо Сторона, що домовляється, дозволяє здійснювати продовження реєстрації тільки щодо деяких товарів та/або послуг, внесених у реєстр знаків, і витребує таке продовження;

(viii) ім'я та адресу іншої, ніж власник або його представник, особи, якщо Сторона, що домовляється, дозволяє, щоб заява про продовження реєстрації була подана такою особою;

(ix) підпис власника чи його представника або, у випадку застосування підпункту (viii), підпис особи, згаданої в цьому підпункті.

б) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб у зв'язку з заявою про продовження реєстрації її відомству було сплачено мито. Після сплати мита за первинний період реєстрації або за будь-який період продовження реєстрації не може вимагатися ніяка інша сплата за підтримку реєстрації в силі протягом такого періоду. Для цілей цього підпункту мита у зв'язку з поданням заяви та/або доказів щодо використання знака не розглядаються як оплата за підтримку реєстрації в силі, і на них не поширюються положення цього підпункту.

с) Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заява про продовження реєстрації була подана і відповідне мито, згадане в підпункті б), сплачено відомству протягом строку, встановленого законодавством Сторони, що домовляється, з урахуванням мінімальних строків, зазначених Інструкцією.

(2) [Подання заяви] Щодо вимог до надання заяви жодна Сторона, що домовляється, не може відхилити заяву,

(i) якщо вона подана в письмовому вигляді на папері за умови, що, з урахуванням пункту (3), вона подана на бланку, який відповідає Бланку заяви, передбаченому Інструкцією,

(ii) якщо Сторона, що домовляється, дозволяє передачу повідомлень її відомству по телефаксу і заяву передано таким способом, за умови, що, з урахуванням пункту (3), паперова копія, одержана в результаті такої передачі, відповідає Бланку заяви, згаданому в підпункті (i).

(3) [Мова] Будь-яка Сторона, що домовляється, може вимагати, щоб заява про продовження реєстрації була складена мовою або однією з мов, прийнятих у її відомстві.

(4) [Заборона вимагати виконання інших умов] Жодна з Сторін, що домовляються, не може вимагати стосовно заяви про продовження реєстрації виконання умов, відмінних від зазначених у пунктах (1)–(3). Зокрема, не може вимагатися виконання таких умов:

(i) надання зображення або інша ідентифікація знака;

(ii) надання доказів того, що знак зареєстрований чи що реєстрація знака продовжена в реєстрі знаків будь-якої іншої Сторони, що домовляється;

(iii) подання заяви та/або доказів щодо використання знака.

(5) [Докази] Будь-яка Сторона, що домовляється, протягом розгляду заяви про продовження реєстрації може вимагати надання доказів її відомству, якщо у відомства виникають обґрунтовані сумніви щодо вірогідності будь-яких відомостей або елементів, що містяться в заяві про продовження реєстрації.

(6) *[Заборона проводити експертизу по суті]* Жодне відомство Сторони, що домовляється, не може проводити експертизу реєстрації по суті для цілей її продовження.

(7) *[Строк дії реєстрації]* Строк дії первісної реєстрації складає десять років і може бути продовжений на наступний десятирічний період.

Стаття 14. Зауваження у випадку передбачуваної відмови

Відомство не може повністю або частково відхилити заявку чи заяву згідно зі Статтями 10–13 без надання, залежно від випадку, заявнику або Стороні, яка подала заяву, можливості протягом розумного строку зробити зауваження у зв'язку з передбачуваною відмовою.

Стаття 15. Зобов'язання дотримуватися Паризької конвенції

Будь-яка Сторона, що домовляється, зобов'язується дотримуватися положень Паризької конвенції щодо знаків.

Стаття 16. Знаки обслуговування

Будь-яка Сторона, що домовляється, застосовує до знаків обслуговування відповідні положення Паризької конвенції щодо товарних знаків і реєструє їх.

Стаття 17. Інструкція

(1) *[Зміст]* а) Інструкція, що додається до цього Договору, містить правила щодо:

(i) вимог, регулювання яких цей Договір спеціально «зазначає в Інструкції»;

(ii) будь-яких додаткових подробиць, корисних для застосування положень цього Договору;

(iii) будь-яких адміністративних вимог, питань або процедур.

б) Інструкція також містить Типові міжнародні бланки.

(2) *[Розбіжність між Договором і Інструкцією]* У випадку розбіжностей між положеннями цього Договору і положеннями Інструкції застосовуються положення Договору.

Стаття 18. Перегляд; протоколи

(1) *[Перегляд]* Цей Договір може бути переглянутий на Дипломатичній конференції.

(2) *[Протоколи]* З метою подальшого сприяння гармонізації законодавств у галузі знаків Дипломатична конференція може приймати протоколи, якщо ці протоколи не суперечать положенням цього Договору.

Стаття 19. Участь у Договорі

(1) *[Право на участь у Договорі]* Підписати Договір і, з урахуванням пунктів (2) і (3), а також Статті 20 (1) і (3), стати його Стороною можуть такі суб'єкти міжнародних відносин:

(i) будь-яка держава-учасниця Організації, в якій знаки можуть реєструватися її власним відомством;

(ii) будь-яка міжурядова організація, що має відомство, в якому можуть реєструватися знаки, що діють на території, на якій застосовується Договір, який засновує цю міжурядову організацію, в кожній, що входять в неї, державі-учасниці або в тих її державах-учасниках, які зазначені для такої мети у відповідній заявці, за умови, що всі держави-учасниці цієї міжурядової організації є членами Організації;

(iii) будь-яка держава-учасниця Організації, в якій знаки можуть реєструватися тільки через відомство іншої зазначеної держави, що є членом Організації;

(iv) будь-яка держава-учасниця Організації, в якій знаки можуть реєструватися тільки через відомство міжурядової організації, членом якої є ця держава;

(v) будь-яка держава-учасниця Організації, в якій знаки можуть реєструватися тільки через спільне відомство групи держав-учасниць Організації.

(2) [Ратифікація або приєднання] Будь який суб'єкт міжнародних відносин, згаданий у пункті (1), може здати на зберігання:

(i) ратифікаційну грамоту, якщо він підписав цей Договір;

(ii) акт про приєднання, якщо він не підписав цей Договір.

(3) [Дата здачі на зберігання] а) З урахуванням підпункту б) датою здачі на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання вважається:

(i) дата здачі на зберігання відповідного документа держави — у разі держави, згаданої в пункті (1) (i);

(ii) дата, на яку здано на зберігання відповідний документ міжурядової організації — у разі міжурядової організації;

(iii) дата, на яку виконано наступну умову: здано на зберігання відповідний документ цієї держави і відповідний документ іншої зазначеної держави — у разі держави, згаданої в пункті (1) (iii);

(iv) дата, що застосовується відповідно до вищезазначеного підпункту (ii), — у разі держави, згаданої в пункті (1) (iv);

(v) дата, на яку здано на зберігання документи всіх держав-учасниць групи, — у разі держави-учасниці групи держав, згаданої в пункті (1) (v).

б) Будь-яка ратифікаційна грамота або акт про приєднання держави (далі в цьому підпункті — «документ») можуть супроводжуватися заявою, в якій вони вважаються зданими на зберігання за умови, що також здано на зберігання документ однієї іншої держави або однієї міжурядової організації, або здано на зберігання документи двох інших держав, або документи однієї іншої держави і однієї міжурядової організації, що мають право стати Стороною цього Договору, з зазначенням їх назв.

Документ, який містить таку заяву, розглядається як такий, що зданий на зберігання з дати, на яку виконано умову, зазначену в заяві. Але, якщо здача на зберігання документа, зазначеного в заяві, в свою чергу, супроводжується заявою такого роду, такий документ вважається зданим на зберігання з дати, на яку виконано умову, зазначену в останній заяві.

с) Будь-яка заява, зроблена згідно з підпунктом б), у будь-який час може бути відкликаною повністю або частково. Будь-яке таке відкликання набуває чинності з дати отримання відповідного повідомлення Генеральним директором.

Стаття 20. Дата набуття чинності ратифікацій і приєднань

(1) *[Документи, які беруться до уваги]* Для цілей цієї Статті до уваги беруться тільки ті ратифікаційні грамоти або акти про приєднання, які здаються на зберігання суб'єктами міжнародних відносин, згаданими у Статті 19 (1), та мають дату набуття чинності відповідно до Статті 19 (3).

(2) *[Первісне набуття чинності Договору]* Цей Договір набуває чинності через три місяці після того, як п'ять держав здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або акти про приєднання.

(3) *[Набуття чинності ратифікацій та приєднань після набуття чинності Договором]* Щодо будь-якого суб'єкта міжнародних відносин, на якого не розповсюджується положення пункту (2), цей Договір набуває чинності через три місяці з дати, на яку даний суб'єкт здав на зберігання свою ратифікаційну грамоту або акт про приєднання.

Стаття 21. Застереження

(1) *[Особливі види знаків]* Будь-яка держава чи міжурядова організація шляхом застереження може заявити, що, незважаючи на Статтю 2 (1) а) і (2) а), вона не буде застосовувати ніякі положення Статей 3 (1) і (2), 5, 7, 11 і 13 до асоційованих, тих, що забороняються, або похідних знаків. У такому застереженні зазначаються ті з вищенаведених положень, яких стосується таке застереження.

(2) *[Обов'язкові умови]* Будь-яке застереження відповідно до пункту (1) робиться в заяві, доданий до ратифікаційної грамоти або акта про приєднання до цього Договору відповідної держави або міжурядової організації, яка робить застереження.

(3) *[Зняття застережень]* Будь-яке застереження, зроблене відповідно до пункту (1), може бути знято в будь-який час.

(4) *[Заборона робити інші застереження]* За винятком випадку, передбаченого пунктом (1), не допускаються ніякі застереження до цього Договору.

Стаття 22. **Перехідні положення**

(1) *[Одна заявка для товарів та послуг, які відносяться до декількох класів; поділ заявки] а) Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 3 (5), заявка до її відомства може бути подана тільки щодо товарів та послуг, які належать до одного класу Ніццької класифікації.*

б) Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 6, у разі, коли товари та/або послуги, які відносяться до декількох класів Ніццької класифікації, включено в одну й ту ж заявку, то по цій заявці може проводитись декілька реєстрацій у реєстрі знаків, за умови, що кожна з таких реєстрацій буде містити посилання на всі інші такі реєстрації, здійснені на основі зазначеної заявки.

с) Будь-яка держава або міжурядова організація, яка зробила заяву відповідно до підпункту а), може заявити, що, незважаючи на Статтю 7 (1), поділ заявки не допускається.

(2) *[Одне доручення для декількох заявок та/або реєстрацій] Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 4 (3) б), доручення може стосуватися тільки однієї заявки або тільки однієї реєстрації.*

(3) *[Заборона вимагати посвідчення підпису в дорученні і підпису в заявці] Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 8 (4), може вимагатися, щоб підпис у будь-якому дорученні або підпис заявника в будь-якій заявці був засвідчений, нотаріально засвідчений, завірений, легалізований або посвідчений іншим способом.*

(4) *[Одна заява для декількох заявок та/або реєстрацій щодо зміни імені та/або адреси, зміни власника або виправлення помилки] Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 10 (1) е), (2) і (3), Статтю 1 (11) h) і (3) та Статтю 12 (1) е) і (2), заява про внесення змін щодо імен та/або адреси, заява про внесення змін щодо власника та заява щодо виправлення помилки може стосуватися тільки однієї заявки або тільки однієї реєстрації.*

(5) *[Подання заяви та/або надання доказів щодо використання знака у зв'язку з продовженням реєстрації] Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 13 (4) (iii), у зв'язку з продовженням реєстрації вона буде вимагати подання заяви та/або надання доказів стосовно використання знака.*

(6) *[Експертиза по суті у зв'язку з продовженням реєстрації] Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити, що, незважаючи на Статтю 13 (6), у зв'язку з першим продовженням реєстрації, яка поширюється на послуги, її відомство може проводити експертизу такої реєстрації по суті, за умови, що така експертиза обмежена усуненням*

багатьох реєстрацій, здійснених на основі заявок, поданих протягом шестимісячного періоду після введення в дію закону такої держави або організації, яким до набуття чинності цим Договором була надана можливість реєстрації знаків обслуговування.

(7) [Загальні положення] а) Держава або міжурядова організація може робити заяву відповідно до пунктів (1)–(6) тільки в тому разі, якщо на дату здачі ратифікаційної грамоти або акта про приєднання до цього Договору продовження застосування її законодавства без такої заяви буде суперечити відповідним положенням цього Договору.

б) Будь-яка заява, зроблена відповідно до пунктів (1)–(6), додається до ратифікаційної грамоти або акта про приєднання до цього Договору держави або міжурядової організації, яка зробила заяву.

с) Будь-яка заява, зроблена відповідно до пунктів (1)–(6), може бути відкликана в будь-який час.

(8) [Втрата дії заяви] а) З урахуванням підпункту с) будь-яка заява, зроблена відповідно до (1)–(6) державою, яка згідно з практикою, встановленою Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй, вважається державою, яка розвивається, або міжурядовою організацією, кожний із членів якої є такою державою, втрачає дію після закінчення восьми років з дати набуття чинності цим Договором.

б) З урахуванням підпункту с) будь-яка заява, зроблена відповідно до пунктів (1)–(6) іншою державою, крім держави, згаданої в підпункті а), або іншою міжурядовою організацією, крім міжурядової організації, згаданої в підпункті а), втрачає дію після закінчення шести років з дати набуття чинності цього Договору.

с) Якщо до 28 жовтня 2004 року заява, зроблена відповідно до пунктів (1)–(6), не була відкликана згідно з пунктом (7) с) або не втратила дію згідно з підпунктом а) або б), вона втрачає дію 28 жовтня 2004 року.

(9) [Участь у Договорі] До 31 грудня 1999 року будь-яка держава, яка на дату прийняття цього Договору є членом Міжнародного (Паризького) союзу по охороні промислової власності, не будучи членом Організації, незважаючи на Статтю 19 (1), (2), може стати учасницею цього Договору, якщо її знаки можуть реєструватися власним відомством.

Стаття 23. Денонсація Договору

(1) [Повідомлення] Будь-яка Сторона, що домовляється, може денонсувати цей Договір шляхом повідомлення, надісланого Генеральному директору.

(2) [Дана набуття чинності] Денонсація набуває чинності через рік після дати отримання повідомлення Генеральним директором. Денонсація не зачіпає застосування цього Договору до будь-якої заявки, яка знаходиться на розгляді, чи будь-якого знака, зареєстрованого стосовно

денонсуючої Сторони, що домовляється, на дату закінчення зазначеного періоду, за умови, що після закінчення зазначеного періоду денонсуюча Сторона, що домовляється, може припинити застосування цього Договору до будь-якої реєстрації, починаючи з дати, на яку така реєстрація підлягає продовженню.

Стаття 24. Мови Договору; підписання

(1) [Оригінальні тексти; офіційні тексти] а) Цей Договір підписується в одному примірнику англійською, арабською, китайською, французькою, російською та іспанською мовами, причому всі тексти повністю автентичні.

б) Крім мов, згаданих у підпункті а), на прохання Сторони, що домовляється, і після консультацій з нею та будь-якою іншою зацікавленою Стороною, що домовляється, офіційний текст розробляється Генеральним директором іншою мовою, яка є офіційною мовою зазначеної Сторони, що домовляється.

(2) [Строк для підписання] Цей Договір буде відкритий для підписання у штаб-квартирі Організації протягом року після його прийняття.

Стаття 25. Депозитарій

Цей Договір передається на зберігання Генеральному директору.

м. Женева, 27 жовтня 1994 року

Набув чинності, в тому числі для України, 1 серпня 1996 р.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин

№ 60–V від 2.08.2006 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 39, ст. 343)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин від 2 грудня 1961 року, переглянутої в м. Женеві 10 листопада 1972 року, 23 жовтня 1978 року і 19 березня 1991 року (додається).

Президент України

В. ЮЩЕНКО

МІЖНАРОДНА КОНВЕНЦІЯ З ОХОРОНИ НОВИХ СОРТІВ РОСЛИН

*(від 2 грудня 1961 р., переглянута в м. Женева 10 листопада 1972 р.,
23 жовтня 1978 р. та 19 березня 1991 р.)*

Про приєднання до Конвенції див. Закони № 209/95–ВР від 02.06.95, № 60–V від 02.08.2006

Офіційний переклад

Глава I. ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

Стаття 1. Визначення термінів

Для цілей цього Акта:

- i) термін «ця Конвенція» означає цей (1991 р.) Акт Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин;
- ii) термін «Акт 1961/1972 рр.» означає Міжнародну конвенцію з охорони нових сортів рослин від 2 грудня 1961 р. з урахуванням змін, унесених Додатковим Актом від 10 листопада 1972 р.;
- iii) термін «Акт 1978 р.» означає Акт від 23 жовтня 1978 р. Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин;
- iv) термін «селекціонер» означає:
 - особу, яка вивела чи винайшла та вдосконалила сорт;
 - особу, яка є роботодавцем згаданої вище особи чи, яка доручила останній особі роботу, якщо це передбачається законодавством відповідної Договірної Сторони, або
 - правонаступника першої або другої із згаданих вище осіб, залежно від конкретного випадку;
- v) термін «право селекціонера» означає право селекціонера, передбачене цією Конвенцією;
- vi) термін «сорт» означає групу рослин у рамках нижчого з відомих ботанічних таксонів, яку незалежно від того, чи задовольняє вона повністю вимоги для надання права селекціонера, можна:
 - визначити ступенем прояву ознак, що є результатом діяльності відповідного генотипу або комбінації генотипів;
 - відрізнити від будь-якої іншої групи рослин ступенем прояву, принаймні однієї із зазначених ознак і
 - розглядати як єдине ціле з погляду її придатності для відтворення в незміненому вигляді;
- vii) термін «Договірна Сторона» означає державу чи міжурядову організацію, яка є учасницею цієї Конвенції;
- viii) термін «територія» стосовно Договірної Сторони означає, якщо Договірна Сторона є державою, територію цієї держави, а якщо Договірна

Сторона є міжурядовою організацією, — територію, на якій застосовується установачий договір цієї міжурядової організації;

ix) термін «орган» означає орган, згаданий у підпункті «ii» пункту 1 статті 30;

x) термін «Союз» означає Міжнародний союз з охорони нових сортів рослин, заснований Актом 1961 р. та в подальшому згаданий в Акті 1972 р., Акті 1978 р. та в цій Конвенції;

xi) термін «член Союзу» означає державу — учасницю Акта 1961/1972 рр. чи Акта 1978 р., чи Договоріну Сторону.

Глава II. ЗАГАЛЬНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ДОГОВІРНИХ СТОРІН

Стаття 2. Головне зобов'язання Договірних Сторін

Кожна Договірна Сторона надає та охороняє права селекціонера.

Стаття 3. Роди та види, що підлягають охороні

1) [Держави, що вже є членами Союзу] Кожна Договірна Сторона, яка зобов'язана положеннями Акта 1961/1972 рр. або Акта 1978 р., застосовує положення цієї Конвенції:

i) від дати, з якої вона стає зобов'язаною положеннями цієї Конвенції, до всіх родів та видів, до яких вона, від указаної дати, застосовує положення Акта 1961/1972 рр. або Акта 1978 р., та

ii) не пізніше п'яти років від цієї дати, до всіх родів та видів рослин.

2) [Нові члени Союзу] Кожна Договірна Сторона, яка не зобов'язана положеннями Акта 1961/1972 рр. або Акта 1978 р., застосовує положення цієї Конвенції:

i) від дати, з якої вона стає зобов'язаною положеннями цієї Конвенції, до, принаймні, 15 родів або видів рослин та

ii) не пізніше 10 років від цієї дати, до всіх родів та видів рослин.

Стаття 4. Режим, установлений національним законодавством

1) [Режим] Без шкоди для прав, обумовлених у цій Конвенції, громадянам Договірної Сторони, а також фізичним особам, що проживають на території цієї Договірної Сторони, та юридичним особам, зареєстрованим на такій території, надається на території кожної іншої Договірної Сторони в тому, що стосується надання та охорони прав селекціонера, такий самий режим, який законодавство цієї іншої Договірної Сторони надає чи може надати в подальшому своїм громадянам, якщо зазначені громадяни, фізичні чи юридичні особи виконують умови та формальності, що застосовуються до громадян такої іншої Договірної Сторони.

2) [Громадяни] Для цілей попереднього пункту слово «громадяни» означає — у випадку, коли Договірною Стороною є держава, — громадян цієї держави, — у випадку, коли Договірною Стороною є міжурядова організація, — громадян держав — членів цієї організації.

Глава III. УМОВИ НАДАННЯ ПРАВА СЕЛЕКЦІОНЕРА

Стаття 5. Умови охорони

1) [Вимоги] Право селекціонера надається, якщо сорт є:

- i) новим,
- ii) відмінним,
- iii) однорідним і
- iv) стабільним.

2) [Інші умови] Надання права селекціонера не може залежати від додаткових чи інших умов, крім зазначених вище, якщо сорт позначений найменуванням відповідно до положень статті 20, якщо селекціонер виконує формальності, передбачені законодавством Договірної Сторони, до органу якої він подав заявку, та сплачує необхідні збори.

Стаття 6. Новизна

1) [Критерії] Сорт вважається новим, якщо на дату подання заявки про набуття права селекціонера, розмножувальний або рослинний матеріал цього сорту не продавався або в інший спосіб не передавався третім особам селекціонером або за його згодою для використання сорту:

i) на території Договірної Сторони, де було подано заявку, за рік до цієї дати й

ii) на території іншій, ніж територія Договірної Сторони, де було подано заявку, раніше чотирьох років або, у випадку дерев і винограду, раніше шести років до зазначеної дати.

2) [Недавно створені сорти] Якщо Договірна Сторона застосовує цю Конвенцію до роду чи виду, до якого раніше вона не застосовувала цю Конвенцію або Акт, який передує Конвенції, вона може вважати, що сорт, який було створено останнім часом і, який існує на дату такого поширення охорони, задовольняє вимоги новизни, зазначені в пункті 1, навіть якщо продаж чи передача третім особам, описані в цьому пункті, мали місце до закінчення термінів, визначених у цьому пункті.

3) [«Територія» в певних випадках] Для цілей пункту 1 всі Договірні Сторони, які є державами — членами однієї й тієї самої міжурядової організації, можуть діяти спільно, якщо цього вимагають правила цієї організації, прирівнюють дії, виконані на територіях держав — членів цієї організації, до дій, що вчинені на їхній території; та в разі необхідності вони повідомляють про це Генеральному секретарю.

Стаття 7. Відмінність

Сорт вважається відмінним, якщо він чітко відрізняється від будь-якого іншого сорту, існування якого на момент подання заявки є загальновідомим. Зокрема подання заявки на надання права селекціонера або на внесення іншого сорту до офіційного реєстру сортів у будь-якій країні вважається таким, що робить цей сорт загальновідомим з дати подання

заявки, за умови, що заявка спричиняє надання права селекціонера або внесення згаданого іншого сорту до офіційного реєстру сортів, залежно від конкретного випадку.

Стаття 8. Однорідність

Сорт вважається однорідним, якщо з урахуванням варіювання, яке може мати місце, унаслідок особливостей його розмноження, він є достатньо однорідним за його відповідними ознаками.

Стаття 9. Стабільність

Сорт вважається стабільним, якщо його відповідні ознаки залишаються незмінними після неодноразового розмноження або, у випадку особливого циклу розмноження, наприкінці кожного такого циклу.

Глава IV. ЗАЯВКА НА НАДАННЯ ПРАВА СЕЛЕКЦІОНЕРА

Стаття 10. Подання заявок

1) [Місце подання першої заявки] Селекціонер має право вибирати Договірну Сторону, до органу якої він хоче подати свою першу заявку на набуття права селекціонера.

2) [Дата подання подальших заявок] Селекціонер може подати заявку на набуття права селекціонера до органів інших Договірних Сторін, не чекаючи надання йому права селекціонера тим органом Договірної Сторони, до якого він подав першу заявку.

3) [Незалежність охорони] Жодна Договірна Сторона не може відмовити в наданні права селекціонера чи обмежити строк його дії з тієї причини, що охорона на такий же сорт не запитувалася, що в ній було відмовлено чи її термін закінчився в будь-якій іншій державі або міжурядовій організації.

Стаття 11. Право пріоритету

1) [Право; його строк] Селекціонер, який належним чином подав заявку на надання охорони сорту в одній з Договірних Сторін («перша заявка»), протягом 12 місяців користується правом пріоритету на подання заявки на набуття права селекціонера на той самий сорт до органу будь-якої іншої Договірної Сторони («подальша заявка»). Цей термін починається від дати подання першої заявки. День подання заявки не включається до цього періоду.

2) [Витребування права] Для того, щоб скористатися правом пріоритету, селекціонер повинен у подальшій заявці заявити про пріоритет першої заявки. Орган, до якого подається подальша заявка може запросити селекціонера надати, у термін не менше трьох місяців від дати подання подальшої заявки, копію документів першої заявки, засвідчену органом, до якого вона подавалася, а також зразки сорту чи будь-який інший доказ того, що в обох заявках йдеться про той самий сорт.

3) [Документи й матеріал] Селекціонеру надається два роки після закінчення терміну пріоритету чи, у випадках, коли перша заявка відхилена або відкликана, достатній період від дати відхилення чи відкликання заявки для того, щоб він міг надати органу Договірної Сторони, якому він подав подальшу заявку, будь-яку інформацію, документи або матеріал, передбачені в статті 12, які за законодавством цієї Договірної Сторони мають надаватися для проведення експертизи заявки.

4) [Перебіг подій під час терміну пріоритету] Дії, що відбуваються під час терміну, зазначеного в пункті 1, такі, як подання іншої заявки чи опублікування, або використання сорту, про який йдеться в першій заявці, не можуть бути причиною відхилення подальшої заявки. Ці дії не можуть також бути причиною виникнення права будь-якої третьої сторони.

Стаття 12. Експертиза заявки

Рішення надати право селекціонера вимагає проведення експертизи для визначення відповідності умовам, передбаченим у статтях 5–9. Здійснюючи таку експертизу, орган може вирощувати сорт або проводити інші необхідні випробування, поставити вимогу виростити сорт чи здійснити інші необхідні випробування, або врахувати результати вже проведених випробувань. Для цілей такої експертизи орган може вимагати від селекціонера надання будь-якої необхідної інформації, документів або матеріалу.

Стаття 13. Тимчасова охорона

Кожна Договірна Сторона вживає заходів для захисту інтересів селекціонера в період з дати подання заявки на надання права селекціонера чи її опублікування до дати надання такого права. Такі заходи забезпечують власнику права селекціонера, принаймні, право на справедливий винагороду з боку будь-якої особи, яка в зазначений вище період учинила дії, які, у разі надання права, потребують дозволу селекціонера, передбаченого статтею 14. Договірна Сторона може встановити, що зазначені заходи застосовуються тільки до тих осіб, яким селекціонер повідомив про подання заявки.

Глава V. ПРАВА СЕЛЕКЦІОНЕРА

Стаття 14. Обсяг права селекціонера

1) [Дії стосовно розмножувального матеріалу] а) З урахуванням положень статей 15 та 16, подальші дії стосовно розмножувального матеріалу сорту, що охороняється, потребують дозволу селекціонера:

- i) виробництво чи репродукція (розмноження);
- ii) доведення до кондицій для розмноження;
- iii) пропонування для продажу;
- iv) продаж чи будь-яка інша форма збуту;

- v) експорт;
- vi) імпорт;
- vii) зберігання для будь-яких цілей, зазначених вище в підпунктах «i»–«vi».

b) Селекціонер має право обумовлювати надання свого дозволу певними вимогами чи обмеженнями.

2) [Дії стосовно рослинного матеріалу] З урахуванням положень статей 15 й 16, дії, зазначені в підпунктах «i»–«vii», підпункту «a» пункту 1, стосовно рослинного матеріалу, зокрема цілих рослин та частин рослин, отриманого шляхом несанкціонованого використання розмножувального матеріалу сорту, що охороняється, потребують дозволу селекціонера, якщо селекціонер не мав сприятливої можливості скористатися своїм правом стосовно згаданого розмножувального матеріалу.

3) [Дії стосовно деяких продуктів] З урахуванням положень статей 15 й 16, кожна Договірна Сторона може встановити, що дії, зазначені в підпунктах «i»–«vii», підпункті «a» пункту 1, стосовно продуктів, вироблених безпосередньо з рослинного матеріалу сорту, який охороняється та підпадає під дію положень пункту 2, через несанкціоноване використання згаданого рослинного матеріалу, потребують дозволу селекціонера, якщо селекціонер не мав сприятливої можливості скористатися своїм правом стосовно згаданого рослинного матеріалу.

4) [Можливі додаткові дії] З урахуванням положень статей 15 й 16, кожна Договірна Сторона може встановити, що дії інші, ніж ті, що зазначені в підпунктах «i»–«vii», «a» пункту, також потребують дозволу селекціонера.

5) [Похідні по суті сорти й деякі інші сорти] a) Положення пунктів 1–4 застосовуються також до:

- i) сортів, які походять по суті від сорту, що охороняється, якщо останній сам не є по суті похідним сортом;

- ii) сортів, які не явно відрізняються, відповідно до статті 7, від сорту, що охороняється, та

- iii) сортів, виробництво яких потребує неодноразового використання сорту, що охороняється.

b) Для цілей підпункту «i» підпункту «a» сорт вважається по суті похідним від іншого сорту («вихідного сорту»), якщо він:

- i) переважно походить від вихідного сорту чи від сорту, який сам є похідним від вихідного сорту, та зберігає прояв суттєвих ознак, що впливають з генотипу або комбінації генотипів вихідного сорту,

- ii) він явно відрізняється від вихідного сорту й

- iii) за винятком розбіжностей, що є наслідком походження, відповідає вихідному сорту за ступенем прояву суттєвих ознак, які є результатом генотипу чи комбінації генотипів вихідного сорту.

с) Похідні по суті сорти можуть бути отримані, наприклад, шляхом добору природного чи індукованого мутанта, або соматоклонового варіанта, добору індивідуумів з рослин вихідного сорту, зворотного схрещування або трансформацією методом генної інженерії.

Стаття 15. Винятки з права селекціонера

1) [Обов'язкові винятки] Право селекціонера не поширюється на:

- i) дії, учинені приватно та в некомерційних цілях,
- ii) дії, учинені для експериментальних цілей, та
- iii) дії, учинені для створення інших сортів, і за винятком тих випадків, коли застосовуються положення пункту 5 статті 14 на дії, указані в пунктах 1–4 статті 14, що вчиняються з такими сортами.

2) [Необов'язковий виняток] Незважаючи на положення статті 14, кожна Договірна Сторона в розумних межах, і за умови збереження законних інтересів селекціонера, може обмежити право селекціонера стосовно будь-якого сорту для надання фермерам можливості використовувати для цілей розмноження, у власних господарствах, рослинний матеріал, який вони отримали шляхом вирощування на власних земельних ділянках сорту, що охороняється, або сорту, на який розповсюджуються положення підпункту «i» підпункту «a» або «ii» пункту 5 статті 14.

Стаття 16. Вичерпання права селекціонера

1) [Вичерпання права] Право селекціонера не поширюється на дії стосовно будь-якого матеріалу сорту, що охороняється, або сорту, на який розповсюджуються положення пункту 5 статті 14, який був проданий чи в інший спосіб уведений у комерційний оборот селекціонером, або за його згодою на території цієї Договірної Сторони, чи будь-якого матеріалу, що походить від згаданого матеріалу, якщо такі дії:

- i) не пов'язані з подальшим розмноженням цього сорту або
- ii) не пов'язані з експортом матеріалу сорту, який дозволяє розмножувати сорт у країні, де сорти цього ботанічного роду чи виду не охороняються, за винятком експорту матеріалу для споживання.

2) [Значення терміну «матеріал»] Для цілей пункту 1 термін «матеріал» стосовно сорту означає:

- i) розмножувальний матеріал будь-якого виду,
- ii) рослинний матеріал, зокрема цілі рослини та частини рослин, і
- iii) будь-який продукт, безпосередньо вироблений з рослинного матеріалу.

3) [«Територія» в певних випадках] Для цілей пункту 1 всі Договірні Сторони, які є державами — членами однієї міжурядової організації, можуть, коли цього вимагають правила цієї організації, спільно здійснювати дії, що вчиняються на території держав — членів цієї організації,

з діями, що вчиняються на їхніх територіях, й інформують, відповідно, про це Генерального секретаря.

Стаття 17. Обмеження на здійснення права селекціонера

1) [Суспільні інтереси] Якщо ця Конвенція чітко не передбачає іншого, жодна Договірна Сторона не може обмежувати вільне здійснення права селекціонера інакше, як з причини охорони суспільних інтересів.

2) [Справедлива винагорода] Якщо таке обмеження дозволяє третій стороні вчиняти дії, які потребують дозволу селекціонера, відповідна Договірна Сторона повинна вжити всіх необхідних заходів для того, щоб селекціонер міг отримати справедливую винагороду.

Стаття 18. Заходи, які регулюють комерційну діяльність

Право селекціонера не залежить від будь-яких заходів, яких Договірна Сторона вживає на своїй території для регулювання виробництва, сертифікації та продажу матеріалу сортів або імпорту чи експорту такого матеріалу. За будь-яких обставин, такі заходи не впливають на застосування положень цієї Конвенції.

Стаття 19. Строк дії права селекціонера

1) [Строк дії охорони] Право селекціонера надається на визначений строк.

2) [Мінімальний строк] Мінімальний строк не може бути меншим 20-ти років від дати надання права селекціонера. Що стосується дерев і винограду, мінімальний строк не може бути меншим 25-ти років від указаної дати.

Глава VI. НАЙМЕНУВАННЯ СОРТУ

Стаття 20. Найменування сорту

1) [Позначення сортів найменуванням; використання найменування]
а) Сорт позначається найменуванням, яке включає його родові позначення.

б) Кожна Договірна Сторона забезпечує, з урахуванням пункту 4, щоб жодне право стосовно позначення, зареєстрованого як найменування сорту, не заважало вільному використанню найменування, стосовно цього сорту, навіть після закінчення строку дії права селекціонера.

2) [Характеристики найменування] Найменування повинно давати можливість ідентифікувати сорт. Воно не може складатися виключно із цифр, за винятком випадків, коли для позначення сортів застосовується саме така практика. Воно не повинно дезінформувати чи призводити до непорозуміння стосовно ознак, господарської цінності чи ідентичності сорту або особистості селекціонера. Воно, зокрема, повинно відрізнятися від будь-якого найменування, що позначає, на території будь-якої

з Договірних Сторін, уже існуючий сорт такого самого чи близького виду рослини.

3) [Реєстрація найменування] Найменування сорту пропонується органу селекціонером. Якщо з'ясується, що таке найменування не задовольняє вимог пункту 2, орган відмовляє в його реєстрації та вимагає, щоб селекціонер, у встановлений термін, запропонував інше найменування. Найменування реєструється органом одночасно із наданням права селекціонера.

4) [Права, раніше набуті третіми особами] Права, раніше набуті третіми особами, не порушуються. Якщо, на підставі раніше набутого права, використання найменування сорту забороняється особі, яка, відповідно до положень пункту 7, повинна використовувати його, орган вимагає, щоб селекціонер запропонував інше найменування сорту.

5) [Однакове найменування на території всіх Договірних Сторін] Сорт повинен бути запропонованим усім Договірним Сторонам за однаковим найменуванням. Орган кожної Договірної Сторони реєструє запропоноване таким чином найменування, якщо він не вважає, що таке найменування є неприйнятним на території цієї Договірної Сторони. В останньому випадку він пропонує селекціонеру надати інше найменування.

6) [Обмін інформацією між органами Договірних Сторін] Орган Договірної Сторони забезпечує надання органам інших Договірних Сторін інформації, яка стосується найменувань сортів, і, зокрема, пропозицій стосовно них, їхньої реєстрації та анулювання найменувань. Будь-який орган може направити свої міркування стосовно реєстрації найменування органу, що сповістив про таке найменування.

7) [Зобов'язання використовувати найменування] Будь-яка особа, яка, на території однієї з Договірних Сторін, пропонує на продаж чи продає розмножувальний матеріал сорту, що охороняється на вказаній території, зобов'язана використовувати найменування цього сорту навіть після закінчення строку дії права селекціонера на цей сорт, якщо, відповідно до пункту 4, такому використанню не перешкоджають раніше набуті права.

8) [Позначки, що використовуються разом з найменуваннями] Коли сорт пропонується на продаж чи продається, до зареєстрованого найменування сорту дозволяється додавати позначки торгової марки, фірмової назви товару або інші подібні позначки. У разі використання таких позначок, найменування сорту, проте, повинно легко розпізнаватися.

Глава VII. НЕДІЙСНІСТЬ Й АНУЛЮВАННЯ ПРАВА СЕЛЕКЦІОНЕРА

Стаття 21. Недійсність права селекціонера

1) [Причини недійсності] Кожна Договірна Сторона проголошує недійсним право селекціонера, яке вона надала, якщо з'ясується, що:

i) умови, викладені в статтях 6 та 7, не були виконані на момент надання права селекціонера,

ii) у випадках, коли право селекціонера надавалося, головним чином, на підставі інформації та документів, поданих селекціонером, а умови, викладені в статтях 8 та 9, не були виконані на момент надання права селекціонера, або

iii) право селекціонера було надане особі, яка не мала на це права, якщо воно не передається особі, яка має на це право.

2) [Виключення будь-яких інших причин] Право селекціонера не може бути оголошене недійсним з інших причин, ніж ті, що наведено в пункті 1.

Стаття 22. Анулювання права селекціонера

1) [Причини для анулювання] а) Кожна Договірна Сторона може анулювати право селекціонера, яке вона йому надала, якщо з'ясувалося, що умови, викладені в статтях 8 та 9, більше не виконуються.

б) Крім того, кожна Договірна Сторона може анулювати право селекціонера, яке вона йому надала, якщо на вимогу органу та протягом запропонованого строку,

i) селекціонер не надає органу інформації, документів чи матеріалів, які вважаються необхідними для підтвердження підтримки сорту,

ii) селекціонер не сплатив зборів, які підлягають сплаті для підтримки чинності його права, або

iii) коли найменування сорту анулюється після надання права, а селекціонер не пропонує іншого прийняттого найменування.

2) [Виключення будь-яких інших причин] Право селекціонера не може бути анульованим з інших причин, ніж ті, що наведені в пункті 1.

Глава VIII. СОЮЗ

Стаття 23. Члени

Членами Союзу є Договірні Сторони.

Стаття 24. Правовий статус і місцезнаходження

1) [Юридична особа] Союз є юридичною особою.

2) [Правоздатність] На території кожної Договірної Сторони Союз, відповідно до чинних на цій території законів, користується такою правоздатністю, яка може бути необхідною для виконання завдань та здійснення своїх функцій.

3) [Місцезнаходження] Місцезнаходженням Союзу та його постійних органів є Женева.

4) [Угода про штаб-квартиру] Союз має угоду про штаб-квартиру зі Швейцарською Конфедерацією.

Стаття 25. **Органи**

Постійними органами Союзу є Рада та Бюро Союзу.

Стаття 26. **Рада**

1) [Склад] До складу Ради входять представники членів Союзу. Кожний член Союзу призначає до Ради свого представника та його заступника. Представники або заступники можуть мати помічників чи радників.

2) [Президент і віце-президенти] Рада з-поміж своїх членів обирає Президента й першого віце-президента. Вона може обирати інших віце-президентів. Перший віце-президент виконує обов'язки Президента, коли останній не може виконувати своїх функцій. Термін повноважень Президента — три роки.

3) [Сесії] Сесії Ради скликає Президент. Чергові сесії Ради скликаються щорічно. Крім того, Президент може скликати Раду за власним розсудом; він скликає Раду в тримісячний строк, якщо про це просить одна третина членів Союзу.

4) [Спостерігачі] Держави, які не є членами Союзу, можуть запрошуватися на засідання Ради як спостерігачі. На такі засідання можуть також запрошуватися інші спостерігачі та експерти.

5) [Завдання Ради] До завдань Ради входить:

i) вивчати відповідні заходи стосовно забезпечення інтересів Союзу та сприяння його розвитку;

ii) установлювати свої правила процедури;

iii) призначати Генерального секретаря та, у разі необхідності, заступника Генерального секретаря й визначати умови призначення кожного;

iv) розглядати річний звіт про діяльність Союзу та затверджувати програму його роботи в подальшому;

v) віддавати Генеральному секретарю всі необхідні розпорядження на виконання завдань Союзу;

vi) приймати адміністративні та фінансові правила Союзу;

vii) розглядати й затверджувати бюджет Союзу й установлювати розмір внеску кожного члена Союзу;

viii) розглядати й затверджувати рахунки, що подаються Генеральним секретарем;

ix) установлювати дату й місце проведення конференцій, передбачених статтею 38, і вживати необхідних заходів для їхньої підготовки; та

x) у цілому приймати всі необхідні рішення для забезпечення ефективної діяльності Союзу.

6) [Голоси] а) Кожний член Союзу, який є державою, має в Раді один голос.

б) Будь-яка Договірنا Сторона, яка є міжурядовою організацією, стосовно питань, які належать до її компетенції, може користуватися правом

голосу від імені своїх держав — членів, які є членами Союзу. Така міжурядова організація не може користуватися правом голосу від імені держав-членів, якщо останні використовують своє право голосу самі та навпаки.

7) [Більшість голосів] Будь-яке рішення Ради приймається простою більшістю поданих голосів; при цьому, будь-яке рішення Ради на виконання підпунктів «ii», «vi» та «vii» пункту 5 і на виконання пункту 3 статті 28, підпункту «b» пункту 5 статті 29 та пункту 1 статті 38 приймається більшістю в три чверті поданих голосів. Голоси тих, хто утримувався під час голосування не враховуються.

Стаття 27. Бюро Союзу

1) [Завдання та керівництво Бюро] Бюро Союзу виконує всі доручення, які йому доручає Рада. Керівництво Бюро здійснюється Генеральним секретарем.

2) [Обов'язки Генерального секретаря] Генеральний секретар несе відповідальність перед Радою; він забезпечує виконання рішень Ради. Він подає Раді бюджет Союзу на затвердження та забезпечує його виконання. Генеральний секретар звітує Раді про свою роботу й про діяльність і фінансове становище Союзу.

3) [Персонал] Ураховуючи положення підпункту «iii» пункту 5 статті 26, умови призначення та приймання на роботу персоналу, необхідного для ефективного вирішення завдань Бюро Союзу, визначаються адміністративними та фінансовими правилами.

Стаття 28. Мови

1) [Робочі мови Бюро] Виконуючи свої функції, Бюро Союзу використовує французьку, німецьку, англійську та іспанську мови.

2) [Мови на окремих засіданнях] Засідання Ради та конференції стосовно перегляду проводяться на цих чотирьох мовах.

3) [Інші мови] Рада може прийняти рішення про використання інших мов.

Стаття 29. Фінанси

1) [Доходи] Витрати Союзу покриваються за рахунок:

- i) щорічних внесків держав — членів Союзу,
- ii) надходжень за надані послуги,
- iii) інших надходжень.

2) [Внески: одиниці] а) Частка кожної держави — члена Союзу в загальному обсязі щорічних внесків визначається з урахуванням загального обсягу витрат, які покриваються за рахунок внесків держав — членів Союзу, та кількості одиниць внесків, що застосовуються до цієї держави згідно з пунктом 3. Ця частка розраховується відповідно до положень пункту 4.

б) Кількість одиниць внесків виражається цілими чи дробовими числами, причому жодний дріб не може бути менше однієї п'ятої.

3) [Внески: частка кожного члена] а) Кількість одиниць внесків, які застосовуються до будь-якого члена Союзу, що є учасником Акта 1961/1972 рр. чи Акта 1978 р., на дату, від якої ця Конвенція стає для нього обов'язковою, залишається такою самою, як кількість внесків, які до нього застосовувалися безпосередньо до вказаної дати.

б) Будь-яка інша держава — член Союзу, приєднуючись до Союзу, у заяві, на ім'я Генерального секретаря, зазначає кількість одиниць внесків, яка до нього застосовується.

с) Будь-яка держава — член Союзу в заяві на ім'я Генерального секретаря може будь-коли зазначити кількість одиниць внесків, яка відрізняється від кількості одиниць, що до неї застосовується згідно з підпунктами «а» та «б». Така заява, якщо вона подається протягом перших шести місяців календарного року, набуває чинності з початку наступного календарного року; в іншому випадку вона набуває чинності з початку другого календарного року, що настає після року, в якому було зроблено заяву.

4) [Внески: обчислення часток] а) Для кожного бюджетного періоду розмір одиниці внесків визначається шляхом ділення загальної суми витрат, які покриваються в цьому бюджетному періоді за рахунок внесків держав — членів Союзу, на загальну кількість одиниць, що застосовуються до цих держав — членів Союзу.

б) Розмір внеску кожної держави — члена Союзу визначається шляхом множення суми, що відповідає одній одиниці внесків, на кількість одиниць внесків, які застосовуються до цієї держави-члена.

5) [Заборгованість по внесках] а) Держава — член Союзу, яка має заборгованість по внесках, не може, з урахуванням положень підпункту «б», здійснювати свого права голосу в Раді, якщо розмір її заборгованості дорівнює сумі внеску, не сплаченого за попередній повний рік, чи перевищує її. Тимчасове припинення права голосувати не звільняє таку державу-члена від її зобов'язань за цією Конвенцією та не позбавляє її інших прав, які впливають із цієї Конвенції.

б) Рада може дозволити зазначеній державі — члену Союзу продовжувати користатися своїм правом голосування, якщо вона зможе довести Раді, що заборгованість по внесках зумовлюється надзвичайними та неминучими обставинами.

6) [Аудит рахунків] Аудит рахунків Союзу здійснюється державою — членом Союзу згідно з адміністративними та фінансовими правилами. Така держава — член Союзу, за його згодою, призначається Радою.

7) [Внески міжурядових організацій] Будь-яка Договірна Сторона, яка є міжурядовою організацією, не зобов'язана сплачувати внески.

Проте, якщо вона вирішує сплачувати внески, до неї, відповідно, застосовуються положення пунктів 1–4.

Глава IX. ВИКОНАННЯ КОНВЕНЦІЇ. ІНШІ УГОДИ

Стаття 30. Виконання Конвенції

1) [Заходи, спрямовані на виконання] Кожна Договірна Сторона вживає всіх заходів, необхідних для виконання положень цієї Конвенції, та, зокрема:

i) передбачає відповідні правові заходи, що дозволяють ефективно забезпечувати права селекціонера;

ii) підтримує орган, уповноважений надавати права селекціонера, чи доручає це органу іншої Договірної Сторони;

iii) забезпечує інформування громадськості шляхом періодичного опублікування інформації стосовно

— заявок на надання прав селекціонерів, наданих прав селекціонера і

— запропонованих та затверджених назв.

2) [Відповідність законодавства] Мається на увазі, що на момент здачі на зберігання своїх документів про ратифікацію, прийняття, затвердження або приєднання, залежно від конкретного випадку, кожна держава чи міжурядова організація повинні бути спроможними, відповідно до свого законодавства, виконувати положення цієї Конвенції.

Стаття 31. Відносини між Договірними Сторонами та державами, які зобов'язані попередніми Актами

1) [Відносини між державами, які зобов'язані цією Конвенцією] У відносинах між державами — членами Союзу, які зобов'язані як цією Конвенцією, так і будь-яким попереднім Актом Конвенції, застосовується тільки ця Конвенція.

2) [Передбачувані відносини з державами, які не зобов'язані цією Конвенцією] Будь-яка держава — член Союзу, не зобов'язана цією Конвенцією, у повідомленні на ім'я Генерального секретаря може заявити, що у своїх відносинах з будь-яким членом Союзу, зобов'язаним тільки цією Конвенцією, вона буде застосовувати останній Акт Конвенції, яким вона зобов'язана. Після закінчення одного місяця від дати такого повідомлення та до того часу, як ця держава — член Союзу, що зробила таку заяву, стає зобов'язаною цією Конвенцією, указаний член Союзу застосовує останній Акт, яким він зобов'язаний у своїх відносинах з кожним із членів Союзу, зобов'язаним тільки цією Конвенцією, тоді як останні застосовують цю Конвенцію у своїх відносинах з першою державою.

Стаття 32. Спеціальні угоди

Члени Союзу залишають за собою право укладати між собою спеціальні угоди для охорони сортів рослин, якщо такі угоди не суперечать положенням цієї Конвенції.

Глава X. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 33. Підписання

Ця Конвенція може бути підписана будь-якою державою, яка є членом Союзу на дату її прийняття. Вона є відкритою для підписання до 31 березня 1992 року.

Стаття 34. Ратифікація, прийняття чи ухвалення; приєднання

1) [Держави та деякі міжурядові організації] а) Відповідно до положень цієї статті, будь-яка держава може стати Стороною цієї Конвенції.

б) Стороною цієї Конвенції, відповідно до цієї статті, може стати будь-яка міжурядова організація, якщо вона

i) має компетенцію стосовно питань, які регулюються цією Конвенцією,

ii) має своє законодавство, що передбачає надання та охорону прав селекціонерів, обов'язкове для всіх держав-членів,

iii) згідно зі своїми внутрішніми процедурами, належним чином уповноважена приєднатися до цієї Конвенції.

2) [Документ про приєднання] Будь-яка держава, що підписала цю Конвенцію, стає Стороною Конвенції шляхом здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про прийняття або ухвалення цієї Конвенції. Будь-яка держава, яка не підписала цієї Конвенції, чи будь-яка міжурядова організація стає Стороною цієї Конвенції шляхом здачі на зберігання свого документа про приєднання до цієї Конвенції. Ратифікаційні грамоти чи документи про прийняття, ухвалення або приєднання здаються на зберігання Генеральному секретарю.

3) [Висновок Ради] Будь-яка держава, яка не є членом Ради, чи будь-яка міжурядова організація перш, ніж здавати на зберігання свій документ про приєднання, запитує в Ради висновок стосовно відповідності її законодавства положенням цієї Конвенції. Документ про приєднання може здаватися на зберігання, якщо рішення із цього питання є позитивним.

Стаття 35. Застереження

1) [Принцип] За винятком положень пункту 2, жодне застереження до цієї Конвенції не дозволяється.

2) [Можливий виняток] а) Незважаючи на положення пункту 1 статті 3, будь-яка держава, що бере участь в Акті 1978 р. на момент, коли вона стає Стороною цієї Конвенції, та коли йдеться про сорти, розмножені вегетативним шляхом, передбачає їхню охорону не у вигляді права селекціонера, а у вигляді охоронного документа на промислову власність, має право продовжувати передбачати таку охорону, не застосовуючи цієї Конвенції до зазначених сортів.

б) Будь-яка держава, що користується таким правом, повідомляє про це Генерального секретаря під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про прийняття чи ухвалення цієї Конвенції або про приєднання до неї. Така держава може відкликати своє повідомлення будь-коли.

Стаття 36. Повідомлення, які стосуються законодавства, родів та видів, що охороняються; інформація, що публікується

1) [Первинне повідомлення] Під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про прийняття, чи ухвалення цієї Конвенції або про приєднання до неї, залежно від конкретного випадку, кожна держава або міжурядова організація повідомляє Генерального секретаря про:

- i) своє законодавство, яке регулює права селекціонерів, та
- ii) перелік родів і видів рослин, до яких вона буде застосовувати положення цієї Конвенції від дати, на яку держава або міжурядова організація стає зобов'язаною цією Конвенцією, вона буде застосовувати положення цієї Конвенції.

2) [Повідомлення про зміни] Кожна Договірна Сторона без зволікань повідомляє Генерального секретаря про:

- i) будь-які зміни у своєму законодавстві, що регулюють права селекціонерів, та
- ii) будь-яке поширення дії цієї Конвенції на додаткові роди та види рослин.

3) [Опублікування інформації] На основі повідомлень, отриманих від відповідної Договірної Сторони, Генеральний секретар опубліковує інформацію про:

- i) законодавство, яке регулює права селекціонерів, та будь-які зміни, унесені до такого законодавства, та
- ii) перелік родів і видів рослин, указаних у підпункті «ii» пункту 1, та будь-яке поширення дії Конвенції, згадане в підпункті «ii» пункту 2.

Стаття 37. Набуття чинності; припинення дії попередніх Актів

1) [Первинне набуття чинності] Ця Конвенція набуває чинності через один місяць після того, як п'ять держав здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти чи документи про прийняття, ухвалення або приєднання, залежно від конкретного випадку, за умови, що, принаймні, три із цих документів були здані на зберігання державами — учасниками Акта 1961/1972 р. чи Акта 1978 р.

2) [Подальше набуття чинності] Стосовно будь-якої держави, на яку не поширюється дія пункту 1, чи будь-якої міжурядової організації ця Конвенція стає обов'язковою через один місяць від дати, на яку така

держава чи міжурядова організація здає на зберігання свою ратифікаційну грамоту чи свій документ про прийняття, ухвалення або приєднання, залежно від конкретного випадку.

3) [Припинення дії Акта 1978 р.] Після набуття цією Конвенцією чинності, відповідно до пункту 1, жодний документ про приєднання до Акта 1978 р. не може здаватися на зберігання. Однак будь-яка держава, що за практикою Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй вважається країною, яка розвивається, може здати такий документ до 31 грудня 1995 року, а будь-яка інша держава може це зробити до 31 грудня 1993 року, навіть якщо ця Конвенція набере чинності до цієї дати.

Стаття 38. Перегляд Конвенції

1) [Конференція] Ця Конвенція може бути переглянутою конференцією членів Союзу. Скликання такої конференції відбувається за рішенням Ради.

2) [Кворум і більшість] Конференція є правомочною приймати рішення, якщо в ній бере участь, принаймні, половина держав — членів Союзу. Переглянутий текст Конвенції ухвалюється більшістю в три четвертих голосів присутніх держав — членів Союзу.

Стаття 39. Денонсація Конвенції

1) [Повідомлення] Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Генеральний секретар без зволікань сповіщає всіх членів Союзу про отримання такого повідомлення.

2) [Попередні Акти] Повідомлення про денонсацію цієї Конвенції вважається також повідомленням про денонсацію будь-якого попереднього Акта, яким зобов'язана Договірна Сторона, що денонсує цю Конвенцію.

3) [Дата набуття чинності] Денонсація набуває чинності після закінчення календарного року, наступного за роком, в якому Генеральний секретар отримав повідомлення про денонсацію.

4) [Набуті права] Денонсація не зашкоджує правам селекціонерів, набутим стосовно сорту через цю Конвенцію чи будь-який попередній Акт, до дати набуття чинності такої денонсації.

Стаття 40. Збереження існуючих прав

Ця Конвенція не обмежує існуючих прав селекціонерів, набутих ними згідно із законодавством Договірних Сторін, чи будь-яким попереднім Актом, або внаслідок будь-якої іншої угоди, ніж ця Конвенція, укладеної між членами Союзу.

Стаття 41. Оригінал та офіційні тексти Конвенції

1) [Оригінал] Ця Конвенція підписується в одному примірнику англійською, французькою та німецькою мовами. У разі виникнення

будь-якої невідповідності між різними текстами перевага надається французькому тексту. Оригінал здається на зберігання Генеральному секретарю.

2) [Офіційні тексти] Після консультацій з урядами зацікавлених держав і міжурядовими організаціями Генеральний секретар затверджує офіційні тексти цієї Конвенції арабською, голландською, іспанською, італійською та японською мовами, а також іншими мовами, які може визначити Рада.

Стаття 42. Функції депозитарію

1) [Надання копій] Генеральний секретар надає засвідчені копії цієї Конвенції державам і міжурядовим організаціям, які брали участь у Дипломатичній конференції, що прийняла цю Конвенцію, а також будь-якій іншій державі чи міжурядовій організації на її прохання.

2) [Реєстрація] Генеральний секретар реєструє цю Конвенцію в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

ДОГОВОРИ З ОТРИМАННЯ ОХОРОНИ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ НА МІЖНАРОДНОМУ РІВНІ

ДОГОВІР ПРО ПАТЕНТНУ КООПЕРАЦІЮ (*переглянутий 2 жовтня 1979 р., 3 лютого 1984 р.*)

Набуття чинності для України: 25 грудня 1991 р.³

Договірні держави,
бажаючи зробити внесок до прогресу науки і техніки,
прагнучи удосконалити правову охорону винаходів,
прагнучи спростити та зробити більш економічним здійснення охоро-
ни винаходів, якщо така охорона вимагується в кількох країнах,
прагнучи полегшити і прискорити доступ публіки до технічної інфор-
мації, яка міститься у документах, що описують нові винаходи,

бажаючи стимулювати і прискорити економічний прогрес країн, що
розвиваються, шляхом вживання заходів, призначених підвищити ефек-
тивність їх правових систем охорони винаходів, чи то національні систе-
ми, чи регіональні, шляхом забезпечення більш швидкого доступу до ін-
формації про існуючі технічні рішення, що відповідають їх специфічним
потреbam, і полегшення доступу до обсягу сучасних технічних досягнень,
які постійно збільшуються,

переконані, що співробітництво між державами буде значною мірою
сприяти досягненню цих цілей,
уклали цей Договір.

³ З 29 березня 1978 року — дати набуття Договором чинності для СРСР — він був обов'язковим для СРСР відносно всієї його території. Договір підписа-
ний від імені СРСР і ратифікований з такими застереженням і заявою, зроблени-
ми під час підписання: «Союз Радянських Соціалістичних Республік не вважає
себе зв'язаним положеннями статті 59 Договору про патентну кооперацію, яка
стосується вирішення спорів щодо тлумачення або застосування Договору»;
«Союз Радянських Соціалістичних Республік вважає необхідним заявити, що
положення пункту 3 статті 62 Договору, які передбачають можливість поширен-
ня Договірними державами дії Договору на території, за міжнародні відносини
яких вони несуть відповідальність, є застарілими і суперечать Декларації Генер-
альної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй про надання незалежності коло-
ніальним країнам і народам (резолюція 1514/XV від 14 грудня 1960 р.)».

ВСТУПНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Заснування Союзу

(1) Держави-учасниці цього Договору (далі — «Договірні держави») утворюють Союз для співробітництва у галузі подання заявок на охорону винаходів, проведення за ними пошуку та експертизи, а також з надання спеціальних технічних послуг. Цей Союз називається Міжнародним союзом патентної кооперації.

(2) Жодне положення цього Договору не повинне розумітися як обмеження прав, передбачених Паризькою конвенцією про охорону промислової власності, будь-якого громадянина країни-учасниці цієї Конвенції чи особи, яка проживає у цій країні.

Стаття 2. Визначення

У змісті цього Договору та Інструкції і, якщо тільки спеціально не обумовлено інакше:

(i) «заявка» означає заявку на охорону винаходу; посилання на «заявку» повинні розумітися як посилання на заявки на: патенти, авторські свідоцтва, свідоцтва про корисність, корисні моделі, додаткові патенти чи додаткові свідоцтва, додаткові авторські свідоцтва і додаткові свідоцтва про корисність;

(ii) посилання на «патент» повинні розумітися як посилання на: патенти, авторські свідоцтва, свідоцтва про корисність, корисні моделі, додаткові патенти чи додаткові свідоцтва, додаткові авторські свідоцтва і додаткові свідоцтва про корисність;

(iii) «національний патент» означає патент, виданий національним органом;

(iv) «регіональний патент» означає патент, виданий національним чи міжурядовим органом, який має право видавати патенти, що діють більше ніж в одній державі;

(v) «регіональна заявка» означає заявку на регіональний патент;

(vi) посилання на «національну заявку» повинні розумітися як посилання на заявки на національні патенти і регіональні патенти, крім заявок, поданих згідно з цим Договором;

(vii) «міжнародна заявка» означає заявку, подану згідно з цим Договором;

(viii) посилання на «заявку» повинні розумітися як посилання на міжнародні заявки і національні заявки;

(ix) посилання на «патент» повинні розумітися як посилання на національні патенти і регіональні патенти;

(x) посилання на «національне законодавство» повинні розумітися як посилання на національне законодавство Договірної держави чи, коли йдеться про регіональні заявки або регіональні патенти, на договір, що передбачає подачу регіональних заявок чи видачу регіональних патентів;

(хі) «дата пріоритету» для цілей обчислення строків означає:

(а) якщо міжнародна заявка містить претензію на пріоритет відповідно до статті 8, дату подачі заявки, пріоритет якої витребовують таким чином;

(б) якщо міжнародна заявка містить претензії на декілька пріоритетів відповідно до статті 8, дату подачі найбільш ранньої заявки, пріоритет якої витребовують таким чином;

(с) якщо міжнародна заявка не містить претензій на пріоритет відповідно до статті 8, дату міжнародної подачі цієї заявки;

(хії) «національне відомство» означає урядовий орган Договірної держави, уповноважений видавати патенти; посилання на «національне відомство» повинні розумітися так само, як посилання на будь-який міжурядовий орган, уповноважений кількома державами видавати регіональні патенти, за умови, що принаймні одна з цих держав є Договірною державою, і що ці держави уповноважили згаданий вище орган прийняти на себе зобов'язання та здійснювати права, що цей Договір і Інструкція передбачають щодо національних відомств;

(хііі) «зазначене відомство» означає національне відомство держави чи національне відомство, що діє від імені держави, зазначеної заявником відповідно до розділу I цього Договору;

(хiv) «обране відомство» означає національне відомство держави чи національне відомство, діюче від імені держави, обраної заявником відповідно до розділу I цього Договору;

(хv) «відомство, що отримує» означає національне відомство чи міжурядову організацію, до якої подається міжнародна заявка;

(хvi) «Союз» означає Міжнародний союз патентної кооперації;

(хvii) «Асамблея» означає Асамблею Союзу;

(хviii) «Організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності;

(хix) «Міжнародне бюро» означає Міжнародне бюро Організації і Міжнародні об'єднані бюро по охороні інтелектуальної власності (БІРПІ), поки існують БІРПІ;

(хx) «Генеральний директор» означає Генерального директора Організації і Директора БІРПІ, поки існують БІРПІ.

Розділ I. МІЖНАРОДНА ЗАЯВКА І МІЖНАРОДНИЙ ПОШУК

Стаття 3. Міжнародна заявка

(1) Заявки на охорону винаходів у будь-якій з Договірних держав можуть подаватися відповідно до цього Договору як міжнародні заявки.

(2) Міжнародна заявка повинна містити, як це визначено в цьому Договорі та Інструкції, заяву, опис винаходу, один чи кілька пунктів формули винаходу, один чи декілька креслень (якщо це необхідно) і реферат.

(3) Реферат відповідає виключно цілям технічної інформації і не може прийматися до уваги в інших цілях, зокрема для тлумачення обсягу охорони, якої просять.

(4) Міжнародна заявка:

(i) повинна бути складена встановленою мовою;

(ii) повинна відповідати встановленим вимогам до оформлення міжнародної заявки;

(iii) повинна відповідати встановленій вимозі єдності винаходу;

(iv) повинна супроводжуватися сплатою встановлених зборів.

Стаття 4. Заява

(1) Заява містить:

(i) клопотання про те, щоб міжнародна заявка розглядалася згідно з цим Договором;

(ii) вказівку Договірної держави чи держав, в яких на основі міжнародної заявки просять охорони винаходу («зазначені держави»); якщо відносно будь-якої зазначеної держави можна просити регіональний патент і заявник бажає одержати регіональний, а не національний патент, у заяві це повинно бути обумовлено; якщо відповідно до договору про регіональний патент заявник не має можливості обмежити свою заявку окремими державами-учасницями цього договору, вказівка однієї з цих держав і прохання про одержання регіонального патенту повинні розглядатися як вказівка всіх держав-учасниць цього договору; якщо відповідно до національного законодавства зазначеної держави вказівка цієї держави має силу заявки на регіональний патент, цю вказівку потрібно розглядати як намір одержати регіональний патент;

(iii) ім'я та інші встановлені відомості про заявника та агента (якщо такий є);

(iv) назва винаходу;

(v) ім'я та інші встановлені відомості про винахідника, якщо національне законодавство принаймні однієї з зазначених держав вимагає, щоб ці відомості були представлені одночасно з поданням національної заявки. В протилежному випадку зазначені відомості можуть бути представлені або в заяві, або в окремих листах, що адресуються кожному зазначеному відомству держави, національне законодавство якої вимагає подання згаданих відомостей, але дозволяє представляти їх після подання національної заявки.

(2) За вказівку кожної Договірної держави у встановлений строк сплачується встановлене мито.

(3) Якщо заявник не витребує будь-якого із перелічених у статті 43 виду охорони, вказівка держави означає, що охорона, яка витребується, укладається у видачі патенту зазначеною державою чи відносно цієї держави. Для цілей цього пункту положення статті 2 (ii) не застосовуються.

(4) Відсутність у заяві імені та інших встановлених відомостей про винахідника не спричинює жодних наслідків у будь-якій зазначеній державі, національне законодавство якої вимагає подання цих відомостей, але дозволяє представляти їх після подання національної заявки. Неподання згаданих відомостей в окремому листі не спричинює жодних наслідків у будь-якій зазначеній державі, національне законодавство якої не вимагає їх подання.

Стаття 5. Опис винаходу

Опис повинен розкривати винахід досить ясно та повно, щоб винахід міг бути здійснений фахівцем у даній галузі.

Стаття 6. Формула винаходу

Пункт чи пункти формули винаходу повинні визначати об'єкт, на який вимагається охорона. Пункти формули винаходу повинні бути ясними й точними. Вони повинні повністю підтверджуватися описом винаходу.

Стаття 7. Креслення

(1) З урахуванням положень пункту 2 (ii) креслення подаються, коли вони необхідні для розуміння винаходу.

(2) Якщо креслення не є необхідними для розуміння винаходу, але характер винаходу допускає ілюстрацію у вигляді креслень:

(i) заявник може включити такі креслення до міжнародної заявки при її поданні;

(ii) будь-яке зазначене відомство може вимагати, щоб заявник представив йому такі креслення у зазначений строк.

Стаття 8. Домагання пріоритету

(1) Міжнародна заявка може містити у порядку, встановленому Інструкцією, заяву про пріоритет однієї чи декількох заявок, що передують, поданих до будь-якої країни-учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності чи відносно будь-якої такої країни.

(2) (a) З урахуванням положень підпункту (b) умови та наслідки будь-якого домагання пріоритету, заявлені відповідно до пункту (1), повинні бути такими, як передбачено статтею 4 Стокгольмського акта Паризької конвенції про охорону промислової власності.

(b) Міжнародна заявка, що містить домагання пріоритету однієї чи декількох заявок, що передують, поданих до Договірної держави, чи

відносно такої держави, може містити вказівку цієї держави. Якщо в міжнародній заявці міститься домагання пріоритету однієї чи декількох національних заявок, поданих до будь-якої зазначеної держави чи відносно такої держави, або якщо міститься домагання пріоритету іншої міжнародної заявки, в якій була зазначена тільки одна держава, умови та наслідки домагання пріоритету в цій державі регулюються національним законодавством.

Стаття 9. Заявник

(1) Будь-який громадянин Договірної держави чи особа, що проживає у цій державі, може подати міжнародну заявку.

(2) Асамблея може прийняти рішення, яке дозволяє громадянам будь-якої країни-учасниці Паризької конвенції про охорону промислової власності, що не бере участь в цьому Договорі, а також особам, що проживають у цій країні, подавати міжнародні заявки.

(3) Поняття громадянства і місцепроживання, а також застосування цих понять у тих випадках, коли мається декілька заявників чи коли заявники не є одними й тими ж для всіх зазначених держав, визначаються Інструкцією.

Стаття 10. Відомство, що одержує

Міжнародна заявка подається до встановленого відомства, що одержує, яке перевіряє та розглядає її у порядку, передбаченому цим Договором та Інструкцією.

Стаття 11. Дата і наслідки подання міжнародної заявки

(1) Відомство, що одержує, встановлює як дату міжнародного подання дату одержання міжнародної заявки, якщо при її одержанні відомство приходить до висновку, що:

(i) заявник з усією ймовірністю не позбавлений, по причині громадянства чи місцепроживання, права подання міжнародної заявки до відомства, що одержує;

(ii) міжнародна заявка складена встановленою мовою;

(iii) міжнародна заявка містить принаймні таке:

(a) згадку про те, що вона подається як міжнародна заявка;

(b) вказівку, принаймні, однієї Договірної держави;

(c) ім'я заявника, як встановлено;

(d) частину, що зовні нагадує опис винаходу;

(e) частину, що зовні нагадує пункт чи пункти формули винаходу.

(2) (a) Якщо відомство, що одержує, встановить, що міжнародна заявка на дату її одержання не задовольняє вимогам, переліченим у пункті (1), воно пропонує заявнику внести необхідні виправлення, як передбачено Інструкцією.

(б) Якщо заявник виконає цю вимогу відповідно до Інструкції, відомство, що одержує, встановлює у вигляді дати міжнародного подання дату одержання необхідних виправлень.

(3) З урахуванням положень, передбачених статтею 64 (4), будь-яка міжнародна заявка, що відповідає вимогам, переліченим у підпунктах (і)–(ііі) пункту (1), і відносно якої встановлена дата міжнародного подання, має силу правильно оформленої національної заявки в кожній зазначеній державі від дати міжнародного подання, що розглядається як дата фактичного подання в кожній зазначеній державі.

(4) Подання будь-якої міжнародної заявки, що відповідає вимогам, переліченим у підпунктах (і)–(ііі) пункту (1), прирівнюється до подання правильно оформленої національної заявки в значенні Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття 12. Пересилка міжнародної заявки до Міжнародного бюро і до Міжнародного пошукового органу

(1) Відповідно до процедури, передбаченої Інструкцією, один примірник міжнародної заявки зберігається у відомстві, що одержує («копія для відомства, що одержує»), один примірник пересилають до Міжнародного бюро («реєстраційний примірник») і один примірник пересилають до компетентного Міжнародного пошукового органу, згаданого в статті 16 («копія для пошуку»).

(2) Реєстраційний примірник вважається оригіналом міжнародної заявки.

(3) Міжнародна заявка вважається вилученою, якщо реєстраційний примірник не був одержаний Міжнародним бюро у встановлений строк.

Стаття 13. Можливість одержання копії міжнародної заявки зазначеними відомствами

(1) Будь-яке зазначене відомство може просити Міжнародне бюро вислати йому копію міжнародної заявки до її розсилки, передбаченої статтею 20, і Міжнародне бюро по закінченні одного року від дати пріоритету негайно направляє таку копію зазначеному відомству.

(2) (а) Заявник може у будь-який час направити копію своєї міжнародної заявки будь-якому зазначеному відомству.

(б) Заявник може в будь-який час просити Міжнародне бюро вислати копію його міжнародної заявки будь-якому зазначеному відомству, і Міжнародне бюро негайно направляє копію такому відомству.

(с) Будь-яке національне відомство може повідомити Міжнародне бюро, що воно не бажає одержувати копії, як передбачено в підпункті (б); в цьому випадку згаданий підпункт не застосовується відносно цього відомства.

Стаття 14. Деякі недоліки міжнародної заявки

(1) (а) Відомство, що одержує, перевіряє, чи не має міжнародна заявка яких-небудь з наступних недоліків, а саме:

(i) не підписана, як передбачено Інструкцією;

(ii) не містить встановлених відомостей про заявника;

(iii) не містить назви;

(iv) не містить реферату;

(v) не задовольняє тією мірою, як це передбачено Інструкцією, вимогам щодо оформлення міжнародної заявки.

(б) Якщо відомство, що одержує, встановить наявність будь-яких з наведених недоліків, воно пропонує заявнику виправити міжнародну заявку у встановлений строк; у разі невиконання цієї вимоги заявка вважається вилученою, і відомство, що одержує, робить заяву про це вилучення.

(2) Якщо у міжнародній заявці робиться посилання на креслення, що в дійсності до неї не включені, відомство, що одержує, повідомляє про це заявника, і він може подати креслення у встановлений строк. Якщо заявник зробить це, датою міжнародного подання вважається дата одержання креслень відомством, що одержує. У протилежному разі будь-яке посилання на зазначені креслення вважається недійсним.

(3) (а) Якщо відомство, що одержує, встановить, що збори, передбачені статтею 3 (4) (iv), не сплачені у встановлений строк чи мито, передбачене статтею 4 (2), не сплачене за жодну із зазначених держав, міжнародна заявка вважається вилученою, і відомство, що одержує, заявляє про це вилучення.

(б) Якщо відомство, що одержує, встановить, що мито, передбачене статтею 4 (2), сплачене у встановлений строк за одну чи більше, але не за всі зазначені держави, вказівка тих держав, за які мито у встановлений строк не сплачене, вважається вилученою, і відомство, що одержує, заявляє про це вилучення.

(4) Якщо відомство, що одержує, після встановлення дати міжнародного подання міжнародної заявки виявить у встановлений строк, що будь-яку з вимог, перелічених у підпунктах (i)-(iii) пункту (1) статті 11, не було виконано на цю дату, згадана заявка вважається вилученою, і відомство, що одержує, заявляє про це вилучення.

Стаття 15. Міжнародний пошук

(1) За кожною міжнародною заявою проводиться міжнародний пошук.

(2) Метою міжнародного пошуку є виявлення відповідного рівня техніки.

(3) Міжнародний пошук проводиться на основі формули винаходу з належним урахуванням опису винаходу і креслень (якщо є такі).

(4) Міжнародний пошуковий орган, згаданий у статті 16, прагне виявити відповідний рівень техніки тією мірою, наскільки дозволяють його можливості, і в будь-якому випадку використовує документацію, визначену Інструкцією.

(5) (а) Заявник, який подає національну заявку до національного відомства Договірної держави чи до національного відомства, що діє від імені такої держави, може, якщо це дозволяється національним законодавством Договірної держави, і відповідно до умов, визначених цим законодавством, просити, щоб за його заявою був проведений пошук, аналогічний міжнародному пошуку («пошук міжнародного типу»).

(б) Національне відомство Договірної держави чи національне відомство, що діє від імені такої держави, може, якщо це дозволяється національним законодавством Договірної держави, піддати будь-яку національну заявку, що подана до такого відомства, пошуку міжнародного типу.

(с) Пошук міжнародного типу проводиться Міжнародним пошуковим органом, згаданим у статті 16, що був би компетентним проводити міжнародний пошук, якби ця національна заявка була міжнародною заявою і була б подана до відомства, згаданого в підпунктах (а) і (б). Якщо національна заявка складена мовою, на якій Міжнародний пошуковий орган не має можливості розглядати заявки, пошук міжнародного типу проводиться за підготовленим заявником перекладом на мову, встановлену для міжнародних заявок і на якій даний Міжнародний пошуковий орган зобов'язався приймати міжнародні заявки. Національна заявка і переклад, коли він вимагається, представляються за формою, встановленою для міжнародних заявок.

Стаття 16. Міжнародний пошуковий орган

(1) Міжнародний пошук проводиться Міжнародним пошуковим органом, яким може бути або національне відомство, або міжурядова організація, як, наприклад, Міжнародний патентний інститут, у завдання якого входить підготовка звітів про документаційний пошук про рівень техніки відносно винаходів, що заявляються.

(2) Якщо в період до заснування єдиного Міжнародного пошукового органу існує декілька міжнародних пошукових органів, кожне відомство, що одержує, зазначає відповідно до умов угоди, згаданої в пункті (3) (б), Міжнародний пошуковий орган чи органи, компетентні в проведенні пошуку за міжнародними заявками, що подаються до цього відомства.

(3) (а) Міжнародні пошукові органи призначаються Асамблеєю. Міжнародним пошуковим органом може бути призначено будь-яке національне відомство чи будь-яка міжурядова організація, які відповідають вимогам, передбаченим у підпункті (с).

(b) Призначення здійснюється зі згоди національного відомства чи міжурядової організації, що призначаються таким Органом, і за умови укладення угоди, що підлягає затвердженню Асамблеєю, між таким відомством чи організацією і Міжнародним бюро. В угоді повинні бути визначені права та обов'язки сторін, зокрема формальне зобов'язання такого відомства чи організації застосовувати і дотримуватися всіх загальних правил міжнародного пошуку.

(c) Інструкція передбачає мінімум вимог, зокрема, відносно персоналу і документації, яким повинне відповідати будь-яке відомство чи організація, перш ніж вони можуть бути призначені, і яким вони повинні відповідати протягом всього строку їх призначення.

(d) Призначення здійснюється на певний строк, що може бути продовжений.

(e) Перш ніж прийняти рішення про призначення будь-якого національного відомства чи міжурядової організації, а також про продовження або припинення строку такого призначення, Асамблея заслуховує зацікавлене відомство чи організацію і дає запит на пропозиції Комітету по технічному співробітництву, згаданого в статті 56, після того, як цей Комітет буде створений.

Стаття 17. Процедура, що застосовується Міжнародним пошуковим органом

(1) Процедура, що застосовується Міжнародним пошуковим органом, визначається положеннями цього Договору, Інструкції та угоди, яку Міжнародне бюро укладає з цим Органом відповідно до цього Договору та Інструкції.

(2) (a) Якщо Міжнародний пошуковий орган вважає, що:

(i) міжнародна заявка стосується об'єкта, за яким відповідно до Інструкції Міжнародний пошуковий орган не зобов'язаний проводити міжнародний пошук, і в даному випадку він приймає рішення не проводити такий пошук, чи

(ii) опис винаходу, формула винаходу чи креслення не задовольняють встановленим вимогам настільки, що проведення повноцінного пошуку є неможливим, згаданий Орган зазначає такий факт у декларації і повідомляє заявника та Міжнародне бюро, що звіт про міжнародний пошук не буде підготовлений.

(b) Якщо будь-яка з ситуацій, згаданих у підпункті (a), виявлена лише у зв'язку з деякими пунктами формули, то звіт про міжнародний пошук містить відповідне зауваження відносно таких пунктів, в той час як по інших пунктах формули згаданий звіт готується відповідно до статті 18.

(3) (a) Якщо Міжнародний пошуковий орган вважає, що міжнародна заявка не задовольняє вимозі єдності винаходу, як це визначається Інструкцією, він пропонує заявникові сплатити додаткові мита.

Міжнародний пошуковий орган готує звіт про міжнародний пошук за тими частинами міжнародної заявки, що стосуються винаходу, згаданого першим у формулі («головний винахід»), а також за умови сплати у встановлений строк необхідних додаткових зборів за тими частинами міжнародної заявки, що стосуються винаходів, за які такі мита сплачені.

(б) Національне законодавство будь-якої зазначеної держави може передбачити, що у разі, коли національне відомство цієї держави вважає пропозицію Міжнародного пошукового органу, згадану у підпункті (а), обґрунтованою і коли заявник не сплатив усі додаткові мита, ті частини міжнародної заявки, за якими пошук не проводився, вважаються вилученими відносно їх дії в цій державі, якщо заявник не сплатить спеціальне мито до національного відомства цієї держави.

Стаття 18. Звіт про міжнародний пошук

(1) Звіт про міжнародний пошук складається у встановлений строк і за встановленою формою.

(2) Звіт про міжнародний пошук відразу після його підготовки направляється Міжнародним пошуковим органом заявнику і Міжнародному бюро.

(3) Звіт про міжнародний пошук чи декларація, згадана в статті 17 (2) (а), перекладаються на мову, передбачену Інструкцією. Переклади виконуються або Міжнародним бюро, або за його замовленням, але під його відповідальність.

Стаття 19. Зміна формули винаходу в Міжнародному бюро

(1) Після одержання звіту про міжнародний пошук заявник має право один раз змінити формулу міжнародної заявки, подати зміни до Міжнародного бюро у встановлений строк. Одночасно заявник може подати відповідно до Інструкції коротке пояснення змін і зазначити, як вони могли б відбитися на описі винаходу та кресленнях.

(2) Зміни не повинні виходити за межі того, що розкрито в початковій міжнародній заявці.

(3) Якщо національне законодавство будь-якої зазначеної держави дозволяє, щоб зміни виходили за межі того, що розкрито у початковій міжнародній заявці, недотримання пункту (2) не має наслідків у цій державі.

Стаття 20. Розсилання матеріалів міжнародної заявки до зазначених відомств

(1) (а) Міжнародна заявка разом із звітом про міжнародний пошук (включаючи будь-яке зауваження, згадане у статті 17 (2) (б)) або декларацією, заданою у статті 17 (2) (а), розсилається до кожного зазначеного відомства, як передбачено Інструкцією, якщо зазначене відомство не відмовляється від такого порядку повністю чи частково.

(б) Матеріали, що розсилаються, містять переклад (як встановлено) згаданого звіту чи декларації.

(2) Якщо формула винаходу була змінена відповідно до статті 19 (1), матеріали повинні містити або повний текст формули винаходу як у початковому, так і в зміненому вигляді, або повний текст формули винаходу в початковому вигляді із зазначенням внесених змін, а також пояснення, згадане у статті 19 (1), якщо таке мається.

(3) На прохання зазначеного відомства чи заявника Міжнародний пошуковий орган надсилає відомству чи заявнику відповідно, як це передбачено Інструкцією, копії документів, на які робляться посилання в звіті про міжнародний пошук.

Стаття 21. Міжнародна публікація

(1) Міжнародне бюро здійснює публікацію міжнародних заявок.

(2) (а) За винятком випадків, передбачених у підпункті (б) і в статті 64 (3), міжнародна публікація міжнародної заявки здійснюється негайно по закінченні 18 місяців від дати пріоритету цієї заявки.

(б) Заявник може просити Міжнародне бюро опублікувати його міжнародну заявку в будь-який час до закінчення строку, згаданого в підпункті (а). Міжнародне бюро виконує це прохання відповідно до Інструкції.

(3) Звіт про міжнародний пошук чи декларація, згадана в статті 17 (2) (а), публікуються як встановлено Інструкцією.

(4) Мова і форма міжнародної публікації, а також інші подробиці визначаються Інструкцією.

(5) Міжнародна публікація не здійснюється, якщо міжнародна заявка вилучається або вважається вилученою до того, як завершена технічна підготовка до її публікації.

(6) Якщо міжнародна заявка містить вирази чи креслення, що, на погляд Міжнародного бюро, суперечать моралі чи суспільному порядку, чи якщо, на його погляд, міжнародна заявка містить зневажливі висловлювання, як вони визначені Інструкцією, Міжнародне бюро має право при публікації опустити такі вирази, креслення або висловлювання, зазначивши їх місце, кількість опущених слів і креслень. На запит Міжнародне бюро надає окремі копії опущених частин тексту чи креслень.

Стаття 22. Копія, переклад і мито для зазначених відомств

(1) Заявник подає копію міжнародної заявки (за винятком випадку, коли розсилка вже здійснена згідно із статтею 20) та її переклад (як встановлено), а також сплачує національне мито (якщо таке передбачено) в кожне зазначене відомство не пізніше 20 місяців від дати пріоритету. Якщо національне законодавство зазначеної держави вимагає задування імені та інших встановлених відомостей про винахідника, проте допускає виконання цієї вимоги після подання національної заявки, заявник подає згадані відомості, якщо вони були відсутні в заяві, до національного

відомства цієї держави чи до національного відомства, що діє від імені цієї держави, не пізніше 20 місяців від дати пріоритету.

(2) У тих випадках, коли Міжнародний пошуковий орган зазначає в декларації згідно зі статтею 17 (2) (а), що звіт про міжнародний пошук не буде підготовлений, строк для виконання дій, згаданих у пункті (1) цієї статті, є таким самим, як це передбачено в пункті (1).

(3) Для здійснення дій, згаданих у пунктах (1) чи (2), будь-яке національне законодавство може встановити строки, що закінчуються пізніше, ніж передбачено цими пунктами.

Стаття 23. Відстрочення національної процедури

(1) Зазначені відомства не проводять процедуру за міжнародною заявою чи експертизу за цією заявою до закінчення відповідного строку, передбаченого в статті 22.

(2) Незважаючи на положення пункту (1), будь-яке зазначене відомство на спеціальне прохання заявника може в будь-який час вести процедуру за міжнародною заявою або експертизу за цією заявою.

Стаття 24. Можливе припинення дії міжнародної заявки в зазначених державах

(1) З урахуванням положень статті 25, що застосовуються у випадках, визначених підпунктом (ii) цієї статті, дія міжнародної заявки, передбачена статтею 11 (3), припиняється в будь-якій зазначеній державі з тими самими наслідками, що і при вилученні будь-якої національної заявки в цій державі, якщо:

(i) заявник вилучає свою міжнародну заявку чи вказівку цієї держави;

(ii) міжнародна заявка вважається вилученою в силу статей 12 (3), 14 (1) (b), 14 (3) (а) або 14 (4) чи якщо вказівка цієї держави вважається вилученою в силу статті 14 (3) (b);

(iii) заявник не виконає у відповідний строк дій, передбачених статтею 22.

(2) Незважаючи на положення пункту (1), будь-яке зазначене відомство може зберегти дію міжнародної заявки, передбачену статтею 11 (3), навіть у тому випадку, коли це не вимагається в силу статті 25 (2).

Стаття 25. Перегляд рішень зазначеними відомствами

(1) (а) Якщо відомство, що одержує, відмовилося встановити дату міжнародного подання чи заявило, що міжнародна заявка вважається вилученою, чи якщо Міжнародне бюро встановило факт, передбачений статтею 12 (3), Міжнародне бюро на прохання заявника негайно висилає копії будь-якого документа справи до будь-якого із зазначених відомств, названих заявником.

(b) Якщо відомство, що одержує, заявило, що вказівка будь-якої з держав вважається вилученою, Міжнародне бюро на прохання заявника

негайно висилає копію будь-якого документа справи національному відомству такої держави.

(с) Прохання, згадане в підпунктах (а) чи (б), повинно бути представлене у встановлений строк.

(2) (а) З урахуванням положень підпункту (б) кожне зазначене відомство вирішує, за умови сплати національного мита у встановлений строк (якщо таке передбачено) і подання у встановлений строк відповідного перекладу (як встановлено), чи обґрунтована відмова, заява або встановлення факту, згадані в пункті (1), у світлі положень цього Договору і Інструкції, та якщо воно дійде висновку, що така відмова чи заява є результатом помилки чи упуущення з боку відомства, що одержує, або що встановлення факту є результатом помилки чи упуущення з боку Міжнародного бюро, зазначене відомство розглядає міжнародну заявку щодо дії в даній державі так, як начебто така помилка чи упуущення не мали місця.

(б) Якщо реєстраційний екземпляр надійшов до Міжнародного бюро по закінченні строку, передбаченого статтею 12 (3), з причини якої-небудь помилки чи упуущення з боку заявника, положення підпункту (а) застосовуються тільки при наявності умов, згаданих у статті 48 (2).

Стаття 26. Можливість внесення виправлень до міжнародної заявки у зазначених відомствах

Зазначені відомства не можуть відхилити міжнародну заявку на тій підставі, що вона не відповідає вимогам цього Договору та Інструкції, без надання заявнику можливості виправити згадану заявку тією мірою і відповідно до тієї процедури, що передбачена національним законодавством для таких самих або подібних ситуацій відносно національних заявок.

Стаття 27. Вимоги національного законодавства

(1) Національні законодавства не можуть подавати інші чи додаткові вимоги до форми чи змісту міжнародної заявки, крім тих, що передбачені цим Договором та Інструкцією.

(2) Положення пункту (1) не розповсюджуються на статтю 7 (2) і не перешкоджають національному законодавству вимагати як тільки розгляд міжнародної заявки почався у зазначеному відомстві:

(і) згадування імені посадової особи, уповноваженої представляти заявника, який є юридичною особою;

(іі) подання документів, що не є частиною міжнародної заявки, є доказом тверджень чи заяв, наведених у цій заявці, включаючи підтвердження міжнародної заявки підписом заявника в тих випадках, коли ця заявка при її поданні була підписана його представником чи агентом.

(3) Якщо заявник в будь-якій зазначеній державі не має права, згідно з національним законодавством цієї держави, подавати національну

заявку, бо він не є винахідником, зазначене відомство може відхилити міжнародну заявку.

(4) Якщо національне законодавство містить вимоги до форми і змісту національних заявок, що з точки зору заявників є більш сприятливим, ніж вимоги до міжнародних заявок, передбачені цим Договором та Інструкцією, національне відомство, суди та будь-які інші компетентні органи такої зазначеної країни чи органи, що діють від його імені, можуть застосовувати перші вимоги до міжнародних заявок замість останніх, за винятком тих випадків, коли заявник наполягає на застосуванні до його міжнародної заявки вимог, які передбачені цим Договором та Інструкцією.

(5) Ніщо в цьому Договорі та Інструкції не повинно розумітися як можливе обмеження права кожної Договірної держави встановлювати матеріально-правові умови патентоспроможності. Зокрема, будь-яке положення цього Договору та Інструкції щодо визначення рівня техніки служить виключно для цілей міжнародної процедури, і, отже, будь-яка Договірна держава при визначенні патентоспроможності винаходу, що заявляється в міжнародній заявці, має право застосовувати критерії свого національного законодавства щодо рівня техніки та інших умов патентоспроможності, які не належать до вимог, що пред'являються до форми й змісту заявки.

(6) Національне законодавство може містити вимогу про подання заявником доказів щодо будь-якої матеріально-правової умови патентоспроможності, встановленої цим законодавством.

(7) Будь-яке відомство, що одержує, чи зазначене відомство, в якому вже почався розгляд міжнародної заявки, може застосовувати своє національне законодавство щодо вимоги про призначення заявником агента, що має право представляти заявників перед цим відомством, і (або) про повідомлення заявником адреси в зазначеній державі для цілей одержання повідомлень.

(8) Ніщо в цьому Договорі та Інструкції не повинно розумітися як обмеження права будь-якої Договірної держави застосовувати засоби, які воно визнає необхідними в цілях забезпечення національної безпеки, чи виходячи з основних економічних інтересів держави, обмежувати право власних громадян чи осіб, що проживають у цій державі, подавати міжнародні заявки.

Стаття 28. Зміна формули винаходу, опису винаходу та креслень у зазначених відомствах

(1) Заявнику надається право вносити зміни до формули винаходу, опису винаходу та креслень в кожному зазначеному відомстві у встановлений строк. Зазначені відомства не повинні видавати патент чи відмовляти у його видачі до закінчення такого строку, за винятком випадків, коли є спеціальна згода заявника.

(2) Зміни не повинні виходити за межі того, що розкрито в початковій міжнародній заявці, якщо це не допускається національним законодавством зазначеної держави.

(3) Зміни повинні відповідати вимогам національного законодавства зазначеної держави в усіх випадках, не передбачених цим Договором та Інструкцією.

(4) Якщо зазначене відомство вимагає подання перекладу міжнародної заявки, зміни повинні подаватися мовою перекладу.

Стаття 29. Наслідки міжнародної публікації

(1) Наслідки міжнародної публікації міжнародної заявки в зазначеній державі щодо охорони будь-яких прав заявника в цій державі є, з урахуванням положень пунктів (2)–(4), такими ж, які передбачені національним законодавством зазначеної держави в разі обов'язкової національної публікації національних заявок, за якими не проводилася експертиза.

(2) Якщо мова, якою була здійснена міжнародна публікація, відрізняється від мови, якою здійснюються публікації в зазначеній державі відповідно до національного законодавства, національне законодавство може передбачити, що наслідки, задані в пункті (1), настають лише після того, як:

(i) опублікований переклад на мову національної публікації відповідно до національного законодавства, чи

(ii) переклад на мову національної публікації став загальнодоступним шляхом викладення для публічного ознайомлення відповідно до національного законодавства, чи

(iii) переклад на мову національної публікації переданий заявником особі, що справді або вірогідно неправомірно використовує винахід, заявлений в міжнародній заявці, чи

(iv) мали місце обидві дії, згадані в підпунктах (i) і (iii), або обидві дії, згадані в підпунктах (ii) і (iii).

(3) Національне законодавство будь-якої зазначеної держави може передбачати, що у випадках, коли міжнародна публікація була здійснена на прохання заявника до закінчення 18 місяців від дати пріоритету, наслідки, згадані в пункті (1), настають тільки по закінченні 18 місяців від дати пріоритету.

(4) Національне законодавство будь-якої зазначеної держави може передбачати, що наслідки, згадані в пункті (1), настають лише від дати, на яку копія міжнародної заявки, опублікованої відповідно до статті 21, одержана національним відомством такої держави чи національним відомством, діючим від особи такої держави. Згадане відомство негайно публікує у своєму бюлетені дату одержання.

Стаття 30. Конфіденційний характер міжнародної заявки

(1) (а) З урахуванням положень підпункту (б) Міжнародне бюро і Міжнародні пошукові органи не дозволяють доступ до міжнародної заявки будь-якій особі чи органу до міжнародної публікації такої заявки за винятком випадків, коли є прохання чи дозвіл заявника.

(б) Положення підпункту (а) не поширюється на пересилку будь-яких матеріалів до компетентного Міжнародного пошукового органу, на пересилку, передбачену статтею 13, а також на розсилку, передбачену статтею 20.

(2) (а) Національні відомства не повинні дозволяти доступ до міжнародної заявки третіх осіб, за винятком випадків, коли є прохання чи дозвіл заявника до настання більш ранньої з наступних дат:

(і) дати міжнародної публікації міжнародної заявки;

(іі) дати одержання матеріалів міжнародної заявки відповідно до статті 20;

(ііі) дати одержання копії міжнародної заявки відповідно до статті 22.

(б) Положення підпункту (а) не перешкоджають національному відомству інформувати третіх осіб про те, що воно є зазначеним відомством, чи публікувати цей факт. Однак така інформація чи публікація може містити тільки наступні дані: відомості про відомство, що одержує, ім'я заявника, дату міжнародного подання, номер міжнародної заявки та назву винаходу.

(с) Положення підпункту (а) не перешкоджають зазначеному відомству дозволити доступ до міжнародної заявки органів судової влади.

(3) Положення пункту (2) (а) застосовуються до будь-якого відомства, що одержує, якщо тільки не йдеться про пересилку матеріалів, передбачену статтею 12 (1).

(4) Для цілей даної статті термін «доступ» означає будь-які засоби, включаючи особисте повідомлення та звичайну публікацію, за допомогою яких треті особи можуть одержати відомості; при цьому національне відомство, як правило, не повинне публікувати міжнародну заявку або її переклад до міжнародної публікації чи, якщо протягом 20 місяців від дати пріоритету не здійснена міжнародна публікація, до закінчення 20 місяців від згаданої дати пріоритету.

Розділ II МІЖНАРОДНА ПОПЕРЕДНЯ ЕКСПЕРТИЗА

Стаття 31. Вимога на проведення міжнародної попередньої експертизи

(1) На вимогу заявника за його міжнародною заявкою проводиться міжнародна експертиза, як це передбачено в наступних положеннях та в Інструкції.

(2) (а) Будь-який заявник, що є, як це визначено в Інструкції, громадянином Договірної держави, пов'язаної положеннями розділу II, або особою, яка проживає у цій державі, і міжнародна заявка якого була подана до відомства, що одержує, такої держави чи до відомства, що одержує, діючого від імені такої держави, має право подати вимогу на проведення міжнародної попередньої експертизи.

(б) Асамблея може дозволити особам, що мають право подавати міжнародні заявки, подавати вимоги на проведення міжнародної попередньої експертизи навіть у тому випадку, коли вони є громадянами держави чи особами, що проживають у державі, яка не бере участь у цьому Договорі чи бере участь, але не пов'язана положеннями розділу II.

(3) Вимога на проведення міжнародної попередньої експертизи подається окремо від міжнародної заявки. Ця вимога складається встановленою мовою, за встановленою формою і містить встановлені відомості.

(4) (а) У вимозі повинні бути визначені Договірна держава чи держави, в яких заявник має намір використати результати міжнародної попередньої експертизи («обрані держави»). Додаткові Договірні держави можуть бути обрані пізніше. Вибір може бути зроблений тільки з числа Договірних держав, вже зазначених, відповідно до статті 4.

(б) Заявники, згадані в пункті 2 (а), мають право обрати будь-яку Договірну державу, пов'язану положеннями розділу II. Заявники, згадані в пункті 2 (б), мають право обрати тільки ті Договірні держави, пов'язані положеннями розділу II, які заявили, що вони не заперечують бути обраними такими заявниками.

(5) Вимога супроводжується сплатою встановлених зборів у встановлений строк.

(6) (а) Вимога подається до компетентного Органу міжнародної попередньої експертизи, згаданого в статті 32.

(б) Прохання про будь-який додатковий вибір подається до Міжнародного бюро.

(7) Кожне обране відомство повідомляється про його вибір.

Стаття 32. Орган міжнародної попередньої експертизи

(1) Міжнародна попередня експертиза проводиться Органом міжнародної попередньої експертизи.

(2) У разі подачі вимог, згаданих у статті 31 (2) (а), відомство, що одержує, а в разі подачі вимог, згаданих у статті 31 (2) (б), Асамблея, відповідно до угоди, укладеної між зацікавленим Органом чи органами міжнародної попередньої експертизи і Міжнародним бюро, визначає Орган чи органи міжнародної попередньої експертизи, компетентні проводити попередню експертизу.

(3) Положення статті 16 (3) застосовуються *mutatis mutandis* щодо органів міжнародної попередньої експертизи.

Стаття 33. Міжнародна попередня експертиза

(1) Метою міжнародної попередньої експертизи є складання попереднього та необов'язкового висновку, чи подається заявлений винахід новим, чи відповідає він винахідницькому рівню (є неочевидним) і чи може бути промислово придатним.

(2) Для цілей міжнародної попередньої експертизи заявлений винахід вважається новим, якщо його не порочить рівень техніки, що передує, як він визначений Інструкцією.

(3) Для цілей міжнародної попередньої експертизи заявлений винахід вважається таким, що відповідає винахідницькому рівню, якщо він, зважаючи на рівень техніки, як він визначений Інструкцією, на відповідну встановлену дату не є очевидним для фахівців даної галузі.

(4) Для цілей міжнародної попередньої експертизи заявлений винахід вважається промислово придатним, якщо за своєю суттю він може бути здійснений або використаний (у технологічному сенсі) в будь-якій галузі промисловості. «Промисловість» треба розуміти в самому широкому значенні, як це визначено Паризькою конвенцією про охорону промислової власності.

(5) Критерії, описані вище, служать тільки для цілей міжнародної попередньої експертизи. Будь-яка Договірна держава може прийняти додаткові або інші критерії для вирішення питання, чи є заявлений винахід патентоспроможним у цій державі.

(6) При проведенні міжнародної попередньої експертизи звертається увага на всі документи, на які зроблено посилання у звіті про міжнародний пошук. Можуть також прийматися до уваги будь-які додаткові документи, що розглядаються як такі, що мають відношення до даного конкретного випадку.

Стаття 34. Процедура, що застосовується Органом міжнародної попередньої експертизи

(1) Процедура, що застосовується Органом міжнародної попередньої експертизи, визначається положеннями цього Договору, Інструкції та угоди, яку Міжнародне бюро укладає з цим Органом відповідно до цього Договору та Інструкції.

(2) (а) Заявник має право підтримувати контакт усно і письмово з Органом міжнародної попередньої експертизи.

(б) Заявник має право вносити зміни до формули винаходу, опису винаходу та креслень у встановленому порядку і у встановлений строк до підготовки висновку міжнародної попередньої експертизи. Зміни не повинні виходити за рамки того, що розкрито у початково поданій міжнародній заявці.

(с) Заявнику повідомляється, принаймні один раз, в письмовому вигляді думка Органу міжнародної попередньої експертизи, якщо цей Орган не вважає виконаними всі наступні умови:

(i) винахід задовольняє критеріям, передбаченим у статті 33 (1);

(ii) міжнародна заявка задовольняє вимогам цього Договору та Інструкції тою мірою, як встановлено цим Органом;

(iii) не передбачається внесення будь-яких зауважень відповідно до статті 35 (2) (остання пропозиція).

(d) Заявник може відповісти на письмове повідомлення, що містить думку Органу міжнародної попередньої експертизи.

(3) (a) Якщо Орган міжнародної попередньої експертизи вважає, що міжнародна заявка не задовольняє вимозі єдності винаходу, як це визначається Інструкцією, він може запропонувати заявнику на розсуд останнього, чи обмежити формулу таким чином, щоб вона відповідала даній вимозі, чи сплатити додаткові мита.

(b) Національне законодавство будь-якої обраної держави може передбачити, що в разі, якщо заявник віддасть перевагу обмежити формулу відповідно до підпункту (a), ті частини міжнародної заявки, що внаслідок обмеження не піддавалися міжнародній попередній експертизі, вважаються вилученими щодо їх дії в цій державі, якщо заявник не сплатить спеціальне мито до національного відомства цієї держави.

(с) Якщо заявник у встановлений строк не виконає вимоги, згадані в підпункті (a), Орган міжнародної попередньої експертизи складає висновок за тими частинами міжнародної заявки, що, на його погляд, належать до головного винаходу, і зазначає це в згаданому висновку. Національне законодавство будь-якої обраної держави може передбачити, що в разі, коли його національне відомство вважає думку Органу міжнародної попередньої експертизи обґрунтованою, ті частини міжнародної заявки, що не належать до головного винаходу, вважаються вилученими щодо їх дії в цій державі, якщо заявник не сплатить спеціальне мито в зазначене відомство.

(4) (a) Якщо Орган міжнародної попередньої експертизи вважає, що:

(i) міжнародна заявка належить до об'єкта, за яким відповідно до Інструкції Орган міжнародної попередньої експертизи не зобов'язаний проводити міжнародну попередню експертизу, і в даному випадку він приймає рішення не проводити таку експертизу, чи

(ii) опис винаходу, формула винаходу чи креслення є настільки неясними чи формула винаходу настільки слабо підкріплюється описом, що не може бути складено ніякого певного висновку щодо новизни, винахідницького рівня (неочевидності) або промислової придатності заявленого винаходу, згаданий орган не розглядає заявку відповідно до статті 33 (1) і повідомляє заявника про це рішення та його мотиви.

(б) Якщо будь-яка із ситуацій, згаданих в підпункті (а), виявлена лише за деякими пунктами формули винаходу чи в зв'язку з ними, положення згаданого підпункту застосовуються тільки до цих пунктів формули винаходу.

Стаття 35. Висновок міжнародної попередньої експертизи

(1) Висновок міжнародної попередньої експертизи складається у встановлений строк і за встановленою формою.

(2) Висновок міжнародної попередньої експертизи не містить ніяких тверджень про те, є чи подається заявлений винахід патентоспроможним або непатентоспроможним згідно з будь-яким національним законодавством. З урахуванням положень пункту (3) у висновку стверджується за кожним пунктом формули, чи відповідає він критеріям новизни, винахідницького рівня (неочевидності) та промислової придатності, як вони визначені для цілей міжнародної попередньої експертизи в статті 33 (1)–(4). Це твердження супроводжується посиланнями на документи, що вважаються підтвердженням зроблених висновків з такими поясненнями, що вимагаються в даних конкретних обставинах. Твердження супроводжується також іншими зауваженнями, як це передбачено Інструкцією.

(3) (а) Якщо Орган міжнародної попередньої експертизи при складанні заключення доходить висновку, що має місце будь-яка з ситуацій, згаданих у статті 34 (4) (а), у висновку міжнародної попередньої експертизи викладається цей висновок і його мотиви. Цей висновок не повинен містити будь-яких тверджень, передбачених у пункті (2).

(б) Якщо має місце ситуація, згадана в статті 34 (4) (б), у висновку міжнародної попередньої експертизи за такими пунктами формули винаходу викладаються висновки, як передбачено в підпункті (а), тоді як за іншими пунктами формули винаходу висновок містить твердження, згадане в пункті (2).

Стаття 36. Пересилка, переклад і розсилка висновку міжнародної попередньої експертизи

(1) Висновок міжнародної попередньої експертизи разом із встановленими додатками пересилається заявникові та Міжнародному бюро.

(2) (а) Висновок міжнародної попередньої експертизи та додатки до нього перекладаються на встановлені мови.

(б) Переклад згаданого висновку виконується Міжнародним бюро чи за його замовленням, але під його відповідальність, в той час як переклад зазначених додатків виконується заявником.

(3) (а) Висновок міжнародної попередньої експертизи разом з перекладом (як встановлено) і додатками (на мові оригіналу) розсилається Міжнародним бюро до кожного обраного відомства.

(б) Встановлений переклад додатків надсилається у встановлений строк до обраних відомств.

(4) Положення статті 20 (3) застосовуються *mutatis mutandis* щодо копій будь-якого документа, на що робиться посилання у висновку міжнародної попередньої експертизи і на що робилося посилання у звіті про міжнародний пошук.

Стаття 37. Вилучення вимоги на проведення міжнародної попередньої експертизи чи вибору держави

(1) Заявник може вилучити вибір будь-якої чи всіх держав.

(2) Вилучення вибору всіх держав вважається вилученням вимоги на проведення міжнародної попередньої експертизи.

(3) (а) Міжнародне бюро повідомляється про будь-яке вилучення.

(б) Міжнародне бюро, в свою чергу, повідомляє відповідні обрані відомства і відповідний Орган міжнародної попередньої експертизи.

(4) (а) З урахуванням положень підпункту (б) вилучення вимоги чи вибору Договірної держави вважається вилученням міжнародної заявки щодо цієї держави, якщо національне законодавство цієї держави не передбачає інших наслідків.

(б) Вилучення вимоги чи вибору не повинно розглядатися як вилучення міжнародної заявки, якщо це вилучення здійснюється до закінчення відповідного строку згідно із статтею 22; однак будь-яка Договірна держава може передбачити в своєму національному законодавстві, що викладене вище положення застосовується тільки в тому випадку, якщо його національне відомство отримує у зазначений строк копію міжнародної заявки разом з її перекладом (як встановлено) і національне мито.

Стаття 38. Конфіденційний характер міжнародної попередньої експертизи

(1) Міжнародне бюро чи Орган міжнародної попередньої експертизи без прохання чи згоди заявника не дозволяють доступ (у розумінні статті 30 (4) і з урахуванням умови, що міститься в ній) до матеріалів міжнародної попередньої експертизи, в будь-який час, будь-якій особі чи органу; це положення не застосовується до обраних відомств після складання висновку міжнародної попередньої експертизи.

(2) З урахуванням положень пункту (1), а також статей 36 (1) і (3) та 37 (3) (б) Міжнародне бюро та Орган міжнародної попередньої експертизи без прохання чи дозволу заявника не дають інформацію про складання чи відмову у складанні висновку міжнародної попередньої експертизи, а також про вилучення чи збереження вимоги чи якого-небудь вибору.

Стаття 39. Копія, переклад і мито для обраних відомств

(1) (а) Якщо вибір будь-якої Договірної держави зроблений до закінчення 19-го місяця від дати пріоритету, положення статті 22 не застосо-

вуються до такої держави і заявник подає копію міжнародної заявки (за винятком випадку, коли розсилка вже здійснена згідно зі статтею 20) і її переклад (як встановлено), а також сплачує національне мито (якщо таке передбачено) в кожне обране відомство не пізніше 30 місяців від дати пріоритету.

(б) Для здійснення дій, згаданих у підпункті (а), будь-яке національне законодавство може встановити строки, що закінчуються пізніше, ніж передбачено в цьому підпункті.

(2) Дія міжнародної заявки, передбачена статтею 11 (3), припиняється в обраній державі з тими ж наслідками, що і при вилученні будь-якої національної заявки в цій державі, якщо заявник не виконає дій, висловлених у пункті (1) (а), у відповідний строк, згаданий в пункті (а) чи (б).

(3) Будь-яке обране відомство може зберегти силу міжнародної заявки, передбачену статтею 11 (3), навіть якщо заявник не виконав вимог, висловлених в пункті (1) (а) чи (б).

Стаття 40. Відстрочення національної експертизи та іншої процедури

(1) Якщо вибір якої-небудь Договірної держави зроблений до закінчення 19-го місяця з дати пріоритету, положення статті 23 не застосовуються до такої держави, і національне відомство цієї держави чи національне відомство, що діє від імені цієї держави, з урахуванням положень пункту (2), не проводить експертизу та іншу процедуру за міжнародною заявкою до закінчення відповідного строку, згаданого в статті 39.

(2) Незважаючи на положення пункту (1), будь-яке обране відомство за спеціальним проханням заявника може в будь-який час проводити експертизу та іншу процедуру за міжнародною заявкою.

Стаття 41. Зміна формули винаходу, опису винаходу та креслень в обраних відомствах

(1) Заявнику надається можливість вносити зміни до формули винаходу, опису винаходу та креслень в кожному обраному відомстві у встановлений строк. Обрані відомства не повинні видавати патент чи відмовляти в його видачі до закінчення такого строку, за винятком випадків, коли мається спеціальна згода заявника.

(2) Зміни не повинні виходити за межі того, що розкрито у початково поданій міжнародній заявці, якщо це не допускається національним законодавством обраної держави.

(3) Зміни повинні відповідати вимогам національного законодавства обраної держави в усіх випадках, не передбачених цим Договором та Інструкцією.

(4) Якщо обране відомство вимагає подання перекладу міжнародної заявки, зміни повинні подаватися мовою перекладу.

Стаття 42. Результати національної експертизи в обраних відомствах

Обране відомство, одержуючи висновок міжнародної попередньої експертизи, не може вимагати від заявника подання копій документів або інформації про зміст будь-яких документів, які відносяться до експертизи однієї й тієї ж міжнародної заявки в будь-якому іншому обраному відомстві.

Розділ III ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 43. Прохання певних видів охорони

Щодо будь-якої зазначеної чи обраної держави, законодавство якої передбачає видачу авторських свідоцтв, свідчень про корисність, корисних моделей, додаткових патентів чи додаткових свідоцтв, додаткових авторських свідоцтв чи додаткових свідоцтв про корисність, заявник може вказати, як встановлено в Інструкції, що стосовно даної держави в його міжнародній заявці витребується не патент, а авторське свідоцтво, свідоцтво про корисність, корисна модель, додатковий патент чи додаткове свідоцтво, додаткове авторське свідоцтво чи додаткове свідоцтво про корисність; наслідки визначаються цією вказівкою заявника. Для цілей цієї статті та будь-якого правила, що відноситься до неї, положення статті 2 (ii) не застосовуються.

Стаття 44. Прохання двох видів охорони

Відносно будь-якої зазначеної чи обраної держави, законодавством якої допускається, що поряд з проханням патенту чи будь-якого одного з видів охорони, перелічених у статті 43, можна просити ще й інший із згаданих видів охорони, заявник може вказати, як встановлено Інструкцією, обидва види охорони, що він просить; наслідки визначаються цією вказівкою заявника. Для цілей цієї статті положення статті 2 (ii) не застосовуються.

Стаття 45. Договори про регіональні патенти

(1) Будь-який договір, який передбачає видачу регіональних патентів (договір про регіональний патент) і надає право надавати заявки на такі патенти всім особам, що користуються, згідно зі статтею 9, правом подавати міжнародні заявки, може передбачати, що міжнародні заявки, які містять вказівку чи вибір держави-учасника обох договорів — договору про регіональний патент і цього Договору, — можуть подаватися як заявки на регіональні патенти.

(2) Національне законодавство такої зазначеної чи обраної держави може передбачати, що будь-яка вказівка чи вибір цієї держави в

міжнародній заявці розглядається як бажання заявника одержати регіональний патент згідно з договором про регіональний патент.

Стаття 46. Неправильний переклад міжнародної заявки

Якщо обсяг охорони, що впливає з будь-якого патенту, виданого за міжнародною заявкою, через її неправильний переклад перевищує обсяг охорони, який витребовують у цій міжнародній заявці мовою оригіналу, компетентні органи зацікавленої Договірної держави мають право обмежити відповідно до зворотної сили обсяг охорони, що впливає з патенту, і оголосити його недійсним та скасованим тією мірою, якою він перевищує обсяг охорони, що витребовують у міжнародній заявці мовою оригіналу.

Стаття 47. Строки

(1) Подробиці щодо обчислення строків, що передбачаються цим Договором, визначаються Інструкцією.

(2) (а) Усі строки, встановлені в I та II розділах цього Договору, крім перегляду відповідно до статті 60, можуть бути змінені рішенням Договірних держав.

(б) Такі рішення приймаються або на Асамблеї, або голосуванням шляхом листування і повинні бути одноголосними.

(с) Подробиці процедури визначаються Інструкцією.

Стаття 48. Недотримання строків в окремих випадках

(1) Якщо будь-який строк, встановлений цим Договором чи Інструкцією, не був дотриманий з причини перебоїв у поштовому обслуговуванні чи неминучої втрати або затримки кореспонденції, строк вважається дотриманим у випадках, передбачених Інструкцією, якщо представлені докази і дотримані інші умови, визначені в Інструкції.

(2) (а) Будь-яка Договірна держава, щодо неї самої, допускає будь-яку затримку в дотриманні строків з причин, що передбачені національним законодавством цієї держави.

(б) Будь-яка Договірна держава, щодо неї самої, може допустити будь-яку затримку у дотриманні строків з інших причин, відмінних від згаданих у підпункті (а).

Стаття 49. Право на ведення справ у міжнародних органах

Будь-який повірений, патентний агент чи інша особа, що має право на ведення справ у національному відомстві, до якого подана міжнародна заявка, має також право вести справи по даній заявці у Міжнародному бюро, компетентному Міжнародному пошуковому органі і компетентному Органі міжнародної попередньої експертизи.

Розділ IV ТЕХНІЧНІ ПОСЛУГИ

Стаття 50. Послуги у галузі патентної інформації

(1) Міжнародне бюро може надавати послуги, що називаються в цій статті «інформаційні послуги», шляхом надання технічної та будь-якої іншої відповідної інформації, доступної йому на основі опублікованих документів, у першу чергу патентів і опублікованих заявок.

(2) Міжнародне бюро може надавати ці інформаційні послуги або безпосередньо, або через один чи декілька міжнародних пошукових органів, або через інші національні або міжнародні спеціалізовані організації, з якими Міжнародне бюро може укладати угоди.

(3) Інформаційні послуги здійснюються таким чином, щоб сприяти придбанню технічних знань і технології, включаючи існуючі опубліковані «ноу-хау», особливо тими Договірними державами, що є країнами, які розвиваються.

(4) Інформаційні послуги надаються урядам Договірних держав, їх громадянам та особам, що проживають у цих державах. Асамблея може прийняти рішення про надання таких послуг й іншим особам.

(5) (а) Будь-яка послуга урядам Договірних держав надається за плату по собівартості; проте, якщо це стосується уряду Договірної держави, що є країною, яка розвивається, послуга надається за більш низьку плату за умови, що різниця може бути покрита за рахунок прибутку від послуг, що надаються не урядам Договірних держав, а іншим особам, чи за рахунок джерел, згаданих у статті 51 (4).

(б) Розуміється, що плата, згадана в підпункті (а), є платою окрім і понад звичайну плату за виконання послуг національним відомством чи за виконання своїх зобов'язань Міжнародним пошуковим органом.

(6) Подробиці щодо застосування положень цієї статті визначаються рішеннями Асамблеї і в межах, встановлених Асамблеєю, робочими групами, що Асамблея може створити з цією метою.

(7) Асамблея, коли вона вважає це за необхідне, рекомендує порядок фінансування у доповнення до порядку, передбаченого в пункті (5).

Стаття 51. Технічна допомога

(1) Асамблея засновує Комітет по технічній допомозі (що називається у цій статті «Комітет»).

(2) (а) Члени Комітету обираються з числа Договірних держав з належним обліком представництва країн, що розвиваються.

(б) Генеральний директор за своєю ініціативою чи на прохання Комітету запрошує для участі в роботі Комітету представників міжурядових організацій, що займаються питаннями технічної допомоги країнам, що розвиваються.

(3) (а) Завдання Комітету полягає в організації та спостереженні за технічною допомогою Договірним державам, які є країнами, що розвиваються, в розвитку їх патентних систем на національній чи регіональній основі.

(б) Технічна допомога містить, окрім всього іншого, підготовку фахівців, відрядження експертів і постачання обладнання як для цілей демонстрації, так і для практичного застосування.

(4) Для фінансування проектів згідно з цією статтею Міжнародне бюро прагне укласти угоди, з одного боку, з міжнародними фінансовими організаціями та міжурядовими організаціями, зокрема з Організацією Об'єднаних Націй, установами Організації Об'єднаних Націй і спеціалізованими організаціями, пов'язаними з Організацією Об'єднаних Націй, які займаються питаннями надання технічної допомоги, і, з іншого боку, з урядами держав, що отримують технічну допомогу.

(5) Подробиці щодо застосування положень цієї статті визначаються рішеннями Асамблеї і в межах, що встановлюються Асамблеєю, робочими групами, що Асамблея може створити з цією метою.

Стаття 52. Зв'язок з іншими положеннями Договору

Цей розділ не порушує фінансових положень, що містяться в інших розділах Договору. Ці положення не поширюються на цей розділ чи на його застосування.

Розділ V АДМІНІСТРАТИВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 53. Асамблея

(1) (а) З урахуванням положень статті 57 (8) Асамблея складається з Договірних держав.

(б) Уряд кожної Договірної держави представлено одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(2) (а) Асамблея:

(i) розглядає всі питання, що стосуються збереження та розвитку Союзу і застосування цього Договору;

(ii) виконує завдання, що спеціально покладені на неї іншими положеннями цього Договору;

(iii) дає Міжнародному бюро вказівки щодо підготовки конференцій по перегляду;

(iv) розглядає та затверджує звіти і діяльність Генерального директора, що стосуються Союзу, і дає йому всі необхідні інструкції з питань, які входять до компетенції Союзу;

(v) розглядає та затверджує звіти і схвалює діяльність Виконавчого комітету, створеного відповідно до пункту (9), а також дає йому інструкції;

(vi) визначає програму, приймає трирічний (з 1980 р. бюджет Союзу є дворічним. — *Ред.*) бюджет Союзу і затверджує його фінансові звіти;

(vii) затверджує фінансовий регламент Союзу;

(viii) створює такі комітети та робочі групи, які вважає необхідними для здійснення цілей Союзу;

(ix) визначає, які держави, що не є Договірними державами, і, з урахуванням положень пункту (8), які міжурядові та міжнародні неурядові організації можуть бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(x) здійснює будь-які інші належні дії, спрямовані на досягнення цілей Союзу, і виконує всі інші функції, що впливають з цього Договору.

(b) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) Делегат може представляти тільки одну державу і голосувати лише від її імені.

(4) Кожна Договірна держава має один голос.

(5) (a) Половина Договірних держав складає кворум.

(b) За відсутності кворуму Асамблея може приймати рішення, однак усі рішення Асамблеї, за винятком рішень, які стосуються її власних правил процедури, набувають чинності лише тоді, коли кворум і необхідна більшість голосів досягнуті голосуванням шляхом листування, як це передбачено в Інструкції.

(6) (a) З урахуванням положень статей 47 (2) (b), 58 (2) (b), 58 (3) і 61 (2) (b) Асамблея приймає свої рішення більшістю у дві третини поданих голосів.

(b) Голоси тих, що утрималися, до уваги не приймаються.

(7) З питань, що становлять інтерес виключно для держав, пов'язаних положеннями розділу II, будь-яке посилання на Договірні держави в пунктах (4), (5) і (6) вважається таким, що застосовується лише до держав, пов'язаних положеннями розділу II.

(8) Будь-яка міжурядова організація, призначена Міжнародним пошуковим органом чи Органом міжнародної попередньої експертизи, допускається на засідання Асамблеї як спостерігач.

(9) Коли кількість Договірних держав перевищує 40 держав, Асамблея створює Виконавчий комітет. Будь-яке посилання на Виконавчий комітет у цьому Договорі та Інструкції розглядається як посилання на цей Комітет після його утворення.

(10) До утворення Виконавчого комітету Асамблея приймає в межах програми й трирічного бюджету річні програми і бюджети, підготовлені Генеральним директором (з 1980 р. програма та бюджет Союзу є дворічним. — *Ред.*).

(11) (а) Асамблея збирається на чергову сесію один раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, у той же час і в тому ж місці, що і Генеральна Асамблея Організації.

(б) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором за вимогою Виконавчого комітету чи за вимогою однієї чверті Договірних держав.

(12) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 54. Виконавчий комітет

(1) Після того як Асамблея створить Виконавчий комітет, він керується викладеними положеннями.

(2) (а) З урахуванням положень статті 57 (8) Виконавчий комітет складається з держав, обраних Асамблеєю з числа держав-членів Асамблеї.

(б) Уряд кожної держави-члена Виконавчого комітету представлено одним делегатом, що може мати заступників, радників та експертів.

(3) Кількість держав-членів Виконавчого комітету складає одну четверту частину кількості держав-членів Асамблеї. При визначенні кількості місць, що підлягають заповненню, решта, що залишається після ділення на чотири, не береться до уваги.

(4) При виборах членів Виконавчого комітету Асамблея приділяє належну увагу справедливому географічному розподілу.

(5) (а) Члени Виконавчого комітету здійснюють свої функції від закриття сесії Асамблеї, на якій вони були обрані, до закриття наступної чергової сесії Асамблеї.

(б) Члени Виконавчого комітету можуть бути переобрані, але в кількості, що не перевищує двох третин їх складу.

(с) Асамблея встановлює докладні правила виборів і можливих перевиборів членів Виконавчого комітету.

(6) (а) Виконавчий комітет:

(i) готує проект порядку денного Асамблеї;

(ii) подає Асамблеї пропозиції, що стосуються проектів програми та дворічного бюджету Союзу, підготовлені Генеральним директором;

(iii) [Вилучено]

(iv) подає Асамблеї з відповідними зауваженнями періодичні звіти Генерального директора та щорічні акти фінансових ревізій;

(v) відповідно до рішень Асамблеї і з урахуванням обставин, що виникли між двома черговими сесіями Асамблеї, приймає всі необхідні міри, щоб забезпечити виконання Генеральним директором програми Союзу;

(vi) виконує всі інші функції, покладені на нього відповідно до цього Договору.

(б) З питань, що становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Виконавчий комітет приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(7) (а) Виконавчий комітет збирається на чергову сесію раз на рік за скликанням Генерального директора, по можливості у той же час і в тому ж місці, що і Координаційний комітет Організації.

(б) Виконавчий комітет збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором або за його власною ініціативою, або на прохання Голови, або за вимогою однієї чверті членів Виконавчого комітету.

(8) (а) Кожна держава-член Виконавчого комітету має один голос.

(б) Половина держав-членів Виконавчого комітету складає кворум.

(с) Рішення приймаються простою більшістю поданих голосів.

(д) Голоси тих, що утрималися, не беруться до уваги.

(е) Делегат може представляти тільки одну державу і голосувати тільки від її імені.

(9) Договірні країни, що не є членами Виконавчого комітету, допускаються на його засідання як спостерігачі, як і будь-яка міжурядова організація, призначена Міжнародним пошуковим органом чи Органом міжнародної попередньої експертизи.

(10) Виконавчий комітет приймає свої правила процедури.

Стаття 55. Міжнародне бюро

(1) Адміністративні завдання Союзу здійснюються Міжнародним бюро.

(2) Міжнародне бюро виконує функції Секретаріату різних органів Союзу.

(3) Генеральний директор є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(4) Міжнародне бюро видає Бюлетень і здійснює інші публікації, передбачені Інструкцією чи визначені Асамблеєю.

(5) Інструкція визначає послуги, які національні відомства виявляють Міжнародному бюро, міжнародним пошуковим органам і органам міжнародної попередньої експертизи з тим, щоб сприяти виконанню ними функцій, передбачених цим Договором.

(6) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Виконавчого комітету і будь-якого іншого комітету чи робочої групи, заснованої відповідно до цього Договору чи Інструкції. Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є *ex officio* секретарем цих органів.

(7) (а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї і у співробітництві з Виконавчим комітетом готує конференції по перегляду.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій по перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в роботі конференцій по перегляду без права голосу.

(8) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 56. Комітет по технічному співробітництву

(1) Асамблея створює Комітет по технічному співробітництву (далі в цій статті — «Комітет»).

(2) (а) Асамблея визначає склад Комітету та призначає його членів з належним обліком справедливого представництва країн, що розвиваються.

(б) Міжнародні пошукові органи та Органи міжнародної попередньої експертизи є *ex officio* членами Комітету. Коли таким Органом є національне відомство Договірної держави, ця держава не може бути додатково представлена в Комітеті.

(с) Якщо дозволяє кількість Договірних держав, загальна кількість членів Комітету повинна більше ніж вдвічі перевищувати кількість членів *ex officio*.

(d) Генеральний директор за своєю ініціативою чи на прохання Комітету запрошує представників зацікавлених організацій взяти участь в обговоренні питань, які становлять для них інтерес.

(3) Завданням Комітету є сприяння шляхом підготовки пропозицій та рекомендацій:

(i) постійному вдосконаленню послуг, передбачених цим Договором;

(ii) забезпеченню максимальної одноманітності в документації, засобах роботи і максимальної міри однаково високої якості звітів і заключень, доки існують декілька міжнародних пошукових органів і органів міжнародної попередньої експертизи;

(iii) рішенню, за ініціативою Асамблеї чи Виконавчого комітету, технічних проблем, особливо пов'язаних зі створенням єдиного Міжнародного пошукового органу.

(4) Будь-яка Договірна держава і будь-яка зацікавлена міжнародна організація можуть в письмовій формі звертатися до Комітету з будь-яких питань, які належать до його компетенції.

(5) Комітет може давати свої пропозиції та рекомендації Генеральному директору чи через його посередництво Асамблеї, Виконавчому комітету, всім чи окремим міжнародним пошуковим органам чи органам міжнародної попередньої експертизи, а також усім чи окремим відомствам, що одержують.

(6) (а) У будь-якому випадку Генеральний директор направляє Виконавчому комітету тексти всіх пропозицій і рекомендацій Комітету. Генеральному директору надається право коментувати ці тексти.

(б) Виконавчий комітет може висловити свою думку по будь-якій пропозиції, будь-якій рекомендації чи по інших діях Комітету, а також

доручити Комітету вивчити будь-яке питання, яке належить до його компетенції, і доповісти про це. Виконавчий комітет може вносити на розгляд Асамблеї, з відповідними коментарями, пропозиції, рекомендації і доповіді Комітету.

(7) До утворення Виконавчого комітету посилання в пункті (6) на Виконавчий комітет вважаються посиланнями на Асамблею.

(8) Подробиці процедури Комітету визначаються рішеннями Асамблеї.

Стаття 57. Фінанси

(1) (a) Союз має бюджет.

(b) Бюджет Союзу містить надходження та витрати суто Союзу, його внесок до бюджету витрат, спільних для Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.

(c) Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, що не належать суто до даного Союзу, а одночасно до одного чи декількох інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація. Частка Союзу в цих спільних витратах відповідає його зацікавленості в даних витратах.

(2) Бюджет Союзу приймається з належним обліком вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.

(3) З урахуванням положень пункту (5) бюджет Союзу фінансується з наступних джерел:

(i) мита і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро, які належать до Союзу;

(ii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, які належать до Союзу, або від передачі прав на такі публікації;

(iii) дарувань, відказаних коштів і субсидій;

(iv) ренти, відсотків і різноманітних інших доходів.

(4) Розмір мита і платежів за послуги Міжнародного бюро, а також ціни його публікацій встановлюються з розрахунком того, щоб за нормальних обставин вони покривали всі витрати Міжнародного бюро по здійсненню адміністративних функцій, що належать до цього Договору.

(5) (a) У разі якщо будь-який фінансовий рік закінчиться з дефіцитом, Договірні держави з урахуванням положень підпунктів (b) і (c) зобов'язані зробити внески для покриття цього дефіциту.

(b) Розмір внеску кожної Договірної держави встановлюється Асамблеєю з відповідним урахуванням кількості міжнародних заявок, поданих кожним з них протягом відповідного року.

(c) Якщо є інші джерела тимчасового покриття дефіциту чи будь-якої його частини, Асамблея може прийняти рішення перенести цей дефіцит на наступний рік і не вимагати від Договірних держав сплати внесків.

(d) Якщо дозволяє фінансовий стан Союзу, Асамблея може прийняти рішення, щоб будь-які внески, зроблені відповідно до підпункту (a), були відшкодовані Договірним державам, які зробили ці внески.

(е) Договірна держава, яка не сплатила свій внесок відповідно до підпункту (б) протягом двох років від дати, встановленої Асамблеєю, втрачає право голосу в будь-якому з органів Союзу. Однак будь-який з цих органів може дозволити такій державі продовжувати користуватися правом голосу в цьому органі, якщо і до того часу, поки він переконаний, що прострочення платежу відбулося внаслідок виключних і неминучих обставин.

(6) У разі, коли бюджет не прийнятий до початку нового фінансового періоду, то відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні попереднього року.

(7) (а) Союз має фонд оборотних коштів, який складається з разового платежу, що вноситься кожною Договірною державою. Якщо фонд оборотних коштів стає недостатнім, Асамблея приймає міри для його збільшення. Якщо частина коштів цього фонду більше не потрібна, вона відшкодовується Договірним державам.

(б) Розмір початкового платежу кожної Договірної держави у згаданий фонд чи її частка в збільшенні цього фонду встановлюються Асамблеєю на основі тих же принципів, що передбачені в пункті (5) (б).

(с) Умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора і після того, як буде заслухана думка Координаційного комітету Організації.

(д) Будь-яке відшкодування внесків повинно бути пропорційним сумам, сплаченим кожною Договірною державою, з урахуванням дат, коли вони сплачені.

(8) (а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з державою, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд оборотних коштів виявиться недостатнім, ця держава надає аванси. Сума цих авансів і умови, на яких вони надаються, у кожному випадку є предметом особливої угоди між цією державою і Організацією. Доти, доки така держава пов'язана зобов'язанням надавати аванси, вона має *ex officio* одне місце в Асамблеї і у Виконавчому комітеті.

(б) Як держава, згадана в підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває чинності через три роки після закінчення того року, в який було зроблено повідомлення.

(9) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією чи декількома Договірними державами або зовнішніми ревізорами, призначеними з їх згоди Асамблеєю.

Стаття 58. Інструкція

(1) Інструкція, що додається до цього Договору, містить правила:

(і) щодо вимог, за якими цей Договір спеціально посилається на Інструкцію чи спеціально передбачає, що вони встановлені чи будуть встановлені;

(ii) щодо будь-яких адміністративних вимог, питань чи процедур;
(iii) щодо будь-яких подробиць, корисних для застосування положень цього Договору.

(2) (a) Асамблея має право вносити поправки до Інструкції.

(b) З урахуванням положень пункту (3) поправки приймаються більшістю у три четверті поданих голосів.

(3) (a) Інструкція визначає правила, що можуть бути змінені:

(i) тільки одноголосним рішенням, чи

(ii) тільки за умови, що не заперечує жодна Договірна держава, національне відомство якої діє як Міжнародний пошуковий орган чи Орган міжнародної попередньої експертизи, а в разі, коли обов'язки такого Органу виконує міжурядова організація, не заперечує Договірна держава-член цієї організації, уповноважена на це іншими державами-членами в рамках відповідної інстанції даної міжурядової організації.

(b) Нерозповсюдження в майбутньому вимог, що застосовуються, на такі правила буде вимагати виконання умов, передбачених у підпунктах (a) (i) або (a) (ii) відповідно.

(c) Розповсюдження в майбутньому на будь-яке правило вимог, передбачених у підпункті (a), буде вимагати одноголосного рішення.

(4) Інструкція передбачає розробку Генеральним директором Адміністративної інструкції під контролем Асамблеї.

(5) У разі розходжень між положеннями цього Договору та Інструкції застосовуються положення Договору.

Розділ VI ВИРІШЕННЯ СПОРІВ

Стаття 59. Вирішення спорів

З урахуванням положень статті 64 (5) будь-який спір між двома чи декількома Договірними державами, які стосуються тлумачення або застосування цього Договору чи Інструкції, не вирішений шляхом переговорів, може бути переданий будь-якою зацікавленою державою до Міжнародного суду шляхом подання заяви відповідно до Статуту Суду, якщо тільки зацікавлені держави не домовляться про інший спосіб урегулювання спору. Договірна держава, що подає заяву, повинна повідомити Міжнародне бюро про суперечку, передану на розгляд Суду;

Міжнародне бюро повинне повідомити про це інші Договірні держави.

Розділ VII ПЕРЕГЛЯД І ПОПРАВКИ

Стаття 60. Перегляд Договору

(1) Цей Договір може переглядатись час від часу на спеціальних конференціях Договірних держав.

(2) Рішення про скликання конференцій по перегляду приймається Асамблеєю.

(3) Будь-яка міжурядова організація, призначена Міжнародним пошуковим органом чи Органом міжнародної попередньої експертизи, допускається на засідання конференцій по перегляду як спостерігач.

(4) Поправки до статей 53 (5), (9) і (11), 54, 55 (4)–(8), 56 і 57 можуть бути прийняті чи на конференції по перегляду, чи відповідно до положень статті 61.

Стаття 61. Поправки до деяких положень Договору

(1) (a) Пропозиції про внесення поправок до статей 53 (5), (9) та (11), 54, 55 (4)–(8), 56 і 57 можуть бути зроблені будь-якою державою-членом Асамблеї, Виконавчим комітетом чи Генеральним директором.

(b) Такі пропозиції направляються Генеральним директором Договірним державам щонайменше за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) (a) Поправки до статей, передбачених у пункті (1), приймаються Асамблеєю.

(b) Для прийняття поправок вимагається більшість в три чверті поданих голосів.

(3) (a) Будь-яка поправка до статей, передбачених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної держави, одержані Генеральним директором від трьох чвертей держав, що були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки.

(b) Будь-яка поправка до зазначених статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх держав, що є членами Асамблеї під час набуття поправкою чинності; проте будь-яка поправка, що збільшує фінансові обов'язки Договірних держав, є обов'язковою лише для тих держав, що повідомили про прийняття ними такої поправки.

(c) Будь-яка поправка, прийнята відповідно до положень підпункту (a), обов'язкова для всіх держав, що стають членами Асамблеї після дати, на яку згадана поправка набула чинності відповідно до положень підпункту (a).

Розділ VIII ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 62. Участь у Договорі

(1) Будь-яка держава-член Міжнародного союзу по охороні промислової власності може стати учасницею цього Договору шляхом:

(i) підписання Договору з наступною задачею на зберігання ратифікаційної грамоти чи (ii) здачі на зберігання акта про приєднання до Договору.

(2) Ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.

(3) Положення статті 24 Стокгольмського акта Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до цього Договору.

(4) Пункт (3) ні в якому разі не повинен тлумачитись як такий, що означає мовчазне визнання або прийняття будь-якою Договірною державою фактичного положення щодо території, до якої цей Договір застосовується іншою Договірною державою в міру зазначеного пункту.

Стаття 63. Набуття Договором чинності

(1) (а) З урахуванням положень пункту (3) цей Договір набуває чинності через три місяці після того, як вісім держав здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, за умови, що принаймні чотири держави з восьми задовольняють будь-якій з наступних вимог:

(i) кількість заявок, поданих в такій державі, згідно з останніми щорічними статистичними даними, опублікованими Міжнародним бюро, перевищила 40 000;

(ii) громадяни такої держави чи особи, що проживають у цій державі, подали, згідно з останніми щорічними статистичними даними, опублікованими Міжнародним бюро, принаймні 1000 заявок до будь-якої зарубіжної країни;

(iii) національне відомство такої держави одержало, згідно з останніми щорічними статистичними даними, опублікованими Міжнародним бюро, принаймні 10 000 заявок від громадян зарубіжних країн чи осіб, що проживають в цих країнах.

(б) Для цілей цього пункту термін «заявки» не містить заявки на корисні моделі.

(2) З урахуванням положень пункту (3) будь-яка держава, що не стала учасницею цього Договору на дату набуття ним чинності відповідно до пункту (1), стає зв'язаною положеннями цього Договору по закінченні трьох місяців після здачі нею на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання.

(3) Положення розділу II і положення Інструкції, яка додається до цього Договору, що пов'язані з ними, застосовуються, однак, лише від дати, на яку три держави, кожна з яких задовольняє принаймні одній з трьох вимог, перелічених у пункті (1), стали учасницями цього Договору, не зробивши застереження, передбаченого в статті 64 (1), про те, що вони не вважають себе пов'язаними положеннями розділу II. Ця дата, проте, не повинна бути більш ранньою, ніж дата набуття чинності Договором відповідно до пункту (1).

Стаття 64. Застереження

(1) (а) Будь-яка держава може заявити, що вона не вважає себе пов'язаною положеннями розділу II.

(б) Держави, що роблять застереження згідно з підпунктом (а), не будуть пов'язані положеннями розділу II і положеннями Інструкції, які належать до них.

(2) (а) Будь-яка держава, що не зробила застереження відповідно до пункту (1) (а), може заявити, що:

(і) вона не вважає себе пов'язаною положеннями статті 39 (1) щодо подання копії міжнародної заявки та її перекладу (як встановлено);

(ii) обов'язок щодо відстрочки розгляду міжнародної заявки на національній стадії, передбачений положеннями статті 40, не перешкоджає публікації міжнародної заявки або її перекладу національним відомством даної держави чи при посередництві цього відомства. При цьому, однак, розуміється, що така держава не звільняється від обмежень, передбачених в статтях 30 і 38.

(б) Держави, що роблять таке застереження, будуть пов'язані зазначеними положеннями відповідно до їх заяв.

(3) (а) Будь-яка держава може заявити, що в тих випадках, коли це стосується даної держави, міжнародна публікація міжнародної заявки не вимагається.

(б) Якщо до закінчення 18 місяців з дати пріоритету міжнародна заявка містить вказівку лише таких держав, що зробили застереження відповідно до підпункту (а), міжнародна заявка не публікується, як це передбачено статтею 21 (2).

(с) Однак і в разі застосування положень підпункту (б) міжнародна заявка публікується Міжнародним бюро:

(і) на прохання заявника, як передбачено в Інструкції;

(ii) негайно після публікації національної заявки чи патенту, заснованих на міжнародній заявці, національним відомством зазначеної держави чи від його імені, коли ця держава зробила заяву відповідно до підпункту (а), але не раніше 18 місяців від дати пріоритету.

(4) (а) Будь-яка держава, національне законодавство якої передбачає вплив своїх патентів на рівень техніки від дати, що передує даті публікації, але не прирівнює для цілей визначення рівня техніки дату пріоритету, заявленого згідно з Паризькою конвенцією про охорону промислової власності, до дати фактичного подання заявки до цієї держави, може заявити, що подання поза межами цієї держави міжнародної заявки, що містить її вказівку, не прирівнюється для цілей визначення рівня техніки до фактичного подання міжнародної заявки до цієї держави.

(б) Будь-яка держава, що робить застереження відповідно до підпункту (а), в цій частині не пов'язана положеннями статті 11 (3).

(с) Будь-яка держава, що робить застереження згідно з підпунктом (а), повинна одночасно повідомити в письмовому вигляді, з якої дати і за яких умов стає дійсним в даній державі вплив на рівень техніки будь-якої

міжнародної заявки, що містить його вказівку. Це повідомлення може бути змінено в будь-який час шляхом повідомлення, що направляється Генеральному директорові.

(5) Будь-яка держава може заявити, що вона не вважає себе пов'язаною положеннями статті 59. У разі будь-якого спору між будь-якою Договірною державою, яка зробила таке застереження, і будь-якою іншою Договірною державою положення статті 59 не застосовуються.

(6) (а) Будь-яке застереження щодо цієї статті повинне бути зроблене в письмовому вигляді. Воно може бути зроблене під час підписання цього Договору, під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти чи акта про приєднання або, за виключенням випадку, передбаченого в пункті (5), в будь-який пізніший час шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. В разі такого повідомлення застереження набуває чинності через шість місяців від дати, на яку Генеральний директор одержав повідомлення, і не поширюється на міжнародні заявки, подані до закінчення цього шестимісячного строку.

(б) Будь-яке застереження, зроблене відповідно до цієї статті, може бути вилучене в будь-який час шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. Таке вилучення набуває чинності через три місяці від дати, на яку Генеральний директор одержав повідомлення, і в разі вилучення застереження, зробленого згідно з пунктом (3), не поширюється на міжнародні заявки, подані до закінчення цього тримісячного строку.

(7) Цей Договір не допускає інших застережень, крім застережень, передбачених у пунктах з (1) по (5).

Стаття 65. Поступове застосування Договору та Інструкції

(1) Якщо угода з яким-небудь Міжнародним пошуковим органом чи Органом міжнародної попередньої експертизи передбачає тимчасове обмеження кількості чи виду міжнародних заявок, які такий Орган зобов'язується розглядати, Асамблея приймає заходи, необхідні для поступового застосування цього Договору та Інструкції щодо певних категорій міжнародних заявок. Це положення поширюється також на прохання про проведення пошуку міжнародного типу згідно зі статтею 15 (5).

(2) Асамблея встановлює дати, починаючи з яких з урахуванням положень пункту (1) можуть подаватися міжнародні заявки та вимоги на проведення міжнародної попередньої експертизи. Ці дати не повинні бути пізніше шести місяців після набуття чинності цим Договором, згідно з положеннями статті 63 (1), або початку застосування розділу II, згідно з положеннями статті 63 (3) відповідно.

Стаття 66. Денонсація

(1) Будь-яка Договірна держава може денонсувати цей Договір шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові.

(2) Денонсація набуває чинності через шість місяців від дня одержання повідомлення Генеральним директором. Вона не припиняє дії міжнародної заявки в державі, що денонсує, якщо до закінчення цього шестимісячного строку міжнародна заявка була подана і, в разі вибору денонсуючої держави, цей вибір був уже зроблений.

Стаття 67. Підписання та мови

(1) (а) Цей Договір підписується в одному примірнику на англійській і французькій мовах, причому обидва тексти цілком автентичні.

(б) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором, після консультації із зацікавленими урядами, на іспанській, німецькій, португальській, російській та японській мовах, а також на інших мовах, що визначить Асамблея.

(2) Цей Договір відкритий для підписання у Вашингтоні до 31 грудня 1970 року.

Стаття 68. Функції депозитарію

(1) Оригінальний текст цього Договору, після того як він буде закритий для підписання, здається на зберігання Генеральному директорові.

(2) Генеральний директор направляє дві копії цього Договору та Інструкції, що додається до нього, належним чином завірені ним, урядам усіх держав-членів Паризької конвенції про охорону промислової власності, на запит, урядові будь-якої іншої держави.

(3) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(4) Генеральний директор направляє дві копії будь-якої поправки до цього Договору та Інструкції, належним чином завірені ним, урядам усіх Договірних держав і, на запит, урядові будь-якої іншої держави.

Стаття 69. Повідомлення

Генеральний директор повідомляє уряди всіх держав-членів Паризької конвенції про охорону промислової власності:

(i) про підписання відповідно до статті 62;

(ii) про здачу на зберігання ратифікаційних грамот і актів про приєднання відповідно до статті 62;

(iii) про дату набуття чинності цим Договором і дату, з якої починає застосовуватися розділ II відповідно до статті 63 (3);

(iv) про будь-які застереження, зроблені відповідно до статті 64 (1)–(5);

(v) про вилучення будь-яких застережень, здійснене відповідно до статті 64 (6) (b);

(vi) про денонсації, одержані відповідно до статті 66, і

(vii) про будь-які заяви, зроблені відповідно до статті 31 (4).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Договору про патентне право

245–IV від 22.11.2002 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 3, ст. 20)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Договору про патентне право, прийнятого 1 червня 2000 року у м. Женева (додається).

Президент України

Л. КУЧМА

ДОГОВІР ПРО ПАТЕНТНЕ ПРАВО

(прийнятий в Женеві 1 червня 2000 р.)

Про приєднання до Конвенції див. Закон № 245–IV від 22.11.2002

Стаття 1. Скорочені назви

Для цілей цього Договору, якщо чітко не передбачено інше:

(i) «відомство» означає орган Договірної Сторони, уповноважений видавати патенти або займатися іншими питаннями, що регулюються цим Договором;

(ii) «заявка» означає заявку на видачу патенту, як зазначено у статті 3;

(iii) «патент» означає патент, як зазначено у статті 3;

(iv) посилання на «особу» розуміються як такі, що включають зокрема фізичну і юридичну особу;

(v) «повідомлення» означає будь-яку заявку або прохання, заяву, документ, кореспонденцію або іншу інформацію, що стосуються заявки або патенту, пов'язані або не пов'язані з процедурою за цим Договором та подані до відомства;

(vi) «матеріали відомства» означають сукупність даних, які зберігаються відомством, стосуються заявок, поданих до цього відомства, та включають ці заявки, а також патентів, виданих цим відомством або іншим органом та чинних у відповідній Договірній Стороні, включаючи самі ці патенти, незалежно від носія, на якому такі дані зберігаються;

(vii) «внесення запису» означає будь-яку дію з внесення даних до матеріалів відомства;

(viii) «заявник» означає особу, зазначену в матеріалах відомства згідно із застосовним законодавством як особа, що подає прохання про видачу патенту, або як інша особа, яка подає заявку або веде діловодство за нею;

(ix) «власник» означає особу, зазначену в матеріалах відомства як власник патенту;

(x) «представник» означає представника відповідно до застосовного законодавства;

(xi) «підпис» означає будь-який засіб самоідентифікації;

(xii) «мова, прийнята відомством» означає будь-яку одну мову, прийняту відомством для відповідної процедури у відомстві;

(xiii) «переклад» означає переклад мовою або, у відповідних випадках, транслітерацію алфавітом або набором символів, що прийняті відомством;

(xiv) «процедура у відомстві» означає будь-яку процедуру діловодства за заявою або патентом, що здійснюється відомством;

(xv) за винятком тих випадків, коли з контексту випливає інше, слова в однині включають слова у множині, і навпаки, а особисті займенники чоловічого роду включають особисті займенники жіночого роду;

(xvi) «Паризька конвенція» означає Паризьку конвенцію про охорону промислової власності, підписану 20 березня 1883 року, з урахуванням переглядів і внесених змін та доповнень;

(xvii) «Договір про патентну кооперацію» означає Договір про патентну кооперацію, підписаний 19 червня 1970 року, а також Інструкцію та Адміністративну інструкцію до цього Договору, з урахуванням переглядів і внесених змін та доповнень;

(xviii) «Договірна Сторона» означає будь-яку державу або міжкурядову організацію, яка є учасницею цього Договору;

(xix) «застосовне законодавство» у разі, коли Договірною Стороною є держава, означає законодавство цієї держави, а в разі, коли Договірною Стороною є міжкурядова організація — нормативні документи, на основі яких діє ця міжкурядова організація;

(xx) «ратифікаційна грамота» розглядається як термін, що включає документи про прийняття або схвалення;

(xxi) «Організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності;

(xxii) «Міжнародне бюро» означає Міжнародне бюро Організації;

(xxiii) «Генеральний директор» означає Генерального директора Організації.

Стаття 2. Загальні принципи

(1) [Більш сприятливі вимоги] Договірна Сторона вільна пред'являти вимоги, які з точки зору заявників і власників є більш сприятливими, ніж вимоги, передбачені у цьому Договорі та Інструкції, за винятком статті 5.

(2) [Відсутність регулювання матеріальних норм патентного права] Ніщо у цьому Договорі або Інструкції не повинно розумітися як можливе

обмеження права будь-якої Договірної Сторони встановлювати на свій розсуд вимоги застосовного матеріального права щодо патентів.

Стаття 3. Заявки та патенти, до яких застосовується Договір

(1) [Заявки] (а) Положення цього Договору й Інструкції застосовуються до національних і регіональних заявок на патенти на винаходи і на додаткові патенти, які подаються у відомство або для відомства Договірної Сторони і являють собою:

(i) види заявок, які можуть бути подані як міжнародні заявки відповідно до Договору про патентну кооперацію;

(ii) виділені заявки на патенти на винахід або на додаткові патенти, як зазначено у статті 4G(1) або (2) Паризької конвенції, з числа видів заявок, згаданих у підпункті (i).

(б) З урахуванням положень Договору про патентну кооперацію положення цього Договору та Інструкції застосовуються до міжнародних заявок на патенти на винаходи і на додаткові патенти відповідно до Договору про патентну кооперацію:

(i) відносно строків, що застосовуються у відомстві будь-якої Договірної Сторони згідно зі статтями 22 і 39(1) Договору про патентну кооперацію;

(ii) відносно будь-якої процедури, розпочатої у день або після дня, коли відповідно до статті 23 або 40 цього Договору може розпочатися обробка або розгляд міжнародної заявки.

(2) [Патенти] Положення цього Договору та Інструкції застосовуються до виданих національних та регіональних патентів на винаходи та до національних та регіональних додаткових патентів, які є чинними для будь-якої Договірної Сторони.

Стаття 4. Виняток в інтересах безпеки

Ніщо в цьому Договорі й Інструкції не обмежує право будь-якої Договірної Сторони здійснювати будь-яку дію, яку вона визнає за необхідну для забезпечення суттєвих інтересів безпеки.

Стаття 5. Дата подання

(1) [Елементи заявки] (а) Якщо інше не передбачено Інструкцією та з урахуванням положень пунктів (2)-(8), Договірна Сторона передбачає, що датою подання заявки є дата одержання її відомством усіх нижченаведених елементів, поданих на вибір заявника на папері або іншими засобами, які дозволяються відомством для цілей визначення дати подання:

(i) явне або імпліцитне зазначення того, що ці елементи розглядаються як заявка;

(ii) відомості, що дозволяють визначити особу заявника або дозволяють відомству зв'язатися із заявником;

(iii) частина, яка за зовнішніми ознаками є описом.

(б) Для цілей встановлення дати подання Договірної Сторона може приймати креслення в якості елементу, згаданого у підпункті (а)(iii);

(с) Для цілей встановлення дати подання Договірної Сторона може в якості елементу, згаданого у підпункті (а)(ii), вимагати надання як відомостей, що дозволяють встановити особу заявника, так і відомостей, що дозволяють відомству зв'язатись із заявником, або вона може прийняти докази, що дозволяють встановити особу заявника або дозволяють відомству зв'язатись із заявником.

(2) [Мова] (а) Будь-яка Договірної Сторона може вимагати, щоб відомості, передбачені у пункті (1)(а)(i) і (ii), були подані мовою, прийнятою відомством.

(б) Частина, згадана в пункті (1)(а)(iii), для цілей визначення дати подання може бути подана будь-якою мовою.

(3) [Повідомлення] Якщо заявка не задовольняє одній або декільком вимогам, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1) і (2), відомство якнайшвидше повідомляє про це заявника, надаючи йому можливість виконати будь-яку таку вимогу і надати зауваження протягом терміну, встановленого Інструкцією.

(4) [Подальше виконання вимог] (а) Якщо у первинній заявці не виконано одну або декілька вимог, що застосовуються Договірною Стороною згідно з пунктами (1) і (2), датою подання, з урахуванням положень підпункту (б) і пункту (6), є дата, на яку згодом будуть виконані всі вимоги, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1) і (2).

(б) Договірної Сторона може передбачити, що у разі, якщо одна або декілька вимог, згаданих у підпункті (а), не виконані протягом встановленого в Інструкції терміну, заявка вважається неподаною. Якщо заявка вважається неподаною, відомство повідомляє про це заявника, зазначаючи відповідні причини.

(5) [Повідомлення, що стосується відсутньої частини опису або креслення] Якщо при встановленні дати подання відомство виявляє, що в заявці відсутня частина опису або міститься посилання на креслення, відсутнє у заявці, відомство негайно повідомляє про це заявника.

(6) [Дата подання у разі подання частини опису або відсутнього креслення] (а) Якщо відсутня частина опису або відсутнє креслення подані у відомство протягом терміну, встановленого в Інструкції, ця частина опису або креслення включається до заявки, і з урахуванням положень підпунктів (б) і (с) датою подання є дата одержання відомством цієї частини опису або цього креслення, або дата, на яку виконані всі вимоги, що застосовуються Договірною Стороною згідно з пунктами (1) і (2), залежно від того, яка з них є пізнішою.

(б) Якщо відсутня частина опису або відсутнє креслення подані відповідно до підпункту (а) для виправлення їх відсутності у заявці, в якій

на дату, коли один або декілька елементів, передбачених у пункті (1)(а), були вперше отримані відомством, заявляється пріоритет попередньої заявки, датою подання, на прохання заявника, подане протягом терміну, встановленого в Інструкції, і з урахуванням вимог, визначених Інструкцією, є дата, на яку виконані всі вимоги, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1) і (2).

(с) Якщо відсутня частина опису або відсутнє креслення, подані відповідно до підпункту (а), вилючені протягом терміну, встановленого Договірною Стороною, датою подання є дата, на яку виконані всі вимоги, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1) і (2).

(7) [Заміна опису та креслень посиланням на раніше подану заявку] (а) З урахуванням положень, передбачених в Інструкції, для цілей встановлення дати подання заявки посилання на раніше подану заявку, зроблене при поданні заявки мовою, прийнятою відомством, замінює опис і будь-які креслення.

(б) У разі невиконання вимог, передбачених у підпункті (а), заявка може вважатися неподаною. Якщо заявка вважається неподаною, відомство повідомляє про це заявника, зазначаючи відповідні причини.

(8) [Виятки] Ніщо у цій статті не обмежує:

(i) право заявника відповідно до статті 4G(1) або (2) Паризької конвенції залишати в якості дати подання виділеної заявки, посилання на яку міститься у вищезгаданій статті, дату первинної заявки, посилання на яку міститься у вищезгаданій статті, і, у відповідних випадках, зберігати перевагу права пріоритету;

(ii) право Договірної Сторони застосовувати будь-які вимоги, необхідні для надання переваги дати подання первинної заявки будь-якому виду заявки, визначеному Інструкцією.

Стаття 6. Заявка

(1) [Форма або зміст заявки] Якщо інше не передбачено у цьому Договорі, жодна Договірна Сторона не може вимагати виконання будь-якої вимоги, що стосується форми або змісту заявки, що відрізняється або є додатковою до:

(i) вимог, що стосуються форми або змісту, передбачених щодо міжнародних заявок відповідно до Договору про патентну кооперацію;

(ii) вимог, що стосуються форми або змісту, виконання яких відповідно до Договору про патентну кооперацію може вимагатись відомством будь-якої держави — учасниці Договору про патентну кооперацію або відомством, що діє від імені цієї держави, після того, як почалася обробка або розгляд міжнародної заявки, як це передбачено у статті 23 або 40 згаданого Договору;

(iii) будь-яких інших вимог, встановлених Інструкцією.

(2) [Бланк заяви] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб зміст заявки, що відповідає змісту заяви про міжнародну заявку відповідно до Договору про патентну кооперацію, представлявся на бланку заяви, встановленому цією Договірною Стороною. Договірна Сторона може також вимагати, щоб будь-які інші елементи змісту, дозволені згідно з пунктом (1)(ii) або визначені Інструкцією відповідно до пункту (1)(iii), представлялись на цьому бланку заяви.

(б) Незважаючи на положення підпункту (а) і з урахуванням статті 8(1), Договірна Сторона допускає представлення змісту, передбаченого в підпункті (а), на бланку заяви, встановленому Інструкцією.

(3) [Переклад] Договірна Сторона може вимагати переклад будь-якої частини заявки, яка не подана мовою, прийнятою її відомством. Договірна Сторона може також вимагати переклад частин заявки, як це встановлено Інструкцією, складених мовою, прийнятою відомством, будь-якими іншими мовами, прийнятими цим відомством.

(4) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати зборів стосовно заявки. Договірна Сторона може застосувати положення Договору про патентну кооперацію, що стосуються сплати зборів за подання заявки.

(5) [Документ про пріоритет] Якщо заявляється пріоритет попередньої заявки, Договірна Сторона може вимагати, щоб копія попередньої заявки та переклад, якщо попередня заявка не складена мовою, прийнятою відомством, були подані відповідно до вимог, встановлених Інструкцією.

(6) [Докази] У процесі діловодства за заявкою будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у її відомство були представлені докази стосовно будь-якого питання, згаданого у пунктах (1) або (2) або у заяві про пріоритет, або будь-якого перекладу, передбаченого у пункті (3) або (5), лише у тому разі, якщо у цього відомства є розумні підстави сумніватися у достовірності матеріалів щодо цього питання або в точності цього перекладу.

(7) [Повідомлення] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(6), відомство повідомляє про це заявника, надаючи йому можливість виконати будь-яку таку вимогу і представити зауваження протягом терміну, встановленого Інструкцією.

(8) [Невиконання вимог] (а) У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(6), протягом терміну, встановленого Інструкцією, Договірна Сторона може з урахуванням положень підпункту (б) і статей 5 та 10 застосувати передбачену її законодавством санкцію.

(б) Якщо будь-яка вимога, що застосовується Договірною Стороною відповідно до пункту (1), (5) або (6) щодо заявки про пріоритет, не виконана протягом терміну, встановленого Інструкцією, заява про пріоритет

з урахуванням положень статті 13 може вважатися неіснуючою. З урахуванням положень статті 5(7)(b) жодні інші санкції не можуть застосовуватися.

Стаття 7. Представництво

(1) [Представники] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб представник, призначений для цілей будь-якої процедури у відомстві:

(i) мав право на підставі застосовного законодавства вести справи у відомстві стосовно заявок і патентів;

(ii) зазначив адресу на території, визначеній Договірною Стороною, як свою адресу.

(b) З урахуванням положень підпункту (с) дія щодо будь-якої процедури у відомстві, здійснювана представником або стосовно представника, який додержується вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до підпункту (а), має силу дії, здійснюваної заявником, власником або іншою заінтересованою особою, яка призначила цього представника, або здійснювану стосовно таких осіб.

(с) Договірна Сторона може передбачати, що у випадку присяги чи урочистої заяви або анулювання доручення підпис представника не має сили підпису заявника, власника або іншої заінтересованої особи, що призначила цього представника.

(2) [Обов'язкове представництво] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб заявник, власник або інша заінтересована особа призначили представника для цілей здійснення будь-якої процедури у відомстві за винятком того, що правонаступник стосовно заявки, заявник, власник або інша заінтересована особа може самостійно діяти у відомстві у зв'язку з такими процедурами, як:

(i) подання заявки для цілей встановлення дати подання;

(ii) сплата збору;

(iii) будь-яка інша процедура, встановлена Інструкцією;

(iv) видача відомством розписки або повідомлення щодо будь-якої процедури, передбаченої у підпунктах (i)–(iii).

(b) Збір за утримання може сплачуватися будь-якою особою.

(3) [Призначення представника] Договірна Сторона допускає, щоб про призначення представника відомство повідомлялося у спосіб, визначений Інструкцією.

(4) [Заборона інших вимог] Жодна Договірна Сторона не може вимагати виконання формальних вимог, відмінних від передбачених у пунктах (1)–(3), щодо питань, які регулюються у цих пунктах, якщо інше не передбачено цим Договором або не встановлено Інструкцією.

(5) [Повідомлення] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(3),

відомство повідомляє про це заявника, власника або іншу заінтересовану особу, надаючи можливість виконати будь-яку таку вимогу і представити зауваження протягом терміну, встановленого Інструкцією.

(6) [Невиконання вимог] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(3), протягом терміну, встановленого Інструкцією, Договірна Сторона може застосовувати передбачену її законодавством санкцію.

Стаття 8. Надсилання повідомлень; адреси

(1) [Форма і засоби передачі повідомлень] (а) Крім випадку встановлення дати подання заявки відповідно до статті 5(1), згідно зі статтею 6(1) в Інструкції, з урахуванням положень підпунктів (b)–(d), визначаються вимоги, які Договірній Стороні дозволено застосовувати щодо форми та засобів передачі повідомлень.

(b) Жодна Договірна Сторона не зобов'язана приймати подані повідомлення в іншій формі, ніж на папері.

(c) Жодна Договірна Сторона не зобов'язана виключати представлення повідомлень на папері.

(d) Договірна Сторона допускає надання повідомлень на папері для цілей дотримання терміну для надання повідомлень.

(2) [Мова повідомлень] Якщо інше не передбачено цим Договором або Інструкцією, Договірна Сторона може вимагати, щоб повідомлення було подано мовою, прийнятою відомством.

(3) [Типові міжнародні бланки] Незважаючи на положення пункту (1) (a) і з урахуванням положень пункту (1)(b) та статті 6(2)(b), Договірна Сторона допускає представлення змісту повідомлення на бланку, який відповідає Типовому міжнародному бланку для такого повідомлення, передбаченому в Інструкції, якщо такий є.

(4) [Підписування повідомлень] (a) Якщо Договірна Сторона вимагає підпис для цілей будь-якого повідомлення, ця Договірна Сторона приймає будь-який підпис, що відповідає вимогам, встановленим Інструкцією.

(b) Жодна Договірна Сторона не може вимагати засвідчення, нотаріального завірення, завірення, легалізації або іншого посвідчення будь-якого підпису, направлено до її відомства, крім випадків квазісудового провадження або якщо це передбачено Інструкцією.

(c) З урахуванням положень підпункту (b) Договірна Сторона може вимагати, щоб у відомство були подані докази лише у тому разі, якщо воно має розумні підстави сумніватися у достовірності будь-якого підпису.

(5) [Зазначення у повідомленнях] Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-яке повідомлення містило одне або декілька зазначень, встановлених Інструкцією.

(6) [Адреса для листування, адреса для юридичних послуг та інші адреси] З урахуванням будь-яких положень, встановлених Інструкцією, Договірна Сторона може вимагати від заявника, власника або іншої заінтересованої особи зазначення у будь-якому повідомленні:

- (i) адреси для листування;
- (ii) адреси для юридичних послуг;
- (iii) будь-якої іншої адреси, передбаченої Інструкцією.

(7) [Повідомлення] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(6) щодо повідомлень, відомство повідомляє про це заявника, власника або іншу заінтересовану особу, надаючи можливість виконати будь-яку таку вимогу і представити зауваження протягом терміну, встановленого Інструкцією.

(8) [Невиконання вимог] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною відповідно до пунктів (1)–(6), протягом терміну, встановленого Інструкцією, Договірна Сторона може, з урахуванням положень статей 5 та 10 і будь-яких винятків, визначених Інструкцією, застосовувати передбачену її законодавством санкцію.

Стаття 9. Повідомлення

(1) [Достатнє повідомлення] Будь-яке повідомлення відповідно до цього Договору або Інструкції, яке надсилається відомством на адресу для листування або адресу для юридичних послуг, наведені згідно зі статтею 8(6), або на будь-яку іншу адресу, передбачену Інструкцією для цілей цього положення, і яке відповідає положенням щодо такого повідомлення, являє собою достатнє повідомлення для цілей цього Договору та Інструкції.

(2) [Якщо відомості, що дозволяють установити зв'язок, не були подані] Ніщо у цьому Договорі та Інструкції не зобов'язує Договірну Сторону направляти повідомлення заявнику, власнику або іншій заінтересованій особі, якщо відомості, що дозволяють установити зв'язок з цим заявником, власником або іншою заінтересованою особою, не були подані у відомство.

(3) [Відсутність повідомлення] З урахуванням положень статті 10(1), якщо відомство не повідомляє заявника, власника або іншу заінтересовану особу про невиконання будь-якої вимоги відповідно до цього Договору або Інструкції, така відсутність повідомлення не звільняє заявника, власника або іншу заінтересовану особу від обов'язку виконати цю вимогу.

Стаття 10. Дійсність патенту; анулювання

(1) [Дійсність патенту, яка не порушується невиконанням деяких формальних вимог] Невиконання однієї або декількох формальних вимог, передбачених у статті 6(1), (2), (4) і (5) та статті 8(1)–(4), стосовно заявки не може бути підставою для повного або часткового анулювання або визнання недійсним патенту, за винятком тих випадків, коли невиконання формальної вимоги сталося внаслідок таємного умислу.

(2) *[Можливість представити зауваження, внести зміни або виправлення у разі передбачуваного анулювання або визнання патенту недійсним]* Патент не може бути цілком або частково анульований або визнаний недійсним без надання власнику можливості протягом розумного періоду часу представити зауваження у зв'язку з передбачуванним анулюванням або визнанням патенту недійсним та внести зміни і виправлення, якщо це допускається згідно із застосовним законодавством.

(3) *[Відсутність зобов'язання щодо спеціальних процедур]* Пункти 1 та 2 не створюють жодних зобов'язань із застосування судових процедур для захисту патентних прав, крім загальних правозастосовчих процедур.

Стаття 11. Послаблення щодо строків

(1) *[Продовження строків]* Договірна Сторона може передбачити продовження встановленого відомством терміну для вчинення дії у ході процедури у відомстві щодо заявки або патенту на період, визначений Інструкцією, якщо прохання про це подане у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією. Таке прохання, на вибір Договірної Сторони, подається:

(i) до закінчення встановленого терміну; або

(ii) після закінчення терміну, але протягом періоду, визначеного Інструкцією.

(2) *[Продовження діловодства]* У разі недотримання заявником або власником установленого відомством Договірної Сторони терміну для вчинення дії в ході процедури у відомстві щодо заявки або патенту, якщо у цій Договірній Стороні не передбачається продовження терміну відповідно до пункту (1)(ii), вона передбачає продовження діловодства за заявою або патентом і, якщо необхідно, відновлення прав заявника або власника щодо цієї заявки або патенту, якщо:

(i) прохання про це подано у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією;

(ii) прохання подано і всі вимоги, щодо яких застосовується термін для вчинення відповідної дії, виконані протягом періоду, визначеного Інструкцією.

(3) *[Винятки]* Від жодної Договірної Сторони не вимагається надання послаблення, передбаченого в пункті (1) або (2), стосовно винятків, визначених Інструкцією.

(4) *[Збори]* Договірна Сторона може вимагати сплати збору щодо прохання відповідно до пункту (1) або (2).

(5) *[Заборона інших вимог]* Жодна Договірна Сторона не може вимагати щодо послаблення, передбаченого у пункті (1) або (2), виконання інших вимог, ніж згадані у пунктах (1)–(4), якщо інші не передбачено цим Договором або не визначено Інструкцією.

(6) [Можливість надати зауваження у разі передбачуваної відмови] Прохання відповідно до пункту (1) або (2) не може бути відхилене без надання заявнику або власнику можливості протягом розумного періоду часу представити зауваження у зв'язку з передбачуваною відмовою.

Стаття 12. Відновлення прав після встановлення відомством факту вжиття належних заходів або ненавмисності

(1) [Прохання] Договірна Сторона передбачає, що у разі недотримання заявником або власником терміну для вчинення дії у ході процедури у відомстві, якщо це недотримання безпосередньо спричиняє втрату прав щодо заявки або патенту, відомство відновлює права заявника або власника щодо цієї заявки або патенту, якщо:

(i) прохання про це подано у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією;

(ii) прохання подано і всі вимоги, щодо яких застосовується термін для вчинення згаданої дії, виконані протягом терміну, встановленого Інструкцією;

(iii) у проханні наведені причини недотримання терміну; і

(iv) відомство вважає, що недотримання терміну відбулося незважаючи на вжиття належних за таких обставин заходів або, на вибір Договірної Сторони, що будь-яка затримка була ненавмисною.

(2) [Виятки] Від жодної Договірної Сторони не вимагається передбачати можливість відновлення прав відповідно до пункту (1) щодо винятків, визначених Інструкцією.

(3) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати збору щодо прохання відповідно до пункту (1).

(4) [Докази] Договірна Сторона може вимагати, щоб заява або інші докази на підтвердження причин, згаданих у пункті (1)(iii), були подані у відомство протягом терміну, визначеного відомством.

(5) [Можливість надати зауваження у разі передбачуваної відмови] Прохання відповідно до пункту (1) не може бути цілком або частково відхилене без надання можливості сторони, що його подала, протягом розумного періоду часу представити зауваження у зв'язку з передбачуваною відмовою.

Стаття 13. Виправлення або доповнення заяви про пріоритет; відновлення права пріоритету

(1) [Виправлення або доповнення заяви про пріоритет] Якщо інше не передбачено в Інструкції, Договірна Сторона надає можливість виправлення або доповнення заяви про пріоритет щодо заявки («наступна заявка»), якщо:

(i) прохання про це подано у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією;

(ii) прохання подано протягом терміну, встановленого Інструкцією; і
(iii) дата подання наступної заявки є не пізнішою за дату закінчення строку пріоритету, що обчислюється від дати подання самої ранньої заявки, пріоритет якої заявляється.

(2) [Відстрочене подання наступної заявки] Беручи до уваги положення статті 15, Договірна Сторона передбачає, що у разі, якщо датою подання заявки («наступної заявки»), в якій заявляється або міг би бути заявлений пріоритет попередньої заявки, є дата, яка є пізнішою за дату закінчення строку пріоритету, але знаходиться в межах терміну, встановленого Інструкцією, відомство відновлює право пріоритету, якщо:

(i) прохання про це подано у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією;

(ii) прохання подано протягом терміну, встановленого Інструкцією;

(iii) у проханні наведені причини недотримання строку пріоритету; та

(iv) відомство вважає, що неподання наступної заявки протягом строку пріоритету відбулося незважаючи на вжиття належних за таких обставин заходів або, на вибір Договірної Сторони, було ненавмисним.

(3) [Ненадання копії попередньої заявки] Договірна Сторона передбачає, що якщо копія попередньої заявки, необхідна відповідно до статті 6(5), не подана у відомство протягом терміну, встановленого Інструкцією згідно зі статтею 6, відомство відновлює право пріоритету, якщо:

(i) прохання про це подано у відомство відповідно до вимог, встановлених Інструкцією; і

(ii) прохання подано протягом терміну, передбаченого в Інструкції для подання копії попередньої заявки відповідно до статті 6(5);

(iii) відомство з'ясовує, що прохання про надання копії подане у відомство, до якого була подана попередня заявка, протягом терміну, встановленого Інструкцією.

(4) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати збору стосовно прохання відповідно до пунктів (1)–(3).

(5) [Докази] Договірна Сторона може вимагати надання у відомство протягом встановленого ним терміну будь-якої заяви або інших доказів на підтвердження причин, згаданих у пункті (2)(iii).

(6) [Можливість надати зауваження у разі передбачуваної відмови] Прохання відповідно до пунктів (1)–(3) не може бути цілком або частково відхилене без надання особі, що його подає, можливості протягом розумного періоду часу представити зауваження у зв'язку з передбачуваною відмовою.

Стаття 14. Інструкція

(1) [Зміст] (a) Інструкція, що додається до цього Договору, містить правила щодо:

(i) питань, щодо яких цей Договір чітко передбачає, що вони повинні «визначатися Інструкцією»;

(ii) детальних положень, корисних для виконання положень цього Договору;

(iii) адміністративних вимог, питань або процедур.

(b) Інструкція також містить правила щодо формальних вимог, які Договірній Стороні дозволено застосовувати щодо прохань про:

(i) внесення запису про зміну імені або адреси;

(ii) внесення запису про зміну заявника або власника;

(iii) внесення запису про ліцензію або заставу;

(iv) виправлення помилки.

(c) Інструкція також передбачає прийняття Асамблеєю за сприяння Міжнародного бюро Типових міжнародних бланків, а також бланка заяви для цілей статті 6(2)(b).

(2) [Внесення змін та доповнень до Інструкції] З урахуванням положень пункту (3) внесення будь-якої зміни або доповнення до Інструкції вимагає більшості у три чверті голосів.

(3) [Вимога одностайності] (a) Інструкція може визначати положення Інструкції, зміни та доповнення до яких можуть бути внесені тільки одностайним рішенням.

(b) Внесення будь-якої зміни або доповнення до Інструкції, що призводить до додавання положень до Інструкції або вилучення положень з неї відповідно до підпункту (a), вимагає одностайного рішення.

(c) При визначенні того, чи досягнута одностайність, до уваги беруться лише голоси тих, хто брав участь у голосуванні. Голоси осіб, що утримались, не враховуються.

(4) [Розбіжності між Договором та Інструкцією] У разі розбіжностей між положеннями цього Договору та положеннями Інструкції застосовуються положення Договору.

Стаття 15. Зв'язок із Паризькою конвенцією

(1) [Зобов'язання дотримуватися Паризької конвенції] Кожна Договір-на Сторона дотримується положень Паризької конвенції щодо патентів.

(2) [Зобов'язання і права відповідно до Паризької конвенції] (a) Ніщо у цьому Договорі не скасовує зобов'язань, які Договірні Сторони мають по відношенню одна до одної згідно з Паризькою конвенцією.

(b) Ніщо у цьому Договорі не применшує прав, якими заявники і власники користуються відповідно до Паризької конвенції.

Стаття 16. Дія переглядів, змін та доповнень до Договору про патентну кооперацію

(1) [Застосовність переглядів і змін та доповнень до Договору про патентну кооперацію] З урахуванням положень пункту (2) будь-який

перегляд або внесення змін та доповнень до Договору про патентну кооперацію, здійснені після 2 червня 2000 року, які узгоджуються зі статтями цього Договору, застосовуються для цілей цього Договору та Інструкції за умови, що Асамблея у кожному окремому випадку приймає відповідне рішення більшістю в три чверті голосів.

(2) [Незастосування перехідних положень Договору про патентну кооперацію] Будь-яке положення Договору про патентну кооперацію, в силу якого переглянуте положення цього Договору або таке, до якого внесені зміни або доповнення, не застосовується щодо держави — учасниці Договору про патентну кооперацію або щодо відомства такої держави або відомства, яке діє від імені такої держави, протягом такого часу, коли це положення суперечить застосовному цією державою або відомством законодавству, не застосовується для цілей цього Договору або Інструкції.

Стаття 17. Асамблея

(1) [Склад] (a) Договірні Сторони утворюють Асамблею.

(b) Кожна Договірна Сторона представлена в Асамблеї одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів. Кожний делегат може представляти тільки одну Договірну Сторону.

(2) [Функції] Асамблея:

(i) розглядає питання, що стосуються підтримання та розвитку цього Договору, а також його застосування;

(ii) за сприянням Міжнародного бюро розробляє Типові міжнародні бланки та бланк заяви, передбачені статтею 14(1)(c);

(iii) вносить зміни та доповнення до Інструкції;

(iv) визначає умови щодо дати застосування кожного Типового міжнародного бланка та бланка заяви, передбачених у підпункті (ii), і щодо кожної зміни або доповнення, передбачених у підпункті (iii);

(v) вирішує відповідно до статті 16(1), чи є будь-який перегляд або внесені зміни та доповнення до Договору про патентну кооперацію застосовними для цілей цього Договору та Інструкції;

(vi) виконує інші функції, що випливають з цього Договору.

(3) [Кворум] (a) Половина членів Асамблеї, що є державами, складає кворум.

(b) Незважаючи на положення підпункту (a), якщо на будь-якій сесії число представлених на ній членів Асамблеї, що є державами, складає менше половини, але дорівнює або перевищує одну третину членів Асамблеї, що є державами, Асамблея може приймати рішення. Проте всі рішення Асамблеї, за винятком вирішень, що стосуються її власної процедури, стають обов'язковими тільки при виконанні нижченаведених умов. Міжнародне бюро направляє зазначені рішення членам Асамблеї, що є державами і не були на ній представлені, та пропонує їм письмово повідомити

у тримісячний термін, починаючи від дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються від голосування. Якщо після закінчення цього терміну число таких членів, що у такий спосіб проголосували або утрималися від голосування, досягне тієї кількості членів, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що при цьому зберігається необхідна більшість.

(4) [Прийняття рішень на Асамблеї] (а) Асамблея намагається приймати свої рішення шляхом консенсусу.

(б) У разі неможливості ухвалення рішення шляхом консенсусу, рішення з обговорюваного питання приймається голосуванням. У цьому разі:

(і) кожна Договірна Сторона, що є державою, має один голос і голосує лише від свого імені; та

(ii) будь-яка Договірна Сторона, що є міжурядовою організацією, може брати участь у голосуванні від імені своїх держав-членів; при цьому число голосів повинно дорівнювати кількості держав, які входять до міжурядової організації і є учасниками цього Договору. Жодна така міжурядова організація не бере участі у голосуванні, якщо будь-яка з її держав-членів користується своїм правом на участь у голосуванні і навпаки. Крім того, жодна така міжурядова організація не бере участі у голосуванні, якщо будь-яка з її держав-членів, що є учасницею цього Договору, є державою-членом іншої такої міжурядової організації і ця інша міжурядова організація бере участь у голосуванні.

(5) [Більшість] (а) З урахуванням положень статей 14(2) і (3), 16(1), а також 19(3), Асамблея приймає свої рішення більшістю у дві третини голосів.

(б) При визначенні того, чи досягнута необхідна більшість, до уваги беруться тільки голоси тих, хто брав участь у голосуванні. Голоси осіб, що утримались, не враховуються.

(6) [Сесії] Асамблея збирається на чергову сесію один раз на два роки за скликанням Генерального директора.

(7) [Правила процедури] Асамблея приймає свої власні правила процедури, у тому числі правила скликання надзвичайних сесій.

Стаття 18. Міжнародне бюро

(1) [Адміністративні функції] (а) Міжнародне бюро здійснює адміністративні функції, що стосуються цього Договору.

(б) Зокрема, Міжнародне бюро готує засідання і виконує функції Секретаріату Асамблеї і таких комітетів експертів і робочих груп, що можуть бути засновані Асамблеєю.

(2) [Інші засідання крім сесій Асамблеї] Генеральний директор скликає засідання будь-якого комітету і робочої групи, заснованих Асамблеєю.

(3) [Роль Міжнародного бюро на Асамблеї та інших засіданнях] (а) Генеральний директор і призначені Генеральним директором особи беруть участь у всіх засіданнях Асамблеї, комітетів і робочих груп, заснованих Асамблеєю, без права голосу.

(б) Генеральний директор або призначений Генеральним директором штатний співробітник є ex officio секретарем Асамблеї, а також комітетів і робочих груп, згаданих у підпункті (а).

(4) [Конференції] (а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї здійснює підготовчу роботу до будь-якої конференції з перегляду.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з державами-членами Організації, міжурядовими, а також міжнародними і національними неурядовими організаціями з питань, що стосуються згаданої підготовчої роботи.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в обговореннях на конференціях з перегляду без права голосу.

(5) [Інші функції] Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього функції, пов'язані з цим Договором.

Стаття 19. Перегляди

(1) [Перегляд Договору] З урахуванням положень пункту (2) цей Договір може бути переглянутий конференцією Договірних Сторін. Рішення про скликання будь-якої конференції з перегляду приймається Асамблеєю.

(2) [Перегляд або внесення змін та доповнень до деяких положень Договору] Зміни та доповнення до статті 17(2) і (6) можуть бути внесені або конференцією з перегляду, або Асамблеєю відповідно до положень пункту (3).

(3) [Зміни та доповнення до деяких положень Договору, які приймаються Асамблеєю] (а) Пропозиції про внесення Асамблеєю змін та доповнень до статті 17(2) і (6) можуть бути висунуті будь-якою Договірною Стороною або Генеральним директором. Генеральний директор розсилає такі пропозиції Договірним Сторонам щонайменше за шість місяців до їх розгляду Асамблеєю.

(б) Для прийняття будь-якої зміни або доповнення до положень, згаданих у підпункті (а), необхідна більшість у три чверті голосів.

(с) Будь-які зміни або доповнення до положень, згаданих у підпункті (а), набувають чинності через один місяць після того, як письмові повідомлення про їх прийняття, здійснені згідно з конституційною процедурою кожної відповідної Договірної Сторони, отримані Генеральним директором від трьох чвертей Договірних Сторін, які були членами Асамблеї на момент прийняття нею відповідної зміни або доповнення. Будь-які зміни та доповнення до зазначених положень, прийняті у такий спосіб, є обов'язковими для всіх Договірних Сторін, які є учасниками Договору на

момент набуття чинності зміною або доповненням, або які стають Договірними Сторонами пізніше.

Стаття 20. Участь у Договорі

(1) [Держави] Будь-яка держава, яка є учасницею Паризької конвенції або членом Організації і стосовно якої патенти можуть бути отримані або через відомство цієї держави, або через відомство іншої Договірної Сторони, може стати учасницею цього Договору.

(2) [Міжурядові організації] Будь-яка міжурядова організація може стати учасницею цього Договору, якщо принаймні одна держава-член цієї міжурядової організації є учасницею Паризької конвенції або членом Організації і якщо ця міжурядова організація заявляє, що відповідно з її внутрішніми процедурами вона належним чином уповноважена стати учасницею цього Договору та заявляє, що:

(i) вона компетентна видавати патенти, чинні у її державах-членах; або

(ii) вона має компетенцію стосовно питань, які регулюються цим Договором, має відповідне власне законодавство, обов'язкове для всіх її держав-членів щодо цих питань, має або уповноважила регіональне відомство для цілей видачі патентів, що є чинними на її території згідно з цим законодавством.

З урахуванням пункту (3) будь-яка така заява робиться під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про приєднання.

(3) [Регіональні патентні організації] Європейська патентна організація, Євразійська патентна організація і Африканська організація промислової власності, зробивши заяву, передбачену в пункті (2)(i) або (ii), на Дипломатичній конференції, що прийняла цей Договір, можуть стати учасниками цього Договору як міжурядові організації, якщо під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про приєднання така організація заявить, що відповідно до її внутрішніх процедур вона належним чином уповноважена стати учасницею цього Договору.

(4) [Ратифікація або приєднання] Будь-яка держава або міжурядова організація, що задовольняють вимогам пунктів (1), (2) або (3), можуть здати на зберігання:

(i) ратифікаційну грамоту в разі підписання цією державою або організацією цього Договору; або

(ii) документ про приєднання у разі, якщо така держава або міжурядова організація не підписали цей Договір.

Стаття 21. Набуття чинності Договором; дати набуття чинності ратифікаціями і приєднаннями

(1) [Набуття чинності цим Договором] Цей Договір набуває чинності через три місяці після того, як десять держав здали на зберігання

Генеральному директору свої ратифікаційні грамоти або документи про приєднання.

(2) [Дати набуття чинності ратифікаціями та приєднаннями] Цей Договір стає обов'язковим для:

(i) десяти держав, згаданих у пункті (1), з дати набуття ним чинності;

(ii) будь-якої іншої держави по закінченні трьох місяців після дня, коли вона здала на зберігання Генеральному директору свою ратифікаційну грамоту або документ про приєднання, або з будь-якої пізнішої дати, зазначеної у цьому документі, але не пізніше ніж через шість місяців після дати такої задачі на зберігання;

(iii) кожної з таких організацій, як Європейська патентна організація, Євразійська патентна організація та Африканська регіональна організація промислової власності, по закінченні трьох місяців після дати задачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про приєднання, або з будь-якої пізнішої дати, зазначеної у цьому документі, але не пізніше ніж через шість місяців після дати такої задачі на зберігання, якщо такий документ зданий на зберігання після набуття чинності цим Договором відповідно до пункту (1), або через три місяці після набуття чинності цим Договором, якщо такий документ зданий на зберігання до набуття чинності цим Договором;

(iv) будь-якої іншої міжурядової організації, яка має право стати учасницею цього Договору, через три місяці після дати задачі нею на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про приєднання, або з будь-якої пізнішої дати, зазначеної у цьому документі, але не пізніше ніж через шість місяців після дати такої задачі на зберігання.

Стаття 22. Застосування Договору до існуючих заявок і патентів

(1) [Принцип] (а) З урахуванням пункту (2) Договірної Сторона застосовує положення цього Договору та Інструкції, за винятком статті 5 і статті 6(1) і (2) та відповідних положень Інструкції, до заявок, які знаходяться на розгляді на дату, коли для цієї Договірної Сторони стає обов'язковим цей Договір відповідно до статті 21, і до патентів, що є дійсними на цю дату.

(2) [Процедури] Жодна Договірна Сторона не зобов'язана застосовувати положення цього Договору та Інструкції до будь-якої процедури в діловодстві за заявками і патентами, згаданими у пункті (1), якщо така процедура почалась до дати, на яку для цієї Договірної Сторони цей Договір стає обов'язковим відповідно до статті 21.

Стаття 23. Застереження

(1) [Застереження] Будь-яка держава або міжурядова організація шляхом застереження може заявити, що положення статті 6(1) не

застосовуються до будь-якої вимоги щодо єдності винаходу, яка застосовується до міжнародної заявки відповідно до Договору про патентну кооперацію.

(2) [Спосіб подання застереження] Будь-яке застереження відповідно до пункту (1) робиться в заяві, що додається до ратифікаційної грамоти або документа про приєднання до цього Договору відповідної держави або міжурядової організації, що робить застереження.

(3) [Відкликання] Будь-яке застереження, зроблене відповідно до пункту (1), може бути відкликано в будь-який час.

(4) [Заборона робити інші застереження] За винятком випадку, передбаченого в пункті (1), жодні інші застереження до цього Договору не допускаються.

Стаття 24. Денонсація Договору

(1) [Повідомлення] Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цей Договір шляхом повідомлення, направленою Генеральному директору.

(2) [Дата набуття чинності] Будь-яка денонсація набуває чинності через один рік після дати одержання повідомлення Генеральним директором або з будь-якої пізнішої дати, зазначеної у повідомленні. Денонсація не впливає на застосування цього Договору щодо будь-якої заявки, що знаходиться на розгляді, або будь-якого патенту, що є чинним відносно Договірної Сторони, яка денонсує Договір, на момент набуття чинності денонсацією.

Стаття 25. Мови Договору

(1) [Автентичні тексти] Цей Договір підписується в одному примірнику англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами, причому всі тексти є рівно автентичними.

(2) [Офіційні тексти] Офіційний текст будь-якою мовою, крім згаданих у пункті (1), затверджується Генеральним директором після консультацій із заінтересованими сторонами. Для цілей цього пункту заінтересована сторона означає будь-яку державу, яка є учасницею Договору або має право стати його учасницею відповідно до статті 20(1), офіційна мова або одна з офіційних мов якої є мовою, про яку йдеться, а також Європейську патентну організацію, Євразійську патентну організацію, Африканську регіональну організацію промислової власності та будь-яку іншу міжурядову організацію, що є учасницею Договору або може стати його учасницею, якщо одна з її офіційних мов є мовою, про яку йдеться.

(3) [Переважна сила автентичних текстів] У разі розбіжностей щодо тлумачення на основі автентичних та офіційних текстів автентичні тексти мають переважну силу.

Стаття 26. Підписання Договору

Цей Договір відкритий для підписання будь-якою державою, що має право стати його учасницею відповідно до статті 20(1), а також Європейською патентною організацією, Євразійською патентною організацією та Африканською регіональною організацією промислової власності у штаб-квартирі Організації протягом одного року після його прийняття.

Стаття 27. Депозитарій; реєстрація

(1) [Депозитарій] Генеральний директор є депозитарієм цього Договору.

(2) [Реєстрація] Генеральний директор реєструє цей Договір у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

ІНСТРУКЦІЯ ДО ДОГОВОРУ ПРО ПАТЕНТНЕ ПРАВО

Правило 1. Скорочені назви

(1) [«Договір»; «Стаття»] (а) У цій Інструкції слово «Договір» означає Договір про патентне право.

(b) У цій Інструкції слово «стаття» є посиланням на визначену статтю Договору.

(2) [Скорочені назви, визначення яких містяться в Договорі] Скорочені назви, визначені у статті 1 для цілей Договору, мають те ж саме значення і для цілей цієї Інструкції.

Правило 2. Детальні положення щодо дати подання заявки згідно зі статтею 5

(1) [Строки згідно зі статтями 5(3) та (4)(b)] З урахуванням положень пункту (2) строки, зазначені у статтях 5(3) і (4)(b), становлять не менше двох місяців від дати повідомлення, зазначеного у статті 5(3).

(2) [Винятки щодо строків згідно зі статтею 5(4)(b)] Якщо повідомлення відповідно до статті 5(3) не зроблено через те, що не подані відомості, які дозволяють відомству зв'язатися із заявником, то термін, зазначений у статті 5(4)(b), становить не менше двох місяців від дати, коли відомство вперше одержало один або декілька елементів, зазначених у статті 5(1)(a).

(3) [Термін відповідно до статті 5(6)(a) і (b)] Термін, зазначений у статті 5(6)(a) і (b), становить:

(i) якщо повідомлення зроблено відповідно до статті 5(5) — не менше двох місяців від дати повідомлення;

(ii) якщо повідомлення не зроблено — не менше двох місяців від дати, коли відомство вперше одержало один або декілька елементів, згаданих у статті 5(1)(а).

(4) [Вимоги відповідно до статті 5(6)(b)] Будь-яка Договірна Сторона з урахуванням правила 4(3) може вимагати, щоб для встановлення дати подання згідно зі статтею 5(6)(b):

(i) копія попередньої заявки була подана протягом терміну, що застосовується відповідно до пункту (3);

(ii) копія попередньої заявки і дата подання попередньої заявки, завірені як правильні відомством, до якого була подана попередня заявка, були представлені на прохання відомства протягом терміну, що становить не менше чотирьох місяців від дати цього прохання, або терміну, що застосовується відповідно до правила 4(1), залежно від того, який з них закінчується раніше;

(iii) якщо попередня заявка складена іншою мовою, ніж прийнята відомством, переклад попередньої заявки був поданий протягом терміну, що застосовується відповідно до пункту (3);

(iv) відсутня частина опису або відсутнє креслення містились у повному обсязі у попередній заявці;

(v) на дату, коли відомство вперше одержало один або декілька елементів, згаданих у статті 5(1)(а), заявка містила зазначення того, що зміст попередньої заявки був включений до заявки шляхом посилання;

(vi) протягом терміну, що застосовується відповідно до пункту (3), були надані відомості щодо того, чи міститься у попередній заявці або у перекладі, згаданому в підпункті (iii), відсутня частина опису або відсутнє креслення.

(5) [Вимоги згідно зі статтею 5(7)(а)] (а) У посиланні на раніше подану заявку, згадану в статті 5(7)(а), зазначається, що для цілей встановлення дати подання опис заявки і будь-які креслення замінені посиланням на раніше подану заявку. У посиланні також зазначається номер цієї заявки і відомство, до якого ця заявка була подана. Договірна Сторона може вимагати, щоб у посиланні також зазначалася дата подання раніше поданої заявки.

(b) З урахуванням правила 4(3) Договірна Сторона може вимагати, щоб:

(i) копія раніше поданої заявки і, якщо раніше подана заявка викладена іншою мовою, ніж прийняті відомством, переклад цієї раніше поданої заявки був наданий у відомство протягом терміну, що становить не менше двох місяців від дати, коли відомство одержало заявку, що містить посилання, згадане в статті 5(7)(а);

(ii) завірена копія раніше поданої заявки була надана у відомство протягом терміну, що становить не менше чотирьох місяців від дати одержання заявки, що містить посилання, згадане у статті 5(7)(а).

(с) Договірна Сторона може вимагати, щоб посилання, згадане у статті 5(7)(а), було посиланням на раніше подану заявку, представлену заявником, його правопередником або правонаступником.

(6) [Виятки відповідно до статті 5(8)(ii)] Видами заявок, згаданих у статті 5(8)(ii), є:

(i) виділені заявки;

(ii) заявки щодо продовження або часткового продовження попередньої заявки;

(iii) заявки, подані новими заявниками, які, як встановлено, мають право на винахід, що міститься у попередній заявці.

Правило 3. Детальні положення щодо заявки згідно зі статтею 6(1), (2) і (3)

(1) [Додаткові вимоги згідно зі статтею 6(1)(iii)] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб заявник, який бажає, щоб заявка розглядалася як виділена заявка відповідно до правила 2(6)(i), зазначив:

(i) що він бажає, щоб заявка розглядалася в якості такої;

(ii) номер і дату подання заявки, з якої заявка виділена.

(b) Договірна Сторона може вимагати, щоб заявник, який бажає, щоб заявка розглядалася як заявка відповідно до правила 2(6)(iii), зазначив:

(i) що він бажає, щоб заявка розглядалася в якості такої;

(ii) номер і дату подання попередньої заявки.

(2) [Бланк заяви згідно зі статтею 6(2)(b)] Договірна Сторона допускає представлення змісту, згаданого у статті 6(2)(а):

(i) на бланку заяви, якщо цей бланк заяви відповідає бланку заяви згідно з Договором про патентну кооперацію з будь-якими змінами відповідно до правила 20(2);

(ii) на бланку заяви згідно з Договором про патентну кооперацію, якщо до цього бланка заяви додається інформація про те, що заявник бажає, щоб заявка розглядалася як національна або регіональна заявка. У цьому разі вважається, що бланк заяви включає зміни, згадані в підпункті (i);

(iii) на бланку заяви згідно з Договором про патентну кооперацію, що містить інформацію про те, що заявник бажає, щоб заявка розглядалася як національна або регіональна заявка, якщо такий бланк заяви наявний згідно з Договором про патентну кооперацію.

(3) [Вимога відповідно до статті 6(3)] Відповідно до статті 6(3) Договірна Сторона може вимагати переклад назв, формули і реферату заявки, складеної мовою, прийнятою відомством, будь-якою іншою мовою, прийнятою відомством.

Правило 4. Наявність попередньої заявки згідно зі статтею 6(5) і правилом 2(4) або раніше поданої заявки згідно з правилом 2(5)(b)

(1) [Копія попередньої заявки згідно зі статтею 6(5)] З урахуванням положень пункту (3) Договірна Сторона може вимагати, щоб копія попередньої заявки, згадана у статті 6(5), була подана у відомство протягом терміну, що становить не менше 16 місяців з дати подання цієї попередньої заявки або, за наявності декількох таких попередніх заявок, — з самої ранньої дати подання цих попередніх заявок.

(2) [Засвідчення] З урахуванням положень пункту (3) Договірна Сторона може вимагати, щоб дійсність згаданої у пункті (1) копії, а також точність дати подання попередньої заявки були засвідчені відомством, до якого була подана попередня заявка.

(3) [Наявність попередньої заявки або раніше поданої заявки] Жодна Договірна Сторона не вимагає надання копії або засвідченої копії попередньої заявки або засвідчення точності дати, як це згадано у пунктах (1) і (2) і правилі 2(4), або копії чи засвідченої копії раніше поданої заявки, як це згадано у правилі 2(5)(b), якщо попередня заявка або раніше подана заявка була подана у відомство або доступна для цього відомства з цифрової бібліотеки, яка допускається цим відомством з цією метою.

(4) [Переклад] У разі, якщо попередня заявка подана іншою мовою, ніж прийнята відомством, і дійсність заяви про пріоритет стосується встановлення патентоспроможності винаходу, що розглядається, Договірна Сторона може вимагати, щоб переклад попередньої заявки, згаданої у пункті (1), був наданий заявником на прохання відомства або іншого компетентного органу протягом терміну, який становить не менше двох місяців від дати такого прохання і є не меншим за термін, за наявності такого, що застосовується згідно з цим пунктом.

Правило 5. Докази відповідно до статей 6(6) і 8(4)(с) та правил 7(4), 15(4), 16(6), 17(6) і 18(4)

У разі, якщо відповідно до статті 6(6) або 8(4)(с) або правила 7(4), 15(4), 16(6), 17(6) або 18(4) відомство повідомляє заявника, власника або іншу особу про те, що необхідно надати докази, у повідомленні зазначається причина, на підставі якої відомство має сумніви щодо достовірності матеріалу, відомостей або підпису або щодо точності перекладу, залежно від випадку.

Правило 6. Термін щодо заявки відповідно до статті 6(7) і (8)

(1) [Термін відповідно до статті 6(7) і (8)] З урахуванням положень пунктів (2) і (3) термін, згаданий у статті 6(7) і (8), становить не менше двох місяців від дати повідомлення, згаданого у статті 6(7).

(2) [Виняток щодо терміну згідно зі статтею 6(8)] З урахуванням положень пункту (3) у разі, якщо повідомлення відповідно до статті 6(7) не зроблено через те, що не надані відомості, які дозволяють відомству зв'язатись із заявником, термін, згаданий у статті 6(8), становить не менше трьох місяців з дати, коли відомство вперше одержало один або декілька елементів, згаданих у статті 5(1)(а).

(3) [Термін згідно зі статтею 6(7) і (8) у зв'язку зі сплатою збору за подання заявки відповідно до Договору про патентну кооперацію] Якщо не сплачені будь-які збори у зв'язку з поданням заявки, сплата яких вимагається згідно зі статтею 6(4), Договірна Сторона може відповідно до статті 6(7) і (8) застосовувати такі ж терміни для сплати, включаючи пізню сплату, що застосовуються відповідно до Договору про патентну кооперацію у зв'язку зі сплатою основного збору як компонента міжнародного збору.

Правило 7. Детальні положення щодо представництва відповідно до статті 7

(1) [Інші процедури згідно зі статтею 7(2)(а)(iii)] Інші процедури, згадані у статті 7(2)(а)(iii), стосовно яких Договірна Сторона не може вимагати призначення представника, включають:

- (i) надання копії попередньої заявки згідно з правилом 2(4);
- (ii) надання копії раніше поданої заявки згідно з правилом 2(5)(b).

(2) [Призначення представника згідно зі статтею 7(3)] (а) Договірна Сторона допускає, щоб відомості про призначення представника були подані у відомство:

(i) в окремому повідомленні (далі «доручення»), підписаному заявником, власником або іншою заінтересованою особою, в якому зазначається ім'я та адреса представника; або, на вибір заявника,

(ii) на згаданому у статті 6(2) бланку заяви, підписаному заявником.

(b) Одного доручення достатньо, навіть якщо воно стосується декількох заявок або патентів однієї і тієї самої особи або однієї чи декількох заявок та одного чи декількох патентів однієї і тієї самої особи, за умови, що всі згадані заявки і патенти зазначені в одному дорученні. Одного доручення також достатньо, навіть якщо воно, з урахуванням будь-якого винятку, зазначеного особою, що надає це доручення, стосується всіх існуючих і майбутніх заявок або патентів цієї особи. У разі, якщо це одне доручення подається на папері або у будь-який інший дозволений відомством спосіб, відомство може вимагати, щоб для кожної заявки і патенту, яких стосується доручення, була подана його окрема копія.

(3) [Переклад доручення] У разі, якщо доручення подане іншою мовою, ніж прийнята відомством, Договірна Сторона може вимагати, щоб до нього додавався переклад.

(4) [Докази] Договірна Сторона може вимагати надання у відомство доказів лише у тому разі, якщо відомство має розумні підстави сумніватися у достовірності будь-яких відомостей, що містяться у будь-якому повідомленні, згаданому в пункті (2)(а).

(5) [Термін відповідно до статті 7(5) і (6)] З урахуванням положень пункту (6) термін, згаданий у статті 7(5) і (6), становить не менше двох місяців від дати повідомлення згідно зі статтею 7(5).

(6) [Вияток щодо терміну відповідно до статті 7(6)] Якщо повідомлення, згадане у статті 7(5), не зроблено через те, що не подані відомості, що дозволяють відомству зв'язатися із заявником, власником або іншою заінтересованою особою, термін, згаданий у статті 7(6), становить не менше трьох місяців від дня, коли була розпочата процедура, згадана у статті 7(5).

Правило 8. Подання повідомлень відповідно до статті 8(1)

(1) [Повідомлення, подані на папері] (а) Після 2 червня 2005 року будь-яка Договірна Сторона з урахуванням положень статей 5(1) і 8(1)(d) може виключити подання повідомлень на папері або може продовжити дозвіл на подання повідомлень на папері. До цієї дати будь-яка Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень на папері.

(b) З урахуванням положень статті 8(3) та підпункту (с) Договірна Сторона може встановлювати вимоги щодо форми повідомлень, що подаються на папері.

(с) Якщо Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень на папері, її відомство дозволяє подання повідомлень на папері згідно з вимогами Договору про патентну кооперацію щодо форми повідомлень, що подаються на папері.

(d) Незважаючи на положення підпункту (а), якщо отримання або обробка повідомлення, поданого на папері, в силу його характеру або розміру, вбачається недоцільною, Договірна Сторона може вимагати надання цього повідомлення в іншій формі або іншими засобами передачі.

(2) [Повідомлення, подані в електронній формі або електронними засобами зв'язку] (а) Якщо Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень в її відомство визначеною мовою в електронній формі або електронними засобами зв'язку, включаючи подання повідомлень за допомогою телеграфу, телетайпу, телефаксу або інших аналогічних засобів, та існують вимоги, що застосовуються до цієї Договірної Сторони згідно з Договором про патентну кооперацію стосовно повідомлень, поданих в електронній формі або електронними засобами зв'язку цією мовою, відомство дозволяє подання повідомлень в електронній формі або електронними засобами зв'язку зазначеною мовою згідно з цими вимогами.

(б) Договірна Сторона, яка дозволяє подання повідомлень у її відомство в електронній формі або електронними засобами зв'язку, повідомляє Міжнародне бюро про вимоги згідно з її застосовним законодавством, що стосуються такого подання. Будь-яке таке повідомлення публікується Міжнародним бюро мовою, якою таке повідомлення зроблено, і мовами, якими затверджені автентичні та офіційні тексти Договору відповідно до статті 25.

(с) Якщо згідно з положеннями підпункту (а) Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень за допомогою телеграфу, телетайпа, телефаксу або інших аналогічних засобів передачі, вона може вимагати, щоб оригінал будь-якого документа, переданого такими засобами, у супроводі листа, що ідентифікує таку попередню передачу, був поданий на папері у відомство протягом терміну, який становить не менше одного місяця від дати передачі.

(3) [Копії повідомлень, поданих на папері, що представляються в електронній формі або електронними засобами зв'язку] (а) Якщо Договірна Сторона дозволяє подання в електронній формі або електронними засобами зв'язку копії повідомлення, поданого на папері мовою, прийнятою відомством, та існують вимоги, що застосовуються до цієї Договірної Сторони згідно з Договором про патентну кооперацію щодо представлення таких копій повідомлень, відомство дозволяє подання копій повідомлень в електронній формі або електронними засобами зв'язку згідно з цими вимогами.

(б) Пункт (2)(б) застосовується *mutatis mutandis* до представлених в електронній формі або електронними засобами зв'язку копій повідомлень, поданих на папері.

Правило 9. Детальні положення щодо підпису згідно зі статтею 8(4)

(1) [Відомості, що супроводжують підпис] Договірна Сторона може вимагати, щоб підпис фізичної особи, яка його поставила, супроводжувався:

(i) літерним зазначенням прізвища, імені та по батькові особи, або, на вибір цієї особи, імені або імен, звичайно використовуваних зазначеною особою;

(ii) зазначенням посади, в рамках якої ця особа поставила підпис, якщо назва такої посади не є очевидною з тексту повідомлення.

(2) [Дата підпису] Договірна Сторона може вимагати, щоб підпис супроводжувався зазначенням дати, коли він поставлений. Якщо таке зазначення вимагається, але не представлено, датою поставлення підпису вважається дата отримання відомством повідомлення з підписом, або, якщо це дозволяє Договірна Сторона, більш рання дата, ніж дата такого повідомлення.

(3) [Підпис повідомлення, що подається на папері] Якщо повідомлення, адресоване відомству Договірної Сторони, подано на папері і вимагається підпис, ця Договірна Сторона:

(i) з урахуванням підпункту (iii) приймає власноручний підпис;

(ii) замість власноручного підпису може дозволяти використання інших форм підпису, таких як відтиск або штемпель з підписом, або використання печатки або маркірування зі штриховим кодом;

(iii) може вимагати використання печатки замість власноручного підпису, якщо фізична особа, яка підписує повідомлення, є громадянином Договірної Сторони і має адресу на її території, або якщо юридична особа, від імені якої підписується повідомлення, заснована згідно з її законодавством і має місце проживання або реально діюче промислове або торговельне підприємство на її території.

(4) [Підпис на повідомленнях, поданих в електронній формі або електронними засобами зв'язку, із графічним зображенням] Якщо Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень в електронній формі або електронними засобами зв'язку, вона вважає таке повідомлення підписаним, якщо на цьому повідомленні, отриманому відомством цієї Договірної Сторони, є графічне зображення підпису, прийнятного для цієї Договірної Сторони згідно з пунктом (3).

(5) [Підпис на повідомленнях, поданих в електронній формі, без графічного зображення підпису] (а) Якщо Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень в електронній формі і графічне зображення підпису, прийнятного для цієї Договірної Сторони згідно з пунктом (3), не міститься на такому повідомленні, отриманому відомством цієї Договірної Сторони, Договірна Сторона може вимагати, щоб повідомлення було підписане з використанням підпису в електронній формі, як встановлено цією Договірною Стороною.

(b) Незважаючи на положення підпункту (а), якщо Договірна Сторона дозволяє подання повідомлень в електронній формі визначеною мовою та існують вимоги, що застосовуються до цієї Договірної Сторони згідно з Договором про патентну кооперацію щодо підписів в електронній формі повідомлень, поданих в електронній формі цією мовою, в яких немає графічного зображення підпису, відомство цієї Договірної Сторони приймає підпис в електронній формі згідно з цими вимогами.

(c) Правило 8(2)(b) застосовується *mutatis mutandis*.

(6) [Виняток щодо засвідчення підпису відповідно до статті 8(4)(b)]

Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-який підпис, згаданий у пункті (5), було підтверджено у спосіб засвідчення підписів в електронній формі, зазначений цією Договірною Стороною.

Правило 10. Детальні положення стосовно відомостей згідно зі статтею 8(5), (6) і (8)

(1) [Відомості згідно зі статтею 8(5)] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб у будь-якому повідомленні були зазначені:

- (i) ім'я та адреса заявника, власника або іншої заінтересованої особи;*
- (ii) номер заявки або патенту, до якого воно відноситься;*
- (iii) якщо заявник, власник або інша заінтересована особа зареєстровані у відомстві — номер або інші відомості, згідно з якими вони таким чином зареєстровані.*

(б) Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-яке повідомлення представника для цілей процедури у відомстві містило:

- (i) ім'я та адресу представника;*
- (ii) посилання на доручення або інше повідомлення, в якому зазначається або зазначалося про призначення цього представника, на підставі якого такий представник діє;*
- (iii) якщо представник зареєстрований у відомстві — номер або інші відомості, згідно з якими він зареєстрований.*

(2) [Адреса для листування та адреса для юридичних послуг] Договірна Сторона може вимагати, щоб адреса для листування, згадана у статті 8(6)(i), і адреса для юридичних послуг, згадана у статті 8(6)(ii), знаходилися на території, визначеній цією Договірною Стороною.

(3) [Адреса у разі непризначення представника] У разі, якщо представник не призначений і заявник, власник або інша заінтересована особа представила в якості своєї адреси адресу на території, визначеній Договірною Стороною, згідно з пунктом (2), ця Договірна Сторона вважає цю адресу адресою для листування, згадану у статті 8(6)(i), або адресою для юридичних послуг, згадану у статті 8(6)(ii), як того вимагає Договірна Сторона, якщо тільки цей заявник, власник або інша заінтересована особа спеціально не зазначила іншу таку адресу відповідно до статті 8(6).

(4) [Адреса у разі призначення представника] У разі, якщо представник призначений, Договірна Сторона вважає адресу цього представника адресою для листування, згадану у статті 8(6)(i), або адресою для юридичних послуг, згадану у статті 8(6)(ii), як того вимагає Договірна Сторона, якщо тільки цей заявник, власник або інша заінтересована особа спеціально не зазначила іншу таку адресу відповідно до статті 8(6).

(5) [Санкції за невиконання вимог згідно зі статтею 8(8)] Жодна Договірна Сторона не може передбачати відхилення заявки через невиконання будь-якої вимоги стосовно подання реєстраційного номера заявки або інших відомостей згідно з пунктом (1)(a)(iii) і (b)(iii).

**Правило 11. Термін стосовно повідомлень згідно
зі статтею 8(7) і (8)**

(1) [Термін згідно зі статтею 8(7) і (8)] З урахуванням положень пункту (2) термін, згаданий у статті 8(7) і (8), становить не менше двох місяців від дати повідомлення, згаданого у статті 8(7).

(2) [Вияток стосовно терміну згідно зі статтею 8(8)] Якщо повідомлення відповідно до статті 8(7) не зроблено через те, що не подані відомості, що дозволяють відомству зв'язатися із заявником, власником або іншою заінтересованою особою, термін, згаданий у статті 8(8), становить не менше трьох місяців від дати одержання відомством повідомлення, згаданого у статті 8(7).

**Правило 12. Детальні положення стосовно послаблення
щодо строків згідно зі статтею 11**

(1) [Вимоги відповідно до статті 11(1)] (а) Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання, згадане у статті 11(1):

(i) було підписано заявником або власником;

(ii) містило зазначення того, що подається прохання про продовження терміну, і зазначення цього терміну.

(б) Якщо прохання про продовження терміну подано після закінчення терміну, Договірна Сторона може вимагати, щоб одночасно з поданням прохання були виконані всі вимоги, щодо яких застосовується термін для вчинення відповідної дії.

(2) [Період і термін відповідно до статті 11(1)] (а) Період продовження терміну, згаданий у статті 11(1), становить не менше двох місяців від дати закінчення непродовженого терміну.

(б) Термін, згаданий у статті 11(1)(ii), закінчується не раніше ніж через два місяці після дати закінчення непродовженого терміну.

(3) [Вимоги відповідно до статті 11(2)(i)] Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання, згадане у статті 11(2):

(i) було підписано заявником або власником;

(ii) містило зазначення того, що подається прохання про послаблення стосовно недотримання терміну, і зазначення такого терміну.

(4) [Термін для подання прохання згідно зі статтею 11(2)(ii)] Термін, згаданий у статті 11(2)(ii), закінчується не раніше ніж через два місяці після повідомлення відомством про те, що заявник або власник порушив встановлений відомством термін.

(5) [Виятки відповідно до статті 11(3)] (а) Від жодної Договірної Сторони відповідно до статті 11(1) або (2) не вимагається надання:

(i) другого або будь-якого наступного послаблення щодо терміну, на який воно вже було надане згідно зі статтею 11(1) або (2);

(ii) послаблення для подання прохання про послаблення відповідно до статті 11(1) або (2) або прохання про відновлення відповідно до статті 12(1);

(iii) послаблення щодо терміну для сплати зборів за підтримання;

(iv) послаблення щодо терміну, згаданого у статті 13(1), (2) або (3);

(v) послаблення щодо терміну для вчинення дії в апеляційній палаті або іншому органі з перегляду, заснованому в рамках відомства;

(vi) послаблення щодо терміну для дій у ході розгляду і № *ter partes*.

(b) Від жодної Договірної Сторони, яка передбачає максимальний термін для виконання всіх процедурних вимог у відомстві, згідно зі статтею 11(1) або (2) не вимагається надання послаблення стосовно терміну для вчинення дії у такій процедурі щодо будь-яких з цих вимог за межами такого максимального терміну.

Правило 13. Детальні положення щодо відновлення прав після встановлення відомством факту вжиття належних заходів або ненавмисності згідно зі статтею 12

(1) [Вимоги згідно зі статтею 12(1)(i)] Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання, згадане у статті 12(1)(i), було підписано заявником або власником.

(2) [Термін згідно зі статтею 12(1)(ii)] Терміном для подання прохання і виконання вимог відповідно до статті 12(1)(ii) є той з цих термінів, що закінчується першим:

(i) не менше двох місяців від дати усунення причини недотримання терміну для вчинення відповідної дії;

(ii) не менше 12 місяців від дати закінчення терміну для вчинення відповідної дії або якщо прохання стосується несплати збору за підтримання, не менше 12 місяців з дати закінчення пільгового періоду, передбаченого статтею 5bis Паризької конвенції.

(3) [Винятки згідно зі статтею 12(2)] Винятки, згадані у статті 12(2), являють собою недотримання терміну:

(i) для вчинення дії в апеляційній палаті або іншому органі з перегляду, заснованому в рамках відомства;

(ii) для подання прохання про послаблення відповідно до статті 11(1) або (2) або прохання про відновлення прав відповідно до статті 12(1);

(iii) згаданого у статті 13(1), (2) або (3);

(iv) для вчинення дії у ході розгляду і № *ter partes*.

Правило 14. Детальні положення щодо виправлення або доповнення заяви про пріоритет і відновлення права пріоритету згідно зі статтею 13

(1) [Виняток згідно зі статтею 13(1)] Жодна Договірна Сторона не зобов'язана передбачати виправлення або доповнення заяви про

пріоритет відповідно до статті 13(1) у разі одержання прохання, згаданого у статті 13(1)(i), після того, як заявник подав прохання про дострокову публікацію або про прискорену або швидку обробку, якщо це прохання про дострокову публікацію або про прискорену або швидку обробку відкликано до завершення технічної підготовки до публікації заявки.

(2) [Вимоги відповідно до статті 13(1)(i)] Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання, згадане у статті 13(1)(i), було підписано заявником.

(3) [Термін згідно зі статтею 13(1)(ii)] Термін, згаданий у статті 13(1)(ii), не повинен бути меншим за термін для подання заяви про пріоритет після подання міжнародної заявки, що застосовується до міжнародної заявки згідно з Договором про патентну кооперацію.

(4) [Термін згідно зі статтею 13(2)] (a) Термін, згаданий у вступній частині статті 13(2), закінчується не раніше ніж через два місяці після дати закінчення строку пріоритету.

(b) Терміном, згаданим у статті 13(2)(ii), є термін, що застосовується згідно з підпунктом (a), або термін, до якого завершена будь-яка технічна підготовка до публікації наступної заявки, залежно від того, який з них закінчується раніше.

(5) [Вимоги згідно зі статтею 13(2)(i)] Договірна Сторона може вимагати, щоб згадане у статті 13(2)(i) прохання:

(i) було підписано заявником; i

(ii) супроводжувалося заявою про пріоритет, якщо заявка не містила заяви про пріоритет попередньої заявки.

(6) [Вимоги згідно зі статтею 13(3)] (a) Договірна Сторона може вимагати, щоб згадане у статті 13(3)(i) прохання:

(i) було підписано заявником; i

(ii) зазначало відомство, до якого подано прохання про надання копії попередньої заявки, i дату подання цього прохання.

(b) Договірна Сторона може вимагати, щоб:

(i) заява або інший доказ на підтримку прохання, згаданого у статті 13(3), були подані у відомство протягом терміну, встановленого відомством;

(ii) копія попередньої заявки, згадана у статті 13(3)(iv), була подана у відомство протягом терміну, що становить не менше одного місяця від дати, коли відомство, до якого була подана попередня заявка, надало заявнику цю копію.

(7) [Термін згідно зі статтею 13(3)(iii)] Термін, згаданий у статті 13(3)(iii), закінчується за два місяці до закінчення терміну, встановленого правилом 4(1).

Правило 15. Прохання про внесення запису про зміну імені або адреси

(1) [Прохання] Якщо заявник або власник залишився тим же, але змінилися його ім'я або адреса, Договірна Сторона дозволяє, щоб прохання про внесення запису про зміну імені або адреси було подано у повідомленні, підписаному заявником або власником, і містило такі відомості:

(i) зазначення того, що подається прохання про внесення запису про зміну імені або адреси;

(ii) номер відповідної заявки або патенту;

(iii) зміну, що вноситься;

(iv) ім'я та адресу заявника або власника до зміни.

(2) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати збору щодо прохання, згаданого у пункті (1).

(3) [Одне прохання] (а) Одного прохання достатньо, навіть якщо зміна стосується як імені, так і адреси заявника або власника.

(б) Одного прохання достатньо, навіть якщо зміна стосується декількох заявок або патентів однієї і тієї самої особи або однієї або декількох заявок і одного або декількох патентів однієї і тієї самої особи, за умови, що у проханні зазначені номери всіх відповідних заявок і патентів. У разі подання цього одного прохання на папері або будь-якими іншими засобами, дозволеними відомством, Договірна Сторона може вимагати, щоб для кожної заявки і патенту, яких стосується прохання, була надана його окрема копія.

(4) [Докази] Договірна Сторона може вимагати надання відомству доказів лише у тому разі, якщо відомство має розумні підстави сумніватися у достовірності будь-яких відомостей, що містяться у проханні.

(5) [Заборона інших вимог] Стосовно прохання, згаданого у пункті (1), жодна Договірна Сторона не може вимагати виконання вимог, відмінних від згаданих у пунктах (1)–(4), якщо інше не передбачено Договором або не встановлено цією Інструкцією. Зокрема, не може вимагатись надання будь-якого свідоцтва, що стосується зміни.

(6) [Повідомлення] У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною згідно з пунктами (1)–(4), відомство повідомляє про це заявника або власника, надаючи можливість виконати будь-яку таку вимогу і надати зауваження протягом не менш ніж двох місяців від дати повідомлення.

(7) [Невиконання вимог] (а) У разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються Договірною Стороною згідно з пунктами (1)–(4), в строк згідно з підпунктом (б), Договірна Сторона може передбачити відмову в прийомі прохання, але не може застосовувати жорсткіші санкції.

(б) Строк, згаданий у підпункті (а), становить:

(i) з урахуванням підпункту (ii) — не менше двох місяців від дати повідомлення;

(ii) якщо не надані відомості, що дозволяють відомству зв'язатися з особою, яка подала прохання, згадане у пункті (1), — не менше трьох місяців від дати одержання цього прохання відомством.

(8) [Зміна імені або адреси представника, або адреси для листування, або адреси для юридичних послуг] Пункти (1)–(7) застосовуються *mutatis mutandis* до будь-якої зміни імені або адреси представника і до будь-якої зміни, що стосується адреси для листування або адреси для юридичних послуг.

Правило 16. Прохання про внесення запису про зміну заявника або власника

(1) [Прохання про внесення запису про зміну заявника або власника] (a) У разі зміни особи заявника або власника Договірна Сторона допускає, щоб прохання про внесення запису про зміну було подано у повідомленні, підписаному заявником або власником чи новим заявником або новим власником, і містило такі відомості:

(i) зазначення того, що подається прохання про внесення запису про зміну заявника або власника;

(ii) номер відповідної заявки або патенту;

(iii) ім'я та адресу заявника або власника;

(iv) ім'я та адресу нового заявника або нового власника;

(v) дату зміни особи заявника або власника;

(vi) назву держави, громадянином якої є новий заявник або новий власник, якщо він є громадянином будь-якої держави, назву держави, в якій новий заявник або новий власник має місце проживання, за наявності такого, і назву держави, в якій новий заявник або новий власник має реально діюче промислове або торговельне підприємство, за наявності такого;

(vii) підставу для зміни.

(b) Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання містило:

(i) заяву про те, що інформація, яка міститься у проханні, є правильною і достовірною;

(ii) інформацію, що стосується будь-якого державного інтересу цієї Договірної Сторони.

(2) [Документація, що стосується підстави для зміни заявника або власника] (a) Якщо зміна заявника або власника є результатом укладення контракту, Договірна Сторона може вимагати, щоб це прохання містило інформацію про реєстрацію контракту, якщо реєстрація є обов'язковою згідно із застосовним законодавством, та щоб прохання на вибір сторони, що його подає, супроводжувалося одним з таких документів:

(і) копією контракту. При цьому може вимагатися, щоб така копія була завірена як така, що відповідає оригіналу контракту, на вибір сторони, що подає прохання, державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється відповідно до застосовного законодавства, представником, що має право вести справи у відомстві;

(ii) випискою з контракту, що відображає зміну. При цьому може вимагатися, щоб така виписка була завірена як дійсна виписка з контракту на вибір сторони, що подає прохання, державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється відповідно до застосовного законодавства, представником, що має право вести справи у відомстві;

(iii) незасвідченим свідоцтвом про передачу права власності за контрактом, що має зміст, визначений у Типовому міжнародному бланку щодо свідоцтва про передачу, і підписане як заявником, так і новим заявником або як власником, так і новим власником.

(b) Якщо зміна заявника або власника є результатом злиття або реорганізації чи поділу юридичної особи, Договірна Сторона може вимагати, щоб до прохання додавалася копія складеного компетентним органом документа, який є доказом злиття або реорганізації чи поділу юридичної особи, і будь-який розподіл відповідних прав, наприклад, копія виписки з торговельного реєстру. Договірна Сторона може також вимагати, щоб копія була завірена як така, що відповідає оригіналу документа, на вибір сторони, що подає прохання, органом, що видав документ, або державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється відповідно до застосовного законодавства, представником, який має право вести справи у відомстві.

(c) Якщо зміна заявника або власника не є результатом укладання контракту, злиття, або реорганізації чи поділу юридичної особи, а викликана іншими причинами, наприклад, застосуванням законодавства або рішенням суду, Договірна Сторона може вимагати, щоб до прохання додавалася копія документа, що є доказом зміни. Договірна Сторона може також вимагати, щоб копія була завірена як така, що відповідає оригіналу документа, на вибір сторони, що подає прохання, органом, що видав документ, або державним нотаріусом, або іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється відповідно до застосовного законодавства, представником, що має право вести справи у відомстві.

(d) У разі зміни особи одного або декількох, але не всіх заявників або співвласників, Договірна Сторона може вимагати, щоб у відомство був представлений доказ згоди зі зміною будь-якого співзаявника або співвласника, на якого не поширюється зміна.

(3) [Переклад] Договірна Сторона може вимагати переклад будь-якого документа, поданого згідно з пунктом (2), що складений іншою мовою, ніж прийнята відомством.

(4) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати збору щодо прохання, згаданого у пункті (1).

(5) [Одне прохання] Одного прохання достатньо, навіть якщо зміна стосується декількох заявок або патентів однієї і тієї самої особи або однієї або декількох заявок і одного або декількох патентів однієї і тієї самої особи, за умови, що зміна заявника або власника однакова для всіх відповідних заявок і патентів і у проханні зазначені номери всіх відповідних заявок і патентів. У разі подання цього одного прохання на папері або будь-якими іншими засобами, що дозволяються відомством, Договірна Сторона може вимагати, щоб для кожної заявки і патенту, яких стосується прохання, була представлена його окрема копія.

(6) [Докази] Договірна Сторона може вимагати надання відомству доказів або, у випадку пункту (2), додаткових доказів лише у тому разі, якщо у цього відомства є розумні підстави сумніватися у достовірності будь-яких відомостей, що містяться у проханні або у будь-якому документі, згаданому в цьому правилі, або точності будь-якого перекладу, згаданого у пункті (3).

(7) [Заборона інших вимог] Жодна Договірна Сторона не може вимагати щодо прохання, згаданого у цьому правилі, виконання формальних вимог, відмінних від згаданих у пунктах (1)-(6), якщо інше не передбачено Договором або не встановлено цією Інструкцією.

(8) [Повідомлення; невиконання вимог] Правило 15(6) і (7) застосовується *mutatis mutandis* у разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються згідно з пунктами (1)-(5), або у разі, якщо відповідно до пункту (6) вимагаються докази або додаткові докази.

(9) [Виняток щодо авторства] Договірна Сторона може виключити застосування цього правила щодо зміни авторства. Поняття авторства визначається згідно із застосовним законодавством.

Правило 17. Прохання про внесення запису про ліцензію або заставу

(1) [Прохання про внесення запису про ліцензію] (а) Якщо згідно із застосовним законодавством може бути внесений запис про ліцензію щодо заявки або патенту, Договірна Сторона дозволяє, щоб прохання про внесення запису про таку ліцензію було подано у повідомленні, підписаному ліцензіаром або ліцензіатом, із зазначенням:

- (i) того, що подається прохання про внесення запису про ліцензію;
- (ii) номера відповідної заявки або патенту;
- (iii) імені та адреси ліцензіара;

(iv) імені та адреси ліцензіата;

(v) того, якою є ліцензія — виключною або невиключною;

(vi) назви держави, громадянином якої є ліцензіат, якщо він є громадянином будь-якої держави, назви держави, в якій ліцензіат має місце проживання, за наявності такого, і назви держави, в якій ліцензіат має реально діюче промислове або торговельне підприємство, за наявності такого.

(b) Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання містило:

(i) заяву про те, що інформація, яка міститься у проханні, є правильною і достовірною;

(ii) інформацію, що стосується будь-якого державного інтересу цієї Договірної Сторони;

(iii) інформацію, що стосується реєстрації ліцензії, якщо реєстрація є обов'язковою відповідно до застосовного законодавства;

(iv) дату і строк дії ліцензії.

(2) [Документація, що є підставою для ліцензії] (a) Якщо ліцензія є результатом вільно укладеної угоди, Договірна Сторона може вимагати, щоб до прохання на вибір сторони, що його подає, додався один з таких документів:

(i) копія угоди. При цьому може вимагатися, щоб така копія була завірена як така, що відповідає оригіналу угоди, на вибір сторони, що подає прохання, державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється згідно із застосовним законодавством, представником, який має право вести справи у відомстві.

(ii) виписка з угоди, що містить ті частини такої угоди, що відображають ліцензовані права та їх обсяг. При цьому може вимагатися, щоб така виписка була завірена як дійсна виписка з угоди на вибір сторони, що подає прохання, державним нотаріусом, або іншим компетентним державним органом, або, якщо це дозволяється згідно із застосовним законодавством, представником, що має право вести справи у відомстві.

(b) Якщо ліцензія є результатом вільно укладеної угоди, Договірна Сторона може вимагати, щоб заявник, власник, ліцензіат виключної ліцензії, співзаявник, співвласник або співліцензіат виключної ліцензії, що не є учасником цієї угоди, дав свою згоду на внесення запису про цю угоду у повідомленні, направленому у відомство.

(c) Якщо ліцензія не є результатом вільно укладеної угоди, наприклад, є результатом застосування законодавства або рішення суду, Договірна Сторона може вимагати, щоб до прохання була додана копія документа, що підтверджує ліцензію. Договірна Сторона може також вимагати, щоб ця копія була завірена як така, що відповідає оригіналу документа на вибір сторони, що подає прохання, органом, що видав документ, або державним нотаріусом, або будь-яким іншим компетентним державним

органом, або, якщо це дозволено згідно із застосовним законодавством, представником, що має право вести справи у відомстві.

(3) [Переклад] Договірна Сторона може вимагати переклад будь-якого документа, поданого відповідно до пункту (2), що складений іншою мовою, ніж прийнята відомством.

(4) [Збори] Договірна Сторона може вимагати сплати збору стосовно прохання, згаданого у пункті (1).

(5) [Одне прохання] Правило 16(5) застосовується *mutatis mutandis* до прохань про внесення запису про ліцензію.

(6) [Докази] Правило 16(6) застосовується *mutatis mutandis* до прохань про внесення запису про ліцензію.

(7) [Заборона інших вимог] Жодна Договірна Сторона не може вимагати щодо прохання, згаданого у пункті (1), виконання формальних вимог, відмінних від згаданих у пунктах (1)–(6), якщо інше не передбачено Договором або не встановлено цією Інструкцією.

(8) [Повідомлення; невиконання вимог] Правило 15(6) і (7) застосовується *mutatis mutandis* у разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються відповідно до пунктів (1)–(5), або у разі, якщо відповідно до пункту (6) вимагаються докази або додаткові докази.

(9) [Прохання про внесення запису про заставу або анулювання запису про ліцензію або заставу] Пункти (1)–(8) застосовуються *mutatis mutandis* до прохань про:

- (i) внесення запису про заставу щодо заявки або патенту;
- (ii) анулювання запису про ліцензію або заставу щодо заявки або патенту.

Правило 18. Прохання про виправлення помилки

(1) [Прохання] (a) Якщо заявка, патент або будь-яке прохання, направлене у відомство стосовно заявки або патенту, містить не пов'язану з пошуком або розглядом по суті помилку, що може бути виправлена відомством згідно із застосовним законодавством, відомство дозволяє подання прохання про виправлення цієї помилки у матеріалах і публікаціях відомства у направленому цьому відомству повідомленні, яке підписане заявником або власником і містить такі відомості:

- (i) зазначення того, що подається прохання про виправлення помилки;
- (ii) номер відповідної заявки або патенту;
- (iii) помилку, що має бути виправлена;
- (iv) виправлення, що має бути внесене;
- (v) ім'я та адресу сторони, що подає прохання.

(b) Договірна Сторона може вимагати, щоб до прохання додавалася частина, що замінює текст з помилкою, або частина, що містить виправлення, або, якщо застосовується пункт (3), така частина, що замінює

текст з помилкою, або частина, що містить виправлення, для кожної заявки і патенту, яких стосується прохання.

(с) Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання супроводжувалося заявою сторони, що його подає, про те, що помилка була зроблена ненавмисно.

(д) Договірна Сторона може вимагати, щоб прохання супроводжувалося заявою сторони, що його подає, про те, що згадане прохання було подане без необгрунтованої затримки або, на вибір Договірної Сторони, що воно було подане без навмисної затримки відразу після виявлення помилки.

(2) [Збори] (а) З урахуванням підпункту (б) Договірна Сторона може вимагати сплати збору стосовно прохання згідно з пунктом (1).

(б) Відомство виправляє свої власні помилки *ex officio* або на запит без сплати будь-якого збору.

(3) [Одне прохання] Правило 16(5) застосовується *mutatis mutandis* до прохань про виправлення помилки за умови, що помилка і заявлене виправлення однакові для всіх відповідних заявок і патентів.

(4) [Докази] Договірна Сторона може вимагати, щоб у відомство були надані докази на підтримку прохання лише у тому разі, якщо відомство має розумні підстави сумніватися у тому, що передбачувана помилка дійсно є помилкою, або якщо воно має розумні підстави сумніватися у достовірності будь-якого матеріалу або документа, поданого у зв'язку з проханням про виправлення помилки.

(5) [Заборона інших вимог] Жодна Договірна Сторона не може вимагати стосовно прохання, згаданого у пункті (1), виконання формальних вимог, відмінних від передбачених у пунктах (1)–(4), якщо інше не передбачено Договором або не встановлено цією Інструкцією.

(6) [Повідомлення; невиконання вимог] Правило 15(6) і (7) застосовується *mutatis mutandis* у разі невиконання однієї або декількох вимог, що застосовуються згідно з пунктами (1)–(3), або у разі, якщо відповідно до пункту (4) вимагаються докази.

(7) [Винятки] (а) Договірна Сторона може виключити застосування цього правила щодо зміни авторства. Поняття авторства визначається відповідно до застосовного законодавства.

(б) Договірна Сторона може виключити застосування цього правила щодо будь-якої помилки, яка повинна бути виправлена цією Договірною Стороною згідно з процедурою повторної видачі патенту.

Правило 19. Спосіб ідентифікації заявки без її номера

(1) [Спосіб ідентифікації] Якщо необхідно ідентифікувати заявку за її номером, але такий номер ще не присвоєний або невідомий заінтересованій особі або її представнику, заявка вважається ідентифікованою, якщо на вибір цієї особи представлено будь-які з таких відомостей:

(i) тимчасовий номер заявки, присвоєний відомством, за наявності такого;

(ii) копію тієї частини, заявки, яка містить прохання, разом із датою, коли заявка була відіслана у відомство;

(iii) номер справи, присвоєний заявці заявником або його представником і зазначений у заявці, разом з ім'ям і адресою заявника, назвою винаходу і датою, коли заявка була відіслана у відомство.

(2) [Заборона інших вимог] Жодна Договірна Сторона не може вимагати надання засобів ідентифікації, відмінних від згаданих у пункті (1), з метою ідентифікації заявки, якщо її номер ще не присвоєний або невідомий заінтересованій особі або її представнику.

Правило 20. Введення Типових міжнародних бланків

(1) [Типові міжнародні бланки] (a) Відповідно до статті 14(1)(c) Асамблея приймає кожною мовою, згаданою у статті 25(1), Типові міжнародні бланки для:

(i) доручення;

(ii) прохання про внесення запису про зміну імені або адреси;

(iii) прохання про внесення запису про зміну заявника або власника;

(iv) свідоцтва про передачу права;

(v) прохання про внесення або анулювання запису про ліцензію;

(vi) прохання про внесення або анулювання запису про заставу;

(vii) прохання про виправлення помилки.

(2) [Зміни, згадані у правилі 3(2)(i)] Асамблея приймає зміни до бланка заяви згідно з Договором про патентну кооперацію, згадані у правилі 3(2)(i).

(3) [Пропозиції, внесені Міжнародним бюро] Міжнародне бюро вносить на розгляд Асамблеї пропозиції, що стосуються:

(i) розробки Типових міжнародних бланків, згаданих у підпункті (1);

(ii) змін до бланка заяви згідно з Договором про патентну кооперацію, згаданих у підпункті (2).

Правило 21. Вимога одностайності відповідно до статті 14(3)

Для затвердження або внесення змін та доповнень до таких правил необхідне одностайне рішення:

(i) будь-які правила згідно зі статтею 5(1)(a);

(ii) будь-які правила згідно зі статтею 6(1)(iii);

(iii) будь-які правила згідно зі статтею 6(3);

(iv) будь-які правила згідно зі статтею 7(2)(a)(iii);

(v) правило 8(1)(a);

(vi) це правило.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про приєднання України до Будапештського договору
про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів
з метою патентної процедури від 28 квітня 1977 року
та Інструкції до нього від 31 січня 1981 року

№ 474/96–ВР від 01.11.1996 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 52, ст. 300)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися від імені України до Будапештського договору про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури від 28 квітня 1977 року та Інструкції до нього від 31 січня 1981 року.

Голова Верховної Ради України

О. МОРОЗ

БУДАПЕШТСЬКИЙ ДОГОВІР
ПРО МІЖНАРОДНЕ ВИЗНАННЯ ДЕПОНУВАННЯ
МІКРООРГАНІЗМІВ З МЕТОЮ ПАТЕНТНОЇ ПРОЦЕДУРИ

(Підписаний у Будапешті 28 квітня 1977 року)

Договір ратифікований Законом № 474/96–ВР від 01.11.1996 року

Вступні положення

Стаття 1. Заснування Союзу

Держави-учасниці цього Договору (далі — Договірні держави) утворюють Союз з міжнародного депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури.

Стаття 2. Визначення

Для цього Договору і Інструкції: (і) посилання на «патент» слід розуміти як посилання на патенти на винаходи, авторські свідоцтва на винаходи, свідоцтва про корисність, корисні моделі, додаткові патенти чи додаткові свідоцтва, додаткові авторські свідоцтва, додаткові свідоцтва про корисність; (ii) «депонування мікроорганізму» означає, відповідно до контексту, в якому вживаються ці слова, наступні дії, які здійснюються згідно з цим Договором і Інструкцією: передачу мікроорганізму міжнародному органу по депонуванню, який отримує і приймає його, чи зберігання такого мікроорганізму міжнародним органом по депонуванню, чи як згадану передачу, так і згадане зберігання; (iii) «патентна процедура»

означає будь-яку адміністративну чи юридичну процедуру, що стосується заявки на патент чи патенту; (iv) «публікація з метою патентної процедури» означає офіційну публікацію чи офіційне викладення заявки на патент чи патенту для загальнодоступного ознайомлення; (v) «міжурядова організація промислової власності» означає будь-яку організацію, яка подала декларацію відповідно до статті 9(1); (vi) «відомство промислової власності» означає орган Договірної держави чи міжурядову організацію промислової власності, які уповноважені видавати патенти; (vii) «установа по депонуванню» означає установу, яка забезпечує одержання, прийом і зберігання мікроорганізмів, а також видачу їх зразків; (viii) «міжнародний орган по депонуванню» означає установу по депонуванню, яка набула статусу міжнародного органу по депонуванню відповідно до статті 7; (ix) «депозитор» означає фізичну чи юридичну особу, яка передає мікроорганізм міжнародному органу по депонуванню, який одержує і приймає його, а також будь-якого правонаступника згаданої фізичної чи юридичної особи; (x) «Союз» означає Союз, згаданий у статті 1; (xi) «Асамблея» означає Асамблею, згадану у статті 10; (xii) «Організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності; (xiii) «Міжнародне бюро» означає Міжнародне бюро Організації і Міжнародні об'єднані бюро по охороні інтелектуальної власності (БІРПІ), поки існують БІРПІ; (xiv) «Генеральний директор» означає Генерального директора Організації; (xv) «Інструкція» означає Інструкцію, згадану у статті 12.

Глава I

МАТЕРІАЛЬНО-ПРАВОВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 3. Визнання і наслідки депонування мікроорганізмів

(1) (a) Договірні держави, котрі дозволяють чи вимагають депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури, визнають для такої мети депонування мікроорганізмів у будь-якому міжнародному органі по депонуванню. Таке визнання включає визнання факту і дати депонування, вказаних міжнародним органом по депонуванню, а також визнання того факту, що те, що видається як зразок, є зразком депонованого мікроорганізму. (b) Будь-яка Договірна держава може вимагати копію розписки про задане в підпункті (a) депонування, виданої міжнародним органом по депонуванню.

(2) Стосовно питань, які регулюються цим Договором і Інструкцією, жодна Договірна держава не може пред'являти інших чи додаткових вимог, окрім тих, які передбачені цим Договором та Інструкцією.

Стаття 4. Повторне депонування

(1) (a) Якщо міжнародний орган по депонуванню не може видавати зразки депонованого мікроорганізму з якоїсь причини, зокрема: (i) якщо

такий мікроорганізм більше нежиттєздатний, чи (ii) якщо видача зразків вимагає пересилки їх за кордон, а пересилка зразків за кордон чи одержання їх за кордоном не можуть здійснюватися внаслідок експортних чи імпорتنих обмежень, цей орган, негайно після встановлення факту, що він не в змозі представити зразки, сповіщає депозитора про це, вказавши причину, і депозитор, з урахуванням положень пункту (2) і як передбачено цим пунктом, має право зробити повторне депонування первісно депонованого мікроорганізму.

(b) Повторне депонування здійснюється у тому ж міжнародному органі по депонуванню, в якому було здійснено первісне депонування, однак: (i) воно здійснюється в іншому міжнародному органі по депонуванню, якщо установа, в якій було здійснено первісне депонування, втратила статус міжнародного органу по депонуванню повністю чи стосовно того виду мікроорганізму, до якого належав депонований мікроорганізм, або якщо міжнародний орган по депонуванню, в якому було здійснено первісне депонування, припиняє тимчасово чи остаточно виконувати свої функції щодо депонованих мікроорганізмів; (ii) воно може бути здійснене в іншому міжнародному органі по депонуванню у випадку, згаданому у підпункті (a)(ii).

(c) До будь-якого повторного депонування додається заява, підписана депозитором, з підтвердженням того, що заново депонований мікроорганізм є тим же, що і депонований первісно. Якщо це підтвердження депозитора заперечується, обов'язок доказування регулюється вживаним законодавством.

(d) З урахуванням положень підпунктів (a)–(c) і (e), повторне депонування вважається здійсненим на дату первісного депонування, якщо всі попередні заяви про життєздатність первісно депонованого мікроорганізму вказували на те, що мікроорганізм був життєздатним, і якщо повторне депонування здійснено в межах трьох місяців від дати одержання депозитором повідомлення, згаданого у підпункті (a).

(e) Якщо застосовуються положення підпункту (b)(i) і депозитор не одержує повідомлення, згаданого в підпункті (a), в межах шести місяців від дати публікації Міжнародним бюро повідомлення про закінчення, обмеження чи припинення, згадані у підпункті (b)(i), трьохмісячний строк, згаданий у підпункті (d), обчислюється від дати вказаної публікації.

(2) Право, згадане в пункті (1)(a), не діє, якщо депонований мікроорганізм переданий іншому міжнародному органу по депонуванню до того часу, поки цей орган у змозі надавати зразки такого мікроорганізму.

Стаття 5. Обмеження в галузі експорту та імпорту

Кожна Договірна держава визнає вельми бажаним, щоб в разі наявності обмеження на експорт чи імпорт деяких видів мікроорганізмів, таке обмеження поширювалось на депоновані чи призначені для

депонування мікроорганізми згідно з цим Договором тільки тоді, коли це обмеження необхідне для національної безпеки чи у зв'язку з небезпекою для здоров'я чи навколишнього середовища.

Стаття 6. Статус міжнародного органу по депонуванню

(1) Для набуття статусу міжнародного органу по депонуванню будь-яка установа по депонуванню повинна бути розташована на території Договірної держави і користуватися перевагами, наданих в запевненнях, цієї держави щодо того, що ця установа відповідає і буде далі відповідати умовам, перерахованим у пункті (2). Згадані запевнення можуть бути також дані міжурядовою організацією промислової власності, у цьому випадку установа по депонуванню повинна розташовуватись на території держави-члена цієї організації.

(2) Установа по депонуванню, як міжнародний орган по депонуванню, повинна: (i) мати безперервне існування; (ii) мати у своєму розпорядженні, як передбачено Інструкцією, необхідний персонал і устаткування для виконання наукових і адміністративних завдань згідно з цим Договором; (iii) бути неупередженою і об'єктивною; (iv) бути доступною з метою депонування для будь-якого депозитора на рівних умовах; (v) приймати для депонування будь-які чи визначені види мікроорганізмів, досліджувати їх життєздатність і зберігати їх, як передбачено Інструкцією; (vi) видавати депозитору розписку і будь-яке потрібне свідоцтво про життєздатність мікроорганізмів, як передбачені Інструкцією; (vii) підпорядковуватися у відношенні депонованих мікроорганізмів вимогам конфіденційності, передбаченим Інструкцією; (viii) видавати зразки будь-якого депонованого мікроорганізму з дотриманням умов і у відповідності з процедурою, передбаченою Інструкцією.

(3) Інструкція передбачає заходи, що вживаються: (i) якщо міжнародний орган по депонуванню тимчасово чи остаточно припиняє виконання своїх функцій стосовно депонованих мікроорганізмів чи відмовляється приймати будь-які види мікроорганізмів, які він повинен приймати у відповідності з даними запевненнями; (ii) у випадку припинення чи обмеження статусу міжнародного органу по депонуванню якого-небудь міжнародного органу по депонуванню.

Стаття 7. Набуття статусу міжнародного органу по депонуванню

(1) (a) Установа по депонуванню набуває статусу міжнародного органу по депонуванню внаслідок письмового повідомлення, адресованого Генеральному директору Договірною державою, на території якої розташовується установа по депонуванню, яке містить декларацію з запевненням у тому, що згадана установа відповідає і буде далі відповідати умовам, сформульованим у статті 6(2). Згаданий статус може бути також

набутий внаслідок письмового повідомлення, адресованого Генеральному директору міжурядовою організацією промислової власності, яке містить в собі згадану декларацію.

(б) Це повідомлення також містить інформацію про установу по депонуванню, як передбачену Інструкцією, і в ньому може бути вказана дата, починаючи з якої статус міжнародного органу по денонуванню набуває чинності.

(2) (а) Якщо Генеральний директор визнає, що повідомлення містить потрібну декларацію і що вся необхідна інформація одержана, це повідомлення негайно публікується Міжнародним Бюро.

(б) Статус міжнародного органу по депонуванню набувається з дати публікації повідомлення або ж, якщо дата вказана у відповідності з пунктом (1)(б) і є більш пізньою, ніж дата публікації повідомлення, — починаючи з цієї дати.

(3) Подробиці процедури відповідно до пунктів (1) і (2) передбачені Інструкцією.

Стаття 8. Припинення і обмеження статусу міжнародного органу по депонуванню

(1) (а) Будь-яка Договірна держава чи будь-яка міжурядова організація промислової власності може вимагати, щоб Асамблея припинила чи обмежила визначеними видами мікроорганізмів статус будь-якого органу по депонуванню на тій підставі, що не дотримувалися чи більш не дотримуються умови, перераховані у статті 6. Однак така вимога з боку Договірної держави чи міжурядової організації промислової власності не може поширюватися на міжнародний орган по депонуванню, стосовно якого ними була заявлена декларація, згадана у статті 7(1)(а).

(б) До висування вимоги згідно з підпунктом (а) Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності сповіщає через Генерального директора про причини висунутої вимоги Договірну державу чи міжурядову організацію промислової власності, які зробили повідомлення відповідно до статті 7(1), з тим, щоб ця держава чи організація мали можливість у шестимісячний строк від дати згаданого повідомлення вжити відповідних заходів, які дозволяють уникнути необхідності внесення висунутої вимоги.

(с) Якщо Асамблея знаходить вимоги достатньо обґрунтованими, вона виносить рішення про припинення чи про обмеження певними видами мікроорганізмів наданого цьому органу статусу міжнародного органу по депонуванню, згаданого у підпункті (а). Це рішення Асамблеї вимагає не менше, ніж дві третини голосів, поданих на користь цієї вимоги.

(2) (а) Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності, які представили декларацію із запевненнями, згадану у статті 7(1)

(а), можуть шляхом повідомлення на ім'я Генерального директора відкликати свою декларацію повністю або у відношенні тільки певних видів мікроорганізмів, і в будь-якому випадку повинні відкликати свою декларацію, якщо і оскільки запевнення, які вона містить, більше не дійсні.

(б) Таке повідомлення обумовлює від дати, передбаченої Інструкцією, припинення статусу міжнародного органу по депонуванню, якщо воно стосується декларації в цілому, чи відповідне обмеження цього статусу, якщо воно стосується тільки певних видів мікроорганізмів.

(3) Подробиці процедури відповідно до пунктів (1) і (2) передбачені Інструкцією.

Стаття 9. Міжурядові організації промислової власності

(1) (а) Будь-яка міжурядова організація, якій декілька держав доручили видачу регіональних патентів, і всі держави — члени якої є членами Міжнародного (Паризького) Союзу з охорони промислової власності, може подати Генеральному директору декларацію про те, що вона бере зобов'язання щодо визнання, передбачене у статті 3(1)(а), зобов'язання, яке стосується вимог, згаданих у статті 3(2), і визнає всі наслідки, що випливають з положень цього Договору та Інструкції, які застосовуються до міжурядових організацій промислової власності. У випадку, якщо декларація, згадана в попередньому реченні, подається до набуття чинності цього Договору відповідно до статті 16(1), її дія починається від дати набуття Договором чинності. У випадку подання декларації після набуття чинності цього Договору, її дія починається через три місяці від дати подання декларації, якщо в ній не зазначається більш пізня дата. В останньому випадку дія декларації починається з дати, вказаної таким чином.

(б) Вказана вище організація має право, передбачене статтею 3(1)(б).

(2) При перегляді чи внесенні поправок до будь-якого положення цього Договору чи Інструкції, що зачіпає інтереси міжурядових організацій промислової власності, будь-яка міжурядова організація промислової власності може відкликати свою декларацію, згадану в пункті (1), шляхом повідомлення, направленного Генеральному директору.

Цей відклик набуває чинності: (і) у випадку одержання повідомлення до дати набуття чинності переглянутих чи змінених положень — з цієї дати; (ii) у випадку одержання повідомлення після дати, згаданої у підпункті (і) — від дати, вказаної у повідомленні, або ж при відсутності такого повідомлення, через три місяці від дати одержання повідомлення.

(3) На доповнення до випадку, згаданого в пункті (2), будь-яка міжурядова організація промислової власності може відкликати свою декларацію, згадану в пункті (1)(а), шляхом повідомлення, направленного Генеральному директору. Це відкликання набуває чинності через два роки від дати одержання Генеральним директором повідомлення. Жодне

повідомлення про відкликання згідно з цим пунктом не приймається протягом п'ятирічного строку від дати набуття декларацією чинності.

(4) Відкликання, згадане у пункті (2) чи (3), зроблене міжурядовою організацією промислової власності, повідомлення якої відповідно до статті 7(1) дозволило установі по депонуванню набутти статусу міжнародного органу по депонуванню, тягне за собою припинення такого статусу через рік від дати одержання Генеральним директором повідомлення про відкликання.

(5) Будь-яка декларація, згадана у пункті (1)(а), повідомлення про відзив, згадане у пункті (2) чи (3), запевнення, представлені згідно з другим реченням статті 6(1) і включені в декларацію, заявлену відповідно до статті 7(1)(а), вимога, поставлена відповідно до статті 8(1) і повідомлення про відкликання, згадане у статті 8(2), вимагають особливого попереднього схвалення з боку вищого керівного органу міжурядової організації промислової власності, членами якого є всі держави — члени цієї організації і рішення якого приймаються офіційними представниками уряду таких держав.

Глава II

АДМІНІСТРАТИВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 10. Асамблея

(1) (а) Асамблея складається з Договірних держав.

(б) Кожна Договірна Держава представлена одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів.

(с) Кожна міжурядова організація промислової власності представлена спеціальними спостерігачами на засіданнях Асамблеї, а також будь-якого комітету і робочої групи, заснованих Асамблеєю.

(d) Будь-яка держава, яка не є членом Союзу, але є членом Організації чи Міжнародного (Паризького) Союзу з охорони промислової власності, і будь-яка міжурядова організація, яка спеціалізується в галузі патентів і не є міжурядовою організацією промислової власності, як визначено у статті 2(v), можуть бути представлені спостерігачами на засіданнях Асамблеї і, якщо Асамблея ухвалить таке рішення, на засіданнях будь-якого комітету чи робочої групи, заснованих Асамблеєю.

(2) (а) Асамблея: (i) розглядає всі питання, що стосуються збереження і розвитку Союзу, і застосування цього Договору; (ii) здійснює такі права і виконує такі завдання, які спеціально покладені на неї чи доручені їй згідно з цим Договором; (iii) дає Генеральному директору вказівки щодо підготовки конференцій по перегляду; (iv) розглядає і затверджує звіти і діяльність Генерального директора, які стосуються Союзу, і дає йому всі необхідні інструкції з питань, що входять до компетенції Союзу; (v) створює такі комітети і робочі групи, які вважає необхідними для

сприяння роботі Союзу; (vi) визначає, з урахуванням положень пункту (1)(d), які держави, котрі не є Договірними державами, які міжурядові організації, котрі не є міжурядовими організаціями промислової власності, визначеними в статті 2(v), і які міжнародні неурядові організації допускаються на її засідання як спостерігачі, і в якій мірі допускаються на її засідання як спостерігачі міжнародні органи по депонуванню; (vii) здійснює будь-які інші належні дії, направлені на досягнення мети Союзу; (viii) виконує всі інші функції, що впливають з цього Договору.

(b) З питань, що представляють інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) Делегат може представляти лише одну Державу, голосувати лише від її імені.

(4) Кожна Договірна держава має один голос.

(5) (a) Половина Договірних держав складає кворум.

(b) При відсутності кворуму Асамблея може приймати рішення, однак всі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що стосуються її власних процедурних правил, набирають чинності тільки тоді, коли кворум і необхідна більшість голосів будуть досягнуті голосуванням за допомогою листування, як це передбачено Інструкцією.

(6) (a) З урахуванням положень статей 8(1)(c), 12(4) і 14(2)(b) Асамблея приймає свої рішення більшістю поданих голосів.

(b) Голоси тих, що утримались, до уваги не беруться.

(7) (a) Асамблея збирається на чергову сесію раз на три роки за скликанням Генерального директора, переважно в той же час і в тому ж місці, що і Генеральна асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором або з його власної ініціативи, або на вимогу однієї чверті Договірних держав.

(8) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 11. Міжнародне бюро

(1) Міжнародне бюро: (i) здійснює адміністративні завдання Союзу, зокрема такі, котрі спеціально покладені на нього згідно з цим Договором та Інструкцією чи Асамблеєю; (ii) виконує функції секретаріату конференцій по перегляду, Асамблеї, комітетів і робочих груп, заснованих Асамблеєю, і будь-яких інших засідань, які скликаються Генеральним директором і розглядають питання, що стосуються Союзу.

(2) Генеральний директор є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(3) Генеральний директор скликає всі засідання для розгляду питань, що стосуються Союзу.

(4) (а) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу бере участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, комітетів і робочих груп, заснованих Асамблеєю, а також у будь-якому іншому засіданні, що скликається Генеральним директором і розглядає питання, що стосуються Союзу.

(б) Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є ex officio секретарем Асамблеї, а також комітетів, робочих груп та інших засідань, згаданих у підпункті (а).

(5) (а) Генеральний директор відповідно до вказівок Асамблеї здійснює підготовку конференцій по перегляду.

(б) Генеральний директор може консультуватися з міжурядовими і міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій по перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь без права голосу в роботі конференцій по перегляду.

(д) Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є ex officio секретарем будь-якої конференції по перегляду.

Стаття 12. Інструкція

(1) Інструкцією передбачені правила, що стосуються: (і) вимог, стосовно яких цей Договір спеціально посилається на Інструкцію, чи спеціально передбачає, що вони встановлені чи будуть встановлені; (ii) будь-яких адміністративних вимог, питань чи процедур; (iii) будь-яких подробиць, корисних для застосування цього Договору.

(2) Інструкція, яка приймається одночасно з цим Договором, додається до цього Договору.

(3) Асамблея має право вносити поправки в Інструкцію.

(4) (а) З урахуванням положень підпункту (б) для прийняття будь-якої поправки до Інструкції вимагається не менше, ніж дві третини поданих голосів.

(б) Для прийняття будь-якої поправки, що стосується видачі зразків депонованих мікроорганізмів міжнародними органами по депонуванню, вимагається, щоб жодна Договірна держава не голосувала проти запропонованої поправки.

(5) У випадку розбіжності між положеннями цього Договору і положеннями Інструкції застосовуються положення Договору.

Глава III ПЕРЕГЛЯД І ПОПРАВКИ

Стаття 13. Перегляд Договору

(1) Цей Договір може підлягати час від часу перегляду на конференціях Договірних держав.

(2) Рішення про скликання будь-якої конференції по перегляду приймається Асамблеєю.

(3) Поправки до статей 10 і 11 можуть бути прийняті чи на конференції по перегляду чи відповідно до статті 14.

Стаття 14. Поправки до деяких положень Договору

(1) (а) Пропозиції відповідно до цієї статті про внесення поправок до статей 10 і 11 можуть бути зроблені будь-якою Договірною державою чи Генеральним директором.

(б) Такі пропозиції направляються Генеральним директором Договірним державам щонайменше за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) (а) Поправки до статей, згаданих у пункті (1), приймаються Асамблеєю.

(б) Для прийняття будь-якої поправки до статті 10 вимагається не менше, ніж чотири п'ятих поданих голосів; для прийняття будь-якої поправки до статті 11 вимагається не менше, ніж три чверті поданих голосів.

(3) (а) Будь-яка поправка до статей, згаданих у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної держави, одержано Генеральним директором від трьох чвертей Договірних сторін, котрі були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки.

(б) Будь-яка поправка до вказаних статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх Договірних держав, які були Договірними державами під час прийняття поправки Асамблеєю; однак будь-яка поправка, що покладає фінансові обов'язки діє на згадані Договірні держави чи така, що збільшує такі обов'язки, є обов'язковою тільки для тих Договірних держав, котрі повідомили про прийняття ними такої поправки.

(с) Будь-яка поправка, що прийнята і набула чинності відповідно до положень підпункту (а), обов'язкова для всіх держав, котрі стають Договірними державами, після дати, на яку ця поправка була прийнята Асамблеєю.

Глава IV

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 15. Участь у Договорі

(1) Будь-яка держава-член Міжнародного (Паризького) Союзу з охорони промислової власності може стати учасником цього Договору шляхом: (і) підписання Договору з наступною передачею на зберігання ратифікаційної грамоти чи (ii) передачі на зберігання акту про приєднання до Договору.

(2) Ратифікаційні грамоти чи акти приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

Стаття 16. Набуття Договором чинності

(1) Цей Договір набуває чинності для перших п'яти держав, що здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, через три місяці після дати здачі на зберігання п'ятої ратифікаційної грамоти чи акту про приєднання.

(2) Цей Договір набуває чинності для будь-якої іншої держави через три місяці після дати здачі на зберігання цієї державою ратифікаційної грамоти чи акту про приєднання, якщо в ратифікаційній грамоті чи акті про приєднання не вказана більш пізня дата. В останньому випадку цей Договір набуває чинності стосовно цієї держави на вказану таким чином дату.

Стаття 17. Денонсація Договору

(1) Будь-яка Договірна держава може денонсувати цей Договір шляхом повідомлення, направленою Генеральному директору.

(2) Денонсація набуває чинності через два роки від дня одержання Генеральним директором цього повідомлення.

(3) Право денонсації, передбачене в пункті (1), не може бути використане жодною Договірною державою до закінчення п'ятирічного строку від дати, на яку вона стала учасником цього Договору.

(4) Денонсація цього Договору Договірною державою, яка зробила декларацію, згадану у статті 7(1)(а) стосовно установи по депонуванню, яка набула таким чином статусу міжнародного органу по депонуванню, обумовлює припинення такого статусу через рік від дня одержання Генеральним директором повідомлення, згаданого в пункті (1).

Стаття 18. Підписання і мови Договору

(1) (а) Даний Договір підписується в одному оригіналі англійською і французькою мовами, причому обидва тексти однаково автентичні.

(б) Офіційні тексти даного Договору розробляються Генеральним директором, після консультацій з зацікавленими урядами і протягом двох місяців від дати підписання цього Договору, іншими мовами, якими підписана Конвенція, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності.

(с) Офіційні тексти цього Договору розробляються Генеральним директором після консультацій з зацікавленими урядами арабською, італійською, німецькою, португальською і японською мовами, а також іншими мовами, які визначить Асамблея.

(2) Цей Договір відкритий для підписання в Будапешті до 31 грудня 1977 року.

Стаття 19. Зберігання Договору, пересилка копій, реєстрація Договору

(1) Оригінал цього Договору після того, як він буде закритий для підписання, здається на зберігання Генеральному директору.

(2) Генеральний директор передає дві завірени ним копії цього Договору і Інструкцію урядам всіх держав, згаданих у статті 15(1), міжурядовим організаціям, котрі можуть подати декларацію відповідно до статей 9(1)(а) і на вимогу уряду будь-якої іншої держави.

(3) Генеральний директор реєструє цей Договір у секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(4) Генеральний директор передає дві завірени ним копії будь-якої поправки до цього Договору і до Інструкції всім Договірним державам, всім міжурядовим організаціям промислової власності і на вимогу уряду будь-якої іншої держави і будь-якої іншої міжурядової організації, яка може подати декларацію відповідно до статті 9(1)(а).

Стаття 20. Повідомлення

Генеральний директор повідомляє Договірні держави, міжурядові організації промислової власності і ті держави, які не є членами Союзу, але є членами Міжнародного (Паризького) Союзу з охорони промислової власності: (i) про підписання відповідно до статті 18; (ii) про здачу на зберігання ратифікаційних грамот чи актів про приєднання відповідно до статті 15(2); (iii) про декларації, подані згідно з положеннями статті 9(1)(а), і повідомлення про відкликання відповідно до статті 9(2) чи (3); (iv) про дату набуття чинності цього Договору відповідно до статті 16(1); (v) про повідомлення відповідно до статей 7 і 8, а також про рішення відповідно до статті 8; (vi) про прийняття поправок до цього Договору відповідно до статті 14(3); (vii) про будь-яку поправку до Інструкції; (viii) про дату набуття чинності поправок до Договору чи Інструкції; (ix) про денонсації, одержані відповідно до статті 17.

ІНСТРУКЦІЯ **до Будапештського договору про міжнародне визнання** **депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури** **(від 31 січня 1981 року)**

Правило 1. Скорочені вирази і тлумачення слова «підпис»

1.1. «Договір»

У цій Інструкції слово «Договір» означає Будапештський договір про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури.

1.2. «Стаття»

У цій Інструкції слово «стаття» стосується певної статті Договору.

1.3. «Підпис»

У цій Інструкції слово «підпис» слід розуміти як таке, що означає «печатка» для цілей міжнародного органу по депонуванню, якщо

законодавство держави, на території якої розміщується цей орган, вимагає використання «печатки» замість підпису.

Правило 2. Міжнародні органи по депонуванню

2.1. Правовий статус

Міжнародним органом по депонуванню може бути урядова установа, включаючи громадську організацію при громадському адміністративному органі, який не має відношення до центрального уряду, чи приватна організація.

2.2. Персонал і устаткування

Умови, згадані у статті 6(2)(ii), містять, зокрема, таке: (i) будь-який міжнародний орган по депонуванню повинен мати у своєму розпорядженні персонал і устаткування, які забезпечували б можливість такого зберігання депонованих мікроорганізмів, при якому вони залишалися б життєздатними і незабрудненими; (ii) будь-який міжнародний орган по депонуванню повинен для зберігання мікроорганізмів передбачити достатні застережні заходи з метою зведення до мінімуму небезпеки втрати депонованих у ньому мікроорганізмів.

2.3. Видача зразків

Умови, згадані у статті 6(2)(iii), включають, зокрема, вимоги про те, що будь-який міжнародний орган по депонуванню повинен видавати зразки депонованих мікроорганізмів швидко і належним чином.

Правило 3. Набуття статусу міжнародного органу по депонуванню

3.1. Повідомлення

(а) Повідомлення, згадане у статті 7(1), направляється Генеральному директору, у випадку Договірної держави — по дипломатичних каналах, чи у випадку міжурядової організації промислової власності — головною посадовою особою цієї організації.

(б) Повідомлення повинне: (i) вказувати назву і адресу установи по депонуванню, якої стосується повідомлення; (ii) містити докладні відомості про здатність згаданої установи відповідати умовам, передбаченим у статті 6(2), включаючи інформацію про його правовий статус, положення в наукових сферах, персонал і устаткування; (iii) якщо згадана установа по депонуванню має намір приймати на депонування тільки певні види мікроорганізмів, перераховувати ці види; (iv) вказувати розміри будь-якого мита, яке згадана установа, після набуття статусу міжнародного органу по депонуванню, буде стягувати за зберігання, видачу свідоцтв про життєздатність і зразків мікроорганізмів; (v) вказувати офіційну мову чи мови згаданої установи; (vi) вказувати дату, згадану у статті 7(1), у випадку, коли це можна застосувати.

3.2. Дії у зв'язку з повідомленням

Якщо повідомлення відповідає положенням статті 7(1) і правила 3.1, Генеральний директор негайно повідомляє про нього всі Договірні держави і міжурядові організації промислової власності, і воно негайно публікується Міжнародним бюро.

3.3. Розширення списку видів мікроорганізмів, які приймаються на депонування

Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності, які зробили повідомлення, згадане у статті 7(1), можуть в будь-який наступний час повідомити Генерального директора про те, що представлені ними запевнення поширюються на певні види мікроорганізмів, на які до цього часу ці запевнення не поширювались. У цьому випадку і в тій мірі, в якій це стосується додаткових видів мікроорганізмів, застосовуються положення статті 7 і правил 3.1; 3.2 *mutatis mutandis*.

Правило 4. Припинення чи обмеження статусу міжнародного органу по депонуванню

4.1. Вимога; дії у зв'язку з вимогою

(a) Вимога, згадана у статті 8(1)(a), направляється Генеральному директору відповідно до положень правила 3.1(a).

(b) Вимога повинна: (i) вказувати назву і адресу відповідного міжнародного органу по депонуванню; (ii) якщо вона стосується тільки певних видів мікроорганізмів, перераховувати ці види мікроорганізмів; (iii) викладати докладно факти, на яких вона ґрунтується.

(c) Якщо вимога відповідає положенням пунктів (a) і (b), Генеральний директор негайно повідомляє про неї всі Договірні держави і міжурядові організації промислової власності.

(d) З урахуванням положень пункту (e) Асамблея розглядає вимоги не раніше ніж через шість і не пізніше ніж через вісім місяців з моменту повідомлення про вимоги.

(e) Якщо, на думку Генерального директора, дотримання строку, передбаченого в пункті (d), може зашкодити інтересам фактичних чи потенціальних депозиторів, він може скликати Асамблею раніше дати закінчення шестимісячного строку, передбаченого в пункті (d).

(f) Якщо Асамблея приймає рішення про припинення чи про обмеження певними видами мікроорганізмів статусу міжнародного органу по депонуванню, згадане рішення набуває чинності через три місяці від дати його прийняття.

4.2. Повідомлення; дата набуття чинності; дії у зв'язку з повідомленням

(a) Повідомлення, згадане у статті 8(2)(a), направляється Генеральному директору згідно з правилом 3.1(a).

(b) Повідомлення повинне: (i) вказувати назву і адресу відповідного міжнародного органу по депонуванню; (ii) якщо воно стосується лише певних видів мікроорганізмів, перераховувати ці види мікроорганізмів; (iii) якщо Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності, які зробили це повідомлення, бажають, щоб наслідки, передбачені статтею 8(2)(b), наступили пізніше дати закінчення трьохмісячного періоду від дати повідомлення, вказувати цю більш пізню дату.

(c) При застосуванні положень пункту (b)(iii) наслідки, передбачені статтею 8(2)(b), наступають на дату, вказану у повідомленні згідно з цим пунктом; у протилежному випадку вони наступають після закінчення тримісячного строку від дати повідомлення.

(d) Генеральний директор негайно сповіщає всі Договірні держави і міжурядові організації промислової власності про будь-яке повідомлення, одержане відповідно до статті 8(2), і про дату набуття його чинності згідно з пунктом (c). Відповідна об'ява негайно друкується Міжнародним бюро.

4.3. Наслідки для депонування

У випадку припинення чи обмеження статусу міжнародного органу по депонуванню згідно з положеннями статей 8(1), 8(2), 9(4) чи 17(4) застосовується правило 5.1 *mutatis mutandis*.

Правило 5. Неспроможність міжнародного органу по депонуванню

5.1. Припинення виконання функцій по відношенню до депонованих мікроорганізмів

(a) Якщо будь-який міжнародний орган по депонуванню тимчасово чи остаточно припинить виконання будь-яких функцій, які він повинен виконувати згідно з Договором і цією Інструкцією відносно будь-яких депонованих у ньому мікроорганізмів, Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності, які стосовно цього органу представили запевнення згідно з положеннями статті 6(1), повинні: (i) забезпечити в максимально можливій мірі негайну передачу зразків усіх таких мікроорганізмів, без пошкодження чи забруднення, від згаданого органу («неспроможного органу») іншому міжнародному органу по депонуванню («замінюючому органу»); (ii) забезпечити в максимально можливій мірі негайну пересилку замінюючому органу всіх поштових та інших повідомлень, адресованих неспроможному органу, а також всіх документів та іншої відповідної інформації, що стосується згаданих мікроорганізмів і знаходиться у розпорядженні цього органу; (iii) забезпечити в максимально можливій мірі негайне повідомлення неспроможним органом всіх зацікавлених депозиторів про припинення виконання ним функцій і про зроблені ним пересилки; (iv) негайно сповістити Генерального директора про факт і ступінь вказаного припинення і про заходи, вжиті згаданою Договірною державою

чи міжурядовою організацією промислової власності згідно з підпунктами (i)–(iii).

(b) Генеральний директор негайно сповіщає Договірні держави і міжурядові організації промислової власності, а також відомства промислової власності про повідомлення, одержане згідно з пунктом (a)(iv); повідомлення Генерального директора і повідомлення, одержане ним, негайно публікується Міжнародним бюро.

(c) Відповідно до застосованої патентної процедури може бути потрібним, щоб депозитор негайно після одержання розписки, згаданої в правилі 7.5, повідомив будь-якому відомству промислової власності, в яке була подана заявка на патент з посиланням на первісне депонування, новий реєстраційний номер, наданий цьому депонуванню замінюючим органом.

(d) Замінюючий орган належним чином зберігає реєстраційний номер, наданий неспроможним органом, разом з новим реєстраційним номером.

(e) У доповнення до будь-якої передачі, здійсненої згідно з пунктом (a)(i), неспроможний орган на запит депозитора передає, в міру можливого, зразок будь-якого депонованого в ньому мікроорганізму разом з копіями всіх поштових та інших повідомлень, а також копіями всіх документів та іншої відповідної інформації, згаданих у пункті (a)(ii), будь-якому вказаному депозитором міжнародному органу за умови, що депозитор сплатить неспроможному органу будь-які витрати, пов'язані з передачею цього зразка. Депозитор сплачує вказаному ним міжнародному органу по депонуванню мито за зберігання згаданого зразка.

(f) На запит будь-якого зацікавленого депозитора неспроможний орган зберігає, наскільки це для нього можливо, зразки депонованих у ньому мікроорганізмів.

5.2. Відмова у прийманні деяких видів мікроорганізмів

(a) Якщо будь-який міжнародний орган по депонуванню відмовляється прийняти на депонування будь-який з видів мікроорганізмів, які він зобов'язаний приймати на основі представлених запевнень, Договірна держава чи міжурядова організація промислової власності, які заявили стосовно цього органу декларацію відповідно до статті 7(1)(a), негайно сповіщають Генерального директора про відповідні факти і взяті заходи.

(b) Генеральний директор негайно сповіщає інші Договірні держави і міжурядові організації промислової власності про повідомлення, одержане відповідно до пункту (a); повідомлення Генерального директора і одержане ним повідомлення негайно публікуються Міжнародним бюро.

Правило 6. Здійснення первісного чи повторного депонування

6.1. Первісне депонування

(a) До мікроорганізму, переданого депозитором міжнародному органу по депонуванню, додається, за винятком випадку, що вимагає

застосування правила 6.2, підписана депозитором письмова заява, яка містить: (i) вказівку, що депонування здійснюється згідно з Договором, і зобов'язання не вилучати депонований мікроорганізм протягом періоду, вказаного у правилі 9.1; (ii) ім'я та адресу депозитора; (iii) подробиці умов, необхідних для культивування, зберігання і перевірки життєздатності мікроорганізму, а також, якщо депонується суміш мікроорганізмів, опис компонентів цієї суміші і щонайменше одного з методів, що дозволяють перевірити їх наявність; (iv) розпізнавальне посилання (номер, символи і т.п.), присвоєне цьому мікроорганізму депозитором; (v) зазначення таких властивостей мікроорганізму, які є чи можуть бути небезпечними для здоров'я чи навколишнього середовища, чи вказівку про те, що депозитору невідомі такі властивості.

(б) Настійно рекомендується, щоб письмова заява, згадана в пункті (а), містила науковий опис і/чи запропоноване таксономічне визначення депонованого мікроорганізму.

6.2. Повторне депонування

(а) З урахуванням положень пункту (б), при здійсненні повторного депонування відповідно до статті 4, до мікроорганізму, що передається депозитором міжнародному органу по депонуванню, додається копія розписки про попереднє депонування, копія останнього посвідчення про життєздатність мікроорганізму — об'єкта попереднього депонування, яке вказує, що мікроорганізм є життєздатним, і письмову заяву за підписом депозитора, яка містить в собі: (i) відомості, згадані у правилі 6.1(а)(i)-(v); (ii) декларацію з вказівкою причини здійснення повторного депонування відповідно до статті 4(1)(а), заяву з підтвердженням, що повторно депонований мікроорганізм є тим, що і мікроорганізм попереднього депонування, і вказівкою дати, на яку депозитор одержав повідомлення, згадане у статті 4(1)(а) чи, залежно від обставин, дати публікації, згаданій у статті 4(1)(е); (iii) останній науковий опис і/чи запропоноване таксономічне визначення у тому вигляді, у якому воно було повідомлене чи були повідомлені міжнародному органу по депонуванню, в якому було здійснене попереднє депонування, якщо який-небудь науковий опис і/чи запропоноване таксономічне визначення було вказане чи були вказані у зв'язку з попереднім депонуванням.

* * *

МАДРИДСЬКА УГОДА ПРО МІЖНАРОДНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЗНАКІВ

*(переглянута у Брюсселі 14 грудня 1900 р., у Вашингтоні 2 червня 1911 р.,
у Гаазі 6 листопада 1925 р., у Лондоні 2 червня 1934 р.,
у Ніцці 15 червня 1957 р., у Стокгольмі 14 липня 1967 р.,
змінена 2 жовтня 1979 р.)*

Набуття чинності для України: 25 грудня 1991 р.⁴

Стаття 1

[Утворення Спеціального союзу. Подання заяв на реєстрацію знаків до Міжнародного бюро. Визначення країни походження]⁵

(1) Країни, до яких застосовується ця Угода, утворюють Спеціальний союз з міжнародної реєстрації знаків.

(2) Громадяни кожної Договірної країни можуть забезпечити в усіх інших країнах-учасниках цієї Угоди охорону своїх знаків, що застосовуються для товарів чи послуг і зареєстровані в країні походження, шляхом подання заяв на зазначені знаки до Міжнародного бюро інтелектуальної власності (далі — Міжнародне бюро), згаданого в Конвенції, яка засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності (далі — Організація), при посередництві відомства зазначеної країни походження.

(3) *Країною походження вважається країна Спеціального союзу, де заявник має дійсне та нефіктивне промислове чи торговельне підприємство; якщо він не має такого підприємства в країні Спеціального союзу — країна Спеціального союзу, де він має місце проживання; якщо він не має місця проживання в країні Спеціального союзу — країна його громадянства, якщо він є громадянином країни Спеціального союзу.*

⁴ З 1 липня 1976 року — дати набуття Угодою чинності для СРСР — вона була обов'язковою для СРСР відносно всієї його території.

Під час приєднання СРСР до Угоди у Стокгольмській редакції 1967 року була зроблена така заява:

«а) охорона, що виникає внаслідок міжнародної реєстрації, надаватиметься у Радянському Союзі лише в разі, коли володар знака прямо попросить її у заявці (стаття 3 bis), і лише тим знакам, які будуть зареєстровані після дати набуття чинності приєднанням [стаття 14 (2) (d) і (f)];

б) положення пункту 7 статті 14 є застарілими і суперечать Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй про надання незалежності колоніальним країнам і народам (резолюція Генеральної Асамблеї ООН 1514/XV від 14 грудня 1960 року, яка проголосила необхідність негайно і беззастережно покласти край колоніалізму у всіх його формах і проявах».

⁵ Статтям були надані заголовки для зручності користування текстом. Підписаний текст не містить заголовків

Стаття 2

[Посилання на статтю 3 Паризької конвенції (Прирівнювання деяких категорій осіб до громадян країн Союзу)]

До громадян Договірних країн прирівнюються громадяни країн, що не приєдналися до цієї Угоди, які на території Спеціального союзу, утвореного цією Угодою, задовольняють умовам, встановленим статтею 3 Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття 3

[Зміст заявки на міжнародну реєстрацію]

(1) *Будь-яка заявка на міжнародну реєстрацію повинна бути подана на бланку, вказаному в Інструкції; відомство країни походження знака свідчить, що дані, наведені у цій заявці, відповідають даним національного реєстру, і зазначає дату та номер заяви та реєстрації знака в країні походження, а також дату подання заяви на міжнародну реєстрацію.*

(2) *Заявник повинен зазначити товари чи послуги, для яких витребується охорона знака, а також, якщо можливо, відповідний клас чи класи згідно з класифікацією, встановленою Ніццькою угодою про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків. Якщо заявник не зазначає класи, Міжнародне бюро само класифікує товари чи послуги за відповідними класами згаданої класифікації. Класифікація товарів чи послуг, подана заявником, підлягає перевірці Міжнародним бюро, що здійснює її разом з національним відомством. У випадку розбіжності між національним відомством і Міжнародним бюро рішення останнього є остаточним.*

(3) *Якщо заявник витребує охорону кольору у вигляді відмітної ознаки свого знака, він зобов'язаний:*

1. Заявити про це і зазначити у заявці колір чи поєднання кольорів, охорону яких він витребує;

2. Представити разом із заявкою кольорові зображення зазначеного знака, що будуть додані до повідомлень, які розсилає Міжнародне бюро. Кількість примірників таких зображень визначається Інструкцією.

(4) *Міжнародне бюро негайно реєструє знаки, заяви на які подані відповідно до статті 1. Датою реєстрації вважається дата подання заяви на міжнародну реєстрацію в країні походження за умови, що Міжнародне бюро одержало заявку протягом двох місяців з дати подання. Якщо заявка не була одержана у цей строк, Міжнародне бюро реєструє заявку за датою її одержання. Міжнародне бюро негайно повідомляє про цю реєстрацію зацікавленим відомствам. Зареєстровані знаки публікуються у періодичному журналі, що видається Міжнародним бюро, на основі даних, що містяться у заявці на реєстрацію. Якщо знаки містять образотворчі елементи чи мають особливе графічне написання, Інструкцією встановлюється, чи зобов'язаний заявник подати кліше.*

(5) Для ознайомлення із зареєстрованими знаками у Договірних країнах кожне відомство одержує від Міжнародного бюро певну кількість примірників згаданої вище публікації безкоштовно і певну кількість примірників за зниженою ціною пропорційно числу одиниць, зазначених у статті 16 (4) (а) Паризької конвенції про охорону промислової власності, на умовах, встановлених Інструкцією. Таке ознайомлення вважається в усіх Договірних країнах цілком достатнім, і нічого іншого не може вимагатися від заявника.

Стаття 3 bis

[Територіальне обмеження]

(1) Кожна Договірна сторона може в будь-який час письмово повідомити Генерального директора Організації (далі — Генеральний директор) про те, що охорона, яка виникає внаслідок міжнародної реєстрації, буде поширюватися на дану країну лише за спеціальною заявою власника знака.

(2) Це повідомлення набуває чинності тільки через шість місяців після дати його направлення Генеральним директором іншим Договірним країнам.

Стаття 3 ter

[Заява про «територіальне поширення»]

(1) Заява про поширення охорони, що виникає внаслідок міжнародної реєстрації, на країну, яка скористалася можливістю, що надається статтею 3 bis, повинна бути спеціально зроблена в заявці, передбаченій у пункті (1) статті 3.

(2) Заява про територіальне поширення, зроблена після міжнародної реєстрації, повинна бути представлена при посередництві відомства країни походження на бланку, встановленому Інструкцією. Міжнародне бюро негайно реєструє таку заяву і повідомляє про це зацікавлене або зацікавлені відомства. Зареєстровані знаки публікуються у періодичному журналі, що видається Міжнародним бюро. Територіальне поширення набуває чинності від дати внесення запису про нього до Міжнародного реєстру; воно припиняє свою дію по закінченні строку дії міжнародної реєстрації знака, до якого воно відноситься.

Стаття 4

[Дія міжнародної реєстрації]

(1) З дати реєстрації, зробленої таким чином в Міжнародному бюро відповідно до положень статей 3 та 3 ter, у кожній зацікавленій Договірній країні знаку надається така сама охорона, як і у випадку, коли б він був заявлений там безпосередньо. Класифікація товарів або послуг, передбачена у статті 3, не пов'язує Договірні країни відносно визначення обсягу охорони знака.

(2) Будь-який знак, який був предметом міжнародної реєстрації, користується правом пріоритету, встановленим статтею 4 Паризької конвенції про охорону промислової власності, без обов'язкового дотримання формальних вимог, передбачених в пункті D цієї статті.

Стаття 4 bis

[Заміна національних реєстрацій, що передують міжнародній реєстрації]

(1) Якщо знак, заявлений в одній чи декількох Договірних країнах, згодом реєструється Міжнародним бюро на ім'я того ж власника чи його правонаступника, міжнародна реєстрація розглядається як така, що заміняє попередню національну реєстрацію, не порушуючи прав, набутих на основі попередньої реєстрації.

(2) Національне відомство зобов'язане, за заявою, зробити в своїх реєстрах відмітку про міжнародну реєстрацію.

Стаття 5

[Відмова в охороні національними відомствами]

(1) В країнах, де законодавство це передбачає, відомства, проінформовані Міжнародним бюро про реєстрацію знака чи заяви про поширення охорони відповідно до статті 3 ter, мають право заявити, що охорона не може бути надана цьому знаку на їх території. Така відмова може бути зроблена лише на умовах, які відповідно до Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до знака, заявленого для національної реєстрації. Однак в охороні не може бути відмовлено, навіть частково, на тій лише підставі, що національне законодавство допускає реєстрацію тільки для обмеженого числа класів чи обмеженої кількості товарів або послуг.

(2) Відомства, які бажають скористатися цим правом, повинні повідомити Міжнародне бюро про свою відмову із зазначенням всіх мотивів в строк, передбачений їх національним законодавством, але не пізніше закінчення строку в один рік від дати міжнародної реєстрації знака чи заяви про поширення охорони відповідно до статті 3 ter.

(3) Міжнародне бюро негайно пересилає відомству країни походження і власникові знака чи його повіреному, якщо про останнього зазначене відомство повідомило Бюро, один з примірників такого повідомлення про відмову. Зацікавлена особа має такі ж можливості для подачі заперечення, як начебто знак був заявлений нею безпосередньо в країні, де було відмовлено в охороні.

(4) Мотиви відмови в охороні знака повинні повідомлятися Міжнародним бюро зацікавленим особам, які його про це запросять.

(5) Відомства, які протягом згаданого вище максимального строку в один рік не надішлють до Міжнародного бюро жодного рішення про

попередню чи остаточну відмову відносно реєстрації знака чи заяви про поширення охорони, втрачають відносно даного знака право, передбачене в пункті (1) цієї статті.

(6) Рішення про визнання міжнародного знака недійсним не може бути винесено компетентними органами без надання власникові знака можливості для захисту своїх прав у відповідний час. Рішення про визнання міжнародного знака недійсним повідомляється Міжнародному бюро.

Стаття 5 bis

[Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів знака]

Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів, які містяться в знаках, таких як герби, гербові щити, портрети, відзнаки, звання, фірмові найменування чи імена осіб, окрім імені заявника, чи інші подібні написи, що могли бути затребувані відомствами Договірних країн, звільняються від будь-якої легалізації, а також від будь-якого засвідчення, крім засвідчення відомства країни походження.

Стаття 5 ter

[Копії записів у Міжнародному реєстрі. Пошук на новизну. Виписки з Міжнародного реєстру]

(1) Міжнародне бюро надає будь-якій особі на її прохання і за умови сплати збору, встановленого Інструкцією, копію внесених у Реєстр записів відносно певного знака.

(2) Міжнародне бюро може також за оплату провести пошук на новизну за фондом міжнародних знаків.

(3) Виписки з Міжнародного реєстру, що запитуються з метою їх пред'явлення в одній із Договірних країн, звільняються від будь-якої легалізації.

Стаття 6

[Строк дії міжнародної реєстрації. Незалежність міжнародної реєстрації. Припинення охорони в країні походження]

(1) Реєстрація знака в Міжнародному бюро здійснюється строком на двадцять років з можливістю продовження на умовах, встановлених статтею 7.

(2) По закінченні строку в п'ять років від дати міжнародної реєстрації ця реєстрація стає незалежною від національного знака, попередньо зареєстрованого в країні походження, з урахуванням наступних положень.

(3) Охорона, що виникає внаслідок міжнародної реєстрації знака, незалежно від того, була вона предметом передачі прав чи ні, не може бути затребувана повністю або частково, якщо протягом п'яти років від дати міжнародної реєстрації національний знак, раніше зареєстрований в країні

походження відповідно до статті 1, вже не користується повністю або частково правовою охороною у даній країні. Це положення застосовується також для випадку, коли правова охорона припиняється пізніше внаслідок порушення судової справи, початої до закінчення п'ятирічного строку.

(4) У разі виключення знака з національного реєстру, здійсненого на прохання заявника чи *ex officio*, відомство країни походження буде видавати від Міжнародного бюро виключити знак з Міжнародного реєстру; Бюро здійснить цю операцію. В разі порушення судової справи згадане відомство пересилає Міжнародному бюро *ex officio* або на вимогу позивача копію позовної заяви чи будь-якого іншого документа, який підтверджує цей позов, а також остаточне рішення суду; Бюро робить відмітку про це в Міжнародному реєстрі.

Стаття 7

[Продовження міжнародної реєстрації]

(1) Реєстрація завжди може бути продовжена на період в двадцять років, рахуючи з моменту закінчення періоду, що передує, шляхом простої сплати основного мита і, в разі необхідності, додаткових зборів, передбачених пунктом (2) статті 8.

(2) Продовження не може містити жодної зміни відносно реєстрації, що передує, в її останньому вигляді.

(3) Перше продовження, здійснене відповідно до положень Ніццького акта від 15 червня 1957 р. або цього Акта, повинно містити вказівку класів міжнародної класифікації, до яких належить реєстрація.

(4) За шість місяців до закінчення строку охорони Міжнародне бюро шляхом направлення повідомлення нагадує власникові знака та його повіреному точну дату закінчення згаданого строку.

(5) За умови сплати додаткового збору, встановленого Інструкцією, для продовження міжнародної реєстрації надається пільговий шестимісячний строк.

Стаття 8

[Національний збір. Міжнародне мито. Розподіл залишків надходжень, додаткових і доданих зборів]

(1) Відомство країни походження має право встановлювати на свій розсуд і стягати в свою користь національний збір з власника знака, для якого затребувана міжнародна реєстрація чи продовження.

(2) Реєстрація знака в Міжнародному бюро здійснюється за умови попередньої сплати міжнародного мита, яке містить:

(а) основне мито;

(б) додаткове мито за кожний клас Міжнародної класифікації понад трьох, до якого віднесені товари чи послуги, для яких застосовується знак;

(с) додане мито за кожну заяву про поширення охорони відповідно до статті 3 *ter*.

(3) Однак додаткове мито, зазначене у підпункті (b) пункту (2), може бути сплачене, не впливаючи на дату реєстрації, в строк, встановлений Інструкцією, якщо кількість класів товарів чи послуг була визначена чи оспорена Міжнародним бюро. Якщо по закінченні встановленого строку додаткове мито не було сплачене або якщо перелік товарів чи послуг не був скорочений заявником в необхідному обсязі, то подальше діловодство по заявці на міжнародну реєстрацію вважається припиненим.

(4) Річний прибуток від різноманітних надходжень за міжнародну реєстрацію, за винятком надходжень, передбачених в підпунктах (b) і (с) пункту (2), розподіляється Міжнародним бюро в рівних частинах між країнами-учасницями цього Акта, за винятком видатків і витрат, пов'язаних з виконанням згаданого Акта. Якщо на момент набуття чинності цим Актом будь-яка країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, то до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання вона має право на одержання частини лишку надходжень, що розподіляються на основі попереднього Акта, який застосовується до цієї країни.

(5) Суми, що утворюються від додаткових зборів, зазначених в підпункті (b) пункту (2), розподіляються по закінченні кожного року між країнами-учасницями цього Акта чи Ніццького акта від 15 червня 1957 р. пропорційно кількості знаків, на які була затребувана охорона в кожній із цих країн протягом минулого року, а відносно країн, що здійснюють попередню експертизу, ця кількість буде вираховуватися з урахуванням коефіцієнта, встановленого Інструкцією. Якщо на момент набуття чинності цим Актом країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, вона має право до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання на одержання частини сум, що розподіляються на основі Ніццького акта.

(6) Суми, що утворюються від додаткових зборів, зазначених у підпункті (с) пункту (2), розподіляються відповідно до положень пункту (5) між країнами, що користуються правом, передбаченим у статті 3 *bis*. Якщо на момент набуття чинності цим Актом країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, вона має право до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання на одержання частини сум, що розподіляються на основі Ніццького акта.

Стаття 8 *bis*

[Відмова від охорони в одній чи декількох країнах]

Власник міжнародної реєстрації може в будь-який час відмовитися від охорони в одній чи декількох Договірних країнах шляхом подачі

заяви у відомство своєї країни для повідомлення Міжнародному бюро, яке повідомляє про це країни, яких стосується відмова. Відмова від охорони не обкладається ніяким збором.

Стаття 9

[Зміни в національних реєстрах, що стосуються також міжнародної реєстрації. Скорочення переліку товарів і послуг, згаданих у міжнародній реєстрації.

Доповнення до цього переліку. Заміни в цьому переліку]

(1) Відомство країни власника також повідомляє Міжнародне бюро про анулювання, виключення з реєстру, відмови від охорони, передачі прав та інші зміни, внесені в запис про реєстрацію знака у національному реєстрі, якщо ці зміни стосуються також міжнародної реєстрації.

(2) Бюро вносить ці зміни до Міжнародного реєстру і, в свою чергу, повідомляє про них відомства Договірних країн, а також публікує їх у своєму журналі.

(3) Аналогічна процедура має місце, коли власник міжнародної реєстрації заявляє про скорочення переліку товарів або послуг, на які поширюється ця реєстрація.

(4) Ці операції можуть обкладатися митом, яке встановлюється Інструкцією.

(5) Наступне доповнення до переліку нового товару чи послуги може здійснюватися тільки шляхом подання нової заяви відповідно до положень статті 3.

(6) Заміна одного з товарів чи послуг іншим прирівнюється до доповнення.

Стаття 9 bis

[Передача права на міжнародний знак, що спричинює зміну країни власника]

(1) В разі, коли право на знак, внесений до Міжнародного реєстру, передається особі, яка проживає в Договірній країні, але не в країні власника міжнародної реєстрації, відомство цієї країни має повідомити Міжнародне бюро про таку передачу. Міжнародне бюро реєструє передачу прав, повідомляє про неї інші відомства, а також публікує її у своєму журналі. Якщо передача права була здійснена до закінчення п'ятирічного строку, рахуючи від дати міжнародної реєстрації, Міжнародне бюро робить запит на згоду відомства країни нового власника і публікує, якщо це можливо, дату і номер реєстрації знака в країні нового власника.

(2) Будь-яка передача права на знак, внесений до Міжнародного реєстру, здійснена на користь особи, яка не має права подати заявку на міжнародну реєстрацію знака, не може бути зареєстрована.

(3) В разі, коли запис про передачу права не може бути внесений до Міжнародного реєстру або внаслідок незгоди країни нового власника, або тому, що ця передача зроблена на користь особи, яка не має права подати заявку на міжнародну реєстрацію знака, відомство країни попереднього власника знака має право вимагати від Міжнародного бюро виключення знака з його Реєстру.

Стаття 9 ter

[Поступка міжнародного знака тільки для частини зареєстрованих товарів чи послуг або по відношенню до деяких Договірних країн. Посилання на статтю 6 quater Паризької конвенції (Передача знака)]

(1) Якщо Міжнародному бюро повідомлено про поступку міжнародного знака тільки для частини зареєстрованих товарів чи послуг, воно робить запис про неї в свій Реєстр. Кожна з Договірних країн має право не визнавати дійсність цієї поступки, якщо товари чи послуги, які відносяться до відступленої таким чином частини, збігаються з тими, для яких знак залишається зареєстрованим на користь особи, яка здійснила поступку.

(2) Міжнародне бюро таким же чином робить запис про поступку міжнародного знака відносно тільки однієї чи декількох Договірних країн.

(3) Якщо у попередніх випадках здійснюється зміна країни власника і якщо знак передається до закінчення п'ятирічного строку, рахуючи від дати його міжнародної реєстрації, то відомство країни, до якої належить новий власник, повинно дати свою згоду, яка вимагається відповідно до статті 9 bis.

(4) Положення пунктів, що передують, застосовуються тільки з урахуванням положень статті 6 quater Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття 9 quater

[Єдине відомство декількох Договірних країн. Прохання декількох Договірних країн про те, щоб вони розглядалися як одна країна]

(1) Якщо декілька країн Спеціального союзу домовляються здійснити уніфікацію своїх національних законів про знаки, вони можуть повідомити Генерального директора про те, що:

(а) єдине відомство замінює національне відомство кожної з цих країн і

(б) сукупність територій, що їм належать, повинна розглядатися як одна країна для застосування всіх чи частини положень, що передують цій статті.

(2) Це повідомлення набуває чинності по закінченні шести місяців з дати повідомлення, що робиться в зв'язку з цим Генеральним директором іншим Договірним країнам.

Стаття 10

[Асамблея Спеціального союзу]

(1) (a) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн, які ратифікували цей Акт або приєдналися до нього.

(b) Уряд кожної країни представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд, який призначив її, за винятком витрат на переїзд і перебування одного делегата кожної країни-учасниці, покладених на Спеціальний союз.

(2) (a) Асамблея:

(i) розглядає всі питання, які стосуються збереження та розвитку Спеціального союзу і застосування цієї Угоди;

(ii) дає Міжнародному бюро вказівки щодо підготовки конференцій по перегляду, належним чином враховуючи зауваження країн Спеціального союзу, що не ратифікували цей Акт або не приєдналися до нього;

(iii) змінює Інструкцію та встановлює розмір мита, передбаченого у статті 8 (2), а також інших зборів, які відносяться до міжнародної реєстрації;

(iv) розглядає та схвалює звіти й діяльність Генерального директора, що відносяться до Спеціального союзу, та надає йому всі необхідні вказівки з питань, які входять до компетенції Спеціального союзу;

(v) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу і схвалює його фінансові звіти;

(vi) приймає фінансовий регламент Спеціального союзу;

(vii) створює комітети експертів і робочі групи, які вона вважає необхідними для здійснення цілей Спеціального союзу;

(viii) визначає, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові і міжнародні неурядові організації мають бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(ix) приймає поправки до статей з 10 по 13;

(x) розпочинає будь-яку іншу належну дію для досягнення цілей Спеціального союзу;

(xi) виконує всі інші функції, покладені на неї цією Угодою.

(b) З питань, які становлять інтерес також для інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення після ознайомлення з думкою Координаційного комітету Організації.

(3) (a) Кожна країна-член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн-членів Асамблеї складають кворум.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на якій-небудь сесії кількість представлених країн складає менше половини чи дорівнює або перевищує одну третину країн-членів Асамблеї, вона може приймати рішення; проте рішення Асамблеї, за винятком рішень, які відносяться до

її власної процедури, стають обов'язковими тільки при дотриманні наведених умов. Міжнародне бюро направляє такі рішення країнам-членам Асамблеї, що не були на ній представлені, та запрошує їх повідомити у письмовому вигляді в тримісячний строк від дати направлення рішень — голосують вони за ці рішення, проти них чи утримуються від голосування. Якщо по закінченні цього строку кількість країн, які проголосували таким чином або утримались від голосування, буде рівною принаймні кількості, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно є необхідна більшість.

(d) З урахуванням положень статті 13 (2) Асамблея приймає свої рішення більшістю у дві третини поданих голосів.

(e) Голоси тих, що утрималися, до уваги не приймаються.

(f) Делегат може представляти лише одну країну та голосувати тільки від її імені.

(g) Країни Спеціального союзу, що не є членами Асамблеї, можуть бути присутніми на засіданні як спостерігачі.

(4) (a) Асамблея збирається на чергову сесію один раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, у той же час та в тому ж місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором за вимогою однієї чверті країн-членів Асамблеї.

(c) Генеральний директор готує порядок денний кожної сесії.

(5) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 11

[Міжнародне бюро]

(1) (a) Функції, пов'язані з міжнародною реєстрацією, а також інші адміністративні функції Спеціального союзу здійснюються Міжнародним бюро.

(b) Міжнародне бюро готує, зокрема, засідання та виконує функції секретаріату Асамблеї, а також комітетів експертів і робочих груп, які вона може створити.

(c) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу та представляє Спеціальний союз.

(2) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї та будь-якого комітету експертів чи робочої групи, які вона може створити. Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є за своїм посадовим станом секретарем цих органів.

(3) (a) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї готує конференції по перегляду положень Угоди, за винятком статей з 10 по 13.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій по перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в обговоренні питань на цих конференціях без права голосу.

(4) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього функції.

Стаття 12

[Фінанси]

(1) (а) Спеціальний союз має бюджет.

(б) Бюджет Спеціального союзу містить надходження та витрати власне Спеціального союзу, його внесок до бюджету витрат, спільних для Союзів, а також у відповідних випадках відрахування до бюджету Конференції Організації.

(с) Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, що відносяться не лише до Спеціального союзу, а й одного чи декількох інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація. Частка Спеціального союзу в цих спільних видатках відповідає його зацікавленості в даних видатках.

(2) Бюджет Спеціального союзу складається з урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація.

(3) Бюджет Спеціального союзу фінансується з таких джерел:

(і) мита та інших зборів, які належать до міжнародної реєстрації, зборів і платежів за інші послуги, що надаються Міжнародним бюро, які належать до Спеціального союзу;

(ii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що належать до Спеціального союзу та інших надходжень від таких публікацій;

(iii) дарувань, відказаних коштів і субсидій;

(iv) ренти, відсотків і різних інших доходів.

(4) (а) Розмір зборів, передбачених у статті 8 (2), та інших зборів, які стосуються міжнародної реєстрації, встановлюється Асамблеєю за пропозицією Генерального директора.

(б) Розмір зборів встановлюється з таким розрахунком, щоб надходження Спеціального союзу від зборів, за винятком додаткових і додатних мит, зазначених у статті 8 (2) (б) і (с), а також від зборів та інших джерел прибутку давали змогу принаймні покрити видатки Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу.

(с) У разі, коли бюджет не прийнято до початку нового фінансового року, відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні попереднього року.

(5) З урахуванням положень підпункту (4) (а) розмір зборів і платежів за інші послуги, що надаються Міжнародним бюро, які стосуються Спеціального союзу, встановлюється Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї.

(6) (а) Спеціальний союз має фонд обігових коштів, що складається з разового платежу, здійснюваного кожною країною Спеціального союзу. Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання щодо його збільшення.

(б) Розмір початкового платежу кожної країни у згаданий фонд або частка її участі в збільшенні цього фонду пропорційні внеску цієї країни як члена Паризького союзу по охороні промислової власності до бюджету цього Союзу саме за той рік, в який був утворений фонд чи було прийнято рішення про його збільшення.

(с) Ця пропорція та умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора з урахуванням думки Координаційного комітету Організації.

(d) До того часу, поки Асамблея дозволяє, щоб резервний фонд Спеціального союзу використовувався у вигляді фонду обігових коштів, Асамблея може припинити застосування положень підпунктів (а), (б) і (с).

(7) (а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається у країні, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів буде недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів та умови, на яких вони надаються, в кожному випадку є предметом особливої угоди між такою країною і Організацією.

(б) Як країна, згадана у підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває сили через три роки після закінчення того року, в який було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією чи декількома країнами Спеціального союзу або зовнішніми ревізорами, призначеними за їх згодою Асамблеєю.

Стаття 13

[Поправки до статей з 10 по 13]

(1) Пропозиції про внесення поправок до статей 10, 11, 12 та до цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною-членом Асамблеї чи Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам-членам Асамблеї принаймні за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, зазначених у пункті (1), приймається Асамблеєю, для чого потрібна більшість у три чверті поданих

голосів; однак будь-яка поправка до статті 10 і цього пункту приймається більшістю у чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, зазначених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної країни, одержані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до зазначених статей, прийнята таким чином, обов'язкова для усіх країн, що є членами Асамблеї на дату набуття поправкою чинності чи стають її членами після цієї дати.

Стаття 14

[Ратифікація та приєднання. Набуття чинності. Приєднання до Актів, що передують. Посилання на статтю 24 Паризької конвенції (Території)]

(1) Кожна країна Спеціального союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його, а якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього.

(2) (a) Будь-яка країна, що не є членом Спеціального союзу, проте є учасницею Паризької конвенції про охорону промислової власності, може приєднатися до цього Акта і таким чином стати членом Спеціального союзу.

(b) Міжнародне бюро, отримавши повідомлення про приєднання такої країни до цього Акта, направляє відомству цієї країни відповідно до статті 3 повідомлення про всі знаки, що на цей час користуються міжнародною охороною.

(c) Це повідомлення само собою забезпечує згаданим знакам на території зазначеної країни переваги, що випливають з положень, які передують, і визначає початок строку в один рік, протягом якого зацікавлене відомство може зробити заяву, передбачену статтею 5.

(d) Однак така країна, приєднуючись до цього Акта, може заявити, що, за винятком тих міжнародних знаків, які вже раніше були в цій країні предметом ще діючої ідентичної національної реєстрації та які негайно визнаються за заявою зацікавлених осіб, цей Акт буде застосовуватися лише відносно знаків, зареєстрованих починаючи з дати, коли це приєднання набуває чинності.

(e) Така заява звільняє Міжнародне бюро від необхідності направляти зазначене вище повідомлення про всі знаки. Міжнародне бюро направляє повідомлення лише про ті знаки, стосовно яких протягом року з моменту приєднання нової країни надійшло прохання з необхідними уточненнями про застосування виключення, передбаченого в підпункті (d).

(f) Міжнародне бюро не направляє повідомлення про всі знаки тим країнам, які, приєднуючись до цього Акта, заявляють про використання

права, передбаченого в статті 3 bis. Ці країни можуть, окрім того, одночасно заявити, що цей Акт буде застосовуватися лише до знаків, зареєстрованих після дати, коли їх приєднання набуває чинності. Це обмеження, проте, не належить до міжнародних знаків, які вже раніше стали в цій країні предметом ідентичної національної реєстрації і що дають підставу для заяв про поширення охорони, які складаються та направляються відповідно до статей 3 ter і 8 (2) (с).

(г) Реєстрації знаків, які були предметом одного з повідомлень, передбачених цим пунктом, розглядаються як такі, що замінюють реєстрації, здійснені безпосередньо у новій Договірній країні, до дійсної дати її приєднання.

(3) Ратифікаційні грамоти й акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.

(4) (а) Відносно перших п'яти країн, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, цей Акт набуває чинності через три місяці після здачі на зберігання п'ятого з цих документів.

(б) Відносно будь-якої іншої країни цей Акт набуває чинності через три місяці після дати, на яку Генеральним директором було зроблено повідомлення про її ратифікацію чи приєднання, якщо тільки в ратифікаційній грамоті чи акті про приєднання не була зазначена більш пізня дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

(5) Ратифікація чи приєднання автоматично спричиняють визнання всіх положень та одержання всіх привілеїв, що встановлюються цим Актом.

(6) Після набуття чинності цього Акта країна може приєднатися до Ніщюького акта від 15 червня 1957 р. тільки одночасно з ратифікацією цього Акта чи приєднанням до нього. Приєднання до Актів, які передують Ніщюькому акту, не допускається навіть одночасно з ратифікацією цього Акта чи приєднанням до нього.

(7) Положення статті 24 Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до цієї Угоди.

Стаття 15

[Денонсація]

(1) Ця Угода діє без обмеження строку.

(2) Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. Ця денонсація є також денонсацією усіх Актів, які передують і поширюються лише на країну, що її зробила, в той час як відносно інших країн Спеціального союзу Угода залишається в силі та підлягає виконанню.

(3) Денонсація набуває сили через рік після дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використане ніякою країною до закінчення п'яти років від дати, на яку вона стала членом Спеціального союзу.

(5) Міжнародні знаки, зареєстровані до дати набуття денонсацією чинності, за якими не було винесено рішення про відмову протягом року, передбаченого в статті 5, продовжують підлягати протягом усього строку міжнародної охорони такий же охороні, начебто вони були безпосередньо заявлені в цій країні.

Стаття 16

[Застосування Актів, що передують]

(1) (a) Цей Акт у відносинах між країнами Спеціального союзу, що ратифікували його чи приєдналися до нього, заміняє, починаючи з дня, на який він набуває для них чинності, Мадридську угоду 1891 року в усіх її редакціях, що передують цьому Акту.

(b) Однак для кожної країни Спеціального союзу, що ратифікувала цей Акт або приєдналася до нього, в її відносинах з країнами, що не ратифікували цей Акт чи не приєдналися до нього, залишаються діючими редакції, що передують, які вона раніше не денонсувала на підставі статті 12 (4) Ніццького акта від 15 червня 1957 року.

(2) Країни, що не входять до Спеціального союзу, які стають учасниками цього Акта, застосовують його до міжнародних реєстрацій, які здійснюються Міжнародним бюро при посередництві національного відомства будь-якої країни Спеціального союзу, що є учасницею цього Акта, якщо ці реєстрації відповідають відносно згаданих країн вимогам цього Акта. Щодо міжнародних реєстрацій, які здійснюються Міжнародним бюро при посередництві національних відомств згаданих країн, що не входять до Спеціального союзу, що стають учасниками цього Акта, то такі країни визнають, що згадана вище країна Спеціального союзу може зажадати виконання вимог останнього Акта, учасницею якого вона є.

Стаття 17

[Підписання, мови, функції депозитарію]

(1) (a) Цей Акт підписується в одному примірнику французькою мовою та здається на зберігання Урядові Швеції.

(b) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором, після консультації із зацікавленими урядами, іншими мовами, які може визначити Асамблея.

(2) Цей Акт відкритий для підписання в Стокгольмі до 13 січня 1968 року.

(3) Генеральний директор направляє дві копії підписаного тексту цього Акта, належним чином завірених Урядом Швеції, урядам усіх країн Спеціального союзу і, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор повідомляє уряди всіх країн Спеціального союзу про підписання, здавання на зберігання ратифікаційних грамот чи актів про приєднання та про заяви, що містяться в цих документах, про набуття чинності будь-яких положень цього Акта, повідомлення про денонсацію і повідомлення, направлені відповідно до статей 3 bis, 9 quater, 13, 14 (7) і 15 (2).

Стаття 18

[Перехідні положення]

(1) До вступу на посаду першого Генерального директора посилення в цьому Акті на Міжнародне бюро Організації чи на Генерального директора вважається посиленням на Бюро Союзу, заснованого Паризькою конвенцією про охорону промислової власності, чи на його Директора відповідно.

(2) Країни Спеціального союзу, що не ратифікували цей Акт або не приєдналися до нього, можуть протягом п'яти років після набуття чинності Конвенцією, що засновує Організацію, користуватися, якщо вони цього побажають, правами, які надаються в силу статей з 10 по 13 цього Акта, як начебто вони були зв'язані цими статтями. Будь-яка країна, яка бажає користуватися такими правами, направляє з цією метою Генеральному директору письмове повідомлення, що набуває чинності від дати його одержання. Такі країни вважаються членами Асамблеї до закінчення зазначеного строку.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Протоколу до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків

№ 1763–III від 1.06.2000 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 35, ст. 285)

(Закон в редакції Закону N 941–IV від 05.06.2003, ВВР, 2003, № 39, ст. 340)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися від імені України до Протоколу до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків, прийнятого в Мадриді 28 червня 1989 року, з такими заявами:

до підпунктів (b) та (c) пункту 2 Статті 5 Протоколу:

строк для повідомлення про відмову в охороні буде становити 18 місяців, а у випадку, коли відмова в охороні може бути результатом

заперечення проти надання охорони, то про таку відмову може бути повідомлено після закінчення 18-місячного строку;

до пункту 7 Статті 8 Протоколу:

стосовно кожної міжнародної реєстрації, в якій Україна зазначена відповідно до Статті 3/ter, а також стосовно продовження такої міжнародної реєстрації Україна бажає одержувати замість частини річних відрахувань, утворених від додаткових і доданих зборів, індивідуальний збір, розмір якого становить:

за міжнародну реєстрацію знака для товарів і послуг — 500 доларів США;

за кожний клас Міжнародної класифікації товарів і послуг для реєстрації знаків понад три, до якого віднесені товари або послуги, для яких застосовується знак, — 100 доларів США;

за продовження міжнародної реєстрації знака для товарів і послуг на кожні 10 років — 500 доларів США.

Голова Верховної Ради України

І. ПЛЮЩ

ПРОТОКОЛ ДО МАДРИДСЬКОЇ УГОДИ ПРО МІЖНАРОДНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЗНАКІВ ПРИЙНЯТИЙ В МАДРИДІ

Про приєднання до Протоколу див. Закон № 1763—III від 01.06.2000

Стаття 1. Членство в Мадридському союзі

Держави-учасниці цього Протоколу (далі — «Договірні держави»), навіть якщо вони не є учасницями Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків, переглянутої в Стокгольмі в 1967 р. і зміненої в 1979 р. (далі — «Мадридська угода (Стокгольм)»), і організації, згадані в Статті 14.1(b), що є учасницями цього Протоколу (далі — «Договірні організації»), є членами того же Союзу, що і країни-учасниці Мадридської угоди (Стокгольм). У цьому Протоколі посилання на «Договірні сторони» означає посилання на Договірні держави і Договірні організації.

Стаття 2. Забезпечення охорони шляхом міжнародної реєстрації

(1) Якщо заявка на реєстрацію знака була подана у Відомство Договірної сторони або якщо знак був зареєстрований у реєстрі Відомства Договірної сторони, особа, що є заявником цієї заявки (далі — «базова реєстрація»), з урахуванням положень цього Протоколу, може забезпечити охорону свого знака на території Договірних сторін шляхом реєстрації цього знака в реєстрі Міжнародного бюро Всесвітньої

організації інтелектуальної власності (далі — відповідно «міжнародна реєстрація», «Міжнародний реєстр», «Міжнародне бюро» і «Організація») за умови, що:

(і) якщо базова заявка була подана у Відомство Договірної держави або якщо базова реєстрація була здійснена таким Відомством, особа, що є заявником цієї заявки, або власник цієї реєстрації є громадянином цієї Договірної держави, або мешкає, або має дійсне і ефективне промислове або торговельне підприємство в зазначеній Договірній державі;

(ii) якщо базова заявка була подана у Відомство Договірної організації або якщо базова реєстрація була здійснена таким Відомством, особа, що є заявником цієї заявки, або власник цієї реєстрації є громадянином держави-члена цієї Договірної організації, або мешкає, або має дійсне і ефективне промислове або торговельне підприємство на території зазначеної Договірної організації.

(2) Заявка на міжнародну реєстрацію (далі — «міжнародна заявка») повинна бути подана у Міжнародне бюро при посередництві Відомства, у яке була подана базова заявка або в якому була здійснена базова реєстрація (далі — «Відомство походження»), у залежності від випадку.

(3) У цьому Протоколі посилання на «Відомство» або «Відомство Договірної сторони» означає посилання на відомство, якому Договірна сторона доручила реєстрацію знаків, а посилання на «знаки» означає посилання на товарні знаки і знаки обслуговування.

(4) Для цілей цього Протоколу термін «територія Договірної сторони» означає: у випадку, якщо Договірною стороною є держава, — територію цієї держави; у випадку, якщо Договірною стороною є міжурядова організація, — територію, на якій застосовується угода про створення цієї міжурядової організації.

Стаття 3. Міжнародна заявка

(1) Будь-яка міжнародна заявка, подана відповідно до цього Протоколу, повинна бути подана на бланку, вказаному Інструкцією. Відомство походження свідчить, що дані, які містяться в міжнародній заявці, відповідають даним, які на момент засвідчення містяться в базовій заявці або в базовій реєстрації, у залежності від випадку. Крім того, згадане Відомство зазначає:

(i) у випадку базової заявки — дату і номер цієї заявки;

(ii) у випадку базової реєстрації — дату і номер цієї реєстрації, а також дату і номер заявки, на основі якої здійснена базова реєстрація.

Відомство походження зазначає також дату міжнародної заявки.

(2) Заявник повинен зазначити товари і послуги, для яких вимагається охорона знака, а також, якщо можливо, відповідний клас або класи згідно з класифікацією, засновану Ніццькою угодою про Міжнародну

класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків. Якщо заявник не зазначає класи, Міжнародне бюро класифікує товари і послуги за відповідними класами згаданої класифікації. Класифікація товарів або послуг, здійснена заявником, піддається перевірці Міжнародним бюро, що здійснює зазначений контроль за узгодженням із Відомством походження. У випадку розбіжностей між зазначеним Відомством і Міжнародним бюро визначальною є думка останнього.

(3) Якщо заявник просить колір як відмітний елемент свого знака, він зобов'язаний:

(i) заявити про це і супроводити свою міжнародну заявку зазначенням кольору або комбінації кольорів, які він просить;

(ii) додати до своєї міжнародної заявки кольорові зображення цього знака, що будуть направлені разом із повідомленнями Міжнародного бюро; кількість примірників таких зображень встановлюється Інструкцією.

(4) Міжнародне бюро негайно реєструє знаки, заявки на які подані відповідно до Статті 2. Датою міжнародної реєстрації вважається дата, на яку міжнародна заявка отримана Відомством походження, за умови, що Міжнародне бюро одержало її протягом двох місяців з цієї дати. Якщо міжнародна заявка не була одержана у цей строк, датою міжнародної реєстрації вважається дата, на яку міжнародна заявка була одержана Міжнародним бюро. Міжнародне бюро негайно повідомляє про міжнародну реєстрацію зацікавлені відомства. Знаки, зареєстровані у Міжнародному реєстрі, публікуються в періодичному бюлетені, що видається Міжнародним бюро на основі даних, що містяться в міжнародній заявці.

(5) Для ознайомлення з зареєстрованими в Міжнародному реєстрі знаками кожне відомство одержує від Міжнародного бюро визначену кількість примірників вищевказаного бюлетеня безплатно і визначену кількість примірників по зниженій ціні на умовах, встановлених Асамблеєю, згаданою в Статті 10 (далі — «Асамблея»). Таке ознайомлення вважається достатнім для всіх Договірних сторін і від власника міжнародної реєстрації не може вимагатися нічого іншого.

Стаття 3\bis. Територіальна дія

Охорона, що виникає в результаті міжнародної реєстрації, поширюється на Договірну сторону тільки за заявою особи, що подає міжнародну заявку, або власника міжнародної реєстрації. Проте така заява не може бути зроблена у відношенні Договірної сторони, Відомство якої є Відомством походження.

Стаття 3\ter. Заява про «територіальне поширення»

(1) Будь-яка заява про поширення охорони, що виникає в результаті міжнародної реєстрації, на Договірну сторону повинна бути спеціально зроблена в міжнародній заявці.

(2) Заява про територіальне поширення може бути також зроблена після міжнародної реєстрації. Така заява повинна бути подана на бланку, встановленому Інструкцією. Міжнародне бюро негайно вносить у Міжнародний реєстр запис про зроблену заяву і сповіщає про нього зацікавлене або зацікавлені Відомства. Цей запис публікується в періодичному бюлетені Міжнародного бюро. Таке територіальне поширення набуває чинності з дати внесення запису про нього в Міжнародний реєстр; воно припиняє свою дію після закінчення строку дії міжнародної реєстрації, до якої воно відноситься.

Стаття 4. Дія міжнародної реєстрації

(1) (a) З дати реєстрації або внесення запису, зробленого відповідно до положень Статей 3 і 3ter, охорона знака в кожній зацікавленій Договірній стороні буде такою же, якби цей знак був заявлений безпосередньо у Відомстві цієї Договірної сторони. Якщо Міжнародне бюро не було сповіщено про будь-яку відмову відповідно до Статті 5(1) і (2) або якщо відмова, про яку зроблене повідомлення відповідно до цієї статті, була згодом відкликана, охорона знака в зацікавленій Договірній стороні з зазначеної дати буде такою же, якби цей знак був зареєстрований Відомством цієї Договірної сторони.

(b) Зазначення класів товарів і послуг, передбачене у Статті 3, не зв'язує Договірні сторони у відношенні визначення обсягу охорони знака.

(2) Будь-яка міжнародна реєстрація користується правом пріоритету, встановленим Статтею 4 Паризької конвенції по охороні промислової власності, без обов'язкового дотримання формальних вимог, передбачених у розділі D цієї статті.

Стаття 4bis. Заміна національної або регіональної реєстрації на міжнародну реєстрацію

(1) Якщо знак, який є предметом національної або регіональної реєстрації у Відомстві Договірної сторони, є також предметом міжнародної реєстрації, і якщо обидві реєстрації здійснені на ім'я однієї і тієї самої особи, міжнародна реєстрація розглядається як така, що заміняє національну або регіональну реєстрацію не торкаючись прав, набутих у силу останньої, за умови що:

(i) охорона, що виникає в результаті міжнародної реєстрації, поширюється на зазначену Договірну сторону відповідно до Статті 3ter(1) або (2);

(ii) усі товари і послуги, перелічені в національній або регіональній реєстрації, також переліковуються в міжнародній реєстрації у відношенні зазначеної Договірної сторони;

(iii) таке поширення набуває чинності з дати національної або регіональної реєстрації.

(2) Відомство, вказане у пункті (1), зобов'язане за заявою зробити у своєму реєстрі відмітку про міжнародну реєстрацію.

Стаття 5. Відмова в охороні і визнання міжнародної реєстрації недійсною у відношенні деяких Договірних сторін

(1) Якщо це дозволяє чинне законодавство, Відомство Договірної сторони, що одержало повідомлення Міжнародного бюро про поширення на цю Договірну сторону відповідно до Статті 3\ter(1) або (2) охорони, що виникає в результаті міжнародної реєстрації, має право заявити в повідомленні про відмову, що у зазначеній Договірній стороні охорона не може бути надана знаку, який є предметом цього поширення. Така відмова може ґрунтуватися тільки на підставах, які відповідно до Паризької конвенції по охороні промислової власності застосовуються до знака, заявка на який подана безпосередньо у Відомство, що повідомило про відмову. Проте в охороні не може бути відмовлено, навіть частково, тільки на тій підставі, що національне законодавство допускає реєстрацію знаків тільки для обмеженого числа класів або обмеженого числа товарів або послуг.

(2) (а) Будь-яке Відомство, що хоче скористатися цим правом, повинно повідомити Міжнародне бюро про свою відмову з зазначенням всіх підстав протягом строку, передбаченого законом, що застосовується цим Відомством, і, з урахуванням підпунктів (b) і (c), не пізніше закінчення одного року від дати, на яку повідомлення про поширення охорони, передбачене в пункті (1) цієї статті, було направлено цьому Відомству Міжнародним бюро.

(b) Незважаючи на підпункт (а), будь-яка Договірна сторона може заявити, що для міжнародних реєстрацій, здійснених згідно з цим Протоколом, строк в один рік, передбачений у підпункті (а), замінюється 18 місяцями.

(c) У такій заяві може бути також зазначено, що коли відмова в охороні може бути результатом заперечення проти надання охорони, то таку відмову Відомство згаданої Договірної сторони може повідомити Міжнародне бюро після закінчення 18 місячного строку. Це Відомство може у відношенні конкретної міжнародної реєстрації повідомити про відмову в наданні охорони після закінчення 18 місячного строку тільки в тому випадку, якщо:

(i) до закінчення 18 місяців воно поінформувало Міжнародне бюро про можливість надходження заперечень після закінчення 18 місячного строку, і

(ii) повідомлення про відмову, засноване на запереченні, здійснено протягом строку, що складає не більше семи місяців з дати, на яку розпочинається період заперечення; якщо період заперечення минає раніше семи місяців, повідомлення повинно бути зроблене в місячний строк з дати закінчення періоду заперечення.

(d) Будь-яка заява відповідно до підпунктів (b) і (c) може бути зроблена в актах, передбачених у Статті 14(2), і дата, з якої заява набуває чинності, буде тією ж, що і дата набуття чинності цим Протоколом у відношенні держави або міжурядової організації, що зробила заяву. Будь-яка така заява може бути також зроблена пізніше; у цьому випадку вона набуває чинності через три місяці після її одержання Генеральним директором Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі — «Генеральний директор») або на будь-яку більш пізню дату, зазначену в заяві, у відношенні міжнародних реєстрацій, дата яких є тією ж, що і дата, на яку заява набуває чинності, або більш пізньою датою.

(e) Після закінчення десятирічного строку після набуття чинності цим Протоколом, Асамблея здійснює перевірку функціонування системи, встановленої підпунктами (a)–(d). Надалі положення вказаних підпунктів можуть бути змінені одноголосним рішенням Асамблеї.

(3) Міжнародне бюро негайно пересилає один із примірників повідомлення про відмову власнику міжнародної реєстрації. Вказаний власник має ті ж засоби захисту права, якби знак був заявлений ним безпосередньо у Відомство, яке повідомило про свою відмову. Якщо Міжнародне бюро одержить інформацію відповідно до пункту (2)(c)(i), воно негайно направить таку інформацію власнику міжнародної реєстрації.

(4) Підстави для відмови в наданні охорони знаку Міжнародне бюро буде повідомляти будь-якій зацікавленій стороні, що зробила відповідний запит.

(5) Будь-яке відомство, яке у відношенні конкретної міжнародної реєстрації не повідомило Міжнародне бюро про попередню або остаточну відмову відповідно до пунктів (1) і (2), втрачає у відношенні цієї міжнародної реєстрації право, передбачене пунктом (1).

(6) Рішення про визнання міжнародної реєстрації недійсною на території Договірної сторони не може бути винесено компетентними органами цієї Договірної сторони без надання власнику цієї міжнародної реєстрації в належний час можливості для захисту своїх прав. Рішення про визнання міжнародної реєстрації недійсною повідомляється Міжнародному бюро.

Стаття 5\bis. Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів знака

Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів, що містять знаки, таких, як герби, гербові щити, портрети, відзнаки, звання, фірмові найменування або імена осіб, окрім імені заявника, або інші аналогічні написи, що можуть вимагатись відомствами Договірних сторін, звільняються від будь-якої легалізації, а також від будь-якого засвідчення, крім засвідчення Відомства походження.

Стаття 5\ter. Копії записів у Міжнародному реєстрі; Пошук на новизну; Виписки з Міжнародного реєстру

(1) Міжнародне бюро надає будь-якій особі на її прохання і за умови сплати збору, встановленого Інструкцією, копію внесених у Міжнародний реєстр записів щодо певного знака.

(2) Міжнародне бюро може також за плату проводити пошук на новизну за фондом знаків, що є предметом міжнародних реєстрацій.

(3) Виписки з Міжнародного реєстру, що запитуються з метою їх пред'явлення в одній із Договірних сторін, звільняються від будь-якої легалізації.

**Стаття 6. Строк дії міжнародної реєстрації;
Залежність і незалежність міжнародної реєстрації**

(1) Реєстрація знака в Міжнародному бюро діє протягом десяти років із можливістю продовження за умов, визначених Статтею 7.

(2) Після закінчення строку в п'ять років від дати міжнародної реєстрації, ця реєстрація стає незалежною від базової заявки або реєстрації, здійсненої на її основі, або від базової реєстрації, залежно від випадку, з урахуванням наступних положень.

(3) Охорона, що виникає в результаті міжнародної реєстрації, незалежно від того, чи була вона предметом передачі прав або ні, не може більше вимагатись, якщо до закінчення п'яти років з дати міжнародної реєстрації, базова заявка або реєстрація, здійснена на її основі, або базова реєстрація, залежно від випадку, була відкликана, минув строк її дії або від неї відмовилися, або вона була предметом остаточного рішення про відхилення, анулювання, виключення із реєстру або визнання недійсною у відношенні всіх або частини товарів і послуг, перелічених у міжнародній реєстрації. Це ж застосовується, якщо

(i) оскарження рішення про визнання недійсною базової заявки,

(ii) позов про відкликання базової заявки або анулювання, виключення із реєстру або визнання недійсною реєстрації, здійсненої на основі базової заявки, або базової реєстрації, або

(iii) заперечення проти базової заявки призводить після закінчення п'яти років до остаточного рішення про відмову, анулювання, виключення із реєстру або визнання недійсною, або рішення, що потребує відкликання базової заявки або реєстрації, зробленої на її основі, або базової реєстрації, залежно від випадку, за умови, що таке оскарження, позов або заперечення були розпочаті до закінчення згаданого строку. Це положення також застосовується, якщо базова заявка відкликається або якщо від реєстрації, зробленої на основі базової заявки, або від базової реєстрації відмовляються після закінчення п'яти років, за умови, що під час відкликання або відмови зазначена заявка або реєстрація була предметом

процедури, передбаченої в підпунктах (i), (ii), (iii), і що ця процедура розпочата до закінчення вказаного строку.

(4) Відомство походження повідомляє Міжнародне бюро, як це визначено Інструкцією, про відповідні обставини і рішення відповідно до пункту (3), а Міжнародне бюро інформує зацікавлені сторони і здійснює відповідну публікацію, як це визначено Інструкцією. Відомство походження, якщо це може бути застосоване, звертається до Міжнародного бюро з проханням виключити в установленому порядку міжнародну реєстрацію з реєстру, і Міжнародне бюро виконує це прохання.

Стаття 7. Продовження міжнародної реєстрації

(1) Будь-яка міжнародна реєстрація може бути продовжена на строк десять років від дати закінчення попереднього строку, шляхом простої сплати основного збору і, з урахуванням Статті 8(7), додаткових і доданих зборів, передбачених Статтею 8(2).

(2) При продовженні не допускається ніякої зміни у відношенні попередньої міжнародної реєстрації в її останньому вигляді.

(3) За шість місяців до закінчення строку охорони Міжнародне бюро шляхом направлення неофіційного повідомлення нагадує власнику міжнародної реєстрації і, у разі потреби, його повіреному точну дату закінчення згаданого строку.

(4) За умови сплати доплати, встановленої Інструкцією, для продовження міжнародної реєстрації надається пільговий шестимісячний строк.

Стаття 8. Збори за міжнародну заяву і міжнародну реєстрацію

(1) Відомство походження на свій розсуд має право встановлювати і стягувати у свою користь збір із заявника за міжнародну реєстрацію або власника міжнародної реєстрації за подачу міжнародної заявки або за продовження міжнародної реєстрації.

(2) Реєстрація знака в Міжнародному бюро здійснюється за умови попередньої сплати міжнародного збору, що з урахуванням положень пункту (7)(a), включає

(i) основний збір;

(ii) додатковий збір за кожний клас Міжнародної класифікації понад трьох, до якого віднесені товари або послуги, для яких застосовується знак;

(iii) доданий збір за кожну заяву про поширення охорони відповідно до Статті 3ter.

(3) Однак додатковий збір, зазначений у пункті (2)(ii), може бути сплачений, не впливаючи на дату міжнародної реєстрації, у строк, встановлений Інструкцією, якщо кількість класів товарів або послуг була визначена або оспорена Міжнародним бюро. Якщо після закінчення

встановленого строку додатковий збір не було сплачено, або якщо перелік товарів або послуг не був скорочений заявником у необхідній мірі, то подальше діловодство по міжнародній заявці вважається припиненим.

(4) Річний прибуток від різноманітних надходжень за міжнародну реєстрацію, за винятком надходжень від зборів, передбачених у пункті (2) (ii) і (iii), розподіляється Міжнародним бюро порівну між Договірними сторонами за відрахуванням видатків і витрат, пов'язаних із виконанням цього Протоколу.

(5) Суми, утворені від додаткових зборів, зазначених у пункті (2)(ii), після закінчення кожного року розподіляються між зацікавленими Договірними сторонами пропорційно кількості знаків, для яких просилась охорона в кожній із них протягом цього року, ця сума буде збільшуватись у відношенні Договірних сторін, що здійснюють експертизу, з урахуванням коефіцієнта, який буде установлюватись Інструкцією.

(6) Суми, що утворюються від доданих зборів, встановлених у пункті (2)(iii), розподіляються відповідно до тих же правил, що передбачені пунктом (5).

(7) (a) Будь-яка Договірна сторона може заявити, що у відношенні кожної міжнародної реєстрації, у якій вона зазначена відповідно до Статті 3ter, а також у відношенні продовження такої міжнародної реєстрації, вона бажає одержувати замість частини річного прибутку, утвореного від додаткових і доданих зборів, збір (далі — «індивідуальний збір»), розмір якого зазначений у заяві і може бути змінений у наступних заявах, але не може перевищувати суми, яку Відомство зазначеної Договірної сторони має право одержувати від заявника за реєстрацію знака на десять років або власника реєстрації за продовження реєстрації знака на десять років у реєстрі цього Відомства, зазначена сума має бути зменшена на витрати, що є результатом міжнародної процедури. Якщо сплачується такий індивідуальний збір,

(i) не потребується додаткових зборів, передбачених пунктом (2)(ii), якщо відповідно до Статті 3ter зазначені тільки Договірні сторони, що зробили заяву відповідно до цього підпункту;

(ii) не потребується доданого збору, передбаченого пунктом (2)(iii) у відношенні будь-якої Договірної сторони, що зробила заяву відповідно до цього підпункту.

(b) Будь-яка заява відповідно до підпункту (a) може бути зроблена в актах, передбачених у Статті 14(2), при цьому датою, на яку ця заява набуває чинності, буде дата набуття чинності цим Протоколом у відношенні держави або міжурядової організації, що зробила заяву. Така заява може бути також зроблена пізніше; у цьому випадку вона набуває чинності через три місяці після її одержання Генеральним директором або на будь-яку іншу більш пізню дату, зазначену у заяві, у відношенні

міжнародних реєстрацій, дата яких буде тією ж, що і дата, на яку заява набуває чинності, або більш пізньою, ніж дата набуття чинності декларацією.

Стаття 9. Внесення запису про зміну власника міжнародної реєстрації

За заявою особи, на ім'я якої внесено запис про міжнародну реєстрацію, або на прохання зацікавленого відомства, зробленому *ex officio*, або на прохання зацікавленої особи Міжнародне бюро вносить у Міжнародний реєстр запис про будь-яку зміну власника цієї реєстрації у відношенні всіх або деяких Договірних сторін, на території яких діє зазначена реєстрація, і у відношенні всіх або частини товарів і послуг, перелічених у реєстрації, за умови, що новий власник є особою, що відповідно до Статті 2(1) має право подавати міжнародні заявки.

Стаття 9\bis. Внесення деяких записів, що відносяться до міжнародної реєстрації

Міжнародне бюро вносить у Міжнародний реєстр записи про:

- (i) будь-яку зміну, що стосується імені або адреси власника міжнародної реєстрації;*
- (ii) призначення повіреного власника міжнародної реєстрації і будь-яких інших відповідних відомостей, що відносяться до такого повіреного;*
- (iii) будь-яке обмеження переліку товарів і послуг, перелічених у міжнародній реєстрації, у відношенні всіх або деяких Договірних сторін;*
- (iv) будь-яку відмову, виключення із реєстру або визнання міжнародної реєстрації недійсною у відношенні всіх або деяких Договірних сторін;*
- (v) будь-які інші відповідні відомості, визначені в Інструкції, які відносяться до прав на знак, що є предметом міжнародної реєстрації.*

Стаття 9\ter. Збори за внесення деяких записів

За внесення будь-яких записів відповідно до Статті 9 або Статті 9\bis можуть стягуватися збори.

Стаття 9\quater. Єдине відомство декількох Договірних держав

(1) Якщо декілька Договірних держав домовляються здійснити уніфікацію своїх національних законів в області знаків, вони можуть повідомити Генерального директора

(i) що єдине відомство замінює національне відомство кожної з цих держав, і

(ii) що сукупність територій, що їм належать, повинна розглядатися як одна держава для цілей застосування усіх або частини положень, що передують цій статті, а також положень Статей 9\quinquies і 9\sexies.

(2) Це повідомлення набуває чинності тільки після закінчення трьох місяців з дати повідомлення, яке Генеральний директор робить у зв'язку з цим іншим Договірним сторонам.

Стаття 9\quinquies. **Перетворення міжнародної реєстрації в національні або регіональні заявки**

Якщо міжнародна реєстрація виключається з реєстру на вимогу Відомства походження в силу Статті 6(4) у відношенні усіх або частини товарів і послуг, перелічених у зазначеній реєстрації, і особа, що була власником міжнародної реєстрації, подає заявку на реєстрацію того ж знака у Відомство однієї з Договірних сторін, на території яких діяла міжнародна реєстрація, то ця заявка буде розглядатися так якби вона була подана на дату міжнародної реєстрації відповідно до Статті 3(4) або на дату внесення запису про територіальне поширення відповідно до Статті 3\ter(2) і, якщо міжнародна реєстрація користувалася пріоритетом, то ця заявка буде користуватися тим же пріоритетом, за умови, що:

- (i) *зазначена заявка подана на протязі трьох місяців з дати, на яку міжнародна реєстрація була виключена з реєстру,*
- (ii) *товари і послуги, перелічені в заявці, дійсно покриваються переліком товарів і послуг, що містяться в міжнародній реєстрації, у відношенні зацікавленої Договірної сторони, і*
- (iii) *зазначена заявка відповідає всім вимогам чинного законодавства, включаючи вимоги, що відносяться до зборів.*

Стаття 9\sexies. **Збереження Мадридської угоди (Стокгольм)**

(1) *Якщо у відношенні конкретної міжнародної заявки або конкретної міжнародної реєстрації Відомством походження є Відомство держави, що одночасно є учасницею цього Протоколу і Мадридської угоди (Стокгольм), то положення цього Протоколу не будуть діяти на території будь-якої іншої держави, що також одночасно є учасницею цього Протоколу і Мадридської угоди (Стокгольм).*

(2) *Асамблея більшістю в три четверти може скасувати пункт (1) або обмежити сферу дії пункту (1) після закінчення десяти років, рахуючи з дати набуття чинності цим Протоколом, але не раніше закінчення п'яти років з дати, на яку більшість держав-учасниць Мадридської угоди (Стокгольм) стало сторонами цього Протоколу. Тільки держави, що одночасно є сторонами зазначеної Угоди і цього Протоколу, мають право брати участь у голосуванні Асамблеї.*

Стаття 10. **Асамблея**

(1) (a) *Договірні сторони є членами тієї ж Асамблеї, що і держави-учасниці Мадридської угоди (Стокгольм).*

(b) *Кожна Договірна сторона в цій Асамблеї буде представлена одним делегатом, що може мати заступників, радників та експертів.*

(c) *Витрати кожної делегації несе Договірна сторона, що призначила її, за відрахуванням витрат на оплату проїзду і перебування одного делегата кожної Договірної сторони, покладених на Союз.*

(2) Окрім задач, покладених на неї відповідно до Мадридської угоди (Стокгольм), Асамблея:

(i) розглядає всі питання, що відносяться до застосування цього Протоколу;

(ii) дає Міжнародному бюро вказівки щодо підготовки конференцій з перегляду цього Протоколу, належним чином беручи до уваги зауваження держав Союзу, що не є сторонами цього Протоколу;

(iii) приймає і вносить зміни в положення Інструкції, що відносяться до застосування цього Протоколу;

(iv) виконує інші функції, що покладені на неї відповідно до цього Протоколу.

(3) (a) Кожна Договірна сторона має в Асамблеї один голос. З питань, що стосуються тільки держав, що є учасницями Мадридської угоди (Стокгольм), Договірні сторони, які не є учасницями цієї Угоди, не мають права голосу, у той час, як із питань, що стосуються тільки Договірних сторін, тільки вони мають право голосу.

(b) Половина членів Асамблеї, що мають право голосу по конкретному питанню, складає кворум для голосування по цьому питанню.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на якійсь сесії кількість представлених членів Асамблеї, що мають право голосу по конкретному питанню, складає менше половини, але дорівнює або перевищує одну третю членів Асамблеї, що мають право голосу по цьому питанню, Асамблея може приймати рішення; проте всі такі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що відносяться до її власної процедури, стають обов'язковими тільки при дотриманні нижченаведених умов. Міжнародне бюро направляє такі рішення членам Асамблеї, які мають право голосу по зазначеному питанню і які не були на ній представлені, і пропонує їм повідомити в письмовому вигляді в тримісячний строк з дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються від голосування. Якщо після закінчення цього строку кількість членів, що проголосували або утрималися від голосування у такий спосіб, буде дорівнювати принаймні кількості членів, якої не дісталося для досягнення кворуму на сесії, такі рішення набувають чинності, за умови, що одночасно є необхідна більшість.

(d) З урахуванням положень Статей 5(2)(e), 9^{sexies}(2), 12 і 13(2), рішення Асамблеї приймаються більшістю в дві третини поданих голосів.

(e) Голоси тих, що утримались, до уваги не беруться.

(f) Делегат може представляти тільки одного члена Асамблеї і голосувати тільки від його імені.

(4) Крім чергових і позачергових сесій відповідно до Мадридської угоди (Стокгольм), Асамблея збирається на позачергову сесію, що скликається Генеральним директором на вимогу однієї чверті членів Асамблеї, що

мають право голосу з питань, які запропоновані для включення до порядку денного цієї сесії. Порядок денний такої позачергової сесії готує Генеральний директор.

Стаття 11. Міжнародне бюро

(1) Функції, пов'язані з міжнародною реєстрацією відповідно до цього Протоколу, а також інші адміністративні функції, що стосуються цього Протоколу, здійснюються Міжнародним бюро.

(2) (а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї готує конференції з перегляду цього Протоколу.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими і міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки зазначених конференцій з перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в обговоренні питань на таких конференціях з перегляду без права голосу.

(3) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього функції, що стосуються цього Протоколу.

Стаття 12. Фінанси

У відношенні Договірних сторін фінанси Союзу регулюються тими ж положеннями, що містяться в Статті 12 Мадридської угоди (Стокгольм), маючи на увазі, що будь-яке посилання на Статтю 8 зазначеної Угоди розглядається як посилання на Статтю 8 цього Протоколу. Крім того, для цілей Статті 12(6)(b) зазначеної Угоди, Договірні організації розглядаються як такі, що належать до першого класу внесків (1) відповідно до Паризької конвенції по охороні промислової власності, якщо Асамблея одноголосно не прийме іншого рішення.

Стаття 13. Поправки до деяких статей Протоколу

(1) Пропозиції про внесення поправок до Статей 10, 11, 12 і до цієї статті можуть ініціюватись будь-якою Договірною стороною або Генеральним директором. Такі пропозиції Генеральний директор направляє Договірним сторонам не пізніше, ніж за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Поправки до Статей, зазначених у пункті (1), приймається Асамблеєю. Для прийняття необхідна більшість у три чверті поданих голосів, проте будь-яка поправка до Статті 10 і до цього пункту приймається більшістю в чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до Статей, зазначених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснені згідно з їхньою відповідною конституційною процедурою, отримані Генеральним директором від трьох чвертей держав і міжурядових організацій, що були членами Асамблеї під час прийняття

поправки і мали право голосу по цій поправці. Будь-яка поправка до зазначених статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх держав і міжурядових організацій, що є Договірними сторонами на дату набуття поправкою чинності або які стають такими після цієї дати.

Стаття 14. Участь у Протоколі; Набуття чинності

(1) (a) Будь-яка держава-учасниця Паризької конвенції по охороні промислової власності може стати учасницею цього Протоколу.

(b) Крім того, будь-яка міжурядова організація може також стати учасницею цього Протоколу при дотриманні нижченаведених умов:

(i) принаймні одна із держав-членів цієї організації є учасницею Паризької конвенції по охороні промислової власності;

(ii) зазначена організація має регіональне відомство для цілей реєстрації знаків, чинних на території цієї організації, якщо тільки таке відомство не є об'єктом повідомлення в силу Статті 9^{quater}.

(2) Будь-яка держава або організація, що зазначені у пункті (1), можуть підписати цей Протокол. Будь-яка така держава або організація, якщо вони підписали цей Протокол, здають на зберігання ратифікаційні грамоти, документи про прийняття або схвалення цього Протоколу або, якщо вони не підписали цей Протокол, здають на зберігання акт про приєднання до цього Протоколу.

(3) Акти, зазначені в пункті (2), здаються на зберігання Генеральному директору.

(4) (a) Цей Протокол набуває чинності через три місяці після здачі на зберігання чотирьох ратифікаційних грамот, документів про прийняття, схвалення або актів про приєднання за умови, що, принаймні, один із цих документів зданий державою-учасницею Мадридської угоди (Стокгольм) і, принаймні, один із цих документів зданий державою, що не є учасницею Мадридської угоди (Стокгольм), або однієї із організацій, зазначених у пункті (1)(b).

(b) У відношенні будь-якої іншої держави або організації, зазначених у пункті (1), цей Протокол набуває чинності через три місяці від дати, на яку Генеральний директор зробив повідомлення про його ратифікацію, прийняття, схвалення або приєднання до нього.

(5) Будь-яка держава або організація, зазначені у пункті (1), може при здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення або акта про приєднання до цього Протоколу заявити, що охорона, яка виникає в результаті будь-якої міжнародної реєстрації, здійсненої в силу цього Протоколу до дати набуття чинності цим Протоколом у її відношенні, не може поширюватися на них.

Стаття 15. Денонація

(1) Цей Протокол діє без обмеження строку.

(2) Будь-яка Договірна сторона може денонсувати цей Протокол шляхом повідомлення, направленою Генеральному директору.

(3) Денонсація набуває чинності через рік з дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Право денонсації, передбачене цією статтею не може бути використано Договірною стороною до закінчення п'яти років з дати, на яку цей Протокол набув чинності у відношенні цієї сторони.

(5) (а) Якщо знак є предметом міжнародної реєстрації, що діє в державі або міжурядовій організації, які денонсують цей Протокол, на дату набуття денонсацією чинності, то власник зазначеної реєстрації може подати у Відомство такої держави або такої міжнародної організації заяву на реєстрацію того ж знака, яка буде розглядатися так якби вона була подана на дату міжнародної реєстрації відповідно до Статті 3(4) або на дату внесення запису про територіальне поширення відповідно до Статті 3ter(2), і яка, якщо реєстрація користувалася пріоритетом, буде користуватися тим же пріоритетом, за умови, що

(і) така заявка подана протягом двох років з дати, на яку денонсація набула чинності;

(ii) товари і послуги, перелічені у заявці, дійсно покриваються переліком товарів і послуг, що містяться в міжнародній реєстрації, у відношенні держави або організації, що денонсували цей Протокол, і

(iii) така заявка відповідає усім вимогам чинного законодавства, включаючи вимоги стосовно зборів.

(б) Положення підпункту (а) застосовуються також у відношенні будь-якого знака, що є предметом міжнародної реєстрації, яка діє в Договірних сторонах, інших, ніж держава або міжурядова організація, які денонсували цей Протокол, на дату набуття денонсацією чинності, і власник якої внаслідок денонсації більше не має права подавати міжнародні заявки відповідно до Статті 2(1).

Стаття 16. Підписання; Мови; Функції депозитарію

(1) (а) Цей Протокол підписується в одному примірнику англійською, іспанською і французькою мовами і здається на зберігання Генеральному директору після того, як буде закритий для підписання в Мадриді. Тексти трьома мовами рівно автентичні.

(б) Офіційні тексти цього Протоколу розробляються Генеральним директором після консультації з зацікавленими урядами й організаціями арабською, італійською, китайською, німецькою, португальською, російською та японською мовами, а також іншими мовами, що визначить Асамблея.

(2) Цей Протокол відкритий для підписання в Мадриді до 31 грудня 1989 року.

(3) Генеральний директор направляє дві копії, належним чином засвідчені урядом Іспанії, підписаних текстів цього Протоколу усім державам і міжурядовим організаціям, що можуть стати учасниками цього Протоколу.

(4) Генеральний директор зареєструє цей Протокол у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор повідомляє всі держави і міжнародні організації, що можуть стати або вже є сторонами цього Протоколу, про підписання, здачу на зберігання ратифікаційних грамот, документів про прийняття, схвалення або актів про приєднання, про набуття чинності цим Протоколом та про будь-яку його зміну, будь-яке повідомлення про денонсацію і будь-яку заяву, передбачену цим Протоколом.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Сінгапурського договору про право товарних знаків

№ 1263–VI від 15.04.2009 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 39, ст. 547)

Верховна Рада України постановляє:

Сінгапурський договір про право товарних знаків, прийнятий 27 березня 2006 року, ратифікувати (додається).

Президент України

В. ЮЩЕНКО

СІНГАПУРСЬКИЙ ДОГОВІР ПРО ПРАВО ТОВАРНИХ ЗНАКІВ

Додатково див. Резолюцію від 27.03.2006, Правила від 27.03.2006

Договір ратифіковано Законом № 1263–VI від 15.04.2009

Офіційний переклад

Стаття 1. Скорочені вислови

Для цілей цього Договору, якщо чітко не зазначено іншого:

- i) «Установа» означає орган, уповноважений Договірною Стороною на реєстрацію знаків;
- ii) «реєстрація» означає реєстрацію знака Установою;
- iii) «заявка» означає заявку на реєстрацію;

iv) «повідомлення» означає будь-яку заявку чи будь-яку заяву, декларацію, листування або іншу інформацію стосовно заявки чи реєстрації, які подано до Установи;

v) посилання на «особу» розуміються як посилання як на фізичну, так і на юридичну особу;

vi) «володільць» означає особу, яку в реєстрі знаків зазначено як володільця реєстрації;

vii) «реєстр знаків» означає сукупність даних, сформованих Установою, яка включає зміст усіх реєстрацій і всі дані, унесені стосовно всіх реєстрацій, незалежно від носія, на якому такі дані зберігаються;

viii) «процедура в Установі» означає будь-яку процедуру діловодства в Установі стосовно заявки або реєстрації;

ix) «Паризька конвенція» означає Паризьку конвенцію про охорону промислової власності, яку підписано в Парижі 20 березня 1883 р., з урахуванням переглядів та поправок;

x) «Ніццька класифікація» означає класифікацію, засновану Ніццькою угодою про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків, яку підписано в Ніцці 15 червня 1957 р., з урахуванням переглядів та поправок;

xi) «ліцензія» означає ліцензію на використання знака відповідно до права Договірної Сторони;

xii) «ліцензіат» означає особу, якій надано ліцензію;

xiii) «Договірна Сторона» означає будь-яку державу або міжурядову організацію, що є стороною цього Договору;

xiv) «Дипломатична конференція» означає скликання Договірних Сторін з метою перегляду та внесення змін до Договору;

xv) «Асамблея» означає Асамблею, на яку робиться посилання в статті 23;

xvi) посилання на «ратифікаційну грамоту» розуміються як такі, що включають посилання на документи прийняття й схвалення;

xvii) «Організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності;

xviii) «Міжнародне бюро» означає Міжнародне бюро Організації;

xix) «Генеральний директор» означає Генерального директора Організації;

xx) «Правила» означають Правила до цього Договору, на які робиться посилання в статті 22;

xxi) посилання на «статтю» або на «пункт», «підпункт» чи «рубрику» статті розуміються як такі, що включають посилання на відповідне правило (відповідні правила) Правил;

xxii) «ТЛТ 1994» означає Договір про закони щодо товарних знаків, підписаний у Женеві 27 жовтня 1994 р.

Стаття 2. Знаки, до яких застосовується Договір

1) (Характер знаків) Будь-яка Договірна Сторона застосовує цей Договір до знаків, що складаються з позначень, які може бути зареєстровано як знаки відповідно до її права.

2) (Види знаків)

а) Цей Договір застосовується до знаків, що стосуються товарів (товарних знаків) або послуг (знаків обслуговування), або до товарів і послуг.

б) Цей Договір не застосовується до колективних, сертифікаційних і гарантійних знаків.

Стаття 3. Заявка

1) (Відомості або елементи, які містяться в заявці або які супроводжують її. Збір)

а) Будь-яка Договірна сторона може вимагати, щоб заявка містила деякі або всі такі відомості або елементи:

i) заяву про реєстрацію;

ii) ім'я і адресу заявника;

iii) назву держави, громадянином якої є заявник, якщо він є громадянином якої-небудь держави; назву держави, в якій заявник має постійне місце проживання, за наявності такого; назву держави, на території якої заявник має дійсне та ефективне промислове або торговельне підприємство, за наявності такого;

iv) якщо заявник є юридичною особою, — правовий статус такої юридичної особи та назву держави, а де можливо, — територіальної одиниці в складі цієї держави, відповідно до законодавства якої створено вказану юридичну особу;

v) ім'я та адресу представника, якщо заявник має такого;

vi) адресу для листування, якщо відповідно до підпункту «b» пункту 2 статті 4 така адреса вимагається;

vii) якщо заявник бажає скористатися перевагою пріоритету більш ранньої заявки, — декларацію, що вимагає пріоритету цієї первинної заявки разом з відомостями й доказами на підтримку цієї декларації про пріоритет, які можуть вимагатися відповідно до статті 4 Паризької конвенції;

viii) якщо заявник бажає скористатися перевагою будь-якої охорони як результату експонування товарів і (або) послуг на виставці, — декларацію про таку охорону разом з відомостями на підтримку такої декларації, як вимагається правом Договірної сторони;

ix) принаймні одне представлення знака, як приписано Правилами;

x) де можливо, — заяву, як приписано Правилами, із зазначенням типу знака, а також будь-яких особливих вимог, що встановлюються до цього типу знака;

xi) де можливо, — заяву, як приписано Правилами, із зазначенням, що заявник бажає, щоб знак було зареєстровано й опубліковано стандартними символами, застосовуваними Установою;

xii) де можливо, — заяву, як приписано Правилами, із зазначенням, що заявник бажає заявити колір як відмітну рису знака;

xiii) транслітерацію знака або певних частин знака;

xiv) переклад знака або певних частин знака;

xv) назви товарів і (або) послуг, для яких потрібно реєстрацію, згруповано відповідно до класів Ніццької класифікації, з проставленим перед кожною групою номером класу цієї Класифікації, до якої належить ця група товарів і послуг, та представленням кожної групи в порядку класів зазначеної вище Класифікації;

xvi) декларацію про намір використовувати знак відповідно до вимог права Договірної Сторони.

b) Замість або на додаток до декларації про намір використовувати знак, зазначеної в рубриці «xvi» підпункту «а» заявник може подати декларацію про фактичне використання знака й надати докази цього відповідно до вимог права Договірної Сторони.

c) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у зв'язку із заявкою її Установі було сплачено збори.

2) (Єдина заявка для товарів і (або) послуг у кількох класах) Одна й та саме заявка може стосуватися кількох товарів і (або) послуг незалежно від їхньої належності до одного чи кількох класів Ніццької класифікації.

3) (Фактичне використання) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у випадку подання декларації про намір використовувати знак відповідно до рубрики «xvi» підпункту «а» пункту 1 заявник надав до Установи протягом установленого її правом строку, з урахуванням мінімального строку, установленого Правилами, докази фактичного використання знака, як це вимагається зазначеним вище правом.

4) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати задоволення вимог, інших, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1-3 й статті 8, стосовно заявки. Зокрема, не може вимагатися стосовно заявки протягом її розгляду такого:

i) подання будь-якого свідоцтва чи виписки з торгового реєстру;

ii) зазначення того, що заявник здійснює промислову або торговельну діяльність, а також надання відповідних доказів;

iii) зазначення того, що заявник здійснює діяльність у зв'язку з товарами та (або) послугами, переліченими в заявці, а також надання відповідних доказів;

iv) надання доказів того, що знак зареєстровано в реєстрі марок іншої Договірної Сторони або державі — учасниці Паризької конвенції, яка не

є Договірною Стороною, за винятком якщо заявник вимагає застосування статті 6 *qui puiques* Паризької конвенції.

5) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі під час експертизи заявки, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей або елементів, що містяться в заявці.

Стаття 4. Представництво. Адреса для листування

1) (Представники, допущені до практики)

а) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб представник, призначений для цілей будь-якої процедури в Установі:

i) мав право відповідно до чинного права практикувати в Установі стосовно заявок і реєстрацій та, де це можливо, був допущений до практики в Установу;

ii) надав адресу на території, приписаній Договірною Стороною, як свою адресу.

б) Дія стосовно будь-якої процедури в Установі з боку представника або стосовно представника, який додержується вимог, що застосовуються Договірною Стороною згідно з підпунктом «а», має силу дії, здійснюваної заявником, володільцем або іншою заінтересованою особою, яка призначила цього представника, або дії, здійснюваної стосовно таких осіб.

2) (Обов'язкове представництво. Адреса для листування)

а) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб для цілей будь-якої процедури в Установі заявник, володільць або інша заінтересована особа, які не мають ні постійного місця проживання, ні дійсного й ефективного промислового або торговельного підприємства на її території, були представлені представником.

б) Будь-яка Договірна Сторона, що не вимагає представництва згідно з підпунктом «а», може вимагати, щоб заявник, володільць або інша заінтересована особа, які не мають постійного місця проживання чи дійсного й ефективного промислового або торговельного підприємства на її території, для цілей будь-якої процедури в Установі, мали на цій території адресу для листування.

3) (Довіреність)

а) Кожного разу, коли Договірна Сторона дозволяє або вимагає, щоб заявник, володільць або інша заінтересована особа були представлені представником перед Установою, вона може вимагати, щоб такого представника було призначено в окремому повідомленні (далі — довіреність), із зазначенням, залежно від випадку, імені заявника, володільця або іншої особи.

б) Довіреність може стосуватися однієї чи кількох заявок і (або) реєстрацій, визначених у довіреності, або, з урахуванням будь-якого винятку,

зазначеного особою, що призначає представника, усіх існуючих і майбутніх заявок і (або) реєстрацій цієї особи.

с) Довіреність може обмежувати повноваження представника певними діями. Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-яка довіреність, відповідно до якої представник має право відкликати заявку або відмовлятися від реєстрації знака, чітко обумовлювала це.

д) Якщо повідомлення Установі надане особою, зазначеною в ньому як представник, але на момент його одержання Установа не має необхідної довіреності, Договірна Сторона може вимагати, щоб довіреність було представлено Установі протягом строку, установленого Договірною стороною, з урахуванням мінімального строку, установленого Правилами. Будь-яка Договірна сторона може передбачити, що повідомлення зазначеної вище особи не є чинним, якщо довіреність не надано Установі протягом строку, установленого Договірною Стороною.

4) (Посилання на довіреність) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-яке повідомлення, зроблене представником Установі для цілей процедури в Установі, містило посилання на довіреність, на підставі якої представник діє.

5) (Забора на інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може встановлювати вимог, інших, ніж визначено пунктами 3 й 4 та статтею 8 в разі застосування їх стосовно питань, про які йдеться в цих пунктах.

6) (Докази) Будь-яка Договірна сторона може вимагати надання Установі доказів, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей, які містяться в будь-якому з повідомлень, на які робиться посилання в пунктах 3 й 4.

Стаття 5. Дата подання

1) (Дозволені вимоги)

а) З урахуванням підпункту «b» й пункту 2 Договірна Сторона погоджує, — як дату подання заявки, — дату одержання Установою таких відомостей та елементів мовою, яка вимагається пунктом 2 статті 8:

i) явного або такого, що мається на увазі, зазначення того, що потрібна реєстрація знака;

ii) відомостей, які дозволяють установити ідентичність заявника;

iii) відомостей, які дозволяють установити зв'язок між Установою та заявником або його представником, якщо такий є;

iv) достатньо чіткого представлення знака, реєстрація якого потрібна;

v) переліку товарів і (або) послуг, для яких потрібна реєстрація;

vi) якщо застосовується рубрика «vi» підпункту «a» чи підпункт «b» пункту 1 статті 3, — декларацію, зазначену в рубриці «xvi» підпункту «a» пункту 1 статті 3, або декларацію та докази, зазначені в підпункті «b» пункту 1 статті 3 відповідно до вимог права Договірної Сторони.

б) Будь-яка Договірна Сторона може погоджувати, — як дату подання заявки, — дату одержання Установою не всіх, а лише деяких відомостей та елементів, на які робиться посилання в підпункті «а», або одержання їх мовою, іншою, ніж мова, яка вимагається пунктом 2 статті 8.

2) (Дозволена додаткова вимога)

а) Договірна Сторона може обумовлювати, що до сплати потрібних зборів не буде погоджено жодної дати подання.

б) Договірна Сторона може застосовувати вимогу, на яку робиться посилання в підпункті «а», лише якщо вона застосувала таку вимогу в той час, коли вона набуває статусу сторони цього Договору.

3) (Виправлення та строки) Умови та строки внесення виправлень відповідно до пунктів 1 і 2 встановлюються Правилами.

4) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати, щоб вимоги, інші, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1 і 2, задовольнялися стосовно дати подання.

Стаття 6. Єдина реєстрація для товарів і (або) послуг, які належать до окремих класів

Якщо товари і (або) послуги, які належать до окремих класів Ніццької класифікації, уключено до однієї й тієї самої заявки, за цією заявкою здійснюється одна й та сама реєстрація.

Стаття 7. Поділ заявки та реєстрації

1) (Поділ заявки)

а) Будь-яка заявка, в якій перелічено кілька товарів і (або) послуг (далі — початкова заявка) може бути:

- i) принаймні до прийняття Установою рішення про реєстрацію знака;
- ii) під час будь-яких процедур, пов'язаних із запереченням проти рішення Установи зареєструвати знак;
- iii) під час будь-яких процедур, пов'язаних з оскарженням рішення про реєстрацію знака;

поділена заявником або на вимогу заявника на дві чи більше заявок (далі — поділені заявки) шляхом розподілу між останніми товарів і (або) послуг, перелічених у початковій заявці. У поділених заявках зберігається дата подання початкової заявки й переваги права пріоритету, якщо такі є.

б) З урахуванням підпункту «а» будь-яка Договірна Сторона вільна встановлювати вимоги стосовно поділу заявки, у тому числі сплати зборів.

2) (Поділ реєстрації) Пункт 1 застосовується *mutatis mutandis* до поділу реєстрації. Такий поділ дозволяється:

- i) під час будь-яких процедур в Установі, пов'язаних з вимогою третіх осіб осперити чинність реєстрації;

ii) під час будь-яких процедур, пов'язаних з оскарженням рішення, прийнятого Установою під час попередніх процедур,

за умови, що Договірна Сторона може виключати можливість поділу реєстрацій, якщо її право дозволяє третім особам заперечувати проти реєстрації знака перш ніж знак буде зареєстровано.

Стаття 8. Повідомлення

1) (Засоби передачі та форма повідомлень) Будь-яка Договірна Сторона може обирати засоби передачі повідомлень та обирати, чи приймає вона повідомлення в паперовій, електронній формі чи в будь-якій іншій формі.

2) (Мова повідомлень)

а) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-яке повідомлення було викладено мовою, прийнятою Установою. Якщо Установою прийнято використовувати більш ніж одну мову, від заявника, володільця або іншої заінтересованої особи може вимагатися виконання будь-якої іншої вимоги до мови, що застосовується у стосунках з Установою, за умови, що не може вимагатися представлення відомостей або елементів повідомлення більш ніж однією мовою.

б) Жодна Договірна Сторона не може вимагати підтвердження, нотаріального засвідчення, автентифікації, легалізації чи будь-якого іншого засвідчення будь-якого перекладу повідомлення, іншого, ніж передбачено цим Договором.

с) Якщо Договірна Сторона не вимагає викладення повідомлення мовою, прийнятою її Установою, ця Установа може вимагати, щоб переклад такого повідомлення, виконаний офіційним перекладачем або представником на мову, прийняту Установою, було надано протягом обґрунтованого строку.

3) (Підписання повідомлень на папері)

а) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб повідомлення на папері було підписано заявником, володільцем або іншою заінтересованою особою. Якщо Договірна сторона вимагає, щоб повідомлення на папері було підписано, вона приймає будь-який підпис, що відповідає вимогам, приписаним Правилами.

б) Жодна Договірна Сторона не може вимагати підтвердження, нотаріального засвідчення, автентифікації, легалізації або іншого засвідчення будь-якого підпису, за винятком підпису стосовно відмови в реєстрації, якщо право Договірної сторони це передбачає.

с) Незважаючи на підпункт «b», Договірна Сторона може вимагати, щоб в Установу було представлено докази, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно автентичності будь-якого підпису повідомлення на папері.

4) (Повідомлення, подані в електронній формі або електронними засобами передачі) Якщо Договірна Сторона дозволяє передачу повідомлень в електронній формі або електронними засобами передачі, вона може вимагати, щоб будь-які такі повідомлення відповідали вимогам, приписаним Правилами.

5) (Представлення повідомлення) Будь-яка Договірна Сторона приймає представлене повідомлення, зміст якого узгоджено з відповідною Типовою міжнародною формою, якщо будь-яку таку форму передбачено Правилами.

6) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати відповідності вимогам стосовно пунктів 1-5, іншим, ніж ті, на які робиться посилання у цій статті.

7) (Засоби зв'язку з представником) Ніщо в цій статті не регулює засобів зв'язку між заявником, володільцем або іншою заінтересованою особою та їхнім представником.

Стаття 9. Класифікація товарів і (або) послуг

1) (Зазначення товарів і (або) послуг) Кожна реєстрація та будь-яка публікація, здійснена Установою, яка стосується заявки або реєстрації та яка зазначає товари й (або) послуги, зазначає товари й (або) послуги за назвами, згрупованими відповідно до класів Ніццької класифікації, з проставленим перед кожною групою номером класу цієї Класифікації, до якого належить ця група товарів або послуг, і представленими в порядку класів зазначеної Класифікації;

2) (Товари чи послуги, які належать до одного класу або до різних класів)

а) Товари чи послуги не можуть уважатися такими, що є подібними між собою на тій підставі, що в будь-якій реєстрації або публікації, здійсненій Установою, вони фігурують в одному класі Ніццької класифікації.

б) Товари чи послуги не можуть уважатися такими, що є подібними між собою на тій підставі, що в будь-якій реєстрації або публікації, здійсненій Установою, вони фігурують в різних класах Ніццької класифікації.

Стаття 10. Зміна імен або адрес

1) (Зміна імені або адреси власника)

а) Якщо особа володільця не змінилася, але змінилися його ім'я і (або) адреса, кожна Договірна Сторона погоджується, що заяву про реєстрацію такої зміни Установою в її реєстрі знаків буде зроблено володільцем повідомленням із зазначенням реєстраційного номера відповідної реєстрації та зміни, яку треба зареєструвати.

б) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у заяві було зазначено:

і) ім'я та адресу володільця;

ii) ім'я та адресу представника, якщо володільець має такого;

iii) адресу для листування, якщо володільець має таку.

с) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у зв'язку із заявою її Установі було сплачено збір.

д) Навіть якщо зміна стосується більш ніж однієї реєстрації, достатньо однієї заяви за умови, що в ній зазначено номери всіх відповідних реєстрацій.

2) (Зміна імені або адреси заявника) Пункт 1 застосовується *mutatis mutandis* (1) тоді, коли зміна стосується заявки (заявок) або як заявки (заявок), так і реєстрації (реєстрацій) за умови, що, якщо будь-якій з відповідних заявок ще не надано номер або такий номер не відомий заявнику чи його представнику, заява ідентифікує таку заявку іншим способом, як приписано Правилами.

3) (Зміна імені або адреси представника або адреси для листування) Пункт 1 застосовується *mutatis mutandis* до будь-якої зміни імені або адреси представника, якщо такий є, та до будь-якої зміни стосовно адреси для листування, якщо така є.

4) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати відповідності вимогам, іншим, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1–3 й статті 8, що стосується заяви, на яку робиться посилання в цій статті. Зокрема, не може вимагатися надання будь-якого свідоцтва стосовно зміни.

5) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей, які містяться в заяві.

Стаття 11. Зміна володільця

1) (Зміна володільця реєстрації)

а) Якщо особа володільця змінилася, кожна Договірна сторона погоджується, що заяву про реєстрацію такої зміни Установою в її реєстрі знаків буде зроблено володільцем або особою, яка стала володільцем (далі — новий володільець) повідомленням із зазначенням реєстраційного номера відповідної реєстрації та зміни, яку треба зареєструвати.

б) Якщо зміна володіння є наслідком укладення договору, будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб це було зазначено в заяві, до якої, на вибір запитуючої сторони, додається одне з такого:

i) копія договору; при цьому може вимагатися, щоб ця копія, на підтвердження її відповідності оригіналу договору, була засвідчена державним нотаріусом чи будь-яким іншим компетентним органом державної влади;

ii) виписка з договору, що підтверджує зміну володіння, при цьому може вимагатися, щоб ця виписка, на підтвердження її справжності як

виписки з договору, була засвідчена державним нотаріусом чи будь-яким іншим компетентним органом державної влади;

iii) незасвідчене свідоцтво про передачу права, складене відповідно до форми та змісту, як приписано Правилами, і підписане як володільцем, так і новим володільцем;

iv) незасвідчений документ про передачу права, складений відповідно до форми та змісту, як приписано Правилами, і підписаний як володільцем так і новим володільцем.

с) Якщо зміна володіння є наслідком злиття, будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб це було зазначено в заяві й до цього додавалася копія документа, складеного компетентним органом і такого, що містить докази злиття, — такого, як копія виписки з торгового реєстру; при цьому може вимагатися, щоб ця копія, на підтвердження її відповідності оригіналу документа, була засвідчена органом, який видав цей документ, або державним нотаріусом, чи будь-яким іншим компетентним органом державної влади.

d) У разі зміни особи одного чи більше, але не всіх із кількох співволоділців, і така зміна володілця є наслідком укладення договору або злиття, будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб будь-який співволоділець, на якого не поширюється зміна володіння, в підписаному ним документі дав чітку згоду на зміну володіння.

e) Якщо зміна володіння не є наслідком укладення договору або злиття, а викликана іншими підставами, наприклад, застосуванням права або рішенням суду, будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб це було вказано в заяві, до якої додається копію документа, що доводить таку зміну; при цьому може вимагатися, щоб ця копія на підтвердження її відповідності оригіналу документа була засвідчена органом, який видав такий документ, державним нотаріусом чи будь-яким іншим компетентним органом державної влади.

f) Будь-яка Договірна сторона може вимагати, щоб у заяві зазначалося:

i) ім'я та адресу володілця;

ii) ім'я та адресу нового володілця;

iii) назву держави, громадянином якої є новий володілець, якщо він є громадянином якої-небудь держави; назву держави, в якій новий володілець має постійне місце проживання, за наявності такого; назву держави, в якій новий володілець має дійсне й ефективне промислове або торговельне підприємство, за наявності такого;

iv) правовий статус юридичної особи й назву держави, якщо новий володілець є юридичною особою, а де це можливо, — територіальну одиницю в складі такої держави, відповідно до законодавства якої створено вказану юридичну особу;

v) ім'я та адресу представника, якщо володілець має такого;

vi) адресу для листування, якщо володільець має таку;
vii) ім'я та адресу представника, якщо новий володільець має такого;
viii) адресу нового володільця для листування, якщо така вимагається відповідно до підпункту «b» пункту 2 статті 4.

г) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати сплати збору її Установі у зв'язку із заявою.

h) Навіть якщо зміна володіння стосується кількох реєстрацій, достатньо однієї заяви за умови, що володільець і новий володільець є одними й тими самими особами для кожної реєстрації та що в заяві зазначено реєстраційні номери всіх відповідних реєстрацій.

і) Якщо зміна володіння стосується не всіх товарів і (або) послуг, перелічених в реєстрації володільця, і застосовне законодавство дозволяє реєстрацію такої зміни, Установа здійснює окрему реєстрацію стосовно товарів і (або) послуг, стосовно яких мала місце зміна володіння.

2) (Зміна володіння заявкою) Пункт 1 застосовується *mutatis mutandis* тоді, коли зміна володіння стосується заявки (заявок) або як заявки (заявок), так і реєстрації (реєстрацій), за умови, що, якщо будь-який з відповідних заявок ще не надано номер або такий номер не відомий заявнику чи його представнику, заява ідентифікує заявку іншим способом, як це приписано Правилами.

3) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати виконання вимог, інших, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1 і 2 й статті 8, що стосується заяви, на яку робиться посилання в цій статті. Зокрема, не може вимагатися таке:

i) надання будь-якого свідоцтва чи виписки з торгового реєстру згідно з підпунктом «с» пункту 1;

ii) зазначення того, що новий володільець здійснює промислову або торговельну діяльність, а також надання відповідних доказів;

iii) зазначення того, що новий володільець здійснює діяльність стосовно товарів і (або) послуг, на які поширюється зміна володіння, а також надання будь-яких відповідних доказів;

iv) зазначення того, що володільець передав повністю або частково свій бізнес або відповідний «гудвіл» новому володільцю, а також надання будь-яких відповідних доказів.

4) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі або додаткових доказів у разі застосування підпунктів «с» або «е» пункту 1, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей, що містяться в заяві чи будь-якому документі, на який робиться посилання в цій статті.

Стаття 12. Виправлення помилки

1) (Виправлення помилки, що стосується реєстрації)

а) Кожна Договірна Сторона приймає клопотання про виправлення помилки, зробленої в заявці або іншій заяві, надісланій до її Установи, і відображеній у реєстрі знаків і (чи) будь-якій публікації її Установи, що міститься в повідомленні, зробленому володільцем, із зазначенням відповідного реєстраційного номера реєстрації, помилки, яку повинно бути виправлено, і виправлення, яке повинне бути внесене в реєстр.

б) Будь-яка Договірна сторона може вимагати, щоб у заяві було зазначено:

i) ім'я та адресу володільця;

ii) ім'я та адресу представника, якщо володільць має такого;

iii) адреса для листування, якщо володільць має таку.

с) Будь-яка Договірна сторона може вимагати, щоб у зв'язку із заявою її Установи було сплачено збір.

д) Навіть у тому випадку, коли виправлення стосується кількох реєстрацій однієї й тієї самої особи, достатньо однієї заяви, за умови, що помилка й необхідне виправлення є одними й тими самими для кожної реєстрації, і що в заяві зазначено реєстраційні номери всіх цих реєстрацій.

2) (Виправлення помилки, що стосується заявки) Пункт 1 застосовується *mutatis mutandis* у тих випадках, коли помилка стосується заявки або заявок, або як заявки або заявок, так і реєстрації або реєстрацій, за умови, що, якщо будь-якій з відповідних заявок ще не надано номер або такий номер не відомий заявнику або його представнику, заява ідентифікує заявку іншим способом, як це приписано Правилами.

3) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати виконання вимог, інших, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1 і 2 й статті 8, що стосується заяви, на яку робиться посилання в цій статті.

4) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі, якщо Установа має обґрунтовані сумніви, що передбачувана помилка дійсно є помилкою.

5) (Помилки Установи) Установа Договірної Сторони виправляє свої власні помилки *ex officio* або за запитом без сплати збору.

6) (Помилки, що не виправляються) Жодна Договірна Сторона не зобов'язана застосовувати положення пунктів 1, 2 й 5 стосовно будь-якої помилки, яку відповідно до її права не може бути виправлено.

Стаття 13. Тривалість і поновлення реєстрації

1) (Відомості або елементи, що містяться в заяві про поновлення або які її супроводжують. Збір)

а) Будь-яка Договірна сторона може вимагати, щоб поновлення реєстрації здійснювалося за умови подання заяви й така заява містила деякі або всі такі відомості:

i) прохання про поновлення реєстрації;
ii) ім'я та адресу володільця реєстрації;
iii) реєстраційний номер відповідної реєстрації;
iv) дату подання заявки, за якою було здійснено відповідну реєстрацію, або реєстраційну дату відповідної реєстрації — на вибір Договірної Сторони;

v) ім'я та адресу представника, якщо володільць має такого;

vi) адресу для листування, якщо володільць має таку;

vii) назви зареєстрованих товарів і (або) послуг, для яких вимагається продовження реєстрації, або назви зареєстрованих товарів і (або) послуг, для яких продовження реєстрації не вимагається, згруповані відповідно до класів Ніццької класифікації, з проставленим перед кожною групою відповідним номером класу цієї Класифікації та представленням кожної групи в порядку класів указаної Класифікації — якщо Договірна Сторона дозволяє здійснювати поновлення реєстрації лише стосовно деяких товарів і (або) послуг, зареєстрованих у реєстрі знаків, і таке поновлення вимагається;

viii) ім'я та адресу особи, іншої, ніж володільць або його представник, якщо Договірна Сторона дозволяє, щоб заяву про поновлення реєстрації було подано такою особою та її подано такою особою.

b) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у зв'язку із заявою про продовження її Установі було сплачено збір. Після сплати збору за початковий період реєстрації або за будь-який період поновлення не може вимагатися жодної іншої сплати за підтримку реєстрації протягом такого періоду. Для цілей цього підпункту збори у зв'язку з наданням декларації та (або) доказів стосовно використання не розглядаються як оплата за підтримку реєстрації, і на них не поширюються положення цього підпункту.

c) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб було представлено заяву про поновлення реєстрації, і відповідний збір, на який робиться посилання в підпункті «b», було сплачено Установі протягом строку, встановленого правом Договірної Сторони, з урахуванням мінімальних строків, приписаних Правилами.

2) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати задоволення вимог, інших, ніж визначено пунктом 1 і статтею 8, стосовно заяви про поновлення. Зокрема, не може вимагатися такого:

i) будь-якого представлення або іншої ідентифікації знака;

ii) надання доказів того, що знак зареєстровано чи реєстрацію знака поновлено в будь-якому іншому реєстрі знаків;

iii) надання декларації та (або) доказів стосовно використання знака.

3) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі під час розгляду заяви про поновлення, якщо Установа

може мати обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей або елементів, які містяться в заяві про поновлення.

4) (Заборона проводити експертизу по суті) Жодна Установа Договірної Сторони не може проводити експертизу реєстрації по суті для цілей її поновлення.

5) (Тривалість) Тривалість строку початкової реєстрації і тривалість кожного строку поновлення — десять років.

Стаття 14. Допоміжні заходи в разі недотримання строків

1) (Допоміжні заходи до закінчення строку) Договірна Сторона може передбачати продовження строку для здійснення дії під час процедури в Установі стосовно заявки або реєстрації, якщо заяву про продовження отримано Установою до закінчення цього строку.

2) (Допоміжні заходи після закінчення строку) Якщо заявник, володілець або інша заінтересована особа не дотрималися строку («відповідного строку») для здійснення дії під час процедури в Установі Договірної Сторони стосовно заявки або реєстрації, Договірна Сторона забезпечує один чи більше із зазначених нижче допоміжних заходів відповідно до вимог, приписаних Правилами, якщо заяву про таку дію подано в Установу:

i) продовження відповідного строку на строк, приписаний Правилами;

ii) продовження процедури стосовно заявки або реєстрації;

iii) відновлення прав заявника, володільця або іншої заінтересованої особи стосовно заявки або реєстрації, якщо Установа визнає, що таке недотримання строків відбулося незважаючи на вжиття належних заходів або, на вибір Договірної Сторони, така затримка була ненавмисною.

3) (Виключення) Від жодної Договірної Сторони не вимагається забезпечувати будь-яких допоміжних заходів, на які робиться посилання в пункті 2, стосовно виключень, приписаних Правилами.

4) (Збори) Будь-яка Договірна сторона може вимагати сплати збору стосовно будь-яких допоміжних заходів, на які робиться посилання в пунктах 1 і 2.

5) (Заборона інших вимог) Жодна Договірна Сторона не може вимагати задоволення вимог, інших, ніж ті, на які робиться посилання в цій статті й статті 8, стосовно будь-яких допоміжних заходів, на які робиться посилання в пункті 2.

Стаття 15. Зобов'язання дотримуватися Паризької конвенції

Будь-яка Договірна Сторона виконує положення Паризької конвенції стосовно знаків.

Стаття 16. Знаки обслуговування

Будь-яка Договірна сторона реєструє знаки обслуговування та застосовує до таких знаків відповідні положення Паризької конвенції стосовно торговельних знаків.

Стаття 17. Заява про реєстрацію ліцензії

1) (Вимоги стосовно заяви про реєстрацію) Якщо право Договірної Сторони передбачає реєстрацію ліцензії в її Установі, така Договірна Сторона може вимагати, щоб:

i) заяву про реєстрацію було подано відповідно до вимог, установлених Правилами, а також

ii) заява про реєстрацію супроводжувалася підтверджуючими документами, приписаними Правилами.

2) (Збір) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати, щоб у зв'язку з реєстрацією ліцензії її Установі було сплачено збір.

3) (Єдина заява стосовно кількох реєстрацій) Однієї заяви достатньо навіть, якщо ліцензія стосується кількох реєстрацій, за умови, що в заяві зазначено реєстраційні номери всіх відповідних реєстрацій, що володілець і ліцензіат є тими самими для всіх реєстрацій, і що заява зазначає сферу застосування ліцензії відповідно до Правил стосовно всіх реєстрацій.

4) (Заборона інших вимог)

a) Жодна Договірна сторона не може вимагати задоволення вимог, інших, ніж ті, на які робиться посилання в пунктах 1–3 й статті 8 стосовно реєстрації ліцензії в її Установі. Зокрема, не може вимагатися таке:

i) надання свідоцтва про реєстрацію знака, який є предметом ліцензії;

ii) надання ліцензійного договору чи його перекладу;

iii) зазначення фінансових умов ліцензійного договору.

b) Підпункт «а» не завдає шкоди будь-яким зобов'язанням, які існують відповідно до права Договірної Сторони стосовно розкриття інформації для цілей, інших, ніж реєстрації ліцензії в реєстрі знаків.

5) (Докази) Будь-яка Договірна Сторона може вимагати надання доказів Установі, якщо Установа має обґрунтовані сумніви стосовно достовірності будь-яких відомостей, які містяться в заяві чи будь-якому документі, на які робиться посилання в Правилах.

6) (Заяви у зв'язку із заявками) Пункти 1–5 застосовуються *mutatis mutandis* до заяв про реєстрацію ліцензії за заявкою, якщо право Договірної Сторони передбачає таку реєстрацію.

Стаття 18. Заява про внесення змін до реєстрації ліцензії або анулювання реєстрації ліцензії

1) (Вимоги стосовно заяви) Якщо право Договірної Сторони передбачає реєстрацію ліцензії Установою, така Договірна Сторона може вимагати, щоб:

i) заяву про зміну до реєстрації ліцензії або анулювання реєстрації ліцензії було подано відповідно до вимог, приписаних Правилами, а також

ii) заява про зміну до реєстрації ліцензії або анулювання реєстрації ліцензії супроводжувалася підтверджуючими документами, приписаними Правилами.

2) (Інші вимоги) Пункти 2–6 статті 17 застосовуються *mutatis mutandis* до заяв про зміну до реєстрації ліцензії або анулювання реєстрації ліцензії.

Стаття 19. Наслідки відсутності реєстрації ліцензії

1) (Дійсність реєстрації та охорона знака) Відсутність реєстрації ліцензії Установою або іншим органом Договірної Сторони не впливає на дійсність реєстрації знака, який є предметом ліцензії, або охорону такого знака.

2) (Деякі права ліцензіата) Договірній Стороні не дозволено вимагати реєстрації ліцензії як умову будь-якого права, яке ліцензіат може мати відповідно до права такої Договірної сторони, щоб брати участь в ініційованому володільцем судовому розгляді у зв'язку з порушенням прав на знак або одержувати шляхом таких процедур відшкодування збитків, завданих внаслідок порушення прав на знак, який є предметом цієї ліцензії.

3) (Використання знака за відсутності реєстрації ліцензії) Договірній Стороні не дозволяється вимагати реєстрації ліцензії як умови використання знака ліцензіатом, яке повинне вважатися як використання володільцем під час процедур стосовно набуття, здійснення й захисту прав на знаки.

Стаття 20. Відомості про наявність ліцензії

Якщо право Договірної сторони вимагає зазначення того, що знак використовується згідно з ліцензією, повне або часткове недотримання цієї вимоги не впливає на дійсність реєстрації знака, який є предметом ліцензії, або охорони такої знака, і не впливає на застосування пункту 3 статті 19.

Стаття 21. Зауваження у випадку передбачуваного відхилення

Заявку відповідно до статті 3 чи заяву відповідно до статей 7, 10–14, 17 і 18 не може бути повністю або частково відхилено Установою без надання заявнику або іншій стороні, яка подала заяву, можливості зробити зауваження у зв'язку з передбачуваним відхиленням протягом обґрунтованого строку. Стосовно статті 14 від жодної Установи не вимагається надавати можливість зробити зауваження, якщо особа, яка вимагає допоміжних заходів, вже мала нагоду надати зауваження стосовно фактів, на яких повинне ґрунтуватися рішення.

Стаття 22. Правила

1) (Зміст)

а) Правила, які додаються до цього Договору, містять правила стосовно:

і) питань, регулювання яких цей Договір спеціально «приписує в Правилах»;

ii) будь-яких подробиць, корисних для застосування положень цього Договору;

iii) будь-яких адміністративних вимог, питань або процедур.

b) Правила також містять Типові міжнародні форми.

2) (Зміна Правил) З урахуванням пункту 3, внесення будь-якої зміни до Правил вимагає трьох чвертей голосів.

3) (Вимога однастайності)

a) Правила можуть визначати положення Правил, зміни до яких може бути внесено лише однастайно.

b) Унесення будь-якої зміни до Правил, що приводить до додавання положень до положень або вилучення положень з положень, визначених в Правилах згідно з підпунктом «а», вимагає однастайності.

c) Під час визначення того, чи досягнуто однастайності, беруться до уваги лише голоси, насправді подані під час голосування. Голоси тих, що утрималися, не беруться до уваги.

4) (Суперечність між Договором і Правилами) У разі суперечності між положеннями цього Договору і положеннями Правил, положення Договору мають перевагу.

Стаття 23. Асамблея

1) (Склад)

a) Договірні сторони мають Асамблею.

b) Кожну Договірну Сторону представлено в Асамблеї одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів. Кожний делегат може представляти лише одну Договірну Сторону.

2) (Задачі) Асамблея:

i) розглядає питання, що стосуються розвитку цього Договору;

ii) уносить зміни до Правил, у тому числі до Типових міжнародних форм;

iii) визначає умови стосовно дати застосування кожної зміни, на яку робиться посилання в підпункті «ii»;

iv) виконує такі інші функції, які є необхідними для виконання положень цього Договору.

3) (Кворум)

a) Половина членів Асамблеї, що є державами, складають кворум.

b) Незважаючи на підпункт «а», якщо на будь-якій сесії кількість представлених на ній членів Асамблеї, які є державами, складає менше половини, але дорівнює або перевищує одну третину членів Асамблеї, які є державами, Асамблея може ухвалювати рішення; проте всі рішення Асамблеї, за винятком рішень, що стосуються її власної процедури, стають обов'язковими лише в разі виконання наведених нижче умов. Міжнародне бюро повідомляє зазначені рішення членам Асамблеї, які є

державами, і їх не було представлено на ній, і пропонує їм письмово повідомити у тримісячний строк з дати повідомлення рішення, чи голосують вони за ці рішення або утримуються від голосування. Якщо після закінчення цього строку кількість членів, що у такий спосіб проголосували або утрималися від голосування, досягне тієї кількості членів, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набирають чинності за умови, що одночасно зберігається необхідна більшість.

4) (Ухвалення рішень на Асамблеї)

а) Асамблея намагається ухвалювати свої рішення на основі консенсусу.

б) У разі неможливості ухвалення рішення на основі консенсусу рішення з питання, що обговорюється, приймається голосуванням. У цьому випадку:

і) кожна Договірна Сторона, яка є державою, має один голос і голосує тільки від свого імені, а також

ії) будь-яка Договірна Сторона, яка є міжурядовою організацією, може брати участь у голосуванні замість своїх держав-членів з кількістю голосів, що дорівнює кількості держав-членів, які входять до неї, що є сторонами цього Договору. Жодна така міжурядова організація не бере участі в голосуванні, якщо будь-яка з її держав-членів користується своїм правом на участь у голосуванні, і навпаки. Крім того, така міжурядова організація не бере участі в голосуванні, якщо будь-яка з її держав-членів, що є стороною цього Договору, є державою-членом іншої такої міжурядової організації, і ця інша міжурядова організація бере участь у голосуванні.

5) (Більшість)

а) З урахуванням пунктів 2 й 3 статті 22, а також підпункту «b» пункту 2 статті 25, ухвалення рішень Асамблеєю вимагає двох третин голосів.

б) Під час визначення того, чи досягнуто необхідної більшості, до уваги беруться лише голоси, насправді подані при голосуванні. Голоси тих, що утрималися не беруться до уваги.

б) (Засідання) Асамблея збирається за скликанням Генеральним директором і, за відсутності виняткових обставин, протягом того саме періоду й у тому самому місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

7) (Правила процедури) Асамблея встановлює свої власні правила процедури, у тому числі правила скликання надзвичайних засідань.

Стаття 24. Міжнародне бюро

1) (Адміністративні завдання)

а) Міжнародне бюро здійснює адміністративні завдання, що стосуються цього Договору.

б) Зокрема, Міжнародне бюро готує зустрічі й виконує функції секретаріату Асамблеї і таких комітетів експертів і робочих груп, які може бути встановлено Асамблеєю.

2) (Інші зустрічі крім засідань Асамблеї) Генеральний директор скликає будь-який комітет і робочу групу, створені Асамблеєю.

3) (Роль Міжнародного бюро на Асамблеї та інших зустрічах)

а) Генеральний директор і призначені Генеральним директором особи беруть участь без права голосу у всіх зустрічах Асамблеї, комітетів і робочих груп, створених Асамблеєю.

б) Генеральний директор або призначений Генеральним директором штатний працівник є *ex officio* секретарем Асамблеї, комітетів і робочих груп, на які робиться посилання в підпункті «а».

4) (Конференції)

а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї здійснює підготовчу роботу до будь-яких конференцій з перегляду.

б) Міжнародне бюро може консультуватися з державами — членами Організації, міжурядовими, міжнародними і національними неурядовими організаціями з питань, що стосуються зазначеної підготовчої роботи.

с) Генеральний директор і призначені Генеральним директором особи беруть участь без права голосу в обговореннях на конференціях з перегляду.

5) (Інші завдання) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання, пов'язані з цим Договором.

Стаття 25. Перегляд або внесення змін

Цей Договір може переглядатися, або в нього можуть вноситися зміни лише на дипломатичній конференції. Рішення про скликання будь-якої дипломатичної конференції ухвалюється Асамблеєю.

Стаття 26. Набуття статусу сторони Договору

1) (Право на участь у Договорі) Підписати Договір і, з урахуванням пунктів 2 й 3 цієї статті та пунктів 1 і 3 статті 28, стати його стороною можуть такі суб'єкти:

i) будь-яка держава — член Організації, в якій знаки можуть реєструватися її власною Установою;

ii) будь-яка міжурядова організація, що має Установу, в якій можуть реєструватися знаки, що діють на території, на якій застосовується договір, що засновує цю міжурядову організацію, в усіх її державах-членах або в тих її державах-членах, які зазначено із цією метою у відповідній заявці, за умови, що всі держави — члени цієї міжурядової організації є членами Організації;

iii) будь-яка держава — член Організації, стосовно якої знаки можуть реєструватися лише через Установу іншої зазначеної держави, яка є членом Організації;

iv) будь-яка держава — член Організації, стосовно якої знаки можуть реєструватися лише через Установу міжурядової організації, членом якої є ця держава;

v) будь-яка держава — член Організації, стосовно якої знаки можуть реєструватися лише через спільну Установу групи держав — членів Організації.

2) (Ратифікація або приєднання) Будь-який суб'єкт, зазначений у пункті 1, може здати на зберігання:

i) ратифікаційну грамоту, якщо він підписав цей Договір;

ii) документ про приєднання, якщо він не підписав цей Договір.

3) (Дата здачі на зберігання) Датою здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про приєднання вважається:

i) дата здачі на зберігання відповідного документа держави — у разі держави, на яку робиться посилання в рубриці «i» пункту 1;

ii) дата здачі на зберігання відповідного документа міжурядової організації, — у разі міжурядової організації;

iii) дата, на яку виконано таку умову: здано на зберігання відповідний документ цієї держави й відповідний документ іншої зазначеної держави, — у разі держави, зазначеної в рубриці «iii» пункту 1;

iv) дата, що застосовується відповідно до зазначеної вище рубрики «ii» — у разі держави, зазначеної в рубриці «iv» пункту 1;

v) дата, на яку здано на зберігання документи всіх держав-членів групи, — у разі держави-члена групи держав, зазначеної в рубриці «v» пункту 1.

Стаття 27. Застосування «TLT 1994» і цього Договору

1) (Відносини між Договірними Сторонами, що є як членами цього Договору, так і членами «TLT 1994»⁶ Лише цей Договір застосовується у взаємовідносинах між Договірними Сторонами, що є сторонами як цього Договору, так і «TLT 1994».

2) (Відносини між Договірними Сторонами цього Договору й Договірними сторонами «TLT 1994», які не є сторонами цього Договору) Будь-яка Договірна Сторона, яка одночасно є стороною цього Договору й «TLT 1994», продовжує застосовувати «TLT 1994» у своїх відносинах з Договірними сторонами «TLT 1994», які не є сторонами цього Договору.

Стаття 28. Набрання чинності; Дата набрання чинності ратифікаціями та приєднаннями

1) (Документи, які беруться до уваги) Для цілей цієї статті до уваги беруться тільки ратифікаційні грамоти або документи про приєднання, які здаються на зберігання суб'єктами, зазначеними у пункті 1 статті 26 і які мають дату набрання чинності відповідно до пункту 3 статті 26.

⁶ Йдеться про «Договір про закони щодо товарних знаків», який підписано 27 жовтня 1994 р. в м. Женева — Trademarks Law Treaty — TLT 1994.

2) (Набрання чинності Договором) Цей Договір набирає чинності через три місяці після того, як десять держав або міжнародних організацій, які робиться посилання у рубриці «ii» пункту 1 статті 26, здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про приєднання.

3) (Набрання чинності ратифікаціями та приєднаннями після набрання чинності Договором) Стосовно будь-якого суб'єкта, на який не розповсюджується положення пункту 2, цей Договір набирає чинності через три місяці, починаючи з дня, коли він здав на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про приєднання.

Стаття 29. Застереження

1) (Особливі види знаків) Будь-яка держава або міжурядова організація шляхом застереження може заявити, що, незважаючи на пункт 1 і підпункт «а» пункту 2 статті 2, вона не застосовуватиме жодних положень пункту 1 статті 3, статей 5, 7, пункту 5 статті 8, статей 11 і 13 до асоційованих, захисних або похідних знаків. У такому застереженні визначаються ті із зазначених вище положень, яких стосується таке застереження.

2) (Реєстрація для різних класів) Будь-яка держава чи міжурядова організація, право яких на дату прийняття цього Договору передбачає окрему реєстрацію для класів товарів та реєстрацію для класів послуг, може під час приєднання до цього Договору заявити шляхом застереження, що положення статті 6 не застосовуються.

3) (Кваліфікаційна експертиза у зв'язку з поновленням) Будь-яка держава або міжурядова організація може заявити шляхом застереження, що, незважаючи на пункт 4 статті 13, Установа може у зв'язку з першим поновленням реєстрації, що розповсюджується на послуги, провести таку експертизу як кваліфікаційну, за умови, що таку експертизу обмежено виключенням кількох реєстрацій, які ґрунтуються на заявках, поданих протягом шестимісячного періоду після набрання чинності права такої держави або міжурядової організації, яким до набрання чинності Договору було надано можливість реєстрації знаків обслуговування.

4) (Певні права ліцензіата) Будь-яка держава або міжурядова організація шляхом застереження може заявити, що, незважаючи на пункт 2 статті 19, вона вимагає внесення запису про реєстрацію ліцензії як умову для надання ліцензіату відповідно до права цієї держави або міжурядової організації будь-якого права брати участь у процедурі у зв'язку з порушенням прав, розпочатій за ініціативою володільця, або отримання за допомогою такої процедури відшкодування шкоди, зазнаної в результаті такого порушення права на знак, який є предметом ліцензії.

5) (Обов'язкові умови) Будь-яке застереження відповідно до пунктів 1, 2, 3 або 4 робиться в заяві, що додається до ратифікаційної грамоти

або документа про приєднання до цього Договору відповідної держави або міжурядової організації, яка робить застереження.

6) (Зняття застережень) Будь-яке застереження, зроблене відповідно до пунктів 1, 2, 3 або 4, може бути зняте в будь-який час.

7) (Заборона робити інші застереження) За винятком застережень, передбачених пунктами 1, 2, 3 або 4, застереження до цього Договору не допускаються.

Стаття 30. Денонсація Договору

1) (Повідомлення) Будь-яка Договірна сторона може денонсувати цей Договір шляхом повідомлення, надісланого Генеральному директору.

2) (Дата набрання чинності) Денонсація набирає чинності через рік після дати отримання повідомлення Генеральним директором. Денонсація не впливає на застосування цього Договору до будь-якої заявки, яка знаходиться на розгляді, чи будь-якого знака, зареєстрованої стосовно Договірної сторони, що денонсує Договір на дату закінчення зазначеного однорічного періоду, — за умови, що після закінчення зазначеного періоду Договірна сторона, що денонсує Договір, може припинити застосування цього Договору до будь-якої реєстрації, починаючи з дати, на яку така реєстрація підлягає поновленню.

Стаття 31. Мови Договору; підписання

1) (Оригінальні тексти; офіційні тексти)

а) Цей Договір підписується в одному оригінальному примірнику англійською, арабською, китайською, французькою, російською та іспанською мовами, причому усі тексти є рівноавтентичними.

б) Офіційний текст мовою, на яку не робиться посилання в підпункті «а», яка є офіційною мовою Договірної Сторони, затверджується Генеральним директором після консультації із зазначеною Договірною Стороною та будь-якою іншою заінтересованою Договірною Стороною.

2) (Строк для підписання) Цей Договір відкритий для підписання у штаб-квартирі Організації протягом року після його ухвалення.

Стаття 32. Депозитарій

Депозитарієм цього Договору є Генеральний директор.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про приєднання України до Гаазької угоди
про міжнародну реєстрацію промислових зразків
(Гаазького акта, прийнятого 28 листопада 1960 року,
та Женевського акта, прийнятого 2 липня 1999 року)

№ 2992–III від 17.01.2002 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 21–22, ст. 138)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Гаазької угоди про міжнародну реєстрацію промислових зразків (Гаазького акта, прийнятого 28 листопада 1960 року у м. Гаазі, та Женевського акта, прийнятого 2 липня 1999 року у м. Женеві), що додається.

Президент України

Л. КУЧМА

ГАЗЬКИЙ АКТ ГАЗЬКОЇ УГОДИ
ПРО МІЖНАРОДНУ РЕЄСТРАЦІЮ
ПРОМИСЛОВИХ ЗРАЗКІВ

(прийнятий 28 листопада 1960 р. в Гаазі)

Про приєднання додатково див. Закон № 2992–III) від 17.01.2002

Стаття 1

(1) Договірні Сторони цієї Угоди засновують Спеціальний Союз для міжнародного депонування промислових зразків.

(2) Тільки країни учасниці Міжнародного Союзу по охороні промислової власності можуть стати стороною цієї Угоди.

Стаття 2

Для цілей цього Акта:

«Угода 1925» означає Гаазьку Угоду про Міжнародне депонування промислових зразків від 6 листопада, 1925;

«Угода 1934» означає Гаазьку Угоду про Міжнародне депонування промислових зразків від 6 листопада, 1925, що змінена в Лондоні 2 червня, 1934; «Ця Угода « чи «дана Угода» означає Гаазьку Угоду про Міжнародне депонування промислових зразків, оформлену цим Актом;

«Правила» означають Правила щодо виконання цієї Угоди;

«Міжнародне Бюро» означає Міжнародне Бюро Інтелектуальної Власності;

«Міжнародне депонування» означає депонування, що здійснено у Міжнародному Бюро;

«Національне депонування» означає депонування, що зроблене у національному Відомстві Держави учасниці;

«Множинне депонування» означає депонування, що містить декілька зразків;

«Держава походження міжнародного депонування» означає Договірну Сторону, де заявник має дійсне і не фіктивне промислове або торгове підприємство, або якщо заявник має такі підприємства в декількох Договірних Сторонах, то цю державу учасницю, яку він вказав у своїй заявці; якщо заявник не має такого підприємства в жодній з Договірних Сторін, то цю Договірну Сторону де він має постійне місце проживання; якщо він не має постійного місця проживання в жодній Договірній Стороні, то цю Договірну Сторону в якій він є громадянином.

«Держава, в якій проводиться експертиза на новизну» означає Державу, де національним законодавством передбачено попередній ех офіціо пошук та експертизу, що проводяться національним відомством, щодо новизни депонованого зразка.

Стаття 3

Громадяни Договірних Сторін та особи, які не є громадянами але мають постійне місце проживання у Договірній Стороні або мають реальне і не фіктивне промислове або торгове підприємство на території Договірної Сторони, можуть депонувати зразки в Міжнародному Бюро.

Стаття 4

(1) Міжнародне депонування може бути здійснено в Міжнародному Бюро:

1. Безпосередньо, або
2. За посередництвом національного відомства Договірної Сторони, якщо закон цієї Держави це дозволяє.

(2) Національне законодавство будь-якої Договірної Сторони може вимагати, щоб міжнародні депонування, щодо яких ця Держава є державою походження, здійснювалися через національне Відомство. Недотримання цієї вимоги не повинне завдавати шкоди дії міжнародного депонування в інших Договірних Сторонах.

Стаття 5

(1) Міжнародне депонування складається з заявки та однієї чи більше фотографій або інших графічних зображень зразка, і повинне містити документ про сплату мита, відповідно до Правил.

(2) Заявка повинна містити або її повинні супроводжувати:

1. Перелік Договірних Сторін, в яких заявник бажає, щоб міжнародне депонування діяло;
2. Вказівку на виріб чи вироби, до яких мається намір включити зразок;

3. Зазначення дати, Держави, і номера депонування, що дає право пріоритету, якщо заявник бажає заявити пріоритет, передбачений Статтею 9;

4. Наступні дані, що можуть бути передбачені Правилами.

(3) (А) Крім того, заявка може містити:

1. Короткий опис характерних рис зразка;

2. Декларацію щодо дійсного автора зразка;

3. Прохання про відстрочку публікації, як передбачено Статтею 6 (4).

(В) Заявка може супроводжуватися також зразками виробу чи виробів, що містять промисловий зразок.

(4) Множинне депонування може містити кілька зразків одного класу Міжнародної Класифікації Зразків, згаданої в пункті 4 Статті 21 (2), щодо яких мається намір їх включення у виробу.

Стаття 6

(1) Міжнародне Бюро веде Міжнародний Реєстр Зразків і реєструє в ньому міжнародні депонування.

(2) Міжнародна реєстрація буде вважатися здійсненою у день у який Міжнародне Бюро отримало заявку належної форми, з оплатою мита, та з фотографією чи фотографіями або іншими графічними зображеннями зразка, або якщо Міжнародне Бюро отримувало їх у різні дні, то в останню з цих дат. Реєстрація повинна мати ту ж саму дату.

(3) (А) Для кожної міжнародної реєстрації, Міжнародне Бюро публікує в періодичному бюлетені:

1. Відтворення зразка в чорно-білому кольорі або, на прохання заявника, у кольорі депонованих фотографій чи інших графічних зображень;

2. Дату міжнародної реєстрації;

3. Дані, що вимагаються відповідно до Правил.

(В) Міжнародне Бюро надсилає періодичний бюлетень у національні Відомства якомога швидше.

(4) (А) Публікація, згадана в параграфі (3) (А), на прохання заявника, буде затримана на період, що вимагає заявник. Згаданий період не може перевищувати дванадцять місяців від дати міжнародної реєстрації. Проте, якщо заявлено пріоритет, дата початку цього строку є дата заявленого пріоритету.

(В) У будь-який час протягом періоду, згаданого в підпараграфі (А), заявник може вимагати негайну публікацію або може відкликати своє депонування. Відкликання депонування може бути обмежено однією чи кількома Договірними Сторонами, та у випадку множинного депонування, тільки деякими зразками включеними до нього.

(С) Якщо заявник не сплатить належне мито до закінчення строку передбаченого підпараграфом (А), Міжнародне Бюро скасовує депонування і не публікує відомості відповідно до параграфа (3) (А).

(D) До закінчення періоду, згаданого в підпараграфі (A), Міжнародне Бюро зберігає в таємниці реєстрацію депонування, що є предметом затриманої публікації, і громадськість не має ніякого доступу до будь-яких документів чи виробів щодо таких депонувань. Ці положення повинні застосовуватися без обмеження щодо часу, якщо заявник відкликав своє депонування до закінчення згаданого періоду.

(5) Крім зазначеного у параграфі (4), Реєстр і всі документи і вироби, подані до Міжнародного Бюро повинні бути відкритими для громадського ознайомлення.

Стаття 7

(1) (A) Депонування, зареєстроване в Міжнародному Бюро має таку саму дію у кожній з Договірних Сторін, зазначених заявником у заяві, таким чином, що усі формальності, що передбачені національним законодавством щодо отримання охорони вважаються виконаними заявником і всі адміністративні дії, необхідні для цього виконані Відомством такої Держави.

(B) Охорона зразків, що є предметом Статті 11, депонування яких було зареєстровано у Міжнародному Бюро, здійснюється у Договірних Сторонах у відповідності до національного законодавства, яке застосовується у конкретній Державі до зразків, для яких охорона була отримана на підставі національного депонування і щодо яких усі формальності й адміністративні дії були виконані.

(2) Міжнародне депонування не має ніякої дії в Державі походження, якщо законами тієї Держави це передбачено.

Стаття 8

(1) Незважаючи на положення Статті 7, національне Відомство Договірної Сторони, чиє національне законодавство передбачає, що національне Відомство може, на підставі адміністративної *ex officio* експертизи відповідно до заперечення третьої сторони, відмовити у охороні, у випадку такої відмови, Відомство Договірної Сторони протягом шести місяців повідомляє Міжнародне Бюро про те, що зразок не відповідає вимогам його національного законодавства, поза формальностями й адміністративними діями, що згадані в Статті 7 (1). Якщо повідомлення про таку відмову не надійде на протязі шести місяців, міжнародне депонування набирає силу в зазначеній Договірній Стороні від дати здійснення такого депонування. Проте, у Договірній Стороні, що має експертизу на новизну, міжнародне депонування, зберігаючи пріоритет, набирає сили у день закінчення згаданого періоду, якщо не надійде повідомлення про відмову протягом шести місяців, та якщо національне законодавство не передбачає більш ранню дату депонування, здійснену національним Відомством.

(2) Період шість місяців, згаданий у параграфі (1) повинний обчислюватися з дати, коли національне Відомство отримує черговий випуск періодичного бюлетеня, у якому реєстрація міжнародного депонування була опублікована. Національне Відомство повідомляє таку дату будь-якій людині, що цього вимагає.

(3) Заявник має право на ті ж самі засоби захисту проти відмови національного Відомства, згадані в параграфі (1), як і тоді коли він би депонував свій зразок у цьому Відомстві; у будь-якому випадку, відмова може підлягати повторній експертизі чи оскарженню. Повідомлення про таку відмову повинне містити:

1. Причини, за яких було визначено, що зразок не відповідає вимогам національного законодавства;

2. Дата, згадана в параграфі (2);

3. Період протягом якого можна вимагати повторної експертизи чи оскаржувати відмову;

4. Орган, до якого таке оскарження може бути направлено.

(4) (А) Національне Відомство Договірної Сторони, чиє національне законодавство містить положення, згадані в параграфі (1), що вимагають зазначення, відносно дійсного автора зразка чи опису зразка може передбачати, що, на запит й у межах періоду не менше ніж шістдесят днів від відправлення такого запиту згаданим Відомством, заявник повинен подати мовою заявки, що подана до Міжнародного Бюро:

1. Декларацію з зазначенням дійсного автора зразка;

2. Короткий опис, що підкреслює необхідні характерні риси зразка як показано на фотографіях чи інших графічних зображеннях.

(В) Національне Відомство не стягуватиме ніякого мита у зв'язку із поданням таких декларацій чи описів, або їхньої можливої публікації цим Національним Відомством.

(5) (А) Будь-яка Договірна Сторона, чиє національне законодавство містить положення, згадані в параграфі (1), повинна повідомити Міжнародне Бюро відповідно.

(В) Якщо, відповідно до свого законодавства, Договірна Сторона має кілька систем охорони зразків, одна з яких передбачає експертизу на новизну, положення цієї Угоди щодо Держав, що мають експертизу на новизну повинні застосовуватися тільки до згаданої системи.

Стаття 9

Якщо міжнародне депонування зразка здійснене протягом шести місяців з дати першого депонування того ж самого зразка в Договірній Стороні Міжнародного Союзу по охороні промислової власності, і якщо пріоритет заявлено для міжнародного депонування, датою пріоритету вважається дата першого депонування.

Стаття 10

(1) Міжнародна реєстрація може бути продовжена кожні п'ять років виключно шляхом сплати мита за продовження відповідно до Правил протягом останнього року кожного п'ятирічного періоду.

(2) Додаткове мито, стягується відповідно до Правил у пільговий шестимісячний термін для продовження міжнародного депонування.

(3) Під час сплати мита за продовження, має бути вказаний номер міжнародної реєстрації, також треба зазначити Договірні Сторони для яких дія міжнародної реєстрації має бути продовжена, якщо продовження здійснюється не у всіх Договірних Сторонах, то ті де термін міжнародної реєстрації вичерпується.

(4) Продовження може бути обмежено тільки деякими зразками, що містяться у множинному депонуванні.

(5) Міжнародне Бюро здійснює відповідні записи та публікує відомості про продовження.

Стаття 11

(1) (А) Термін охорони, що надається Договірною Стороною зразкам, що є предметами міжнародного депонування не повинний бути менше ніж:

1. Десять років від дати міжнародної реєстрації, якщо реєстрацію було продовжено;

2. П'ять років від дати міжнародного депонування, якщо його не було продовжено.

(В) Однак, якщо, відповідно до положень національного законодавства Договірної Сторони, що має експертизу на новизну, охорона починає діяти пізніше ніж за міжнародною реєстрацією, мінімальні терміни, передбачені в підпараграфі (А) повинні бути обчислені з дати з якої охорона надається у цій Державі. Факт, що міжнародна реєстрація не продовжена, або продовжена тільки один раз ні яким чином не впливає на мінімальні терміни надання правової охорони, що визначені у такий спосіб.

(2) Якщо національне законодавство Договірної Сторони містить положення, щодо зразків, що були предметом національного депонування, тривалість охорони якого з або без продовження є довшою за десять років, охорона на такий же термін має надаватися зразкам, що були предметом міжнародного депонування на підставі міжнародного депонування та його продовження.

(3) Договірна Сторона, у відповідності до національного законодавства, може обмежити тривалість охорони зразків, що були міжнародно депоновані, термінами передбаченими у параграфі (1).

(4) Охорона в державах учасниках, що передбачається параграфом (1) (В), припиняється з закінченням строку міжнародного депонування, але якщо національне законодавство цієї Держави містить відповідні

положення, охорона продовжуватиме діяти після закінчення строку міжнародного депонування.

Стаття 12

(1) Міжнародне Бюро вносить та публікує зміни, що стосуються права власності на зразок, що є предметом діючого міжнародного депонування. Зрозуміло, що передача права власності може бути обмежена правами, що випливають з міжнародного депонування в однієї чи в окремих з зазначених Договірних Сторін, а у випадку множинного депонування, щодо окремих зразків включених до нього.

(2) Внесення змін, що згадані в параграфі (1) має такий самий ефект, начебто це було здійснено в національних Відомствах Договірних Сторін.

Стаття 13

(1) Власник міжнародного депонування, за допомогою декларації, направленої до Міжнародного Бюро, може відмовитися від своїх прав щодо всіх чи деяких зазначених Договірних Сторін, а у випадку множинного депонування, відносно деяких зразків, включених до нього.

(1) Міжнародне Бюро здійснює відповідний запис та публікує таку декларацію.

Стаття 14

(1) Жодна з Договірних Сторін не може вимагати, як умову визнання права на охорону, щоб виріб, що містить зразок був маркований відповідним позначенням про депонування зразка.

(2) Якщо національне законодавство Договірної Сторони передбачає застосування примітки на виробі для будь-якої іншої мети, така Договірна Сторона буде вважати цю вимогу задоволеною, якщо всі вироби запропоновані громадськості з дозволу власника прав на зразок, або бірки, приєднані до таких виробів містять примітку про міжнародний зразок.

(3) Міжнародна примітка зразка повинна складатися із символу (D) (прописна буква D у колі), що супроводжується:

1. Роком міжнародного депонування і назвою, чи звичайним скороченням назви власника депонування, або

2. Номер міжнародного депонування.

(4) Наявність власне примітки про міжнародний зразок на виробі чи бірках не буде ні в якому випадку інтерпретуватися як відмову від охорони через дію авторського права чи на будь-яких інших підставах, усякий раз, коли, у відсутності такої примітки, така охорона може вимагатися.

Стаття 15

(1) Мита, що встановлені Правилами складаються з:

1. Мита Міжнародному Бюро;

2. Мита Договірним Сторонам, що зазначені заявником, а саме:

(А) Мита кожній Договірній Стороні;

(В) Мита кожній Договірній Стороні, що має експертизу на новизну та стягує мито за таку експертизу.

(2) Будь-які мита, сплачені відносно того самого депонування у Договірній Стороні, відповідно до параграфа (1) пункту 2 (А), віднімаються від суми мита, згаданого в параграфі (1) 2 (В), якщо останнє мито підлягає оплаті для тієї ж самої Договірної Сторони.

Стаття 16

(1) Мита для Договірних сторін, згаданих у Статті 15 (1) пункті 2, збираються Міжнародним Бюро й сплачуються щорічно Договірним Сто-ронам зазначеним заявником.

(2) (А) Будь-яка Договірна Сторона може повідомляти Міжнародне Бюро, що вона відмовляється від свого права на додаткові мита, згадані в Статті 15 (1) пункті 2 (А), щодо міжнародних депонувань щодо яких будь-яка інша Договірна Сторона, що здійснює подібну відмову, вважається Державою походження.

(В) Така Держава може робити подібну відмову стосовно, міжнарод-них депонувань щодо яких вона сама вважається державою походження.

Стаття 17

Правила повинні містити деталі відносно застосування цієї Угоди, зокрема:

1. Мови і кількість копій заявки на депонування, що подається, і дані, що мають бути визначені в заявці;

2. Суми і дати та форма розрахунків відносно мит для Міжнародного Бюро і для Держав, включаючи обмеження, що застосовуються до мит для Держав, що мають експертизу на новизну;

3. Номер, розмір та інші характеристики, фотографій або інших гра-фічних зображень кожного депонованого зразка;

4. Обсяг опису характерних рис зразка;

5. Межі і умови, при яких екземпляри або моделі виробів, що включають зразок можуть супроводжувати заявку;

6. Кількість зразків, що можуть бути включені до множинного депо-нування й інші умови, що регулюють множинні депонування;

7. Усі питання, що стосуються публікації і розповсюдження періодич-ного бюлетеня, згаданого в Статті 6 (3) (А), включаючи кількість копій бюлетеня, що надсилатимуться безкоштовно національним Відомствам і кількість копій, що можуть бути продані за зниженою ціною таким Ві-домствам;

8. Процедура повідомлення Договірною Стороною про відмову, пе-редбачену Статтею 8 (1), і процедура сповіщення і публікації таких від-мов Міжнародним Бюро;

9. Умови внесення змін та їх публікації Міжнародним Бюро, що впливають з права власності на зразок, що згадані в Статті 12 (1), і об'єднань, згаданих у Статті 13;

10. Знищення документів і виробів щодо депонувань, для яких можливість продовження припинена.

Стаття 18

Положення цієї Угоди не перешкоджатимуть вимозі отримати більшу охорону, що може бути надана відповідно до національного законодавства Договірної Сторони, і при цьому вони ні в якому разі не торкаються охорони, наданої творам мистецтва і роботам прикладного мистецтва відповідно до міжнародних угод і конвенцій з авторського права.

Статті 19–22

[Анульовані Ст. 7(2) Доповнюючим Стокгольмським Актом (1967)]

Стаття 23

(1) Ця Угода залишається відкритою для підписання до 31 грудня, 1961 року.

(2) Вона ратифікується і документи про ратифікацію повинні бути депоновані в Уряді Нідерландів.

Стаття 24

(1) Держави члени Міжнародного Союзу з Охорони Промислової Власності, що не підписали цю Угоду, можуть приєднатися до неї.

(2) Про приєднання повідомляють через дипломатичні канали Генеральному Директору, та далі Урядам усіх Договірних Сторін.

Стаття 25

(1) Кожна Договірна Сторона забезпечує охорону промислових зразків і приймає, відповідно до її Конституції, заходи, необхідні для забезпечення заявки відповідно до цієї Угоди.

(2) На час депонування Договірною Стороною документів про ратифікацію або приєднання, її національне законодавство мусить забезпечувати виконання положень цієї Угоди.

Стаття 26

(1) Ця Угода вступає в силу через місяць після того, як Генеральний Директор надішле повідомлення Договірним Сторонам про депонування десяти документів про ратифікацію або приєднання, принаймні чотири з яких — від Держав, які на дату укладання цієї Угоди не є сторонами Угоди 1925 року чи Угоди 1934 року.

(2) Після того про депонування ратифікаційних грамот та приєднання повідомляється Договірним Сторонам Генеральним Директором. Такі ратифікації і приєднання набирають сили через місяць після відправлення

такого повідомлення, якщо тільки більш пізня дата не позначена в документі про приєднання.

Стаття 27

Будь-яка Договірна Сторона може в будь-який час повідомити Генерального Директора, про те, що ця Угода застосовується також до усіх або частини тих територій для зовнішніх відносин за які вона відповідає. Слідом за цим, Генеральний Директор надсилає таке повідомлення Договірним Сторонам, і Угода застосовується також на згадані території через місяць після відправлення повідомлення Генеральним Директором Договірним Сторонам, якщо більш пізня дата не зазначена в повідомленні.

Стаття 28

(1) Будь-яка Договірна Сторона може, відповідно до повідомлення, адресованого Генеральному Директору, денонсувати цю Угоду від її власного імені і від імені усіх чи частини територій, зазначених у повідомленні відповідно до Статті 27. Таке повідомлення набирає сили через рік після його одержання Генеральним Директором.

(2) Денонсація не звільняє жодну Договірну Сторону від її зобов'язань відповідно до цієї Угоди щодо зразків, депонованих у Міжнародному Бюро до дати, на яку денонсація набирає сили.

Стаття 29

(1) Ця Угода може переглядатися з метою внесення змін, призначених для поліпшення охорони, що впливає з міжнародного депонування зразків.

(1) Конференції по перегляду скликаються на прохання не менш ніж половини Договірних Сторін.

Стаття 30

(1) Дві чи більше Договірних Сторін можуть у будь-який час повідомляти Генерального Директора відповідно до умов, що вказано у повідомленні:

1. Загальне Відомство замінюється на національне Відомство кожного з них;

2. Вони будуть вважатися єдиною Державою в цілях заявки відповідно до Статей від 2 до 17 цієї Угоди.

(2) Таке повідомлення не набирає сили до закінчення шести місяців з дати відправлення відповідної кореспонденції до інших Договірних Сторін.

Стаття 31

(1) Ця Угода самостійно застосовуватиметься щодо взаємовідносин Договірних Сторін цієї Угоди та Угоди 1925 або Угоди 1934 року. Проте, якщо справа стосується зразка, депонованого у Міжнародному Бюро до дати коли ця Угода вступає в дію, щодо взаємовідносин між такими Державами вони мають застосовувати Угоду 1925 року, або Угоду 1934.

(2) (А) Будь-яка Договірна Сторона учасниця цієї Угоди та Угоди 1925 року продовжить застосовувати Угоду 1925 в своїх відносинах з Договірними Сторонами учасницями виключно Угоди 1925, якщо тільки ця Договірна Сторона не денонсувала Угоду 1925 року.

(В) Будь-яка Договірна Сторона учасниця цієї Угоди та Угоди 1934 року продовжить застосовувати Угоду 1934 в своїх відносинах з Договірними Сторонами учасницями виключно Угоди 1934, якщо тільки ця Договірна Сторона не денонсувала Угоду 1934 року.

(3) Будь-яка Договірна Сторона учасниця виключно цієї Угоди не повинна бути зв'язана щодо Держав, що не є стороною цієї Угоди, але є сторонами Угоди 1925 або Угоди 1934.

Стаття 32

(1) Підписання і ратифікація, або приєднання, до даної Угоди Договірною Стороною, на дату цієї Угоди, або до Угоди 1925 року, або до Угоди 1934 року буде вважатися, підписанням і ратифікацією, або приєднанням, до Протоколу, що приєднаний до цієї Угоди, якщо така Держава не зробить спеціального оголошення про протилежне під час підписання або депонування інструментів про приєднання.

(2) Будь-яка Договірна Сторона, що зробила оголошення, згадане в параграфі (1), або будь-яка інша Держава, що не є учасницею Угод 1925 року та 1934 року, може підписати або приєднатися до Протоколу, приєднаного до цієї Угоди. Під час підписання або депонування документа про приєднання, вона може повідомити, що не вважає себе зв'язаною положеннями параграфів 1 (2) (А) чи 1 (2) (В) Протоколу; у такому випадку, інші Договірні Сторони Протоколу не будуть зобов'язані застосувати, у відносинах з тією Державою, положення згадані в такому повідомленні. Положення Статей від 23 до 28 включно повинні застосовуватися за аналогією.

Стаття 33

Цей Акт підписується в одному примірнику, який депонуються в архіві Уряду Нідерландів. Засвідчена копія повинна бути передана останнім до Уряду кожної Держави, що підписала або приєдналася до цієї Угоди.

ПРОТОКОЛ

Держави сторони цього Протоколу погодилися про наступне:

(1) Положення цього Протоколу застосовуються до зразків, що були предметом міжнародного депонування і щодо яких одна з Держав сторін Протоколу є Державою походження.

(2) Щодо зразків, згаданих у параграфі (1), вище:

(А) Термін охорони, що надається Державою учасницею зразкам, згаданим у параграфі (1) не буде менше ніж п'ятнадцять років з дати,

передбаченої в параграфах 11 (1 (А) чи 11 (1) (В), оскільки справа може відповідати Статті 11;

(В) Існування примітки на виробках, що містять зразки, або, етикеток прикріплених до них, не буде ні в якому випадку вимагатися Державою стороною цього Протоколу, ні для здійснення на їхніх територіях прав, що є результатом міжнародного депонування, ні з будь-якою іншою метою.

Цей протокол ще не набрав чинності.

* * *

ЖЕНЕВСЬКИЙ АКТ ГААЗЬКОЇ УГОДИ ПРО МІЖНАРОДНУ РЕЄСТРАЦІЮ ПРОМИСЛОВИХ ЗРАЗКІВ

(прийнятий 2 липня 1999 р. в Женеві)

Про приєднання додатково див. Закон № 2992–III від 17.01.2002

ВСТУПНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Скорочені вирази

Для цілей цього Акта:

(i) «Гаазька угода» означає Гаазьку угоду про міжнародне депонування промислових зразків, відтепер перейменовану в Гаазьку угоду про міжнародну реєстрацію промислових зразків;

(ii) «цей Акт» означає Гаазьку угоду, оформлену цим Актом;

(iii) «Інструкція» означає Інструкцію до цього Акта;

(iv) «приписаний» означає приписаний Інструкцією;

(v) «Паризька конвенція» означає Паризьку конвенцію по охороні промислової власності, підписану в Парижі 20 березня 1883 р., з урахуванням переглядів і поправок;

(vi) «міжнародна реєстрація» означає міжнародну реєстрацію промислового зразка, здійснену відповідно до цього Акта;

(vii) «міжнародна заявка» означає заявку на міжнародну реєстрацію;

(viii) «Міжнародний реєстр» означає офіційний підбір відомостей про міжнародні реєстрації, що ведеться Міжнародним бюро, запис яких вимагається або дозволяється цим Актом або Інструкцією, незалежно від носія, на якому зберігаються ці відомості;

(ix) «особа» означає фізичну або юридичну особу;

(x) «заявник» означає особу, від імені якої подана міжнародна заявка;

(xi) «власник» означає особу, на чье ім'я зроблений запис про міжнародну реєстрацію в Міжнародному реєстрі;

(xii) «міжурядова організація» означає міжурядову організацію, що має право стати учасницею цього Акта у відповідності зі Статтею 27(1)(ii);

(xiii) «Договірна сторона» означає будь-яку державу або міжурядову організацію — учасницю цього Акта;

(xiv) «Договірна сторона заявника» означає Договірну сторону або одну із Договірних сторін, в якій у заявника виникає право на подання міжнародної заявки в силу того, що, стосовно до цієї Договірної сторони, він відповідає принаймні одній з умов, зазначених у Статті 3; при наявності двох або декількох Договірних сторін, в яких у заявника, у відповідності зі Статтею 3, може виникати право на подання міжнародної заявки, «Договірна сторона заявника» означає ту з таких Договірних сторін, яка зазначена як така у міжнародній заявці;

(xv) «територія Договірної сторони» у випадку, якщо Договірною стороною є держава, означає територію цієї держави, а якщо Договірною стороною є міжурядова організація, — територію, на якій застосовується договір, що засновує цю міжурядову організацію;

(xvi) «Відомство» означає орган, якому Договірна сторона доручила надання охорони на промислові зразки, що має дію на території цієї Договірної сторони;

(xvii) «Відомство, що проводить експертизу,» означає Відомство, що ex officio проводить експертизу поданих у це відомство заявок про надання охорони промислових зразків з метою визначення щонайменше того, чи задовольняють промислові зразки умові новизни;

(xviii) «зазначення» означає клопотання про те, щоб міжнародна реєстрація мала дію у зазначеній Договірній стороні; воно також означає внесення запису про це клопотання в Міжнародний реєстр;

(xix) «зазначена Договірна сторона» і «зазначене Відомство» означають відповідно Договірну сторону і Відомство Договірної сторони, на які поширюється зазначення;

(xx) «Акт 1934 р.» означає Акт Гаазької угоди, підписаний у Лондоні 2 червня 1934 р.;

(xxi) «Акт 1960 р.» означає Акт Гаазької угоди, підписаний у Гаазі 28 листопада 1960 р.;

(xxii) «Додатковий акт 1961 р.» означає Акт, підписаний у Монако 18 листопада 1961 р. додатково до Акта 1934 р.;

(xxiii) «Доповнюючий акт 1967 р.» означає Доповнюючий акт Гаазької угоди, підписаний у Стокгольмі 14 липня 1967 р., з урахуванням поправок;

(xxiv) «Союз» означає Гаазький союз, заснований Гаазькою угодою від 6 листопада 1925 р. і збережений у силі Актами 1934 р. і 1960 р., Додатковим актом 1961 р., Доповнюючим актом 1967 р. і цим Актом;

(xxv) «Асамблея» означає Асамблею Союзу, засновану Доповнюючим актом 1967 р. або будь-який орган, що заміняє цю Асамблею;

(ххvi) «організація» означає Всесвітню організацію інтелектуальної власності;

(ххvii) «Генеральний директор» означає Генерального директора Організації;

(ххviii) «Міжнародне бюро» означає Міжнародне бюро Організації;

(ххix) «ратифікаційна грамота» означає також документ про прийняття або схвалення;

Стаття 2. Застосовність інших видів охорони, наданих законодавствами Договірних сторін і деякими міжнародними договорами

(1) [Законодавство Договірних сторін і деякі міжнародні договори]

Положення цього Акта не перешкоджають застосуванню будь-якої іншої сильнішої охорони, яка може надаватися законодавством Договірної сторони. Вони також не завдають ніякої шкоди охороні, що надається творам мистецтва і творам прикладного мистецтва у відповідності з міжнародними договорами і конвенціями з авторського права, а також охороні, що надається промисловим зразкам відповідно до Угоди про торгові аспекти прав інтелектуальної власності, яка фігурує в додатку до Угоди, що засновує Світову організацію торгівлі.

(2) [Зобов'язання додержуватися Паризької конвенції]

Будь-яка Договірна сторона зобов'язується додержуватися положень Паризької конвенції стосовно промислових зразків.

Глава I

МІЖНАРОДНА ЗАЯВКА І МІЖНАРОДНА РЕЄСТРАЦІЯ

Стаття 3. Право на подання міжнародної заявки

Будь-яка особа, що є громадянином держави, яка є Договірною стороною, або держави-члена міжурядової організації, яка є Договірною стороною, або має постійне або звичайне місце проживання на території Договірної сторони або має на цій території дійсне і не фіктивне промислове або торгове підприємство, має право на подання міжнародної заявки.

Стаття 4. Процедура подання міжнародної заявки

(1) [Пряме або непряме подання]

(а) Міжнародна заявка може бути подана на вибір заявника або без посередньо в Міжнародне бюро, або за посередництвом Відомства Договірної сторони заявника.

(б) Без урахування підпункту (а), будь-яка Договірна сторона може в заяві, що направлена Генеральному директору, повідомити його про те, що міжнародні заявки не можуть подаватися за посередництвом її Відомства.

(2) [Мито за пересилку у випадку непрямого подання]

Відомство будь-якої Договірної сторони може вимагати від заявника сплати мита на користь цього Відомства за пересилку будь-якої міжнародної заявки, поданої за посередництвом цього Відомства.

Стаття 5. Зміст міжнародної заявки

(1) [Обов'язковий зміст міжнародної заявки]

Міжнародна заявка має бути складена установленою мовою або однією з установлених мов і має містити або її повинні супроводжувати:

- (i) заява про міжнародну реєстрацію відповідно до цього Акта;*
- (ii) приписані відомості стосовно заявника;*
- (iii) приписана кількість примірників зображення або, на вибір заявника, декількох різних зображень промислового зразка, що є об'єктом міжнародної заявки, поданих в установленому порядку; проте, якщо промисловий зразок є двомірним і подане клопотання про відстрочку публікації відповідно до пункту (5), замість зображень міжнародна заявка може супроводжуватися приписаною кількістю натурних зразків цього промислового зразка;*

(iv) зазначення виробу або виробів, що складають промисловий зразок або в зв'язку з яким буде використовуватися промисловий зразок, в установленому порядку;

(v) назва зазначених Договірних сторін;

(vi) приписане мито;

(vii) будь-які інші приписані відомості.

(2) [Додатковий обов'язковий зміст міжнародної заявки]

(а) Будь-яка Договірна сторона, Відомство якої є Відомством, що проводить експертизу, і законодавство якої на час, коли вона стає стороною цього Акта, з метою установлення дати подання заявки про надання охорони на промисловий зразок у відповідності з цим законодавством вимагає, щоб ця заявка містила будь-який з елементів, перерахованих в підпункті (b), може в заяві, направлений Генеральному директору, повідомити його про такі елементи.

(b) Елементами, що можуть міститися в повідомленні відповідно до підпункту (а), є:

(i) зазначення щодо особистості автора промислового зразка, що є об'єктом цієї заявки;

(ii) стислий опис зображення або відмінних ознак промислового зразка, що є об'єктом цієї заявки;

(iii) претензія.

(с) Якщо міжнародна заявка містить зазначення Договірної сторони, що зробила повідомлення відповідно до пункту (1), вона також повинна містити будь-який з елементів, що є предметом цього повідомлення.

(3) [Інші можливі елементи змісту міжнародної заявки]

Міжнародна заявка може містити або супроводжуватися такими іншими елементами, які зазначені в Інструкції.

(4) [Декілька промислових зразків в одній міжнародній заявці] З урахуванням вимог, які можуть бути приписані, міжнародна заявка може включати два або декілька промислових зразки.

(5) [Клопотання про відстрочку публікації]

Міжнародна заявка може містити клопотання про відстрочку публікації.

Стаття 6. Пріоритет

(1) [Претензія на пріоритет]

(а) Міжнародна заявка відповідно до Статті 4 Паризької конвенції може містити заяву про пріоритет однієї або декількох попередніх заявок, поданих у будь-якій державі-учасниці Паризької конвенції або державі-члені Всесвітньої торгової організації, або стосовно такої держави.

(б) Інструкцією може бути передбачено, що заява, згадана в підпункті (а), може бути зроблена після подачі міжнародної заявки. У такому випадку в Інструкції встановлюється самий пізній строк, до закінчення якого може бути зроблена така заява.

(2) [Міжнародна заявка, що є підставою для права на пріоритет]

Починаючи з дати подання, міжнародна заявка, незалежно від її подальшої долі, є еквівалентом правильно оформленої національної подачі в значенні Статті 4 Паризької конвенції.

Стаття 7. Мито за зазначення

(1) [Приписане мито за зазначення]

Приписане мито включає, з урахуванням пункту (2), мито за зазначення стосовно кожної зазначеної Договірної сторони.

(2) [Індивідуальне мито за зазначення]

Договірна сторона, Відомство якого є Відомством, що проводить експертизу і Договірна сторона, яка є міжнародною організацією, можуть в заяві, направленій Генеральному директору, повідомити про те, що в зв'язку з будь-якою міжнародною заявкою, у якій вони зазначені, і в зв'язку з продовженням будь-якої міжнародної реєстрації, здійсненої в результаті подачі такої міжнародної заявки, приписане мито за зазначення, згадане у пункті (1), замінюється індивідуальним митом за зазначення, розмір якого вказується в заяві і може бути змінений у наступних заявах. Цей розмір мита може бути встановлений вищезгаданою Договірною стороною для початкового строку охорони і для кожного строку продовження охорони або для максимального періоду охорони, який допускається відповідною Договірною стороною. Проте розмір такого мита не може перевищувати суми, що за відррахуванням економії, отриманої за

рахунок використання міжнародної процедури, Відомство цієї Договірної сторони мало б право одержати від заявника за надання охорони на еквівалентний період на таку ж кількість промислових зразків.

(3) [Перерахування мита за зазначення]

Мито за зазначення, згадане в пунктах (1) і (2), Міжнародне бюро перераховує Договірним сторонам, стосовно яких це мито було сплачено.

Стаття 8. Виправлення порушень

(1) [Експертиза міжнародної заявки]

Якщо Міжнародне бюро установить, що міжнародна заявка на момент її одержання Міжнародним бюро не задовольняє вимогам цього Акта й Інструкції, воно пропонує заявнику протягом приписаного строку внести необхідні виправлення.

(2) [Невиправлені порушення]

(а) У випадку, якщо заявник протягом приписаного строку не виконає пропозицію про внесення виправлень, діловодство за міжнародною заявкою з урахуванням підпункту (b) вважається припиненим.

(b) У випадку порушення, пов'язаного зі Статтею 5(2) або зі спеціальною вимогою, про яку Договірна сторона відповідно до Інструкції повідомила Генерального директора, — якщо заявник протягом приписаного строку не виконає пропозицію про внесення виправлень, міжнародна заявка вважається такою, що не містить зазначення цієї Договірної сторони.

Стаття 9. Дата подання міжнародної заявки

(1) [Пряме подання міжнародної заявки]

Якщо міжнародна заявка подається безпосередньо в Міжнародне бюро, датою подання, з урахуванням пункту (3), є дата, на яку Міжнародне бюро одержує міжнародну заявku.

(2) [Непряме подання міжнародної заявки]

Якщо міжнародна заявка подається за посередництвом Відомства Договірної сторони заявника, дата подання визначається в установленому порядку.

(3) [Міжнародна заявка, яка містить деякі порушення]

Якщо на дату її отримання Міжнародним бюро міжнародна заявка містить порушення, яке, як це приписано, розглядається як порушення, що тягне за собою відстрочку дати подання міжнародної заявки, датою подання міжнародної заявки вважається дата, на яку Міжнародне бюро одержало виправлення такого порушення.

Стаття 10. Міжнародна реєстрація, дата міжнародної реєстрації, публікація і конфіденційні екземпляри міжнародної реєстрації

(1) [Міжнародна реєстрація]

Міжнародне бюро реєструє кожен промисловий зразок, що є об'єктом міжнародної заявки негайно після одержання цієї заявки або, якщо запропоновано зробити виправлення у відповідності зі Статтею 8, негайно після одержання необхідних виправлень. Реєстрація здійснюється незалежно від того, відстрочена або ні публікація у відповідності зі Статтею 11.

(2) [Дата міжнародної реєстрації]

(a) З урахуванням підпункту (b), датою міжнародної реєстрації вважається дата подання міжнародної заявки.

(b) Якщо на дату її одержання Міжнародним бюро, міжнародна заявка містить порушення, що пов'язане зі Статтею 5(2), датою міжнародної реєстрації вважається дата, на яку Міжнародне бюро одержало виправлення такого порушення, або дата подання міжнародної заявки, в залежності від того, яка з дат є пізнішою.

(3) [Публікація]

(a) Міжнародне бюро публікує відомості про міжнародну реєстрацію. Така публікація вважається достатньою в усіх Договірних сторонах і від власника не може вимагатись ніяка інша публікація.

(b) Міжнародне бюро направляє примірник опублікованих відомостей про міжнародну реєстрацію кожному зазначеному Відомству.

(4) [Дотримання конфіденційності до публікації]

З урахуванням пункту 5 і Статті 11(4)(b), Міжнародне бюро повинне забезпечувати конфіденційність кожної міжнародної заявки і кожної міжнародної реєстрації до публікації.

(5) [Примірники конфіденційних документів]

(a) Міжнародне бюро, негайно після здійснення реєстрації, направляє примірник міжнародної реєстрації, а також будь-яку відповідну заяву, документ або натурний зразок, що супроводжує міжнародну заявку, кожному Відомству, зазначеному в міжнародній заявці, що направило Міжнародному бюро повідомлення про бажання одержувати такий примірник.

(b) аж до самої публікації міжнародної реєстрації Міжнародним бюро, Відомство зобов'язане забезпечувати конфіденційність стосовно кожної міжнародної реєстрації, примірник якої був направлений на його адресу Міжнародним бюро, і може використовувати зазначений примірник виключно з метою експертизи відповідної міжнародної реєстрації і заявок про надання охорони на промислові зразки, поданих у тій Договірній стороні або від її імені, для якої це Відомство є компетентним. Зокрема, Відомство не має права розголошувати зміст будь-якої міжнародної реєстрації будь-якій особі, яка не є співробітником Відомства, крім власника цієї міжнародної реєстрації, за винятком випадків адміністративного або судового розгляду у випадку конфлікту з питання права на подання міжнародної заявки, на основі якої здійснюється міжнародна реєстрація. У випадку такого адміністративного або судового розгляду зміст міжнародної

реєстрації може бути розкритий за умови дотримання конфіденційності учасниками такого розгляду, які беруть на себе зобов'язання додержуватися конфіденційності стосовно такого розкриття.

Стаття 11. Відстрочка публікації

(1) [Положення законодавств Договірних сторін щодо відстрочки публікації]

(а) Якщо законодавство Договірної сторони передбачає відстрочку публікації відомостей про промисловий зразок на строк, тривалість якого менша приписаного строку, Договірна сторона в заяві, направлений Генеральному директору, повідомляє його про допустиму тривалість відстрочки.

(б) Якщо законодавство Договірної сторони не передбачає відстрочку публікації відомостей про промисловий зразок, Договірна сторона в заяві, направлений Генеральному директору, повідомляє його про цей факт.

(2) [Відстрочка публікації]

Якщо міжнародна заявка містить клопотання про відстрочку публікації, публікація провадиться:

(і) у випадку, якщо жодна з Договірних сторін, зазначених у міжнародній заявці, не зробила заяви відповідно до пункту (1), — після закінчення приписаного строку або

(ii) у випадку, якщо будь-яка з Договірних сторін, зазначених у міжнародній заявці, зробила заяву відповідно до пункту (1)(а), — після закінчення строку, повідомленого в такій заяві, або, при наявності декількох таких зазначених Договірних сторін, — після закінчення найбільш короткого із строків, повідомлених у їхніх заявах.

(3) [Розгляд клопотань про відстрочку у випадку, якщо відповідно до застосовуваного законодавства відстрочка неможлива]

У випадку, якщо було подане клопотання про відстрочку публікації і будь-яка з Договірних сторін, зазначених у міжнародній заявці, зробила заяву відповідно до пункту (1)(б) про те, що відповідно до її законодавства відстрочка неможлива:

(і) з урахуванням підпункту (ii), Міжнародне бюро повідомляє про це заявника. Якщо протягом прописаного строку заявник у письмовому повідомленні, направленому Міжнародному бюро, не здійснить вилучення зазначення такої Договірної сторони, Міжнародне бюро не бере клопотання про відстрочку публікації до уваги;

(ii) якщо замість зображень промислового зразка міжнародна заявка супроводжується натурними зразками промислового зразка, Міжнародне бюро не бере до уваги зазначення такої Договірної сторони і повідомляє про це заявника.

(4) [Клопотання про дострокову публікацію або про надання спеціального доступу до матеріалів міжнародної реєстрації]

(а) У будь-який час протягом періоду відстрочки, що застосовується відповідно до пункту (2), власник може клопотати про публікацію відомостей про окремі або всі промислові зразки, що є об'єктом міжнародної реєстрації; у цьому випадку період відстрочки стосовно такого промислового зразка або таких промислових зразків вважається вичерпаним на дату одержання такого клопотання Міжнародним бюро.

(б) Власник може також у будь-який час протягом періоду відстрочки, який застосовано відповідно до пункту (2), клопотати перед Міжнародним бюро про надання будь-якій третій стороні, зазначеній власником, виписки з матеріалів, які стосуються окремого або всіх промислових зразків, що є об'єктом міжнародної реєстрації, або про дозвіл цій третій стороні одержати доступ до таких матеріалів.

(5) [Відмова від міжнародної заявки і обмеження її дії]

(а) Якщо в будь-який час протягом періоду відстрочки, що застосовується відповідно до пункту (2), власник відмовляється від міжнародної реєстрації стосовно всіх зазначених Договірних сторін, відомості про промисловий зразок або промислові зразки, які є об'єктом міжнародної реєстрації, не публікуються.

(б) Якщо в будь-який час протягом періоду відстрочки, що застосовується відповідно до пункту (2), власник обмежує дію міжнародної реєстрації щодо всіх зазначених Договірних сторін одним або декількома промисловими зразками, що є об'єктом міжнародної реєстрації, відомості про інші промислові зразки або зразок, що є об'єктом міжнародної реєстрації, не публікуються.

(6) [Публікація і надання зображень]

(а) Після закінчення будь-якого періоду відстрочки, що застосовується відповідно до положень цієї Статті, Міжнародне бюро публікує відомості про міжнародну реєстрацію за умови сплати приписаного мита. Якщо таке мито не сплачується в установленому порядку, міжнародна реєстрація анулюється, а публікація не провадиться.

(б) Якщо міжнародна заявка супроводжувалася одним або декількома натурними зразками промислового зразка у відповідності зі Статтею 5(1)(iii), власник подає в Міжнародне бюро приписану кількість примірників зображення кожного промислового зразка, що є об'єктом цієї заявки, протягом приписаного строку. Якщо власник цього не робить, міжнародна реєстрація анулюється, а публікація не провадиться.

Стаття 12. Відмова

(1) [Право на відмову]

Відомство будь-якої зазначеної Договірної сторони у випадку, якщо стосовно окремих або всіх промислових зразків, що є об'єктом міжнародної реєстрації, не дотримані передбачені її законодавством умови надання

охорони, може цілком або частково відмовити у визнанні дії будь-якої міжнародної реєстрації на території цієї Договірної сторони; але ніяке Відомство не може повністю або частково відмовити у визнанні дії будь-якої міжнародної реєстрації на тій підставі, що не були виконані передбачені законодавством відповідної Договірної сторони вимоги щодо форми або змісту міжнародної заявки, або які є додатковими до вимог, що передбачені в цьому Акті або Інструкції, або відрізняються від них.

(2) [Повідомлення про відмову]

(а) Протягом приписаного строку Відомство в повідомленні про відмову повідомляє Міжнародному бюро про відмову у визнанні дії міжнародної реєстрації.

(b) У будь-якому повідомленні про відмову викладаються всі мотиви, що є підставою для відмови.

(3) [Пересилка повідомлення про відмову; засоби захисту]

(а) Міжнародне бюро негайно пересилає примірник повідомлення про відмову власнику.

(b) Власник має право на ті ж засоби захисту як у випадку, якщо будь-який промисловий зразок, що є об'єктом міжнародної реєстрації, був об'єктом заявки на надання охорони відповідно до законодавства, яке застосовується Відомством, що повідомило про відмову. Такі засоби захисту принаймні повинні включати можливість повторного розгляду або перегляду рішення про відмову або його оскарження.

(4) [Відкликання відмови]

Будь-яка відмова може бути в будь-який час повністю або частково відкликана Відомством, яке її направило.

Стаття 13. Спеціальні вимоги щодо єдності промислового зразка

(1) [Повідомлення про спеціальні вимоги]

Будь-яка Договірна сторона, Відомство якої є Відомством, що проводить експертизу, і законодавство якої на час, коли вона стає стороною цього Акта, вимагає, щоб промислові зразки, що є об'єктом однієї і тієї ж заявки, відповідали вимозі єдності задуму, єдності виготовлення або єдності використання, або належали до того самого комплекту або набору виробів, або щоб об'єктом однієї заявки був тільки один незалежний і окремий промисловий зразок, у заяві, направлений Генеральному директору, може повідомити його про це. Проте ніяка така заява не перешкоджає праву заявника включати в міжнародну заявку, у відповідності зі Статтею 5(4), два або декілька промислових зразків, навіть у тому випадку, якщо заява містить зазначення Договірної сторони, яка направила заяву.

(2) [Наслідки направлення повідомлення]

Будь-яка така заява надає Відомству Договірної сторони, що зробила повідомлення, право відмовити у визнанні дії міжнародної реєстрації

у відповідності зі Статтею 12(1) доти, поки не буде виконана вимога, що міститься в повідомленні цієї Договірної сторони.

(3) [Додаткове мито, що має бути сплачене при розділенні реєстрації]

Якщо в зв'язку з відмовою, зробленою відповідно до пункту (2), у відповідне Відомство подається клопотання про розділення міжнародної заявки з метою усунення підстав для відмови, викладених у повідомленні, це Відомство має право стягнути мито за кожну додаткову міжнародну заявку, подання якої було б необхідною для усунення таких підстав для відмови.

Стаття 14. Дія міжнародної реєстрації

(1) [Дія, аналогічна поданню заявки відповідно до застосовного законодавства]

Починаючи з дати міжнародної реєстрації, міжнародна реєстрація має в кожній з зазначених Договірних сторін принаймні таку ж дію, що і правильно оформлене подання заявки на надання охорони на промисловий зразок відповідно до законодавства цієї Договірної сторони.

(2) [Дія, аналогічна наданню охорони відповідно до застосовного законодавства]

(а) У кожній зазначеній Договірній стороні, Відомство якої не направило відмову у відповідності зі Статтею 12, міжнародна реєстрація має таку ж дію, що і надання охорони на промисловий зразок відповідно до законодавства цієї Договірної сторони, починаючи щонайпізніше з дати закінчення строку, передбаченого для направлення ним відмови, або, якщо Договірна сторона зробила відповідну заяву згідно з Інструкцією, починаючи щонайпізніше з дати, зазначеної в цій заяві.

(б) Якщо Відомство зазначеної Договірної сторони направило відмову, а потім частково або повністю відкликала його, та частина міжнародної реєстрації, якої стосується відкликання відмови, має в цій Договірній стороні таку ж дію, що і надання охорони на промисловий зразок відповідно до законодавства цієї Договірної сторони, починаючи щонайпізніше з дати, коли було зроблене відкликання відмови.

(с) Дія, яку міжнародна реєстрація має відповідно до цього пункту, поширюється на промисловий зразок або промислові зразки, що є об'єктом цієї реєстрації, у тому вигляді, як вона отримана від Міжнародного бюро зазначеним Відомством, або з урахуванням, де це є застосованим, поправок, внесених відповідно до процедури, яка застосовується цим Відомством.

(3) [Заява стосовно дії зазначення Договірної сторони заявника]

(а) Будь-яка Договірна сторона, Відомство якої є Відомством, що проводить експертизу, може в заяві, направленій Генеральному директору, повідомити його про те, що, якщо вона є Договірною стороною заявника, зазначення цієї Договірної сторони в міжнародній реєстрації не має дії.

(б) Якщо Договірна сторона, що зробила заяву, згадану в підпункті (а), зазначена в міжнародній заявці як Договірна сторона заявника так і зазначена Договірна сторона, Міжнародне бюро не бере до уваги зазначення цієї Договірної сторони.

Стаття 15. Визнання міжнародної реєстрації недійсною

(1) [Вимога надання можливості для захисту]

Рішення про повне або часткове визнання міжнародної реєстрації недійсною на території зазначеної Договірної сторони не може бути винесено компетентними органами цієї Договірної сторони без надання в належний час власнику можливості для захисту своїх прав.

(2) [Повідомлення про визнання міжнародної реєстрації недійсною]

Відомство Договірної сторони, на території якої міжнародна реєстрація була визнана недійсною, якщо йому відомо про таке визнання реєстрації, повідомляє про це Міжнародне бюро.

Стаття 16. Внесення записів про зміни і інших записів щодо міжнародних реєстрацій

(1) [Внесення записів про зміни та інших записів]

Міжнародне бюро в установленому порядку вносить у Міжнародний реєстр записи про:

(i) будь-які зміни власника міжнародної реєстрації стосовно окремих або всіх зазначених Договірних сторін і стосовно окремих або всіх промислових зразків, що є об'єктом міжнародної реєстрації, за умови, що новий власник має право подавати міжнародну заявку у відповідності зі Статтею 3;

(ii) будь-які зміни, що стосується імені або адреси власника;

(iii) призначення представника заявника або власника і будь-які інші відповідні відомості, що стосуються такого представника;

(iv) будь-яку відмову власника від міжнародної реєстрації щодо окремих або всіх зазначених Договірних сторін;

(v) будь-яке обмеження власником дії міжнародної реєстрації щодо окремих або всіх зазначених Договірних сторін одним або декількома промисловими зразками, що є об'єктом міжнародної реєстрації;

(vi) будь-яке визнання міжнародної реєстрації недійсною компетентними органами зазначеної Договірної сторони на її території стосовно окремих або всіх промислових зразків, що є об'єктом міжнародної реєстрації;

(vii) будь-які інші обумовлені в Інструкції відповідні відомості, які відносяться до прав на окремі або всі промислові зразки, що є об'єктом міжнародної реєстрації.

(2) [Наслідки внесення запису в Міжнародний реєстр]

Внесення будь-якого запису, згаданого в підпунктах (i), (ii), (iv), (v), (vi) та підпункті (vii) пункту (1), має таку ж дію, як у випадку, якби цей

запис був внесений до Реєстру Відомства кожної відповідної Договірної сторони, за виключенням того, що будь-яка Договірна сторона в заяві, направлений Генеральному директору, може повідомити його про те, що запис, згаданий в підпункті (і) пункту (1), не має дії в цій Договірній стороні до отримання її Відомством заяв або документів, перелічених в такій заяві.

(3) [Мито]

За внесення будь-якого запису відповідно до пункту (1) може стягуватися мито.

(4) [Публікація]

Міжнародне бюро публікує повідомлення про внесення будь-яких записів відповідно до пункту (1). Примірник публікації, що містить повідомлення, воно направляє Відомству кожної відповідної Договірної сторони.

Стаття 17. Строк дії і продовження міжнародної реєстрації

(1) [Строк дії міжнародної реєстрації]

Міжнародна реєстрація первісно провадиться на п'ять років, рахуючи з дати міжнародної реєстрації.

(2) [Продовження міжнародної реєстрації]

Міжнародна реєстрація може продовжуватися на додаткові періоди по п'ять років кожний відповідно до приписаної процедури і за умови сплати приписаного мита.

(3) [Строк охорони в зазначених Договірних сторонах]

(а) За умови продовження міжнародної реєстрації і з урахуванням пункту (b), строк охорони в кожній із зазначених Договірних сторін складає 15 років, рахуючи з дати міжнародної реєстрації.

(b) В тих випадках, якщо законодавство зазначеної Договірної сторони стосовно промислового зразка, на який надана охорона відповідно до цього законодавства, передбачає строк охорони, що перевищує 15 років, за умови продовження міжнародної реєстрації строк охорони є таким же, що і строк, передбачений законодавством цієї Договірної сторони.

(с) Будь-яка Договірна сторона в заяві, направлений Генеральному директору, повідомляє його про максимальний строк охорони, передбачений її законодавством.

(4) [Можливість обмеження дії продовження]

Продовження міжнародної реєстрації може провадитися стосовно окремих або всіх зазначених Договірних сторін і стосовно окремих або всіх промислових зразків, що є об'єктом міжнародної реєстрації.

(5) [Внесення запису і публікація відомостей про продовження]

Міжнародне бюро вносить записи про продовження в Міжнародний реєстр і публікує оголошення про це. Примірник публікації, що містить

оголошення, Міжнародне бюро направляє Відомству кожної відповідної Договірної сторони.

Стаття 18. Інформація про вже опубліковані міжнародні реєстрації

(1) [Доступ до інформації]

Міжнародне бюро надає будь-якій особі на її прохання, за умови сплати приписаного мита, виписки з Міжнародного реєстру або інформацію про зміст Міжнародного реєстру стосовно будь-якої міжнародної реєстрації, відомості про яку вже опубліковані.

(2) [Звільнення від легалізації]

Надані Міжнародним бюро виписки з Міжнародного реєстру, звільняються від будь-яких вимог легалізації в кожній Договірній стороні.

Глава II

АДМІНІСТРАТИВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 19. Єдине Відомство декількох держав

(1) [Повідомлення про єдине Відомство]

Якщо декілька держав, що мають наміри стати учасниками цього Акта, здійснили або якщо декілька держав-учасниць цього Акта домовились здійснити уніфікацію свого національного законодавства про охорону промислових зразків, вони можуть повідомити Генерального директора про те, що:

(i) єдине Відомство заміняє національне Відомство кожної з цих держав; і

(ii) сукупність їх територій, на яких застосовується єдине законодавство, повинна розглядатися як одна Договірна сторона з метою застосування Статей 1, 3–18 і 31 цього Акта.

(2) [Коли має робитися повідомлення]

Повідомлення, згадане в пункті (1), робиться:

(i) у випадку держав, що мають наміри стати учасниками цього Акта, — під час здачі на зберігання документів, згаданих у Статті 27(2);

(ii) у випадку держав-учасниць цього Акта — у будь-який час після здійснення уніфікації їх національного законодавства.

(3) [Дата вступу в силу повідомлення]

Повідомлення, згадане в пунктах (1) і (2), набирає сили:

(i) у випадку держав, що мають наміри стати учасниками цього Акта, — під час, коли такі держави стають пов'язаними цим Актом;

(ii) у випадку держав-учасниць цього Акта — після закінчення трьох місяців, рахуючи з дати повідомлення, яке Генеральний директор робить у цьому зв'язку іншим Договірним сторонам, або на будь-яку більш пізню дату, зазначену в повідомленні.

Стаття 20. Членство в Гаазькому союзі

Договірні сторони є членами того ж Союзу, що і держави-учасниці Акта 1934 р.

Стаття 21. Асамблея

(1) [Склад]

(a) Договірні сторони є членами тої ж Асамблеї, що і держави, пов'язані Статтею 2 Доповнюючого акта 1967 р..

(b) Кожен член Асамблеї представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників і експертів, при цьому кожен делегат може представляти тільки одну Договірну сторону.

(c) Члени Союзу, які не є членами Асамблеї, допускаються на її засідання як спостерігачі.

(2) [Функції]

(a) Асамблея:

(i) розглядає всі питання, що стосуються збереження і розвитку Союзу і застосуванню цього Акта;

(ii) здійснює такі права і виконує такі завдання, які спеціально покладені на неї або доручені їй відповідно до цього Акта або Доповняльного акта 1967 р.;

(iii) дає вказівки Генеральному директору щодо підготовки конференцій по перегляду і приймає рішення про скликання кожної такої конференції;

(iv) змінює Інструкцію;

(v) розглядає і схвалює звіти і діяльність Генерального директора, що стосуються Союзу, і дає Генеральному директору всі необхідні вказівки з питань, що входять до компетенції Союзу;

(vi) визначає програму і приймає дворічний бюджет Союзу і схвалює його фінансові звіти;

(vii) приймає фінансовий регламент Союзу;

(viii) створює комітети і робочі групи, які вона вважає необхідними для здійснення цілей Союзу;

(ix) з урахуванням пункту (1)(c), визначає які держави, міжурядові і неурядові організації можуть бути допущеними на її засідання як спостерігачі;

(x) здійснює будь-які інші належні дії для досягнення цілей Союзу і виконує всі інші функції, які покладені на неї цим Актом.

(b) Щодо питань, які також становлять інтерес для інших Союзів, адміністративні функції яких виконує Організація, Асамблея приймає рішення, після заслуховування рекомендацій Координаційного комітету Організації.

(3) [Кворум]

(a) Половина членів Асамблеї, які є державами і мають право голосу з конкретного питання, складає кворум для голосування з цього питання.

(б) Незважаючи на положення підпункту (а), якщо на якій-небудь сесії число представлених і таких, що мають право голосу з конкретних питань, держав складає менше половини, але дорівнює або перевищує одну третину представлених держав-учасниць Асамблеї, які мають право голосу з конкретного питання, вона може приймати рішення; проте рішення Асамблеї, за виключенням рішень, що стосуються власної процедури, стають обов'язковими тільки при дотриманні нижчезазначених умов. Міжнародне бюро направляє такі рішення державам-членам Асамблеї, які мають право голосу з цього питання, але не були на ній представлені, і запрошує їх повідомити в письмовій формі в тримісячний строк, рахуючи від дати направлення рішень, незважаючи на те, чи голосують вони за ці рішення, проти них чи утримуються від голосування. Якщо до закінчення цього строку число держав, що проголосували таким чином або утрималися від голосування, дорівнюватиме принаймні числу, якого не вистачало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення вступають в силу за умови, що одночасно наявна необхідна більшість.

(4) [Прийняття рішень на Асамблеї]

(а) Асамблея по можливості приймає свої рішення на основі консенсусу.

(б) У випадку неможливості прийняття рішення на основі консенсусу, рішення з питання яке обговорюється, приймається голосуванням. У цьому випадку:

(і) кожна Договірна сторона, яка є державою, має тільки один голос і голосує тільки від свого імені, і

(ii) будь-яка Договірна сторона, яка є міждержавною організацією, може голосувати від імені своїх держав-членів, при цьому число голосів повинно дорівнювати числу держав-членів, що входять до неї і є учасниками цього Акта, при цьому ні одна така міждержавна організація не може брати участь у голосуванні, якщо будь-яка з держав-членів вирішить скористатись своїм правом на участь в голосуванні, і навпаки.

(с) З питань, які стосуються тільки держав, пов'язаних положеннями 2 Доповняльного акта 1967 р.; Договірні сторони, не пов'язані цією Статтею, не мають права голосу, в той час, як з питань, які стосуються тільки Договірних сторін, тільки вони мають право голосу.

(5) [Більшість]

(а) З урахуванням Статей 24(2), 26(2), Асамблея приймає свої рішення більшістю в дві третини поданих голосів.

(б) Голоси тих, хто утримався при голосуванні, не зараховуються.

(6) [Сесії]

(а) Асамблея збирається на чергову сесію, яка скликається Генеральним директором, один раз в два роки, і крім виключних обставин, в той же час і в тому ж місці, що і Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на позачергову сесію, яку скликає Генеральний директор, за вимогою одної чверті членів Асамблеї або за ініціативою Генерального директора.

(c) Генеральний директор готує порядок денний кожної сесії.

(7) [Правила процедури]

Асамблея приймає свої власні правила процедури.

Стаття 22. Міжнародне бюро

(1) [Адміністративні функції]

(a) Функції пов'язані з міжнародною реєстрацією, а також інші адміністративні функції, що стосуються цього Союзу, здійснюються Міжнародним бюро.

(b) Міжнародне бюро, зокрема, готує засідання і виконує функції Секретаріату асамблеї і таких комітетів експертів і робочих груп, які можуть бути засновані Асамблеєю.

(2) [Генеральний директор]

Генеральний директор є головною посадовою особою Союзу і представляє Союз.

(3) [Інші засідання oprіч сесій Асамблеї]

Генеральний директор скликає будь-який комітет і робочу групу, засновані Асамблеєю, і всі інші засідання з питань, що стосуються Союзу.

(4) [Роль Міжнародного бюро на Асамблеї та інших засіданнях]

(a) Генеральний директор і призначені Генеральним директором особи беруть участь в усіх засіданнях Асамблеї, комітетів і робочих груп, заснованих Асамблеєю, і будь-яких інших засіданнях, які скликаються Генеральним директором під егідою Союзу, без права голосу.

(b) Генеральний директор або інший призначений Генеральним директором член персоналу є ex officio секретарем Асамблеї, комітетів, робочих груп і інших засідань, згаданих в підпункті (a).

(5) [Конференції]

(a) Міжнародне бюро у відповідності з вказівками Асамблеї здійснює підготовчу роботу до будь-якої конференції по перегляду.

(b) Міжнародне бюро може консультуватись з міжурядовими організаціями і національними неурядовими організаціями з питань, що стосуються згаданої підготовчої роботи.

(c) Генеральний директор і призначені Генеральним директором особи беруть участь в обговореннях на конференціях по перегляду без права голосу.

(6) [Інші функції]

Міжнародне бюро виконує будь-які покладені на нього функції, пов'язані з цим Актом.

Стаття 23. Фінанси

(1) [Бюджет]

(а) Союз має бюджет.

(б) Бюджет Союзу включає надходження і витрати виключно Союзу і його внесок в бюджет витрат, спільних для Союзів, адміністративні функції яких виконує Організація.

(с) Витрати, які не є виключно витратами Союзу, а також стосуються одного або декількох інших Союзів, адміністративні функції яких виконує Організація, вважаються спільними витратами Союзів. Частина Союзу в цих спільних витратах відповідає його заінтересованості в даних витратах.

(2) [Координація з бюджетами інших Союзів]

Бюджет Союзу складається з урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністративні функції яких виконує Організація.

(3) [Джерела фінансування бюджету]

Бюджет Союзу фінансується з таких джерел:

(і) мита у зв'язку з міжнародною реєстрацією;

(ii) зборів і платежів за послуги, що стосуються Союзу, і які надаються Міжнародним бюро;

(iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосуються Союзу, або надходжень за рахунок роялті;

(iv) дарів, успадкованих коштів і субсидій;

(v) ренти, процентів і різних інших доходів.

(4) [Встановлення розміру мита і зборів; рівень бюджету]

(а) Розмір мита, передбаченого в пункті (3)(і), встановлюється Асамблеєю на пропозицію Генерального директора. Збори, передбачені в пункті (3)(ii), встановлюються Генеральним директором і, до їх схвалення на наступній сесії Асамблеї, застосовуються на тимчасовій основі.

(б) Розмір мита, передбаченого в пункті (3)(і), встановлюється таким чином, щоб прибутки Союзу, які отримуються за рахунок мита та інших джерел, були принаймні достатніми для покриття всіх видатків Міжнародного бюро стосовно Союзу.

(с) Якщо бюджет не прийнято до початку нового фінансового періоду, то у відповідності з фінансовим регламентом використовується бюджет на рівні минулого року.

(5) [Фонд обігових коштів]

Союз має Фонд обігових коштів, який складається за рахунок надлишку надходжень і, якщо такий надлишок не є достатнім, з разового платежу, який здійснюється кожним членом Союзу. Якщо фонду обігових коштів невістачає, Асамблея вирішує питання про його збільшення. Розмір разового платежу і умови сплати визначаються Асамблеєю на пропозицію Генерального директора.

(6) [Авансування приймаючою державою]

(а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з державою, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що

у випадках, коли фонд обігових коштів виявляється недостатнім, така держава надає аванси. Суми цих авансів і умови, на яких вони надаються, у кожному випадку є предметом окремих угод між такою державою і Організацією.

(б) Як держава, згадана у підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація вступає в силу через три роки після закінчення року, в якому було зроблено повідомлення.

(7) [Ревізія рахунків]

Ревізія рахунків здійснюється одним або декількома державами-членами Союзу або зовнішніми ревизорами, як передбачено в фінансовому регламенті. Вони призначаються, за їх згоди, Асамблеєю.

Стаття 24. Інструкція

(1) [Сфера регулювання]

(2) Інструкція регулює порядок застосування цього Акта. Зокрема, Інструкція включає положення щодо:

(3) (і) вимог, регулювання яких цей Акт спеціально «приписує в Інструкції»;

(4) (ii) інших подробиць щодо положень цього Акта або будь-яких подробиць, корисних для їхнього застосування;

(5) (iii) будь-яких адміністративних вимог, питань або процедур.

(6) (2) [Поправки до деяких положень Інструкції]

(7) (а) В Інструкції може зазначатися, що в деякі положення Інструкції поправки можуть вноситися тільки одноголосним рішенням або більшістю в чотири п'ятих.

(8) (б) Для того, щоб вимога одноголосності або більшості в чотирі п'ятих не розповсюджувалось в майбутньому на внесення поправок в будь-яке положення Інструкції, вимагатиметься одноголосне рішення.

(9) (с) Для того, щоб вимоги одноголосності або більшості в чотири п'ятих розповсюджувалось в майбутньому на внесення поправок в будь-яке положення Інструкції, вимагатиметься більшість в чотири п'ятих.

(10) (3) [Розбіжність між цим Актом та Інструкцією]

(11) У випадку розбіжності між положеннями цього Акта і положеннями Інструкції, застосовуються положення Акта.

Глава III

ПЕРЕГЛЯД І ВНЕСЕННЯ ПОПРАВОК

Стаття 25. Перегляд цього Акта

(12) (1) [Конференція по перегляду]

(13) Цей Акт може бути переглянутий конференцією Договірних сторін.

(14) (2) [Перегляд деяких Статей або внесення в них поправок]

(15) Поправки до Статей 21, 22, 23 і 26 можуть бути внесені або конференцією по перегляду, або Асамблеєю у відповідності з положеннями Статті 26.

Стаття 26. Внесення Асамблеєю поправок до деяких Статей

(16) (1) [Пропозиції про внесення поправок]

(17) (a) Пропозиції про внесення Асамблеєю поправок до Статей 21, 22, 23 і в цю Статтю можуть бути висунуті будь-якою Договірною стороною або Генеральним директором.

(18) (b) Такі пропозиції Генеральний директор розсилає Договірним сторонам принаймні за 6 місяців до їх розгляду Асамблеєю.

(19) (2) [Більшість, що вимагається при голосуванні]

(20) Прийняття Асамблеєю будь-яких поправок до Статей, згаданих у пункті (1), вимагає більшості в три четвертих голосів, за винятком будь-яких поправок до Статті 21 або до цього пункту, для прийняття яких вимагається більшість в чотири п'ятих голосів.

(21) (3) [Набрання чинності]

(22) (a) За винятком випадків, коли застосовується пункт (2), будь-яка поправка до Статей, перелічених в пункті (1), набирає чинності через місяць після отримання Генеральним директором письмового повідомлення про прийняття, здійсненого у відповідності до приписаного порядку кожного з Договірних сторін, від трьох четвертих всіх Договірних сторін, які на момент прийняття поправки були членами Асамблеї і мали право голосу по даній поправці.

(23) (b) Будь-яка поправка до Статті 21(3) або (4), або до цього підпункту не набирає чинності, якщо протягом шести місяців від дати її прийняття Асамблеєю будь-яка Договірна сторона повідомить Генеральному директору про те, що вона не пов'язана такою поправкою.

(24) (c) Будь-яка поправка, яка набирає чинності у відповідності з положенням цього пункту, є обов'язковою для всіх держав і міждержавних організацій, які є Договірними сторонами на момент вступу цієї поправки в силу, або які стають Договірними сторонами на пізнішу дату.

Глава IV

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 27. Участь у цьому Акті

(25) (1) [Умови участі в Акті]

(26) З урахуванням пунктів (2) і (3) і Статті 28:

(27) (i) будь-яка держава-член Організації може підписати цей Акт і стати його учасником;

(28) (ii) *будь-яка міжурядова організація, що має Відомство, у якому може бути отримана охорона промислових зразків, що діє на території, на якій застосовується договір, що засновує цю міжурядову організацію, може підписати цей Акт і стати його учасницею, за умови, що принаймні одна з держав-членів цієї міжурядової організації є членом Організації, і за умови, що таке Відомство не є об'єктом повідомлення, зробленого у відповідності зі Статтею 19.*

(29) (2) *[Ратифікація або приєднання]*

(30) *Будь-яка держава або міжурядова організація, згадана в пункті (1), може здати на зберігання:*

(31) (i) *ратифікаційну грамоту, якщо вона підписала цей Акт;*

(32) (ii) *акт про приєднання, якщо вона не підписала цей Акт.*

(33) (3) *[Дата здачі на зберігання]*

(34) (a) *З урахуванням підпунктів (b)–(d), датою здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання вважається дата, на яку був зданий на зберігання відповідний документ.*

(35) (b) *Датою здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або акта про приєднання будь-якої держави, стосовно якої охорона промислових зразків може бути отримана тільки через Відомство, яке має міжурядову організацію, членом якої є ця держава, є дата, на яку зданий на зберігання відповідний документ цієї міжурядової організації, якщо ця дата є пізнішою дати, на яку документ цієї держави був зданий на зберігання.*

(36) (c) *Датою здачі на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого акта про приєднання, що містить повідомлення або супроводжується повідомленням, згаданим у Статті 19, вважається дата, на яку зданий на зберігання останній із документів держав-членів групи держав, що зробили відповідне повідомлення.*

(37) (d) *Будь-яка ратифікаційна грамота або акт про приєднання держави може містити заяву або супроводжуватися заявою, у якій цей документ вважається зданим на зберігання за умови, що також зданий на зберігання документ однієї іншої держави або однієї міжурядової організації, або здані на зберігання документи двох інших держав, або документи однієї держави й однієї міжурядової організації, що мають право стати учасником цього Акта, із зазначенням їхніх назв. Документ, що містить таку заяву чи супроводжується нею, розглядається як зданий на зберігання від дати, на яку виконана умова, зазначена в заяві. Проте, якщо будь-який документ, зазначений в заяві, у свою чергу, містить заяву такого роду або супроводжується нею, такий документ вважається зданим на зберігання від дати, на яку виконана умова, зазначена в останній заяві.*

(38) (e) *Будь-яка заява, зроблена відповідно до пункту (d), у будь-який час може бути відкликана цілком або частково. Будь-яке таке*

відкликання набирає сили з дати одержання відповідного повідомлення Генеральним директором.

Стаття 28. Дата вступу в силу ратифікацій і приєднань

(39) (1) [Документи, прийняті до уваги]

(40) Для цілей цієї Статті до уваги приймаються тільки ратифікаційні грамоти або акти про приєднання, здані на зберігання державами або міжурядовими організаціями, згаданими в Статті 27(1), і мають дату здачі на зберігання у відповідності зі Статтею 27(3).

(41) (2) [Вступ у силу цього Акта]

(42) Цей Акт набирає сили через три місяця після здачі на зберігання ратифікаційних грамот або актів про приєднання шістьма державами, за умови, що відповідно до самих останніх щорічних статистичних даних, зібраних Міжнародним бюро, принаймні три із цих держав задовольняють хоча б одній з таких умов:

(43) (i) у відповідній державі або стосовно неї були подані щонайменше 3000 заявок на охорону промислових зразків; або

(44) (ii) у відповідній державі або стосовно неї жителями яких-небудь інших держав було подано щонайменше 1000 заявок на охорону промислових зразків.

(45) (3) [Вступ у силу ратифікацій і приєднань]

(46) (a) Будь-яка держава або міжурядова організація, що здали на зберігання ратифікаційну грамоту або акт про приєднання за три місяці до дати вступу в силу цього Акта, стають пов'язаними його положеннями від дати вступу в силу цього Акта.

(47) (b) Будь-яка інша держава або міжурядова організація стають пов'язаними цим Актом через три місяці від дати, на яку вони здали на зберігання свою ратифікаційну грамоту або акт про приєднання, або на більш пізню дату, зазначену у відповідному документі.

Стаття 29. Заборона робити застереження

(48) Ніякі застереження до цього Акта не допускаються.

Стаття 30. Заяви Договірних сторін

(49) (1) [Коли можна робити заяви]

(50) Будь-яка заява у відповідності зі Статтями 4(1)(b), 5(2)(a), 7(2), 11(1), 13(1), 14(3), 16(2) або 17(3), може бути зроблена:

(51) (i) під час здачі на зберігання якогось документа, згаданого в Статті 27(2), — у цьому випадку заява набирає сили від дати, на яку держава, що зробила таку заяву, або міжурядова організація стає пов'язаною цим Актом;

(ii) після здачі на зберігання якогось документа, згаданого в Статті 27(2), — у цьому випадку заява набирає сили через три місяця від дати

його одержання Генеральним директором або з будь-якої іншої більш пізньої дати, зазначеної в заяві, але застосовується тільки стосовно будь-якої міжнародної реєстрації, дата міжнародної реєстрації якої припадає на ту ж або більш пізню дату, що і дата вступу в силу заяви.

(52) (2) [Заяви держав, що мають єдине Відомство]

(53) Незважаючи на пункт (1), будь-яка згадана в цьому пункті заява, зроблена державою, що, разом з іншою державою або іншими державами, повідомила Генерального директора у відповідності зі Статтею 19(1) про те, що єдине Відомство заміняє їхні національні Відомства, набирає сили тільки в тому випадку, якщо ця інша держава зробить або ці інші держави зроблять відповідну заяву або відповідні заяви.

(54) (3) [Відкликання заяв]

(55) Будь-яка заява, згадана в пункті (1), може бути відкликана в будь-який час шляхом направлення повідомлення Генеральному директору. Таке відкликання набирає сили або через три місяці від дати одержання Генеральним директором повідомлення, або з будь-якої іншої більш пізньої дати, зазначеної в повідомленні. У випадку повідомлення, що робиться у відповідності зі Статтею 7(2), дія відкликання не поширюється на міжнародні заявки, подані до вступу в силу вищезгаданого відкликання.

Стаття 31. Застосовність Актів 1934 р. і 1960 р.

(56) (1) [Відношення між державами, що є учасниками як цього Акта, так і Актів 1934 р. або 1960 р.]

(57) До взаємовідносин держав, що є учасниками як цього Акта, так і Акта 1934 р. або Акта 1960 р., застосовується тільки цей Акт. Проте в тому, що стосується промислових зразків, депонованих у Міжнародному бюро до дати, з якої цей Акт стає застосовним до взаємовідносин цих держав, останні у своїх взаємовідносинах застосовують, у залежності від випадку, Акт 1934 р. або Акт 1960 р.

(58) (2) [Відносини між державами, що є учасниками як цього Акта, так і Актів 1934 р. або 1960 р., і державами, що є учасниками Актів 1934 р. або 1960 р., але не є учасниками цього Акта]

(59) (a) Будь-яка держава-учасниця як цього Акта, так і Акта 1934 р., продовжує застосовувати Акт 1934 р. у своїх стосунках із державами, що є учасниками Акта 1934 р., але не є учасниками Акта 1960 р. або цього Акта.

(60) (b) Будь-яка держава, що є учасником як цього Акта, так і Акта 1960 р., продовжує застосовувати Акт 1960 р. у своїх стосунках з державами, що є учасниками Акта 1960 р., але не є учасниками цього Акта.

Стаття 32. Денонсація цього Акта

(61) (1) [Повідомлення]

(62) Будь-яка Договірна сторона може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, направленого Генеральному директору.

(63) (2) *[Дата вступу в силу]*

(64) Денонсація набирає сили через рік від дати одержання повідомлення Генеральним директором або з будь-якої більш пізньої дати, зазначеної в повідомленні. Денонсація не торкається застосування цього Акта до будь-якої міжнародної заявки, що знаходиться на розгляді, і будь-якої міжнародної реєстрації, що діє стосовно Договірної сторони, що денонсує, на дату вступу денонсації в силу.

Стаття 33. Мови цього Акта; підписання

(65) (1) *[Справжні тексти; офіційні тексти]*

(66) (a) *Цей Акт підписується в одному примірнику англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами, причому всі тексти цілком автентичні.*

(67) (b) *Офіційні тексти розробляються Генеральним директором після консультацій із зацікавленими урядами на таких інших мовах, які визначить Асамблея.*

(68) (2) *[Термін для підписання] Цей Акт відкритий для підписання в штаб-квартирі Організації протягом одного року після його прийняття.*

Стаття 34. Депозитарій

(69) Генеральний директор є депозитарієм цього Акта.

УГОДИ ПРО КЛАСИФІКАЦІЇ

ЗАКОН УКРАЇНИ Про приєднання України до Страсбурзької угоди про Міжнародну патентну класифікацію

№ 683–VI від 17.12.2008 року
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 15, ст. 199)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Страсбурзької угоди про Міжнародну патентну класифікацію, підписаної 24 березня 1971 року, зі змінами від 28 вересня 1979 року (додається).

Президент України

В. ЮЩЕНКО

СТРАСБУРЗЬКА УГОДА ПРО МІЖНАРОДНУ ПАТЕНТНУ КЛАСИФІКАЦІЮ

*(від 24 березня 1971 року, зі змінами
від 28 вересня 1979 року)*

Про приєднання до Угоди див. Закон № 683–VI від 17.12.2008

Офіційний переклад

Договірні Сторони,

уважаючи, що загальне прийняття єдиної системи класифікації патентів, авторських свідоцтв, корисних моделей і свідоцтв про корисність відповідає загальним інтересам і є доречним для встановлення більш тісного міжнародного співробітництва у сфері промислової власності та сприяння гармонізації національного законодавства в цій сфері;

визнаючи важливість Європейської конвенції про міжнародну класифікацію патентів на винаходи від 19 грудня 1954 року, відповідно до якої Рада Європи створила Міжнародну класифікацію патентів на винаходи;

ураховуючи загальну цінність цієї Класифікації та її важливість для всіх країн — учасниць Паризької конвенції про охорону промислової власності;

ураховуючи важливість цієї Класифікації для країн, що розвиваються, яка надає їм більш легкий доступ до постійно зростаючого обсягу сучасних технологій;

ураховуючи статтю 19 Паризької конвенції про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року, переглянутої в Брюсселі 14 грудня 1900 року, у Вашингтоні 2 червня 1911 року, у Гаазі 6 листопада 1925 року, у Лондоні 2 червня 1934 року, у Лісабоні 31 жовтня 1958 року та в Стокгольмі 14 липня 1967 року,

домовилися про таке:

Стаття 1. Створення Спеціального союзу. Прийняття Міжнародної класифікації

Країни, до яких застосовується ця Угода, створюють Спеціальний союз і приймають загальну класифікацію патентів на винаходи, авторських свідоцтв, корисних моделей і свідоцтв про корисність, що має назву «Міжнародна патентна класифікація» (далі — Класифікація).

Стаття 2. Визначення Класифікації

1.

а) Класифікація включає:

i) текст, установлений відповідно до положень Європейської конвенції про Міжнародну класифікацію патентів на винаходи від 19 грудня 1954 року (далі — Європейська конвенція), який набрав чинності та був опублікований Генеральним Секретарем Ради Європи 1 вересня 1968 року;

ii) зміни, які набрали чинності відповідно до пункту 2 статті 2 Європейської конвенції до набрання чинності цією Угодою;

iii) зміни, унесені після цього відповідно до статті 5, які набирають чинності відповідно до положень статті 6.

b) Довідник та примітки, включені до тексту Класифікації, є її невід'ємною частиною.

2.

a) Текст, про який ідеться в параграфі «i» підпункту «a» пункту 1, міститься у двох автентичних примірниках, кожний англійською та французькою мовами, зданих на зберігання на день, коли цю Угоду відкрито до підписання, один примірник — Генеральному секретарю Ради Європи, а інший — Генеральному директору Всесвітньої організації інтелектуальної власності, заснованої Конвенцією від 14 липня 1967 року (далі — відповідно Генеральний директор та Організація).

b) Зміни, про які йдеться в параграфі «ii» підпункту «a» пункту 1, здаються на зберігання у двох автентичних примірниках, кожний англійською і французькою мовами, один примірник — Генеральному секретарю Ради Європи та інший — Генеральному директору.

с) Зміни, про які йдеться у параграфі «iii» підпункту «а» пункту 1, здаються на зберігання Генеральному директору лише в одному автентичному примірнику англійською і французькою мовами.

Стаття 3. Мови Класифікації

1. Класифікація створюється англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичні.

2. Офіційні тексти Класифікації німецькою, японською, португальською, російською, іспанською та іншими мовами, які може визначити Асамблея, згадана в статті 7, подаються Міжнародним бюро Організації (далі — Міжнародне бюро), проводячи консультації із заінтересованими урядами та на підставі перекладів, наданих цими урядами або з використанням будь-яких інших засобів, які не призводять до фінансових наслідків для бюджету Спеціального союзу чи для Організації.

Стаття 4. Використання Класифікації

1. Класифікація має виключно адміністративний характер.

2. Кожна країна Спеціального союзу має право використовувати Класифікацію або як основну, або як допоміжну систему.

3. Компетентні органи країн Спеціального союзу включають:

i) до патентів, авторських свідоцтв, корисних моделей і свідоцтв про корисність, які видаються цими органами та до відповідних заявок, які ними опубліковуються чи лише викладаються для загального ознайомлення, та

ii) до повідомлень про опублікування або викладення документів, згаданих в підпункті «i», які розміщуються в офіційних виданнях, повні індекси Класифікації, застосовані до винаходу, якого стосується документ, згаданий в підпункті «i».

4. Підписуючи цю Угоду або здаючи на зберігання ратифікаційну грамоту чи документ про приєднання:

i) будь-яка країна може зробити заяву про те, що вона не бере на себе зобов'язання включати індекси стосовно груп чи підгруп Класифікації до згаданих у пункті 3 заявок, які були лише викладені для загального ознайомлення, а також до повідомлень стосовно цих заявок, та

ii) будь-яка країна, яка не проводить експертизи на новизну (не відкладену чи відкладену), і в якій процедура видачі патентів або інших видів охорони не передбачає проведення пошуку для визначення рівня техніки, може заявити, що вона не бере на себе зобов'язання включати індекси, які стосуються груп та підгруп Класифікації, до згаданих у пункті 3 документів і повідомлень. Якщо ці обставини існують лише стосовно певних видів охорони чи певних сфер технології, відповідна країна може зробити зазначену заяву лише в межах цих застосовних обставин.

5. Індекси Класифікації, перед якими розміщено слова «Міжнародна патентна класифікація» або їхня аббревіатура, визначена Комітетом експертів, про який ідеться в статті 5, друкуються жирним шрифтом чи таким чином, щоб вони були чітко видимі в заголовку кожного документа, про який ідеться в підпункті «і» пункту 3, до якого вони повинні бути включені.

6. Якщо будь-яка країна Спеціального союзу доручає видачу патентів міжурядовому органowi, вона вживає всіх можливих заходів для забезпечення використання зазначеним органом Класифікації відповідно до цієї статті.

Стаття 5. Комітет експертів

1. Засновується Комітет експертів, в якому представлено кожену країну Спеціального союзу.

а) Генеральний директор запрошує міжурядові організації, що спеціалізуються в патентній сфері, в яких принаймні одна з країн-членів є стороною цієї Угоди, бути представленими спостерігачами на засіданнях Комітету експертів.

б) Генеральний директор може та, якщо вимагає Комітет експертів, повинен запросити представників інших міжурядових та міжнародних неурядових організацій узяти участь в обговореннях, що становлять для них інтерес.

3. Комітет експертів:

i) змінює Класифікацію;

ii) надсилає рекомендації країнам Спеціального союзу для полегшення використання Класифікації та сприяння її однаковому застосуванню;

iii) сприяє розвитку міжнародного співробітництва стосовно рекласифікації документації, яка використовується для експертизи винаходів, беручи до уваги, зокрема, потреби країн, що розвиваються;

iv) уживає всіх інших заходів, які, не зумовлюючи фінансових наслідків для бюджету Спеціального союзу або для Організації, сприяють полегшенню застосування Класифікації країнами, що розвиваються;

v) має право створювати підкомітети й робочі групи.

4. Комітет експертів приймає свої правила процедури. Вони забезпечують можливість участі міжурядових організацій, про які йдеться у підпункті «а» пункті 2 та які можуть виконувати суттєвий обсяг роботи стосовно розвитку Класифікації на засіданнях підкомітетів та робочих груп.

5. Пропозиції стосовно змін до Класифікації можуть бути внесені компетентним органом будь-якої країни Спеціального союзу, Міжнародним бюро, будь-якою міжурядовою організацією, представленою в Комітеті експертів відповідно до підпункту «а» пункту 2, та будь-якою іншою організацією, якій Комітет експертів спеціально запропонував надати

такі пропозиції. Пропозиції передаються Міжнародному бюро, яке надає їх членам Комітету експертів і спостерігачам не пізніше, ніж за два місяці до засідання Комітету експертів, на якому зазначені пропозиції повинні бути розглянуті.

6.

а) Кожна країна — член Комітету експертів має один голос.

б) Рішення Комітету експертів ухвалюються простою більшістю голосів країн, які представлені та беруть участь у голосуванні.

с) Для ухвалення будь-якого рішення, що вважається однією п'ятою країн, які представлені та беруть участь у голосуванні, таким, що зумовлює зміни основної структури Класифікації чи викликає значний обсяг робіт стосовно рекласифікації, необхідна більшість у три четверті країн, які представлені та беруть участь у голосуванні.

д) Голоси тих, що утрималися від голосування, не зараховуються.

Стаття 6. Повідомлення, набрання чинності й публікація змін та інших рішень

1. Кожне рішення Комітету експертів стосовно прийняття змін до Класифікації та рекомендацій Комітету експертів Міжнародне бюро повідомляє компетентним органам країн Спеціального союзу. Зміни набирають чинності через шість місяців з дати надіслання повідомлення.

2. Міжнародне бюро вносить зміни, які набрали чинності, до Класифікації. Повідомлення стосовно зміни публікуються в періодичних виданнях, які можуть бути визначені Асамблеєю, про яку йдеться в статті 7.

Стаття 7. Асамблея Спеціального союзу

1.

а) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн Спеціального союзу.

б) Уряд кожної країни Спеціального союзу представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

с) Будь-яка міжурядова організація, про яку йдеться в підпункті «а» пункту 2 статті 5, може бути представлена спостерігачем на засіданнях Асамблеї та, якщо Асамблея так вирішує, у комітетах або робочих групах, які можуть бути створені Асамблеєю.

д) Витрати кожної делегації несе уряд, який її призначив.

2.

а) З урахуванням положень статті 5, Асамблея:

i) розглядає всі питання стосовно збереження і розвитку Спеціального союзу та використання цієї Угоди;

ii) дає Міжнародному бюро директиви стосовно підготовки конференцій з перегляду;

iii) розглядає та схвалює звіти й діяльність Генерального директора стосовно Спеціального союзу та дає йому всі необхідні вказівки з питань, що входять до компетенції Спеціального союзу;

iv) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу та затверджує його фінансові звіти;

v) приймає фінансові правила Спеціального союзу;

vi) ухвалює рішення про створення офіційних текстів Класифікації мовами іншими ніж англійська, французька та мовами, зазначеними у переліку пункту 2 статті 3;

vii) створює такі комітети й робочі групи, які вважає необхідними для досягнення цілей Спеціального союзу;

viii) визначає, з урахуванням підпункту «в» пункту 1, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові й міжнародні неурядові організації повинні бути допущені як спостерігачі на її засідання та на засідання будь-якого комітету чи робочої групи, створених нею;

ix) здійснює будь-яку іншу відповідну діяльність, спрямовану на досягнення цілей Спеціального союзу;

x) виконує інші функції, що є необхідними згідно із цією Угодою.

b) Стосовно питань, що становлять інтерес також для інших союзів, адміністративні функції яких виконує Організація, Асамблея ухвалює рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

3.

a) Кожна країна — член Асамблеї має один голос.

b) Половина країн — членів Асамблеї складає кворум.

c) За відсутності кворуму Асамблея може ухвалювати рішення, проте, за винятком рішень стосовно власної процедури, усі такі рішення набирають чинності лише, якщо виконано викладені нижче умови. Міжнародне бюро надсилає зазначені рішення країнам — членам Асамблеї, які не були представлені, та пропонує їм письмово повідомити в тримісячний строк з дати надіслання рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або чи утримуються від голосування. Якщо із закінченням цього строку кількість країн, які таким чином проголосували або повідомили, що вони утрималися від голосування, досягне кількості країн, якої бракувало для досягнення кворуму на засіданні, такі рішення набирають чинності за умови, що водночас необхідна більшість усе ще існує.

d) З урахуванням положень пункту 2 статті 11 для ухвалення рішень Асамблеї необхідна більшість у дві третини поданих голосів.

e) Голоси тих, що утрималися від голосування не враховуються.

f) Делегат може представляти лише одну країну й голосувати лише від її імені.

4.

а) Асамблея збирається на чергову сесію один раз кожного другого календарного року за скликанням Генерального директора і, за відсутності виключних обставин, у той самий час і в тому самому місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

б) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором на вимогу однієї чверті країн — членів Асамблеї.

с) Порядок денний кожної сесії готує Генеральний директор.

5. Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 8. Міжнародне бюро

1.

а) Адміністративні завдання, що стосуються Спеціального союзу, виконуються Міжнародним бюро.

б) Зокрема Міжнародне бюро готує засідання та забезпечує роботу Секретаріату Асамблеї, Комітету експертів і інших комітетів чи робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів.

с) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу й представляє Спеціальний союз.

2. Генеральний директор та будь-який призначений ним штатний працівник беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Комітету експертів і таких інших комітетів чи робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів. Генеральний директор або призначений ним штатний співробітник за найманою посадою є секретарем цих органів.

3.

а) Міжнародне бюро відповідно до директив Асамблеї готує конференції з перегляду.

б) Міжнародне бюро може проводити консультації з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями стосовно підготовки конференцій з перегляду.

с) Генеральний директор та призначені ним особи беруть участь без права голосу в обговореннях на конференціях з перегляду.

4. Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 9. Фінанси

1.

а) Спеціальний союз має бюджет.

б) Бюджет Спеціального союзу складається з доходів і витрат власне Спеціального союзу, його внеску до бюджету спільних витрат союзів та, якщо необхідно, сум, відрхованих до бюджету Конференції Організації.

с) Витрати, що не можуть бути віднесені виключно до Спеціального союзу, а також чи більш ніж одного інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, уважаються спільними витратами союзів. Частка Спеціального союзу в таких спільних витратах повинна бути пропорційною інтересові Спеціального союзу в цих витратах.

2. Бюджет Спеціального союзу створюється з належним урахуванням вимог координації з бюджетами інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація.

3. Бюджет Спеціального союзу фінансується з таких джерел:

- i) внесків країн Спеціального союзу;
- ii) зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро стосовно Спеціального союзу;
- iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу, або роялті стосовно цих публікацій;
- iv) дарунків, спадщини і субсидій;
- v) оренди, відсотків та інших різноманітних доходів.

4.

a) Для визначення свого внеску, про який ідеться в підпункті «i» пункту 3, кожна країна Спеціального союзу належить до того самого класу, до якого вона належить у Паризькому союзі з охорони промислової власності, і сплачує свій річний внесок на основі тієї самої кількості одиниць, яку встановлено для такого класу в цьому союзі.

b) Річний внесок кожної країни Спеціального союзу повинен бути в обсязі, який відноситься до загальної суми, що повинна бути внесена до бюджету Спеціального союзу всіма країнами, так як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.

с) Внески сплачуються до 1 січня кожного року.

d) Країна, в якій є заборгованість стосовно сплати внесків, не може здійснювати свого права на голосування в будь-якому органі Спеціального союзу, якщо розмір її заборгованості дорівнює чи перевищує розмір внесків за два повні попередні роки. Проте будь-який орган Спеціального союзу може дозволити такій країні продовжувати здійснювати її право на голосування в цьому органі, якщо та доти, доки він переконаний, що прострочення платежу викликано виключними та невідворотними обставинами.

e) Якщо бюджет не прийнято до початку нового фінансового періоду, то діє бюджет на рівні попереднього року, передбачений у фінансових правилах.

5. Розмір зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро у зв'язку зі Спеціальним союзом, устанавлюється Генеральним директором і повідомляється Асамблеї.

6.

а) Спеціальний союз має фонд обігових коштів, який складається з разового платежу, здійсненого кожною країною Спеціального союзу. Якщо фонд стає не достатнім, то Асамблея вирішує питання про його збільшення.

б) Розмір початкового платежу кожної країни до зазначеного фонду або її участь у збільшенні цього фонду є пропорційними внеску цієї країни за рік, в якому фонд створено або ухвалено рішення про його збільшення.

с) Пропорція й умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора після заслуховування нею думки Координаційного комітету Організації.

7. а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що щоразу, коли фонд обігових коштів є не достатнім, така країна надає аванси. Щоразу розмір цих авансів й умови, на яких вони надаються, є предметом окремих угод між такою країною та Організацією.

б) Країна, про яку йдеться в підпункті «а» й Організація мають право зняти за допомогою письмового повідомлення зобов'язання про надання авансів. Зняття зобов'язань набирає чинності через три роки після закінчення року, в якому було надіслано повідомлення.

8. Аудит рахунків здійснюється однією чи кількома країнами Спеціального союзу або зовнішніми аудиторами, які передбачені фінансовими правилами. За їхньою згодою їх призначає Асамблея.

Стаття 10. Перегляд Угоди

1. Ця Угода час від часу може бути переглянута на спеціальній конференції країн Спеціального союзу.

2. Питання про скликання будь-якої конференції з перегляду вирішує Асамблея.

3. До статей 7, 8, 9 і 11 можуть бути внесені зміни або конференцією з перегляду, або відповідно до положень статті 11.

Стаття 11. Унесення змін до деяких положень Угоди

1. Пропозиції про внесення змін до статей 7, 8, 9 і цієї статті можуть бути внесені будь-якою країною Спеціального союзу або Генеральним директором. Такі пропозиції Генеральний директор надсилає країнам Спеціального союзу принаймні за шість місяців до їхнього розгляду Асамблеєю.

2. Зміни до статей, про які йдеться у пункті 1, приймаються Асамблеєю. Для прийняття необхідно три чверті поданих голосів за умови, що для внесення будь-якої зміни до статті 7 й цього пункту необхідно чотири п'ятих поданих голосів.

3.

а) Унесення будь-яких змін до статей, про які йдеться в пункті 1, набирає чинності через один місяць після того, як Генеральний директор на час прийняття змін одержав від трьох чвертей країн — членів Спеціального союзу письмові повідомлення про її прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної країни.

б) Будь-які прийняті таким чином зміни до зазначених статей є обов'язковими для всіх країн — членами Спеціального союзу на час набрання чинності змінами за умови, що будь-яка зміна, що збільшує фінансові зобов'язання країн Спеціального союзу, є обов'язковою тільки для країн, які повідомили про прийняття ними такої зміни.

с) Будь-яка зміна, прийнята відповідно до положень підпункту «а», є обов'язковою для всіх країн, які стали членами Спеціального союзу після дня, в який зміна набрала чинності відповідно до положень підпункту «а».

Стаття 12. Набуття статусу сторони Угоди

1. Будь-яка країна — сторона Паризької конвенції про охорону промислової власності може стати стороною цієї Угоди шляхом:

i) підписання з подальшою задачею на зберігання ратифікаційної грамоти або

ii) здачі на зберігання документа про приєднання.

2. Ратифікаційні грамоти або документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

3. До цієї Угоди застосовуються положення статті 24 Стокгольмського акта Паризької конвенції про охорону промислової власності.

4. Пункт 3 жодним чином не тлумачиться як такий, що містить визнання або мовчазне визнання країною Спеціального союзу фактичного становища стосовно території, до якої ця Угода застосовується іншою країною на підставі зазначеного пункту.

Стаття 13. Набрання чинності Угодою

1.

а) Ця Угода набирає чинності через один рік після здачі на зберігання ратифікаційних грамот або документів про приєднання:

i) двома третинами країн — учасниць Європейської конвенції в день, в який ця Угода відкрита до підписання, а також

ii) трьома країнами — учасницями Паризької конвенції про охорону промислової власності, які не були раніше учасницями Європейської конвенції та принаймні одна з яких є країною, де відповідно до останніх річних статистичних даних, опублікованих Міжнародним бюро на день здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про приєднання, подано більш ніж 40 000 заявок на патенти або на авторські свідоцтва.

б) Стосовно будь-якої країни, іншої, ніж ті, для яких ця Угода набирає чинності відповідно до підпункту «а», Угода набирає чинності через один рік після дати, на яку Генеральний директор зробив повідомлення про її ратифікацію або приєднання цієї країни, якщо в ратифікаційній грамоті або в документі про приєднання не зазначено більш пізньої дати. В останньому випадку ця Угода набирає чинності стосовно цієї країни із зазначеної таким чином дати.

с) Країни — учасниці Європейської конвенції, які ратифікують цю Угоду або приєднуються до неї, зобов'язані денонсувати зазначену конвенцію не пізніше, ніж в день, в який ця Угода набирає чинності стосовно цих країн.

2. Ратифікація або приєднання автоматично спричиняють прийняття всіх умов цієї Угоди та доступ до всіх її переваг.

Стаття 14. Строк чинності Угоди

Ця Угода має такий самий строк чинності, що й Паризька конвенція про охорону промислової власності.

Стаття 15. Денонсація

1. Будь-яка країна Спеціального союзу може денонсувати цю Угоду шляхом надіслання повідомлення Генеральному директору.

2. Денонсація набирає чинності через один рік з дня одержання повідомлення Генеральним директором.

3. Право денонсації, передбачене цією статтею, не може бути здійснене будь-якою країною до закінчення п'яти років з дати, з якої країна стала членом Спеціального союзу.

Стаття 16. Підписання, мови, повідомлення, функції депозитарію

1.

а) Ця Угода підписується в одному примірнику англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичні.

б) Ця Угода залишається відкритою до підписання у Страсбурзі до 30 вересня 1971 року.

с) Оригінал цієї Угоди після закриття її для підписання здається на зберігання Генеральному директору.

2. Офіційні тексти створюються Генеральним директором після консультації із заінтересованими урядами німецькою, японською, португальською, російською, іспанською, а також іншими мовами, які може визначити Асамблея.

3.

а) Генеральний Директор передає завірені ним дві копії підписаного тексту цієї Угоди урядам країн, які її підписали, та, на запит, урядові

будь-якої іншої країни. Генеральний директор передає також завірену ним копію Генеральному секретарю Ради Європи.

б) Генеральний директор передає завірені ним дві копії будь-якої зміни до цієї Угоди урядам усіх країн Спеціального союзу та, на запит, урядові будь-якої іншої країни. Генеральний директор передає також завірену ним копію Генеральному секретарю Ради Європи.

с) Генеральний директор надає, на запит, урядові будь-якої країни, яка підписала цю Угоду чи приєдналася до неї, завірену ним копію Класифікації англійською або французькою мовами.

4. Генеральний директор реєструє цю Угоду в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

5. Генеральний директор повідомляє урядам усіх країн — учасниць Паризької конвенції про охорону промислової власності та Генеральному секретаріатові Ради Європи про:

- i) підписання;
- ii) здачу на зберігання ратифікаційних грамот або документів про приєднання;
- iii) дату набрання чинності цією Угодою;
- iv) заяви стосовно використання Класифікації;
- v) прийняття змін до цієї Угоди;
- vi) дати, на які такі зміни набирають чинності;
- vii) отримані денонсації.

Стаття 17. Перехідні положення

1. Протягом двох років після набрання чинності цією Угодою, країни — учасниці Європейської конвенції, які ще не є членами Спеціального союзу, можуть користуватися, якщо вони цього бажають, такими самими правами в Комітеті експертів, як і члени Спеціального союзу.

2. Протягом трьох років після закінчення періоду, про який йдеться в пункті 1, країни, зазначені в цьому пункті, можуть бути представлені спостерігачами на засіданнях Комітетів експертів та, якщо зазначений Комітет так вирішує, у будь-якому підкомітеті чи робочій групі, створених ним. Протягом цього самого періоду вони можуть подавати пропозиції стосовно внесення змін до Класифікації відповідно до пункту 5 статті 5, та їм повідомляється про рішення та рекомендації Комітету експертів відповідно до пункту 1 статті 6.

3. Протягом п'яти років після набрання чинності цією Угодою країни — учасниці Європейської конвенції, які ще не є членами Спеціального союзу, можуть бути представлені спостерігачами на засіданнях Асамблеї і, якщо Асамблея так вирішує, у будь-якому комітеті чи робочій групі, створених нею.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про приєднання України до Ніщцької угоди
про Міжнародну класифікацію товарів
і послуг для реєстрації знаків

№ 1762–III від 1.06. 2000 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 35, ст. 284)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Ніщцької угоди про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків, прийнятої 15 червня 1957 року та зміненої 28 вересня 1979 року.

Голова Верховної Ради України

І. ПЛЮЩ

НІЩЦЬКА УГОДА
ПРО МІЖНАРОДНУ КЛАСИФІКАЦІЮ ТОВАРІВ
І ПОСЛУГ ДЛЯ РЕЄСТРАЦІЇ ЗНАКІВ

*(від 15 червня 1957 р., переглянута в Стокгольмі 14 липня 1967 р.
і в Женеві 13 травня 1977 р. і змінена 28 вересня 1979 р.)*

Про приєднання до Угоди див. Закон № 1762–III від 01.06.2000

Стаття 1. Утворення Спеціального союзу; прийняття
Міжнародної класифікації; визначення і мови
Міжнародної класифікації

(1) Країни, до яких застосовується ця Угода, утворюють Спеціальний союз і приймають єдину класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків (далі — «Класифікація»).

(2) Класифікація складається:

(і) з переліку класів, який супроводжується, в разі потреби, поясненнями;

(ii) з алфавітного переліку товарів і послуг (далі — «алфавітний перелік») із зазначенням класу, до якого належить кожний товар або послуга.

(3) Класифікація включає:

(і) класифікацію, опубліковану в 1971 році Міжнародним бюро з охорони інтелектуальної власності (далі — «Міжнародне бюро»), згіданям у Конвенції, яка засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності; при цьому розуміється, що пояснення до переліку класів, включені в цю публікацію, розглядаються як тимчасові і як рекомендації доти, доки

пояснення до переліку класів не будуть розроблені Комітетом експертів, згаданим у статті 3;

(ii) поправки і доповнення, що набули чинності відповідно до статті 4(1) Ніццької угоди від 15 червня 1957 р. і Стокгольмського Акта від 14 липня 1967 року зазначеної Угоди, до набуття чинності цим Актом;

(iii) зміни, внесені згодом відповідно до статті 3 цього Акта, які набули чинності відповідно до статті 4(1) цього Акта.

(4) Класифікація розробляється англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичні.

(5) (a) Класифікація, згадана в пункті (3)(i), разом із тими поправками і доповненнями, згаданими в пункті 3 (ii), що набули чинності раніше дати, на яку цей Акт відкрито для підписання, міститься в одному автентичному примірнику французькою мовою, зданому на зберігання Генеральному директорові Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі — відповідно «Генеральний директор» і «Організація»). Поправки і доповнення, згадані в пункті (3)(ii), що набувають чинності після дати, на яку цей Акт відкрито для підписання, здаються також на зберігання Генеральному директорові в одному автентичному примірнику французькою мовою.

(b) Англійський варіант текстів, згаданих у підпункті (a), розробляється Комітетом експертів, згаданим у статті 3, у найкоротший строк після набуття чинності цим Актом. Його автентичний примірник здається на зберігання Генеральному директорові.

(c) Зміни, згадані в пункті 3(iii), здаються на зберігання Генеральному директорові в одному автентичному примірнику англійською і французькою мовами.

(6) Офіційні тексти Класифікації арабською, іспанською, італійською, німецькою, португальською, російською мовами, а також іншими мовами, які може визначити Асамблея, згадана в статті 5, розробляються Генеральним директором після консультації із зацікавленими урядами або на основі перекладу, наданого цими урядами, або з використанням інших засобів, що не викликають фінансових наслідків для бюджету Спеціального союзу або Організації.

(7) Алфавітний перелік містить після кожного зазначення товару або послуги порядковий номер, що відповідає мові, на якій він складений, і

(i) порядковий номер, який таке саме зазначення має в алфавітному переліку, складеному англійською мовою, якщо мова йде про алфавітний перелік, складений французькою мовою, і навпаки;

(ii) порядковий номер, який таке саме зазначення має в алфавітному переліку, складеному французькою мовою, або в алфавітному переліку, складеному англійською мовою, якщо мова йде про алфавітний перелік, складений відповідно до пункту (6).

Стаття 2. Юридичне значення і використання Класифікації

(1) *З урахуванням зобов'язань, що накладаються цією Угодою, Класифікація має в кожній з країн Спеціального союзу таке значення, яке надається їй у цій країні. Зокрема, Класифікація не зв'язує країни Спеціального союзу ні щодо визначення обсягу охорони знака, ні щодо визнання знаків обслуговування.*

(2) *Кожна країна Спеціального союзу лишає за собою право використовувати Класифікацію як основну або допоміжну систему.*

(3) *Компетентні відомства країн Спеціального союзу включають в офіційні документи та публікації про реєстрацію знаків номери класів Класифікації, до яких належать товари чи послуги, для яких реєструється знак.*

(4) *Факт включення будь-якого найменування в алфавітний перелік ніяким чином не впливає на права, що можуть існувати на це найменування.*

Стаття 3. Комітет експертів

(1) *Засновується Комітет експертів, у якому представлена кожна країна Спеціального союзу.*

(2) (a) *Генеральний директор може і, на прохання Комітету експертів, повинен запрошувати країни, які не є членами Спеціального союзу, але які є членами Організації або учасниками Паризької конвенції по охороні промислової власності, бути представленими на засіданнях Комітету експертів як спостерігачі.*

(b) *Генеральний директор запрошує міжурядові організації, що спеціалізуються в галузі знаків, членом яких є принаймні одна країна, що є країною Спеціального союзу, бути представленими як спостерігачі на засіданнях Комітету експертів.*

(c) *Генеральний директор може і, на прохання Комітету експертів, повинен запрошувати представників інших міжурядових і міжнародних неурядових організацій брати участь в обговоренні питань, що становлять для них інтерес.*

(3) *Комітет експертів:*

(i) *ухвалює рішення про внесення змін до Класифікації;*

(ii) *направляє країнам Спеціального союзу рекомендації, що полегшують використання Класифікації і забезпечують її однакове застосування;*

(iii) *вживає всіх інших заходів, які, не викликаючи фінансових наслідків для бюджету Спеціального союзу або Організації, сприяють використанню Класифікації країнами, що розвиваються;*

(iv) *має право засновувати підкомітети і робочі групи.*

(4) *Комітет експертів приймає свої правила процедури. Ці правила забезпечують можливість участі в засіданнях підкомітетів і робочих груп Комітету експертів тим міжурядовим організаціям, згаданим у*

пункті (2)(b), які можуть зробити значний внесок в роботу по вдосконаленню Класифікації.

(5) Пропозиції щодо внесення змін до Класифікації можуть робити компетентні відомства будь-якої країни Спеціального союзу, Міжнародне бюро, міжурядові організації, представлені в Комітеті експертів відповідно до пункту (2)(b), і будь-яка країна чи організація, спеціально запрошена Комітетом експертів для підготовки таких пропозицій. Пропозиції направляються до Міжнародного бюро, яке передає їх членам Комітету експертів і спостерігачам не пізніше ніж за два місяці до сесії Комітету експертів, на якій вони будуть розглядатися.

(6) Кожна країна Спеціального союзу має один голос.

(7) (a) З урахуванням положень підпункту (b) для ухвалення рішень Комітетом експертів потрібна проста більшість голосів країн Спеціального союзу, представники яких присутні і беруть участь у голосуванні.

(b) Прийняття поправок до Класифікації потребує більшості у чотирьох голосів країн Спеціального союзу, представники яких присутні і беруть участь у голосуванні. «Поправка» означає будь-яке переміщення товарів або послуг з одного класу до іншого або створення будь-якого нового класу.

(c) Правила процедури, згадані в пункті (4), передбачають, що, за винятком спеціальних випадків, поправки до Класифікації приймаються наприкінці встановлених періодів; тривалість кожного періоду визначає Комітет експертів.

(8) Голоси тих, що утрималися, до уваги не беруться.

Стаття 4. Повідомлення, набуття чинності і публікація змін

(1) Компетентні відомства країн Спеціального союзу повідомляють Міжнародним бюро про рішення Комітету експертів щодо прийнятих змін і рекомендацій. Поправки набувають чинності через шість місяців після дати відправлення повідомлення. Будь-яка інша зміна набуває чинності від дати, встановленої Комітетом експертів з моменту ухвалення рішення про зміну.

(2) Міжнародне бюро вносить до Класифікації зміни, що набули чинності. Повідомлення про ці зміни публікуються в періодичних виданнях, які визначаються Асамблеєю, згаданою в статті 5.

Стаття 5. Асамблея Спеціального союзу

(1) (a) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн, які ратифікували цей Акт або приєдналися до нього.

(b) Уряд кожної країни представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд, який призначив її.

(2) (a) З урахуванням положень статей 3 та 4 Асамблея:

(i) розглядає всі питання, які стосуються збереження та розвитку Спеціального союзу і застосування цієї Угоди;

(ii) дає Міжнародному бюро вказівки щодо підготовки конференцій з перегляду, належним чином враховуючи зауваження країн Спеціального союзу, що не ратифікували цей Акт або не приєдналися до нього;

(iii) розглядає та схвалює звіти й діяльність Генерального директора Організації (далі — «Генеральний директор»), що відносяться до Спеціального союзу, і надає йому всі необхідні вказівки з питань, які входять до компетенції Спеціального союзу;

(iv) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу та затверджує його фінансові звіти;

(v) затверджує фінансовий регламент Спеціального союзу;

(vi) створює, крім Комітету експертів, згаданого в статті 3, інші комітети експертів і робочі групи, які вважає за потрібне створити для здійснення цілей Спеціального союзу;

(vii) визначає, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові і міжнародні неурядові організації можуть бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(viii) приймає поправки до статей 5–8;

(ix) здійснює будь-які інші належні дії, спрямовані на досягнення цілей Спеціального союзу;

(x) виконує всі інші функції, що впливають з цієї Угоди;

(b) З питань, які становлять інтерес також для інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація, Асамблея ухвалює рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

(3) (a) Кожна країна — член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн — членів Асамблеї складає кворум.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на якій-небудь сесії кількість представлених країн складає менше половини, але дорівнює чи перевищує одну третину країн — членів Асамблеї, вона може ухвалювати рішення, проте всі такі рішення Асамблеї, за винятком рішень, які відносяться до її власних правил процедури, набувають чинності лише при дотриманні нижченаведених умов. Міжнародне бюро направляє згадані рішення країнам — членам Асамблеї, що не були на ній представлені, та запрошує їх повідомити у письмовому вигляді у тримісячний строк від дати направлення рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються. Якщо по закінченні цього строку кількість країн, які таким чином проголосували або повідомили, що вони утрималися, досягне кількості, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно зберігається необхідна більшість.

(d) З урахуванням положень статті 8(2) Асамблея ухвалює свої рішення більшістю в дві третини поданих голосів.

(е) Голоси тих, що утрималися, до уваги не беруться.

(ф) Делегат може представляти лише одну країну та голосувати тільки від її імені.

(г) Країни Спеціального союзу, що не є членами Асамблеї, можуть бути присутні на її засіданнях як спостерігачі.

(4) (а) Асамблея збирається на чергову сесію один раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, в той самий час і в тому самому місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

(б) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором на вимогу одної чверті країн — членів Асамблеї.

(с) Генеральний директор готує порядок денний кожної сесії.

(5) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 6. Міжнародне бюро

(1) (а) Адміністративні завдання Спеціального союзу виконуються Міжнародним бюро.

(б) Міжнародне бюро готує, зокрема, засідання і виконує функції Секретаріату Асамблеї, Комітету експертів та інших комітетів експертів і робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів.

(с) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу і представляє Спеціальний союз.

(2) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Комітету експертів та інших комітетів експертів або робочих груп, що можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів. Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є ex officio секретарем цих органів.

(3) (а) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї готує конференції з перегляду положень Угоди, за винятком статей 5–8.

(б) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями стосовно питань підготовки конференцій з перегляду.

(с) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь у роботі цих конференцій без права голосу.

(4) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 7. Фінанси

(1) (а) Спеціальний союз має бюджет.

(б) Бюджет Спеціального союзу включає надходження та витрати власне Спеціального союзу, його внесок до бюджету витрат, спільних для Союзів, а також, у відповідних випадках, відрахування до бюджету Конференції Організації.

(с) *Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, що відносяться не лише до цього Спеціального союзу, а й одночасно до одного або декількох інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація. Частка Спеціального союзу в цих спільних витратах відповідає його зацікавленості в таких витратах.*

(2) *Бюджет Спеціального союзу приймається з належним врахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністрацію яких здійснює Організація.*

(3) *Бюджет Спеціального союзу фінансується з наступних джерел:*

(i) *внесків країн Спеціального союзу;*

(ii) *зборів і платежів за надані Міжнародним бюро послуги, що стосуються Спеціального союзу;*

(iii) *надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу, та від передачі прав на такі публікації.*

(iv) *дарунків, відписаних коштів і субсидій;*

(v) *ренти, відсотків і різних інших доходів.*

(4) (a) *Для визначення свого внеску, згаданого в пункті (3)(i), кожна країна Спеціального союзу відноситься до того самого класу, що й у Паризькому союзі по охороні промислової власності, і сплачує свої річні внески на основі тієї самої кількості одиниць, яка встановлюється для даного класу в цьому Союзі.*

(b) *Річний внесок кожної країни Спеціального союзу дорівнює сумі, яка так відноситься до загальної суми внесків до бюджету Спеціального союзу, що підлягають сплаті всіма країнами, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.*

(c) *Внески повинні бути сплачені від першого січня кожного року.*

(d) *Країна, у якій є заборгованість щодо сплати внесків, втрачає право голосу в усіх органах Спеціального союзу, якщо сума її заборгованості дорівнює або перевищує суму внесків за два повні попередні роки. Проте будь-який із цих органів Спеціального союзу може дати дозвіл такій країні продовжувати користуватися правом голосу в цьому органі, за умови і доти, доки він переконаний, що прострочення платежу відбулося в результаті виняткових і неминучих обставин.*

(e) *У разі, коли бюджет не прийнято до початку нового фінансового періоду, то відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні попереднього року.*

(5) *Розмір зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро від імені Спеціального союзу, встановлюється Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї.*

(6) (a) *Спеціальний союз має фонд обігових коштів, що складається з разового платежу, здійснюваного кожною країною Спеціального союзу.*

Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання щодо його збільшення.

(б) Розмір початкового внеску кожної країни до згаданого фонду або її частка в збільшенні цього фонду пропорційні до внеску цієї країни за той рік, у якому створено фонд або вирішено збільшити його.

(с) Ця пропорція та умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора після того, як вона заслухає думку Координаційного комітету Організації.

(7) (а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів буде недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів і умови, на яких вони надаються, для кожного випадку є предметом окремої угоди між такою країною та Організацією.

(б) Як країна, згадана в підпункті (а), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває чинності через три роки після закінчення року, в якому було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однієї або декількох країнами Спеціального союзу або зовнішніми ревізорами, призначеними за їхньою згодою Асамблеєю.

Стаття 8. Поправки до статей 5–8

(1) Пропозиції про внесення поправок до статей 5, 6, 7 і цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною-членом Асамблеї або Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам — членам Асамблеї принаймні за шість місяців до їхнього розгляду Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, передбачених у пункті (1), приймається Асамблеєю, для чого потрібна більшість у три чверті поданих голосів; однак будь-яка поправка до статті 5 і до цього пункту приймається більшістю у чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, передбачених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснене відповідно до конституційної процедури кожної країни, одержані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які були членами Асамблеї на дату прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до зазначених статей, прийнята таким чином, обов'язкова для всіх країн, що є членами Асамблеї на дату набуття поправкою чинності чи стають її членами після цієї дати; проте будь-яка поправка, яка збільшує фінансові зобов'язання країн Спеціального союзу, є обов'язковою тільки для тих країн, які повідомили про прийняття ними такої поправки.

Стаття 9. Ратифікація та приєднання; набуття чинності

(1) *Будь-яка країна Спеціального союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його або, якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього.*

(2) *Будь-яка країна, що не є членом Спеціального союзу, але є учасницею Паризької конвенції по охороні промислової власності, може приєднатися до цього Акта і таким чином стати країною Спеціального союзу.*

(3) *Ратифікаційні грамоти й акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.*

(4) (a) *Цей Акт набуває чинності через три місяці після виконання наступних двох умов:*

(i) *шість або більше країн здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або акти про приєднання;*

(ii) *принаймні три з цих країн є країнами Спеціального союзу на день відкриття Акта для підписання.*

(b) *Набуття чинності, згадане в підпункті (a), застосовується відносно тих країн, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти або акти про приєднання принаймні за три місяці до зазначеного набуття чинності.*

(c) *Відносно будь-якої країни, якої пункт (b) не стосується, цей Акт набуває чинності через три місяці після дати, коли про її ратифікацію або приєднання було зроблено повідомлення Генеральним директором, якщо в ратифікаційній грамоті чи Акті про приєднання не була зазначена пізніша дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.*

(5) *Ратифікація чи приєднання автоматично спричиняють визнання всіх положень і одержання всіх привілеїв, що встановлюються цим Актом.*

(6) *Після набуття чинності цим Актом жодна країна не може ратифікувати будь-який попередній акт цієї Угоди або приєднатися до нього.*

Стаття 10. Строк дії

Ця Угода має той самий строк дії, що й Паризька конвенція по охороні промислової власності.

Стаття 11. Перегляд

(1) *Ця Угода час від часу може підлягати перегляду на конференціях країн Спеціального союзу.*

(2) *Питання про скликання конференцій з перегляду вирішується Асамблеєю.*

(3) *Поправки до статей 5–8 можуть бути прийняті або на конференції з перегляду, або відповідно до положень статті 8.*

Стаття 12. Денонсація

(1) *Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. Така денонсація є також*

денонсацією попереднього акта або попередніх актів цієї Угоди, які країна, що денонсує цей Акт, ратифікувала або до яких приєдналася; денонсація стосується тільки країни, яка її здійснила, в той час як відносно інших країн Спеціального союзу Угода залишається чинною та підлягає виконанню.

(2) Денонсація набуває чинності через рік від дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(3) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використане країною до того, як мине п'ять років від дати її вступу до Спеціального союзу.

Стаття 13. Посилання на статтю 24 Паризької конвенції

Положення статті 24 Стокгольмського Акта 1967 р. Паризької конвенції по охороні промислової власності застосовуються до цієї Угоди; однак, якщо в ці положення будуть внесені в майбутньому поправки, то остання в часі поправка застосовується до цієї Угоди відносно тих країн Спеціального союзу, що зв'язані цією поправкою.

Стаття 14. Підписання; мови; функції депозитарію; повідомлення

(1) (а) Цей Акт підписується в одному примірнику англійською і французькою мовами, причому обидва тексти однаково автентичні, та здається на зберігання Генеральному директорові.

(б) Офіційні тексти цього Акта розробляються Генеральним директором, після консультації із заінтересованими урядами і протягом двох місяців від дати підписання цього Акта, двома іншими мовами, іспанською та російською, якими поряд з мовами, згаданими в підпункті (а), підписані автентичні тексти Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності.

(с) Офіційні тексти цього Акта розробляються Генеральним директором, після консультації із заінтересованими урядами, арабською, італійською, німецькою і португальською мовами, а також іншими мовами, які визначить Асамблея.

(2) Цей Акт відкрито для підписання до 31 грудня 1977 р.

(3) (а) Генеральний директор направляє завірені ним дві копії підписаного тексту цього Акта урядам усіх країн Спеціального союзу і, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

(б) Генеральний директор направляє завірені ним дві копії будь-якої поправки до цього Акта урядам усіх країн Спеціального союзу і, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор зареєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор повідомляє уряди всіх країн-учасниць Паризької конвенції по охороні промислової власності:

- (i) про підписання відповідно до пункту (1);*
- (ii) про здачу на зберігання ратифікаційних грамот або актів про приєднання згідно зі статтею 9(3);*
- (iii) про дату набуття чинності цього Акта згідно зі статтею 9(4)(а);*
- (iv) про прийняття поправок до цього Акта згідно зі статтею 8(3);*
- (v) про дати набуття чинності таких поправок;*
- (vi) про денонсації, одержані згідно зі статтею 12.*

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Віденської угоди про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків

№ 1000–VI від 18.02.2009 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 28, ст. 359)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Віденської угоди про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків, вчиненої 12 червня 1973 року у м. Відні, із змінами від 1 жовтня 1985 року (додається).

Президент України

В. ЮЩЕНКО

ВІДЕНСЬКА УГОДА

ПРО ЗАСНУВАННЯ МІЖНАРОДНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

ЗОБРАЖУВАЛЬНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ЗНАКІВ

Про приєднання до Угоди див. Закон № 1000–VI від 18.02.2009

Офіційний переклад

Договірні Сторони,
ураховуючи статтю 19 Паризької конвенції про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року, переглянутої в Брюсселі 14 грудня 1900 року, у Вашингтоні 2 червня 1911 року, у Гаазі 6 листопада 1925 року, у Лондоні 2 червня 1934 року, у Лісабоні 31 жовтня 1958 року та в Стокгольмі 14 липня 1967 року,
домовилися про таке:

Стаття 1. Створення Спеціального союзу.

Прийняття Міжнародної класифікації

Країни, до яких застосовується ця Угода, створюють Спеціальний союз і приймають загальну класифікацію зображувальних елементів знаків (далі — Класифікація зображувальних елементів).

Стаття 2. Визначення та задача на зберігання

Класифікації зображувальних елементів

1. Класифікація зображувальних елементів включає перелік категорій, розділів та секцій, в яких класифіковано зображувальні елементи знаків, разом з пояснювальними примітками, залежно від конкретного випадку.

2. Класифікація зображувальних елементів міститься в одному автентичному примірнику англійською та французькою мовами, підписаному Генеральним директором Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі відповідно — Генеральний директор та Організація) і зданому йому на зберігання під час відкриття цієї Угоди для підписання.

3. Зміни та доповнення, про які йдеться в підпункті «і» пункту 3 статті 5, також повинні міститися в одному автентичному примірнику англійською та французькою мовами, підписаному Генеральним директором і зданому йому на зберігання.

Стаття 3. Мови Класифікації зображувальних елементів

1. Класифікація зображувальних елементів створюється англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичні.

2. Міжнародне бюро Організації (далі — Міжнародне бюро) створює, проводячи консультації із заінтересованими урядами, офіційні тексти Класифікації зображувальних елементів іншими мовами, які може визначати Асамблея, про яку йдеться в статті 7, відповідно до параграфу «vi» підпункту «а», пункту 2 зазначеної статті.

Стаття 4. Використання Класифікації зображувальних елементів

1. З урахуванням вимог, установлених цією Угодою, сфера застосування Класифікації зображувальних елементів є такою, яку їй надає кожна країна Спеціального союзу. Зокрема, Класифікація зображувальних елементів не обмежує країн Спеціального союзу стосовно обсягу охорони, що надається знаку.

2. Компетентні установи країн Спеціального союзу мають право використовувати Класифікацію зображувальних елементів або як основну, або як допоміжну систему.

3. Компетентні установи країн Спеціального союзу включають до офіційних документів і публікацій стосовно реєстрацій та продовжень

строку чинності знаків номери категорій, розділів та секцій, в яких зображувальні елементи цих знаків повинні бути розміщені.

4. Перед зазначеними номерами повинні бути розміщені слова «Класифікація зображувальних елементів» або їхня аббревіатура, визначена Комітетом експертів, про який ідеться в статті 5.

5. Будь-яка країна під час свого підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти чи документа про приєднання може зробити заяву про те, що вона не бере на себе зобов'язання включати номери всіх або певних секцій до офіційних документів і публікацій стосовно реєстрацій та продовжень строку чинності знаків.

6. Якщо будь-яка країна Спеціального союзу доручає реєстрацію знаків міжурядовому органу, то вона вживає всіх можливих заходів для забезпечення використання зазначеним органом Класифікації зображувальних елементів відповідно до цієї статті.

Стаття 5. Комітет експертів

1. Засновується Комітет експертів, в якому представлено кожна країну Спеціального союзу.

2.

а) Генеральний директор може та, якщо вимагає Комітет експертів, повинен запросити країни, які не є членами Спеціального союзу, але є членами Організації або сторонами Паризької конвенції про охорону промислової власності, бути представленими спостерігачами на засіданнях Комітету експертів.

б) Генеральний директор запрошує міжурядові організації, що спеціалізуються у сфері знаків, в яких, принаймні, одна з країн-членів є стороною цієї Угоди, бути представленими спостерігачами на засіданнях Комітету експертів.

с) Генеральний директор може та, якщо вимагає Комітет експертів, повинен запросити представників інших міжурядових та міжнародних неурядових організацій узяти участь в обговореннях, що становлять для них інтерес.

3. Комітет експертів:

i) готує зміни та доповнення до Класифікації зображувальних елементів;

ii) надсилає рекомендації країнам Спеціального союзу для полегшення використання Класифікації зображувальних елементів та сприяння її однаковому застосуванню;

iii) уживає всіх інших заходів, які, не зумовлюючи фінансових наслідків для бюджету Спеціального союзу або для Організації, сприяють полегшенню застосування Класифікації зображувальних елементів країнами, що розвиваються;

iv) має право створювати підкомітети й робочі групи.

4. Комітет експертів приймає свої правила процедури. Останні передбачають можливість участі в засіданнях підкомітетів і робочих груп Комітету експертів згаданих у підпункті «b» пункту 2 міжурядових організацій, які можуть зробити суттєвий внесок у розвиток Класифікації зображувальних елементів.

5. Пропозиції стосовно змін або доповнень до Класифікації зображувальних елементів можуть бути внесені компетентною установою будь-якої країни Спеціального союзу, Міжнародним бюро, будь-якою міжурядовою організацією, представленою в Комітеті експертів відповідно до підпункту «b» пункту 2, та будь-якою країною чи організацією, якій Комітет експертів спеціально запропонував надати такі пропозиції. Пропозиції передаються Міжнародному бюро, яке надає їх членам Комітету експертів і спостерігачам не пізніше, ніж за два місяці до засідання Комітету експертів, на якому ці пропозиції повинні бути розглянуті.

6.

a) Кожна країна — член Комітету експертів має один голос.

b) Рішення Комітету експертів ухвалюються простою більшістю голосів країн, які представлені та беруть участь у голосуванні.

c) Для ухвалення будь-якого рішення, що вважається однією п'ятою країн, які представлені та беруть участь у голосуванні, таким, що зумовлює зміни основної структури Класифікації зображувальних елементів чи викликає значний обсяг рекласифікації, необхідна більшість у три четверті країн, які представлені та беруть участь у голосуванні.

d) Голоси тих, що утрималися від голосування, не враховуються.

Стаття 6. Повідомлення, набрання чинності й публікація змін, доповнень та інших рішень

1. Кожне рішення Комітету експертів стосовно прийняття змін та доповнень до Класифікації зображувальних елементів і рекомендації Комітету експертів Міжнародне бюро повідомляє компетентним установам країн Спеціального союзу. Зміни та доповнення набирають чинності через шість місяців з дати надіслання повідомлень.

2. Міжнародне бюро вносить зміни та доповнення, які набрали чинності, до Класифікації зображувальних елементів. Повідомлення про зміни та доповнення публікуються в тих періодичних виданнях, які можуть бути визначені Асамблеєю, про яку йдеться в статті 7.

Стаття 7. Асамблея Спеціального союзу

1.

a) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн Спеціального союзу.

b) Уряд кожної країни Спеціального союзу представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

с) Будь-яка міжурядова організація, про яку йдеться в підпункті «b» пункту 2 статті 5, може бути представлена спостерігачем на засіданнях Асамблеї і, якщо Асамблея так вирішує, у тих комітетах або робочих групах, які можуть бути створені Асамблеєю.

д) Витрати кожної делегації здійснює уряд, який її призначив.

2.

а) З урахуванням положень статті 5 Асамблея:

i) розглядає всі питання стосовно збереження й розвитку Спеціального союзу та виконання цієї Угоди;

ii) дає Міжнародному бюро директиви стосовно підготовки конференцій з перегляду;

iii) розглядає та схвалює звіти й діяльність Генерального директора стосовно Спеціального союзу та дає йому всі необхідні вказівки з питань, що входять до компетенції Спеціального союзу;

iv) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу та затверджує його фінансові звіти;

v) приймає фінансові правила Спеціального союзу;

vi) ухвалює рішення про створення офіційних текстів Класифікації зображувальних елементів мовами, іншими, ніж англійська та французька;

vii) створює такі комітети й робочі групи, які вважає необхідними для досягнення цілей Спеціального союзу;

viii) визначає з урахуванням підпункту «с» пункту 1, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові й міжнародні неурядові організації повинні бути допущені як спостерігачі на її засідання та на засідання будь-якого комітету чи робочої групи, створених нею;

ix) здійснює будь-яку іншу відповідну діяльність, спрямовану на досягнення цілей Спеціального союзу;

x) виконує інші функції, що є необхідними згідно із цією Угодою.

b) Стосовно питань, що становлять інтерес також для інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, Асамблея ухвалює рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

3.

а) Кожна країна — член Асамблеї має один голос.

b) Половина країн — членів Асамблеї складає кворум.

с) За відсутності кворуму Асамблея може ухвалювати рішення, проте, за винятком рішень стосовно власної процедури, усі такі рішення набирають чинності, лише якщо виконано викладені нижче умови. Міжнародне бюро надсилає зазначені рішення країнам — членам Асамблеї, які не були представлені, та пропонує їм письмово повідомити в тримісячний строк з дати надіслання рішень, чи голосують вони за ці рішення, проти них або чи утримуються від голосування. Якщо із закінченням цього строку кількість країн, які таким чином проголосували або повідомили, що вони

утрималися від голосування, досягне кількості країн, якої бракувало для досягнення кворуму на засіданні, такі рішення набирають чинності за умови, що водночас необхідна більшість усе ще існує.

d) З урахуванням положень пункту 2 статті 11 для ухвалення рішень Асамблеї необхідна більшість у дві третини поданих голосів.

e) Голоси тих, що утрималися від голосування, не враховуються.

i) Делегат може представляти лише одну країну й голосувати лише від її імені.

4.

a) Асамблея збирається на чергову сесію один раз кожного другого календарного року за скликанням Генерального директора і, за відсутності виключних обставин, у той самий час і в тому самому місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором на вимогу однієї чверті країн — членів Асамблеї.

c) Порядок денний кожної сесії готує Генеральний директор.

5. Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 8. Міжнародне бюро

1.

a) Адміністративні завдання, що стосуються Спеціального союзу, виконуються Міжнародним бюро.

b) Зокрема, Міжнародне бюро готує засідання та забезпечує роботу Секретаріату Асамблеї, Комітету експертів і таких інших комітетів чи робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів.

c) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу й представляє Спеціальний союз.

2. Генеральний директор та будь-який призначений ним штатний працівник беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Комітету експертів і таких інших комітетів чи робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів. Генеральний директор або призначений ним штатний працівник за займаною посадою є секретарем цих органів.

3.

a) Міжнародне бюро відповідно до директив Асамблеї готує конференції з перегляду.

b) Міжнародне бюро може проводити консультації з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями стосовно підготовки конференцій з перегляду.

c) Генеральний директор та призначені ним особи беруть участь без права голосу в обговореннях на конференціях з перегляду.

4. Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 9. Фінанси

1.

а) Спеціальний союз має бюджет.

б) Бюджет Спеціального союзу складається з доходів і витрат власне Спеціального союзу, його внеску до бюджету спільних витрат союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, та, якщо це застосовне, сум, відрахованих до бюджету Конференції Організації.

с) Витрати, що не можуть бути віднесені виключно до Спеціального союзу, а також до одного чи більш ніж одного інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, уважаються спільними витратами союзів. Частка Спеціального союзу в таких спільних витратах повинна бути пропорційною інтересу Спеціального союзу в цих витратах.

2. Бюджет Спеціального союзу створюється з належним урахуванням вимог координації з бюджетами інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація.

3. Бюджет Спеціального союзу фінансується з таких джерел:

i) внесків країн Спеціального союзу;

ii) зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро стосовно Спеціального союзу;

iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу, або роялті стосовно цих публікацій;

iv) дарунків, спадщини, субсидій;

v) оренди, відсотків і інших різноманітних доходів.

4.

а) Для визначення свого внеску, про який ідеться в підпункті «i» пункту 3, кожна країна Спеціального союзу відноситься до того самого класу, до якого вона належить у Паризькому союзі з охорони промислової власності, і сплачує свій річний внесок на основі тієї самої кількості одиниць, яку встановлено для такого класу в цьому союзі.

б) Річний внесок кожної країни Спеціального союзу повинен бути в обсязі, який відноситься до загальної суми, що повинна бути внесена до бюджету Спеціального союзу всіма країнами, так, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.

с) Внески сплачуються до 1 січня кожного року.

д) Країна, в якій є заборгованість стосовно сплати внесків, не може здійснювати свого права на голосування в будь-якому органі Спеціального союзу, якщо розмір її заборгованості дорівнює чи перевищує розмір внесків за два повні попередні роки. Проте, будь-який орган Спеціального союзу може дозволити такій країні продовжувати здійснювати її право на голосування в цьому органі, якщо та доки він переконаний, що прострочення платежу викликано виключними й невідворотними обставинами.

е) Якщо бюджет не прийнято до початку нового фінансового періоду, то діє бюджет на рівні попереднього року, як передбачено у фінансових правилах.

5. Розмір зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро у зв'язку зі Спеціальним союзом, установлюється Генеральним директором і повідомляється ним Асамблеї.

6.

а) Спеціальний союз має фонд обігових коштів, який складається з разового платежу, здійсненого кожною країною Спеціального союзу. Якщо фонд стає не достатнім, то Асамблея вирішує питання про його збільшення.

б) Розмір початкового платежу кожної країни до зазначеного фонду або її участі в збільшенні цього фонду є пропорційними внеску цієї країни за рік, в якому фонд створено або ухвалено рішення про його збільшення.

с) Пропорція й умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора після заслуховування нею думки Координаційного комітету Організації.

7.

а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що кожного разу, коли фонд обігових коштів є не достатнім, така країна надає аванси. Щоразу розмір цих авансів й умови, на яких вони надаються, є предметом окремих угод між такою країною та Організацією.

б) Країна, про яку йдеться в підпункті «а», й Організація мають право зняти за допомогою письмового повідомлення зобов'язання про надання авансів. Зняття зобов'язання набирає чинності через три роки після закінчення року, в якому було надіслано повідомлення.

8. Аудит рахунків здійснюється однією чи більш ніж однією країною Спеціального союзу або зовнішніми аудиторами, як передбачено фінансовими правилами. За їхньою згодою їх призначає Асамблея.

Стаття 10. Перегляд Угоди

1. Ця Угода час від часу може бути переглянута на спеціальній конференції країн Спеціального союзу.

2. Питання про скликання будь-якої конференції з перегляду вирішує Асамблея.

3. До статей 7, 8, 9 та 11 можуть бути внесені зміни або конференцією з перегляду, або відповідно до положень статті 11.

Стаття 11. Унесення змін до деяких положень Угоди

1. Пропозиції про внесення змін до статей 7, 8, 9 та цієї статті можуть бути внесені будь-якою країною Спеціального союзу або Генеральним

директором. Такі пропозиції Генеральний директор надсилає країнам Спеціального союзу, принаймні, за шість місяців до їхнього розгляду Асамблеєю.

2. Зміни до статей, про які йдеться в пункті 1, приймаються Асамблеєю. Для прийняття необхідно три чверті поданих голосів, за умови, що для внесення будь-якої зміни до статті 7 й цього пункту необхідно чотири п'ятих поданих голосів.

3.

а) Унесення будь-яких змін до статей, про які йдеться в пункті 1, набирає чинності через один місяць після того, як Генеральний директор на час прийняття зміни одержав від трьох чвертей країн — членів Спеціального союзу письмові повідомлення про прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної країни.

б) Будь-які прийняті таким чином зміни до зазначених статей є обов'язковими для всіх країн — членів Спеціального союзу на час набрання чинності змінами, за умови, що будь-яка зміна, що збільшує фінансові зобов'язання країн Спеціального союзу, є обов'язковою тільки для тих країн, які повідомили про прийняття ними такої зміни.

с) Будь-яка зміна, прийнята відповідно до положень підпункту «а», є обов'язковою для всіх країн, які стали членами Спеціального союзу після дати, на яку зміна набрала чинності відповідно до положень підпункту «а».

Стаття 12. Набуття статусу сторони Угоди

1. Будь-яка країна — сторона Паризької конвенції про охорону промислової власності може стати стороною цієї Угоди шляхом:

i) підписання з подальшою здачею на зберігання ратифікаційної грамоти або

ii) здачі на зберігання документа про приєднання.

2. Ратифікаційні грамоти або документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

3. До цієї Угоди застосовуються положення статті 24 Стокгольмського акта Паризької конвенції про охорону промислової власності.

4. Пункт 3 жодним чином не тлумачиться як такий, що містить визнання або мовчазне визнання країною Спеціального союзу фактичного становища стосовно території, до якої ця Угода застосовується іншою країною на підставі зазначеного пункту.

Стаття 13. Набрання чинності Угодою

1. Стосовно перших п'яти країн, які здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про приєднання, ця Угода набирає чинності через три місяці після здачі на зберігання п'ятої ратифікаційної грамоти або документа про приєднання.

2. Стосовно будь-якої країни, іншої, ніж ті, для яких ця Угода набрала чинності відповідно до пункту 1, Угода набирає чинності через три місяці з дати, на яку Генеральний директор зробив повідомлення про її ратифікацію або приєднання, якщо в ратифікаційній грамоті або документі про приєднання не зазначено більш пізньої дати. В останньому випадку ця Угода набирає чинності стосовно цієї країни із зазначеної таким чином дати.

3. Ратифікація або приєднання автоматично спричиняють прийняття всіх умов цієї Угоди та доступу до всіх її переваг.

Стаття 14. Строк чинності Угоди

Ця Угода має той самий строк чинності, що й Паризька конвенція про охорону промислової власності.

Стаття 15. Денонсація

1. Будь-яка країна Спеціального союзу може денонсувати цю Угоду шляхом надіслання повідомлення Генеральному директору.

2. Денонсація набирає чинності через один рік з дня одержання повідомлення Генеральним директором.

3. Право денонсації, передбачене цією статтею, не може бути здійснене будь-якою країною до закінчення п'яти років з дати, з якої країна стала членом Спеціального союзу.

Стаття 16. Спори

1. Будь-який спір між двома чи більш ніж двома країнами Спеціального союзу стосовно тлумачення або застосовування цієї Угоди, який не розв'язано в ході переговорів, може бути винесений будь-якою із заінтересованих країн на розгляд Міжнародного Суду шляхом подання заяви відповідно до Статуту Суду, якщо заінтересовані країни не дійшли згоди стосовно іншого способу розв'язання спору. Країна, що виносить спір на розгляд Суду, повинна повідомити про це Міжнародному бюро; Міжнародне бюро доводить це питання до відома інших країн Спеціального союзу.

2. Кожна країна, підписуючи цю Угоду або здаючи на зберігання свою ратифікаційну грамоту чи документ про приєднання, може зробити заяву про те, що вона не вважає себе зобов'язаною положеннями пункту 1. Стосовно будь-якого спору між будь-якою країною, що зробила таку заяву, та будь-якою іншою країною Спеціального союзу положення пункту 1 не застосовуються.

3. Будь-яка країна, що зробила заяву відповідно до положень пункту 2, може будь-коли відкликати своє застереження шляхом надіслання повідомлення Генеральному директору.

Стаття 17. Підписання, мови, функції депозитарію, повідомлення

1.

а) Ця Угода підписується в одному автентичному примірнику англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичні.

б) Ця Угода залишається відкритою для підписання у Відні до 31 грудня 1973 року.

с) Оригінал цієї Угоди після закриття її для підписання здається на зберігання Генеральному директору.

2. Офіційні тексти створюються Генеральним директором після консультації із заінтересованими урядами такими іншими мовами, які може визначити Асамблея.

3.

а) Генеральний директор передає засвідчені ним дві копії підписаного тексту цієї Угоди урядам країн, які її підписали, та, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

б) Генеральний директор передає засвідчені ним дві копії будь-якої зміни до цієї Угоди урядам усіх країн Спеціального союзу та, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

с) Генеральний директор надає, на запит, урядові будь-якої країни, яка підписала цю Угоду чи приєдналася до неї, дві засвідчені ним копії Класифікації зображувальних елементів англійською або французькою мовою.

4. Генеральний директор реєструє цю Угоду в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

5. Генеральний директор повідомляє урядам усіх країн — сторін Паризької конвенції про охорону промислової власності про:

i) підписання відповідно до пункту 1;

ii) здачу на зберігання ратифікаційних грамот або документів про приєднання відповідно до пункту 2 статті 12;

iii) дату набрання чинності цією Угодою відповідно до пункту 1 статті 13;

iv) заяви, зроблені відповідно до пункту 5 статті 4;

v) заяви та повідомлення, зроблені відповідно до пункту 3 статті 12;

vi) заяви, зроблені відповідно до пункту 2 статті 16;

vii) відкликання будь-яких заяв, про які повідомлено відповідно до пункту 3 статті 16;

viii) прийняття змін до цієї Угоди відповідно до пункту 3 статті 11;

ix) дати, на які такі зміни набирають чинності;

x) денонсації, отримані відповідно до статті 15.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про приєднання України до Локарнської угоди
про заснування Міжнародної класифікації промислових зразків

№ 684–VI від 17.12.2008 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 15, ст. 200)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Локарнської угоди про заснування Міжнародної класифікації промислових зразків), підписаної 8 жовтня 1968 року, зі змінами від 28 вересня 1979 року (додається).

Президент України

В. ЮЩЕНКО

ЛОКАРНЬСКА УГОДА
ПРО ЗАСНУВАННЯ МІЖНАРОДНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ
ПРОМИСЛОВИХ ЗРАЗКІВ

*(підписана в Локарно 8 жовтня 1968 року,
зі змінами від 28 вересня 1979 року)*

Про приєднання до Угоди див. Закон № 684–VI від 17.12.2008

Офіційний переклад

Стаття 1. Створення Спеціального союзу. Прийняття
Міжнародної класифікації

1. Країни, до яких застосовується ця Угода, створюють Спеціальний союз.

2. Вони приймають єдину класифікацію промислових зразків (далі — Міжнародна класифікація).

3. Міжнародна класифікація включає:

- i) перелік класів і підкласів;
- ii) алфавітний перелік виробів, до якого включено промислові зразки, із зазначенням класів і підкласів, до яких вони належать;
- iii) пояснювальні примітки.

4. Переліком класів і підкласів є перелік, що додається до цієї Угоди, з урахуванням змін та доповнень, які може вносити до нього Комітет експертів, створений відповідно до статті 3 (далі — Комітет експертів).

5. Алфавітний перелік виробів та пояснювальні примітки ухвалює Комітет експертів відповідно до процедури, установлені в статті 3.

6. Міжнародна класифікація може бути змінена чи доповнена Комітетом експертів відповідно до процедури, установленої в статті 3.

7.

а) Міжнародна класифікація створюється англійською та французькою мовами.

б) Офіційні тексти Міжнародної класифікації іншими мовами, які може визначити Асамблея, згадана в статті 5, створюються Міжнародним бюро інтелектуальної власності (далі — Міжнародне бюро), зазначеним в Конвенції про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі — Організація), після консультації із заінтересованими урядами.

Стаття 2. Використання та юридичне значення Міжнародної класифікації

1. З урахуванням вимог, установлених цією Угодою, Міжнародна класифікація має виключно адміністративний характер. Проте кожна країна може надати їй такого юридичного значення, яке вона вважає за доцільне. Зокрема Міжнародна класифікація не обмежує країн Спеціального союзу стосовно характеру та обсягу охорони, що надається зразку в цих країнах.

2. Кожна країна Спеціального союзу зберігає за собою право використовувати Міжнародну класифікацію як основну чи як допоміжну систему.

3. Установи країн Спеціального союзу включають до офіційних документів стосовно депонування чи реєстрації зразків, і, якщо вони офіційно опубліковані, до відповідних публікацій, номери класів і підкласів Міжнародної класифікації, до яких належать вироби, з використаними в них зразками.

4. Вибираючи назви для включення до алфавітного переліку виробів, Комітет експертів приділяє особливу увагу запобіганню вживанню назв, стосовно яких можуть існувати виключні права. Проте включення будь-якого слова до алфавітного переліку не є вираженням думки Комітету експертів незалежно від того, є чи не є назва предметом виключних прав.

Стаття 3. Комітет експертів

1. Комітету експертів доручаються завдання, згадані в пунктах 4, 5 та 6 статті 1. Кожна країна Спеціального союзу представлена в Комітеті експертів, який створюється відповідно до правил процедури, прийнятих простою більшістю представлених країн.

2. Комітет експертів ухвалює алфавітний перелік та пояснювальні примітки простою більшістю голосів країн Спеціального союзу.

3. Пропозиції стосовно змін або доповнень до Міжнародної класифікації можуть бути внесені Установою будь-якої країни Спеціального союзу або Міжнародним бюро. Будь-які пропозиції надсилаються Установою

Міжнародному бюро. Пропозиції Установи і Міжнародного бюро повинні бути передані цим бюро членам Комітету експертів не пізніше, ніж за два місяці до засідання Комітету, на якому ці пропозиції повинні бути розглянуті.

4. Рішення Комітету експертів стосовно прийняття змін та доповнень до Міжнародної класифікації приймаються простою більшістю країн Спеціального союзу. Проте якщо такі рішення викликають створення нового класу або будь-яке переміщення виробів з одного класу до іншого, необхідна одностайність.

5. Кожний експерт має право голосувати шляхом листування.

6. Якщо країна не призначає представника на певне засідання Комітету експертів або якщо призначений експерт не проголосував протягом засідання чи протягом строку, передбаченого правилами процедури Комітету експертів, відповідна країна вважається такою, що визнала рішення Комітету.

Стаття 4. Повідомлення, публікація класифікації та змін і доповнень до неї

1. Алфавітний перелік виробів і пояснювальні примітки, прийняті Комітетом експертів, а також кожна зміна чи доповнення до Міжнародної класифікації, прийняте Комітетом, надсилається Міжнародним бюро до Установ країн Спеціального союзу. Рішення Комітету експертів набувають чинності з моменту одержання повідомлення. Проте якщо такі рішення викликають створення нового класу або будь-яке переміщення виробів з одного класу до іншого, вони набувають чинності через шість місяців з дати зазначеного повідомлення.

2. Міжнародне бюро як депозитарій Міжнародної класифікації вносить до неї зміни та доповнення, які набрали чинності. Повідомлення стосовно змін і доповнень публікуються в періодичних виданнях, які визначені Асамблеєю.

Стаття 5. Асамблея Спеціального союзу

1.

а) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн Спеціального союзу.

б) Уряд кожної країни Спеціального союзу представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

с) Витрати кожної делегації здійснює Уряд, який призначив її.

2.

а) З урахуванням положень статті 3 Асамблея:

i) розглядає всі питання стосовно збереження й розвитку Спеціального союзу та виконання цієї Угоди;

ii) дає Міжнародному бюро директиви стосовно підготовки конференцій з перегляду;

iii) розглядає та схвалює звіти та діяльність Генерального директора Організації (далі — Генеральний директор) стосовно Спеціального союзу та дає йому всі необхідні вказівки з питань, що входять до компетенції Спеціального союзу;

iv) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу та затверджує його фінансові звіти;

v) приймає фінансові правила Спеціального союзу;

vi) приймає рішення про створення офіційних текстів Міжнародної класифікації мовами, іншими, ніж англійська та французька;

vii) створює, на додаток до Комітету експертів, створеного відповідно до статті 3, інші комітети експертів й робочі групи, які вважає необхідними для досягнення цілей Спеціального союзу;

viii) визначає, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові й міжнародні неурядові організації повинні бути допущені як спостерігачі на її засідання;

ix) приймає зміни до статей 5-8;

x) здійснює будь-яку іншу відповідну діяльність, спрямовану на досягнення цілей Спеціального союзу;

xi) виконує інші функції, що є необхідними згідно із цією Угодою.

b) Стосовно питань, які становлять інтерес також для інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, Асамблея ухвалює рішення, заслухавши думку Координаційного комітету Організації.

3.

a) Кожна країна- член Асамблеї має один голос.

b) Половина країн — членів Асамблеї складає кворум.

c) Не зважаючи на положення підпункту «b», якщо на будь-якому засіданні кількість представлених країн становить менше половини, але дорівнює чи більше однієї третини країн — членів Асамблеї, Асамблея може ухвалювати рішення, проте, за винятком рішень стосовно її власної процедури, усі такі рішення набирають чинності лише за дотримання таких умов. Міжнародне бюро надсилає згадані рішення до країн — членів Асамблеї, які не були на ній представлені, та запрошує їх письмово повідомити в тримісячний строк від дати надіслання повідомлення, чи голосують вони за ці рішення, проти них або утримуються. Якщо із закінченням цього строку кількість країн, які таким чином проголосували або повідомили, що вони утрималися від голосування, досягне кількості країн, якої бракувало для досягнення кворуму на засіданні, такі рішення набирають чинності за умови, що водночас необхідна більшість усе ще існує.

d) З урахуванням положень пункту 2 статті 8 для ухвалення рішень Асамблеї необхідна більшість у дві третини поданих голосів.

e) Голоси тих, що утрималися від голосування, не враховуються.

ф) Делегат може представляти лише одну країну й голосувати лише від її імені.

4.

а) Асамблея збирається на чергову сесію один раз кожного другого календарного року за скликанням Генерального директора і, за відсутності виключних обставин, у той самий час і в тому самому місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

б) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором на вимогу однієї чверті країн — членів Асамблеї.

с) Порядок денний кожної сесії готує Генеральний директор.

5. Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 6. Міжнародне бюро

1.

а) Адміністративні завдання, що стосуються Спеціального союзу, виконуються Міжнародним бюро.

б) Зокрема, Міжнародне бюро готує засідання та забезпечує роботу Секретаріату Асамблеї, Комітету експертів й інших комітетів та робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів.

с) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу й представляє Спеціальний союз.

2. Генеральний директор та будь-який призначений ним штатний працівник беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї, Комітету експертів та інших комітетів експертів чи робочих груп, які можуть бути створені Асамблеєю або Комітетом експертів. Генеральний директор або призначений ним штатний працівник за займаною посадою є секретарем цих органів.

3.

а) Міжнародне бюро відповідно до директив Асамблеї готує конференції з перегляду положень Угоди, за винятком положень, що містяться в статтях 5–8.

б) Міжнародне бюро може проводити консультації з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями стосовно підготовки конференцій з перегляду.

с) Генеральний директор та призначені ним особи беруть участь без права голосу в обговореннях на конференціях з перегляду.

4. Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього завдання.

Стаття 7. Фінанси

1.

а) Спеціальний союз має бюджет.

б) Бюджет Спеціального союзу складається з доходів і витрат власне Спеціального союзу, його внеску до бюджету спільних витрат союзів та, якщо необхідно, сум, відрахованих до бюджету Конференції Організації.

с) Витрати, що не можуть бути віднесені виключно до Спеціального союзу, а також до одного або кількох інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, вважаються спільними витратами союзів. Частка Спеціального союзу в таких спільних витратах повинна бути пропорційною інтересу Спеціального союзу в цих витратах.

2. Бюджет Спеціального союзу затверджується з належним врахуванням вимог координації з бюджетами інших союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація.

3. Бюджет Спеціального союзу фінансується з таких джерел:

- i) внесків країн Спеціального союзу;
- ii) зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро стосовно Спеціального союзу;
- iii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу, або роялті стосовно цих публікацій;
- iv) дарунків, спадщини, субсидій;
- v) оренди, відсотків й інших різноманітних доходів.

4.

а) Для визначення свого внеску, згаданого в підпункті «і» пункту 3, кожна країна Спеціального союзу відноситься до того самого класу, до якого вона належить у Паризькому союзі з охорони промислової власності, і сплачує свій річний внесок на основі тієї самої кількості одиниць, яку встановлено для такого класу в цьому союзі.

б) Річний внесок кожної країни Спеціального союзу повинен бути в обсязі, який відноситься до загальної суми, що повинна бути внесена до бюджету Спеціального союзу всіма країнами, так, як кількість її одиниць відноситься до загальної кількості одиниць усіх країн, що сплачують внески.

с) Внески сплачуються до першого січня кожного року.

д) Країна, в якій є заборгованість стосовно сплати внесків, не може здійснювати свого права на голосування в будь-якому органі Спеціального союзу, якщо розмір її заборгованості дорівнює чи перевищує розмір внесків за два повні попередні роки. Проте, будь-який орган Спеціального союзу може дозволити такій країні продовжувати здійснювати її право на голосування в цьому органі, якщо та доки він переконаний, що прострочення платежу викликано виключними й невідворотними обставинами.

е) Якщо бюджет не прийнято до початку нового фінансового періоду, то діє бюджет на рівні попереднього року, як передбачено у фінансових правилах.

5. Розмір зборів і платежів за послуги, що надаються Міжнародним бюро у зв'язку зі Спеціальним союзом, устанавлюється Генеральним директором і повідомляється Асамблеї.

6.

а) Спеціальний союз має фонд обігових коштів, який складається з разового платежу, зробленого кожною країною Спеціального союзу. Якщо фонд стає не достатнім, Асамблея вирішує питання про його збільшення.

б) Розмір початкового платежу кожної країни до згаданого фонду або її участі в збільшенні цього фонду є пропорційними внеску цієї країни за рік, в якому фонд створено або ухвалено рішення про його збільшення.

с) Пропорція й умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора після заслуховування нею думки Координаційного комітету Організації.

7.

а) В угоді про штаб-квартиру, що укладається з країною, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що кожного разу, коли фонд обігових коштів є не достатнім, така країна надає аванси. Щоразу розмір цих авансів й умови, на яких вони надаються, є предметом окремих угод між такою країною та Організацією.

б) Країна, згадана в підпункті «а», й Організація мають право денонсувати зобов'язання про надання авансів за допомогою письмового повідомлення. Денонсація набирає чинності через три роки після закінчення року, в якому повідомлення було надіслано.

8. Аудит рахунків здійснюється однією або кількома країнами Спеціального союзу або зовнішніми аудиторами, як передбачено фінансовими правилами. Вони призначаються за їхньою згодою Асамблеєю.

Стаття 8. Зміни статей 5–8

1. Пропозиції про зміни статей 5, 6, 7 і цієї статті можуть бути внесені будь-якою країною Спеціального союзу або Генеральним директором. Такі пропозиції надсилаються Генеральним директором країнам Спеціального союзу принаймні за шість місяців до їхнього розгляду Асамблеєю.

2. Зміни до статей, згаданих у пункті 1, приймаються Асамблеєю. Для прийняття необхідно три чверті поданих голосів за умови, що для будь-якої зміни до статті 5 і цього пункту необхідно чотири п'ятих поданих голосів.

3. Будь-яка зміна статей, згаданих у пункті 1, набирає чинності через один місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснене відповідно до конституційної процедури кожної країни, одержані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які є членами Спеціального союзу на дату прийняття зміни. Будь-яка зміна до згаданих статей, прийнята таким чином, є обов'язковою для всіх країн, які є членами Спеціального союзу на дату набрання чинності зміною або стають її членами після цієї дати, за умови, що кожна зміна, яка збільшує фінансові

зобов'язання країн Спеціального союзу, є обов'язковою тільки для країн, які повідомили про прийняття ними такої зміни.

Стаття 9. Ратифікація та приєднання. Набрання чинності

1. Будь-яка країна — учасниця Паризької конвенції про охорону промислової власності, яка підписала цю Угоду, може її ратифікувати і, якщо вона не підписала її, може приєднатися до неї.

2. Ратифікаційні грамоти або акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директору.

3.

а) Стосовно перших п'яти країн, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти або акти про приєднання, ця Угода набирає чинності через три місяці після здачі на зберігання п'ятого такого документа.

б) Стосовно будь-якої іншої країни ця Угода набирає чинності через три місяці після дати, на яку Генеральним директором було зроблено повідомлення про ратифікацію або приєднання цієї країни, якщо в документі про ратифікацію або приєднання не зазначено більш пізньої дати. В останньому випадку ця Угода набирає чинності стосовно цієї країни на зазначену таким чином дату.

4. Ратифікація або приєднання автоматично спричиняють прийняття всіх умов і визнання всіх переваг цієї Угоди.

Стаття 10. Юридична сила та строк чинності Угоди

Ця Угода має таку саму юридичну силу та такий самий строк чинності, що й Паризька конвенція про охорону промислової власності.

Стаття 11. Перегляд статей 1–4 та 9–15

1. Статті 1–4 та 9–15 цієї Угоди можуть підлягати перегляду з метою внесення необхідних змін.

2. Кожний перегляд обговорюється на конференції, яка відбувається за участі делегатів країн Спеціального союзу.

Стаття 12. Денонація

1. Будь-яка країна може денонсувати цю Угоду шляхом надіслання повідомлення Генеральному директору. Така денонація стосується тільки країни, яка її зробила. Угода залишається чинною для інших країн Спеціального союзу і підлягає виконанню в цих країнах.

2. Денонація набирає чинності через один рік з дня одержання повідомлення Генеральним директором.

3. Право денонації, передбачене цією статтею, не може бути здійснене будь-якою країною до закінчення п'яти років з дати, з якої країна стала членом Спеціального союзу.

Стаття 13. Території

Положення статті 24 Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до цієї Угоди.

Стаття 14. Підписання, мови, повідомлення

1.

а) Ця Угода підписується в одному примірнику англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичні, та здається на зберігання Уряду Швейцарії.

б) Ця Угода залишається відкритою для підписання у Берні до 30 вересня 1969 року.

2. Офіційні тексти створюються Генеральним директором після консультації із заінтересованими урядами іншими мовами, які може визначити Асамблея.

3. Генеральний Директор передає завірені Урядом Швейцарії дві копії підписаного тексту цієї Угоди урядам країн, які її підписали, та, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

4. Генеральний директор реєструє цю Угоду в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

5. Генеральний директор повідомляє урядам усіх країн Спеціального союзу про дату набрання чинності Угодою, підписання, здачу на зберігання ратифікаційних грамот або актів про приєднання, прийняття змін до цієї Угоди та дати, на які такі зміни набирають чинності, про нотифікації та денонсації.

Стаття 15. Перехідне положення

Доти, доки перший Генеральний директор не заступить на посаду, посилення в цій Угоді на Міжнародне бюро Організації або Генерального директора відповідно вважаються посиленнями на Об'єднане Міжнародне бюро з охорони інтелектуальної власності (BIRPI) або на його директора.

ДОГОВІР У СФЕРІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

ЗАКОН УКРАЇНИ Про приєднання України до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право

№ 2733–III від 20.09.2001 року
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 2, ст. 16)

Верховна Рада України постановляє:
Приєднатися до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної
власності про авторське право), 1996 року (додається).

Президент України

Л. КУЧМА

ДОГОВІР ВСЕСВІТНЬОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ПРО АВТОРСЬКЕ ПРАВО

*(прийнятий Дипломатичною конференцією 20 грудня 1996 року
та положення Бернської конвенції (1971 р.), на які містяться посилання
у Договорі (Договір ВОІВ про авторське право⁷) (1996)*

Про приєднання до Договору див. Закон № 2733–III від 20.09.2001

Офіційний переклад

Преамбула

Договірні Сторони,

Бажаючи вдосконалювати та підтримувати охорону прав авторів на
їхні літературні та художні твори найбільш ефективним та однаковим
шляхом,

⁷ Договір був прийнятий 20 грудня 1996 року в Женеві Дипломатичною
Конференцією ВОІВ про певні питання авторських та суміжних прав.

Вважаючи за необхідне ввести нові міжнародні правила та більш чітке тлумачення певних існуючих правил з метою забезпечення адекватного вирішення питань, що виникають у зв'язку з економічним, соціальним, культурним та технічним розвитком,

Визнаючи глибокий вплив розвитку та зближення інформаційних та комунікаційних технологій на створення та використання літературних і художніх творів,

Наголошуючи на виключній значимості охорони авторського права як стимулу для літературної та художньої творчості,

Вважаючи за необхідне збереження балансу між правами авторів та інтересами широкої публіки, особливо в сфері освіти, наукових досліджень і до доступу до інформації, як відображено в Бернській конвенції,

Погодились про наступне:

Стаття 1. Відношення до Бернської конвенції

(1) Цей Договір є спеціальною угодою в рамках значення Статті 20 Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів по відношенню до Договірних Сторін, які є членами Союзу, створеного цією Конвенцією.

Цей Договір не має жодного відношення до інших договорів, крім Бернської конвенції, і не обмежує будь-які права та зобов'язання за будь-якими іншими договорами.

(2) Ніщо в цьому Договорі не змінює існуючі зобов'язання, які Договірні Сторони мають по відношенню один до одного згідно з Бернською конвенцією про охорону літературних і художніх творів.

(3) Надалі «Бернська конвенція» означає Паризький акт від 24 липня 1971 року Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів.

(4) Договірні Сторони дотримуються Статей 1–21 і Додаткового розділу Бернської конвенції⁸.

Стаття 2. Сфера охорони авторського права

Охорона авторських прав поширюється на форму вираження, а не на ідеї, процеси, методи діяльності або математичні концепції як такі.

⁸ Узгоджені заяви щодо Статті 1 (4): Право на відтворення, як воно визначено в Статті 9 Бернської конвенції, і винятки, що допускаються відносно цього права, повністю застосовується у цифровому середовищі і, зокрема відносно використання творів у цифровій формі. Розуміється, що зберігання твору, що охороняється в цифровій формі в електронному засобі є відтворенням в контексті Статті 9 Бернської конвенції.

Стаття 3. Застосування Статей 2–6 Бернської Конвенції

Договірні Сторони із урахуванням відповідних змін, застосовують положення Статей 2–6 Бернської конвенції, що стосуються охорони, передбаченої цим Договором⁹.

Стаття 4. Комп'ютерні програми

Комп'ютерні програми охороняються як літературні твори в розумінні Статті 2 Бернської конвенції. Така охорона застосовується до комп'ютерних програм незалежно від способу або форми їх вираження¹⁰.

Стаття 5. Компіляції даних (бази даних)

Компіляції даних або іншої інформації в будь-якій формі, які за підбором і розміщенням змісту є результатом інтелектуальної творчості, охороняються як такі. Така охорона не розповсюджується на самі дані або інформацію і не обмежує будь-яке авторське право, яке відноситься до самих даних або інформації, що містяться в компіляції¹¹.

Стаття 6. Право на розповсюдження

(1) Автори літературних та художніх творів користуються виключним правом дозволяти розповсюдження серед широкої публіки оригіналу і примірників своїх творів шляхом продажу або іншої передачі права власності.

⁹ Узгоджені заяви щодо Статті 3: Розуміється, що при застосуванні Статті 3 цього Договору, вираз «країна Союзу» в Статтях 2–6 Бернської конвенції буде читатися так, якби це було посилання на Договірну Сторону цього Договору, при застосуванні тих Статей Бернської конвенції відносно захисту, який надається цим Договором. Розуміється також, що вираз «країна, яка не є учасником Союзу» в цих Статтях Бернської конвенції буде, при таких же обставинах, читатися так, якби це мало відношення до країни, яка не є Договірною Стороною цього Договору, а також вираз «ця Конвенція» в Статтях 2 (8), 2 bis (2), 3, 4, 5 Бернської конвенції буде читатися, якби це мало відношення до Бернської конвенції та цього Договору. Нарешті, розуміється, що посилання в Статтях 3–6 Бернської конвенції «громадянин однієї з країн Союзу» буде означати, якщо ці Статті будуть застосовуватися відносно цього Договору, відносно міжурядової організації, яка є Договірною Стороною цього Договору, що мова йде про громадянина однієї з країн цієї організації.

¹⁰ Узгоджені заяви щодо Статті 4: Сфера захисту комп'ютерних програм відповідно до Статті 4 цього Договору, включаючи Статтю 2, співпадає зі Статтею 2 Бернської конвенції і відповідними положеннями Угоди TRIPS.

¹¹ Узгоджені заяви щодо Статті 5: Сфера захисту компіляції даних (баз даних) відповідно до Статті 5 цього Договору, включаючи Статтю 2, співпадає зі Статтею 2 Бернської конвенції і відповідними положеннями Угоди TRIPS.

(2) Ніщо в цьому Договорі не впливає на свободу Договірних Сторін визначати, якщо вони існують, умови, за яких вичерпання права, зазначеного в пункті (1), застосовується після першого продажу або іншої передачі права власності на оригінал або примірник твору з дозволу автора¹².

Стаття 7. Право на прокат

(1) Автори

(i) комп'ютерних програм;
(ii) кінематографічних творів; і
(iii) творів, втілених у фонограмах, як визначено національним законодавством Договірних Сторін, користуються виключним правом дозволяти комерційний прокат для публіки оригіналів або примірників своїх творів.

(2) Пункт (1) не застосовується:

(i) по відношенню до комп'ютерних програм, якщо сама програма не є головним об'єктом прокату; та

(ii) по відношенню до кінематографічних творів, якщо тільки такий комерційний прокат не призводить до широкого копіювання таких творів, що завдає суттєвої шкоди виключному праву на відтворення.

(3) Незважаючи на положення пункту (1), Договірна Сторона, в якій на 15 квітня 1994 року діяла і продовжує діяти система справедливої компенсації авторам за прокат примірників їх творів, втілених у фонограмах, може користуватися цією системою за умови, що комерційний прокат творів, втілених у фонограмах, не завдає суттєвої шкоди виключному праву авторів на відтворення¹³.

Стаття 8. Право на розповсюдження серед широкої публіки

Не порушуючи положень Статей 11 (1) (ii), 11 bis (1) (i) та (ii), 11 ter (1) (ii), 14 (1) (ii) та 14 bis (1) Бернської конвенції автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти будь-яке розповсюдження своїх творів серед широкої публіки через дратові або недратові засоби зв'язку, включаючи розповсюдження своїх творів серед широкої публіки у такий спосіб, що представники публіки можуть мати

¹² Узгоджені заяви щодо Статті 6 та 7: Використані в цих Статтях вирази «екземпляри» та «оригінал та екземпляри», які є предметом права на розповсюдження та права на прокат в контексті зазначених Статей, відносяться виключно до записаних екземплярів, які можуть бути випущені в обіг у вигляді матеріальних об'єктів.

¹³ Узгоджені заяви щодо Статті 7: Розуміється, що зобов'язання відповідно до Статті 7 (1) не вимагає від Договірної Сторони надавати виключні права на комерційний прокат авторам, які відповідно до законодавства Договірної Сторони, не наділені такими правами відносно фонограм. Розуміється, що це зобов'язання співпадає із Статтею 14 (4) Угоди TRIPS.

доступ до таких творів у будь-якому місці і в будь-який час за їх власним вибором¹⁴.

Стаття 9. Тривалість охорони фотографічних творів

По відношенню до фотографічних творів Договірні Сторони не застосовують положення Статті 7 (4) Бернської конвенції.

Стаття 10. Обмеження і винятки

(1) В окремих особливих випадках, які не завдають шкоди нормальному використанню твору і не виправдано не обмежують законних інтересів автора. Договірні Сторони можуть передбачити в своєму національному законодавстві обмеження або винятки стосовно прав, що надаються авторам літературних та художніх творів згідно з цим Договором.

(2) При застосуванні Бернської конвенції Договірні Сторони встановлюють будь-які обмеження або винятки з передбачених нею прав для окремих особливих випадків, які не завдають шкоди нормальному використанню твору і не виправдано не обмежують законних інтересів автора¹⁵.

Стаття 11. Зобов'язання стосовно технічних засобів

Договірні Сторони передбачають відповідну правову охорону та ефективні засоби правового захисту від обходу існуючих технічних засобів, які вживаються авторами у зв'язку із застосуванням їх прав згідно з цим Договором або Бернською конвенцією і обмежують дії, які не дозволені авторами або не допускаються законом по відношенню до їх творів.

Стаття 12. Зобов'язання стосовно інформації про управління правами

(1) Договірні Сторони передбачають відповідні ефективні засоби юридичної відповідальності по відношенню до будь-якої особи, яка свідомо чинить будь-які з нижчезазначених дій, знаючи або, у зв'язку із застосуванням цивільно-правових засобів захисту, маючи належні підстави знати,

¹⁴ Узгоджені заяви щодо Статті 8: Розуміється, що просте надання фізичним особам права на здійснення повідомлення не в повному обсязі співпадає з поняттям повідомлення, яке передбачено цим Договором або Бернською конвенцією. Зрозуміло також, що Стаття 8 ні в якому разі не перешкоджає Договірній Стороні застосовувати Статтю 11 bis (2).

¹⁵ Узгоджена заява щодо Статті 10: Розуміється, що положення Статті 10 дозволяють Договірним Сторонам розширювати щодо цифрового середовища обмеження та винятки в своїх національних законодавствах, які вважаються прийнятними згідно з положеннями Бернської конвенції. Одночасно, ці положення, зрозуміло, дозволяють Договірній Стороні знаходити нові винятки та обмеження, які є прийнятними в цифровому сітовому середовищі. Розуміється також, що Стаття 10 (2) не зменшує та не збільшує сферу застосування обмежень та виключень, яка дозволяється Бернською конвенцією.

що така дія буде спонукати, дозволяти, сприяти або приховувати порушення будь-якого права, передбаченого цим Договором або Бернською конвенцією:

(і) *недозволене усунення або зміну будь-якої електронної інформації про управління правами;*

(ii) *недозволене поширення, імпортування для розповсюдження, передачу в ефір або розповсюдження серед широкої публіки, творів або примірників творів, знаючи, що в них без дозволу була усунена або змінена електронна інформація про управління правами*¹⁶.

(2) «Інформація про управління правами» в розумінні цієї статті означає інформацію, яка ідентифікує твір, автора твору, володаря будь-якого права на твір або інформацію про умови використання твору, а також будь-які цифри або коди, в яких подана така інформація, якщо будь-яка з цих складових інформації додана до примірника твору або фігурує у зв'язку із розповсюдженням твору серед широкої публіки.

Стаття 13. Застосування в часі

Договірні Сторони застосовують положення Статті 18 Бернської конвенції до всіх видів охорони, передбачених цим Договором.

Стаття 14. Положення про забезпечення прав

(1) Договірні Сторони зобов'язуються відповідно до своїх правових систем вжити заходів, необхідних для забезпечення застосування цього Договору.

(2) Договірні Сторони передбачають наявність в їх законах заходів щодо забезпечення прав, які дозволяють ефективно протидіяти будь-яким актам порушення прав, передбачених цим Договором, включаючи термінові заходи для запобігання порушень та заходи як стримуючий засіб від подальших порушень.

Стаття 15. Асамблея

(1) (a) Договірні Сторони засновують Асамблею.

(b) Кожна Договірна Сторона має бути представлена одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(c) Витрати кожної делегації оплачуються Договірною Стороною, яка її призначила. Асамблея може звернутися до Всесвітньої організації

¹⁶ Узгоджені заяви щодо Статті 12: Розуміється, що посилання на «порушення будь-якого права, що охоплюється цим Договором або Бернською конвенцією» включає як виключні права, так і права на одержання винагороди. Розуміється далі, що Договірні Сторони не будуть базуватися на цій Статті для знаходження або застосування систем по управлінню правами, які б здійснювали нав'язування формальностей, які недопустимі за Бернською конвенцією та цим Договором, наприклад, забороняючи вільний рух товарів або перешкоджаючи користуванню правами, які передбачені цим Договором.

інтелектуальної власності (далі «ВОІВ») з проханням надати фінансову допомогу для делегацій тих Договірних Сторін, які вважаються країнами, що розвиваються, відповідно до встановленої практики Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, або є країнами, що перебувають у процесі переходу до ринкової економіки.

(2) (а) Асамблея розглядає питання, які стосуються збереження, розвитку, застосування та функціонування цього Договору.

(б) Асамблея виконує функцію, покладену на неї відповідно до Статті 17 (2), що стосується допуску окремих міжурядових організацій до участі в цьому Договорі.

(с) Асамблея виносить рішення про скликання будь-якої дипломатичної конференції для перегляду цього Договору та видає необхідні вказівки Генеральному директору ВОІВ щодо підготування такої дипломатичної конференції.

(3) (а) Кожна Договірна Сторона, яка є державою, має один голос і голосує тільки від свого імені.

(б) Будь-яка Договірна Сторона, яка є міжурядовою організацією, може брати участь у голосуванні замість держав-членів такої організації, в якій кількість голосів дорівнює кількості держав-членів цієї організації, яка є стороною цього Договору. Будь-яка така міжурядова організація не бере участі в голосуванні, якщо будь-яка з держав-членів такої організації використає своє право голосувати, і навпаки.

(4) Один раз на два роки Асамблея скликається Генеральним директором ВОІВ на чергову сесію.

(5) Асамблея встановлює свої процедурні правила, включаючи скликання позачергових сесій, вимоги до кворуму та, на підставі положень цього Договору, необхідну більшість для прийняття різних рішень.

Стаття 16. Міжнародне бюро

Міжнародне бюро ВОІВ виконує адміністративні функції, які стосуються цього Договору.

Стаття 17. Право участі в Договорі

(1) Будь-яка держава-учасниця ВОІВ може стати учасницею цього Договору.

(2) Асамблея може винести рішення про допуск до участі в цьому Договорі будь-якої міжурядової організації, яка заявляє, що вона має компетенцію і власну, обов'язкову для всіх держав-членів такої організації, нормативну базу з питань, що регулюються цим Договором і що вона належним чином уповноважена відповідно до своїх внутрішніх процедур стати учасницею цього Договору.

(3) Європейське співтовариство, зробивши заяву, згадану у попередньому пункті, на Дипломатичній конференції, де було прийнято цей Договір, може стати учасником цього Договору.

Стаття 18. Права та обов'язки згідно з Договором

Якщо в цьому Договорі не передбачено будь-яких спеціальних положень про інше, кожна Договірна Сторона користується всіма правами та бере на себе всі зобов'язання, що виходять з цього Договору.

Стаття 19. Підписання Договору

Цей Договір є відкритим для підписання до 31 грудня 1997 року будь-якою державою-членом ВОІВ та Європейським співтовариством.

Стаття 20. Набуття чинності Договором

Цей Договір набуває чинності через три місяці після подання Генеральному директору ВОІВ на збереження 30 державами документів про ратифікацію або приєднання.

Стаття 21. Дата початку участі в Договорі

Цей Договір стає обов'язковим для:

(i) 30 держав, зазначених у Статті 20, з дати набуття цим Договором чинності;

(ii) кожної іншої держави після закінчення трьох місяців з дати подання цією державою відповідного документа на зберігання Генеральному директору ВОІВ;

(iii) Європейського співтовариства після закінчення трьох місяців з дати подання на зберігання документа про ратифікацію або приєднання, якщо такий документ було подано після набуття чинності цим Договором відповідно до Статті 20, або трьох місяців після набуття чинності цим Договором, якщо такий документ було подано для зберігання до набуття чинності цим Договором;

(iv) будь-якої іншої міжурядової організації, яка допущена до участі в цьому Договорі, після закінчення трьох місяців після подання на зберігання її документа про приєднання.

Стаття 22. Застереження, що не допускаються відносно Договору

За цим Договором не допускається жодних застережень.

Стаття 23. Денонсація Договору

Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цей Договір через повідомлення, адресоване Генеральному директору ВОІВ. Будь-яка денонсація вводиться в дію по закінченні одного року з дати отримання повідомлення Генеральним директором ВОІВ.

Стаття 24. Мови Договору

(1) Цей Договір підписується в одному примірнику англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами, причому всі тексти на цих мовах є рівно автентичними.

(2) Офіційний текст будь-якою мовою, крім мов, зазначених у пункті (1), затверджується Генеральним директором ВОІВ на прохання зацікавленої сторони після консультацій зі всіма зацікавленими сторонами. В цьому пункті «зацікавлена сторона» означає будь-яку державу-член ВОІВ, про офіційну мову або одну з офіційних мов якої йдеться, а також Європейське співтовариство та будь-яку іншу міжурядова організацію, яка може стати учасницею цього Договору, якщо йдеться про одну з її офіційних мов.

Стаття 25. Депозитарій

Генеральний директор ВОІВ є депозитарієм цього Договору.

ДОГОВОРИ У СФЕРІ СУМІЖНИХ ПРАВ

ЗАКОН УКРАЇНИ Про приєднання України до Міжнародної конвенції про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення

№ 2730–III від 20.09.2001 року
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 2, ст. 13)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Міжнародної конвенції про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення, вчиненої 26 жовтня 1961 року в м. Римі (додається).

Президент України

Л. КУЧМА

МІЖНАРОДНА КОНВЕНЦІЯ ПРО ОХОРОНУ ІНТЕРЕСІВ ВИКОНАВЦІВ, ВИРОБНИКІВ ФОНОГРАМ І ОРГАНІЗАЦІЙ МОВЛЕННЯ

(Вчинено в Римі 26 жовтня 1961 року)

Про приєднання до Конвенції див. Закон № 2730–III від 20.09.2001
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 2, ст. 13)

Договірні держави, прагнучи захистити права виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення, погодилися про таке:

Стаття 1

Охорона, що надається цією Конвенцією, не зачіпає і ніяким чином не впливає на захист авторських прав на твори літератури і мистецтва. Тому жодне з положень цієї Конвенції не може розглядатися як таке, що завдає шкоди цій охороні.

Стаття 2

1. Для цілей цієї Конвенції національний режим охорони означає правовий режим, який встановлюється національним законодавством Договірної Держави, в якій запитується охорона:

(а) виконавців, які є її громадянами, щодо виконань, здійснених, переданих в ефір або вперше записаних на її території;

(б) виробників фонограм, які є її громадянами, щодо фонограм, вперше записаних або вперше опублікованих на її території;

(с) організацій мовлення, штаб-квартири яких розташовані на її території, щодо телерадіомовлення, здійснюваного за допомогою передавачів, розташованих на її території.

2. Національний режим охорони надається відповідно до вимог охорони та умов, що передбачають її обмеження, прямо передбачених цією Конвенцією.

Стаття 3

Для цілей цієї Конвенції:

(а) під «виконавцями» маються на увазі актори, співаки, музиканти, танцюристи або інші особи, які виконують роль, співають, читають, декламують, виконують або будь-яким іншим способом беруть участь у виконанні творів літератури чи мистецтва;

(б) під «фонограмою» мається на увазі будь-який виключно звуковий запис звучання виконання або інших звуків;

(с) під «виробником фонограм» мається на увазі фізична або юридична особа, яка першою здійснила звуковий запис звучання виконання або інших звуків;

(д) під «публікацією» мається на увазі надання публіці примірників фонограми в достатній кількості;

(е) під «відтворенням» мається на увазі виготовлення одного або кількох примірників запису;

(ф) під «телерадіомовленням» мається на увазі передача бездротовими засобами звуків або зображень і звуків для приймання публікою;

(г) під «ретрансляцією» мається на увазі одночасна передача телерадіопродукції однієї організації мовлення іншою організацією мовлення.

Стаття 4

Кожна Договірна Держава надає національний режим охорони виконавцям при дотриманні однієї з наступних умов:

(а) виконання має місце в іншій Договірній Державі;

(б) виконання включено до фонограми, що охороняється відповідно до Статті 5 цієї Конвенції;

(с) виконання, не будучи записаним на фонограму, поширюється шляхом телерадіомовлення, що охороняється відповідно до Статті 6 цієї Конвенції.

Стаття 5

1. Кожна Договірна Держава надає виробникам фонограм національний режим охорони при дотриманні будь-якої з наступних умов:

(а) виробник фонограми є громадянином іншої Договірної Держави (критерій громадянства виробника);

(б) перший запис звуку здійснений в іншій Договірній Державі (критерій місця першого запису);

(с) фонограма вперше опублікована в іншій Договірній Державі (критерій місця публікації).

2. Якщо фонограма вперше опублікована в державі, яка не є учасницею цієї Конвенції, але якщо протягом тридцяти днів від дня її першої публікації вона також опублікована в Договірній Державі (одночасна публікація), вона вважається вперше опублікованою в Договірній Державі.

3. Будь-яка Договірна Держава може заявити, надіславши повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, що вона не буде застосовувати критерій місця публікації або, альтернативно, критерій місця першого запису. Таке повідомлення здійснюється одночасно з ратифікацією, прийняттям або приєднанням або в будь-який інший момент після здійснення цих актів; в останньому випадку таке повідомлення набуває чинності через шість місяців після його отримання.

Стаття 6

1. Кожна Договірна Держава надає організації мовлення національний режим охорони при дотриманні будь-якої з наступних умов:

(а) штаб-квартира організації мовлення розташована в іншій Договірній Державі;

(б) телерадіопередача в ефір здійснюється за допомогою передавача, розташованого в іншій Договірній Державі.

2. Будь-яка Договірна Держава може заявити, надіславши повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, що вона буде здійснювати охорону телерадіопродукції тільки в тому випадку, якщо штаб-квартира організації мовлення розташована в іншій Договірній Державі і якщо передача здійснена за допомогою передавача, розташованого в тій же Договірній Державі. Таке повідомлення здійснюється одночасно з ратифікацією, прийняттям або приєднанням або в будь-який інший момент після здійснення цих актів; в останньому випадку таке повідомлення набуває чинності через шість місяців після дати його отримання.

Стаття 7

1. Охорона, яка надається виконавцям відповідно до цієї Конвенції, включає можливість запобігати:

(а) здійсненню без їхньої згоди телерадіопередачі або публічного сповіщення їхнього виконання за винятком випадків, коли використовуване для телерадіопередачі або для публічного сповіщення виконання вже було передане в ефір або здійснюється з використанням запису;

(б) здійсненню без їхньої згоди запису виконання, яке не було предметом запису;

(с) відтворенню без їхньої згоди запису їхнього виконання:

(і) якщо первинний звуковий запис був здійснений без їхньої згоди;

(іі) якщо відтворення здійснюється з іншою метою, ніж та, на яку виконавці дали свою згоду;

(ііі) якщо первинний звуковий запис здійснений відповідно до положень Статті 15, а відтворення здійснюється з іншою метою, ніж та, яка зазначена в цих положеннях.

2. (1) Якщо телерадіопередача здійснюється за згодою виконавців, то охорона відносно ретрансляції, здійснення запису з метою телерадіопередачі або відтворення такого запису з метою телерадіопередачі регулюється національним законодавством Договірної Держави, в якій така охорона запитується.

(2) Правила та умови, що регулюють використання організаціями мовлення записів, здійснених з метою телерадіопередачі, визначаються відповідно до національного законодавства Договірної Держави, в якій запитується охорона.

(3) Проте національне законодавство, згадане в підпунктах (1) і (2) цього пункту, не повинно позбавляти виконавців можливості регулювати на договірній основі їхні відносини з організаціями мовлення.

Стаття 8

Якщо в одному і тому ж виконанні беруть участь кілька виконавців, кожна Договірна Держава може визначити у своєму національному законодавстві та підзаконних актах, яким чином будуть представлені виконавці у зв'язку із здійсненням своїх прав.

Стаття 9

Шляхом прийняття національного законодавства і підзаконних актів будь-яка Договірна Держава може поширювати охорону, яка надається цією Конвенцією на митців, які не виконують твори літератури і мистецтва.

Стаття 10

Виробники фонограм користуються правом дозволяти або забороняти пряме або опосередковане відтворення своїх фонограм.

Стаття 11

У тих випадках, коли стосовно фонограм Договірна Держава відповідно до свого національного законодавства вимагає дотримання певних формальностей як умови для надання охорони прав виробників фонограм, або виконавців, або їх обох, вони повинні вважатися дотриманими, якщо всі наявні в продажу примірники опублікованої фонограми або їхніх упаковки мають напис, що складається із знака (P) із зазначенням року першої публікації, розташований таким чином, щоб чітко показати, що фонограма охороняється; якщо на примірниках або їхній упаківці не згадується виробник фонограми або володар ліцензії на це, виданої їх виробником (шляхом зазначення його прізвища, торговельної марки або іншого відповідного позначення), то напис повинен також включати прізвище володаря прав виробника фонограми; більше того, якщо на примірниках або їхній упаківці не зазначаються основні виконавці, то напис повинен також включати ім'я особи, яка володіє правами таких виконавців у країні, де здійснений запис.

Стаття 12

Якщо фонограма, опублікована в комерційних цілях, або відтворення такої фонограми використовується безпосередньо для телерадіопередачі або для будь-якого публічного сповіщення, разова справедлива винагорода виплачується користувачем виконавцям або виробникам фонограм, або їм обом. За відсутності угоди між цими сторонами умови розподілу цієї винагороди можуть визначатися національним законодавством.

Стаття 13

Організації мовлення користуються правом дозволяти або забороняти:

- (a) ретрансляцію своїх телерадіопередач;*
- (b) запис своїх телерадіопередач;*
- (c) відтворення:*
 - (i) записів своїх телерадіопередач, виготовлених без їхньої згоди;*
 - (ii) записів своїх телерадіопередач, виготовлених відповідно до положень Статті 15, якщо відтворення було здійснено з іншими цілями ніж ті, які зазначені в цих положеннях;*
- (d) публічне сповіщення своїх телепередач, якщо воно здійснюється в місцях, доступних для публіки за вхідну плату; умови здійснення телерадіомовлення регулюються національним законодавством держави, в якій запитується охорона цього права.*

Стаття 14

Строк охорони, яка надається відповідно до цієї Конвенції, триває принаймні до кінця двадцятирічного періоду, датованого з кінця року, в якому:

- (а) був здійснений запис фонограм і включених до них виконань;*
- (б) мали місце виконання, не включені до фонограм;*
- (с) мала місце передача в ефір.*

Стаття 15

1. Кожна Договірна Держава може у своєму національному законодавстві і своїх підзаконних актах передбачати виключення з гарантованої цією Конвенцією охорони щодо:

- (а) використання в особистих цілях;*
- (б) використання коротких уривків з метою повідомлення про поточні події;*
- (с) короткочасного звукового запису, здійснюваного організацією мовлення на своєму власному обладнанні і для своїх власних передач;*
- (д) використання виключно в учбових або науково-дослідних цілях.*

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, будь-яка Договірна Держава може в своєму національному законодавстві і підзаконних актах передбачати такі ж обмеження охорони прав виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення, які передбачені її національним законодавством і підзаконними актами щодо охорони авторського права на твори літератури і мистецтва. Однак видача примусових ліцензій може передбачатися лише в обсязі, що допускається положеннями цієї Конвенції.

Стаття 16

1. Будь-яка держава, яка стала учасницею цієї Конвенції, бере на себе всі зобов'язання і користується всіма перевагами, що випливають з неї. Проте вона може в будь-який час шляхом повідомлення, надісланого Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, заявити, що вона:

- (а) відносно Статті 12:*
 - (і) не буде застосовувати положення цієї статті;*
 - (іі) не буде застосовувати положення цієї статті щодо певних видів використання;*
 - (ііі) не буде застосовувати цю статтю щодо фонограм, виробник яких не є громадянином іншої Договірної Держави;*
 - (іv) обмежить охорону, яка надається відповідно до цієї статті відносно фонограм, виробник яких є громадянином іншої Договірної Держави, в такому обсязі і на таких умовах, якими ця держава обмежує охорону, яка надається нею щодо фонограм, запис яких здійснений вперше громадянином держави, яка робить про це відповідну заяву; проте той факт, що Договірна Держава, громадянином якої є виробник фонограм, не надає охорону тій же особі або особам, що й держава, яка робить заяву, не розглядається як фактор, що впливає на рівень охорони;*
- (б) не буде застосовувати пункт (д) Статті 13; якщо Договірна Держава робить таку заяву, то інші Договірні Держави не зобов'язані*

надавати право, передбачене пунктом (d) Статті 1, організаціям мовлення, штаб-квартира яких розташовані в цій державі.

2. Якщо згадане в пункті 1 цієї Статті повідомлення робиться після дати здачі на зберігання акта про ратифікацію, прийняття або приєднання, то заява набуває чинності через шість місяців після її отримання.

Стаття 17

Будь-яка держава, яка за станом на 26 жовтня 1961 року надає охорону виробникам фонограм виключно на основі критерію місця першого запису, може шляхом повідомлення Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, зробленого під час ратифікації, прийняття або приєднання, заявити, що для цілей Статті 5 вона буде застосовувати тільки критерій місця першого запису, а для цілей пункту 1 (a) (iii) і (iv) Статті 16 — критерій місця першого запису замість критерію громадянства виробника.

Стаття 18

Будь-яка держава, яка зробила повідомлення відповідно до пункту 3 Статті 5, пункту 2 Статті 6, пункту 1 Статті 16 або Статті 17, може обмежити його дію або відкликати його шляхом повідомлення Генеральному Секретарю Організації Об'єднаних Націй, зробленого пізніше.

Стаття 19

Незважаючи на положення цієї Конвенції, Стаття 7 перестає застосовуватися, якщо виконавець дав згоду на включення свого виконання до звукового запису або запису звуків і зображень.

Стаття 20

1. Ця Конвенція не обмежує права, набуті в будь-якій Договірній Державі до дати набуття цією Конвенцією чинності для такої держави.

2. Жодна Договірна Держава не зобов'язана застосовувати положення цієї Конвенції до виконань або телерадіопередач, що мали місце, а також до фонограм, перший запис яких був здійснений до дати набуття цією Конвенцією чинності для такої держави.

Стаття 21

Охорона, яка надається цією Конвенцією, не обмежує будь-якої іншої охорони, яка надається виконавцям, виробникам фонограм або організаціям мовлення.

Стаття 22

Договірні Держави зберігають право укладати між собою спеціальні угоди, якщо такі угоди передбачають надання виконавцям, виробникам фонограм або організаціям мовлення більш широких прав, ніж ті, що надаються цією Конвенцією, або містять положення, що не суперечать цій Конвенції.

Стаття 23

Ця Конвенція здається на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй. Вона буде відкрита для підписання до 30 червня 1962 року будь-якою державою, запрошеною для участі в Дипломатичній конференції з міжнародної охорони прав виконавців, виробників фонограм та організацій мовлення, які є учасниками Всесвітньої конвенції про авторське право або членами Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів.

Стаття 24

1. Ця Конвенція підлягає ратифікації або прийняттю державами, що її підписали.

2. Ця Конвенція відкрита для приєднання будь-якої держави, запрошеної для участі в Конференції, згаданій в Статті 23, і будь-якої держави-члена Організації Об'єднаних Націй за умови, що в обох випадках така держава є учасницею Всесвітньої конвенції про авторське право або членом Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів.

3. Акти про ратифікацію, прийняття або приєднання здаються на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

Стаття 25

1. Ця Конвенція набуває чинності через три місяці після дати здачі на зберігання шостого акта про ратифікацію, прийняття або приєднання.

2. Надалі ця Конвенція набуває чинності для кожної держави через три місяці після дати здачі нею на зберігання її акта про ратифікацію, прийняття або приєднання.

Стаття 26

1. Кожна Договірна Держава зобов'язується вжити відповідно до своєї Конституції заходів, необхідних для забезпечення застосування цієї Конвенції.

2. Кожна держава на дату здачі на зберігання свого акта про ратифікацію, прийняття або приєднання повинна бути спроможною відповідно до свого національного законодавства виконувати положення цієї Конвенції.

Стаття 27

1. Будь-яка держава може при ратифікації, прийнятті або приєднанні, або згодом заявити шляхом повідомлення, адресованого Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, про те, що дія цієї Конвенції поширюється на всі або будь-які з територій, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність, за умови, що дія Всесвітньої конвенції про авторське право або Міжнародної конвенції про охорону

літературних і художніх творів поширюється на ці території. Це повідомлення набуває чинності через три місяці після дати його отримання.

2. Повідомлення, зазначені в пункті 3 Статті 5, пункті 2 Статті 6, пункті 2 Статті 16 і в Статтях 17 і 18, можуть бути поширені на всі або одну з територій, згаданих у пункті 1 цієї Статті.

Стаття 28

1. Будь-яка Договірна Держава може денонсувати цю Конвенцію від свого імені або від імені однієї чи всіх територій, зазначених у Статті 27.

2. Денонсація здійснюється шляхом повідомлення Генерального Секретаря Організації Об'єднаних Націй і набуває чинності через дванадцять місяців після дати отримання повідомлення.

3. Право на денонсацію не може бути здійснено Договірною Державою до закінчення п'яти років від дати набуття цією Конвенцією чинності для цієї держави.

4. Договірна Держава перестає бути учасницею цієї Конвенції з припиненням її участі у Всесвітній конвенції про авторське право або її членства в Міжнародному союзі з охорони літературних і художніх творів.

5. Ця Конвенція перестає застосовуватися до будь-якої зазначеної в Статті 27 території від часу припинення застосування до цієї території Всесвітньої конвенції про авторське право чи Міжнародної конвенції про охорону літературних і художніх творів.

Стаття 29

1. Через п'ять років після набуття цією конвенцією чинності будь-яка Договірна Держава може шляхом повідомлення Генерального Секретаря Організації Об'єднаних Націй запропонувати скликати конференцію для перегляду Конвенції. Генеральний Секретар повідомляє всі Договірні Держави про таку пропозицію. Якщо протягом шести місяців від дати повідомлення Генеральним Секретарем Організації Об'єднаних Націй не менше половини Договірних Держав повідомляє йому про свою згоду з цією пропозицією, Генеральний Секретар інформує про це Генерального директора Міжнародного бюро праці, Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури і Директора Бюро Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів, які скликають конференцію з перегляду цієї Конвенції у співробітництві з Міжурядовим комітетом, передбаченим Статтею 32.

2. Для прийняття будь-якої зміни цієї Конвенції вимагається більшість у дві третини голосів держав, які беруть участь у конференції з перегляду, за умови, що зазначена більшість становить дві третини держав, які на дату проведення конференції з перегляду є учасницями Конвенції.

3. У разі прийняття Конвенції, яка повністю або частково змінює цю Конвенцію, і якщо в переглянутій Конвенції не буде передбачено іншого:

- (а) ця Конвенція перестає бути відкритою для ратифікації, прийняття або приєднання від дати набуття чинності переглянутою Конвенцією;*
(б) ця Конвенція залишається чинною щодо відносин між/або з Договірними Державами, які не стали учасниками переглянутої Конвенції.

Стаття 30

Будь-який спір між двома або більше Договірними Державами, що стосується тлумачення або застосування цієї Конвенції, якщо він не врегульований шляхом переговорів на вимогу будь-якої із сторін у спорі, передається на розгляд до Міжнародного Суду, якщо тільки сторони не домовляться про інший порядок його врегулювання.

Стаття 31

Без шкоди для положень пункту 3 Статті 5, пункту 2 Статті 6, пункту 1 Статті 16 і Статті 17 жодні застереження до цієї Конвенції не допускаються.

Стаття 32

1. Цією Конвенцією засновується Міжурядовий комітет, до обов'язків якого входить:

- (а) вивчати питання, пов'язані із застосуванням і дією цієї Конвенції;*
(б) збирати пропозиції та готувати документацію для можливого перегляду цієї Конвенції.

2. Комітет складається з представників Договірних Держав, обраних з належним врахуванням справедливості географічного представництва. Комітет складатиметься з шести членів, якщо Договірних Держав буде дванадцять або менше; з дев'яти членів, якщо Договірних Держав буде від тринадцяти до вісімнадцяти, і з дванадцяти членів, якщо Договірних Держав буде більше вісімнадцяти.

2. Комітет створюється після закінчення дванадцяти місяців від дня набуття Конвенцією чинності шляхом проведення виборів з числа Договірних Держав, кожна з яких має один голос, організовуваних Генеральним директором Міжнародного бюро праці, Генеральним директором Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури і Директором Бюро Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів відповідно до правил, попередньо схвалених більшістю Договірних Держав.

3. Комітет обирає голову і керівних осіб. Він приймає правила процедури, які визначають, зокрема, його майбутнє функціонування і порядок оновлення його складу таким чином, щоб забезпечити черговість членства в Комітеті всіх Договірних Держав.

4. Секретаріат Комітету складається зі співробітників Міжнародного бюро праці, Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і

культури і Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів, призначуваних, відповідно, Генеральними директорами і Директором цих організацій.

5. Засідання Комітету, що скликаються кожного разу, коли більшість його членів вважає це за необхідне, проводяться по чергово в штаб-квартирах Міжнародного бюро праці, Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури і Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів.

6. Витрати членів Комітету покладаються на їхні відповідні уряди.

Стаття 33

1. Ця Конвенція укладена англійською, французькою та іспанською мовами, причому всі три тексти є рівно автентичними.

2. Офіційні тексти цієї Конвенції будуть складені також німецькою, італійською і португальською мовами.

Стаття 34

1. Генеральний Секретар Організації Об'єднаних Націй сповіщає держави, запрошені на зазначену у Статті 23 конференцію, а також кожну державу-члена Організації Об'єднаних Націй, Генерального директора Міжнародного бюро праці, Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Директора Бюро Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів:

(а) про здачу на зберігання актів про ратифікацію, прийняття або приєднання;

(б) про дату набуття чинності цією Конвенцією;

(с) про будь-які повідомлення, заяви або сповіщення, передбачені цією Конвенцією;

(д) про виникнення ситуацій, згаданих у пунктах 4 і 5 Статті 28.

2. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє також Генеральному директору Міжнародного бюро праці, Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури і Директору Бюро Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів про пропозиції, передані йому відповідно до Статті 29, а також про будь-які інші повідомлення, одержані від Договірних Держав щодо перегляду Конвенції.

На засвідчення чого нижчепідписані, належним чином уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Римі, двадцять шостого дня жовтня 1961 року в одному примірнику англійською, французькою та іспанською мовами. Належним чином засвідчені дійсні копії будуть передані Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй усім державам, запрошеним на зазначену у Статті 23 конференцію, і кожній державі-члену Організації

Об'єднаних Націй, а також Генеральному директору Міжнародної організації праці, Генеральному директору Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Директору Бюро Міжнародного союзу з охорони літературних і художніх творів.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про приєднання України до Договору
Всесвітньої організації інтелектуальної власності
про виконання і фонограми

№ 2732–III від 20.09.2001 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 2, ст. 15)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності про виконання і фонограми, 1996 року (додається).

Президент України

Л. КУЧМА

ДОГОВІР ВСЕСВІТНЬОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
ПРО ВИКОНАННЯ І ФОНОГРАМИ

(прийнятий Дипломатичною конференцією 20 грудня 1996 року)

Про приєднання до Договору див. Закон № 2732–III від 20.09.2001

Офіційний переклад

Преамбула

Договірні Сторони,

Бажаючи вдосконалювати та підтримувати охорону прав виконавців і виробників фонограм найбільш ефективним та однаковим шляхом,

Вважаючи за необхідне введення нових міжнародних правил з метою забезпечення адекватного рішення питань, що виникають у зв'язку з економічним, соціальним, культурним та технічним розвитком,

Визнаючи глибокий вплив розвитку та зближення інформаційних та комунікаційних технологій на виробництво та використання виконань і фонограм,

Вважаючи за необхідне збереження балансу між правами виконавців і виробників фонограм та інтересами широкої публіки, особливо в сфері освіти, наукових досліджень та доступу до інформації,

Погодилися на наступне:

Глава I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Відношення до інших конвенцій

(1) Ніщо в цьому Договорі не применшує існуючі зобов'язання, які Договірні Сторони мають по відношенню одна до одної згідно з Міжнародною конвенцією про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення, укладеної в Римі 26 жовтня 1961 року (далі згадується як «Римська конвенція»).

(2) Охорона, надавана згідно з цим Договором, не зачіпає і жодним чином не впливає на охорону авторського права на літературні і художні твори. Відповідно ніяке положення цього Договору не може тлумачитися як таке, що завдає шкоди такій охороні¹⁷.

(3) Цей Договір ніяк не пов'язаний з будь-якими іншими договорами і не обмежує будь-які права та зобов'язання, які в них містяться.

Стаття 2. Визначення

Для цілей цього Договору:

(а) «виконавці» — це актори, співаки, музиканти, танцюристи та інші особи, які грають роль, співають, читають, декламують, грають на музичному інструменті, інтерпретують або іншим чином виконують літературні або художні твори, або вираження фольклору;

(б) «фонограма» означає запис звуків виконання або інших звуків, або відтворення звуків, крім звуків у формі запису, включеного до кінематографічного або іншого аудіовізуального твору¹⁸;

¹⁷ Узгоджена заява стосовно Статті 1 (2): Розуміється, що Стаття 1 (2) уточнює взаємозв'язок між правами на фонограми за ним Договором та авторським правом на твори, що втілені у фонограми. У випадках, коли дозвіл вимагається як від автора твору, втіленому у фонограмі, так і від виконавця або виробника, що володіє правами на фонограму, необхідність у наданні дозволу автором не відпадає з тієї причини, що також необхідний дозвіл виконавця або виробника і навпаки. Далі розуміється, що ніщо в Статті 1 (2) не перешкоджає Договірній стороні надавати виключні права виконавцю або виробнику фонограм на додаток до прав, які повинні бути надані за цим Договором.

¹⁸ Узгоджена заява стосовно Статті 2 (б): Розуміється, що визначення фонограми, яке міститься в Статті 2 (б) не передбачає того, що права на фонограму будь-яким чином зачіпаються у зв'язку з їх включенням до кінематографічного або іншого аудіовізуального твору.

(с) «запис» означає втілення звуків або їх відтворень, яке дозволяє здійснювати їх сприйняття, відтворення або сповіщення за допомогою відповідного пристрою;

(d) «виробник фонограми» означає фізичну або юридичну особу, яка бере на себе ініціативу та несе відповідальність за перший запис звуків виконання або інших звуків, або відтворень звуків;

(е) «опублікування» запису виконання або фонограми означає надання примірників запису виконання або фонограми публіці за згодою власника прав та за умови, що примірники надаються публіці у розумній кількості¹⁹;

(f) «ефірне мовлення» означає передачу засобами недротового зв'язку звуків або зображень і звуків, або їх відтворень для приймання публікою; така передача через супутник також є «ефірним мовленням»; передача кодованих сигналів є «ефірним мовленням», якщо засоби декодування надаються публіці організацією мовлення або за її згодою;

(g) «сповіщення для загального відома» виконання або фонограми означає передачу для публіки будь-яким способом, крім ефірного мовлення, звуків виконання чи звуків або відтворень звуків, записаних на фонограму. Для цілей Статті 15 «сповіщення для загального відома» включає доведення звуків або «відтворень звуків, записаних на фонограму, до слухового сприйняття публікою.

Стаття 3. Особи, які охороняються за цим Договором

(1) Договірні Сторони надають охорону, передбачену цим Договором, виконавцям і виробникам фонограм, які є громадянами інших Договірних Сторін.

(2) Під громадянами інших Договірних Сторін розуміються ті виконавиці або виробники фонограм, які відповідають критеріям надання охорони, передбаченим Римською конвенцією, як нібито всі Договірні Сторони цього Договору були Договірними державами цієї Конвенції. Стосовно зазначених критеріїв Договірні Сторони застосовують відповідні визначення, подані в Статті 2 цього Договору²⁰.

(3) Будь-яка Договірна Сторона, використовуючи можливості, передбачені Статтею 5 (3) Римської конвенції або, для виконання положень Статті 5 згаданої Конвенції, Статтею 17 цієї Конвенції, подає

¹⁹ Узгоджена заява стосовно Статті 2 (е): Вирази «екземпляри» та «оригінал та екземпляри», які є предметом права на розповсюдження та права на прокат, в контексті зазначених статей, відносяться виключно до записаних екземплярів, які можуть бути випущені в обіг у вигляді матеріальних об'єктів.

²⁰ Узгоджена заява стосовно Статті 3 (2): Для цілей застосування Статті 3 (2) розуміється, що запис означає завершення виготовлення еталонної стрічки

Генеральному директору Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) повідомлення, як передбачено зазначеними положеннями²¹.

Стаття 4. Національний режим

(1) Кожна Договірна Сторона надає громадянам інших Договірних Сторін, як вони визначені Статтею 3 (2), такий самий режим, який вона надає своїм громадянам щодо виключних прав, спеціально наданих цим Договором, і права на винагороду, передбаченого Статтею 15 цього Договору.

(2) Зобов'язання, передбачене пунктом (1), не застосовується в тій мірі, в якій інша Договірна Сторона використовує застереження, можливі відповідно до Статті 15 (3) цього Договору.

Глава II ПРАВА ВИКОНАВЦІВ

Стаття 5. Моральні права виконавців

(1) Незалежно від майнових прав виконавця і навіть у разі їх передачі виконавець стосовно своїх незаписаних усних виконань і виконань, записаних на фонограми, має право вимагати бути визнаним як виконавець своїх виконань, крім тих випадків, коли ненадання такого права диктується способом використання виконання, і заперечувати проти будь-якого перекручення, спотворення або іншої зміни своїх виконань, які можуть завдавати шкоди його репутації.

(2) Права, які надаються виконавцю згідно з пунктом (1), зберігаються після його смерті принаймні до закінчення дії майнових прав та здійснюються особами або установами, уповноваженими законодавством Договірної Сторони, в якій запитується охорона. Проте ті Договірні Сторони, законодавство яких на момент ратифікації цього Договору або приєднання до нього не передбачає після смерті виконавця охорону всіх прав, викладених у попередньому пункті, можуть передбачити, що деякі з цих прав після смерті виконавця перестають здійснюватися.

(3) Засоби захисту для забезпечення прав, передбачених цією Статтею, регулюються законодавством Договірної Сторони, в якій запитується охорона.

Стаття 6. Майнові права виконавців щодо їх незаписаних виконань

Виконавці мають виключне право стосовно своїх виконань дозволяти:

²¹ Узгоджена заява стосовно Статті 3: Розуміється, що зазначені в статтях 5 (а) та 16 (а) (iv) Римської конвенції на «громадянина іншої Договірної держави» при застосуванні до цього Договору буде означати по відношенню міжурядової організації, яка є Договірною стороною цього Договору, громадянина однієї із країн-членів цієї організації.

(і) ефірне мовлення і сповіщення для загального відома своїх незаписаних виконань, за винятком випадків, коли виконання уже передавалось в ефір;

(ii) запис своїх незаписаних виконань.

Стаття 7. Право на відтворення

Виконавці користуються виключним правом дозволяти пряме або непряме відтворення своїх виконань, записаних на фонограми, будь-яким способом і в будь-якій формі²².

Стаття 8. Право на розповсюдження

(1) Виконавці користуються виключним правом дозволяти доведення до загального відома оригіналу і примірників своїх виконань, записаних на фонограми, шляхом продажу або іншим шляхом передачі права власності.

(2) Ніщо в цьому Договорі не впливає на свободу Договірних Сторін визначати або не визначати умови, на яких вичерпання права, згаданого в пункті (1), застосовується після першого продажу або іншої передачі права власності на оригінал чи примірник записаного виконання з дозволу виконавця²³.

Стаття 9. Право на прокат

(1) Виконавці користуються виключним правом дозволяти комерційний прокат для публіки оригіналу і примірників своїх виконань, записаних на фонограми, як це визначено національним законодавством Договірних Сторін, навіть після їх розповсюдження, здійсненого виконавцем або за його дозволом.

(2) Незалежно від положень пункту (1) Договірна Сторона, яка на 15 квітня 1994 року мала і нині має систему справедливої винагороди виконавців за прокат примірників їх виконань, записаних на фонограмах, може зберегти цю систему за умови, що комерційний прокат фонограм не завдає істотної шкоди виключному праву виконавців на відтворення²⁴.

²² Узгоджена заява стосовно Статей 7, 11 і 16: Право на відтворення, як воно визначене в Статтях 7 та 11, і винятки, що допускаються відносно цього права через Статтю 16, повністю застосовуються в цифровому середовищі і, зокрема, відносно використання виконань і фонограм у цифровій формі в електронному засобі є відтворенням в контексті цих статей.

²³ Узгоджена заява стосовно Статей 2 (е), 8, 9, 12 і 13: Вирази «екземпляри» та «оригінал та екземпляри», які є предметом права на розповсюдження та права на прокат, в контексті зазначених статей, відносяться виключно до записаних екземплярів, які можуть бути випущені в обіг у вигляді матеріальних об'єктів.

²⁴ Теж саме.

Стаття 10. Право зробити записані виконання доступними

Виконавці користуються виключним правом дозволяти доведення до загального відома своїх виконань, записаних на фонограмах, через дрого-ві або бездротові засоби зв'язку таким чином, що представники публіки можуть отримувати до них доступ із будь-якого місця і в будь-який час за їх власним вибором.

Глава III

ПРАВА ВИРОБНИКІВ ФОНОГРАМ

Стаття 11. Право на відтворення

Виробники фонограм мають виключне право дозволяти пряме або непряме відтворення своїх фонограм будь-яким способом і в будь-якій формі²⁵.

Стаття 12. Право на розповсюдження

(1) Виробники фонограм мають виключне право дозволяти доведення до загального відома оригіналу і примірників своїх фонограм шляхом продажу або іншим шляхом передачі права власності.

*(2) Ніщо в цьому Договорі не впливає на свободу Договірних Сторін визначати або не визначати умови, на яких вичерпання права, згаданого в пункті (1), застосовується після першого продажу або іншої передачі права власності на оригінал чи примірник фонограми з дозволу виробника фонограм*²⁶.

Стаття 13. Право на прокат

(1) Виробники фонограм мають виключне право дозволяти комерційний прокат оригіналу або примірників своїх фонограм для публіки навіть після їх розповсюдження, здійсненого виробником або з його дозволу.

*(2) Незалежно від положень пункту (1), Договірна Сторона, яка на 15 квітня 1994 року мала і зараз має систему справедливої винагороди виробників фонограм за прокат примірників їхніх фонограм, може зберегти цю систему за умови, що комерційний прокат фонограм не завдає істотної шкоди виключним правам виробників фонограм на відтворення*²⁷.

²⁵ Узгоджена заява стосовно Статей 7, 11 і 16: Право на відтворення, як воно визначене в Статтях 7 та 11, і винятки, що допускаються відносно цього права через Статтю 16, повністю застосовуються в цифровому середовищі і, зокрема, відносно використання виконань і фонограм у цифровій формі в електронному засобі є відтворенням в контексті цих статей.

²⁶ Узгоджена заява стосовно Статей 2 (е), 8, 9, 12 і 13: Вирази «екземпляри» та «оригінал та екземпляри», які є предметом права на розповсюдження та права на прокат, в контексті зазначених статей, відносяться виключно до записаних екземплярів, які можуть бути випущені в обіг у вигляді матеріальних об'єктів.

²⁷ Теж саме.

Стаття 14. Право зробити фонограми доступними

Виробники фонограм мають виключне право дозволяти доведення до загального відома своїх фонограм через дротові і недротові засоби зв'язку таким чином, що представники публіки можуть здійснювати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за їхнім власним вибором.

Глава IV ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 15. Право на винагороду за ефірне мовлення і сповіщення для загального відома

(1) Виконавці та виробники фонограм мають право на одноразову справедливую винагороду за пряме або непряме використання фонограм, опублікованих з комерційною метою, для ефірного мовлення або будь-якого сповіщення для загального відома.

(2) Договірні Сторони мають встановити в своєму національному законодавстві, що одноразову справедливую винагороду вправі вимагати у користувача виконавець або виробник фонограми, або і виконавець і виробник фонограми. Договірні Сторони можуть також встановити в національному законодавстві норми, згідно з якими у разі відсутності угоди між виконавцем і виробником фонограми встановлюються умови, за якими одноразова справедлива винагорода розподіляється між виконавцями і виробниками фонограм.

(3) Будь-яка Договірна Сторона у повідомленні, переданому на збереження Генеральному директору ВОІВ, може заявити, що вона буде застосовувати положення пункту (1) тільки стосовно певних видів використання або що вона обмежить їх застосування будь-яким іншим шляхом, або що вона взагалі не буде застосовувати ці положення.

(4) Для виконання положень цієї Статті фонограми, доступні для загального відома через дротові і недротові засоби зв'язку таким чином, що представники публіки можуть отримувати до них доступ із будь-якого місця і в будь-який час за їхнім власним вибором, вважаються як нібито вони були опубліковані з комерційною метою^{28, 29}.

²⁸ Узгоджена заява стосовно Статті 15: Розуміється, що Стаття 15 не є повним вирішенням рівня прав ретрансляції і комунікації на суспільство, яке мають мати виконавці і виробники фонограм у цифрову еру. Делегації не змогли досягнути консенсусу по різним пропозиціям щодо аспектів виключних прав, які необхідно надати у певних обставинах або щодо прав, які необхідно надати без можливості застережень, і тому залишили це питання для майбутнього вирішення.

²⁹ Узгоджена заява стосовно Статті 15: Розуміється, що Стаття 15 не перешкоджає наданню права, передбаченого цією Статтею, виконавцям фольклору та виробникам фонограм, що записують фольклор, якщо такі фонограми не були опубліковані для отримання доходу.

Стаття 16. Обмеження та винятки

(1) Договірні Сторони можуть передбачити в своєму національному законодавстві такі види обмежень або винятків щодо охорони прав виконавців і виробників фонограм, які передбачені в їхньому національному законодавстві щодо охорони авторського права на літературні і художні твори.

(2) Договірні Сторони зводять будь-які обмеження або винятки з передбачених цим Договором прав до певних особливих випадків, які не завдають шкоди нормальному використанню виконання або фонограми і не обґрунтованим способом не обмежують законних інтересів виконавця або виробника фонограм^{30, 31}.

Стаття 17. Строк охорони

(1) Строк охорони, надаваної виконавцям згідно з цим Договором, триває, принаймні, до кінця 50-річного періоду, відлік якого починається з року, в якому виконання було записано на фонограмі.

(2) Строк охорони, надаваної виробникам фонограм згідно з цим Договором, триває, принаймні, до кінця 50-річного періоду, відлік якого починається з кінця року, в якому фонограма була опублікована, або — у разі відсутності такого опублікування протягом 50 років з дня запису фонограми — 50 років з кінця року, в якому був зроблений запис.

Стаття 18. Зобов'язання стосовно технічних засобів

Договірні Сторони передбачають відповідну правову охорону і ефективні засоби правового захисту від обходу існуючих технічних засобів, якими користуються виконавці або виробники фонограм у зв'язку із здійсненням своїх прав відповідно до цього Договору, та які обмежують дії щодо їх виконань і фонограм, які не дозволені виконавцями або виробниками фонограм або не допускаються законом.

Стаття 19. Зобов'язання стосовно інформації про управління правами

(1) Договірні Сторони передбачають відповідні та ефективні засоби правового захисту щодо будь-якої особи, яка свідомо чинить будь-які з нижчезазначених дій, знаючи або, у зв'язку із застосуванням

³⁰ Узгоджена заява стосовно Статті 7, 11 і 16: Право на відтворення, як воно визначене в Статтях 7 та 11, і винятки, що допускаються відносно цього права через Статтю 16, повністю застосовуються в цифровому середовищі і, зокрема, відносно використання виконань і фонограм у цифровій формі в електронному засобі є відтворенням в контексті цих статей.

³¹ Узгоджена заява стосовно Статті 16: Узгоджена заява відносно Статті 10 (про обмеження і винятки), Договору ВОІВ по авторському праву застосовується, з урахуванням відповідних змін, також до Статті 16 (про обмеження і винятки) Договору ВОІВ про виконання і фонограми.

цивільно-правових засобів захисту, маючи належні підстави знати, що така дія може спонукати, дозволяти, сприяти або приховувати порушення будь-якого права, передбаченого цим Договором:

(і) усунення або зміну будь-якої електронної інформації про управління правами без дозволу;

(ii) розповсюдження, імпортування для розповсюдження, передачу в ефір, сповіщення або доведення до загального відома без дозволу виконавця, примірників записаних виконавств або фонограм, знаючи, що в них без дозволу була усунена або змінена електронна інформація про управління правами.

(2) «Інформація про управління правами» в розумінні цієї статті означає інформацію, яка ідентифікує виконавця, виконання виконавця, виробника фонограми, фонограму, володільця будь-якого права на виконання або фонограму, або інформацію про умови використання виконання і фонограми і будь-які цифри або коди, в яких подана така інформація, коли будь-яка з цих складових інформації, додана до примірника записаного виконання або фонограми, або фігурує у зв'язку із сповіщенням або доведенням записаного виконання або фонограми до загального відома³².

Стаття 20. Формальності

Володіння правами і здійснення прав, передбачених цим Договором, не пов'язані з дотриманням будь-яких формальностей.

Стаття 21. Застереження

Згідно з положеннями Статті 15 (3) ніякі застереження до цього Договору не допускаються.

Стаття 22. Застосування в часі

(1) Договірні Сторони, з врахуванням відповідних змін, застосовують положення Статті 18 Бернської конвенції до прав виконавців і виробників фонограм, передбачених цим Договором.

(2) Незалежно від положень пункту (1) Договірна Сторона може обмежити застосування Статті 5 цього Договору виконаннями, здійсненими після введення в дію цього Договору стосовно цієї Сторони.

Стаття 23. Положення про забезпечення прав

(1) Договірні Сторони зобов'язуються прийняти відповідно зі своїми правовими системами заходи, необхідні для забезпечення застосування цього Договору.

³² Узгоджена заява стосовно Статті 19: Узгоджена заява відносно Статті 12 (про зобов'язання стосовно інформації про управління правами) Договору ВОІВ по авторському праву застосовується, з урахуванням відповідних змін, також до Статті 19 (про зобов'язання стосовно інформації про управління правами) Договору ВОІВ про виконання і фонограми.

(2) Договірні Сторони забезпечать, щоб в їх законах були передбачені заходи щодо забезпечення прав, які дозволяють ефективно протидіяти будь-яким актам порушення прав, передбачених цим Договором, включаючи термінові засоби для запобігання порушень та засоби як стримуючий засіб від подальших порушень.

Глава V

АДМІНІСТРАТИВНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 24. Асамблея

(1) (а) Договірні Сторони засновують Асамблею.

(б) Кожна Договірна Сторона може бути представлена одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(с) Витрати кожної делегації оплачуються Договірною Стороною, яка її призначала. Асамблея може звернутися до Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі «ВОІВ») з проханням надати фінансову допомогу для сприяння участі делегацій тих Договірних Сторін, які вважаються країнами, що розвиваються, відповідно до встановленої практики Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй або є країнами, що перебувають у процесі переходу до ринкової економіки.

(2) (а) Асамблея розглядає питання, які стосуються збереження, розвитку, застосування та функціонування цього Договору.

(б) Асамблея виконує функцію, покладену на неї за Статтею 26 (2), що стосується допуску окремих міжурядових організацій до участі в цьому Договорі.

(с) Асамблея приймає рішення про скликання будь-якої дипломатичної конференції для перегляду цього Договору та видає необхідні вказівки Генеральному директору ВОІВ про підготовку такої дипломатичної конференції.

(3) (а) Кожна Договірна Сторона, яка є державою, має один голос і голосує тільки від свого імені.

(б) Будь-яка Договірна Сторона, яка є міжурядовою організацією, може приймати участь у голосуванні замість держав-членів такої організації в кількості голосів, що дорівнює кількості держав-членів такої організації, які є сторонами цього Договору. Будь-яка така міжурядова організація не приймає участі в голосуванні, якщо будь-яка з держав-членів такої організації використовує своє право голосувати, і навпаки.

(4) Асамблея збирається один раз у два роки на чергову сесію, скликувану Генеральним директором ВОІВ.

(5) Асамблея встановлює свої правила процедури, включаючи скликання позачергових сесій, вимоги до кворуму та, на підставі положень цього Договору, необхідну більшість для прийняття різних рішень.

Стаття 25. Міжнародне бюро

Міжнародне бюро ВОІВ виконує адміністративні функції, які стосуються цього Договору.

Стаття 26. Право участі в Договорі

(1) Будь-яка держава-член ВОІВ може стати учасницею цього Договору.

(2) Асамблея може винести рішення про допуск будь-якої міжурядової організації до участі в цьому Договорі, яка заявляє, що вона має компетенцію і власну, обов'язкову для всіх держав-членів такої організації нормативну базу з питань, що регулюються цим Договором, і що вона належним чином уповноважена відповідно до своїх внутрішніх процедур стати учасницею цього Договору.

(3) Європейське співтовариство, зробивши заяву, згадану у попередньому пункті, на Дипломатичній конференції, на якій було прийнято цей Договір, може стати учасником цього Договору.

Стаття 27. Права та обов'язки згідно з Договором

Якщо в цьому Договорі не передбачено будь-яких спеціальних положень про інше, кожна Договірна Сторона користується всіма правами та приймає на себе всі зобов'язання, що виходять з цього Договору.

Стаття 28. Підписання Договору

Цей Договір є відкритим для підписання до 31 грудня 1997 року будь-якою державою-членом ВОІВ та Європейським співтовариством.

Стаття 29. Набуття чинності Договором

Цей Договір набуває чинності через три місяці після подання Генеральному директору ВОІВ на збереження 30 державами документів про ратифікацію або приєднання.

Стаття 30. Дата початку участі в Договорі

Цей Договір стає обов'язковим для:

(i) 30 держав, зазначених у Статті 29, з дати набуття чинності цим Договором;

(ii) кожної іншої держави після закінчення трьох місяців з дати подання цією державою для зберігання свого документа Генеральному директору ВОІВ;

(iii) Європейського співтовариства після закінчення трьох місяців з дати подання для зберігання документа про ратифікацію або приєднання, якщо такий документ було подано після набуття чинності цим Договором згідно зі Статтею 29, або трьох місяців після набуття чинності цим Договором, якщо такий документ було подано для зберігання до набуття чинності цим Договором;

(iv) будь-якої іншої міжурядової організації, яка допущена до участі в цьому Договорі, після закінчення трьох місяців після подання для зберігання її документа про приєднання.

Стаття 31. Денонсація Договору

Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цей Договір через повідомлення, адресоване Генеральному директору ВОІВ. Будь-яка денонсація вводиться в дію через рік з дати отримання повідомлення Генеральним директором ВОІВ.

Стаття 32. Мови Договору

(1) Цей Договір підписується в одному примірнику англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами, причому всі тексти на цих мовах є автентичними.

(2) Офіційний текст на будь-якій мові, крім мов, зазначених у пункті (1), затверджується Генеральним директором ВОІВ на прохання зацікавленої сторони після консультацій зі всіма зацікавленими сторонами. В цьому пункті «зацікавлена сторона» означає будь-яку державу-член ВОІВ, про офіційну мову або одну з офіційних мов якої йдеться, а також Європейське співтовариство та будь-яку іншу міжурядову організацію, яка може стати учасницею цього Договору, якщо йдеться про одну з її офіційних мов.

Стаття 33. Депозитарій

Депозитарієм цього Договору є Генеральний директор ВОІВ.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм

№ 738–XIV від 15.06.1999 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 32, ст. 265)

(Із змінами, внесеними згідно із Законом № 2627–III від 11.07.2001, ВВР, 2001, № 43, ст. 241)

Верховна Рада України постановляє:

Приєднатися до Конвенції про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм від 29 жовтня 1971 року. З метою виконання вимог зазначеної Конвенції поширити, на взаємній основі, національний режим захисту суміжних прав, передбачений

Законом України «Про авторське право і суміжні права», на виробників фонограм з країн — учасниць Конвенції та їхні фонограми, якщо строк охорони цих фонограм не закінчився в країні походження.

(Абзац другий із змінами, внесеними згідно із Законом № 2627–III від 11.07.2001)

Голова Верховної Ради України

О. ТКАЧЕНКО

КОНВЕНЦІЯ ПРО ОХОРОНУ ІНТЕРЕСІВ ВИРОБНИКІВ ФОНОГРАМ ВІД НЕЗАКОННОГО ВІДТВОРЕННЯ ЇХНІХ ФОНОГРАМ

Про приєднання до Конвенції див. Закон № 738–XIV від 15.06.99

Держави-учасниці,

занепокоєні зростаючим поширенням незаконного відтворення фонограм і шкодою інтересам авторів, артистів-виконавців і виробників фонограм, яка завдається в результаті цього;

переконані в тому, що охорона інтересів виробників фонограм від подібних актів відповідатиме також інтересам артистів-виконавців і авторів, виконання і твори яких записані на зазначені фонограми;

визнаючи високу цінність роботи, проведеної в цій галузі Організацією Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Всесвітньою організацією інтелектуальної власності;

прагнучи не завдавати ніякої шкоди діючим міжнародним конвенціям і, зокрема, не перешкоджати будь-яким чином більш широкому прийняттю Римської конвенції від 26 жовтня 1961 року, яка забезпечує охорону інтересів артистів-виконавців і органів радіомовлення, як і виробників фонограм;

погодилися про таке:

Стаття 1

Для цілей цієї Конвенції слід розуміти:

- а) під «фонограмою» — будь-який виключно звуковий запис звуків;
- б) під «виробником фонограм» — фізичну або юридичну особу, яка першою зробила запис звуків на фонограмі;
- с) під «копією» — носій, який містить звуки, записані безпосередньо або опосередковано з фонограми, і який включає всі або значну частину звуків, записаних на цій фонограмі;
- д) під «розповсюдженням серед публіки» — будь-який акт, за допомогою якого копії безпосередньо або опосередковано пропонуються публіці взагалі або будь-якій її частині.

Стаття 2

Кожна держава-учасниця зобов'язується охороняти інтереси виробників фонограм, які є громадянами інших країн-учасниць, від виробництва копій фонограм без згоди виробника і від ввозу таких копій кожного разу, коли згадані виробництво або ввіз здійснюється з метою їх розповсюдження серед публіки, а також від розповсюдження цих копій серед публіки.

Стаття 3

За національним законодавством кожної держави-учасниці зберігається право визначення юридичних заходів, за допомогою яких ця Конвенція буде застосовуватись і які будуть включати один або більше із наступних заходів: охорона за допомогою надання авторського права або іншого особливого права; охорона за допомогою законодавства щодо нечесної конкуренції; охорона за допомогою кримінальних санкцій.

Стаття 4

За національним законодавством кожної держави-учасниці зберігається право визначення терміну дії охорони, яка надається. Проте, якщо національне законодавство передбачає визначений термін охорони, то цей термін не повинен бути меншим двадцяти років, починаючи або з кінця року, в якому було зроблено перший запис фонограми, або з кінця року, коли вона була вперше опублікована.

Стаття 5

У тих випадках, коли одна з держав-учасниць, відповідно до свого національного законодавства, вимагає виконання формальностей як умов, за яких забезпечується охорона інтересів виробників фонограм, ці формальності вважаються виконаними, якщо всі дозволені копії фонограм, що розповсюджуються серед публіки, або їхні упаковки мають спеціальний напис у вигляді символу із зазначенням року першого видання, проставлений так, щоб було чітко видно, що ця фонограма перебуває під охороною; якщо копії або їхні упаковки не визначають виробника фонограм, його правонаступника або власника ліцензії шляхом зазначення його прізвища, марки або іншого відповідного позначення, то напис повинен також включати прізвище виробника, його правонаступника або власника виключної ліцензії.

Стаття 6

Кожна держава-учасниця, яка забезпечує охорону шляхом надання авторського права або іншого особливого права чи шляхом застосування кримінальних санкцій, може передбачати у своєму національному законодавстві обмеження щодо охорони інтересів виробників фонограм такого ж характеру, що й ті, які допускаються відносно охорони інтересів

авторів літературних і художніх творів. Проте обов'язкові ліцензії можуть бути передбачені тільки в тому разі, коли задоволені всі наступні умови:

а) відтворення призначається для використання виключно з метою навчання або наукових досліджень;

б) ліцензія дійсна тільки для відтворення на території держави-учасниці, компетентні органи якої надали ліцензію, і не буде поширена на експорт копій;

с) відтворення, здійснене на підставі ліцензії, передбачає право на справедливу винагороду, яка визначається згаданими органами з врахуванням, поряд з іншим, кількості копій, що будуть виготовлені.

Стаття 7

1) Ця Конвенція в жодному випадку не може бути витлумачена як така, що обмежує або завдає шкоди охороні інтересів авторів, артистів-виконавців, виробників фонограм або органів радіомовлення, яка надається національним законодавством або міжнародними конвенціями.

2) Національне законодавство кожної держави-учасниці визначає, в разі необхідності, сферу дії охорони інтересів артистів-виконавців, виступи яких записані на фонограму, а також умови, за яких вони можуть користуватись такою охороною.

3) Жодна держава-учасниця не зобов'язана виконувати положення цієї Конвенції щодо фонограм, записаних до набуття чинності цією Конвенцією на території даної держави.

4) Кожна держава-учасниця, національне законодавство якої на 29 жовтня 1971 року надає виробникам фонограм охорону їхніх інтересів тільки на основі місця першого запису, може шляхом повідомлення, депонованого у Генерального директора Всесвітньої організації інтелектуальної власності, заявити, що вона буде застосовувати цей критерій замість критерію громадянства виробника.

Стаття 8

1) Міжнародне бюро Всесвітньої організації інтелектуальної власності збирає і публікує інформацію щодо охорони фонограм. Кожна держава-учасниця негайно повідомляє Міжнародному бюро всі нові закони і офіційні тексти з цього питання.

2) Міжнародне бюро надає будь-якій державі-учасниці, на її прохання, інформацію з питань щодо цієї Конвенції, а також здійснює дослідження і забезпечує обслуговування з метою полегшення здійснення охорони, передбаченої цією Конвенцією.

3) Міжнародне бюро виконує функції, викладені в попередніх пунктах 1 і 2, у співробітництві з Організацією Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Міжнародною організацією праці відносно питань, що стосуються їхньої відповідної компетенції.

Стаття 9

1) Ця Конвенція депонується у Генерального Секретаря Організації Об'єднаних Націй. Вона залишається відкритою для підписання до 30 квітня 1972 року будь-якою державою, що є членом Організації Об'єднаних Націй, однієї із спеціалізованих установ, пов'язаних з Організацією Об'єднаних Націй, або Міжнародного агентства з атомної енергії чи стороною Статуту Міжнародного Суду.

2) Ця Конвенція підлягає ратифікації або прийняттю державами, що її підписали. Вона відкрита для приєднання до неї будь-якої держави, згаданої у пункті 1 цієї статті.

3) Акти ратифікації, прийняття або приєднання депонуються у Генерального Секретаря Організації Об'єднаних Націй.

4) Мається на увазі, що в той момент, коли держава стає пов'язаною цією Конвенцією, вона повинна бути у змозі, відповідно до свого національного законодавства, втілювати в життя положення цієї Конвенції.

Стаття 10

Ніякі застереження щодо цієї Конвенції не допускаються.

Стаття 11

1) Ця Конвенція набуває чинності через три місяці після депонування п'ятого акта ратифікації, прийняття чи приєднання.

2) Для кожної держави, що ратифікує або приймає цю Конвенцію чи приєднується до неї після депонування п'ятого акта про ратифікацію, прийняття або приєднання, ця Конвенція набуває чинності через три місяці після дати, коли Генеральний директор Всесвітньої організації інтелектуальної власності повідомляє держави, відповідно до пункту 4 статті 13, про депонування цієї державою відповідного акта.

3) Кожна держава може в момент ратифікації, прийняття або приєднання чи в будь-який час пізніше заявити, направивши повідомлення Генеральному Секретарю Організації Об'єднаних Націй, що ця Конвенція застосовна до всіх або до якої-небудь однієї з територій, міжнародні відносини яких вона забезпечує. Це повідомлення набуває чинності через три місяці після дати його одержання.

4) Проте попередній пункт не може бути ні в якому випадку витлумачений як такий, що означає мовчазне визнання або прийняття якою-небудь державою-учасницею фактичного стану на будь-якій території, на яку ця Конвенція поширюється іншою державою-учасницею через зазначений пункт.

Стаття 12

1) Кожна держава-учасниця має право денонсувати цю Конвенцію або від свого імені, або від імені якої-небудь чи всіх територій, згаданих

у пункті 3 статті 11, направивши письмове повідомлення Генеральному Секретарю Організації Об'єднаних Націй.

2) Денонсація набуває чинності через дванадцять місяців після дати одержання Генеральним Секретарем Організації Об'єднаних Націй згаданого в попередньому пункті повідомлення.

Стаття 13

1) Ця Конвенція підписується в одному примірнику англійською, іспанською, російською і французькою мовами, причому всі ці чотири тексти мають однакову силу.

2) Офіційні переклади будуть забезпечені Генеральним директором Всесвітньої організації інтелектуальної власності після консультації із заінтересованими урядами арабською, голландською, італійською, німецькою і португальською мовами.

3) Генеральний Секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє Генерального директора Всесвітньої організації інтелектуальної власності, Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Генерального директора Міжнародного бюро праці про:

- а) держави, які підписали цю Конвенцію;
- б) депонування актів ратифікації, прийняття або приєднання;
- с) дату набуття чинності цією Конвенцією;
- д) будь-яку заяву, про яку було надіслано повідомлення відповідно до пункту 3 статті 11;
- е) одержання повідомлень про денонсацію.

4) Генеральний директор Всесвітньої організації інтелектуальної власності повідомляє державам, згаданим у пункті 1 статті 9, про всі повідомлення, одержані через застосування попереднього пункту, а також про заяви, зроблені відповідно до пункту 4 статті 7 цієї Конвенції. Він також повідомляє про згадані заяви Генерального директора Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури та Генерального директора Міжнародного бюро праці.

5) Генеральний Секретар Організації Об'єднаних Націй направляє в двох відповідним чином завірених примірниках цю Конвенцію всім державам, згаданим у пункті 1 статті 9.

МІЖНАРОДНІ УГОДИ ДЕРЖАВ-УЧАСНИЦЬ СНД

ЗАКОН УКРАЇНИ Про ратифікацію Угоди про співробітництво в галузі охорони авторського права і суміжних прав

№ 34/95–ВР від 27.01.1995 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 5, ст. 32)

Верховна Рада України постановляє:

Угоду про співробітництво в галузі охорони авторського права і суміжних прав, підписану від імені України 24 вересня 1993 року у місті Москві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України

О. МОРОЗ

УГОДА ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

Угоду ратифіковано Законом № 34/95–ВР від 27.01.95

Держави-учасниці цієї Угоди, іменовані надалі «Держави-учасниці», виходячи з принципів і норм Загальної декларації прав людини, Угоди про створення Співдружності Незалежних Держав від 8 грудня 1991 року, Алма-Атинської декларації від 21 грудня 1991 року, Меморандуму про взаєморозуміння з питання правонаступництва щодо договорів колишнього Союзу РСР, які становлять взаємний інтерес, від 6 липня 1992 року

з огляду на сучасну роль авторського права у формуванні національного культурного потенціалу, у міжнародному культурному обміні, а також у розвитку рівноправних міждержавних торгово-економічних відносин,

прагнучи до подальшого розширення співробітництва в галузі взаємного обміну культурними цінностями шляхом використання творів науки, літератури і мистецтва,

визнаючи за необхідне визначити умови і порядок взаємної охорони авторського права і суміжних прав,
погодилися про нижченаведене :

Стаття 1

Держави-учасниці забезпечують на своїх територіях виконання міжнародних зобов'язань, що випливають із участі колишнього Союзу РСР у Всесвітній конвенції про авторське право (у редакції 1952 року), виходячи з того, що дата набуття чинності зазначеної Конвенції для колишнього Союзу РСР (27 травня 1973 року) є датою, з якої кожна Держава-учасниця вважає себе зв'язаною її положеннями.

Кожна Держава-учасниця направить про це необхідну заяву Генеральному директорові Організації Об'єднаних Націй з питань утворення, науки і культури (ЮНЕСКО).

Стаття 2

Держави-учасниці застосовують Всесвітню конвенцію про авторське право (у редакції 1952 року) у відносинах між собою як до творів, створених після 27 травня 1973 року, так і до творів, що охоронялися за законодавством Держав-учасниць до цієї дати, на тих же умовах, які встановлені національним законодавством щодо своїх авторів.

Терміни охорони авторського права встановлюються відповідно до законодавства тієї Держави-учасниці, яка надає охорону, проте вона не зобов'язана забезпечувати охорону протягом терміну більш тривалого, ніж термін охорони, встановлений в іншій відповідній Державі-учасниці.

Стаття 3

Держави-учасниці вживуть необхідних заходів для розробки і прийняття законопроектів, що забезпечують охорону авторського права і суміжних прав на рівні вимог Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів, Женевської конвенції про охорону виробників фонограм від незгодованого відтворення їх фонограм, Римської конвенції про охорону прав артистів-виконавців, виробників фонограм, організацій теле- радіомовлення.

Стаття 4

Держави-учасниці проводитимуть спільну роботу по боротьбі з незаконним використанням об'єктів авторського права і суміжних прав через свої компетентні організації будуть сприяти розробці конкретних програм і заходів.

Стаття 5

Держави-учасниці будуть сприяти створенню і функціонуванню національних авторсько-правових організацій у сфері управління автор-

ськими правами на колективній основі, укладенню між цими організаціями угод про співробітництво.

Стаття 6

Держави-учасниці передбачать у відповідних угодах вирішення питань про запобігання подвійному оподаткуванню авторської та іншої винагороди, визначення порядку взаємних розрахунків і вживуть заходів для своєчасного їх здійснення.

Стаття 7

Ця Угода відкрита для приєднання до неї інших держав, які раніше входили до колишнього Союзу РСР.

Ця Угода набуває чинності з дня здачі депозитарію третього повідомлення, яке підтверджує виконання Державами-учасницями внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття нею чинності.

Для інших Держав-учасниць ця Угода набуває чинності з дня одержання депозитарієм повідомлення про виконання ними цих процедур.

Держава-учасниця може денонсувати цю Угоду через 12 місяців з дня письмової заяви депозитарію про такий намір.

Вчинено в місті Москва 24 вересня 1993 року в одному дійсному примірнику російською мовою. Дійсний примірник зберігається в Архіві Уряду Республіки Білорусь, який надішле державам, що підписали цю Угоду, її засвідчену копію.

За Азербайджанську Республіку	(підпис)
За Російську Федерацію	(підпис)
За Республіку Вірменія	(підпис)
За Республіку Таджикистан	(підпис)
За Республіку Білорусь	(підпис)
За Туркменистан	(підпис)
За Республіку Казахстан	(підпис)
За Республіку Узбекистан	(підпис)
За Киргизьку Республіку	(підпис)
За Україну	(підпис)
За Республіку Молдова	(підпис)

* * *

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 13 грудня 1999 р. № 2292 Київ

Про затвердження Угоди про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів у галузі правової охорони винаходів

Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Угоду про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів у галузі правової охорони винаходів (далі — Угода), підписану в м. Мінську 4 червня 1999 р., з такими застереженнями:

до статті 4:

«Кожна Сторона вправі відкликати з Роспатенту заявку на видачу авторського свідоцтва або патенту СРСР на секретний винахід, подану на її території. В такому разі відповідні документи та матеріали направляються Роспатентом Стороні, яка відкликала заявку, протягом 4-х місяців»;

до пункту 6 додатка 1:

«У разі коли рішення про розсекречування секретного винаходу прийнято Стороною, яка відкликала заявку на видачу авторського свідоцтва або патенту СРСР на секретний винахід, ця Сторона у тримісячний термін повідомляє про своє рішення тимчасову робочу групу. Про розсекречування секретного винаходу тимчасова робоча група повідомляє заінтересовані Сторони, які мають відомості про нього».

2. Міністерству закордонних справ надіслати депозитарію Угоди повідомлення про виконання внутрішньодержавних процедур із зазначеними застереженнями.

Прем'єр-міністр України

В. ПУСТОВОЙТЕНКО

СОГЛАШЕНИЕ О ВЗАИМНОМ ОБЕСПЕЧЕНИИ СОХРАННОСТИ МЕЖГОСУДАРСТВЕННЫХ СЕКРЕТОВ В ОБЛАСТИ ПРАВОВОЙ ОХРАНЫ ИЗОБРЕТЕНИЙ

(Минск, 4 июня 1999 года)

(Соглашение утверждено с предостережениями Постановлением КМ № 2292 от 13.12.99)

Государства-участники настоящего Соглашения в лице правительств, далее — Стороны,

основываясь на Соглашении о взаимном обеспечении сохранности межгосударственных секретов от 22 января 1993 года и Соглашении о мерах по охране промышленной собственности и создании Межгосударственного совета по вопросам охраны промышленной собственности от 12 марта 1993 года,

исходя из необходимости правовой охраны секретных изобретений, созданных в бывшем Союзе ССР,

учитывая взаимные интересы Сторон в обеспечении их государственной безопасности,

согласились о нижеследующем:

Статья 1

Для целей настоящего Соглашения следующие термины означают:

секретные изобретения — изобретения, в которых содержатся сведения, составляющие в соответствии с национальным законодательством Сторон государственную тайну (межгосударственные секреты);

рассекречивание секретных изобретений — процедура снятия грифа секретности с документов, имеющих отношение к секретным изобретениям;

охраненный документ на секретное изобретение — документ, который в соответствии с национальным законодательством Сторон обеспечивает правовую охрану секретного изобретения;

заявители — проживающие или находящиеся на территориях Сторон авторы, а также предприятия, учреждения, организации, подавшие заявки на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретное изобретение;

заинтересованная Сторона — Сторона, на территории которой находятся заявители;

компетентные органы — государственные органы, определяемые Сторонами для выполнения настоящего Соглашения.

Статья 2

Стороны обеспечивают режим секретности в отношении имеющихся у них сведений о секретных изобретениях в соответствии с Соглашением о взаимном обеспечении сохранности межгосударственных секретов от 22 января 1993 года.

Статья 3

Стороны обязуются при рассекречивании секретных изобретений, на которые выданы авторские свидетельства СССР или поданы заявки на их выдачу, руководствоваться Правилами рассекречивания секретных изобретений, на которые выданы авторские свидетельства СССР или поданы заявки на выдачу авторских свидетельств или патентов СССР (Приложение 1), являющимися неотъемлемой частью настоящего Соглашения.

Для рассмотрения представлений Сторон о необходимости рассекретивания секретных изобретений и принятия по ним решений, предусмотренных указанными Правилами, Стороны создают Временную рабочую группу (далее — ВРГ), организационно-техническое обеспечение которой возлагается на Российское агентство по патентным и товарным знакам (далее — Роспатент).

Статья 4

Стороны признают право заявителей ходатайствовать о выдаче охранных документов на секретные изобретения по заявкам на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретные изобретения, делопроизводство по которым не завершено в СССР и по которым не истекли сроки действия охранного документа на секретное изобретение, в порядке, предусмотренном Правилами подачи ходатайств о выдаче охранных документов на секретные изобретения по заявкам на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретные изобретения, делопроизводство по которым не завершено в СССР (Приложение 2), являющимися неотъемлемой частью настоящего Соглашения, если иное не предусмотрено национальным законодательством.

Статья 5

Действие на территории любой из Сторон авторского свидетельства СССР на секретное изобретение по ходатайству заявителей, подаваемому в порядке, установленном национальным законодательством, может быть прекращено, при этом одновременно производится выдача охранного документа на секретное изобретение на оставшийся срок действия авторского свидетельства, если иное не предусмотрено национальным законодательством.

Статья 6

Спорные вопросы, связанные с применением или толкованием настоящего Соглашения, разрешаются путем консультаций и переговоров между компетентными органами заинтересованных Сторон.

Статья 7

В настоящее Соглашение могут быть внесены с общего согласия Сторон изменения и дополнения в виде отдельных протоколов, которые вступают в силу в порядке, предусмотренном статьей 10 настоящего Соглашения.

Статья 8

Каждая Сторона может выйти из настоящего Соглашения, направив письменное уведомление об этом депозитарию не позднее чем за 6 месяцев до выхода.

Статья 9

Настоящее Соглашение действует в течение 5-ти лет со дня его вступления в силу. По истечении этого срока настоящее Соглашение автоматически продлевается на последующие 5-летние периоды, если Стороны не примут иного решения.

Статья 10

Настоящее Соглашение вступает в силу со дня сдачи на хранение депозитарию третьего уведомления о выполнении подписавшими его Сторонами необходимых внутригосударственных процедур.

Для Сторон, выполнивших необходимые процедуры позднее, оно вступает в силу со дня сдачи соответствующих документов депозитарию.

Статья 11

Настоящее Соглашение открыто для присоединения к нему государств-участников СНГ, разделяющих его цели и принципы, путем передачи депозитарию документов о таком присоединении.

Совершено в городе Минске 4 июня 1999 года в одном подлинном экземпляре на русском языке. Подлинный экземпляр хранится в Исполнительном комитете Содружества Независимых Государств, который направит каждому государству, подписавшему настоящее Соглашение, его заверенную копию.

(Подписи)

Договаривающиеся стороны:

Азербайджан

Армения

Белоруссия

Грузия

Казахстан

Киргизия

Молдавия

Россия

Таджикистан

Узбекистан

Украина

Приложение 1
к Соглашению о взаимном обеспечении сохранности межгосударственных секретов в области правовой охраны изобретений

**Правила рассекречивания секретных изобретений,
на которые выданы авторские свидетельства СССР или поданы заявки
на выдачу авторских свидетельств или патентов СССР**

1. Настоящие Правила предусматривают порядок рассекречивания секретных изобретений, на которые выданы авторские свидетельства СССР или поданы заявки на выдачу авторских свидетельств или патентов СССР в соответствии с патентным законодательством СССР.

2. Рассмотрение возможности рассекречивания секретных изобретений, на которые выданы авторские свидетельства СССР, может быть осуществлено по инициативе любой Стороны.

3. Решение о необходимости рассекречивания секретного изобретения принимается заинтересованной Стороной в порядке, предусмотренном ее национальным законодательством, регулирующим рассекречивание сведений, относящихся к государственными секретам.

4. Представление о необходимости рассекречивания секретного изобретения направляется заинтересованной Стороной на заключение каждой из Сторон в ВРГ.

Представление о рассекречивании должно быть мотивированным, содержать номера авторского свидетельства и заявки, по которой оно выдано, фамилию (фамилии) автора (авторов), его (их) местожительство на дату подачи заявки, наименование организации-заявителя, ее месторасположение и формулу изобретения.

5. ВРГ направляет представление о рассекречивании секретного изобретения в адрес компетентного органа каждой из Сторон.

Заключение на представление о рассекречивании секретного изобретения направляется каждой Стороной в ВРГ в течение 4-х месяцев с даты направления ВРГ этого представления. В необходимых случаях заключение может быть направлено Стороной в более поздний срок, но не позднее 2-х месяцев со дня истечения указанного 4-месячного срока. В этом случае Сторона должна в течение указанного 4-месячного срока уведомить ВРГ о том, что заключение будет направлено позже.

Если заключение не будет направлено Стороной в ВРГ в указанный 4- или 6-месячный срок с предварительным уведомлением, как это предусмотрено выше, признается, что эта Сторона согласна с представлением о рассекречивании сведений.

6. ВРГ рассматривает представление о рассекречивании с учетом мнений заинтересованных Сторон и принимает решение о возможности рассекречивания секретного изобретения.

О принятом решении ВРГ сообщает каждой из Сторон в течение одного месяца с даты поступления последнего заключения путем направления каждой Стороне копий всех полученных заключений.

Решение о рассекречивании секретного изобретения считается принятым только в случае подтверждения каждой из Сторон возможности рассекречивания этого изобретения. В этом случае заинтересованная Сторона организует работы по рассекречиванию секретного изобретения в порядке, предусмотренном национальным законодательством, и в месячный срок сообщает ВРГ о результатах рассекречивания этого изобретения.

В случае несогласия с рассекречиванием секретного изобретения заключение должно содержать конкретные мотивы, по которым Сторона считает невозможным рассекречивание секретного изобретения. Возникшие разногласия разрешаются компетентными органами заинтересованных Сторон.

7. В случае принятия решения о рассекречивании секретного изобретения сведения о нем могут быть опубликованы или переданы третьим странам только заинтересованными Сторонами.

8. Рассекречивание секретных изобретений, на которые поданы заявки, но не выданы по ним авторские свидетельства или патенты СССР, может быть осуществлено по инициативе любой из заинтересованных Сторон в порядке, предусмотренном пунктами 3, 4, 5 и 6 настоящих Правил. При этом согласование рассекречивания указанных изобретений осуществляется только между этими Сторонами, для чего ВРГ направляет представление о рассекречивании секретного изобретения в компетентные органы Российской Федерации, на территории которой находится поданная заявка, и заинтересованной Стороны (Сторон). В этих случаях в представлении о необходимости рассекречивания секретного изобретения наряду со сведениями, предусмотренными пунктом 4 настоящих Правил, вместо номеров авторского свидетельства и заявки, по которой оно выдано, указывается номер заявки.

9. Рассекречивание сведений о секретных изобретениях с грифом «Совершенно секретно», на которые выданы авторские свидетельства СССР на основании решений министерств и ведомств СССР и сведения о которых распространялись в СССР в специальных отраслевых и межотраслевых изданиях, осуществляется в порядке, предусмотренном пунктами 2, 3, 4, 5 и 6 настоящих Правил.

10. Рассекречивание сведений о секретных изобретениях с грифом «Совершенно секретно», на которые выданы авторские свидетельства СССР на основании решений министерств и ведомств СССР и сведения о которых не распространялись в СССР в специальных отраслевых и межотраслевых изданиях, осуществляется в порядке, предусмотренном пунктом 8 настоящих Правил.

Приложение 2
к Соглашению о взаимном обеспечении сохранности межгосударственных секретов в области правовой охраны изобретений

Правила подачи ходатайств о выдаче охранных документов на секретные изобретения по заявкам на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретные изобретения, делопроизводство по которым не завершено в СССР

1. Настоящие Правила устанавливают порядок подачи ходатайств о выдаче предусмотренных национальным законодательством охранных документов на секретные изобретения по заявкам на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретные изобретения, делопроизводство по которым не завершено в СССР.

2. По заявкам, указанным в пункте 1 настоящих Правил, по ходатайству заявителей совместно с авторами Сторонами могут быть выданы предусмотренные их законодательством охранные документы на секретные изобретения с сохранением приоритета по ранее поданной в СССР заявке на секретное изобретение.

3. Ходатайство подается в компетентный орган Стороны, на территории которой испрашивается выдача охранного документа. Делопроизводство ведется в соответствии с законодательством Сторон.

К ходатайству прилагается документ о разрешении Стороны ее физическим и/или юридическим лицам на получение правовой охраны на секретное изобретение на территории другой Стороны.

По просьбе компетентного органа Стороны, в который подано ходатайство, Роспатент представляет этому компетентному органу заверенную копию материалов заявки на выдачу авторского свидетельства или патента СССР на секретное изобретение.

В случае если договоренность между заявителями о совместной подаче ходатайства не достигнута, выдача охранного документа не производится.

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень

№ 1971—III від 21.09.2000 року

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 45, ст. 379)

Верховна Рада України постановляє:

Угоду про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень, підписану 4 червня 1999 р. в м. Мінську, ратифікувати з таким застереженням:

«Для України стаття 22 щодо процедури захисту власником своїх прав на товарні знаки або географічні зазначення застосовується відповідно до законодавства України».

Президент України

Л. КУЧМА

УГОДА

ПРО ЗАХОДИ ЩОДО ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ НЕПРАВДИВИХ ТОВАРНИХ ЗНАКІВ ТА ГЕОГРАФІЧНИХ ЗАЗНАЧЕНЬ

Угоду ратифіковано із застереженням Законом № 1971—III від 21.09.2000

Держави-учасниці цієї Угоди в особі своїх урядів, далі — Сторони, базуючись на Угоді про заходи по охороні промислової власності і створенні Міждержавної ради з питань охорони промислової власності від 12 березня 1993 року, Договорі про проведення узгодженої антимонопольної політики від 23 грудня 1993 року, а також на Угоді про співробітництво щодо припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності від 6 березня 1998 року,

визнаючи важливе значення спільних заходів по здійсненню захисту прав споживачів і виробників від реалізації товарів з використанням несправжніх товарних знаків та географічних зазначень,

керуючись загальноновизнаними нормами міжнародного права,

надаючи важливе значення розширенню торгово-економічних зв'язків між Сторонами,

з метою координації спільних дій щодо попередження та припинення використання несправжніх товарних знаків та географічних зазначень, а також фактів застосування методів недобросовісної конкуренції

погодилися про таке:

Стаття 1

Для цілей цієї Угоди наступні терміни означають:

товар — предмет, що задовольняє будь-яку суспільну потребу і вироблений для обміну, тобто такий що має цінність, яка встановлена в процесі його обміну на інші товари;

товарний знак — позначення для відмінності товарів одних фізичних і юридичних осіб від однорідних товарів інших юридичних і фізичних осіб;

географічні зазначення — зазначення, що ідентифікують походження товару з територій Сторін або їхніх регіонів, або місцевостей, де якість, репутація або інші характеристики товару в значній мірі співвідносяться з його географічним походженням;

неправдивий товарний знак — товарний знак, який використовується третьою особою в порушення прав власника товарного знака, або знак, що містить неправдиві зазначення походження товару, а також дані або такий елемент, що може ввести споживачів в оману;

правові засоби захисту — комплекс заходів щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень, дозволений до використання відповідно до чинного правового режиму Сторін;

заінтересована сторона — будь-яка фізична та/або юридична особа, залучена до виробництва, виготовлення, збуту або споживання товарів, що знаходиться в місцевості, неправдиво зазначеній як місце походження товару, або в районі, де знаходиться ця місцевість, або в неправдиво зазначеній країні або в країні, де застосовуються неправдиве географічне зазначення про походження товару або неправдивий товарний знак.

Стаття 2

Сторони співробітничать у питаннях:

виявлення і припинення фактів використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень;

попередження проникнення через свої митні кордони на території інших Сторін товарів з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями.

Стаття 3

Узгодження заходів щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень Сторони здійснюють на основі спільних дій і добровільно взятих на себе зобов'язань.

Стаття 4

Щодо географічних зазначень Сторони надають правові засоби захисту заінтересованим сторонам з метою перешкодити використанню:

а) будь-яких засобів при позначенні товару або його презентації, що вказують (або викликають асоціацію) на інше, ніж правдиве, місце походження товару і таким чином вводять в оману споживачів щодо географічного походження товару;

б) будь-яких дій, що можуть розглядатися як недобросовісна конкуренція в межах статті 10-біс Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття 5

Сторони внаслідок своїх обов'язків відповідно до їхнього національного законодавства або за обґрунтованим запитом заінтересованої сторони відмовляють у реєстрації товарного знака або в передачі прав на товарний знак або визнають недійсною реєстрацію товарного знака або передачу прав на товарний знак, що складається з географічного зазначення або містить його, якщо використання географічного зазначення в товарному знаку для товарів, що не походять з зазначеної території будь-якої Сторони, вводять в оману споживачів щодо справжнього місця походження таких товарів.

Стаття 6

Правові засоби захисту відповідно до статей 4 і 5 цієї Угоди застосовуються також щодо географічних зазначень, які, хоча є буквально вірними щодо території, регіону або місцевості, звідки походять товари, дають споживачам помилкове уявлення про територіальне походження товарів.

Стаття 7

Сторони надають правові засоби захисту з метою попередження використання географічних зазначень, що ідентифікують територіальне походження вин або міцних спиртних напоїв, для цих видів напоїв, які в дійсності не походять з вказаного в географічному зазначенні місця, у тому числі й у випадках, коли такі географічні зазначення використовуються в перекладі або супроводжуються зазначенням справжнього місця походження, або такими поясненнями, як «вид», «тип», «стиль», «імітація» тощо.

Стаття 8

У реєстрації товарного знака для вин або міцних спиртних напоїв, що складається з географічного зазначення або містить його, має бути відмовлено або реєстрація має бути визнана недійсною, якщо це передбачено національним законодавством Сторони, або за запитом заінтересованої

сторони щодо тих вин або міцних спиртних напоїв, що не мають цього географічного походження.

Стаття 9

У разі використання однакових географічних зазначень для вин або міцних спиртних напоїв правові засоби захисту надаються кожному географічному зазначенню за умови дотримання положень статті 6 цієї Угоди.

В цілях забезпечення рівних умов для виробників і запобігання введення споживачів в оману кожна Сторона визначає умовні позначення, за якими однакові географічні зазначення будуть відрізнятися одне від одного.

Стаття 10

Для того щоб полегшити правові засоби захисту географічних зазначень, Сторони проводять переговори щодо заснування багатосторонніх систем реєстрації географічних зазначень і повідомлень про їх охорону на територіях Сторін.

Стаття 11

Сторони забезпечують включення до їх національного законодавства положень про процедури щодо дотримання прав на товарні знаки та географічні зазначення, що передбачають ефективні заходи проти будь-якого порушення прав, обумовлених у цій Угоді, включаючи термінові заходи щодо попередження таких порушень і засоби, що являють собою правову санкцію на випадок подальших порушень. Ці процедури мають забезпечувати захист законної торгівлі від зловживань і перешкоджати створенню в ній бар'єрів.

Стаття 12

Процедури, що забезпечують дотримання прав на товарні знаки та географічні зазначення, мають бути рівними для всіх і справедливими.

Стаття 13

Сторони надають власникам прав на товарний знак або географічне зазначення можливість звертатися в судові органи для забезпечення захисту таких прав, передбачених цією Угодою, за місцем їх порушення і згідно з національним законодавством Сторін.

Стаття 14

Судові органи мають право зажадати від будь-якої фізичної та/або юридичної особи Сторін відшкодувати в повному обсязі заподіяні заінтересованій стороні збитки і виплатити їй всю суму прибутку, отриману від торгівлі товарами з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями.

Стаття 15

Судові органи мають право за заявою заінтересованої сторони зажадати від будь-якої фізичної та/або юридичної особи Сторони відшкодування їй витрат по веденню процесу, що можуть включати гонорар адвокату, а також вжити всіх необхідних заходів, передбачених національним законодавством цієї Сторони.

Стаття 16

Для створення ефективного засобу проти порушення прав власника на товарний знак або географічне зазначення судові органи Сторін мають право за заявою заінтересованої сторони зажадати, щоб товари, щодо яких встановлено порушення прав, без будь-якої компенсації були усунуті з торгового обігу без заподіяння будь-якої шкоди власнику прав на товарний знак або географічне зазначення або знищені, якщо це не суперечить існуючому національному законодавству Сторін.

При розгляді подібних випадків Сторони забезпечують відповідність двох факторів: факт правопорушення і правові засоби захисту, з одного боку, та інтереси третіх осіб, з іншого боку. Щодо товарів з неправдивими товарними знаками просте усунення незаконно прикріпленого товарного знака визнається недостатнім для того, щоб дозволити допуск таких товарів у торговий обіг, крім виняткових випадків, які додатково погоджують Сторони.

Стаття 17

Судові органи мають право зажадати від заінтересованої сторони, за заявою якої були вжиті заходи, у зв'язку з недобросовісним використанням нею процедури щодо забезпечення дотримання прав власника на товарний знак або географічне зазначення надати іншій заінтересованій стороні, що незаконно зобов'язується або обмежується, достатню компенсацію за шкоду, зазанану в результаті такого недобросовісного використання.

Судові органи також мають право вимагати від заявника відшкодування витрат відповідача, що можуть включати належний гонорар адвокату.

Стаття 18

Судові органи Сторін мають право за заявою заінтересованої сторони прийняти рішення про невідкладні дієві тимчасові заходи:

а) щодо попередження виникнення порушення права власника на товарний знак або географічне зазначення та, зокрема, надходження в торговий обіг товарів з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями, включаючи імпортовані товари безпосередньо після митного контролю. Такі дії не застосовуються щодо товарів, придбаних або

замовлених будь-яким споживачем раніше, ніж він дізнався або мав можливість дізнатися, що торгівля такими товарами відбулася нелегитимно;

б) щодо зберігання відповідних доказів стосовно правопорушень.

Стаття 19

Судові органи мають право за заявою заінтересованої сторони здійснювати тимчасові заходи, не вислухавши протилежну сторону, зокрема, у випадках, якщо є імовірність того, що будь-яка затримка заподіє неправну шкоду власнику прав на товарний знак або географічне зазначення або якщо існує доказовий ризик того, що докази будуть знищені.

Стаття 20

Судові органи мають повноваження зажадати від позивача надання доказів того, що позивач є власником прав на товарний знак або географічне зазначення і його право порушується або таке порушення є немисливим, і прийняти рішення про те, щоб позивач надав гарантію, достатню для захисту прав відповідача і запобігання зловживань.

Стаття 21

У випадках вжиття тимчасових заходів, передбачених у статті 19 цієї Угоди, відповідач має невідкладно бути про це сповіщений. За заявою відповідача має бути здійснений перегляд рішення про застосування тимчасових заходів, у тому числі рішення про право бути заслуханим.

У разі скасування тимчасових заходів або їхнього припинення з вини позивача або встановлення згодом, що порушення або погрози порушення права інтелектуальної власності не було, судові органи мають право за запитом відповідача вимагати від позивача виплати йому належної компенсації за шкоду, заподіяну цими заходами, відповідно до національного законодавства Сторони, де відбувається судовий розгляд.

Стаття 22

Сторони здійснюють процедури, що дозволяють власнику прав на товарний знак або географічне зазначення, який має вагомі підстави для підозри щодо можливості здійснення імпорту товарів з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями, звертатися письмово до компетентних органів, адміністративних або судових органів про призупинення митними органами випуску у вільний обіг таких товарів.

Сторони можуть також передбачити відповідні процедури по призупиненню випуску митними органами товарів з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями, призначених для експорту з їхніх територій.

Стаття 23

Сторони вживають заходів щодо встановлення в національному законодавстві кримінальної та адміністративної відповідальності у випадках

навмисного використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень у комерційних цілях. Міри покарання мають бути порівнянні з іншими видами санкцій за злочини подібної тяжкості, щоб попередити порушення прав. У відповідних випадках міри покарання мають включати накладення арешту, вилучення та знищення товарів з неправдивими товарними знаками та географічними зазначеннями, матеріалів і знарядь виробництва, що використовувалися при вчиненні правопорушень.

Стаття 24

В цілях забезпечення реалізації цієї Угоди Сторони:

обмінюються оперативною інформацією про виявлені їхніми компетентними органами факти виробництва і реалізації, а також передбачувані спроби експорту або імпорту товарів з використанням неправдивих товарних знаків та географічних зазначень;

спільно намічають і здійснюють заходи щодо профілактики, виявлення, припинення та попередження фактів, зазначених у попередній частині цієї статті, та інших правопорушень, пов'язаних з охороною товарних знаків і прав використання географічних зазначень;

систематично обмінюються інформацією про правові акти, що регулюють питання, які підпадають під дію цієї Угоди, а також відповідною методичною і спеціальною літературою;

систематично обмінюються відомостями про товарні знаки та географічні зазначення походження товарів, які вводяться на територіях Сторін;

сприяють проведенню спільних наукових досліджень у сфері охорони промислової власності, проводять семінари та конференції, співробітничать у галузі підготовки та підвищення кваліфікації кадрів.

Стаття 25

Координацію дій Сторін по реалізації цієї Угоди Сторони доручають Міждержавній раді з питань охорони промислової власності.

Стаття 26

Ця Угода не зачіпає положень інших міжнародних договорів, учасниками яких є Сторони.

Стаття 27

До цієї Угоди можуть бути внесені за загальною згодою Сторін зміни і доповнення, які оформляються окремими протоколами і набувають чинності в порядку, передбаченому цією Угодою.

Спірні питання, пов'язані з застосуванням або тлумаченням цієї Угоди, вирішуються шляхом консультацій і переговорів Сторін.

При неможливості врегулювання спірних питань шляхом переговорів Сторони звертаються в компетентні міжнародні суди за письмовою домовленістю заінтересованих сторін.

Стаття 28

Ця Угода набуває чинності з дня її підписання, а для Сторін, законодавство яких потребує виконання внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності, — з дня здачі відповідного повідомлення депозитарію. Про необхідність виконання таких процедур Сторони протягом трьох місяців з моменту підписання цієї Угоди сповіщають депозитарія.

Стаття 29

Ця Угода діє протягом п'яти років з дня набуття чинності. Після закінчення цього терміну Угода автоматично продовжується щоразу на п'ятирічний період, якщо Сторони не приймуть іншого рішення.

Стаття 30

Кожна Сторона може вийти з цієї Угоди або призупинити свою участь у ній, направивши письмове повідомлення про це депозитарію не пізніше ніж за шість місяців до виходу.

Стаття 31

Ця Угода відкрита для приєднання інших держав, що поділяють її цілі та принципи, шляхом передачі депозитарію документів про таке приєднання.

Вчинено в місті Мінську 4 червня 1999 року в одному дійсному примірнику російською мовою. Дійсний примірник зберігається у Виконавчому комітеті Співдружності Незалежних Держав, який направить кожній державі, що підписала цю Угоду, його завірнену копію.

За Уряд Азербайджанської Республіки (підпис)

За Уряд Республіки Таджикистан (підпис)

За Уряд Республіки Молдова (підпис)

За Уряд Республіки Вірменія (підпис)

За Уряд Грузії (підпис)

За Уряд Туркменістану (підпис)

За Уряд Російської Федерації (підпис)

За Уряд Республіки Казахстан (підпис)

За Уряд Республіки Білорусь (підпис)

За Уряд Республіки Узбекистан (підпис)

За Уряд України із застереженням (підпис)

З урахуванням зауважень за Уряд Киргизької Республіки (підпис)

**Застереження України по пункту III-6 порядку
денного засідання Ради глав урядів держав-учасниць СНД
«Про Угоду про заходи щодо попередження та припинення
використання неправдивих товарних знаків та географічних
зазначень»**

4 червня 1999 року

«Для України стаття 22 щодо процедури захисту власником своїх прав на товарні знаки або географічні зазначення застосовується відповідно до національного законодавства».

Глава делегації України
Прем'єр-міністр України

В. Пустовойтенко

Цим засвідчую, що текст, який додається є автентичною копією Угоди про заходи щодо попередження та припинення використання неправдивих товарних знаків та географічних зазначень, прийнятої на засіданні Ради глав урядів Співдружності Незалежних Держав, що відбулося 4 червня 1999 року в місті Мінську. Справжній примірник вищезгаданої Угоди зберігається у Виконавчому комітеті Співдружності Незалежних Держав.

Голова Виконавчого комітету –
Виконавчий секретар Співдружності Незалежних Держав

Ю. Яров

* * *

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про ратифікацію Угоди про співробітництво у сфері
правової охорони й захисту інтелектуальної власності
та створення Міждержавної ради з питань правової охорони
й захисту інтелектуальної власності

№ 4211–VI від 21.12.2011 року
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 30, ст. 355)

Верховна Рада України постановляє:

Угоду про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності, підписану 19 листопада 2010 року в м. Санкт-Петербурзі, ратифікувати (додається).

Президент України

В. ЯНУКОВИЧ

**УГОДА
ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ
Й ЗАХИСТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
ТА СТВОРЕННЯ МІЖДЕРЖАВНОЇ РАДИ
З ПИТАНЬ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ Й ЗАХИСТУ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ**

Угоду ратифіковано Законом № 4211–VI від 21.12.2011

Офіційний переклад

Уряди держав — учасниць цієї Угоди, далі — Сторони,
бажаючи розвивати науково-технічне, торговельно-економічне та со-
ціально-культурне співробітництво;

визнаючи, що обов'язковою умовою для розвитку такого співробітни-
цтва є ефективна охорона й захист інтелектуальної власності;

усвідомлюючи важливість ужиття погоджених і скоординованих за-
ходів з розвитку системи правової охорони й захисту інтелектуальної
власності на територіях держав — учасниць цієї Угоди;

керуючись міжнародними зобов'язаннями й законодавством держав —
учасниць цієї Угоди,

домовились про таке:

Стаття 1

З метою координації спільної діяльності з удосконалення міждержав-
ної системи охорони й захисту інтелектуальної власності, протидії пра-
вопорушенням у сфері інтелектуальної власності Сторони здійснюють
співробітництво шляхом:

а) зміцнення контактів, проведення спільних досліджень та обміну
думками у сфері охорони й захисту інтелектуальної власності;

б) обміну інформацією про законодавство держав — учасниць цієї
Угоди у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності;

в) погодження питань, пов'язаних з охороною й захистом інтелекту-
альної власності, у ході здійснення співробітництва у сфері економіки,
торгівлі, науки, техніки та культури, а також сприяння в укладенні відпо-
відних міжнародних договорів;

г) здійснення спільних дій із запобігання правопорушенням, а також
виявлення та припинення їх у сфері інтелектуальної власності й протидії
таким правопорушенням;

д) ужиття ефективних заходів для запобігання правопорушенням та
припинення їх у сфері інтелектуальної власності;

е) взаємного захисту суб'єктів господарської діяльності держав — учасниць цієї Угоди від недобросовісної конкуренції у сфері інтелектуальної власності.

Стаття 2

Сторони створюють Міждержавну раду з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності (далі — Рада).

Рада здійснює свою діяльність на основі Положення про Раду, що є невід'ємною частиною цієї Угоди.

Стаття 3

Для цілей цієї Угоди «інтелектуальна власність» розуміється в значенні, зазначеному в статті 2 Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності, від 14 липня 1967 року (зі змінами від 2 жовтня 1979 року).

Стаття 4

Сторони здійснюють співробітництво через свої вповноважені (компетентні) органи відповідно до цієї Угоди, дотримуючись законодавства й міжнародних договорів держав — учасниць цієї Угоди.

Стаття 5

Сторони визначають перелік своїх уповноважених (компетентних) органів та повідомляють про це депозитарієві під час здачі повідомлення про виконання внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності цією Угодою. Про зміни в переліку вповноважених (компетентних) органів кожна зі Сторін протягом одного місяця письмово дипломатичними каналами повідомляє депозитарієві.

Стаття 6

Уповноважені (компетентні) органи Сторін здійснюють співробітництво у сфері інтелектуальної власності шляхом координації та проведення спільних досліджень, заходів із запобігання правопорушенням, виявлення та припинення їх, обміну думками, інформацією.

Стаття 7

Ця Угода не зачіпає прав і зобов'язань кожної зі Сторін, що випливають для неї з інших міжнародних договорів, учасницею яких є її держава.

Стаття 8

До цієї Угоди за взаємною згодою Сторін можуть бути внесені зміни та доповнення, які є її невід'ємною частиною й оформлюються відповідним протоколом та набирають чинності в порядку, передбаченому для набрання чинності цією Угодою.

Стаття 9

Спільні питання між Сторонами, які виникають у ході застосування та тлумачення цієї Угоди, вирішуються шляхом проведення консультацій і переговорів заінтересованих Сторін або шляхом іншої погодженої Сторонами процедури.

Стаття 10

Ця Угода набирає чинності через 30 днів з дати отримання депозитарієм третього письмового повідомлення про виконання Сторонами, які її підписали, внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання нею чинності.

Для Сторін, які виконали внутрішньодержавні процедури пізніше, ця Угода набирає чинності через 30 днів з дати отримання депозитарієм відповідних документів.

Стаття 11

Ця Угода відкрита для приєднання будь-якої держави, що поділяє її цілі та принципи, шляхом передачі депозитарієві документів про приєднання.

Для держави, яка приєднується, Угода набирає чинності:

а) через 30 днів з дати отримання депозитарієм документа про приєднання за умови, що на момент здачі депозитарієві документів про приєднання Угода набрала чинності;

б) з дати набрання чинності Угодою за умови, що на момент здачі депозитарієві документів про приєднання Угода не набрала чинності.

Стаття 12

Ця Угода укладається на невизначений строк. Кожна зі Сторін має право вийти із цієї Угоди, надіславши депозитарієві письмове повідомлення про такий свій намір не пізніше ніж за 6 місяців до виходу та врегулювавши зобов'язання, що виникли протягом строку дії Угоди.

Стаття 13

Для держав — учасниць цієї Угоди з дати набрання чинності цією Угодою припиняють свою дію Угода про заходи з охорони промислової власності та створення Міждержавної ради з питань охорони промислової власності від 12 березня 1993 року й Угода про співробітництво по припиненню правопорушень у сфері інтелектуальної власності від 6 березня 1998 року.

Учинено в місті Санкт-Петербург 19 листопада 2010 року в одному оригінальному примірнику російською мовою. Оригінальний примірник зберігається у Виконавчому комітеті Співдружності Незалежних Держав, який надішле кожній державі, що підписала цю Угоду, його засвідчену копію.

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про ратифікацію Рішення Ради глав урядів Співдружності
Незалежних Держав про Правила митного контролю
за переміщенням через митний кордон товарів,
що містять об'єкти інтелектуальної власності

№ 3383–IV від 19 січня 2006 року
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 22, ст. 191)

Верховна Рада України постановляє:

Рішення Ради глав урядів Співдружності Незалежних Держав про Правила митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, підписане у м. Москві 28 вересня 2001 року, ратифікувати.

Президент України

В. ЮЩЕНКО

РІШЕННЯ
ПРО ПРАВИЛА МИТНОГО КОНТРОЛЮ
ЗА ПЕРЕМІЩЕННЯМ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН ТОВАРІВ,
ЩО МІСТЯТЬ ОБ'ЄКТИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

*(Рішення ратифіковано Законом № 3383–IV
від 19.01.2006, ВВР, 2006, № 22, ст. 191)*

Офіційний переклад

Рада глав урядів Співдружності Незалежних Держав з метою реалізації Угоди про співробітництво з питань припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності від 6 березня 1998 року, посилення митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності,

ВИРІШИЛА:

1. Затвердити Правила митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності (додаються).
2. Надати Економічній раді Співдружності Незалежних Держав право вносити, наскільки це необхідно, зміни та доповнення до Правил митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності.

3. Це Рішення набуває чинності з дня здачі на зберігання депозитарію третього повідомлення про виконання державами, що його підписали, всіх необхідних процедур. Для держав, що виконали необхідні процедури пізніше, воно набуває чинності з дня здачі на зберігання депозитарію відповідних документів.

Вчинено в місті Москва 28 вересня 2001 року в одному дійсному примірнику російською мовою. Дійсний примірник зберігається у Виконавчому комітеті Співдружності Незалежних Держав, який надішле кожній державі, яка підписала це Рішення, його засвідчену копію.

ЗАТВЕРДЖЕНІ

Рішенням Ради глав урядів Співдружності Незалежних Держав про Правила митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, від 28 вересня 2001 року

ПРАВИЛА

митного контролю за переміщенням через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності

1. Основні визначення

Для цілей цих Правил використовуються такі визначення:

Сторони — держави — учасники Угоди про співробітництво з питань припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності від 6 березня 1998 року;

контрафактні товари — товари, що містять об'єкти інтелектуальної власності (об'єкти авторського права й суміжних прав, товарні знаки, географічні зазначення), створені та/або переміщувані через митний кордон з порушенням прав правовласника, передбачених національним законодавством;

правовласник — фізична (юридична) особа або держава, права якої на об'єкти інтелектуальної власності охороняються відповідно до національного законодавства Сторін;

призупинення випуску — продовження митними органами строку прийняття рішення про випуск товарів, які переміщуються через митні кордони Сторін, стосовно яких існує припущення, що вони є контрафактними;

реєстр товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності (далі — реєстр) — перелік товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, охороняються відповідно до національного законодавства Сторони, який складається центральним митним органом для цілей митного контролю на підставі заяв правовласника або особи, що представляє інтереси правовласника, і включає в себе інформацію, яка дає можливість митним

органам виявляти контрафактні товари, які переміщуються через митний кордон (назву об'єкта інтелектуальної власності; підставу набуття права інтелектуальної власності; назву та юридичну адресу правовласника й осіб, які мають дозвіл або ліцензію на право використання цього об'єкта інтелектуальної власності; місця виготовлення оригінального товару й дані про їх виробників; опис, країну походження, спосіб транспортування, назви імпортерів і/або експортерів припустимо контрафактної продукції тощо).

2. Переміщення товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності

Переміщення через митний кордон товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, здійснюється відповідно до цих Правил і національного законодавства Сторін.

Центральний митний орган кожної зі Сторін веде реєстр товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, для цілей митного контролю.

Митні органи в порядку, установленому національним законодавством Сторін і цими Правилами, здійснюють захист прав правовласника на об'єкти інтелектуальної власності, внесені до реєстру.

3. Заява про захист прав на об'єкти інтелектуальної власності

Правовласник чи інша особа, яка представляє інтереси правовласника (далі — заявник), яка має достатні підстави вважати, що під час переміщення товарів через митний кордон порушені або можуть бути порушені його права на об'єкт інтелектуальної власності, має право подати заяву про захист прав інтелектуальної власності до центрального митного органу з проханням призупинити випуск контрафактних товарів. Порядок подання заяви, надання необхідних відомостей і документів визначається центральним митним органом.

Центральний митний орган приймає рішення про внесення об'єкта інтелектуальної власності до реєстру, а в разі недотримання заявником установлених вимог або подання неповних чи недостовірних відомостей — про відмову в унесенні до реєстру, повідомляючи заявника про прийняте рішення в строк, установлений національним законодавством.

Порядок ведення реєстру, його доведення до митних органів і заявників визначається центральним митним органом.

4. Збори за внесення об'єкта інтелектуальної власності до реєстру

За внесення об'єкта інтелектуальної власності до реєстру справляються збори в розмірі й порядку, що визначаються національним законодавством Сторін.

5. Термін захисту прав

Термін захисту прав установлюється центральним митним органом відповідно до національного законодавства під час прийняття рішення про внесення об'єкта інтелектуальної власності до реєстру з урахуванням строків, що зазначаються заявником, але не більше ніж два роки

з моменту прийняття цього рішення. Зазначений заявником термін може бути продовжений за наявності звернення заявника.

Загальний термін захисту прав не може перевищувати терміну дії права на об'єкт інтелектуальної власності.

6. Забезпечення витрат, пов'язаних із призупиненням випуску

Заява про захист прав інтелектуальної власності повинна супроводжуватися заставою, або внесенням на депозит відповідної суми, або гарантійним зобов'язанням заявника, яке гарантує відшкодування витрат митним органам і компенсацію імпортеру, вантажоодержувачу, експортеру або володільцю товарів у разі збитків або пошкоджень у результаті невинновданого призупинення випуску товарів.

Порядок визначення розміру забезпечення й відшкодування видатків і витрат митного органу в разі призупинення випуску визначається національними законодавствами Сторін.

7. Призупинення випуску товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності

У разі, якщо під час пред'явлення митному органу товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, унесені до реєстру, митний орган виявляє ознаки того, що товари можуть бути контрафактними, випуск таких товарів призупиняється.

У цьому разі митний орган може за своєю ініціативою вимагати від заявника надання на безоплатній основі будь-якої інформації або допомоги, в тому числі технічної експертизи й обладнання, з метою визначення того, чи є підозрювані товари контрафактними.

Призупинення випуску може здійснюватися на строк, що не перевищує найбільший із 20 робочих днів або 31 календарного дня залежно від того, який із періодів є тривалішим, якщо інше не передбачено для цих цілей національними законодавствами Сторін.

Митний орган негайно повідомляє декларанта й заявника про призупинення випуску.

8. Подання інформації. Узяття проб і зразків

Митний орган у порядку, передбаченому національним законодавством Сторін, подає заявникові й декларантові інформацію, потрібну для визначення контрафактності товарів, щодо яких прийнято рішення про призупинення випуску.

У порядку, установленому національним законодавством, заявник і декларант можуть брати проби й зразки товарів, щодо яких прийнято рішення про призупинення випуску, і проводити їхнє дослідження (експертизу).

9. Скасування рішення про призупинення випуску товарів

Якщо заявник подасть звернення до митного органу про скасування рішення про призупинення випуску товарів або не вживе необхідних

заходів для встановлення факту контрафактності в строки, установлені пунктом 7 цих Правил, рішення про призупинення випуску підлягає скасуванню, а товари підлягають митному оформленню й випуску.

Випуск товарів не може бути перешкодою для звернення правовласника до вповноважених законодавством органів про захист його прав на об'єкти інтелектуальної власності.

У разі прийняття вповноваженими законодавством органами рішення про визнання товарів контрафактними такі товари випуску не підлягають. При цьому контрафактні товари підлягають знищенню або розпорядженню ними іншим способом у порядку, що визначається національним законодавством Сторін.

Прийняття рішень уповноваженими законодавством органами з питання контрафактності товарів і їх випуску повинно здійснюватися в строки, передбачені абзацом 3 пункту 7 цих Правил.

10. Додаткові повноваження митних органів щодо контролю товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності

У порядку, що визначається національним законодавством, митні органи можуть призупиняти випуск, здійснювати вилучення й уживати інших заходів до товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності та не внесені до реєстру, за наявності достатніх підстав uważати, що такі товари можуть бути контрафактними.

За угодою між центральними митними органами Сторін митні органи однієї Сторони можуть здійснювати в рамках своєї компетенції захист прав правовласника на об'єкти інтелектуальної власності, унесені до реєстру центрального митного органу іншої Сторони.

Митні органи кожної зі Сторін можуть надавати більш широкий захист прав на об'єкти інтелектуальної власності під час переміщення через митні кордони товарів, що містять такі об'єкти інтелектуальної власності, ніж це передбачено цими Правилами.

11. Особливості митного контролю окремих товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності

Ці Правила відповідно до національного законодавства можуть не застосовуватися щодо товарів, що містять об'єкти інтелектуальної власності, переміщуються через митний кордон фізичними особами або відповідно до митного режиму «транзиту», пересилаються в міжнародних поштових відправленнях, а також увезені на законних підставах на митну територію держави правовласником, випущені за його згодою в обіг і не призначені для виробничої або іншої комерційної діяльності за умови дотримання інших вимог, контроль за якими покладено на митні органи.

МІЖУРЯДОВІ УГОДИ

УГОДА МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО В СФЕРІ ОХОРОНИ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

Укладено в м. Києві 30 червня 1993 року

Уряд України і Уряд Російської Федерації, які називаються надалі Сторонами, бажаючи розвивати торговельний обмін, а також економічне, промислове, наукове і технічне співробітництво, розуміючи необхідність полегшення процедури подання та розгляду заявок на видачу охоронних документів заявників України в Російській Федерації і заявників Російської Федерації в Україні, прагнучи здійснювати та розвивати співробітництво в сфері охорони та використання об'єктів промислової власності на основі взаємної вигоди та рівності, погодились щодо нижченаведеного:

Стаття 1

При поданні заявок на видачу охоронних документів, одержанні охоронних документів і підтриманні їх чинності заявники та патентні повірені обох держав на основі принципу взаємності можуть вести справи безпосередньо з патентними відомствами Сторін.

При цьому патентні повірені обох держав мають право в межах цієї Угоди представляти інтереси тільки національних заявників.

Заявникам Російської Федерації надається право подавати в Патентне відомство України заявки на видачу охоронних документів України і вести по них листування російською мовою.

Стаття 2

Сторони визнають дію на своїх територіях раніше виданих охоронних документів СРСР на об'єкти промислової власності на умовах, встановлених законодавством кожної Сторони.

Сторони передбачають у своїх нормативних актах право на перетворення авторських свідоцтв СРСР на винаходи та свідоцтв СРСР на промислові зразки на національні патенти, не обмежуючи можливості такого перетворення строками меншими, ніж строки дії патенту на винахід та патенту на промисловий зразок.

Сторони вживуть заходів до того, щоб у відповідні національні нормативні акти було внесено положення, згідно з яким дія раніше виданих охоронних документів СРСР на об'єкти промислової власності може бути припинена на території кожної з держав у випадку невідповідності об'єкту, що охороняється, умовам охороноспроможності, передбаченим законодавством, яке діяло на дату подання заявки.

Стаття 3

Мито за подання заявок, видачу охоронних документів, підтримання їх чинності та здійснення інших юридично значущих дій, пов'язаних з охороною промислової власності, а також платежі за проведення пошуку та надання інших послуг сплачуються в валюті, що передбачена законодавствами України і Російської Федерації для сплати мита та платежів національними заявниками відповідно до курсу, узгодженого компетентними органами України і Російської Федерації.

Стаття 4

Фізичні та юридичні особи однієї держави будуть користуватися на території іншої держави патентними фондами, бібліотеками, банками даних, які мають відношення до промислової власності, на тих же умовах, що й власні фізичні та юридичні особи.

Стаття 5

Сторони визнають, що будь-яка фізична або юридична особа, яка до дати подання клопотання про видачу національного патенту по заявці на видачу авторського свідоцтва (свідоцтва) СРСР або по авторському свідоцтву (свідоцтву) СРСР сумлінно в інтересах своєї справи або свого підприємства використала в Україні або в Російській Федерації винахід (промисловий зразок) або зробила необхідні для цього приготування, має право продовжувати використання винаходу (промислового зразка) або використати його у відповідності із такими приготуваннями без укладання ліцензійної угоди. При цьому зазначена особа виплачує авторам винаходу (промислового зразка) винагороду у відповідності з законодавством тієї держави, в якій мали місце зазначені використання або приготування.

Стаття 6

Сторони зобов'язуються забезпечити виплату винагороди авторам за використання винаходів (промислових зразків), що охороняються авторськими свідоцтвами (свідоцтвами) СРСР, у відповідності з законодавством тієї держави, в якій мало місце зазначене використання.

Стаття 7

Відповідальними за реалізацію цієї Угоди є патентні відомства Сторін:

в Україні — Державне патентне відомство України,
в Російській Федерації — Комітет Російської Федерації по патентах і
товарних знаках.

Сторони утворюють змішену робочу групу з питань промислової власності.

Стаття 8

У випадку виникнення розбіжностей з будь-яких питань, що випливають з цієї Угоди або пов'язані з її виконанням, представники Сторін проконсультуються між собою і докладуть необхідних зусиль для досягнення врегулювання.

Стаття 9

Дана Угода набуває чинності з дати її підписання Сторонами, буде діяти протягом 2 років і автоматично продовжуватися на подальші річні періоди, якщо жодна з Сторін письмово не повідомить іншу Сторону про свої наміри припинити дію цієї Угоди не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення чергового періоду.

До даної Угоди можуть вноситись зміни та доповнення по взаємному узгодженню Сторін.

Укладено в м.Києві 30 червня 1993 р. у двох примірниках, кожний українською і російською мовами, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

За Уряд України За Уряд Російської Федерації

УГОДА МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ БЕЛАРУСЬ ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО В СФЕРІ ОХОРОНИ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

Укладено в м. Києві 20 жовтня 1993 року

Уряд України і Уряд Республіки Беларусь, які називаються надалі Сторонами,

бажаючи розвивати торговельний обмін, а також економічне, промислове, наукове і технічне співробітництво,

розуміючи необхідність полегшення процедури подання та розгляду заявок на видачу охоронних документів заявників України в Республіці Беларусь і заявників Республіки Беларусь в Україні,

прагнучи здійснювати та розвивати співробітництво в сфері охорони та використання об'єктів промислової власності на основі взаємної вигоди та рівності,

погодилися щодо нижченаведеного:

Стаття 1

При поданні заявок на видачу охоронних документів, одержанні охоронних документів і підтриманні їх чинності, заявники та патентні повірені обох держав на основі принципу взаємності можуть вести справи безпосередньо з патентними відомствами Сторін.

При цьому патентні повірені обох держав мають право в межах цієї Угоди представляти інтереси тільки національних заявників.

Заявникам обох держав на принципах взаємності надається право подавати заявки на видачу охоронних документів і вести по них листування російською мовою.

Стаття 2

Сторони визнають дійсність на своїх територіях авторських посвідчень СРСР на винаходи і посвідчення СРСР на промислові зразки на умовах, встановлених законодавством кожної Сторони.

Сторони передбачають в своїх нормативних актах права на перетворення авторських посвідчень СРСР на винаходи і посвідчення СРСР на промислові зразки в національні патенти, не обмежуючи можливість такого перетворення термінами, меншими, ніж терміни діяльності патенту на винаходи і патенту на промислові зразки.

Сторони вживатимуть заходи для того, щоб у відповідні національні нормативні акти було включено положення, згідно з яким дійсність раніше виданих охоронних документів СРСР на об'єкти промислової власності може бути призупинена на території кожної з держав у випадку невідповідності охоронного об'єкта умовам охороноздатності, передбачуваним законодавством, що діє на дату подання заявки.

Стаття 3

Податки за подання заявок, видачу охоронних документів, підтвердження їх чинності та здійснення інших юридичних значних дій, пов'язаних з охороною промислової власності, а також оплата за здійснення пошуку та надання інших послуг, оплачуються у національній валюті заявником за курсом, узгодженим компетентними органами України і Республіки Беларусь.

Стаття 4

Фізичні та юридичні особи однієї держави будуть користуватися на території іншої держави патентними фондами, бібліотеками, банками даних, які мають відношення до промислової власності, на тих же умовах, що й власні фізичні та юридичні особи.

Стаття 5

Сторони визнають, що будь-яка фізична або юридична особа, яка до дати подання клопотання про видачу національного патенту по заявці на видачу авторського свідоцтва (свідоцтва) СРСР або по авторському свідоцтву (свідоцтву) СРСР сумлінно в інтересах своєї справи або свого підприємства використала в Україні або в Республіці Беларусь винахід (промисловий зразок) або зробила необхідні для цього приготування, має право продовжувати використання винаходу (промислового зразка) або використати його у відповідності із такими приготуваннями без укладеної ліцензійної угоди. При цьому зазначена особа виплачує авторам винаходу (промислового зразка) винагороду у відповідності з законодавством тієї держави, в якій мали місце зазначені використання або приготування.

Стаття 6

Сторони зобов'язуються забезпечити виплату винагороди авторам за використання винаходів (промислових зразків), що охороняються авторськими свідоцтвами (свідоцтвами) СРСР, у відповідності з законодавством цієї держави, в якій мало місце зазначене використання.

Стаття 7

Відповідальними за реалізацію цієї Угоди є:

в Україні — Державне патентне відомство України;

в Республіці Беларусь — Державне патентне відомство Республіки Беларусь при Раді Міністрів Республіки Беларусь.

Сторони утворюють змішану робочу групу з питань промислової власності.

Стаття 8

У випадку виникнення розбіжностей з питань, що впливають з цієї Угоди, або пов'язані з її виконанням, представники Сторін проконсультуються між собою і докладуть необхідних зусиль для досягнення врегулювання.

Стаття 9

Дана Угода набуває чинності з дати її підписання Сторонами, буде діяти протягом 2 років і автоматично продовжуватися на подальші річні періоди, якщо одна з Сторін письмово не повідомить іншу Сторону про свої наміри припинити дію цієї Угоди не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення чергового періоду.

До даної Угоди можуть вноситися зміни та доповнення по взаємному узгодженню Сторін.

Укладено в м. Києві 20 жовтня 1993 р. у двох примірниках, кожний українською і білоруською мовами, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

**УГОДА
МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ТА ВИКОНАВЧОЮ ВЛАДОЮ ГРУЗІЇ
ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ОХОРОНИ
ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ**

Вчинено у м. Тбілісі 7 грудня 1998 року

Кабінет Міністрів України та Виконавча Влада Грузії, далі «Сторони», приймаючи до уваги дружні стосунки між двома державами, що історично склались, бажаючи розвивати торгово-економічне і науково-технічне співробітництво, признаючи, що необхідною умовою для розвитку такого співробітництва є ефективна та адекватна охорона промислової власності, усвідомлюючи необхідність створення взаємних сприятливих умов для охорони прав авторів і володільців промислової власності, погодились про таке:

Стаття 1

Для цієї Угоди поняття «промислова власність» розуміється у значенні, вказаному у Статті I Паризької конвенції по охороні промислової власності, переглянутої у Стокгольмі 14 липня 1967 року та зміненої 2 жовтня 1979 року.

Сторони здійснюють та розвивають співробітництво у сфері охорони та використання прав на винаходи, промислові зразки, товарні знаки та інші об'єкти промислової власності на основі взаємної вигоди та рівності згідно з цією Угодою та іншими міжнародними договорами, учасниками яких вони є або будуть.

Стаття 2

Співробітництво Сторін буде направлено на:

урегулювання питань, пов'язаних з охороною та використанням прав на об'єкти промислової власності; гармонізацію національних правових актів у сфері охорони промислової власності; обмін інформацією, нормативними та іншими документами, а також досвідом та спеціалістами у сфері охорони промислової власності; обмін досвідом міжнародного співробітництва та інформацією відносно участі кожної із Сторін в багатосторонніх міжнародних договорах по охороні прав промислової власності, а також виконання зобов'язань, пов'язаних з цими договорами; інші взаємно узгоджені Сторонами форми співробітництва.

Стаття 3

У сфері охорони промислової власності фізичні та юридичні особи однієї держави будуть користуватися на території іншої держави тими ж

правами та перевагами, які надаються у теперішній час або будуть надаватися правовими актами цієї іншої держави його власним фізичним та юридичним особам, а також тими же засобами правового захисту на тих же підставах і в тому ж обсязі, що і власні фізичні та юридичні особи.

При цьому щодо питань, які не врегульовані цією Угодою, Сторони будуть застосовувати положення Паризької конвенції по охороні промислової власності, переглянутої у Стокгольмі 14 липня 1967 року та зміненої 2 жовтня 1979 року.

Стаття 4

Будь-яка фізична або юридична особа України або Грузії, яка до дати подання клопотання про видачу національного патенту по заявці на видачу авторського свідоцтва (свідоцтва) ССРСР або по авторському свідоцтву (свідоцтву) ССРСР добросовісно в інтересах своєї справи або свого підприємства використала в Україні або Грузії винахід (промисловий зразок) або зробила необхідні для цього приготування, має право продовжувати використання цього винаходу (промислового зразка) або використовувати його згідно з цими приготуваннями без укладання ліцензійної угоди.

При цьому вказана особа сплачує авторам винаходу (промислового зразка) винагороду у відповідності до законодавства тієї держави, в якій мало місце вказане використання або приготування.

Стаття 5

Сторони обмінюються списками географічних зазначень походження товарів, які традиційно використовуються підприємцями відповідних Сторін, з метою недопущення їх незаконної реєстрації в якості товарного знака.

Стаття 6

Сторони зобов'язуються щодо включення у двосторонні угоди про економічне, промислове, наукове та технічне співробітництво положень про забезпечення охорони об'єктів промислової власності.

Стаття 7

Національним заявникам однієї держави у порядку, визначеному його правовими актами, надається право на підставі принципу взаємності вести справи по одержанню охоронних документів та підтриманню їх чинності безпосередньо з патентним відомством іншої держави.

Стаття 8

Сплата платежів, які передбачені чинним законодавством Сторін за дії, пов'язані з охороною прав промислової власності, здійснюється у порядку та розмірах, визначених для національних заявників чинними

нормативно-правовими актами Сторони, патентне відомство якої здійснює зазначені дії.

Стаття 9

Усі документи, що направляються Сторонами один одному у ході реалізації цієї Угоди, складаються на російській мові.

Стаття 10

У випадку виникнення розбіжностей з питань, що впливають із цієї Угоди або пов'язаних з її виконанням, представники Сторін проведуть відповідні консультації та докладуть необхідних зусиль для врегулювання цих розбіжностей. До цієї Угоди можуть вноситися зміни та доповнення по взаємному узгодженню Сторін.

Стаття 11

Ця Угода не перешкоджає Сторонам брати участь у двосторонньому та багатосторонньому співробітництві з іншими державами у сфері охорони промислової власності.

Стаття 12

Відповідальними за реалізацію цієї Угоди є патентні відомства: в Україні — Державне патентне відомство України; в Грузії — Національний центр інтелектуальної власності Грузії «Сакпатенті».

Порядок та умови співробітництва патентних відомств будуть визначатися спеціальними угодами між ними.

Стаття 13

Ця Угода набирає чинності з дня останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання нею чинності та буде діяти протягом п'яти років та автоматично продовжуватись на наступні п'ятирічні періоди, якщо одна із Сторін не повідомить по дипломатичним каналам в письмовій формі іншу Сторону про свій намір припинити чинність Угоди. У цьому випадку Угода припинить чинність через шість місяців від дня одержання однією із Сторін такого повідомлення.

Припинення чинності цієї Угоди не зачепить чинності охоронних документів, які видані або можуть бути видані фізичним та юридичним особам обох держав до припинення чинності цієї Угоди.

Вчинено у м. Тбілісі 7 грудня 1998 року у двох примірниках, кожний українською, грузинською та російською мовами, причому всі тексти мають однакову силу.

З метою тлумачення положень цієї Угоди використовується текст російською мовою.

СОГЛАШЕНИЕ МЕЖДУ КАБИНЕТОМ МИНИСТРОВ УКРАИНЫ И ПРАВИТЕЛЬСТВОМ РЕСПУБЛИКИ МОЛДОВА О СОТРУДНИЧЕСТВЕ В ОБЛАСТИ ОХРАНЫ ПРОМЫШЛЕННОЙ СОБСТВЕННОСТИ

Совершено в г. Кишиневе 16 ноября 2000 года

Кабинет Министров Украины и Правительство Республики Молдова, именуемые в дальнейшем Сторонами, принимая во внимание исторически сложившиеся дружеские отношения между двумя государствами, желая развивать торгово-экономическое и научно-техническое сотрудничество, признавая, что необходимым условием для развития такого сотрудничества является эффективная и адекватная охрана промышленной собственности, сознавая необходимость создания взаимных благоприятных условий для охраны прав авторов и владельцев промышленной собственности, согласились о нижеследующем:

Статья 1

Для целей настоящего Соглашения понятие «промышленная собственность» понимается в значении, указанном в Статье 1 Парижской Конвенции по охране промышленной собственности, пересмотренной в Стокгольме 14 июля 1967 года и измененной 2 октября 1979 года.

Стороны осуществляют и развивают сотрудничество в области охраны и использования прав на изобретения, промышленные образцы, знаки для товаров и услуг и другие объекты промышленной собственности на основе равенства и взаимной выгоды в соответствии с настоящим Соглашением и иными международными договорами, участниками которых они являются или будут являться.

Статья 2

Сотрудничество Сторон будет направлено на:

урегулирование вопросов, связанных с охраной и использованием прав на объекты промышленной собственности; гармонизацию национального законодательства в области охраны промышленной собственности в соответствии с требованиями международных договоров, участниками которых являются обе стороны; обмен информацией и документацией, а также опытом и специалистами в области охраны промышленной собственности; обмен опытом международного сотрудничества и информацией относительно участия каждой из Сторон в многосторонних международных договорах по охране прав промышленной собственности, а также исполнение обязательств, связанных с этими договорами; другие взаимно согласованные Сторонами формы сотрудничества.

Статья 3

В области охраны промышленной собственности физические и юридические лица одного государства будут пользоваться на территории другого государства теми же правами и преимуществами, которые предоставлены правовыми актами этого другого государства его собственным физическим и юридическим лицам, а также теми же средствами правовой защиты и в том же объеме, что и собственные физические и юридические лица.

По урегулированию разногласий будут применяться положения Парижской Конвенции по охране промышленной собственности, пересмотренной в Стокгольме 14 июля 1967 года и измененной 2 октября 1979 года.

Статья 4

Любое физическое или юридическое лицо Украины или Республики Молдова, которое до даты подачи ходатайства о выдаче национального патента по заявке на выдачу авторского свидетельства (свидетельства) СССР или по авторскому свидетельству (свидетельству) СССР добросовестно в интересах своего дела или своего предприятия использовало в Украине или Республике Молдова изобретение (промышленный образец) или сделало необходимые к этому приготовления, имеет право продолжать использование этого изобретения (промышленного образца) или использовать его в соответствии с такими приготовлениями без заключения лицензионного соглашения. При этом указанное лицо выплачивает авторам изобретения (промышленного образца) вознаграждение в соответствии с законодательством того государства, в котором имело место указанное использование или приготовление.

Статья 5

Стороны обмениваются перечнем географических указаний происхождения товаров, традиционно используемых предпринимателями соответствующих Сторон, с целью предотвращения их незаконной регистрации в качестве знака для товаров и услуг.

Статья 6

Каждая Сторона, обеспечивая конфиденциальность получаемых материалов заявок, будет проводить по заказам другой Стороны информационный поиск для определения уровня техники или проводить экспертизу и подготавливать заключения о возможности выдачи патентов по этим заявкам.

Указанные работы будут осуществляться на договорной основе.

Статья 7

Стороны принимают на себя обязательство о включении в двусторонние соглашения об экономическом, промышленном, научном и техническом сотрудничестве положений об обеспечении охраны объектов промышленной собственности.

Статья 8

Ответственными за реализацию настоящего Соглашения являются: в Украине — Государственный департамент интеллектуальной собственности; в Республике Молдова — Государственное агентство Республики Молдова по охране промышленной собственности (AGEPI).

Порядок и условия сотрудничества организаций, ответственных за реализацию этого Соглашения, будут определяться специальными соглашениями между ними.

Статья 9

Переписка, осуществляемая в соответствии с настоящим Соглашением между ведомствами, указанными в статье 8 настоящего Соглашения, ведется на русском языке.

Статья 10

В случае возникновения разногласий по вопросам, вытекающим из настоящего Соглашения или связанным с его выполнением, представители Сторон урегулируют их путем консультаций и переговоров.

В настоящее Соглашение могут вноситься изменения и дополнения по взаимному согласованию Сторон.

Статья 11

Настоящее Соглашение не препятствует участию Сторон в двустороннем и многостороннем сотрудничестве с другими государствами в области охраны промышленной собственности.

Настоящее Соглашение вступает в силу на 30-й день с даты последнего письменного уведомления по дипломатическим каналам, о выполнении Сторонами внутригосударственных процедур, необходимых для его вступления в силу.

Настоящее Соглашение заключается сроком на пять лет. Его действие будет автоматически продлеваться на последующие пятилетние периоды, если ни одна из Сторон не уведомит в письменной форме другую Сторону, по дипломатическим каналам, не менее чем за шесть месяцев до истечения такого периода, о его прекращении.

Прекращение действия настоящего Соглашения не затронет действия охранных документов, которые выданы или могут быть выданы физическим и юридическим лицам обоих государств до прекращения действия настоящего Соглашения.

Совершено в г. Кишинев 16 ноября 2000 года в двух экземплярах, каждый на украинском, молдавском и русском языках, причем все тексты имеют одинаковую силу.

В случае возникновения разногласий в толковании текста этого Соглашения, Стороны будут обращаться к тексту, изложенному на русском языке.

УГОДА МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ УЗБЕКИСТАН ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ОХОРОНИ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Вчинено в м. Києві 19 лютого 1998 року

Кабінет Міністрів України та Уряд Республіки Узбекистан, які далі іменуються «Сторонами», усвідомлюючи важливість ефективної оборони інтелектуальної власності для розвитку взаємовигідного співробітництва у сфері економіки, торгівлі, науки, техніки і культури між двома державами, бажаючи створити сприятливі умови для цього співробітництва, усвідомлюючи необхідність розгортання співробітництва у сфері охорони прав на інтелектуальну власність на основі принципів рівності і взаємної вигоди, погодилися щодо нижченаведеного:

Стаття 1

Для цілей Цієї Угоди «інтелектуальна власність» має таке ж значення, що й у статті 2 Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності, підписану в Стокгольмі 14 липня 1967 року.

Стаття 2

1. Сторони у відповідності зі своїми національними законодавствами і міжнародними договорами та угодами, учасниками яких є Сторони, будуть взаємно надавати їй ефективну охорону у відношенні прав інтелектуальної власності іншій Стороні.

2. У відношенні охорони прав інтелектуальної власності, не урегульованих міжнародними договорами, учасниками яких є Україна і Республіка Узбекистан, із дати вступу в силу цієї Угоди фізичні і юридичні особи однієї держави будуть користуватися на території іншої держави тими ж правами і привілеями, що даються цією державою відповідно своїм фізичним і юридичним особам згідно із законодавством цієї держави.

Стаття 3

Метою цієї Угоди є подальше розширення і поглиблення співробітництва Сторін у сфері економіки, торгівлі, науки, технологій і культури шляхом забезпечення ефективної охорони прав інтелектуальної власності.

Співробітництво включає:

координацію питань, пов'язаних з охороною прав на інтелектуальну власність і сприяння укладанню між відповідними відомствами та організаціями двох Сторін, конкретних угод про співробітництво у таких сферах, як оборона авторських прав і суміжних прав, а також прав на об'єкти промислової власності; обмін правовою інформацією, а також інформацією про практику застосування законодавства у сфері охорони прав інтелектуальної власності; обмін інформацією про досвід проведення заходів у сфері інтелектуальної власності; обмін навчальною, методичною і спеціальною літературою; підготовку та підвищення фахової кваліфікації кадрів у сфері охорони прав інтелектуальної власності, обмін досвідом цієї роботи; обмін досвідом міжнародного співробітництва та інформацією щодо участі кожної зі Сторін у багатосторонніх міжнародних договорах по охороні прав інтелектуальної власності, а також виконання зобов'язань, пов'язаних із цими договорами; обмін інформацією про стан торгово-економічного і науково-технічного співробітництва між двома Сторонами; організацію виставок, семінарів і нарад із питань охорони прав інтелектуальної власності; інші взаємно узгоджені Сторонами форми співробітництва.

Стаття 4

Положення про охорону прав інтелектуальної власності, що включаються в угоди про співробітництво у сфері економіки, промисловості, науки, техніки, культури та в інших сферах, що укладаються між компетентними органами Сторін, не повинні суперечити цій Угоді.

Стаття 5

Сторони відповідно до чинного національного законодавства кожної з них і міжнародних договорів і угод, у яких беруть участь обидві Сторони, будуть приймати кримінальні, цивільно-правові та адміністративні заходи для припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності.

Стаття 6

Якщо при здійсненні двостороннього співробітництва передбачається створення або використання об'єктів інтелектуальної власності, у відношенні яких повинна зберігатися конфіденційність, або передача конфіденційної інформації, то у відповідні контракти або угоди включаються положення про збереження конфіденційності.

У цих випадках відповідні організації Сторін, базуючись на положеннях законодавства своєї держави, а також на положеннях, фіксованих у контрактах або угодах, будуть виконувати взяті ними зобов'язання по збереженню конфіденційності.

Стаття 7

Компетентними органами, відповідальними за реалізацію цієї Угоди є: в Україні — Державне патентне відомство України, а також Державне агентство України з авторських і суміжних прав, у Республіці Узбекистан — Державне патентне відомство при Державному Комітеті Республіки Узбекистан по науці і техніці, а також Узбецьке республіканське державне агентство з авторських прав.

Порядок та умови співробітництва відповідних органів будуть визначатися окремими угодами між ними.

Стаття 8

Усі документи, що надсилаються один одному у ході реалізації цієї Угоди, надаються російською мовою.

Стаття 9

У цю Угоду можуть вноситися зміни і доповнення по взаємному погодженню Сторін. Всі зміни та доповнення оформляються протоколами, які є невід'ємною частиною цієї Угоди.

Стаття 10

1. Ця Угода набирає чинності через 30 днів від дня одержання останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами внутрішньо-державних процедур, необхідних для набрання нею чинності.

2. Ця Угода укладається строком на десять років і автоматично подовжується на наступні дворічні періоди, якщо жодна із Сторін письмово не повідомить по дипломатичних каналах іншу Сторону не менше, ніж за шість місяців до закінчення чергового строку про свій намір припинити її дію.

Вчинено у м. Києві 19 лютого 1998 р. у двох примірниках, кожний українською, узбецькою і російською мовами, причому всі тексти мають однакову силу.

З метою тлумачення положень цієї Угоди використовується текст російською мовою.

УГОДА МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ І УРЯДОМ АЗЕРБАЙДЖАНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО В ОБЛАСТІ ОХОРОНИ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

Угоду затверджено Постановою КМ № 1254 від 26.09.2001

Кабінет Міністрів України і Уряд Азербайджанської Республіки, іменовані надалі Сторони,
приймаючи до уваги історично сформовані дружні стосунки між двома державами,
бажаючи розвивати торгово-економічне і науково-технічне співробітництво,

признаючи, що необхідною умовою для розвитку такого співробітництва є ефективна й адекватна охорона промислової власності,
усвідомлюючи необхідність створення взаємних сприятливих умов для охорони прав авторів і власників промислової власності,
погодилися про нижченаведене:

Стаття 1

Для цілей цієї Угоди поняття «промислова власність» розуміється в значенні, зазначеному в Статті 1 Паризької Конвенції по охороні промислової власності 1883 року, переглянутої в Стокгольмі 14 липня 1967 року і зміненої 2 жовтня 1979 року.

Сторони здійснюють і розвивають співробітництво в галузі охорони і використання прав на винаходи, промислові зразки, товарні знаки та інші об'єкти промислової власності на основі взаємної вигоди і рівності відповідно до цієї Угоди й інших міжнародних договорів, учасниками яких вони є або будуть.

Стаття 2

Співробітництво Сторін буде спрямоване на:
врегулювання питань, пов'язаних з охороною і використанням прав на об'єкти промислової власності;
гармонізацію національного законодавства у сфері охорони промислової власності відповідно до вимог міжнародних договорів, учасниками яких є держави обох Сторін;

взаємне спрощення процедури подачі заявок на видачу охоронних документів заявників Азербайджанської Республіки в Україні і заявників України в Азербайджанській Республіці;

обмін інформацією, нормативними й іншими документами, а також досвідом роботи в галузі охорони промислової власності.

Стаття 3

У сфері охорони промислової власності фізичні і юридичні особи однієї держави будуть користуватися на території іншої держави тими ж правами і перевагами, засобами правового захисту, що надані фізичним і юридичним особам іншої держави відповідно до національного законодавства.

Стаття 4

Будь-яка фізична або юридична особа України або Азербайджанської Республіки зберігає право використання винаходів або промислового зразка без укладання ліцензійного договору, якщо використання цього винаходу або промислового зразка правомірно почалося до дати подачі правомочними особами клопотання про видачу національного патенту на винахід або промисловий зразок, на котрі раніше була подана заявка на видачу авторського свідоцтва СРСР або видані авторське свідоцтво або свідоцтво СРСР.

При цьому виплата винагороди провадиться в порядку, установленому правовими актами держави, на території якої використовується вказаний винахід або промисловий зразок.

Стаття 5

Сторони зобов'язуються щодо включення в двосторонні угоди про економічне, промислове, наукове і технічне співробітництво положень про забезпечення охорони об'єктів промислової власності.

Стаття 6

Національним заявникам і патентним повіреним держави однієї Сторони, у порядку, визначеному її нормативно-правовими актами, надається право на основі принципу взаємності вести справи по отриманню охоронних документів і підтриманню їх чинності безпосередньо з компетентним органом держави іншої Сторони.

Стаття 7

Сплата платежів, передбачених чинним законодавством держав Сторін за дії, пов'язані з охороною прав промислової власності, здійснюється в порядку і розмірах, визначених чинними нормативно-правовими актами держав.

Стаття 8

Всі документи, що направляються Сторонами одна одною в ході реалізації цієї Угоди, надаються російською мовою.

Стаття 9

У випадку виникнення розбіжностей з питань, що впливають з цієї Угоди або пов'язаних з її виконанням, представники Сторін проведуть

відповідні консультації і докладуть необхідних зусиль для врегулювання таких розбіжностей.

Стаття 10

Ця Угода не перешкоджає Сторонам брати участь у двосторонньому і багатосторонньому співробітництві з іншими державами в галузі охорони промислової власності.

Стаття 11

Компетентними органами, відповідальними за реалізацію цієї Угоди, є:
в Україні — Міністерство освіти і науки України;
в Азербайджанській Республіці — Державний комітет з науки і техніки Азербайджанської Республіки.

Порядок і умови їхнього співробітництва будуть визначатися Регламентом реалізації Угоди, узгодженим зазначеними Міністерством і Комітетом.

Стаття 12

Ця Угода набирає чинності з дня останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття нею чинності, буде діяти протягом п'яти років і автоматично продовжуватися на наступні п'ятирічні періоди, якщо одна із Сторін не повідомить в письмовій формі іншу Сторону про свій намір припинити чинність Угоди. У цьому випадку Угода припинить чинність через шість місяців з дня одержання однією із Сторін такого повідомлення.

Припинення дії цієї Угоди не торкнеться чинності охоронних документів, що видані або можуть бути видані фізичним і юридичним особам обох держав до припинення дії цією Угодою.

Вчинено у м. Баку 19 травня 2000 року у двох примірниках, кожний українською, азербайджанською і російською мовами, причому всі тексти мають однакову силу.

У разі виникнення розбіжностей у тлумаченні тексту цієї Угоди Сторони звертатимуться до тексту, викладеного російською мовою.

**УГОДА
МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ТА УРЯДОМ АЗЕРБАЙДЖАНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ
ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ОХОРОНИ
АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ**

Угоду затверджено Постановою КМ № 814 від 13.06.2002

Кабінет Міністрів України та Уряд Азербайджанської Республіки, далі — «Сторони»,

прагнучи до подальшого розширення співпраці у сфері обміну культурними цінностями шляхом використання творів літератури, науки і мистецтва,

враховуючи значення авторського права і суміжних прав у формуванні культурного національного потенціалу у міжнародному культурному обміні, а також у розвитку рівноправних міждержавних торгово-економічних і науково-технічних відносин,

усвідомлюючи необхідність створення з цією метою сприятливих взаємних умов для охорони прав авторів та власників суміжних прав,

підтверджуючи значимість обов'язків, які виникають із:

- Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризький акт від 24 липня 1971 року, із змінами від 2 жовтня 1979 року),
- Всесвітньої Конвенції з авторського права від 6 вересня 1952 року,
- Угоди про співробітництво у сфері охорони авторського права і суміжних прав від 24 вересня 1993 року, укладеної в рамках СНД, учасниками якої є держави обох Сторін,

керуючись бажанням розвивати взаємовідносини у сфері авторського права і суміжних прав,

домовились про таке:

Стаття 1

Кожна із Сторін визнають авторське право і суміжні права, які належать авторам, правовласникам і їхнім правонаступникам, незалежно від місця першої публікації їхніх творів, і забезпечують охорону цих прав на тих же підставах, які передбачає національне законодавство для своїх фізичних і юридичних осіб, використовуючи ті ж засоби правового захисту і в тому ж об'ємі.

Стаття 2

Сторони здійснюють і розвивають співробітництво у сфері охорони і використання прав на твори літератури, науки і мистецтва на основі взаємної вигоди і рівності відповідно до даної Угоди, інших міжнародних договорів, учасниками яких вони є або будуть.

Стаття 3

Кожна із Сторін заохочує використання на своїй території творів літератури, науки і мистецтва, створених громадянами іншої Сторони.

Стаття 4

Співробітництво Сторін буде направлено на:

врегулювання питань, пов'язаних з охороною і використанням прав на об'єкти авторського права і суміжних прав,

гармонізацію законів та інших нормативно-правових актів у сфері охорони авторського права і суміжних прав,

обмін інформацією, а також досвідом роботи і спеціалістами в сфері охорони авторського права і суміжних прав.

Стаття 5

Кожна Сторона надає фізичним і юридичним особам іншої Сторони у відношенні визнання і охорони авторського права і суміжних прав режим не менш сприятливий, ніж наданий нею будь-якій третій стороні у відповідності з двосторонніми угодами.

Стаття 6

Всі платежі і розрахунки, які впливають із застосування цієї Угоди, будуть здійснюватись у відповідності з національним законодавством кожної із держав Сторін у вільно конвертованій валюті, однак, за бажанням відповідного правовласника, платежі і розрахунки можуть здійснюватись у національній валюті держави Сторони, яка здійснює платежі.

Стаття 7

Сторони будуть інформувати одна одну про закони та інші нормативно-правові акти своїх держав, які мають значення для практичного застосування цієї Угоди.

Стаття 8

Виникнення, зберігання, використання і припинення авторських прав визначаються у відповідності з законодавством тієї держави Сторони, на території якої має місце факт їх використання або порушення.

Стаття 9

Всі документи, які направляються державами Сторонами одна одній в процесі реалізації цієї Угоди, надаються державною мовою держави Сторони з перекладом на російську мову.

Стаття 10

Відповідальним за реалізацію цієї Угоди є:

в Україні — Державний департамент інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України,

в Азербайджанській Республіці — Агентство з авторських прав Азербайджанської Республіки.

Порядок і умови співробітництва відповідних органів визначаються спеціальними угодами між ними.

Стаття 11

Всі спори, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди вирішуються Сторонами шляхом консультацій та переговорів.

Стаття 12

Дана Угода не створює жодних перешкод для участі Сторін у двосторонньому та багатосторонньому співробітництві з іншими сторонами в сфері охорони авторських і суміжних прав.

Стаття 13

Сторони за взаємною згодою можуть вносити до цієї Угоди зміни та доповнення, які оформлюються окремими протоколами та становлять невід'ємну частину цієї Угоди.

Стаття 14

Ця Угода укладається строком на п'ять років і набирає чинності після отримання останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами відповідних процедур, необхідних для набрання Угодою чинності.

Дія цієї Угоди автоматично продовжується на наступний п'ятирічний термін, якщо жодна із Сторін не менш ніж за шість місяців до закінчення відповідного періоду дії Угоди не повідомить в письмовій формі іншу Сторону про свій намір припинити дію Угоди.

Вчинено в м. Києві 14 лютого 2002 року в двох примірниках, кожний українською, азербайджанською та російською мовами, причому всі тексти є автентичними.

У разі виникнення розбіжностей, переважну силу має текст російською мовою.

УГОДА ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ І ВСЕСВІТНЬОЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Угоду затверджено Постановою КМ № 1421 від 26.09.2002

Кабінет Міністрів України і Всесвітня організація інтелектуальної власності,

враховуючи, що Україна є членом Всесвітньої організації інтелектуальної власності і учасником ряду багатосторонніх договорів, адміністративні функції яких виконує Всесвітня організація інтелектуальної власності;

виходячи з наміру України і надалі розвивати наявну правову і технічну інфраструктуру в сфері інтелектуальної власності з метою більш тісної інтеграції держави у світове економічне співтовариство;

виходячи з готовності Всесвітньої організації інтелектуальної власності сприяти Україні в досягненні її цілей у рамках Програми і Бюджету Всесвітньої організації інтелектуальної власності;

погодилися підписати цю Угоду з урахуванням статті 4 Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності.

1. Мета Угоди

Метою цієї Угоди є здійснення Україною і Всесвітньою організацією інтелектуальної власності спільних дій, спрямованих на:

удосконалення українського національного законодавства у сфері інтелектуальної власності з урахуванням досвіду, набутого іншими державами, і міжнародних тенденцій гармонізації;

зміцнення технічної бази і розвиток людських ресурсів Державного департаменту інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України і підвідомчих йому організацій;

удосконалення практики правозастосування в Україні з метою виявлення, запобігання і припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності;

посилення ролі інтелектуальної власності у відповідних галузях наукової, технічної та економічної діяльності, що провадиться на території України суб'єктами господарювання.

2. Термін дії Угоди

Термін дії Угоди не обмежений. Орієнтований перелік видів діяльності наводиться в Додатку до цієї Угоди, який є її невід'ємною частиною. Конкретні проекти співробітництва будуть здійснюватися за взаємною згодою заінтересованих сторін з урахуванням наявних у них бюджетних і штатних обмежень.

3. Організації, що беруть участь в Угоді

Кабінет Міністрів України визначає в кожному випадку відповідні державні установи, організації, що беруть участь у провадженні діяльності відповідно до цієї Угоди.

Державний департамент інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України діє як координатор співробітництва від імені Кабінету Міністрів України.

Генеральний директор Всесвітньої організації інтелектуальної власності визначає в кожному випадку відповідні підрозділи або працівників

Міжнародного бюро Всесвітньої організації інтелектуальної власності, що братимуть участь у провадженні діяльності відповідно до цієї Угоди.

4. Внесення змін і доповнень до Угоди

За взаємною згодою Кабінету Міністрів України та Всесвітньої організації інтелектуальної власності до цієї Угоди можуть бути внесені зміни і доповнення, які оформлюються протоколами, що становитимуть невід'ємну частину цієї Угоди.

5. Набуття Угодою чинності

Угода набуває чинності з дати отримання Всесвітньою організацією інтелектуальної власності повідомлення від Кабінету Міністрів України про дотримання необхідних внутрішньодержавних процедур.

Вчинено в м. Києві 28 травня 2002 р. у двох примірниках кожен українською та англійською мовами, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

За Кабінет Міністрів України За Всесвітню організацію інтелектуальної власності

Додаток до Угоди про співробітництво між Кабінетом Міністрів України і Всесвітньою організацією інтелектуальної власності

Орієнтований перелік видів діяльності

1. Удосконалення законодавства у сфері інтелектуальної власності.

Експертна оцінка Всесвітньою організацією інтелектуальної власності проєктів законів і нормативних актів, проведення консультацій в Україні або в штаб-квартирі Всесвітньої організації інтелектуальної власності.

2. Удосконалення системи захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності в Україні.

Юридична і технічна допомога, що стосується реалізації Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угода ТРІПС).

Забезпечення відповідних українських організацій оглядовими матеріалами, наявними у Всесвітньої організації інтелектуальної власності, що стосуються законодавчої практики та практики правозастосування щодо виявлення, попередження і припинення правопорушень у сфері інтелектуальної власності.

Сприяння стратегічному розвитку Державного департаменту інтелектуальної власності.

Сприяння удосконаленню системи захисту генетичних ресурсів, традиційних знань та фольклору.

Організація лекцій, семінарів або симпозіумів для таких цільових груп:
митні органи;
правоохоронні органи;
суди;
органи прокуратури;

органи Антимонопольного комітету;
органи Державної податкової адміністрації;
Державний департамент інтелектуальної власності;
Український інститут промислової власності;
Українське агентство з авторських і суміжних прав;
творчі спілки, організації, що здійснюють управління майновими правами;

особи, які мають авторські та/або суміжні права, (на колективній основі);

галузеві міністерства, відомства, Національна академія наук України, галузеві академії наук та їхні структурні підрозділи, державні інспектори з питань інтелектуальної власності.

3. Сприяння приєднанню України до договорів, адміністративні функції щодо яких виконує Всесвітня організація інтелектуальної власності, зокрема до:

Гаазької угоди про міжнародне депонування промислових зразків (Женевський акт);

Договору по патентному праву (PLT).

4. Навчання і викладання у сфері інтелектуальної власності.

Організація професійного навчання фахівців державного і приватного секторів.

Організація навчання для посадових осіб, зайнятих розробленням і реалізацією державної політики.

Навчання українських урядових посадових осіб за програмами, що адмініструються Всесвітньою організацією інтелектуальної власності.

Організація теоретичних і практичних семінарів або симпозіумів з метою підвищення рівня загальних знань представників різноманітних професійних кіл.

Організація навчання з питань інтелектуальної власності в навчальних закладах різних рівнів.

Розроблення методик навчання, навчальних планів, програм, курсів удосконалення або спеціалізованих курсів і дистанційного навчання.

Навчання викладачів у сфері права інтелектуальної власності.

Розроблення навчально-методичних матеріалів українською мовою.

5. Розширення використання Глобальної інформаційної мережі Всесвітньої організації інтелектуальної власності.

Сприяння технічному і програмному оснащенню web-сайту Державного департаменту інтелектуальної власності.

Реалізація проекту WIPOnet в Україні.

Навчання українських фахівців, що забезпечують створення та експлуатацію Державної патентної бібліотеки, яка містить патентну документацію на електронних носіях (SPDL), а також доступ до SPDL через

Глобальну інформаційну мережу Всесвітньої організації інтелектуальної власності.

6. Сприяння розвитку та становленню організацій, що здійснюють управління на колективній основі майновими правами осіб, які мають авторське та/або суміжні права.

7. Сприяння підготовці публікацій у сфері інтелектуальної власності українською мовою.

Допомога у підготовці системи Міжнародних класифікацій у сфері промислової власності (Страсбурзька класифікація, Ніццька класифікація, Локарнська класифікація).

Співробітництво в сфері публікації стандартів та інших матеріалів Всесвітньої організації інтелектуальної власності.

Допомога у підготовці глосаріїв в сфері інтелектуальної власності.

8. Розвиток державної системи правової охорони інтелектуальної власності.

Допомога у розповсюдженні знань в Україні про використання прав на інтелектуальну власність, зокрема у сфері передачі технологій, ліцензування, маркетингу, оцінки нематеріальних активів.

Співробітництво з Національною академією наук України, галузевими академіями стосовно використання інтелектуальної власності вченими і дослідниками.

Допомога у створенні в Україні регіональних представництв Державного департаменту інтелектуальної власності.

Сприяння більш широкому використанню інтелектуальної власності малими і середніми підприємствами в Україні.

УГОДА ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ І УРЯДОМ КИТАЙСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Угоду затверджено Постановою КМ № 691 від 15.05.2003

Кабінет Міністрів України та Уряд Китайської Народної Республіки, які надалі іменуються Сторонами,

усвідомлюючи особливу важливість рівноправної та ефективної охорони інтелектуальної власності для розвитку взаємовигідного співробітництва в сфері економіки, торгівлі, науки, техніки і культури між двома державами,

бажаючи створити сприятливі умови для такого співробітництва на основі принципів рівності і взаємної вигоди, домовилися про таке:

Стаття 1

Термінологія цієї Угоди:

словосполучення «інтелектуальна власність» має таке ж значення, що й у статті 2 Конвенції про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності, підписаної в Стокгольмі 14 липня 1967 року;

словосполучення «промислова власність» має таке ж значення, що й у статті 1 Паризької конвенції про охорону промислової власності, укладеної 20 березня 1883 р., переглянутої в Стокгольмі 14 липня 1967 року.

Стаття 2

Співробітництво Договірних Сторін у сфері інтелектуальної власності включає:

1. Узгодження питань, пов'язаних з охороною інтелектуальної власності при здійсненні співробітництва в сфері економіки, торгівлі, науки, техніки і культури, а також сприяння в укладенні угод між відповідними органами й організаціями обох держав про співробітництво в сфері охорони інтелектуальної власності;

2. Обмін інформацією про законодавство в сфері охорони інтелектуальної власності;

3. Обмін патентною інформацією, а також досвідом її обробки і використання;

4. Обмін досвідом і обговорення можливостей уніфікації процедур експертизи об'єктів промислової власності;

5. Обмін досвідом в організації колективного управління авторськими правами;

6. Підготовку і підвищення кваліфікації кадрів у сфері охорони інтелектуальної власності, обмін досвідом цієї роботи;

7. Обмін досвідом міжнародного співробітництва й інформацією щодо участі кожної із держав у багатосторонніх міжнародних договорах у сфері охорони інтелектуальної власності і реалізації цих договорів;

8. Організацію тематичних виставок, а також семінарів і нарад з питань науково-технічного обміну й охорони інтелектуальної власності;

9. Інші форми співробітництва, погоджені Договірними Сторонами.

Стаття 3

1. Договірні Сторони забезпечують ефективну і рівноправну охорону інтелектуальної власності фізичних та юридичних осіб держав Договірних Сторін, створеної чи наданої в рамках двосторонніх угод і домовленостей Договірних Сторін.

2. З моменту набуття чинності цією Угодою фізичні та юридичні особи держави однієї Договірної Сторони мають на території держави іншої Договірної Сторони такі ж права в сфері охорони інтелектуальної власності, що надаються цією державою відповідно її власним фізичним та юридичним особам, згідно із законодавством і практикою цієї держави.

3. За цією Угодою охорона буде надана всім творам в галузі літератури, науки та мистецтва, які на момент набуття чинності цієї Угоди ще не стали суспільним надбанням в країні походження творів в зв'язку із закінченням строку їх охорони.

4. Щодо питань, не врегульованих цією Угодою, Договірні Сторони будуть застосовувати положення міжнародних договорів і угод у сфері охорони інтелектуальної власності, учасниками яких вони є.

Стаття 4

1. Положення про охорону інтелектуальної власності, що включаються в угоди про співробітництво в сфері економіки, торгівлі, науки, техніки та в інших сферах, що укладаються між компетентними органами Договірних Сторін, не повинні суперечити цій Угоді.

2. Права на об'єкти інтелектуальної власності, створені чи надані в результаті спільної діяльності фізичних та юридичних осіб держав Договірних Сторін, розподіляються на взаємно погоджених умовах, зафіксованих у контрактах і угодах.

Стаття 5

Якщо при здійсненні двостороннього співробітництва передбачається передача конфіденційної інформації і/або створення або використання об'єктів інтелектуальної власності, стосовно яких повинна зберігатися конфіденційність, то у відповідні контракти чи угоди повинні включатися положення щодо збереження конфіденційності. У цих випадках відповідні організації держав Договірних Сторін реалізують узяті ними зобов'язання щодо збереження конфіденційності відповідно до положень законодавств держав Договірних Сторін, а також домовленостей, зафіксованих у контрактах і угодах.

Під «конфіденційною інформацією» у вищезазначеному абзаці розуміється інформація, що стосується предмета Угоди і яка:

має комерційну цінність;

невідомо невизначеному колу осіб;

недоступна з інших джерел;

зберігається її власником як конфіденційна;

не надається її власником третім особам без отримання зобов'язань щодо збереження її конфіденційності.

Стаття 6

Договірні Сторони, відповідно до чинного національного законодавства кожної з держав Договірних Сторін і міжнародних договорів, у яких беруть участь обидві Договірні Сторони, вживають заходи, включаючи цивільні, адміністративні і карні, для припинення виробництва, а також поширення на території своєї держави й експорту з території своєї держави на територію держави іншої Договірної Сторони продукції, виготовленої з порушенням прав на об'єкти інтелектуальної власності фізичних та юридичних осіб іншої Договірної Сторони.

Стаття 7

Спори щодо застосування положень цієї Угоди вирішуються Договірними Сторонами шляхом консультацій і переговорів.

Стаття 8

Ця Угода не перешкоджає участі кожної із Договірних Сторін у їх двосторонньому та багатосторонньому співробітництві з іншими державами у сфері інтелектуальної власності.

Стаття 9

1. Компетентними органами, що несуть відповідальність за виконання цієї Угоди, є:

в Україні — Державний департамент інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України,

в Китайській Народній Республіці — Державне відомство інтелектуальної власності Китайської Народної Республіки, Відомство торгових марок при Державній адміністрації з питань промисловості та торгівлі Китайської Народної Республіки, а також Національна адміністрація авторського права Китайської Народної Республіки.

2. У випадку звернення однієї із Договірних Сторін, Державний департамент інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України з одного боку, Державне відомство інтелектуальної власності Китайської Народної Республіки з іншого боку, координуватимуть проведення консультацій з питань, що виникатимуть у ході виконання цієї Угоди.

Стаття 10

1. Кожна Договірна Сторона по дипломатичних каналах повідомляє іншу Договірну Сторону про виконання нею внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цією Угодою. Ця Угода набуває чинності з дати одержання останнього письмового повідомлення.

Ця Угода укладається строком на п'ять років.

Її дія автоматично продовжуватиметься на наступні п'ять років, якщо жодна із Договірних Сторін не повідомить у письмовій формі по дипломатичних каналах іншу Договірну Сторону, не пізніше як за шість

місяців до закінчення відповідного періоду, про свій намір припинити дію Угоди.

2. Зміни і доповнення до цієї Угоди можуть вноситися за взаємною згодою Договірних Сторін і оформлюються окремими протоколами, які становитимуть невід'ємну частину цієї Угоди.

3. Припинення дії цієї Угоди не вплине на виконання незавершених зобов'язань, здійснюваних у рамках цієї Угоди, за винятком випадків, обумовлених Договірними Сторонами окремо.

4. Усі документи, що направляються Договірними Сторонами одна одній в ході реалізації цієї Угоди, надаються англійською мовою.

Вчинено у м. Пекіні 18 листопада 2002 року в двох примірниках, кожний українською, китайською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичними.

У випадку виникнення розбіжностей у тлумаченні тексту цієї Угоди, Сторони будуть звертатися до тексту, викладеного англійською мовою.

УГОДА МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ БІЛОРУСЬ ПРО ВЗАЄМНУ ОХОРОНУ ПРАВ НА РЕЗУЛЬТАТИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ЩО СТВОРЕНІ ТА НАДАНІ В ХОДІ ДВОСТОРОННЬОГО ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Угоду затверджено Постановою КМ № 159 від 07.02.2007

Кабінет Міністрів України та Уряд Республіки Білорусь, (далі — Сторони),

грунтуючись на дружніх відносинах, що існують між двома державами, керуючись Угодою між Урядом України та Кабінетом Міністрів Республіки Білорусь про військово-технічне співробітництво від 16 грудня 1994 року,

керуючись Угодою про співробітництво по припиненню правопорушень у сфері інтелектуальної власності від 6 березня 1998 року,

керуючись Угодою про заходи щодо охорони промислової власності і створення Міждержавної ради з питань охорони промислової власності від 12 березня 1993 року,

керуючись Угодою про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів у галузі правової охорони винаходів від 4 червня 1999 року,

усвідомлюючи важливість охорони прав на результати інтелектуальної діяльності у сфері двостороннього військово-технічного співробітництва,

беручи до уваги необхідність координації зусиль Сторін і вжиття ефективних заходів для недопущення і припинення правопорушень при використанні результатів інтелектуальної діяльності в ході двостороннього військово-технічного співробітництва,

грунтуючись на принципах рівності та взаємної вигоди,
домовилися про таке:

Стаття 1

Для цілей даної Угоди застосовуються такі терміни та їх визначення:

військово-технічне співробітництво — діяльність в сфері двосторонніх відносин, пов'язана з розробленням, виробництвом, ремонтом, модернізацією, знищенням (утилізацією), а також міжнародними передачами товарів (вивезенням і ввезенням, у тому числі з поставкою чи закупівлею продукції — для Білоруської Сторони) військового призначення;

інтелектуальна власність — має таке ж значення, що і в статті 2 Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності підписаної в Стокгольмі 14 липня 1967 року, зі змінами від 2 жовтня 1979 року;

конфіденційна інформація — відомості, включаючи «ноу-хау», що стосуються предмета договорів (контрактів), укладених в ході двостороннього військово-технічного співробітництва, які мають дійсну або потенційну комерційну цінність, невідомі третім особам, до яких немає вільного доступу на законній підставі, і власник яких вживає заходів для забезпечення їх конфіденційності;

товари (продукція — для Білоруської Сторони) військового призначення — озброєння, боєприпаси, військова та спеціальна техніка, спеціальні комплектуючі вироби для їх виробництва, вибухові речовини, матеріали та обладнання, спеціально призначені для розроблення, виробництва або використання зазначених виробів, послуги, технології, права на результати інтелектуальної діяльності та конфіденційна інформація;

результати інтелектуальної діяльності — об'єкти права інтелектуальної власності, у тому числі, наукові, конструкторські і технологічні рішення, що містяться в технічній і науково-технічній документації, отримані при виконанні науково-дослідних, дослідно-конструкторських і технологічних робіт в ході двостороннього військово-технічного співробітництва;

надані результати інтелектуальної діяльності — результати інтелектуальної діяльності, права на які належать суб'єктам права інтелектуальної власності відповідно до законодавств держав Сторін, створені

поза рамками цієї Угоди і необхідні для виконання договорів (контрактів), укладених у ході двостороннього військово-технічного співробітництва;

створені результати інтелектуальної діяльності — результати інтелектуальної діяльності, що створені учасниками договорів (контрактів) у ході двостороннього військово-технічного співробітництва в рамках цієї Угоди;

учасники договорів (контрактів) (далі — «учасники») — організації, об'єднання підприємств, підприємства держав Сторін, які відповідно до законодавства держав Сторін беруть безпосередню участь у здійсненні військово-технічного співробітництва в рамках цієї Угоди.

Стаття 2

Сторони забезпечують охорону прав на результати інтелектуальної діяльності, що створені і надані в ході двостороннього військово-технічного співробітництва, відповідно до законодавства і міжнародних зобов'язань держав Сторін.

Стаття 3

Для реалізації положень цієї Угоди уповноваженими органами держав Сторін є:

з Української Сторони — Міністерство оборони України, Міністерство промислової політики України, Міністерство освіти і науки України;

з Білоруської Сторони — Державний військово-промисловий комітет Республіки Білорусь, Державний комітет з питань науки та технологій Республіки Білорусь.

У випадку зміни уповноважених органів Сторони у встановленому порядку негайно інформують одна одну.

Стаття 4

Співробітництво Сторін по забезпеченню охорони прав на створені та надані результати інтелектуальної діяльності в ході двостороннього військово-технічного співробітництва здійснюється відповідно до законодавства держав Сторін шляхом:

узгодження питань, пов'язаних з охороною прав на створені і надані результати інтелектуальної діяльності;

здійснення заходів щодо попередження правопорушень при використанні результатів інтелектуальної діяльності;

надання по запити однієї із Сторін нормативних правових актів законодавства держави іншої Сторони, що регламентують порядок використання результатів інтелектуальної діяльності;

обміну досвідом з питань охорони прав на результати інтелектуальної діяльності;

обміну досвідом міжнародного співробітництва та інформацією щодо участі кожної із Сторін в інших двосторонніх міжнародних договорах, що відображають особливості охорони прав на результати інтелектуальної діяльності, якщо це не суперечить міжнародним зобов'язанням держав Сторін;

реалізації інших форм співробітництва, погоджених Сторонами.

Стаття 5

Права на створені результати інтелектуальної діяльності розподіляються на умовах, визначених у договорах (контрактах), що укладаються в ході двостороннього військово-технічного співробітництва, з урахуванням внеску кожного учасника.

Стаття 6

Під час укладання договорів (контрактів) в частині розподілу прав на результати інтелектуальної діяльності учасники визначають:

результати інтелектуальної діяльності, створення, використання або передача прав на які обґрунтовано передбачаються при виконанні договорів (контрактів);

умови та порядок передачі прав на результати інтелектуальної діяльності, створення яких передбачається при виконанні договорів (контрактів);

внесок кожного з учасників у роботу, що виконується, в ході реалізації договорів (контрактів), в тому числі надані результати інтелектуальної діяльності;

зобов'язання учасників по забезпеченню правової охорони і захисту створених та наданих результатів інтелектуальної діяльності;

види та обсяг використання результатів інтелектуальної діяльності (створених та наданих) на території держав Сторін, а також на території третіх держав;

права кожного з учасників на використання конфіденційної інформації та його обов'язки по забезпеченню її охорони;

умови і порядок передачі, обміну та/або публікації відомостей про результати інтелектуальної діяльності, створені в ході двостороннього військово-технічного співробітництва;

порядок відшкодування збитків, заподіяних у результаті неправомірного використання прав на результати інтелектуальної діяльності;

інші умови, передбачені законодавством держав Сторін та/або учасниками.

Стаття 7

У разі, коли одна із Сторін та/або учасник вважають, що при виконанні договорів (контрактів) в ході двостороннього військово-технічного

співробітництва створено результати інтелектуальної діяльності, права на які не охороняються законодавством держав Сторін, уповноважені органи та/або учасники негайно проведуть консультації з питань їх охорони.

Стаття 8

Передача прав на створені та надані в ході двостороннього військово-технічного співробітництва результати інтелектуальної діяльності здійснюється відповідно до законодавства і міжнародних зобов'язань держав Сторін.

Передача прав на створені результати інтелектуальної діяльності третій стороні здійснюється лише за взаємною згодою Сторін та/або учасників, оформленою договором.

Стаття 9

Сторони та учасники відповідно до законодавства своїх держав вживають необхідних заходів для припинення неправомірного виробництва та/або розповсюдження з території своєї держави на територію третіх держав товарів (продукції — для Білоруської Сторони) військового призначення, виготовлених (виготовленої — для Білоруської Сторони) з використанням результатів інтелектуальної діяльності, права на які належать державі або учасникам іншої Сторони.

Стаття 10

Заходи щодо захисту прав на створені в ході виконання договорів (контрактів) результати інтелектуальної діяльності від порушень третьою стороною вживаються учасниками спільно.

При отриманні претензій або позовів від третьої сторони про порушення в ході двостороннього військово-технічного співробітництва прав, що їй належать, на результати інтелектуальної діяльності, врегулювання спорів покладається на учасника Сторони, якому пред'явлено претензію.

Стаття 11

Учасники визначають можливість спільної правової охорони результатів інтелектуальної діяльності, створених в ході виконання договорів (контрактів), або забезпечення конфіденційності інформації про такі результати.

Подача заявок на видачу охоронних документів на результати інтелектуальної діяльності здійснюється учасниками відповідно до законодавства держав Сторін в такому порядку:

заявки на видачу охоронних документів на результати інтелектуальної діяльності, створені в Україні, спочатку подаються в центральний орган виконавчої влади України у сфері інтелектуальної власності;

заявки на видачу охоронних документів на результати інтелектуальної діяльності, створені в Республіці Білорусь, спочатку подаються в патентний орган Республіки Білорусь.

Стаття 12

Інформація про результати інтелектуальної діяльності, що створені та/або надані в ході реалізації договорів (контрактів), визнана одним із учасників конфіденційною відповідно до законодавства держави Сторони, визнається такою учасниками іншої Сторони.

Така інформація буде окремо обумовлюватися у договорах (контрактах), що укладаються, в яких будуть визначатися практичні заходи та зобов'язання учасників щодо забезпечення її конфіденційності.

Порядок взаємної передачі та захисту відомостей, що складають державну таємницю в Україні і державні секрети Республіки Білорусь здійснюватиметься відповідно до законодавства держав Сторін.

Стаття 13

За взаємною згодою до цієї Угоди можуть вноситися зміни та доповнення, які оформлюються окремими протоколами, що складають її невід'ємну частину.

Стаття 14

Усі спори щодо тлумачення та/або застосування положень цієї Угоди вирішуватимуться шляхом переговорів, консультацій між Сторонами.

Стаття 15

Ця Угода набуває чинності на 30-й день з дати отримання останнього письмового повідомлення дипломатичними каналами про виконання Сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цією Угодою.

Ця Угода укладається терміном на п'ять років і буде автоматично продовжуватися на наступні п'ятирічні періоди, якщо жодна із Сторін не повідомить письмово іншу Сторону, не пізніше ніж за шість місяців до закінчення чергового періоду дії Угоди, про свій намір припинити її дію.

Вчинено в м. Мінську 18 жовтня 2005 року у двох примірниках, кожний українською та російською мовами, причому обидва тексти мають однакову силу.

УГОДА МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ГРУЗІЄЮ ПРО ВЗАЄМНУ ПРАВОВУ ОХОРОНУ ГЕОГРАФІЧНИХ ЗАЗНАЧЕНЬ ДЛЯ ВИН, СПИРТНИХ НАПОЇВ ТА МІНЕРАЛЬНИХ ВОД

Угоду затверджено Указом Президента № 866/2007 від 13.09.2007

Україна та Грузія (надалі — Сторони),
керуючись Угодою Співдружності Незалежних Держав про заходи
щодо попередження та припинення використання неправдивих товар-
них знаків та географічних зазначень, підписаною 4 червня 1999 року
у м. Мінську,

бажаючи створити сприятливі умови для охорони прав та інтересів
споживачів та виробників вин, спиртних напоїв та мінеральних вод на
основі рівності, взаємної вигоди та співробітництва,

усвідомлюючи важливість забезпечення взаємної правової охорони
географічних зазначень стосовно таких видів товарів, як вина, спиртні
напої та мінеральні води,

домовились про наступне:

Стаття 1

Для цілей цієї Угоди термін «географічне зазначення» використову-
ється для вин, спиртних напоїв та мінеральних вод і представляє собою
позначення, яке ідентифікує походження товару з територій Сторін чи
їх регіонів або місцевостей, де якість, репутація чи інші характеристики
товару значною мірою пов'язані з його географічним походженням; при
цьому термін «географічне зазначення» охоплює й інші терміни, що від-
повідають його вказаному значенню, які застосовуються у національних
законодавствах Сторін, у тім числі, «найменування місця походження»,
«назва місця походження товару» та «географічне зазначення походжен-
ня товару».

Стаття 2

Сторони взаємно визнають та забезпечують у відповідності з цією
Угодою та національним законодавством Сторін правову охорону геогра-
фічних зазначень вин, спиртних напоїв та мінеральних вод, що походять
з їх територій.

Стаття 3

Сторони надають одна одній переліки географічних зазначень вин,
спиртних напоїв та мінеральних вод, що охороняються ними і походять
з їх територій.

Стаття 4

Кожна сторона невідкладно заносить надані їй іншою Стороною географічні зазначення до відповідного державного реєстру.

Стаття 5

1. Особа, що має право використовувати певні географічні зазначення на території однієї Сторони, може набути право використовувати це географічне зазначення на території іншої Сторони шляхом подання заяви щодо реєстрації права на використання географічного зазначення у відповідності із національним законодавством іншої Сторони та документа, що підтверджує право використання цього географічного зазначення, наданого компетентним органом Сторони походження.

2. У випадку припинення права особи на використання певного географічного зазначення у Стороні походження, її компетентний орган невідкладно сповіщає про це компетентний орган іншої Сторони.

Стаття 6

Сторони протягом двох місяців від дня набрання чинності цією Угодою визначають компетентні органи, які від їхнього імені забезпечують реалізацію цієї Угоди. Сторони інформують одна одну стосовно компетентних органів дипломатичними каналами.

Стаття 7

Ця Угода не зачіпає положень інших міжнародних договорів, учасниками яких є Сторони.

Стаття 8

1. До цієї Угоди, за спільною згодою Сторін, можуть бути внесені зміни та доповнення, що оформлюються окремими протоколами і становлять невід'ємну частину цієї Угоди, та набувають чинності у порядку, передбаченому статтею 9 цієї Угоди.

2. Спірні питання, пов'язані зі застосуванням чи тлумаченням цієї Угоди, вирішуються шляхом консультацій та переговорів Сторін.

3. При неможливості урегулювання спірних питань шляхом переговорів, Сторони, за письмової домовленості зацікавлених сторін, звертаються до компетентних міжнародних судів, які визнані обома Сторонами.

Стаття 9

Ця Угода набуває чинності на 30-й день з дати отримання дипломатичними каналами останнього письмового повідомлення про виконання обома Сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цією Угодою.

Стаття 10

Ця Угода укладається терміном на п'ять років та буде автоматично продовжуватися на наступні п'ятирічні періоди, якщо жодна зі Сторін письмово не повідомить іншу Сторону, не менш, ніж за шість місяців до завершення чергового періоду дії Угоди, про свій намір припинити її дію.

Усі документи, що надсилаються Сторонами одна одній у ході реалізації цієї Угоди, надаються російською мовою.

Учинено у м. Тбілісі 1 березня 2007 року у двох примірниках, кожний українською, грузинською та російською мовами, при цьому всі тексти мають однакову силу.

У разі виникнення розбіжностей при тлумаченні та/чи застосуванні положень цієї Угоди Сторони звертатимуться до тексту російською мовою.

УГОДА МІЖ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРО ВЗАЄМНУ ОХОРОНУ ПРАВ НА РЕЗУЛЬТАТИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ЩО ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ ТА ОТРИМАНІ В ХОДІ ДВОСТОРОННЬОГО ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Угоду затверджено Постановою КМ № 519 від 04.06.2008

Кабінет Міністрів України та Уряд Російської Федерації, далі Сторони,

грунтуючись на положеннях Угоди між Урядом України та Урядом Російської Федерації про військово-технічне співробітництво від 26 травня 1993 року,

успішляючи важливість охорони прав на результати інтелектуальної діяльності, що використовуються та отримані у ході двостороннього військово-технічного співробітництва,

беручи до уваги необхідність координації зусиль Сторін і вжиття ефективних заходів для недопущення порушення прав на результати інтелектуальної діяльності при їх використанні у ході двостороннього військово-технічного співробітництва,

грунтуючись на принципах рівності та взаємної вигоди,
домовилися про таке:

Стаття 1

Для цілей цієї Угоди застосовуються такі терміни та поняття:

«інтелектуальна власність» — розуміється у значенні, вказаному у статті 2 Конвенції, що засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності, підписаної у м. Стокгольмі 14 липня 1967 року, із змінами від 2 жовтня 1979 року;

«конфіденційна інформація» — інформація, включаючи «ноу-хау», що стосується предмету договорів (контрактів), укладених та/або таких, що укладаються, у ході двостороннього військово-технічного співробітництва, яка має дійсну або потенційну комерційну цінність, через те, що невідома третім особам, до якої немає вільного доступу на законній підставі та власник якої вживає заходів для забезпечення її конфіденційності;

«продукція військового призначення» («товари військового призначення» — для Української Сторони) — озброєння, військова техніка, роботи, послуги, права на результати інтелектуальної діяльності й інформація, що відносяться до двостороннього військово-технічного співробітництва відповідно до законодавства держав Сторін;

«результати інтелектуальної діяльності» — наукові, конструкторські, технічні і технологічні рішення, що містяться у продукції військового призначення, що вироблена і постачається у ході двостороннього військово-технічного співробітництва, у тому числі у дослідних зразках і макетах виробів, а також у технічній (нормативно-технічній, конструкторській, проектній, технологічній, експлуатаційній, програмній, інструктивно-методичній) і науково-технічній документації;

«результати інтелектуальної діяльності, що використовуються» — результати інтелектуальної діяльності, права на які, відповідно до законодавства держав Сторін, належать суб'єктам права інтелектуальної власності однієї із Сторін та які необхідні для виконання договорів (контрактів) у ході двостороннього військово-технічного співробітництва;

«отримані результати інтелектуальної діяльності» — результати інтелектуальної діяльності, створені у ході двостороннього військово-технічного співробітництва;

«суб'єкти військово-технічного співробітництва» — юридичні особи держав Сторін, які відповідно до законодавства держав Сторін одержали право на здійснення зовнішньоторговельної діяльності щодо продукції військового призначення;

«учасники договорів (контрактів)» — суб'єкти військово-технічного співробітництва, які є виконавцями або замовниками договорів (контрактів), укладених у ході двостороннього військово-технічного співробітництва.

Стаття 2

Сторони забезпечують охорону прав на результати інтелектуальної діяльності, що використовуються та/або отримані у ході двостороннього військово-технічного співробітництва, відповідно до законодавства держав Сторін.

Стаття 3

Уповноваженими органами щодо реалізації цієї Угоди є:

з Української Сторони — Міністерство освіти і науки України,

з Російської Сторони — Міністерство юстиції Російської Федерації.

Сторони своєчасно повідомляють одна одну дипломатичними каналами про зміну своїх уповноважених органів.

Сторони та уповноважені органи Сторін здійснюють контроль за діяльністю учасників договорів (контрактів) щодо виконання положень цієї Угоди у порядку, що визначається законодавством держав Сторін.

Стаття 4

Співробітництво щодо забезпечення охорони прав на результати інтелектуальної діяльності у ході двостороннього військово-технічного співробітництва здійснюється шляхом:

узгодження питань, пов'язаних з охороною прав на результати інтелектуальної діяльності, що використовуються, та на отримані результати інтелектуальної діяльності;

здійснення заходів щодо попередження правопорушень у сфері інтелектуальної власності;

надання однією із Сторін на запити іншої Сторони нормативно-правових актів, що регулюють правовідносини у сфері інтелектуальної власності;

обміну досвідом з питань охорони прав на результати інтелектуальної діяльності;

обміну досвідом міжнародного співробітництва та інформацією щодо участі кожної із Сторін в інших міжнародних договорах, що визначають особливості охорони прав інтелектуальної власності, якщо це не суперечить міжнародним зобов'язанням держав Сторін перед іншими державами;

реалізації інших форм співробітництва, погоджених Сторонами.

Стаття 5

Права на отримані результати інтелектуальної діяльності розподіляються з урахуванням внеску кожного з учасників договорів (контрактів) на умовах, що визначаються у договорах (контрактах), які укладаються у ході двостороннього військово-технічного співробітництва.

Стаття 6

При укладанні договорів (контрактів) учасники договорів (контрактів) в частині розподілу прав на отримані результати інтелектуальної діяльності визначають:

результати інтелектуальної діяльності, створення, використання або передача прав на які обґрунтовано передбачаються при виконанні договорів (контрактів);

внесок кожного з учасників договорів (контрактів) у роботу, що виконується, включаючи результати інтелектуальної діяльності, що використовуються;

зобов'язання учасників договорів (контрактів) щодо забезпечення охорони результатів інтелектуальної діяльності, що використовуються, та отриманих результатів інтелектуальної діяльності;

види та обсяг застосування результатів інтелектуальної діяльності, що використовуються, та отриманих результатів інтелектуальної діяльності на територіях держав Сторін, а також на територіях третіх держав;

порядок відшкодування збитків, заподіяних одному з учасників договорів (контрактів) у результаті використання результатів інтелектуальної діяльності, що йому належать, без його згоди іншим учасником;

права кожного з учасників договорів (контрактів) на використання конфіденційної інформації та їх обов'язки щодо забезпечення охорони такої інформації;

умови та порядок передачі, обміну та/або публікації відомостей про отримані результати інтелектуальної діяльності.

Стаття 7

У разі, якщо один з учасників договорів (контрактів) вважає, що при виконанні договорів (контрактів) отримано результати інтелектуальної діяльності, права на які не охороняються законодавством держав Сторін, учасники договорів (контрактів) та/або уповноважені органи Сторін невідкладно проведуть консультації з питань їх охорони.

Стаття 8

У разі виникнення розбіжностей з питань, пов'язаних із правовою охороною отриманих результатів інтелектуальної діяльності та умовами використання конфіденційної інформації, отриманої у ході двостороннього військово-технічного співробітництва, учасники договорів (контрактів) сповіщають про це уповноважені органи Сторін, які вживатимуть необхідних заходів для врегулювання розбіжностей.

Стаття 9

Передача прав на отримані результати інтелектуальної діяльності та/або результати інтелектуальної діяльності, що використовуються, здійснюється відповідно до законодавства держав Сторін.

Передача однією зі Сторін результатів інтелектуальної діяльності, що використовуються та/або отримані, у тому числі виключних прав на них, третій стороні здійснюється тільки за наявності письмової згоди іншої Сторони або уповноваженого державою суб'єкта військово-технічного співробітництва та оформляється договором (контрактом).

Стаття 10

Сторони відповідно до законодавства своїх держав вживають необхідних заходів для виключення можливості неправомірного виробництва, а також для нерозповсюдження з території своєї держави на територію третіх держав продукції військового призначення, виготовленої з використанням результатів інтелектуальної діяльності, що належить суб'єктам права інтелектуальної власності іншої Сторони.

Стаття 11

Учасники договорів (контрактів) за взаємною домовленістю визначають доцільність отримання правової охорони результатів інтелектуальної діяльності, отриманих у ході реалізації договорів (контрактів), або забезпечення конфіденційності інформації щодо таких результатів.

При поданні заявок на видачу охоронних документів учасники договорів (контрактів) керуються наступним:

заявки на видачу охоронних документів на результати інтелектуальної діяльності, створені у Російській Федерації, спочатку подаються до федеральних органів виконавчої влади, що уповноважені розглядати такі заявки відповідно до законодавства Російської Федерації;

заявки на видачу охоронних документів на результати інтелектуальної діяльності, створені в Україні, спочатку подаються до центрального органу виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності України.

Стаття 12

Інформація про результати інтелектуальної діяльності, що використовуються та/або отримані у ході двостороннього військово-технічного співробітництва, визнана конфіденційною одним з учасників договорів (контрактів), визнається такою іншим учасником.

Така інформація окремо обумовлюється у договорах (контрактах), що укладаються, у яких визначаються зобов'язання учасників договорів (контрактів) щодо забезпечення конфіденційності цієї інформації.

Порядок взаємної передачі та захисту відомостей, що становлять державну таємницю в Україні і державну таємницю у Російській Федерації, визначається Угодою між Кабінетом Міністрів України та Урядом Російської Федерації про взаємну охорону секретної інформації від 2 грудня 2000 року.

Стаття 13

Спори, пов'язані із застосуванням або тлумаченням положень цієї Угоди, вирішуються шляхом взаємних консультацій та переговорів.

Стаття 14

Ця угода набуває чинності з дати отримання останнього письмового повідомлення про виконання Сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття нею чинності.

Ця Угода укладається строком на п'ять років і буде автоматично продовжуватися на кожний наступний рік, якщо жодна із Сторін письмово не повідомить іншу Сторону не пізніше ніж за шість місяців до закінчення чергового періоду дії Угоди про свій намір припинити її дію.

Припинення дії цієї Угоди не торкнеться виконання незавершених зобов'язань щодо договорів (контрактів), а також зобов'язань, передбачених Статтями 10 і 12 цієї Угоди, якщо Сторони не домовляться про інше.

Зміни та доповнення до цієї Угоди за взаємною згодою Сторін оформлюються Протоколом до Угоди, що є невід'ємною частиною Угоди.

Вчинено у м. Києві 22 грудня 2006 року у двох примірниках, кожний українською та російською мовами, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

Офіційне видання

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Відповідальний за випуск
М. М. Шевченко

Коректор
В. Ю. Бурда

Технічна редакція та комп'ютерна верстка
О. П. Хлопової

Підписано до друку 02.09.2013 р.
Формат 60х84/16. Папір офс. Гарнітура Petersburg.
Офс. друк. Ум. друк. арк. 40,92. Обл.-вид. арк. 44,63.
Вид. № 1045. Тираж 1000 пр.

Парламентське видавництво
04053, м. Київ-53, Несторівський провулок, 4
тел. 272-12-61, факс 272-10-18
E-mail: radabook@gmail.com

Свідоцтво Держкомінформу України ДК № 2759 від 07.02.2007 р.

Віддруковано в Українському агентстві інформації та друку «Рада»
03148, м. Київ-48, вул. Сосніних, 3,
тел. 273-67-94

Свідоцтво Держкомінформу України ДК № 2527 від 15.06.2006 р.

НОТАТКИ